

ДЖОХИЛ
ПОЖАРНИКАРЯ

ДЖО ХИЛ ПОЖАРНИКАРЯ

Превод: Коста Сивов

chitanka.info

Бестселър №1 на Ню Йорк Таймс

Смразяващ роман за един свят, погълнат от пандемия, която възпламенява хората и заплашва да превърне цялата ни цивилизация в пепел. Малка група хора, водени от енигматичен мъж, известен като Пожарникаря, са решени да спасят онова, което е останало.

Никой не знае откъде се е появил вирусът. Според едни е пуснат от ИДИЛ, използвайки спори, създадени в Русия през осемдесетте години. Според други — от голяма петролна компания, впоследствие откраднат от християнска секта. И докато всички спорят за причината, светът гори.

Вирусът се разпространява като пожар из цялата страна, покосявайки градовете един по един. Докторите го наричат *Draco incendia trychophyton*. За всички останали е просто драконовата люспа — изключително заразна, смъртоносна спора, която бележи телата на гостоприемниците си с красиви черно-златисти ивици, преди да ги възпламени. Заразените са милиони и постоянно се увеличават. Няма лек. Никой не е в безопасност.

Крематорите — членове на въоръжена групировка — обикалят улиците и изстребват онези, които носят спората.

Един мъж, наричащ себе си Пожарникаря, скита из руините на Ню Хампшър. Заразен с драконовата люспа, но научил се да контролира огъня вътре в себе си, той използва силата си като щит и оръжие, за да помага на онеправданите.

Четох новия роман на Джо Хил „Пожарникаря“
(случайно познавам и автора). Умопомрачително добър е.

Стивън Кинг

Джо Хил е автор на бестселърите на „Ню Йорк Таймс“ „NOS4A2“, „Рога“ и „Кутия с форма на сърце“, както и на наградения сборник с разкази „Духовете на двайсети век“. Също така е автор на

комиксовата поредица „Лок и ключът“, отличена с „Айснър“. Джо Хил живее в Ню Хампшър.

*На Итън Джонс Кинг, който гори ярко.
Татко ти те обича.*

ВДЪХНОВЕНИЕ:

Дж. К. Роулинг, чиито истории ми показаха как да напиша тази,
П. Л. Травърз, която имаше лекарството, от което се нуждаех,
Джули Андриус, която разполагаше с лъжицата захар, за да мога
да го преглътна,
Рей Бредбъри, от когото откраднах заглавието за романа ми^[1],
баща ми, от когото откраднах всичко останало,
и майка ми, която ми показва какво е микологията^[2] (и
митологията), на която се уповавах, докато пишех тази история.

Макар *Draco incendia trychophyton* да е измислица, мама би ви
казала, че почти всяка една съставка на измислената спора може да
бъде намерена в природата.

*Вън улицата пламна в истински валс
между фантазия и плът...*

„Джунглата“,
Спрингстийн

Брус

Макар да прекарвам времето си в пушек и прах, в
широкия стар свят няма по-весел от мен юнак.

„Чим чим чири“, Робърт и Ричард Шърман

Удоволствие бе да палиш.

„451° по Фаренхайт“, Рей Бредбъри

---

[1] Оригиналното заглавие на романа на Рей Бредбъри „451° по Фаренхайт“ било *The Fireman*, но по-късно авторът решава да го смени. — Б.пр. ↑

[2] Микология — наука за гъбите. — Б.пр. ↑

ПРОЛОГ

ВЪЗПЛАМЕНЯВАНЕ

Харпър Грейсън беше виждала много хора да горят по телевизията, кой ли не беше, но първият човек, когото видя да гори наистина, беше един тип на детската площадка зад училището.

Училищата в Бостън и в някои части на Масачузетс бяха затворени, но тук, в Ню Хампшър, все още функционираха. Не че нямаше случаи, просто бяха малко. Харпър беше чула, че половин дузина пациенти се държат в обезопасено крило на болница „Конкорд“, където обучен екип от доктори в специални костюми се грижели за тях, а всяка сестра била въоръжена с пожарогасител.

Харпър държеше студен компрес върху бузата на един първокласник, на име Реймънд Блай, който беше ударен в лицето с ракета за бадминтон. Всяка пролет имаше по един-два подобни случая, в които треньор Кейлър чупеше такава. Без да се вайка особено, той казваше на децата да се стегнат дори когато някое от тях държеше собствените си зъби в шепата. На Харпър ѝ се искаше някой да скрита кретена в орехчетата, а тя да отиде при него и да му каже *той* да се стегне.

Реймънд не плачеше, когато дойде, но щом се погледна в огледалото, изгуби самообладание за кратко, брадичката му се набръчка, а мускулите на лицето му потрепераха. Окото му беше синьо-лилаво и почти затворено. Харпър беше наясно, че отражението му беше много по-плашещо от самата болка.

За да го разсее, бръкна в запасите си от сладки за спешни случаи. Те бяха прибрани в изтъркана кутия с Мери Попинз на нея, чиито панти бяха ръждясали. Съдържаше няколко увити в станиол шоколадови десертчета. Имаше и огромна репичка и картоф, които пазеше за справяне с по-сериозните случаи на страдание.

Затършува в кутията, докато Реймънд притискаше компреса в бузата си.

— *Хмм* — каза медицинската сестра. — Мисля, че имам един туикс, който мога да си хапна сега.

— А аз ще получа ли шоколадче? — попита момчето с отмалял глас.

— Ще получиш нещо по-добро. Имам голяма вкусна репичка и ако си *много* добър, ще я дам на теб, а аз ще се почерпя с туикса. — Показа му вътрешността на кутията, за да види репичката.

— Ъгх. Не я искам.

— А какво ще кажеш за един голям, вкусен картоф? Този тук е златен юконски.

— Ъгх. Да изиграем една канадска борба за шоколадчето. Мога да бия баща ми.

Харпър изсвири три ноти от „Любимите ми неща“ и се престори, че обмисля предизвикателството. Обичаше да си подсвирква мюзикъли от 60-те и тайничко си фантазираше, че пее заедно със сини сойки и нахакани червеношийки.

— Не съм сигурна, че искаш да играеш на канадска борба с мен, Реймънд Блай. Доста съм добра.

Престори се, че поглежда през прозореца, за да помисли... и точно тогава видя мъжа на детската площадка.

От мястото си имаше пряка видимост към нея. Погледът ѝ се плъзна през мулчираната зона с люлките, пързалките, стената за катерене и реда със стоманени тръби, които децата можеха да удрят, за да произвеждат различни звуци (наум ги наричаше „ксилофона на прокълнатите“).

Първият час още не беше свършил и навън нямаше никакви деца. Това беше единственото време, през което наоколо нямаше ято пиццаци, шумни, смеещи се, блъскащи се малчугани, които бягаха пред прозореца на лекарския кабинет. Навън се виждаше само този човек, този мъж в провиснало зелено армейско яке и широк кафяв работен панталон, чието лице беше скрито в сянката на мръсна бейзболна шапка. Докато вървеше, залиташе на една страна. Главата му беше наведена и се килваше насам-натам, крачките му не можеха да следват права линия. Първоначално Харпър си помисли, че човекът е пиян. После видя дима, който излизаше от ръкавите му. Фин бял пушек, който се носеше от якето, от ръцете, изпод яката към дългата му кестенява коса.

Подмина асфалта и се озова на мулча. Направи още три стъпки и постави дясната си ръка на дървеното стъпало на стълбата, която водеше до батута. Дори от това разстояние Харпър успя да види онова на опакото на ръката му — тъмна ивица като татуировка, покрита със златисто. Люспиците по нея проблясваха като пращинки на силен лъч слънчева светлина.

Вече беше гледала репортажи по новините, но в тези първи моменти едва съумяваше да разбере какво точно наблюдава. От кутията на Мери Попинз започнаха да падат малки шоколадчета и затракаха по пода. Не ги чу, дори не съзнаваше, че още държи това импровизирано скривалище за лакомства и ръси съдържанието му по пода. Реймънд видя как картофът тупна с мляскащ звук и се търкулна под масата.

Мъжът, който ходеше като пиан, започна да се криви. Изви гръбнака си с едно рязко движение, стрелна глава назад и пламъците облизаха предната част на ризата му. Харпър успя да види за момент измъченото му агонизиращо лице, след което то се превърна във факла. Човекът се удари в гърдите с лявата си ръка, но дясната му продължи да стиска дървената стълба. Тя гореше, овъгляваше дървото. Главата му се отмяташе все повече и повече назад, отвори уста, за да изпищи, но от нея излезе единствено черен дим.

Реймънд видя изражението на лицето на Харпър и започна да извърта глава към прозореца. Жената пусна кутията с лакомствата и се пресегна към него. Притисна с една ръка студения компрес, а другата постави зад главата му, за да може насила да извърти лицето му от прозореца.

— Недей, миличък — каза му тя и се изненада от спокойствието, което чу в собствения си глас.

— Какво беше това? — попита детето.

Харпър пусна главата му и хвана въженцето на щорите. Навън горящият човек се срина на колене. Сведе глава като човек, който се моли в Мека. Целият беше погълнат от пламъци, приличаше на купчина парцали, от които се носи мазен пушек в този ясен и студен априлски ден.

Щората се затвори с металически звук и закри цялата сцена — с изключение на трескаво трептящата златиста светлина, която танкуваше налудничаво около ръбовете на ламелите ѝ.

ПЪРВА КНИГА
ПРЕНАСЯНЕ

1

АПРИЛ

Остана в училището повече от час след като и последното дете си бе отишло у дома, но дори така, пак си тръгна рано. През повечето учебни дни трябваше да стои до пет, защото имаше около петдесет деца, които се навъртаха наоколо заради допълнителните часове, докато родителите им бяха на работа. Днес всички си тръгнаха в три.

Изгаси лампите в лекарския кабинет, застана пред прозореца и се вторачи в детската площадка. Очите и залепнаха за черното петно до батута, което пожарникарите бяха полели с маркуч. Обгорените останки не можеше да се изстъргват. Имаше предчувствие, че никога вече няма да се върне в кабинета си и да гледа през прозореца си, както сега. И беше права. Същата вечер училищата в целия щат бяха затворени с уверението, че ще бъдат отворени отново, когато кризата премине. Така се случи, че тя не отмина.

Харпър смяташе, че цялата къща ще бъде на нейно разположение, но когато се прибра, Джейкъб вече си беше у дома. Телевизорът беше включен, звукът не беше усилен много, а той разговаряше с някого по телефона. От тона му — спокоен, равен, почти лежерен човек нямаше как да предположи, че е развълнуван. Едва когато видеше нервното му ходене наоколо, можеше да прецени това.

— Не, не съм го виждал с очите си. Джони Дипено беше там с един от градските камиони, за да разчиства останките от пътя. Той ни изпрати снимки от мобилния си телефон. Като че ли някаква бомба е гръмнала вътре. Приличаше на терористичен акт, приличаше на... чакай малко. Харп тъкмо се прибра. — Съпругът ѝ свали телефона от ухото, притисна го към гърдите си и каза: — Прибра се по заобиколния път, нали? Знам, че не си минала през центъра. Всички пътища от Норт Чърч до библиотеката са затворени. Целият град е пълен с ченгета, тук е и Националната гвардия. Някакъв автобус е избухнал и се е забил в телефонен стълб. Бил е пълен с китайци, заразени с тая гадост, драконовата люспа. — Мъжът изпусна дълга въздишка и поклати глава — като че ли беше шокиран от дързостта на някои хора да се

възпламеняват в средата на Портсмът в такъв прекрасен ден, след което се извърна на другата страна и отново сложи телефона на ухото си. — Тя е добре. Не знае нищо за случилото се. Прибра се и ще си организираме едно чудесно скандалче, ако смята, че скоро ще я пусна да отиде на работа.

Харпър седна на ръба на дивана и се загледа в телевизора. Вървеше местният новинарски канал. Даваха репортаж от снощния мач на „Бостън Селтикс“, сякаш нищо не се беше случило. Айзая Томас скочи на пръсти, изнесе се назад, хвърли топката и отбеляза почти от средата на игрището. Тогава още никой не знаеше, но до края на следващата седмица баскетболният сезон щеше да е приключил. До лятото повечето играчи на „Селтикс“ щяха да са мъртви — от изпепеляване или самоубийство.

Джейкъб крачеше, обут във въжените си сандали.

— Какво? Не. Никой не премина — каза в апарата той. — Може да звучи грубо, но част от мен се радва, че е така. Никой не трябва да минава. — Слуша известно време, след което неочаквано се засмя и отвърна: — Кой поръча горящото печено, а?

Краченето му го беше отвело до другия край на стаята, до библиотеката, където нямаше какво друго да направи, освен да заобиколи и да се върне обратно. Когато се обърна, погледът му отново се залепи за Харпър и този път видя нещо, което го накара да потръпне.

— Хей, сладурче, добре ли си? — попита я той.

Съпругата му се ококори насреща му. Не знаеше как да отговори. Въпросът му беше някак си много труден, необходимо беше първо сама да разбере как се чувства.

— Виж, Дани. Трябва да затварям. Искам да поговоря с Харпър. Сторил си правилното нещо, като си прибрал децата си. — Млъкна за миг, след което добави: — Да, добре. Ще изпратя снимките на теб и Клаудия, но не казвай, че си ги получил от мен. Обичам и двама ви.

Джейкъб прекрати разговора, свали телефона от ухото си и погледна съпругата си.

— Какво става? Защо се прибра толкова рано?

— Имаше един мъж зад училището отвърна Харпър и почувства нещо, емоция, която сякаш имаше материално изражение и беше заседнала в гърлото ѝ.

Двамата седнаха и Джейкъб постави ръка на гърба ѝ.

— Виж — опита се да я успокои съпругът ѝ, — всичко е наред.

Натискът върху трахеята ѝ намаля и тя възвърна гласа си, можеше да говори отново.

— Той беше на детската площадка и се клатеше като пиян. След това падна и пламна. Изгоря, сякаш беше от слама. Половината деца в училището го видяха. Площадката се вижда от повечето учебни стаи. Цял следобед успокоявам шокирани деца.

— Трябваше да ми кажеш. Трябваше да ме накараш да затворя телефона.

Харпър се обърна към него и положи глава върху гърдите му, а той я прегърна по-силно.

— В един момент се бяха събрали четиресет деца във физкултурния салон, няколко учители и директорът. Някои плачеха, други трепереха, трети повръщаха, а аз имах чувството, че правя всичко това едновременно.

— Но не си.

— Не. Раздадох им сокчета в кутийки. Авангардна медицина, има за всички.

— Направила си каквото си могла — увери я Джейкъб. — Имала си безброй деца на главата, които са видели най-ужасното нещо в живота си. Знаеш това, нали? Ще помнят как си се погрижила за тях до края на дните си. Свършила си чудесна работа и сега всичко е в миналото, а ти си тук с мен.

За момент Харпър остана мълчалива и неподвижна в прегръдките му. Усещаше добре познатата му миризма на одеколон и кафе.

— Кога се случи? — Джейкъб я пусна и я изгледа с бадемовите си очи.

— През първия час.

— Минава три. Обядва ли?

— Не.

— Вие ли ти се свят?

— Ахъм.

— Хайде да хапнеш нещо. Не знам какво има в хладилника. Мога да поръчам готова храна.

Кой поръча горящото печено?, помисли си Харпър и стаята се разклати като палубата на кораб. Подпря се на облегалката на дивана.

— Може би само малко вода — каза тя.

— Какво ще кажеш за вино?

— Още по-добре.

Джейкъб стана и отиде до хладилника за вино, монтиран в шкафа. Погледна една бутилка, после друга — какъв вид вино вървеше с фатална зараза? — след което каза:

— Смятах, че това чудо се случва единствено в страни, където замърсяването е толкова сериозно, че въздухът не става за дишане и реките са като отворени канализации. Китай. Русия. Бившата комунистическа република на Тоалетните.

— Рейчъл Мадау^[1] каза, че има почти сто случая в Детройт. Разискваше темата миналата вечер.

— Точно това имам предвид. Мислех си, че се случва само на места, където никой не иска да ходи, като Чернобил. — Корковата тапа изпука. — Не разбирам защо някой, който е преносител, би се качил на автобус. Или на самолет.

— Може би са се страхували, че ще ги сложат под карантина. За мнозина представата да те разделят с любимите хора е по-плашеща от болестта. Никой не иска да умре сам.

— Аха, така е. Защо да умираш сам, когато можеш да имаш компания? Няма по-добър начин да кажеш „Обичам те“ от този, да заразиш любимите си с ужасна и шибана инфекция с фатален край. — Джейкъб й сипа чаша със златисто вино, което приличаше на дестилирана слънчева светлина. — Ако се заразя, предпочитам да умра, отколкото да ти предам болестта. Не бих те поставил под заплаха. Мисля, че ще е най-добре да сложа край на живота си, така ще съм сигурен, че другите ще са в безопасност. Не мога да си представя нещо по-безотговорно от това да се разхождаш наоколо с подобна зараза. — Подаде й чашата и погали един от пръстите ѝ, докато го правеше. Допирът му беше нежен, *успокоителен*; това беше една от най-добрите му черти, винаги знаеше кога да прибере кичур коса зад ухото ѝ или да я докосне по тила. — Лесно ли е да се заразиш с това чудо? Предава се като гъбичките, нали? Ако си миеш ръцете и не се разхождаш бос във фитнес салона, всичко ще е наред? Хей. Хей. Не си се доближавала до мъртвеца, нали?

— Не. — Харпър не си направи труда да си завре носа в чашата и да видиша френския букет, както Джейкъб я беше учил, когато беше на двацет и три, току-що изчукана и по-опиянена от него самия, отколкото някога щеше да бъде от виното. Пресуши совиньон блана си на две глътки.

Съпругът ѝ седна до нея с въздишка и затвори очи.

— Добре. Това е добре. Притежаваш ужасния навик да се грижиш за хората, Харпър, което при нормални обстоятелства е окей, но в някои ситуации едно момиче трябва да се грижи...

Тя не го слушаше. Беше спряла точно когато се навеждаше да остави чашата на масичката пред нея. На телевизора баскетболният репортаж беше заменен от някакъв старец в сив костюм репортер с изплашени сини очи зад бифокалните си очила. Лентата в долната част на екрана гласеше: Извънредни новини. Космическата игла гори.

— ... намираме се в Сиатъл — обясняваше журналистът. — Искаме да ви предупредим, че кадрите не са за хора със слаби сърца. Ако има деца при вас, по-добре ще е да не гледат.

Още преди репортерът да довърши, Ен И Си Ен превключиха на кадри от хеликоптер над Иглата, която бодеше с върха си ясното, студено синьо небе. Вътрешността ѝ беше изпълнена от черен пушек, който излизаше през прозорците в такива количества, че закриваше много от другите хеликоптери, които кръжаха над сцената.

— О, боже мой! — изуми се Джейкъб.

Мъж в бяла риза и черен панталон скочи от един от отворените прозорци. Косата му гореше. Въртеше ръце, докато падаше. Секунди по-късно беше последван от жена в черна пола. Когато скочи, тя сложи ръце върху бедрата си, сякаш се опитваше да попречи на дрехата да се вдигне и да изложи на показ бельото ѝ.

Джейкъб хвана Харпър за ръката. Тя преплете пръсти с неговите и ги стисна.

— Какво, по дяволите, се случва, Харпър? — попита той. — Какво, по дяволите, е това?

---

[1] Рейчъл Мадау (р. 1973) — американска журналистка, телевизионна водеща и политически коментатор. Носителка на награда „Еми“ за новини и документалистика. — Б.пр. ↑

2 МАЙ — ЮНИ

Фокс казаха, че Драконът е пуснат от ИДИЛ, които са използвали спори, създадени от руснаците през 80-те години на миналия век. Според източници на Ем Ес Ен Би Си люспата била произведена от инженери на „Халибъртън“^[1] и открадната от християнски сектанти, обсебени от „Откровение на Йоан“^[2]. Си Ен Ен съобщиха и двете версии.

През май и юли имаше дискуссионни кръгли маси по всички канали, както и множество репортажи на живо от местата, които бяха погълнати от пламъци.

Глен Бек изгоря по време на интернет програмата си, точно пред черната си дъска, очилата му се разтекоха по лицето, а след това по-голямата част от новините бяха не за това, кой се е запалил и кой не, а за това, как да не се заразим.

---

[1] „Халибъртън“ — американска компания, втората по големина корпорация за обслужване на петролни полета с операции в над 70 страни. — Б.пр. ↑

[2] Последната книга от Библията. — Б.пр. ↑

3 ЮЛИ

Един пожарникар създаваше проблеми.

— Сър — каза сестра Лийн. — Сър, не може да пререждате останалите на опашката. Ще получите безплатния си преглед, когато ви дойде редът.

Пожарникаря погледна назад към строените в колона хора, която продължаваше надолу по коридора и завиваше зад ъгъла. Обърна се отново към сестрата. Лицето му беше мръсно, носеше същото жълто гумено яке като всичките си колеги и в ръцете си държеше дете, момченце, което го беше прегърнало през врата.

Няма да чакам. Идвам само да го оставя — отвърна мъжът, акцентът му накара хората да се заслушат. Те не очакваха пожарникар от Ню Хампшър да звучи като някой от Лондон. — А и не съм тук по същата причина, както тях. Това е *спешен случай*. Не мога да разбера защо никой в тази така наречена бърза помощ не иска да разбере това.

Харпър обхождаше опашката и даваше близалки и хартиени чашки с ябълков сок на малките деца. В единия си джоб имаше репичка, а в другия картоф за най-нещастните от тях.

Английският акцент привлече вниманието ѝ и повдигна духа ѝ. Свързваше го с пеещи чайници, с училища за магия и науката дедукция. Това не беше, осъзнаваше тя, особено зряло от нейна страна, но въобще не се чувстваше засрамена. Смяташе, че англичаните сами си бяха виновни за чувствата ѝ. Бяха прекарвали цял век в безмилостно рекламиране на своите детективи, магьосници и бавачки и сега трябваше да приемат резултатите.

Духът ѝ се нуждаеше от повдигане. Прекара сутринта в прибиране на овъглени тела в чували за трупове, почернялата им сбръчкана плът все още беше топла при допир, все още димеше. Тъй като торбите в болницата бяха на привършване, трябваше да опакова две мъртви деца заедно, което не беше особено трудно. Бяха изгорели е увити около телата си ръце, бяха се претопили в едно, в котешка

люлка^[1] от обгорени кости. Приличаха на скулптура на дет метъл банда.

Не се беше прибирала у дома от последната седмица на юни и прекарваше осемнайсет от двайсет и четири часа в гумен костюм, който беше направен, за да предпазва от ебола. Ръкавиците бяха толкова дебели и стегнати, че трябваше да маже ръцете си с вазелин, за да може да си ги сложи. Цялата миришеше на дезинфектанти. Всеки път, в който вдишаше собствената си миризма на гума и лубрикант, се сещаше за странните колежански срещи в общежитията.

Реши да се върне в началото на опашката и тръгна към Пожарникаря. Нейна работа беше да успокоява хората, които чакаха, а не на сестра Лийн, затова не искаше да ѝ се набива в очите, че не си върши задълженията. Работеше в болница „Портсмът“ под нейно ръководство само от три седмици и малко се страхуваше от нея. Всичките сестри доброволки се страхуваха.

— Сър — повтори сестра Лийн, в гласа ѝ се усещаше нетърпение. — Всеки на опашката е спешен случай. Спешните случаи се вият чак до лобито. Приемаме ги в реда, в който са пристигнали.

Пожарникаря погледна през рамо към хората. Бяха сто трийсет и един (Харпър ги беше преброила), изморени и белязани от драконовата люспа, хлътналите им очи го гледаха с възмущение.

— Техните спешни случаи могат да почакаат. Това момче не може. — Мъжът отново се обърна към сестра Лийн. — Нека го кажа по друг начин.

Дясната му ръка увисна до тялото му. Държеше някакъв инструмент в нея — ръждясал метален прът с кука и шип, подаващи се от краищата. Разтвори ръка и остави импровизираното оръжие да се плъзне надолу, за да се види по-добре. Единият му край почти докосваше мръсния под. Залюля го, но не го вдигна.

— Или ще ме пуснете през тази врата, или ще се развилнея с този кози крак. Ще започна с прозореца и ще продължа до компютъра. Извикайте доктор или ме пуснете да мина, но не си въобразявайте, че ще чакам на опашката, докато това деветгодишно момче умира в ръцете ми.

Албърт Холмс се затътри по коридора. Задаваше се от двойните врати, които водеха до предкарантинните кабинети за изследвания. Той също носеше костюм против ебола. Ал се отличаваше от медицинския

персонал, защото вместо гумена качулка носеше черен шлем, а визьорът беше спуснат пред лицето му. Също така коланът му беше отвън на костюма. На единия му хълбок бяха закачени пропускът и уоки-токите, а на другия — тефлоновата му палка.

Харпър и Ал стигнаха по едно и също време на мястото на събитията, но от различни посоки.

— Хайде да се успокоим малко — каза Холмс. — Слушай, приятелче, не можем да те пуснем с това... как го нарече? Кози-не-щоси. Пожарникарите трябва да оставят екипировката си отвън.

— Сър? Ако дойдете с мен, ще се *радвам* да поговорим за оплакванията на сина ви — каза Харпър.

— Той не ми е син — отвърна Пожарникаря, а аз не съм истеричният му баща. Аз съм човек с тежко болно дете и тежък метален прът. Ако не приемете едното, ще получите другото. Искате да говорим? Къде? Оттатък онези врати, където са докторите, или в края на опашката?

Харпър задържа погледа му, *увещаваше* го да бъде добър, обещаваше му е очи, че ще бъде мила с него, ако и той се държи така, че ще го изслуша и ще помогне на него и на момчето му с нежност, отдаденост и търпение. Казваше му, че иска да го предпази, защото, ако не охладеше страстите, щеше да завърши с лице към пода, лютив спрей в очите и ботуш на врата си. Харпър беше част от персонала от по-малко от месец, но това беше достатъчно дълго, за да свикне да вижда как охранителите се справят с буйните пациенти и ги карат да си коригират повелението.

— Елате с мен. Ще му донеса лимонов сладолед, а вие ще ми разкажете какво му има...

— ... в края на опашката. Така си и помислих. Мъжът се извърна от нея и направи крачка към двойните врати.

Сестра Лийн продължаваше да стои на пътя му. Тя определено изглеждаше по-заплашително от Албърт Холмс. Беше по-голяма от него, разполагаше със солидно количество гърди и корем и приличаше на футболен защитник.

— *СЪР* — настоя отново тя. — Ако направите още една крачка, ще се наложи да лекуваме безбройните ви наранявания и сътресения. — Сестрата плъзна смъртоносния си поглед към чакащите хора. Следващото ѝ изказване беше насочено към всички. — *Ще има ред в*

тази опашка. Ще го постигнем или по лесния, или по трудния начин, но в крайна сметка *ще го получим.* Разбрахте ли?

Последваха тихи, смутени отговори на съгласие от всички посоки.

— Съжалявам. По слепочията на Пожарникаря се беше насъбрала пот. — Вие не разбирате. Това момче...

— Какво му има? Освен онова, което им има на всички? — попита сестра Лийн.

Момчето беше най-красивото дете, което Харпър някога беше виждала. Черната му чуплива коса създаваше възхитителна плетеница над очите му, които бяха в онова ясно светлозелено като празна бутилка от кока-кола. Носеше шорти и всеки можеше да види белезите върху прасците му: черни, виещи се ивици, подобни на татуировки, фини и почти красиви.

Без никаква следа от притеснение в гласа си сестра Лийн добави:

— Ако не сте заразен, не бива да го докосвате. Заразен ли сте?

— Не съм тук заради мен — отвърна Пожарникаря. По-късно Харпър осъзна, че това беше деликатен начин да не отговори на въпроса. — А и той не ме е докосвал.

Наистина беше така. Момчето в ръцете му беше извърнало глава и бузата му почиваше върху якето му. Все пак, ако Пожарникаря не беше болен, той бе или идиотски безстрашен, или просто идиот.

— Какво му има?

— Стомахът му — отвърна мъжът. — Има му нещо на стомаха. Едва може да стои...

— Много е горещо тук — каза сестра Лийн. — Сигурна съм, че не е единственото дете с болки в стомаха. Отидете в края на опашката и...

— Не. *Не.* Моля ви. Това дете наскоро изгуби майка си. Намираше се в къщата, която рухна преди няколко дни.

Раменете на сестра Лийн увиснаха и за момент на лицето ѝ се изписа мрачно съчувствие. За първи и последен път тя погледна не към Пожарникаря, а към свитото в ръцете му момче.

— Ах. Това е ужасно. Слушай, слънчице, това е ужасно. — Дори да слушаше, детето не го показва по никакъв начин. Сестра Лийн вдигна поглед към Пожарникаря и отново се навъси. — Кой не би имал стомашни болки след подобно нещо?

— Чакайте малко. Оставете ме да довърша. Една къща се срути и я уби, а момчето беше там, беше точно *там*...

— Имаме обучени съветници, които могат да поговорят с детето относно случилото се и вероятно ще му дадат нещо газирано и сладко за диспепсията му.

— Диспепсия? Вие слушате ли ме въобще? Той не се нуждае от кока-кола и усмивка, нуждае се от *доктор*.

— И ще получи такъв, когато му дойде редът.

— Вдигнах го преди час и той *изпищя*. Това прилича ли ти на диспепсия, безразлична кучко?

— *Хей* — намеси се Албърт Холмс.

— Няма нужда от подобен език... — Лицето на сестра Лийн помрачня до неузнаваеми нюанси на червеното. Тя разпери ръце настрани като малко дете, което си играе на самолет.

— Вие и това момче ще отидете най-отзад на опашката или ще бъдете приети в спешното с този метален прът, стърчащ от английския ви задник! РАЗБИРАТЕ ЛИ МЕ?

Ако сестра Лийн се беше развикала по този начин на Харпър, тя щеше да се разплаче. Нещата не вървяха — все едно се опитваха да се движат срещу бурята. Децата на опашката закриха ушите си с ръце и се скриха зад майките си.

Англичанинът въобще не се трогна. Намръщи се. Харпър забеляза, че момчето също не потрепна. В интерес на истината, то се взираше в нея. Очите му бяха замечтани и влажни, малко отнесени. Предположи, че просто е припаднало от жегата, но се оказа, че има нещо повече от това.

Харпър опита отново.

— Сър? *Сигурна* съм, че мога да ви помогна. Можем да обсъдим симптомите на момчето в края на опашката и ако се нуждае от своевременна намеса, веднага ще доведе доктор при него. Ако стомахът го притеснява, няма нужда да го разстройваме допълнително с крещене. Хайде да отидем в края на коридора. Моля ви. Вие и аз... какво ще кажете за това?

Целият гняв се изпари от лицето на мъжа за стотна от секундата и той я погледна с наченки на усмивка. Момчето може и да беше изгубило майка си, но Харпър осъзна, че Пожарникаря също тъгуваше.

Виждаше го в очите му, онзи изтощен блясък, който свързваше със загубата.

— Харесвате ли „Дайър Стрейтс“^[2]? Хлапе като вас? Сигурно още сте смукали биберон, когато за последно издадоха хит.

— Не ви разбирам — отвърна Харпър.

— Ти и аз... какво ще кажеш за това^[3]? „Дайър Стрейтс“? — мъжът наклони глава на една страна и я погледна въпросително.

Не знаеше как да отговори, нямаше представа за какво ѝ говореше. Пожарникаря се визира още малко в нея, след което се отказа. Стисна нежно момчето, после го остави на пода изключително внимателно, все едно държеше много фина ваза, пълна догоре е вода.

— Казва се Ник. Бихте ли отвели Ник в края на опашката? — попита Харпър той. — За да мога да продължа разговора си с тези тук?

— Мисля, че *двамата* трябва да дойдете с мен — отвърна тя, но хвана момчето за ръката.

Гумената ѝ ръкавица изскърца леко.

Харпър можеше да види, че детето не е добре. Лицето му беше като восъчно под луничките, а и едвам стоеше на краката си. Също така усети тревожна топлина в меките му, дебели по детски пръстчета. Доста хора, които носеха спората, имаха треска, а и самата спора често вдигаше телесната температура с два-три градуса. Малко след като Пожарникаря остави момчето на пода, то се сви и направи болезнена гримаса.

Мъжът приклепна до детето и подпря козия крак на рамото си. Направи нещо странно: стисна ръце в юмруци, показа ги на момчето, след което изимитира жест като куче, което рие във въздуха. Момчето отвърна с гримаса и издаде смешен звук като от чайник, който Харпър никога преди не беше чувала някое дете да прави, когато нещо го болеше; звучеше като писклива играчка.

Пожарникаря проточи врат, за да погледне към жената, но преди да му се удаде възможност да говори, Албърт Холмс се раздвижи и хвана с ръка единия край на козия крак.

— Какво, *по дяволите*, смяташ, че правиш? — попита го Пожарникаря.

— Сър? Пуснете оръжието.

Пожарникаря го дръпна силно. Ал стори същото — още по-силно извади опонента си от равновесие, след което склучи ръка около

врата му. Токовете на ботушите на Пожарникаря изскърцаха на пода, докато се опитваше да остане на крака.

Харпър наблюдаваше съприкосновението им по същия начин, по който би наблюдавала околностите от ускоряваща се въртележка. Превърташе в главата си отново онова, което току-що беше видяла не само странния начин, по който Пожарникаря се разлюля във въздуха, но и странния начин, по който изглеждаше момчето — все едно се опитваше да носи по-голям товар от възможностите си.

— Глух си — обърна се тя към детето, но всъщност говореше само на себе си. Защото то беше глухо.

В училището за медицински сестри имаха един ден, в който разучаваха американския език на глухонемите, от който не помнеше нищо. Или поне не *мислеше*, че помни нещо. Без да се усети, вече сочеше с пръсти към ребрата си и ги усукваше, все едно завит ваше някакъв болт в собственото си тяло. Тупна ниско под корема си. *Боли ли тук?*

Ник кимна неуверено. Когато се пресегна към стомаха му, момчето притисна ръце към него, направи крачка назад и заклати френетично глава.

— Всичко е наред — каза Харпър. — Произнасяше думите бавно и внимателно, надяваше се да може да чете по устните. Отнякъде знаеше — може би от този едnodневен курс, — че най-добрите четци по устни могат да разбират само около седемдесет процента от изреченото, а мнозинството от глухите доста по-малко. — Ще бъда внимателна.

Пресегна се още веднъж, за да опипа средата на корема му, но детето отново се прикри, отстъпи назад, на горната му устна изби още пот. Изхлипа едва. И тогава тя разбра. Беше сигурна.

Ал стисна още по-силно трахеята на Пожарникаря, спря притока на въздух, задушаваше го. По същия начин, само преди няколко години в Ню Йорк беше убит Ерик Гарнър^[4], но този метод така и не излезе от употреба. Другата му ръка дърпаше козия крак надолу и го навираше в гърдите на Пожарникаря.

Ако Харпър можеше да се съсредоточи, реакцията на Пожарникаря щеше да ѝ се стори странна. Той не пускаше металния лост, но също така не се опитваше да се освободи от хватката на Албърт. Вместо това хапеше пръстите на черната ръкавица на лявата

си ръка. Опитваше се да я свали със зъби, когато Харп заговори с ясен, звънтящ глас, който ги накара да спрат.

— Сестра Лийн? Нуждаем се от носилка, за да отнесем детето до скенера. Трябва да се подготвим за коремна операция. Може би има някой в педиатрията, който да го поеме?

Сестрата погледна покрай Пожарникаря, лицето ѝ беше каменно, погледът ѝ далечен и разсеян.

— Как се казваш? Ти си едно от новите момичета.

— Да, госпожо. Постъпих преди три седмици. Когато набираха доброволци. Харпър. Харпър Грейсън.

— Сестра Грейсън, не е нито времето, нито мястото...

— Напротив. Сега е времето. Апендиксът му е спукан или е на път да се спуква. Също така трябва да потърсим сестра, която знае езика на глухонемите? Това дете е глухонямо.

Пожарникаря се беше опулил насреща ѝ. Ал също, беше я зяпнал над рамото му. Беше отпуснал хватката си и опонентът му вече можеше да диша. Той търкаше нараненото място с лявата си ръка — беше престанал да се опитва да си свали ръкавицата — а на лицето му се четеше смесица от признателност и облекчение.

Сестра Лийн отново се беше навъсила, но изглеждаше обърквана.

— Не можеш да направиш подобна диагноза без скенер.

— Права сте, че не мога — отвърна Харпър. — Просто съм... сигурна. Работех като училищна медицинска сестра и миналата година едно от момчетата беше със същите симптоми. Вижте, забележете начина, по който се прикрива. — Погледна Пожарникаря, намръщи се, имаше нещо, което се опитваше да им каже. — Срутила се е някаква къща... казахте, че той е бил „точно там“. Да не би да имахте предвид, че е бил *вътре* в нея заедно с майка си, когато това се е случило?

— Да. Точно това исках да обясня. Тя беше убита. Той беше ударен от отломките. Извадихме го и в този момент изглеждаше физически добре. Е, беше малко натъртен, но нищо сериозно. Когато спря да яде и да отговаря на хората, отдадохме това на шока. Но тази сутрин започна да се поти и да го боли.

— Ако е бил ударен в корема, това може да е наранило апендикса му. Кога беше последната му дефекация?

— Не мога да кажа, че следя кога децата ходят до тоалетна. Но мога да попитам, ако този джентълмен ме пусне.

Харпър погледна Албърт, който беше объркан, устата му беше леко отворена.

— Е — за пръв път гласът ѝ беше сърдит, — пусни го. Веднагически.

Веднагически беше любима дума на Мери Попинз и още от дете Харпър обичаше — където беше възможно да замества ругатните с репликите на Джули Андриус^[5]. Това ѝ даваше желязно чувство за контрол и в същото време ѝ напомняше, че е добър човек.

— Съжалявам, госпожо — измърмори Ал и не само махна ръката си от врата на Пожарникаря, но и внимателно приглади дрехите му, преди да отстъпи назад.

— Истински късметлия съм, че ме пусна — каза му Пожарникаря, без никакви следи от гняв или неприязън в гласа му. — Още една минута и вместо придружител на пациент, щях да се превърна в такъв. — Мъжът приклепна до момчето, но преди това дари Харпър с още една усмивка. — Вие сте добра. Харесвам ви. Веднагически! — Изрече думата така, все едно всъщност означаваше *добра работа!*

Обърна се към Ник, който бършеше сълзите си с палец. Пожарникаря направи поредица от резки движения с ръце: стиснати юмруци, насочен пръст, свита ръка и друга ръка, която се разтваря до нея. Харпър си представи мъж, който си играе с нож пеперуда или свиря на някакъв фантастичен, невидим инструмент.

Ник вдигна три пръста и ги притисна един до друг, все едно искаше да хване някоя муха. Харпър знаеше какво означава това. Повечето хора го знаеха. *Не*. Разбра почти всичко от последвалите движения на дланите, ръцете и лицето му.

— Каза, че не е могъл да ходи до тоалетна. Опитал се е, но го боляло прекалено много. Не е ходил по нужда от злополуката насам.

Сестра Лийн изпусна звучна въздишка, сякаш за да напомни кой командва тук.

— Добре. Ще прегледаме сина ви... *веднагически*. Албърт, ще се обадиш ли за носилка?

— Казах ви вече, той не ми е син — отвърна Пожарникаря. — Явих се на прослушване за ролята, но пиесата беше отменена.

— Значи, не сте от семейството — констатира сестра Лийн.

— Не.

— Това означава, че не мога да ви пусна с него, докато го преглеждат. Аз... съжалявам много. За първи път през този ден жената звучеше не само несигурна, но и изтощена. — Допускаме само членове на семейството.

— Той ще се страхува. Не може да ви разбере. Разбира *мен*. Може да говори с *мен*.

— Ще намерим някого, който може да комуникира с него обясни сестра Лийн. — Освен това премине ли през тези врати, вече е под карантина. Единствените хора, които влизат там, или са заразени с драконова люспа, или работят за мен. Не мога да правя никакви изключения, сър. Вече разбрахме за майката на момчето. То има ли други близки?

— Има... — започна Пожарникаря, млъкна, намръщи се и поклати глава. — Не. Никой не остана. Никой, който може да дойде и да бъде с него.

— Добре. Благодаря ви... благодаря ви, че ни привлякохте вниманието. Ние ще се погрижим за него отгук насетне. Ще го оправим.

— Ще ми дадете ли един момент? — попита мъжът и погледна Ник, чиито очи отново бяха насълзени.

В началото като че ли му отдаде чест, след това издои въображаема крава и завърши, като посочи към гърдите на момчето. Отговорът на Ник не изискваше превод. Той се притисна в Пожарникаря и се остави да бъде прегърнат: нежно, нежно.

— Бих предпочела да не правите това, сър — каза сестра Лийн. — Не бихте искали да пипнете болестта му.

Пожарникаря не отговори и не пусна момчето, докато двойните врати не се отвориха с гръм и трясък и една сестра не влезе в коридора с носилка.

— Ще се върна, за да го проверя. — Пожарникаря вдигна момчето и го постави да легне.

Сестра Лийн каза:

— Повече няма да можете да го видите. Не и докато е под карантина.

— Просто ще попитам на рецепцията как е — отговори Пожарникаря. Той дари Албърт и старшата сестра със сардонично, но не и подигравателно кимане на главата в знак на благодарност и се

обърна към Харпър. — Задължен съм ви. Приемам тези неща доста на сериозно. Следващия път, в който се нуждаете някой да загаси пожар, се надявам да извадя късмет този някой да съм аз.

Четиресет минути по-късно детето беше упоено с газ, а доктор Наб, детският хирург, го разрязваше, за да отстрани възпаления апендикс с размерите на кайсия. То се възстановява три дни. На четвъртия изчезна.

Сестрите в отделението бяха сигурни, че не е излязло през вратата. Прозорецът беше широко отворен и една от теориите беше, че е скочило. Но това беше лудост момчето се намираше на третия етаж. Щеше да си счупи краката при падането.

— Може би някой е донесъл стълба — предположи Албърт Холмс, когато темата беше повдигната в стаята за почивка, докато ядяха китайско.

— Няма стълба, която може да стигне до третия етаж отвърна сестра Лийн със сърдит, огорчен тон.

— Има, на пожарната кола — каза Ал, а устата му беше натъпкана с пролетно рулце.

---

[1] Котешка люлка — детска игра с опънат конец между пръстите, при която играчите трябва чрез преплитане да вземат люлката с пръстите си. — Б.пр. ↑

[2] Британска рок група. — Б.пр. ↑

[3] Цитат от песента „Ромео и Жулиета“ на „Дайър Стрейтс“. — Б.пр. ↑

[4] Известен случай, в който, докато арестува Ерик Гарнър, полицаят Даниел Панталео прилага неправомерно душеене и по този начин го убива. — Б.пр. ↑

[5] Джулия Андрюс британска актриса, певица, автор и световна медийна икона. Носителка на награди като „Оскар“, „Златен глобус“, „Еми“. „Грами“, БАФТА и други. През 1964 г. се превъплъщава в ролята на Мери Попинз в едноименната продукция на „Уолт Дисни“ — филмът печели пет „Оскара“, като единия е на Андрюс за най-добра главна женска роля. — Б.пр. ↑

В онези задушни, нажежени дни в разгара на лятото, когато кризата беше на ръба да се превърне в неконтролируемо бедствие, глухото дете не беше единственият пациент, който изчезна безследно от болница „Портсмът“. Имаше още една сред заразените, която избяга през последните дни, преди всичко да си отиде — не метафорично, а буквално — в пламъци.

През целия месец вятърът духаше от север и мрачна кафява мъгла, долетяла от пожарите в Мейн, се намести по крайбрежието на Ню Хампшър. Щатът гореше от канадската граница до Скаухигън, стотици километри сребристи смърчове и ароматни борове. Хората нямаше къде да се скрият, за да избягат от вонята, от сладко-киселата миризма на изгорели вечнозелени дървета.

Миризмата следваше Харпър дори в сънищата, в които всяка вечер горяха лагерни огънове край брега, а тя и брат ѝ Конър печеха храна на тях. Понякога се оказваше, че на върха на пръчките им има опечени глави вместо кренвирши. В такива случаи Харпър се събуждаше с писъци. В други моменти сънят ѝ биваше нарушаван от чужд плач. Сестрите спяха на смени, делеха си една стаичка в мазето и всички имаха кошмари.

В болницата заразените бяха разделени на две групи: „симптоматично нормални“ и „тлеяци“. Тлеящите постоянно димяха, всеки момент можеше да се възпламенят. Пушекът се виеше от косите, от ноздрите и от навлажнените им очи. Ивиците по телата им бяха толкова горещи, че можеха да стопят латексовите ръкавици. Оставяха черни следи по тоалетните чинии и по болничните си легла. Също така бяха опасни. Разбираемо тлеящите винаги бяха на ръба на истерията. Макар че при тях съществуваше загадка, подобна на онази с кокошката и яйцето: дали се паникьосваха, защото постоянно димяха, или димяха, защото умовете им постоянно бяха и състояние на паника? Харпър не беше сигурна. Знаеше единствено, че трябва да бъде внимателна около тях. Те хапеха и пицяха. Създаваха гениални планове да свалят слънцето от небето. Някои решаваха, че са истински

дракони, и се опитваха да скочат през прозорците, за да полетят. Други смятаха, че докторите крият ограничени количества от лекарство против люспата, и правеха опити да ги вземат за зложници. Сформираха армии, събрания, религии, организираха бунтове, увещаваха в предателство, практикуваха ереси.

Другите пациенти бяха маркирани с люспата, но иначе бяха физически и емоционално нормални, до момента, в който не се възпламеняха. Те бяха изплашени, нямаше къде да отидат и искаха да вярват, че някой може да създаде лек, преди времето им да изтече. Много от тях дойдоха в „Портсмът“, защото дори тогава имаше слухове, че другите местни болници просто извозваха камиони с хора до лагера в „Конкорд“ място, от което преди няколко седмици бяха върнали инспектиращия екип на Червения кръст и което разполагаше с танк пред портите.

Болницата беше запълнила всяко едно от отделенията си, а инфектираните продължаваха да прииждат. Кафенето на първия етаж беше превърнато в огромно спално помещение за най-здравите от болните. Точно там Харпър се запозна с Рене Жилмонтон, която се отличаваше от останалите, тъй като беше единствената чернокожа сред всичките двеста пациенти. Рене казваше, че е по-лесно да видиш лос в Ню Хампшър, отколкото черен човек. Казваше също така, че е свикнала хората да я гледат, все едно главата ѝ гори, тъй като това ѝ се случвало от години.

Леглата бяха наредени по подобие на лабиринт, разпростираха се в цялото кафене, а Рене Жилмонтон беше точно в средата. Тя беше там още преди Харпър да дойде да работи в болницата в края на юни, беше там, преди първият човек с люспа да се появи. Жената беше на четиресет и няколко години, приятно закръглена и с очила, в добре сплетените ѝ плитки личеше сивота, тя не беше дошла тук сама: беше донесла саксия с мента, която наричаше Даниъл, и снимка на котката ѝ. Господин Трюфо. Когато нямаше с кого да разговаря, говореше с тях.

Рене не оставаше често без човешка компания. В един отминал живот тя беше професионална самарянка: организираше седмична закуска с палачинки за местното сиропиталище, преподаваше английска литература на престъпници в щатския затвор и управляваше независима книжарница, която губеше много пари от организирането

на поетични конкурси. Старите навици умираха трудно. Съвсем скоро след пристигането си в болницата тя организира две дневни сесии по четене за най-малките деца и книжен клуб за по-старите пациенти. Имаше десетина леко избелели екземпляра на „Мостът на Сан Луис Рей“^[1], които обиколиха доста наоколо.

— Защо „Мостът на Сан Луис Рей“? — попита Харпър.

— Отчасти защото в тази книга става въпрос за необяснимата поява на трагедиите — обясни Рене. — Също така е кратка. Имам чувството, че повечето хора наоколо искат да започнат книга, която знаят, че ще могат да завършат. Не би искала да започваш „Игра на тронове“, ако във всеки един момент може да пламнеш. Има нещо изключително нечестно да умреш по средата на добра история, преди да получиш шанса да разбереш как свършва. Разбира се, предполагам, че всички *винаги* умират по средата на добра история, в известен смисъл. Твоята собствена история. Или тази на децата ти. Или на внуците ти. Смъртта е несправедлива за книжните наркомани.

Сред хората в кафенето Рене беше известна като Госпожа Азбест, защото нямаше треска, не димеше и когато някой пламнеше, тя бягаше към него и се опитваше да го изгаси, докато повечето хора бягаха *надалеч*. Да бягаш срещу пламъците, всъщност беше против лекарските препоръки и те често ѝ се караха за това. Съществуваха достатъчно доказателства, че стресът да видиш как някой се запалва, е достатъчен да възпламени и другите. Верижните реакции се случваха ежедневно в болница „Портсмът“.

Харпър даваше всичко от себе си, за да не се привързва към никого наоколо. Това беше единственият начин да се справя с работата, да я върши ден след ден. Ако си позволеше да я е грижа прекалено много за някои от тях, щеше да бъде съсипана след непрестанната жътва на животи. Щеше да бъде премазана най-добрата част от нея, а именно глупостта, чувството и убеждението ѝ, че добротата, която даваш на другите, означава нещо.

Предпазният костюм от тайвек не беше единствената броня, която поставяше върху себе си, за да изпълнява задълженията си. Също така се обличаше в непробиваемо професионално спокойствие. Понякога си представяше, че работи в симулационна среда, че стъклото на маската ѝ е екран, който ѝ прожектира тази виртуална

реалност. Това ѝ помагаше да не запомня имената. Освен това ходеше от отделение в отделение и постоянно виждаше различни лица.

Въпреки това след края на смяната си се нуждаеше от половин час насаме със себе си, затваряше се в някоя от кабинките на женската тоалетна и плачеше. Никога не ѝ липсваше компания. В дневните графици на много от сестрите се включваше плакане. В девет часа вечерта тоалетната в мазето представляваше бетонена кутия, изпълнена със скръб, подземие, от което ехтяха подсмърчания и хлипове.

Харпър се привърза към Рене. Не можа да устои. Може би защото Рене правеше всички неща, които тя не можеше. Рене научи имената на всички и по цял ден се привързваше към тях. Позволяваше на децата, които бяха в напреднал стадий на зараза и постоянно димяха, да седат в скута ѝ, за да им чете. Също така беше загрижена за сестрите.

— Няма да помогнеш на никого, ако се проснеш и умреш от изтощение — каза на Харпър веднъж.

Няма да помогна на никого и ако не се просна — искаше да ѝ отговори тя. — *Не помагам на никого, така или иначе.* Но не изрече тези думи. Тъгата говореше чрез тях и не беше честно да стоварва мъката си върху някой, който може да не преживее вечерта.

Рене *преживя* вечерта и още един ден. И още един. И още един.

Тя не се опитваше да скрие драконовата си люспа под ръкавици, шалове или блузи с дълъг ръкав. На врата си имаше истинска огърлица от люспата, готини люспици в златисто, и гривнички чак до лактите. Лакираше ноктите си с черен лак със златист отблясък, за да бъде в тон с украшенията си.

— Можеше да бъде много по-лошо — каза Рене. — Можеше да е заболяване с гной и изпускане в гащите. Можеше да е едно от онези неща, при които частите ти загиват и падат. Няма нищо секси в свинския грип. Мисля, че този патоген с най-секси. Благодарение на него приличам на тигрица! Дебела, старомодна тигрица. Като Жената котка, излязла от форма.

— Не мисля, че Жената котка има ресни — контрира Харпър. По време на този разговор стоеше на ръба на леглото на Рене. Кимна към снимката на котката ѝ. — Кой се грижи за този красавец?

— Улицата — отвърна събеседничката ѝ. — Пуснах го на свобода, преди да постъпя тук.

— Съжалявам.

— Всичките огънове накараха мишките да излязат по улиците. Сигурна съм, че Трюфо си живее живота като дебела котка. Мислиш ли, че ще оцелеят, след като ние си заминем? Котките? Или ще ги повлечем със себе си?

— Котките ще се оправят, както и ние — отвърна Харпър с най-убедителния си глас. — Умни сме. Ще се справим с това нещо.

Рене се усмихна замислено. Очите ѝ бяха весели, но и малко тъжни. Имаше златни петънца в кафявите ѝ като кафеени зърна ириси. Възможно беше да са се появили от драконовата люспа или просто очите ѝ винаги са били такива.

— Кой казва, че сме умни? — попита тя с презрителен тон. — Дори не успяхме да овладеем огъня. Смятахме, че сме, но виждаш какво се случва сега, той ни овладя.

Като че ли за да подчертае изреченото, отсреща в стаята една тийнейджърка започна да пици. Харпър обърна глава и видя няколко санитарии да тичат към нея, за да хвърлят отгоре ѝ огнеупорни одеяла. Момичето се опитваше да стане от леглото, но мъжете я натиснаха надолу и тя затля. Под одеялата изригнаха пламъци.

Рене я наблюдаваше тъжно, след което каза:

— Тъкмо започна да чете „Кланът на пещерната мечка“.

Харпър започна сама да търси Рене, когато задълженията ѝ я отвеждаха в кафенето. Търсеше я, за да говорят за книги. Чувстваше се добре по този начин: да води нормален, неангажиращ разговор рано сутрин, малко празни приказки, които нямаха нищо общо със света, който биваше превзет от пламъците. Харпър направи Рене неизменна част от всеки свой ден, като през цялото време беше наясно, че това е грешка, че когато жената умреше, щеше да унищожи нещо вътре в нея. След като се възстановеше от тази загуба, щеше да се превърне в по-корав човек. Тя не искаше да бъде по-корава. Искаше да си остане същата Харпър Грейсън, която се просълзяваше, когато видеше старци да се държат за ръце.

Знаеше, че Рене ще си отиде един ден, и един ден тя наистина си отиде. Харпър буташе количка, пълна с чисти чаршафи, в кафенето и веднага забеляза, че матракът на приятелката ѝ е оголен, а личните ѝ

вещи ги няма. Гледката на празното легло накара стомаха ѝ да се преобърне, остави количката и се заоглежда наоколо, мина през двойните врати, покрай охранителите и продължи по коридора. Не можеше да стигне до дамската тоалетна в мазето, за да си поплаче, беше прекалено далеч. Обърна се към стената, сложи ръка на нея и изпусна парата. Раменете ѝ се разтресоха и тя хлипа и хлипа, и хлипа.

Един от охранителите — оказа се Албърт Холмс — я докосна по рамото.

— Госпожо? — попита той. — О, боже мой. Госпожо? Какво има?

В началото Харпър не можеше да изрече и думичка. Опитваше се да си поеме въздух, цялото ѝ тяло се тресеше. Насили се да се пребори със себе си. Плашеше го. Той беше широкоплещесто луничаво хлапе, което допреди две години беше играло футбол в гимназията, и гледката на разплакана жена беше прекалено много за него.

— Жилмонтон — успя да изрече най-накрая тя, едва не го изкашля.

— Не знаете ли? — попита Албърт, гласът му беше тих и учуден. Харпър поклати глава.

— Тя си отиде — отвърна младежът. — Мина точно покрай сутрешната смяна.

Жената въздъхна, дробовете я боляха, гърлото ѝ беше пълно със сълзи. Може би вече беше достатъчно силна, за да се махне, да стигне до тоалетната долу, където да се затвори в някоя кабинка и да...

— Какво? — учуди се Харпър. — Какво каза?

— Тръгна си! — повтори Ал. — Напусна болницата! С малкото си цвете под мишница.

— Рене Жилмонтон си е тръгнала? — попита тя. — С ментата си? И някой ѝ е *позволил*?

Ал се вторачи в нея с тези негови големи учудени очи.

— Трябва да изгледате записа от камерите. Тя направо светеше! Като фар! Гледайте касетата. Грандиозно е. Имам предвид „грандиозно“ като нещо библейско. Момчетата на смяна избягали. Помислили си, че ще експлодира. Като човешко ядрено оръжие. Явно тя също се е страхувала, че ще избухне, и затова е избягала навън. Излязла и повече не се върнала. Не знаят какво се е случило с нея. Дори не е носела обувки!

Харпър искаше да се пресегне през маската и да си избърше сълзите от лицето, но не можеше. Ако искаше да изтрие каквото и да било от лицето си, трябваше да премине през половинчасова процедура. Не можеше да си махне костюма, докато не се подложеше на душ с белина за пет минути. Премига бързо, за да проясни зрението си.

— Няма никакъв смисъл. Хората с драконова люспа не светят.

— Тя го е правела — отвърна Ал. — Точно преди закуска чела на малките и момичето, което стояло в скута ѝ, подскочило, защото госпожа Жилмонтон станала топла. Хората започнали да пищят и да бягат. Засветила като шибана коледна елха. Извинете френския ми, госпожо. На видеото очите ѝ изглеждат като смъртоносни лъчи! Избягала на два екипа пазачи от карантинното. Начинът, по който изглеждала... мамка му, всеки би потърсил укритие.

Пет минути по-късно Харпър изгледа записа заедно с четири други сестри на рецепцията в края на коридора. Всички в болницата го бяха гледали. Харпър го изгледа поне десет пъти преди края на деня.

Една статична камера снимаше широкия коридор пред входа на кафенето, той беше покрит с бели антисептични плочки. Вратата беше завардена от охранители, облечени в характерната им комбинация от костюми от тайвек и шлемове. Единият от тях се беше облегал на стената, разгръщаше бавно листовете на клипборда. Другият стоеше в пластмасов стол, хвърляше палката си във въздуха и я хващаше.

Вратите се отвориха и целият коридор беше зает от брилянтна светлина, сякаш някой беше насочил прожектор в него. В първия момент блясъкът беше толкова силен, че размаза черно-бялата картина, изпълни екрана със синкаво сияние. След това светлинните сензори в охранителната камера се настроиха... малко. Рене си остана ярък призрак, трептяща искряща светлина, жена във формата на пясъчен часовник. Светещите извивки на драконовата ѝ люспа прикриваха чертите на лицето ѝ. Очите ѝ представляваха синьо-бели лъчи от светлина и наистина малко приличаха на смъртоносни лъчи от научнофантастичен филм от средата на 50-те години на миналия век. Жената стискаше саксията с мента под лявата си мишница.

Охранителят, който си подхвърляше палката, се дръпна от нея. Оръжието му падна, удари го силно в рамото и мъжът се строполи от

стола си. Другият пазач хвърли клипборда си във въздуха, все едно се беше превърнал в кобра. Подхлъзна се и падна тежко на пода.

Рене погледна първо единия, а после и другия, подвоуми се дали да им подаде ръка, но реши бързо да се изнесе.

Албърт Холмс се обърна към Харпър:

— Тя каза: „Не ме мислете, момчета, отивам да избухна навън, за да не нараня никого“.

Доктор Райъл, патологът в болницата, не беше впечатлен. Той беше чел за много по-странни случаи, при които драконовата люспа достигала критична маса, след което, поради неизвестни причини, просто застивала и не предизвиквала мигновеното възпламеняване в хората. Мъжът уверяваше всеки, който беше готов да го изслуша, че останките на Рене Жилмонтон ще бъдат открити на стотина крачки разстояние от болницата. Някои санитарии разбутах високата трева в полето зад паркинга в търсене на кости, но не откриха такива. Също така не успяха да намерят някаква следа в каква посока беше поела: нямаше опърлени храсти или трева. Като че ли Рене не беше експлодирала, а се беше *изпарила*, заедно със саксията си с мента.

Центърът за контрол и превенция на заболяванията беше насрочил изпращането на екип в болница „Портсмът“ през август, за да провери карантинните им процедури, и доктор Райъл каза, че ще им покаже видеозаписа на инцидента с Жилмонтон. Мъжът беше убеден, че те ще споделят неговото мнение.

Екипът на центъра така и не дойде, за да го гледа, защото до август болница „Портсмът“ представляваше една срутена димяща камина, изкормена от огъня, а доктор Райъл беше мъртъв, заедно с Албърт Холмс, сестра Лийн и повече от петстотин пациенти.

---

[1] „Мостът на Сан Луис Рей“ — роман на американския романист и драматург Торнтън Уайлдър, публикуван през 1927 г. През 1928 г. печели награда „Пулицър“. — Б.пр. ↑

Не знаеше от колко време стои така и наблюдава как болница „Портсмът“ гори. На стотици метри нагоре се виеше гъст черен пушек, който се разделяше над нея, над всички тях и се превръщаше в мрачни облаци, които задушаваша небето. Слънцето беше малка червена монета, която сияеше през дима. Един от докторите каза:

— Някой да има маршмелоу? — и се засмя, но никой не се присъедини към него.

Токът спря пет минути след като алармата за пожар започна своя късащ нервите *писък*. Аварийното осветление затрептя в мрака, насече времето на малки сребристи трески. Харпър закрачи през тези заекващи сенки, ръцете ѝ бяха на раменете на сестрата пред нея, евакуираха се в колона. На първия етаж беше задимено, въздухът беше гарниран с фини прахови частици, но огънят беше някъде над тях. В началото писъкът на алармата беше ужасен, но докато настъпи моментът да излязат на дневна светлина, Харпър беше отегчена, беше пълзяла напред с тълпата около четиресет и пет минути. Немаше никаква представа колко зле е положението, преди да напусне сградата и да се обърне.

Някой ѝ каза, че никой от втория етаж не успял да се измъкне. Някой друг каза, че започнало в кафенето; един човек пламнал, после още един, после трети, като поредица от фишеци; охранителят се паникьосал и заключил вратата, за да не може никой да излезе. Харпър така и не разбра дали това беше истина.

Националната гвардия се появи веднага и гвардейците накараха тълпата да отиде в другия край на паркинга. От другата страна пожарната команда на Портсмът даваше всичко от себе си, за да потуши пламъците, всичките им шест коли... и всеки виждаше, че не могат да променят абсолютно нищо. Огънят изригваше от всеки счупен прозорец. Пожарникарите работеха с професионално безразличие сред сипещата се черна пенел и заливаха огромната фурна, в каквата се беше превърнала болницата, с мощни струи вода, която като че ли нищо не правеше.

Харпър се замая, имаше чувството, че получава сътресение, сякаш някой я беше ударил много силно, беше я нокаутирал и сега чакаше тялото ѝ да изпрати сигнал до мозъка какво точно е наранено. Всичкият този огън и всичкият този дим я оставяха безмълвна.

По някое време забеляза нещо странно: един пожарникар стоеше от *нейната* страна на дървените преграждения, след като трябваше да бъде долу сред пожарните със своите братя. Забеляза го единствено защото се беше вторачил в нея. Той носеше шлем и мръсно жълто яке, в ръката си държеше противопожарен инструмент — дълъг метален прът с кука и брадвичка — и Харпър си помисли, че го познава. Беше жилиав, върлинест мъж с очила, лицето му беше съставено от остри черти, гледаше я е тъга, докато люспите пепел се сипеха около тях като меки черни спирали. Те падаха върху ръцете и косата ѝ. Една снежинка пепел кацна на върха на носа ѝ и я накара да кихне.

Харпър се опита да се сети откъде познава този тъжен пожарникар. Изследва паметта си по нежния, внимателен начин, по който би прегледала ръката на дете, за да се увери, че не е счупена. Дете, точно това беше: познаваше го покрай детето му, помисли си тя. Само дето не беше точно така. Сметна, че се държи глупаво, можеше просто да отиде при него и да го попита откъде се познават, но когато го потърси отново, той беше изчезнал.

Нещо се срути в болницата. Вероятно покривът, който се разстиляше като палачинка върху пода под него. Облаци мазилка, мръсотия и червеникав пушек изригнаха от прозорците на най-горния етаж. Един от гвардейците, който носеше хартиена маска на устата си и сини латексови ръкавици, държеше ръцете си на главата, сякаш се предаваше на врага.

— Хора! Трябва да ви изместим *още* назад! Искам да ви помоля да направите три крачки назад, за вашата безопасност е. Моля ви с учтив тон. Не искате да чувате неучтивия, нали?

Харпър направи една крачка назад, още една и на третата се разлюля, почувства, че ѝ се вие свят и че е обезводнена. Отчаяно се нуждаеше от чаша студена вода, за да прочисти прахта от гърлото си, а единственото място, на което можеше да получи такава, беше домът ѝ. Не беше взела колата — нямаше смисъл да го прави, след като постоянно стоеше в болницата, така че тръгна пеша.

Мина половин квартал, преди да осъзнае, че плаче. Не знаеше дали го прави, защото беше тъжна, или защото имаше доста пушек във въздуха. Следобедът миришеше на барбекю на летен лагер, все едно печача месо и кренвирши. Осъзна, че ароматът на кренвирши всъщност идваше от горящите трупове, *всичко това е сън*, помисли си тя. Обърна се и повърна в тревата до тротоара.

Имаше доста хора, които стояха на бордюра или на пътя, но никой не я погледна, докато прочистваше стомаха си. Никой не я намираще за особено интересна в сравнение с гледката от пожара. Хората бяха хипнотизирани от пламъка и отблъснати от човешкото страдание, нима това не беше някакъв дефект в тях? Избърса устата си с опакото на ръката и продължи да върви към дома си.

Не поглеждаше към лицата в тълпата, така че не забеляза Джейкъб, който стоеше сред останалите, докато не я хвана за ръка. В момента, в който го стори, Харпър колабира. Силата се изпари от краката ѝ и тя се отпусна в ръцете му.

— О, боже, всичко е наред — каза съпругът ѝ. — О, боже. Толкова се изплаших.

— Обичам те — отвърна тя, защото смяташе, че това са правилните думи, след като си се измъкнал от истински ад, това беше единственото нещо, което имаше значение в такъв ден.

— Пътищата на няколко квартала са блокирани — прошепна Джейкъб. — Толкова се уплаших. Дойдох с велосипеда до тук. Държа те. Държа те, сладурче.

Поведе я през тълпата, покрай един телефонен стълб. Колелото му беше подпряно на него, онова, което притежаваше още от колежа, имаше десет скорости и кош между ръкохватките. Забута го с една ръка, другата му беше около талията ѝ, вървяха точно по този начин, главата ѝ беше отпусната на рамото му. Само те се движеха срещу тълпата, всички останали се бяха насочили към болницата, към тази мазна черна колона от пушек и към посипващата се пепел.

— Всеки ден е единайсети септември — каза Харпър. — Как да живеем спокойно, като всеки ден е единайсети септември?

— Ще живеем, докато можем — отвърна Джейкъб.

Жената не разбра какво означаваше това, но ѝ звучеше добре, може би дори проникателно. Съпругът ѝ нежно бършеше устата и бузата ѝ с крайчеца на сребристойалата си копринена кърпичка. Той

винаги носеше такава в себе си, старомодна превземка, която тя намираще за агонизиращо очарователна.

— Какво правиш? — попита го.

— Чистя пепелта от теб.

— Моля те — каза тя. — Моля те.

Джейкъб спря след малко.

— Готова си. Сега си по-добре. — Целуна я по бузата, целуна я по устата. — Не знам защо го направих. За момент приличаше на хлапе от произведенията на Чарлз Дикенс. Мърлява, но прекрасна. Виж какво. Ще ти се реванширам. Ще се приберем у дома и ще те омърся духовно. Как ти звучи?

Харпър се засмя. Съпругът ѝ имаше вулгарно чувство за абсурдното; докато учеше в колежа, работеше като мим в развлекателен клуб. Можеше да ходи по въже беше пъргав в леглото, пъргав и в живота.

— И така ми е добре — отвърна тя.

— Целият свят може да изгори около нас — каза Джейкъб. — Ще те държа в ръцете си до края. Няма да се измъкнеш от мен.

Харпър се изправи на пръсти и целуна солената му уста. Съпругът ѝ беше плакал, макар че сега се усмихваше. Отпусна глава на гърдите му.

— Толкова съм изморена — сподели му тя. — Изморена съм да се страхувам. Изморена съм от факта, че не мога да помогна на хората.

Джейкъб сложи пръст под брадичката ѝ и нежно вдигна главата ѝ.

— Трябва да се отърсиш от това. Трябва да спреш да смяташ, че е твоя работа да оправиш всичко. Да бягаш наоколо... и да гасиш всички пожари. — Мъжът погледна многозначително към пушека, който се издигаше нагоре. — Не е твоя работа да спасяваш света.

Думите му бяха толкова смислени, толкова разумни, че за момент болката ѝ частично намаля.

— Трябва да се погрижиш за себе си — каза Джейкъб. — Нека и аз се погрижа за теб. Разполагаме с толкова малко време да се грижим един за друг. Нека го направим специално. Нека направим така, че всичко от тази нощ насетне да си струва.

Харпър го целуна отново. Устата му имаше вкус на мента и сълзи. Отвърщаше на целувката ѝ внимателно, колебливо, сякаш

откриваше целуването за първи път, сякаш то беше напълно ново и интересно преживяване... експеримент. Когато надигна лице, изражението му беше сериозно.

— Това беше важна целувка — събщи той.

Затътриха се по тротоара, извървяха още няколко крачки. Харпър отпусна глава на рамото му и затвори очи. Няколко метра по-напред Джейкъб стегна хватката си около нея. Тя се носеше, полузаспала, на краката си и се препъна.

— Хей — каза съпругът ѝ. — Стига спа. Трябва да те приберем у дома. Качвай се. — Прескочи с крак седалката на велосипеда.

— Къде?

— На коша — отвърна ѝ той.

— Не можем. Аз не мога.

— Можеш. Правила си го и преди. Ще те закарам до нас.

— До там е километър и половина.

— Целият път е по надолнище. Скачай.

Това беше нещо, което правеха в колежа — тя се качваше на коша в предната част на колелото и тръгваха да се размотават. Тогава беше слабо момиче, но и сега не беше кой знае колко повече, на ръст беше близо метър и седемдесет и тежеше петдесет и два килограма. Погледна към коша между ръкохватките, след това към дългия хълм, който започваше от болницата и се виеше надолу към един завой.

— Ще ме убиеш — оплака се Харпър.

— Не. Не и днес. Качвай се.

Не можеше да му устои, макар че част от нея беше естествено склонна към пасивност, към безучастност. Мина отпред на велосипеда, сложи крак на гумата и намести дупето си в коша.

В следващия момент потеглиха, дърветата от дясната им страна започнаха да се носят като в сън покрай тях. Пепелта се сипеше наоколо под формата на огромни пухкави люспи, падаше върху косата ѝ и на козирката на шапката му. За нула време развиха скорост, която можеше да ги убие.

Спиците бучаха. Харпър въздъхна, въздухът излезе на пресекулки от устата ѝ.

Хората забравяха, че времето и пространството бяха едно и също нещо, докато не започнеха да се движат бързо, докато боровете и телефонните стълбове не се стрелваха покрай тях. Тогава, в средата на

цялото това препускане, времето се разтегляше и секундите, необходими, за да се изминат пет метра, продължаваха по-дълго от другите секунди. Харпър изпита това чувство на ускорение в слепоочията и стомаха си, беше благодарна за Джейкъб за това, че се беше измъкнала от болницата, и за скоростта. За момент се хвана за коша с две ръце, но тогава, когато спиците започнаха да тананикат — гърмяха толкова силно, че създаваха някаква монотонна музика — тя се пусна, разпери ръце настрани и полетя, превърна се в чайка, която плуваше върху вятъра, докато светът се ускоряваше ли, ускоряваше.

В нощта на пожара в болницата Джейкъб поведе Харпър през къщата, а тя се прозяваше ли, прозяваше, като дете, което не си е легнало, когато е настъпил часът му за сън. Тя се чувстваше леко упоена, беше будна, но замаяна, толкова замаяна, че така и не разбра какво предстои да се случи, въпреки че онова, което се случи, беше изключително предвидимо. Съпругът ѝ я заведе в спалнята, държеше я за малката ръка. Нямаше проблем. Харпър беше изморена и спалнята ѝ се струваше правилното място, на което да отиде. След това Джейкъб съблече зелените ѝ болнични дрехи, а тя просто стоеше и му позволяваше да го стори. Носеше бледорозово бабешко бельо, което стигаше до пъпа ѝ. Съпругът ѝ свали и него. Тя се прозя широко и постави ръка на устата си, а Джейкъб се засмя, защото понечваше да я целуне. Тя също се засмя. Забавно беше да се прозява в лицето му по този начин.

В нощта на пожара в болницата съпругът ѝ напълни дълбоката вана, която толкова много обичаше. Харпър не помнеше кога беше отишъл да го стори, защото имаше чувството, че не се беше отделял от нея, но когато я заведе там, ваната вече беше пълна. Лампите бяха изгасени, но имаше свещи. Радваше се за възможността да се изкъпе, защото миришеше на пушек, пот и болница, но предимно на пушек, също така имаше пепел по себе си и вероятно част от тази пепел се беше образувала от мъртвци.

В нощта на пожара в болницата Джейкъб обливаше гърба ѝ с вода. Търкаше врата и ушите ѝ, събра косата ѝ на върха на главата ѝ и я потопи. Харпър излезе на повърхността, смеейки се. Съпругът ѝ ѝ каза да се изправи и тя го стори, стоеше неподвижно, докато той работеше със сапуна. Сапунисваше гърдите, кръста и врата ѝ, след което я стисна за задника, каза ѝ да се връща във ваната и тя му се подчини.

В нощта на пожара в болницата Джейкъб каза:

— Толкова е постно, когато хората казват *обичам те*. Правят го, когато хормоните им забушуват, но няма грам лоялност в изреченото.

Никога не ми е харесвало да казвам тези думи. Но има нещо друго, което е важно: заедно сме, сега и до края. Ти си всичко, което ми е необходимо, за да бъда щастлив. Караш ме да се чувствам добре.

Съпругът ѝ стисна гъбата и горещата вода покапа по врата ѝ. Харпър затвори очи, но виждаше червената светлина от пламъка на свещта през клепачите си.

Мъжът продължи:

— Не знам колко време ни остава. Може да са петдесет години. Може да е само седмица. Но знам, че никой не може да ни отнеме дори секунда от времето ни заедно. Ще споделяме всичко и ще преживяваме всичко заедно. Ще те накарам да разбереш по начина, но който те докосвам, и по начина, по който те целувам... докато го изричаше, той я докосна и я целуна, — ... че ти си най-хубавото нещо в живота ми. Аз съм егоист и желая всеки сантиметър от теб и всяка минута от живота ти. Вече няма *мой* живот. Вече няма *твой* живот. Само *нашия* живот и ще го живеем по нашия си начин. Искам торта за рожден ден всеки ден и теб гола в леглото всяка нощ. Когато настъпи времето, ще го направим по нашия начин. Ще си отворим онази бутилка вино, която купихме от Франция, ще слушаме любимата ни музика, ще се посмеем, ще изпием малко весели хапчета и ще си легнем. Ще умрем красиви, след като партито е свършило, вместо да бягаме и да крещим като онези жалки, отчаяни хора, които се натискат да влязат в болниците, за да умрат.

Сякаш отново си казваха брачните клетви, бяха също толкова прочувствени, сладки и отдадени. Всичко беше наред.

Само дето не беше, не напълно. Не беше правилно да наричаш хората в болниците *жалки* и *отчаяни*. Имаше нещо неморално в подиграването им. Рене Жилмонтон не беше жалка и отчаяна. Рене Жилмонтон събираше децата в отделението и им разказваше истории.

Джейкъб си беше такъв, казваше си всичко направо, можеше до безкрай да говори колко много иска да я докосва и да бъде с нея с цялата си дързост и атлетични умения, които беше постигнал от карането на едноколка и ходенето по въже. Той беше дребен, стегнат и мускулест, както и интелектуално мускулест, един вид умствен акробат. Понякога Харпър имаше чувството, че тази интелектуална акробатика е доста изморителна; в подобни моменти не смяташе, че са едно цяло, по-скоро имаше усещането, че тя е негова аудитория, някоя,

която да аплодира поредния му скок през горящия обръч на екзистенциализма и задното му салто върху трамплина на несъответствията. Но след това си разтваряше краката за него, защото ръцете му знаеха как да правят нещата, от които имаше нужда. Въпреки това всичките му приказки просто показваха, че той я желае и тя го прави щастлив. Трябваше да го целуне отново и тя го стори, извъртя се във ваната и притисна гърдите си в студения порцелан, хвана го за тила, за да не може да ѝ се измъкне, докато не опита една хубава голяма хапка от него. След това го пусна и се прозя отново, той се засмя, но всичко беше наред.

В нощта на пожара в болницата Харпър се надигна от водата, съпругът ѝ ѝ подаде чаша с червено вино и я уви в затоплена кърпа. Помогна ѝ да излезе от ваната. Заведе я в спалнята, където имаше още запалени свещи. Той я подсуши, поведе я към леглото и тя се качи на него на четири крака, искаше от него да си свали дрехите и да я обладае, но той постави ръка на кръста ѝ и я накара да легне по корем. Харесваше му да я кара да чака; в интерес на истината, и на нея ѝ харесваше да я кара да чака, харесваше ѝ той да поема командването. Джейкъб разполагаше със сметана с вкус на ягода и я намаза с нея. Беше гол до нея, тялото му беше мургаво и стегнато на слабата светлина, гърдите му бяха покрити с черна козина.

Преобърна я и проникна в нея, Харпър изхълца от удоволствие, защото беше толкова рязък и толкова възбуден. Едва бяха започнали, когато кондомът се изплъзна. Джейкъб спря да се движи за момент, намръщи се, но тя го сграбчи и го хвърли настрани, след което хвана мъжа си за задника и го притисна отново към себе си. Болничните ѝ дрехи бяха на пода, воняха на пушек. Никога вече нямаше да ги облече. Стотици квадратни километри от страната на френското вино бяха обгърнати от пламъци, над два милиона души бяха изгорели в Калкута, а всичко, което Харпър искаше, беше да го усета в себе си. Искаше да види лицето му, когато свършеше. Помисли си, че е напълно възможно да са мъртви до края на годината, а той никога преди не беше правил любов с нея по този начин.

В нощта на пожара в болницата се любиха на светлината на свещите, а по-късно разбраха за бебето.

АВГУСТ

Харпър беше под душа, когато забеляза ивицата от вътрешната страна на левия си крак.

Знаеше какво означава това, нямаше нужда да я изследва допълнително, вътрешностите ѝ се свиха от страх, но тя избърса студената вода от лицето си и се скастри:

— Не ме ядосвай, госпожичке. Това е просто една проклета синина.

В интерес на истината не приличаше на синина. Изглеждаше си точно като драконова люспа, тъмна, мастилена, посипана с няколко странни минерални златисти люспици. Наведе се и видя още една такава, отзад на прасеца си — на същия крак — и рязко се изправи. Сложи ръка на устата си, защото издаваше тихи отчаяни звуци, подобни на хлипове, а не искаше Джейкъб да я чуе.

Излезе от ваната, без да си прави труда да спира душа. Нямаше значение. Така или иначе, не хабеше топлата вода. Нямаше такава. От два дни нямаха ток. Вземаше си душ, за да отмие лепкавината от себе си. Въздухът в къщата беше задушен, сякаш беше стояла под купчина одеяла през целия ден.

Онази част от нея, която вече пет години беше медицинска сестра — частта, която запазваше спокойствие и сдържаност дори когато подът беше лепкав от кръв, а пациентът пишеше от болка — не се пропука. Харпър сложи край на хлиповете и се взе в ръце. Реши да се подсуши и да погледне отново онова. Можеше да е просто синина. Тя беше от жените, които лесно се посиняваха, които постоянно откриваха някое голямо черно петно на бедрото или ръката си, без никаква идея как се беше появило там.

Когато приключи с къrpата, беше почти суха. Вдигна левия си крак на тоалетното шкафче. Погледна първо към него, а после и към огледалото. Усети как отново ѝ се прииска да заплаче. Знаеше какво е това. Пишеха *Draco incendia trychophyton* на смъртните актове, но дори

шефът на болницата я наричаше драконова люспа. Поне докато не изгоря.

Ивицата в задната част на крака ѝ представляваше деликатен черен лъч, по-черен от коя да е друга синина, посипан със светли люспици. При по-внимателно разглеждане линията на бедрото ѝ не приличаше толкова много на ивица, а по-скоро на въпросителен знак или на сърп. Видя сянка, която не ѝ хареса, там, където вратът ѝ се свързваше с рамото, и тя отметна настрани косата си. Видя още една тъмна линия, върху която ясно се виждаха слюдестите люспици на дракона.

Харпър се опитваше да успокои дишането си и да се отърве от световъртежа си, когато Джейкъб отвори вратата.

— Хей, сладкишче, викат ме на работа. Няма кой... — започна той, но бързо потъна в мълчание, след като забеляза отражението ѝ в огледалото.

Харпър видя лицето му и усети как се пропуква. Свали крака си на пода и се обърна към него. Искаше ѝ се да я прегърне, и то силно, но знаеше, че не бива да я докосва, а и тя нямаше да му позволи да го стори.

Джейкъб залитна крачка назад и се вторачи в нея със слепи, ясни, изплашени очи.

— О, Харп. О, скъпа. — Обикновено ѝ казваше „сладурче“, но този път използва само „скъпа“. — Цялото е по теб. На краката ти. На гърба ти.

— Не — възпротиви се тя в безпомощна реакция. — Не. Не, не, не. — Зави ѝ се свят, като си помисли, че люспата покриваше кожата ѝ на места, които не можеше да види.

— Просто стой там — нареди съпругът ѝ с вдигната ръка и изпънати пръсти, макар да не беше направила крачка към него. — Стой в банята.

— Джейкъб — започна Харпър, — искам да те огледам, да видя дали има и по теб.

Мъжът се вторачи в нея неразбиращо, в погледа му се забелязваше учудване, след което осъзна какво му е казала и нещо избяга от очите му. Раменете му увиснаха. Изглеждаше блед, посивял и безкръвен йод тена си, сякаш доста дълго време беше стоял на много студено.

— Какъв е смисълът? — попита той.

— Смисълът е да разберем дали и ти имаш.

Джейкъб поклати глава.

— Естествено, че имам. Щом ти я имаш и аз я имам. Чукахме се. Миналата вечер. Както и преди два дни. Ако сега не показвам признаците, ще се появят по-късно.

— Джейкъб, искам да те огледам. Вчера нямах никакви следи по себе си. Не и преди да правим любов. Не и след това. Не сме наясно изцяло с предаването, но много доктори смятат, че един човек не е заразен, докато не се появят белезите.

— Беше тъмно. Бяхме на свещи. Дори да сме видели нещо, сигурно сме го помислили за сенки — каза съпругът ѝ.

Говореше с натежал, монотонен глас. Ужасът, който виждаше на лицето му, приличаше на проблясъка на мълния: в единия момент се появяваше, а в следващия го нямаше. Биваше заместен от нещо лошо, от апатия.

— Свали си дрехите — нареди му Харпър.

Джейкъб съблече тениската си и я хвърли на пода. Погледна я сериозно с кехлибарен поглед в полумрака на стаята. Вдигна ръце настрани, стоеше с кръстосани крака и вдигната брадичка, несъзнателно позираше като Христос на кръста.

— Виждаш ли нещо?

Съпругата му поклати глава.

Той се обърна, ръцете му продължаваха да са протегнати, и изви глава назад.

— На гърба как е?

— Не — отвърна Харпър. — Свали си панталона.

Джейкъб отново се завъртя към нея и разкопча дънките си. Наблюдаваха се един друг, помежду им нямаше повече от метър празно пространство. Имаше някакво зловещо еротично очарование в бавния, търпелив начин, по който се събличаше — издърпа колана и свали дънките и бельото си заедно. Не свали очи дори за миг от нея. Лицето му приличаше на маска, на напълно безразлична маска.

— Нищо — каза Харпър.

Джейкъб се обърна. Тя огледа гъвкавите му загорели бедра, бледия му гръб, вдлъбнатините в ханша му.

— Не — констатира отново съпругата му.

— Защо не отидеш да спреш душа.

Харпър спря водата, взе кърпата си и отново се зае с подсушаването на косата си. Опита се да се съсредоточи върху успокояването на дишането си, докато правеше всички онези неща, които бяха характерни след вземането на душ, вярваше, че няма да избухне в сълзи. Или да започне да пиши. Започнеше ли, не беше сигурна, че щеше да може да спре.

Уви кърпата около косата си и се върна в мрачната и задушна спалня.

Джейкъб беше седнал на ръба на леглото, отново си беше облякъл дънките, но тениската беше в скута му. Краката му бяха боси. Винаги беше харесвала краката му, бяха загорели и кокалести, някак си архитектурни със своите деликатни, ъгловати очертания.

— Съжалявам, че се разболях — каза Харпър и изведнъж отново се опитваше да не заплаче. — Кълна се, добре се огледах вчера и не видях нищо от това. Може би не си се заразил. Може би си добре.

Жената едва не се задави на последната дума. Гърлото ѝ се стегна конвулсивно, клиповете се опитваха да си проправят път от дълбините на белите ѝ дробове. Мислите ѝ бяха прекалено неприятни, но нямаше как да си ги спести.

Тя беше мъртва, както и съпругът ѝ. Тя се беше заразила и беше предала болестта на него, а сега двамата щяха да изгорят като останалите. Тя го знаеше, а лицето на Джейкъб ѝ подсказваше, че и той беше наясно.

— Трябваше да се правиш на шибаната Флорънс Найтингейл^[1] — каза той.

— Съжалявам.

На Харпър ѝ се искаше Джейкъб да се присъедини към тъгата ѝ. Искаше ѝ се да види някакви чувства на лицето му, да види как се бори с емоциите, които изпитваше самата тя. Но виждаше единствено празнота и неприятния безпристрастен поглед в очите му, както и увисналите му над коленете китки.

— Да погледнем нещата от хубавата им страна — започна мъжът ѝ и се загледа в корема ѝ. — Няма да се налага да мислим име, ако е момиче.

Думите му бяха също толкова лоши, колкото ако я беше ударил. Харпър потръпна, извърна поглед. Имаше намерение да каже за

пореден път, че съжالياва, но от устата ѝ излезе единствено задушено хлип на безнадеждност.

Знаеха за бебето от малко повече от седмица. Джейкъб се беше усмихнал едва, когато му показва размазания син кръст на теста за бременност, но когато го попита как се чувства, той отвърна: *Имам нужда от време, за да си прочистя главата.*

На следващия ден Верайън Арена в Манчестър изгоря до основи, вътре се намираха хиляда и двеста бездомни бежанци — нито един не успя да се измъкне жив — и Джейкъб беше „даден под наем“ на „Обществени дейности“^[2], за да помогне в организирането на почистването на останките и събирането на телата. Работеше по тринайсет часа на ден и когато се прибираще у дома, целият в сажди и потънал в мълчание заради нещата, които беше видял, не ѝ се струваше правилно да обсъждат бебето. Когато си легна, той я придърпваше гърбом към себе си, поставяше ръка върху корема ѝ и Харпър се надяваше да има някакво щастие — някакво чувство за цел — вътре в него.

Джейкъб си облече тениската, съвсем бавно.

— Облечи се — каза ѝ. — Ще ми е по-лесно да мисля, ако не се налага да гледам това нещо по тялото ти.

Харпър отиде до гардероба, плачеше силно. Не можеше да понесе липсата на всякакви емоции в гласа му. Това ѝ се струваше лошо от идеята да си заразен, да си отровен.

Днес щеше да е над двайсет градуса — в спалнята вече беше двайсет, а съвсем скоро щеше да стане още по-топло, ясният ден навън надничаше през краищата на щорите — затова започна да преглежда закачалките за някоя лятна рокля. Избра бялата, защото ѝ беше удобно с нея, караше я да се чувства чиста, обикновена и освежена, а точно от това имаше нужда сега. Тогава ѝ хрумна, че ако си облече рокля, Джейкъб ще вижда ивицата в задната част на крака ѝ, а желаше да му спести това. Късите панталонки също не бяха вариант. Намери един стар халат с цвят на евтин маргарин.

— Трябва да се махнеш — каза на съпруга си Харпър, без да се обръща към него. — Трябва да се изнесеш от къщата и да стоиш надалеч от мен.

— Мисля, че е прекалено късно за това.

Не сме сигурни, че си заразен. Завърза халата, но не се обърна. — Преди да сме сигурни, трябва да бъдем предпазливи. Вземи малко багаж със себе си и напусни къщата.

— Докосвала си всички дрехи. Прала си ги в мивката. След това си ги простирала. Сгъвала си ги.

Тогава отиди и си купи нови. „Таргет“ може да е отворен.

— Разбира се. Може би ще оставя бакшиш на касиерката, една голяма сочна драконова люспа.

— Казах ти вече. Няма информация да се пренася от хора, които нямат видими белези по себе си.

Точно така. *Няма* информация. *Няма* абсолютно никаква шибана информация. *Кой* работи по въпроса? Ако някой наистина разбираше как става пренасянето, нямаше да сме в тази ситуация, нали, сладурче?

На Харпър не и хареса неприятният ироничен начин, по който изрече *сладурче*. Тонът му се доближаваше до презрение.

— Бях внимателна. Бях изключително внимателна — призна си тя.

Помнеше — с отвращение — как завираше по цял ден в предпазния костюм от тайвек, материята полепваше по зачервената ѝ потна кожа. Отнемаше ѝ двацет минути да го облече, още двацет да го свали, както и задължителният петминутен душ с белина. Помнеше как след това миришеше на гума, белина и пот. Носеше тази воня през цялото време, през което работеше в болница „Портсмът“, миризма, подобна на промишлена авария, и въпреки всичко се беше заразила. Това ѝ се струваше като наистина гадна шега.

— Не се тревожи за мен. В спортния ми сак имам дрехи, които мога да нося — обясни Джейкъб. — Неща, които не си пипала.

— Къде ще отидеш?

— Откъде да знам, мамка му? Виждаш ли какво направи?

— Съжалявам.

— Е, сега всичко е наред. Не се чувствам толкова зле, че двамата ще изгорим като факли.

Харпър си помисли, че ако гневът му помага да се пребори със страха си, то нямаше проблем да бъде гневен. Искаше съпругът ѝ да се чувства добре.

— Не можеш ли да спиш в „Обществени дейности“? — попита го тя. — Без да влизаш в контакт с другите момчета?

— Не — отвърна Джейкъб. — Но Джони Дипено е мъртъв и ключовете за калпавата му мизерна каравана са в шкафчето му. Мога да остана в нея. Помниш ли Джони? Караше камион номер три.

— Не знаех, че е бил болен.

— Не беше. Дъщеря му беше заразена и изгоря. Той скочи от Пискатака Бридж.

— Не знаех.

— Ти работеше. Постоянно беше в болницата. Въобще не се прибираще у дома. А това не е от нещата, които мога да ти напиша в съобщение. — Джейкъб замълча. Главата му беше наведена, очите му не се виждаха от полумрака. — Възхищавах му се. Джони беше осъзнал, че вече е видял най-доброто, което животът може да му предложи, и нямаше смисъл да се навърта наоколо за последните лайняни моменти. Джони Дипено беше груб работяга, който пиеше бира „Будвайзер“, гледаше футбол, подкрепяше Доналд Тръмп и не четеше нищо по-задълбочено от списание „Пентхаус“, но беше разбрал това. Мисля, че трябва да повърна — събщи мъжът, без да променя тона си, и се изправи на крака.

Харпър го последва през дневната към предния коридор. Не използва банята на тяхната спалня, която предположи, че вече е под карантина, тъй като допреди малко беше в нея. Съпругът ѝ отиде в малката тоалетна под стълбите. Остана в коридора, откъдето го чуваше как повръща през заключената врата. Опитваше се да не заплаче. Не искаше постоянно да циври около него, не искаше да го натоварва с емоциите си. В същото време искаше Джейкъб да ѝ каже нещо мило, да изглежда покрусен заради нея.

Съпругът ѝ пусна водата и Харпър се дръпна назад в дневната, за да му даде достатъчно пространство. Застана до бюрото му, онова, на което пишеше през нощите. Джейкъб беше станал заместник-управител на портсмътския отдел на „Обществени дейности“ почти случайно; самият той желаше да бъде писател. Напусна колежа, за да пише, оттогава работеше върху книгата си, вече шест години. Разполагаше със 130 страници, които не даваше на никой да погледне, дори на Харпър. Романът се казваше „Пуста земя“. Съпругата му никога не спомена, че ненавижда това заглавие.

Джейкъб излезе от тоалетната, приближи се до дневната, но не влезе в нея, остана на разстояние. По някое време беше открил

бейзболната си шапка, онази, на която пишеше: ФРЕЙТЛАЙНЪР^[3], Харпър смяташе, че я носи иронично, както бруклинските хипстъри носеха шапки на „Джон Диър“^[4]. Ако въобще още правеха това. Ако въобще някога наистина бяха правили това.

Очите под козирката бяха кървясали и нефокусирани. Съпругата му се зачуди дали не беше плакал в тоалетната. Идеята, че може би го беше сторил заради нея, я накара да се почувства малко по-добре.

— Искам да изчакаш — каза Джейкъб.

Тя не го разбра, погледна го въпросително.

— Колко време трябва да mine, докато разберем със сигурност, че съм го прихванал? — попита той.

— Осем седмици — отвърна Харпър. — Ако не ти излезе нищо до края на октомври, значи, не си заразен.

— Добре. Осем седмици. Смятам, че всичко това е фарс. И двамата знаем, че ако *ти* го имаш, го имам и аз, но ще изчакаме осем седмици. Ако и двамата го имаме, ще го направим заедно, както говорихме. — Джейкъб замлъкна за момент, взираше се в краката си, след което кимна. — Ако не съм заразен, ще съм тук с теб, докато го правиш.

— Докато правя какво?

Той я погледна, на лицето му беше изписана истинска изненада.

— Да се убием. Господи. Говорихме за това. Какво ще направим, ако се заразим. Съгласихме се, че е най-добре просто да... се приспим. Отколкото да чакаме да изгорим като факли.

Харпър усети неприятно стягане в гърлото си, не беше сигурна, че може да прокара думите покрай него, но после установи, че може.

— Бременна съм.

— Вече няма как да родиш това бебе.

Собствената ѝ реакция я изненада; за първи път глупавата гневна увереност на Джейкъб я обиди.

— Не, в грешка си — отвърна му тя. — Не съм експерт, но знам много повече за спората от теб. Има изследвания, *добри* изследвания, които сочат, че люспата не може да премине плацентарната бариера. Отива навсякъде другаде, в мозъка, в дробовете... навсякъде, само не там.

Това са глупости. Няма изследване, което да твърди подобно нещо. Не и такава, което да си струва хартията, на която е отпечатано.

Центърът за контрол и превенция на заболяванията в Атланта е купчина пепел. Никой не изследва тези лайна вече. Времето да си играем на наука свърши. Сега трябва да се покрием и да се надяваме, че нещата ще се оправят, преди да изгорим от лицето на планетата. — При тези си думи Джейкъб се засмя, сух, невесел звук.

— Те *все още* го изследват. В Белгия. В Аржентина. Но няма проблем, щом не искаш да ми вярваш, недей. Но повярвай на това. През юли в болницата успяхме да изродим здраво бебе от жена, която беше заражена. Вдигнахме парти в педиатрията. Ядохме разтопен черешов сладолед и всички се изредихме да държим новороденото.

Не спомена, че лекарският екип прекара повече време с детето, отколкото майка му. Докторът не можеше да й позволи дори да го докосне, изведе го от родилното помещение, докато жената крещеше след него да се върне, за да го погледне поне още веднъж.

Лицето на Джейкъб не беше толкова безразлично вече. Устата му представляваше гънка бяла линия.

— Какво от това? Тази гадост... колко време може да се живее с нея? В най-добрия случай? След като белезите се появят?

— При всички е различно. Има няколко дълги случая, хора, които са живи от самото начало. Възможно е да оцелея...

— Три месеца? Четири? Колко е средната продължителност? Не мисля, че е дори два месеца. Ти разбра, че си бременна, *преди десет дни*. Джейкъб заклати невярващо глава. — Какво взе, за да се погрижиш за нас?

— Какво имаш предвид? — Харпър не успяваше да следи потока на мислите му.

— Какво взе, за да го направим? Каза, че ще вземеш онова нещо... което зъболекарят ми дава за кореновите канали.

— Викодин.

— Можем да го направим на прах, нали?

Халатът ѝ се беше отвързал и разтворил, но имаше чувството, че е прекалено трудно да го върже отново, а и беше забравила, че иска да спести на съпруга си гледката на заразеното си тяло.

— Да. Може би това е един от най-безболезнените начини да си отнемеш живота. Двайсет или повече викодина, стрити на прах.

— Значи, така ще го направим. Ако двамата имаме люспата.

— Нямам никакъв викодин. Не успях да взема.

— Защо? Говорихме за това. Каза, че ще намериш. Каза, че ще откраднеш от болницата, и ако се разболеем, ще си сипем вино, ще си пуснем музика, ще изпием хапчетата и ще отплаваме.

— Забравих да грабна няколко, докато се опитвах да изляза от болницата. Тогава бягах, за да не изгоря жива. Макар че, ако се имаше предвид настоящото ѝ състояние, не беше избягала от нищо.

— Донесе у дома ни драконова люспа, но не си направи труда да вземеш нещо, с което да се погрижим за себе си. За капак на всичко забременя. Господи, Харпър. Ама че скапан месец имаш. Джейкъб се засмя, прозвуча като кратък, сух лай. След малко каза: Може би мога да намеря нещо, с което да го направим. Оръжие, ако се наложи. Дипено беше налепил стикери на НАПОО^[5] върху целия си лайнян пикап. Трябва да разполага с нещо.

— Джейкъб. Няма да се самоубия — отвърна Харпър. — Каквото и да сме говорили, преди да забременея, сега не е от значение. Заразена съм с драконовата люспа, но също така нося бебе и това променя всичко. Не виждаш ли, че променя всичко?

— Исусе Христе. Та то дори още не е бебе. Просто купчина несъзнателни клетки. Освен това те познавам. Ако имаше някакъв дефект, щеше да направиш аборт. По дяволите, някога работеше точно в такава шибана клиника. Всяка сутрин, когато отиваше на работа, минаваше покрай хора, които крещяха, че си изверг, наричаха те убийца на бебета.

— Бебето няма дефект, но дори да имаше, не бих... това не означава, че...

— Мисля, че сваряването в утробата е един вид дефект. Какво ще кажеш?

Джейкъб се опитваше да се вземе в ръце. Забеляза, че целият трепери.

— Нека изчакаме. Нека си дадем малко време и видим дали и аз съм я пипнал — каза най-накрая той. — Може би в някакъв момент през следващите осем седмици отново ще сме на едно мнение. Може би по някое време ще спреш да гледаш на нещата толкова егоистично.

Харпър му беше казала, че се налага да напусне къщата, но всъщност не искаше да го прави. Надяваше се да ѝ предложи да остане наблизо, може би да спи в мазето. Перспективата я плашеше, да остане

съвсем сама с инфекцията си, желаше спокойствието му, стабилността му, дори да не можеше да получи прегръдка от него.

Но нещо се беше променило през последните шейсет секунди. Вече беше готова да го изпрати. Смяташе, че ще е по-добре за двамата им, ако си тръгне, ако за известно време получише тъмната, тиха къща само за себе си — за да помисли или да не мисли въобще, за да бездейства, да плаче или да прави каквото трябваше да направи — да се отърве от страха и гневното му отвращение.

Джейкъб каза:

— Ще отида с велосипеда до „Обществени дейности“, за да взема ключа за караваната на Джони Динено от шкафчето му. Ще ти се обадя този следобед.

— Не се притеснявай, ако не ти вдигна. Може да си изключи телефона и да си легна. — Тогава се засмя, беше горчив, нерадостен смях. — Може би ще се събудя и ще установя, че всичко е било един лош сън.

— Да. Можем да се надяваме на това, сладурче. Само дето ако е лош сън, то означава, че двамата го сънуваме. — Джейкъб се усмихна — малка, нервна усмивка — и за момент отново беше нейният Джейк, старият ѝ приятел.

Съпругът ѝ тръгна към вратата, когато му каза:

— Не казвай на никого.

Той застина, ръката му беше на дръжката.

— Не. Няма.

— Няма да отида в „Конкорд“. Чувала съм истории за мястото.

— Да. Че е лагер на смъртта.

— Не вярваш ли?

— Естествено, че вярвам. Всеки, който ходи там, е заразен с тези лайна. Всички са на път да умрат. Разбира се, че е лагер на смъртта. По дефиниция. — Отвори вратата към горещия, задимен ден. — Не бих те изпратил там. Двамата с теб сме заедно в това. Няма да те предам на някаква безлична агенция. Ще се справим със ситуацията.

Харпър знаеше, че изказването му имаше за цел да я успокои, но някак си не се чувстваше успокоена.

Джейкъб слезе по стълбите и тръгна по виещата се пътека по посока на гаража. След малко се изгуби от поглед. Остави вратата отворена, сякаш очакваше от съпругата си да излезе навън и да го

наблюдава, докато си отива. Сякаш това се изискваше от нея. Може би наистина беше така. Тя завърза халата си, прекоси малкото антре и застана на прага на вратата. Мъжът ѝ излезе с велосипеда на алеята, носеше го на рамото си. Не погледна назад.

Харпър вдигна глава, за да огледа Портсмът. Мръсното небе беше надвиснало над бялата камбанария на Северната църква. Пушекът се носеше над града през цялото лято. Някъде чете, че дванайсет процента от Ню Хампшър са обгърнати от пламъци, но не виждаше как това можеше да е истина. Разбира се, беше доста добре спрямо Мейн. Мейн беше основната тема на всички местни новини. Пожарът, който беше започнал в Канала, най-накрая достигна I-95, като по този начин раздели щата на две — горяща пустош, около сто и петдесет километра в най-широката си част. Нуждаеха се от дъжд, за да го изгасят, но последните дъждовни фронтове, които се придвижваха в тази посока, бяха изпарени от жегата. Един метеоролог от Националното радио беше казал, че дъждът се е изпържил като пълонка върху горещ котлон.

Тук и там се виеха димни спирали, от Строубъри Банк се издигаха кафяви, мръсни примки. Винаги имаше нещо, което да гори: къща, магазин, кола, човек. Изненадващо беше колко много пушек можеше да произведе едно човешко тяло, когато бъдеше погълнато от пламъци.

От мястото си на прага на вратата Харпър виждаше Саут стрийт, която водеше към гробището. Една кола караше бавно през него, по една от чакълените алеи, сякаш се опитваше да намери свободно място в претъпкан паркинг. Прозорецът на пътническото място беше свален и от него струеше огън. Вътрешността беше толкова изпълнена от пламъци, че не можеше да различи човека, който стоеше зад волана.

Харпър видя как колата излезе от алеята и тръгна по тревата, докато не се блъсна леко в един надгробен камък. Тогава си спомни, че беше излязла, за да наблюдава как Джейкъб си заминава на велосипеда си. Огледа се за него, но той вече си беше отишъл.

---

[1] Флорънс Найтингейл (1820–1910) — английска медицинска сестра, авторка, статистичка и обществена деятелка. Тя поставя основите на професионалната сестринска грижа, след като през 1860 г.

създава училище за сестри — болница „Сейнт Томас“ в Лондон. — Б.пр. ↑

[2] „Обществени дейности“ — наименование на широка категория от инфраструктурни проекти на САЩ, финансирани и изпълнявани от правителството за едно по-добро общество. В тях се включват обществените сгради, пространства и услуги, транспортната инфраструктура и други. — Б.пр. ↑

[3] Американски производител на камиони (влекачи). — Б.пр. ↑

[4] Американска компания за производство на селскостопанска техника. — Б.пр. ↑

[5] НАПОО (Национална асоциация на притежателите на огнестрелно оръжие) — американска организация, която подкрепя правото на хората да притежават оръжие. — Б.пр. ↑

8

СЕПТЕМВРИ

Два дни по-късно лявата ѝ ръка приличаше на нотна тетрадка. Около предмишницата ѝ се виеха фини черни линии, петолиния, тънки като паяжина, със златисти ноти между тях. Харпър постоянно дърпаше ръкава си, за да ги гледа. До края на следващата седмица беше изрисувана с драконова люспа от китката до рамото.

Един ден си свали ризата, погледна се в огледалото от вътрешната страна на гардероба и забеляза колан, който опасваше ханша ѝ — татуировка в златно и черно. Когато се отърси от първоначалния шок и отвращение, трябваше да признае, че всъщност беше изумително красив.

Понякога сваляше всичките си дрехи, освен бельото, и разглеждаше новоилюстрираната си кожа на светлината от свещите. Не спеше много и тези инспекции обикновено се извършваха малко след полунощ. Също като имагинерни лица на трептящия огън или фигури върху лака на дървените повърхности, тя си представяше, че вижда недовършени образи, надраскани в люспата.

Често извършваше този ритуал, най-вече, когато Джейкъб се обади от караваната на мъртвия си колега. Той също не спеше.

— Помислих си, че трябва да те проверя — казваше ѝ. — Да разбера какво правиш днес.

— Туткам се из къщата. Изядох последната паста. Опитвам се да не се превръщам в купчина въглини. При теб как е?

— Горещо. Много е горещо. Тук винаги е горещо.

— Отвори някой прозорец. Навън е прохладно. Аз съм отворила всичко и ми е добре.

— Отворил съм ги, но въпреки това се опичам. Имам чувството, че се опитвам да спя във фурна.

На Харпър не ѝ допадна гневният начин, по който говореше за неспособността си да се охлади, или как се беше вкопчил в темата, все едно жегата беше някаква лична обида.

Опита се да го разсее, като му заговори за състоянието си с провлачен, почти сприхав тон.

— От вътрешната страна на лявата си ръка имам белези от люспата, които приличат на отворен чадър. Чадър, който се носи по вятъра. Смяташ ли, че спората има артистични наклонности? Мислиш ли, че реагира на онова, което се крие в подсъзнанието ни, и се опитва да го изобрази на кожата ни с картини, които бихме харесали?

— Не искам да говоря за тази гадост върху тялото ти. Неприятно ми е да обсъждам това отворително нещо върху теб.

— Думите ти ме карат да се чувствам прекрасно. Благодаря ти.

Съпругът ѝ издиша гневно, грубо.

— Съжалявам. Не искам... да звуча като някой коравосърдечко.

Харпър се засмя — изненада не само него, но и себе си. Понякога добрият стар Джейкбъ използваше такива интелигентни, остроумни думи. *Коравосърдечко*. Преди да напусне колежа, следваше философия и все още имаше навика да преравя речника си за най-правилния термин, което, някак си необяснимо защо, винаги му донасяше *грешния* термин. Въпреки това не се свенеше да поправа произношението ѝ.

Харпър се зачуди, защо трябваше да се разболе, за да установи, че бракът им не вървеше.

Джейкбъ опита да се извини отново:

— Съжалявам. Наистина. Завирам. Трудно ми е да... мисля разумно!

От няколко страни в стаята нахлу вятър и охлади голия ѝ корем. Нямахше представа как беше възможно да му е горещо, където и да беше.

— Чудех се дали драконовата люспа не рисува чадъра на Мери Попинз на ръката ми. Знаеш ли колко много пъти съм гледала филма?

— Драконовата люспа не реагира на подсъзнанието ти. *Ти* го правиш. Виждаш неща, които искаш да видиш.

— Има логика — отвърна Харпър. — Но знаеш ли какво? Един от градинарите в болницата имаше плетки от люспата, които приличаха на виещи се стъбълца. Виждаше се всяко едно мъничко листо и всичко останало. Приличаше на бръшлян, няма спор в това. Сякаш драконовата люспа правеше артистичен коментар за работата на живота му.

— Просто белезите изглеждат така. Като нишки с бодли. Не искам да говорим за това.

— Предполагам, че люспата още не е стигнала до мозъка ми, така че не може да знае нищо за мен. Необходими са седмици, за да премине синусите и да стигне до него. Все още сме във фазата на опознаване в нашата връзка.

— Господи — оплака се Джейкъб. — Изгарям жив тук.

— Момко, май се обади на грешната мадама за съчувствие — отвърна му Харпър.

Две вечери по-късно Харпър си наля чаша вино и прочете първата страница от книгата на Джейкъб. Обеща си, че ако романът му е достатъчно добър, следващия път, в който ѝ се обади, щеше да му сподели, че е прочела известна част от него и много ѝ е харесал. Нямаше как да ѝ се ядоса, че е нарушила обещанието си да не поглежда ръкописа без разрешение. Болестта ѝ беше смъртоносна. Това променяше правилата.

Само след една страница осъзна, че производението хич не го бива, и го остави. Отново се почувства зле, сякаш някак си се беше отнесла зле със съпруга си.

Малко по-късно, след втората чаша с вино — две чаши нямаше да навредят на бебето, — прочете трийсет страници. Трябваше да спре дотам. Нямаше как да продължи напред и все още да го обича. В интерес на истината, може би трийсет страници бяха три пъти повече от необходимото.

Романът разказваше за бивш студент по философия, Дж., който имаше незадоволителна работа в „Обществени дейности“ и незадоволителен брак с повърхностна блондинка, която не можеше да спелува, четеше юношески романи, защото ѝ липсваше интелектуалната възискателност за сериозна литература, и нямаше абсолютно никаква представа за мъчителния живот на съпруга си. За да успокои екзистенциалното си разочарование, Дж. се беше забъркал в поредица от кратки афери с жени, които Харпър нямаше проблем да разпознае: приятелки от колежа, учителки от основното, една бивша лична инструкторка. Харпър предположи, че тези изневери са измислица... макар че лъжите, които Дж. казваше на съпругата си относно това къде ходи и какво прави, докато в действителност беше с някоя друга, отговаряха почти дума по дума на разговорите, които водеха.

Някак си обаче точните описания на аферите не бяха най-лошото. Онова, което я отврати най-много, беше презрението на главния герой.

Той мразеше мъжете, които караха камионите на „Обществени дейности“. Мразеше дебелите им лица, дебелите им съпруги и дебелите им деца. Мразеше ги за това, че цяла година спестяваха, за да си купят билети за футболен мач с места, на които можеха да ти разбият носа. Мразеше ги, защото бяха щастливи седмици наред след подобни мачове, мразеше ги как постоянно разказваха за играта, все едно говореха за битката при Термопилите.

Мразеше всичките приятелки на съпругата си — Дж. нямаше собствени приятели — защото не знаеха латински, пиеха обикновена бира, а не специално пиво, и отглеждаха следващото поколение преяли, презадоволени човешки натрапници. Това не му пречеше обаче да ги чука.

Той не мразеше съпругата си, но изпитваше онази привързаност към нея, която човек обикновено пазеше за някое забавно кутре. Постоянното ѝ приемане на всяко негово мнение и забележка беше отчайващо и смешно. Не съществуваше дори една критика, отправена от негова страна, която тя да не приемеше за истина на мига. Всичко това се беше превърнало в игра за него. Ако съпругата му работеше здраво по цяла седмица, за да организира вечерно парти, той ѝ казваше, че на никого не му е харесало — макар да са си прекарвали чудесно — и тя се разплакваше, казваше, че е прав и на секундата тичаше до книжарницата, за да си купи няколко книги, които да я научат как се прави едно парти. Не, той не я мразеше. Съжаляваше я, както съжаляваше и себе си, защото беше заседнал с нея. Също така тя се разплакваше прекалено лесно, което му подсказваше, парадоксално, че е много повърхностна. Една жена, която се насълзяваше на рекламите на Американското общество за превенция на жестокостта към животните, нямаше как да се справя с по-сериозни проблеми в тази загубена епоха.

Всичко това се намираще на страниците на книгата му — подигравателният му гняв и самосъжалението му — както и некадърното му писане. Абзаците му като че ли нямаха край. Изреченията му също. Понякога му бяха необходими около трийсет думи, за да използва глагол. На всяка една-две страници включваше по един ред на гръцки, френски или немски. В малкото случаи, в които успя да си преведе тези *bons mots*^[1], стигна до извода, че без проблем е можел да използва и английски думи.

Неволно се сети за Синята брада. Тя го беше направила, беше погледнала в забранената стая и беше видяла онова, което никога не биваше да вижда. Не беше намерила трупове зад заключената врата, а презрение. Помисли си, че омразата щеше да е по-лесна за опрощение. Ако мразиш някого, поне заслужаваш страстта му.

Джейкъб никога не ѝ беше споделил за какво се разказва в книгата, не и с някакво конкретно обяснение, макар че понякога подхвърляше нещо лекомислено от рода на: „Става въпрос за ужаса от обикновения живот“ или „Това е историята на мъж, корабокруширал в собственото си съзнание“. След като се любеха, двамата обсъждаха какъв щеше да стане животът им, след като книгата излезе. Съпругът ѝ се надяваше да изкарат достатъчно пари, за да си позволят *ried-à-terre* в Манхатън (Харпър нямаше представа как това префърцунено определение беше различно от апартамент, но предположи, че трябва да има някаква разлика). Самата тя беше изключително въодушевена, когато говореше колко невероятен ще бъде по интервютата, забавен, остроумен и самоироничен; надяваше се да го поканят по Националното радио. Разговаряха за нещата, които искаха да си купят, и за известните личности, с които искаха да се срещнат, но сега, като си спомняше всичко това, виждаше колко тъпо, жалко и безсмислено е то. Достатъчно лошо беше да смята Джейкъб за брилянтен, но още по-лошо беше да разбере, че той беше убеден в брилянтността си, без да има каквото и да било покритие.

Също така беше изумена, че съпругът ѝ беше написал нещо толкова ужасно и го беше оставял на открито *години наред*. Той беше сигурен, че тя няма да го прочете, тъй като ѝ беше казал да не го прави, а тя беше изключително покорна. Най-ценното у нея се състоеше в това, че винаги изпълняваше всичко, което той искаше от нея. За това беше прав, разбира се. Романът нямаше да е толкова ужасен, ако в действителност не съдържаеше толкова голяма доза истина. Единствената причина да започне да чете „Пуста земя“ беше фактът, че умира.

Харпър прибра ръкописа обратно в бюрото на Джейкъб, като преди това намести листовете, за да образуват спретната купчина. Със своята чисто бяла заглавна страница и чисто бели ъгли, изглеждаше безупречно като току-що оправено легло в луксозен хотел. Хората правеха какви ли не отвратителни неща в хотелските легла.

Подобно послепис, Харпър сложи един кухненски кибрит отгоре на ръкописа, един вид преспание. Ако драконовата ѝ люспа започнеше да дими и да сърби, искаше да са ѝ подръка. Струваше ѝ се напълно честно, ако тя тръгнеше да гори, да повлече със себе си и шибаната книга.

---

[1] [Остроумни забележки \(фр.\)](#). — Б.пр. ↑

Часът беше почти един сутринта, когато Джейкъб се обади следващия път, но тя още беше будна. Работеше върху своя книга — нейната бебешка книга. Тя започваше така:

Здравей! Аз съм майка ти в книжна форма. Ето как изглеждах, преди да се превърна в книга.

Харпър залепи своя снимка точно под текста. Тя ѝ беше направена от баща ѝ, когато беше на деветнайсет години и преподаваше стрелба с лък в Ексетър. Хлапето на снимката беше върлинещо, с руса коса, с щръкнали уши, кокалести момчешки колене и ожулвания от вътрешните страни на ръцете от инциденти с тетивата. Въпреки всичко беше красива. На фотографията слънцето беше зад нея, осветяваше косата ѝ в блестящ златен ореол. Джейкъб казваше, че това е тийнейджърската ѝ ангелска снимка.

Под нея залепи малко огледалце, нещо, което беше видяла в една реклама в списание. Под него написа: *Приличаме ли си?* Имаше много идеи какво да включи в книгата. Рецепти. Инструкции. Поне една игра. Текстове на любимите си песни, които щеше да пее на бебето, ако имаше възможност да го стори: „Обичай ме“, „Любимите ми неща“, „Дъждът продължава да пада върху главата ми“.

Ако зависеше от нея, нямаше да има трагични момчешки истории. Като училищна сестра винаги беше подражавала на Мери Попинз, стремеше се да бъде добра и спокойна, самоуверена, толерантна към играта, но също така и настоятелна, че лекарствата трябва да бъдат изпити с лъжица захар. Ако децата смятаха, че може да запее и да изстреля фойерверки от върха на чадъра си, нямаше проблем за нея.

Такъв беше тонът, който се опитваше да използва в бебешката книга. Въпросът беше какво очакваше едно дете от майка си; отговорът ѝ: лепенки за раните, песничка за лека нощ, доброта, нещо

сладичко след училище, някой, който да помага с домашните, някой, с когото да се гушка. Все още не беше измислила как да направи книгата приятна за гушкане, но от вътрешната страна на корицата беше прихванала с телбод няколко лепенки и четири опаковани мокри кърпички. Имаше чувството, че книгата — „Портативната майка“ — започваше добре.

Когато телефонът иззвъня, Харпър беше пред телевизора. Той винаги беше включен. Не беше спиран от шест месеца, освен в моментите, когато нямаше ток. По това време имаше електричество и тя се беше паркирала пред екрана, макар че работеше над книгата си и не гледаше предаването.

Така или иначе, нямаше нищо за гледане. „Фокс“ продължаваше да излъчва, но не от Ню Йорк, а от Бостън. Ен Би Си също беше в играта, но от Орландо. Както и Си Ен Ен в Атланта, но водещият на вечерните новини беше мъж, на име Джим Джо Картър, баптистки свещеник, и репортажите му винаги бяха за хора, спасени от спората от Исус. Останалите канали бяха ТВС — телевизията на Вътрешна сигурност, или местните новинарски програми, или нищо. ТВС предаваше от Куантико, Вирджиния. Вашингтон все още гореше. Както и Манхатън. Харпър беше включила телевизора на „Фокс“. Телефонът иззвъня и тя го вдигна. Знаеше, че е Джейкъб, още преди да заговори. Дишането му беше странно, някак си задавено, не каза нищо, поне не в началото.

— Джейкъб — каза Харпър. — Джейкъб, говори с мен. Каж ми нещо.

— Телевизорът ти включен ли е?

Жената остави химикалката.

— Какво не е наред?

Харпър не знаеше как щеше да се държи със съпруга си следващия път, в който говори с него. Тревожеше се, че няма да успее да прикрие обидата в гласа си. Ако Джейкъб усетеше, че звучи враждебно, щеше да поиска да разбере защо е така, а тя щеше да му каже. Не можеше да крие нищо от него. Не искаше да говори за книгата му. Дори не искаше да мисли за нея. В момента беше бременна, заразена със запалима спора и съвсем наскоро научи, че Венеция е пламнала и никога вече нямаше да може да я разгледа от

гондола. С всичко случващо се около нея, въобще не ѝ беше до литературна критика на лайняната му книга.

Джейкъб се засмя — грубо и нерадостно — и смехът му я смути и я накара да забрави за възмущението си, поне за момента. Част от нея си помисли, спокойно, обективно: *истерия*. Бог ѝ беше свидетел, че през последната половин година се беше нагледала на подобно състояние.

— Това е най-забавното нещо, което някой е казвал след „нямам представа“ — отвърна съпругът ѝ. — Какво не е *наред*? Имаш предвид, с изключение на пламналия свят ли? Освен петдесетте милиона човешки същества, които ще се превърнат в горящи топки? Гледаш ли „Фокс“?

— Гледам. Какво не е наред, Джейкъб? Ти плачеш. Нещо случило ли се е? — Не можеше да се ядосва, че съпругът ѝ я презираше. Само след десет секунди отново беше започнала да се тревожи за него, а допреди пет минути се радваше, че не го беше чувала цял месец. Срамуваше се, че не може да задържи шева си.

— Гледаш ли това?

Харпър се загледа в телевизора, на който даваха непрофесионален репортаж, сниман на някаква поляна. Няколко мъже в жълти дъждобрани, гумени ръкавици до лактите и противогازی, въоръжени с автомати „Бушмастер“, се намираха в далечния край на полето. Високата жълтеникава трева се люлееше на слабия дъжд. Зад мъжете с жълти дъждобрани имаше редица дървета. Вляво от тях се виждаше магистрала. Една кола мина по нея, фаровете ѝ осветиха полумрака.

— ... с камерата на мобилен телефон — съобщаваше новинарят. — Предупреждаваме ви, репортажът съдържа шокиращи кадри.

Нямаше смисъл от подобно предупреждение. Всичко беше шокиращо в днешно време.

Мъжете вадеха хора от гората. Предимно деца, макар че имаше и няколко жени с тях. Някои от хлапетата бяха голи. Една от жените също, но стискаше рокля към тялото си.

— Въртят това цяла вечер — каза Джейкъб. — Новините са луднали. Виж. Погледни колите.

Полето се виждаше ясно от магистралата. Още една кола се появи на нея, последва я пикап. Двете превозни средства намалиха, за

да видят какво се случва, след което отново ускориха.

Изведените от гората жени и деца бяха събрани на едно място. Децата плачеха. В далечината гласовете им звучаха като пронизителен вятър. Една от жените хвана едно от момчетата, вдигна го и го притисна към тялото си. Докато наблюдаваше сцената, Харпър беше ударена от кратко, но силно усещане за дежавю, имаше чувството, че гледа самата себе си в някакъв бъдещ момент. Гледаше как щеше да загине.

Голата жена, която държеше роклята пред тялото си, се нахвърли върху един от мъжете с дъждобрани. От това разстояние голият ѝ гръб като че ли беше нарязан, а след това защит с лъскава златна нишка: драконовата люспа. Тя хвърли дрехата си и се спусна, съвсем гола, към автомата.

— Не можете да го направите — изрева тя. — Оставете ни! Това е Амери...

Първият изстрел вероятно беше произведен случайно. Харпър не беше сигурна. След това ги изведоха на полето, за да ги разстрелят, така че може би не беше правилно да смята, че някой е стрелял, без да иска. *Преждевременно* беше по-правилното определение. Дулото на едно от оръжията просветна. Голата жена продължи устрема си, една стъпка, две, след което залитна и се строполи в тревата.

Последва моментна — достатъчно дълга, за да може човек да си поеме въздух — пауза, изпълнена с изненадано, объркано мълчание. Поредната кола мина по магистралата и започна да намалява.

Другите автомати се активизираха, всички заедно, приличаха на фойерверки в юлска вечер. Дулата им просветваха като папараци, които снимат Джордж Клуни, докато излиза от лимузината си. Само дето Джордж Клуни беше мъртъв, изгоря като факла, докато беше на хуманитарна обиколка в Ню Йорк.

Колата на магистралата намали достатъчно, за да може шофьорът да стане свидетел на случващото се. Жените и децата падаха, докато оръжията пелтечеа под септемврийския дъжд. Автомобилът отмина и ускори.

Мъжете с дъждобраните бяха пропуснали един от пленниците си, малко момиченце, което се опитваше да бяга върху мократа земя към скрития наблюдател с мобилния телефон. Движеше се по поляната с бързината на облачна сянка. Харпър гледаше и стискаше бебешката

книга в ръцете си, беше затаила дъх и изпращаше мълчалива молитва: *Пуснете я. Оставете я да се измъкне.* Но тогава момиченцето се сгъна, претърколи се напред и падна и Харпър осъзна, че това не е човек. Нещото, което бягаше по поляната, беше роклята, която голата жена държеше. Вятърът я беше накарал да танцува за момент и нищо друго. Танцът беше приключил.

Репортажът беше заменен от картина от студиото. Новинарят стоеше пред широкоекранен телевизор, който излъчваше видеозаписа. Стоеше с гръб към него и говореше със спокоен, равен глас. Харпър не чуваше какво казва. Джейкът също говореше, но не чуваше и него.

Заговори през двама им.

— Мислиш ли, че прилича на мен?

— За какво говориш? — учуди се Джейк.

— Жената, която прегръщаше малкото момче. Помислих си, че прилича на мен.

В този момент новинарят казваше:

— ... показва нагледно опасностите за хората, които са заразени и не търсят...

— Не бях забелязал — отвърна съпругът ѝ.

Гласът му беше сподавен от емоциите.

— Джейкът, кажи ми какво не е наред.

— Болен съм.

Харпър се почувства така, все едно се беше изправила прекалено рязко, макар че не можеше да се движи. Наведе се над ръба на дивана, чувстваше се замаяна и отпаднала.

— Имаш ли белези?

— Имам треска.

— Добре. Но имаш ли белези по себе си?

— На крака ми. Мислех, че е синина. Вчера изтървах една торба с пясък върху него и смятах, че е просто синина. — За момент прозвуча така, все едно е на път да заплаче.

— О, Джейкът. Прати ми снимка. Искам да я погледна.

— Няма смисъл да я гледаш.

— Моля те. Заради мен.

— Знам какво е.

— Моля те, Джейк.

— Знам какво е. Имам и треска. Толкова съм горещ. Температурата ми е трийсет и осем и половина. Толкова съм горещ, че не мога да спя. Продължавам да сънувам, че одеялата горят и скачам от леглото. Сънуваш ли подобни неща?

Не. Нейните сънища бяха много по-лоши. Бяха толкова лоши, че наскоро реши да спре да спи. По-безопасно беше да стои будна.

— Какво си правил с тази торба с пясък? — попита Харпър, не защото ѝ пукаше, а защото съпругът ѝ можеше да се успокои и да заговори за нещо различно от заразата.

Трябваше да се върна на работа. Трябваше да рискувам. Да рискувам да заразя други хора. Ето в каква позиция ме постави.

— За какво говориш? Не разбирам.

— Ако просто изчезна, хората ще се питат къде съм. Може да дойдат в къщата и да те намерят. Цената за твоя живот са други животи. Превърна ме в потенциален убиец.

— Не. Джейкъб, разбрахме се за това. Докато люспата не се появи на тялото ти, не си заразен. Почти всички са съгласни за това. Дори тогава можеш да я предаваш единствено чрез допир. Не мисля, че си масов убиец. Та какво правеше с торбата е пясък?

— Онзи ден накараха всички ни от „Обществени дейности“ да отидем на Пискатака Бридж, за да помогнем на Националната гвардия. Да изградим оръжейни установки, с които да застреляме всички заразени шибаняци, които може да се опитат да минат с колите си през новия пропускателен пункт. Защо въобще говорим за шибания мост?

— Искам да ми изпратиш снимка на белега на крака ти — каза Харпър, този път тонът ѝ беше по-настоятелен, използва своя професионален глас.

— Мисля, че е и в *главата* ми. Понякога усещам боджежи в мозъка. Сякаш има стотици малки игли там.

Думите му я възпряха. Те бяха първото нещо, което не просто звучеше истерично, а направо откачено.

Когато продължи, гласът ѝ беше спокоен и уверен:

— Не. Джейкъб, *не*. В крайна сметка люспата наистина покрива миелина^[1] в мозъка и нервите, но не се случва, докато цялото ти тяло не бъде покрито с нея.

— *Знам*, мамка му. *Знам*, какво ми стори, да го еба. Ти уби двама ни, както и бебето ни, за да удовлетвориш егото си.

— За какво говориш?

— Знаеше, че е опасно да работиш в онази болница, но искаше да се чувстваш важна. Носиш това нещо вътре в теб, Харпър. Притежаваш тази *нужда* да бъдеш прегръщана. Търсиш си възможности да бъдеш с хора, които са наранени, за да можеш да им залепиш анкерпласт и да получиш малко евтина, бърза благодарност. Затова стана училищна сестра. Лесно е да си изпросиш целувка от хлапе с ожулени колене. Децата биха обичали всеки, който им даде близалка и им сложи лепенка на раничката.

Харпър остана безмълвна заради гнева, които усети в гласа му. Никога не го беше чувала да говори така преди.

— Те бяха отчаяни — обясни на съпруга си тя. — Имаха нужда от всяка налична сестра. Болницата викаше дори пенсионирани служителки, които бяха на осемдесет и пет години. Не можех просто да си стоя у дома, да гледам по телевизора как хората умират и да не направя нищо.

— Трябва да решим — каза Джейкъб. Почти изхлипа. — Не искам да изгоря като факла, мамка му. Или да бъда преследван в някакво поле и застрелян, молейки се за живота си.

— Високата температура може да се дължи на безсъние. Все още не знаем дали си болен. Понякога треската е показател за началото на инфекция, но невинаги. Даже се случва рядко. Аз нямах треска. Сега искам да ми изпратиш снимка на крака си.

Последва леко почукване, приглушени звуци от събличане, кликване и изщракването на камерата на телефона му. Минаха петнайсет секунди, в които не се чуваше никакъв друг звук, освен измъченото му жалко дишане.

Снимката на тъмния му бос крак пристигна, тя беше направена на фона на някакъв безличен мокет. Горната част на ходилото му представляваше кървав ужас.

— Джейк, какво е това? — попита Харпър.

— Опитвах се да я изстържа — обясни мъжът. Гласът му беше сърдит. — Имах лош момент. Изскурих я.

— Имаш ли други ивици по теб?

— Знам какво беше, преди да откача — обясни той.

— Не трябва да пипаш това нещо, Джейк. Все едно да търкаш клечка в кибрит. Остави го. — Харпър свали телефона от ухото си и

отново погледна снимката. — Искам да видя още белези, преди да се съглася, че си пипнал драконовата люспа. В начален етап е трудно да се различи синина от ивица, но ако просто не ги пипаш...

— Трябва да решим — каза отново Джейкъб.

— Какво да решим?

— Как ще умрем. Как ще го направим.

По телевизора даваха кадри за далматинците, жени и тийнейджъри, които правеха обеда и десерти за доброволческите пожарни екипи.

— Няма да се самоубия — заяви Харпър. — Вече ти казах. Имам бебе в себе си. Искам да го родя. Мога да го направя чрез цезарово сечение следващия март.

— Март? Сега е *септември*. Ще си само *пепел* до март. Или мишена за крематорните отряди. Искаш ли да умреш като онези хора на поляната?

— Не — отвърна тихичко съпругата му.

— Знам какво ми стори — каза Джейкъб и си пое треперлив, напрегнат дъх. — *Знам*. Продължавам да получавам горещи петна по ръцете и краката си. Харесва ми, че си толкова социално отдадена в работата си, че си толкова свързана с обществото, макар че винаги си правила това, за да удовлетвориш собствения си нарцисизъм. Имаше нужда да се заобиколиш от плачещи деца заради хубавото чувство, което изпитваш, когато им бършеш сълзите. Няма негоистични действия. Когато хората правят нещо за някой друг, това нещо винаги е свързано с техни лични психологически причини. Взе да ми писва обаче, като те гледам колко вгълбена си в собствените си нужди. Даже не ти пука на колко хора си предала заразата. Добре ти е, щом никой не ти пречи да спасиш още едно дете.

Джейкъб се опитваше да я накара да се скарат, да изтръгне от нея нещо, които не искаше да казва. Харпър пое в друга посока.

— Тези горещи петна. Не съм чувала за такива. Те не са симптом...

— Те не са *твоят* симптом. Моят са. Не се прави на шибан доктор. Калпавата сестринска степен и три години стаж в основно училище не те правят тъпия доктор Хаус. Ти бършеш потта от горната устна на истинските доктори, докато оперират, и им държиш куровете, докато пикаят.

— Може би трябва да се прибереш у дома. Мога да те прегледам, без да те докосвам. Може би мога да те уверя...

— Ще почакам още — отвърна съпругът ѝ. — Докато не се уверя напълно. След *това* ще се прибера у дома. И ти трябва да си там. Защото обеща.

— Джейкъб... — каза Харпър, но него вече го нямаше.

---

[1] Миелин — диелектрик (изолатор), който е жизненоважен за нормалното функциониране на нервната система. — Б.пр. ↑

11 ОКТОМВРИ

Токът отново спря през една горещца, задимена сутрин, няколко дни след последното обаждане на Джейкъб, и този път повече не дойде.

Дотогава Харпър беше стигнала до последните консерви в бюфета, онези с прахта върху тях, които не помнеше да беше купувала. Не беше излизала от къщата от деня, в който откри първата ивица на крака си. Не смееше. Може би можеше да се прикрие — нямаше от люспата на лицето или ръцете си — но сърцето ѝ се страхуваше, че случайно може да се сблъска с някой в магазина и без да иска, да го обрече на смърт.

Една част от нея се чудеше дали може да яде „Криско“^[1]. Друга част знаеше, че може и че скоро ще се наложи да го прави. Имаше малко какао, с което се надяваше да го превърне в нещо подобно на шоколадов пудинг.

Нямаше нито един момент, в който да си каже: *Излизам*. Не следваха часове на размисли, просто осъзна, че скоро храната ѝ ще свърши и щеше да се наложи да рискува.

Един ден започна да вади дрехи от гардероба и да ги трупва на леглото, точно до „Портативната майка“. В началото бяха просто неща, които смяташе да изхвърли: няколко тениски, чифт дънки, пуловерите ѝ. После ѝ заприличаха на неща, които можеше да вземе със себе си, ако се наложеше да се премести. Продължи да вади и да трупва.

Нямаше никакво предназначение, план или замисъл във всичко това. Работеше единствено с полуоформената в главата си мисъл, че може би няма да е лошо да приготви някои неща в старата си пътническа чанта, в случай че се наложеше да напусне къщата бързо. През повечето време беше отнесена, луташе се напред-назад без особени намерения или цел, приличаше на листо, поднесено от неспокоен есенен вятър. Радиото беше включено, то беше част от агресивно розова уредба с Хелюу Кити на нея, която вървеше с

батерии. Харпър сгъваше дрехите на рок станцията, Том Пети и Боб Сийгър осигуряваха звуковия еквивалент на фон.

По някое време съзнанието ѝ се върна в реалността и тя осъзна, че музиката е спряла. От известно време диджеят беше подхванал монолог. Харпър разпозна гласа му, дрезгавия, стържещ бас, който принадлежеше на бивш водещ на сутрешно шоу. Или може би имаше предаване за подкрепа на консерваторите по радиото? Не можеше да си спомни, както не можеше да си спомни и името му. Когато той се споменаваеше — което се случваше често — се наричаше Марлборо Мен, заради всички факли, които беше опекар. Така наричаше хората, болни от драконова люспа: факли.

Диджеят говореше гръмка, с глуповат авторитет, обясняваше, че бившият президент станал по-черен от преди, след като се опекар от драконовата люспа. Съобщи, че когато приключи с предаването, ще се присъедини към крематорен отряд, за да преследва факли, да ги вади от скривалищата им и да ги подпалва. Харпър седна на леглото и се заслуша с отвращение, докато мъжът разказваше една история как накарал три момичета да си свалят ризите, за да докажат, че нямат драконова люспа на циците си.

— Здрави американски цици, за това се борим — каза диджеят. — Това трябва да се впише в Конституцията. Всеки мъж има право на живот, свобода и незаразени цици. Свиквайте с проверката, момичета. Ако се появим на прага на вратата ви, бъдете готови да изпълните патриотичното си задължение и да ни покажете свободолюбивите си, освободени от вируси циционки.

Някой почука на предната врата и Харпър се стресна, сякаш крематорите бяха нахлули. Звукът беше някак си по-плашещ от човек, който пищи на улицата, или пожарна сирена. Чуваше хора да пищят всеки ден и сирени да вият всеки час, но не помнеше последния път, в който някой бе почукал на вратата ѝ.

Тръгна към нея и погледна през шпионката. Тигърът Тони и Капитан Америка стояха един до друг на верандата и държаха найлонови торбички. Зад тях, на бордюра в края на алеята, беше седнал мъж с гръб към къщата, който пушеше цигара. Тънка струйка дим се издигаше от главата му.

— Почерпка и пакост — чу се приглушен глас. Момичешки глас.

— Почерпка *или...* — започна Харпър, но бързо се усети. — Не е Хелюин.

— Започваме отрано!

Почувства се обидена, че някакъв идиот изпращаше депата си от къща в къща в разгара на чума. Представите ѝ за родителството бяха много строги и подобно поведение не се вписваше в стандартите ѝ. Това раздраваше английската бавачка у нея и ѝ се приискваше да намушка глупавия родител в окоето с чадър.

Свали дългото си яке „Уиндбрекър“ от закачалката и го облече, за да прикрие красивите плетеници на драконовата люспа по ръцете си. Отвори вратата, без да откачва веригата, и погледна през пролуката.

Момичето можеше да бъде на осемнайсет или тринайсет години. Нямаше как да прецени заради маската на Капитан Америка, която прикриваше лицето ѝ. Главата ѝ беше обръсната и ако не беше чула гласа ѝ, щеше да си помисли, че е момче.

Вероятно брат ѝ беше наполовина на нейната възраст. Очите, които гледаха през отворите на Тигъра Тони, бяха много светли — светлозеленото на празна бутилка от кока-кола.

— Почерпка и пакост — каза отново Капитан Америка.

Златен медальон под формата на книга с твърди корици висеше върху прояденото ѝ от молци поло.

— Не бива да чукате по вратите за бонбони. — Харпър погледна през тях към човека, който пушеше цигара на бордюра с гръб към къщата ѝ. — Това баща ви ли е?

— Не сме тук за сладки — отвърна Капитан Америка. Тук сме, за да ти дадем такива. Също така разполагаме и с пакости. Можеш да имаш от двете. Затова е „почерпка и пакост“. Сметнахме, че хората ще се развеселят от това.

— Не бива да сте навън. Върлува болест. Ако някой болен докосне някой, който не е, може да му предаде лошото нещо, което има. — Харпър повиши глас и се провикна: — Хей, приятелче! Тези деца не бива да са навън! Върлува зараза!

— Носим ръкавици — обясни Капитан Америка. — А и няма да те докосваме. Никой няма да пипне нищо от никого. *Обещавам.* Здравето е от първостепенна важност за нас! Не искаш ли да видиш почерпката си? — Момичето сръга момчето с лакът.

Тигърът отвори торбичката си. В нея имаше шише с подсладени гумени витамини — пренатални витамини, видя Харпър. Вдигна рязко поглед, първо погледна едното дете, а после и другото.

— Какво е това?

— Като гумени мечета са — обясни Капитан Америка. — Но можеш да вземаш само по две на ден. Добре ли си?

— Какво искаш да кажеш с това дали съм добре? Чакайте малко. Кои сте вие? Мисля, че трябва да говоря с баща ви. — Харпър се повдигна на пръсти и отново се провикна над главите на хлапетата. — Искам да говоря с вас!

Мъжът, който стоеше на бордюра, не се обърна към нея, просто размаха едната си ръка лениво, пренебрежително. Или може би прогонваше дима от лицето си. Издуха три димни кръгчета.

Капитан Америка хвърли небрежен поглед към мъжа.

— Това не е баща ни. Баща ни не е с нас.

Харпър отново погледна надолу. Момчето още държеше торбичката отворена, за да може да огледа съдържанието и.

— Това са пренатални витамини. Откъде знаете, че съм бременна? Не приличам на бременна. Чакайте. Приличам ли?

Отговори Капитан Америка:

— Не още.

— Кой ви изпрати тук? Кой ви каза да ми дадете тези витамини?

— Не ги ли искаш? Ако не ги искаш, не е нужно да ги вземаш.

— Не става въпрос за това, дали ги искам. Много сте мили и аз се нуждаю от тях, но...

— Вземи ги тогава.

Момчето закачи торбичката на дръжката на вратата и отстъпи назад. След малко Харпър се пресегна през пролуката и прибра подаръка вътре.

— Сега следва пакостта — каза момичето и отвори собствената си торбичка, за да може жената да види какво има в нея.

Тигърът Тони като че ли нямаше какво да каже. Не издаваше дори звук.

Харпър погледна в торбичката. Имаше слайд свирка^[2], увита във фолио.

— Доста е гръмка — каза Капитан Америка. — Може да се чуе от тук, та чак до хотел „Уентуърт“. Даже глух може да я чуе. Вземи я.

— Няма нищо друго в торбичката — констатира Харпър. — Няма други пакости, които да дадеш.

— Ти си последната ни спирка.

Жената се зачуди, за първи път, дали не сънуваше. Този разговор ѝ приличаше като излязъл от сън. Децата с маските изглеждаха на нещо *повече* от деца. Приличаха на *символи*. Когато момичето заговори, Харпър имаше чувството, че то говори в някакъв таен сънен код; един психолог би прекарал часове в опити да го разгадае. А и момчето. То просто *стоеше* там и се взираше в нея. Дори не мигваше. Когато Харпър заговореше, се взираше в устните ѝ, сякаш искаше да я целуне.

Изпита моментна, почти болезнена надежда. Може би *всичко* беше сън. Може би беше пипнала някакъв тежък грип или нещо лошо от грип и всичко, което се беше случило през последните три месеца, беше просто видение, предизвикано от болестта. Не бяха ли *точно* такива нещата, които един човек би сънувал, ако беше разтърсван от треска? Вероятно само *сънуваше*, че Джейкъб я е напуснал и че е сама в един болен свят, свят, който гореше, и единствените ѝ посетители от седмици насам бяха две маскирани деца, които говореха с послания, вдъхновени от курабийки с късметчета.

Ще взема свирката — помисли си Харпър — *и ако я надуя, ако я надуя силно, треската ми ще изчезне и ще се събудя в леглото си, покрита с пот, а Джейкъб ще е притиснал хладен компрес на челото ми.*

Момичето закачи торбичката си на дръжката на вратата и отстъпи назад. Харпър я взе и притисна шумолящата кесия до гърдите си.

— Сигурна ли си, че си *добре*? — попита момичето. — *Нуждаеш ли се от нещо? Имам предвид, освен твоята почерпка и твоята пакост? Вече не излизаш навън.*

— Откъде знаеш, че вече не излизам навън? От колко време ме наблюдавате? Нямам представа какво целите, но не обичам игри. Или поне не обичам игри, когато не знам с кого играя. Отново погледна покрай децата, повдигна се на пръсти и се провикна към мъжа, който стоеше на бордюра с гръб към къщата: — Не харесвам игрички, приятелче!

— Всичко е наред — успокои я Капитан Америка със съзаклятнически, уверен тон. — Ако се нуждаеш от нещо, просто се обади.

— Да се обадя? — учуди се Харпър. — Как точно да ви се обадя? Даже не знам кои сте.

— Няма проблем. Ние знаем коя си *ти* — отвърна Капитан Америка, стисна малкото момче за рамото и го завъртя.

Тръгнаха с бърза крачка по алеята към улицата. Когато стигнаха до бордюра, мъжът, който беше седнал на него, стана на крака и за първи път Харпър видя, че не пушеше цигара, а просто пушеше. Той издуха последно облаче дим, което се разпадна на стотина малки димни пеперуди. Те се разпръснаха и се зареяха хаотично в мъгливата утрин.

Харпър затръшна вратата, свали веригата, отвори я широко и направи три крачки навън.

— Хей! — провикна се тя, сърцето ѝ биеше силно в гърдите, сякаш беше направила няколко обиколки на къщата.

Мъжът погледна през рамо към нея и жената видя, че носи маска на Хилари Клинтън. Едва сега забеля за, че е облечен в светлоотразителен жълт панталон, като тези на пожарникарите.

— Хей, върни се! — провикна се след него Харпър.

Мъжът тръгна бързо с децата по тротоара и изчезна зад една ограда. Момчето на практика препускаше.

Харпър прескочи пожълтялата трева, като все още стискаше торбичката със слайд свирката в нея. Стигна до тротоара и се огледа за посетителите си; премигваше в мъглата, която не се вдигаше от доста време. Днес беше по-дебела от обикновено, представляваше бледа маса, която постепенно изтриваше пътя, така че не можеше да види края на улицата. Пушекът поглъщаше къщи, ливади, телефонни стълбове и дори самото небе. Погълнал беше мъжа и децата му. Продължи да се взира след тях и очите ѝ се насълзиха.

Върна се в къщата и отново сложи веригата. Ако карантинният патрул се появеше, това малко препятствие можеше да ѝ спечели достатъчно време, за да стигне до мазето, да излезе през задната врата и да се скрие в гората. С чантата си. И слайд свирката.

Харпър завъртя подаръка в ръката си, зачуди се колко ли силно може да свири, когато осъзна, че в къщата е настанала перфектна

тишина. Нямахте музика, нямахте го и Марлборо Мен. През последните няколко минути батериите на нейното Хелоу Кити радио бяха свършили. Двайсет и първи век — също като маскираните ѝ посетители — се изплъзваше от нея бързо и безмилостно, оставяше я отново сама.

Почерпка и пакост, помисли си тя.

---

[1] Мазнина за сладкиши. — Б.пр. ↑

[2] Слайд свирка — вид свирка с плъзгач, който определя височината на звука според положението, в което е издърпан. — Б.пр.

↑

Когато батерията на мобилния ѝ телефон беше на път да свърши, Харпър знаеше, че е настъпило времето да проведе разговора, който отлагаше — ако изчакаше още един ден, нямаше да има подобна възможност. Изпи чаша бяло вино, за да се отпусне, и се обади на брат си. Снаха ѝ Линди вдигна телефона.

В началото на двайсетте си години Линди беше превърнала хобито си да чука басистите на второкласни рок банди в работа в едно звукозаписно студио в Уудсток, точно това правеше и когато се запозна с Конър. Той свиреше на бас в прог-метъл банда, наречена „Неразделните“. Е, не бяха такива. Конър се оказа с плешиво петно, голямо колкото чинийка, и работа, в чиито задължения се включваше монтирането на хидромасажни вани. Линди стана инструктор в скъп фитнес салон, където преподаваше аеробика на домакини, и обичаше да се оприличава с треньор на животни, който се занимава предимно с моржове:

— Трябва да им хвърляш сардини, за да направят пълно завъртане, без да паднат на пода.

Не след дълго Харпър спря да ходи на фитнес. Страхуваше се, че треньорките говореха по същия начин и за нея.

— Как си, Линди? — попита снаха си тя.

— Не знам. Имам тригодишно дете. Прекалено съм изморена, за да мисля как съм. Попитай ме отново след двайсет години, ако някой от нас все още е жив. Сигурно искаш да говориш с Кон. — Жената свали телефона от ухото си и се провикна: — Кон! Сестрата!

Брат ѝ вдигна слушалката.

— Хей! Сестрата! Какво става?

— Имам големи новини — съобщи Харпър.

— Да не става въпрос за монаха? Монахът в Лондон?

— Не. Какъв монах?

— Онзи, когото застреляха, докато се опитвал да влезе в Би Би Си. Не си ли чула за него? Той и още трима. Всичките били болни. От доста дълго време — този монах се разхождал наоколо с това нещо от

февруари. Смятат, че е възможно буквално да е предал люспата на хиляди. Говори се, че е искал да зарази новинарския екип, за да отправи политическо послание. Тероризъм под формата на болест. Луд шибаняк. Засиял като крушка, когато го гръмнали.

— Не е болест, да знаеш. Не и в традиционния смисъл на думата. Не е и микроб. Спора е.

— Аха. Говорел на последователите си, когато го обградили. Казвал им, че могат да се *научат* да контролират инфекцията и да не заразяват другите. Обяснявал им, че могат да се приберат у дома и да живеят сред нормалните хора. Ако заразели някой, който обичат, можели да го научат как да се контролира. Вероятно мозъкът му е бил зле заради болестта. Сигурно си имала такива пациенти в болницата, нали? Луди, чийто мозък е завладян от спората?

— Тя наистина напада мозъка, но не съм убедена, че е причината за лудостта на хората. Когато разбереш, че можеш да експлодираш по всяко време, си е доста стресиращо. Може би трябва да се изненадваме, когато човек остане разумен. — Харпър си помисли, че съвсем скоро щеше да разбере дали люспата оказва влияние на психическото състояние. Вероятно вече беше започнала да обгръща мозъка ѝ.

— Има ли нещо друго, освен монаха терорист? — попита Конър.

— Бременна съм — отговори сестра му.

— Ти си... — започна той. — Боже мой, Харпо! О, боже мой! Линди! Линди! Харпо и Джейк са бременни!

Харпър чу Линди да казва: „Тя е бременна“, с равен тон, в който нямаше и следа от радост. След това каза нещо друго, още по-тихо, звучеше като въпрос.

— Харпо! — каза Конър. Опитваше се да звучи щастлив, но тя усети нервността в гласа му; също така разбра, че Линди не е доволна. — Толкова *много* се радвам за вас. Даже не знаехме, че *опитвате*. Мислехме си, че...

Някъде отдалеч чу снаха си да казва:

— Мислехме си, че е истинска лудост да забременееш по време на чума, особено след като си прекарала месеци наред в постоянен контакт със заразени.

— Мама и татко знаят ли? — попита нервно Конър, след което, преди да успее да отговори, каза: — Задръж.

Чу го как притиска слушалката на телефона към гърдите си, за да го заглуши, нещо, което го беше виждала да прави безброй пъти. Изчака го да се върне на линия. Най-накрая го стори.

— Хей каза той, останал без дъх, сякаш беше бягал по стълбите. Може би го беше сторил, за да се махне от Линди. — Докъде бяхме стигнали? Толкова се радвам за теб. Знаеш ли пола на бебето?

— Още е рано за това. — Харпър си пое дълбоко въздух и каза: — Какво ще кажеш да дойда да ви погостувам за малко?

— Мисля, че трябва да те разубедя. Не е разумно да тръгнеш по пътищата, предвид настоящата обстановка. На всеки петдесетина километра има блокади, а те съвсем не са най-лошото. Ако нещо ти се случи, никога няма да си го простя.

— Ако можеш да дойда — говоря хипотетично, — какво ще се случи, ако се озова на прага на вратата ти утре?

— Ще започнем с прегръдка и ще продължим нататък. Джейкът съгласен ли е с този план? Да не би да познава някой с частен самолет или нещо подобно? Дай да го чуя, искам да му честитя.

— Не мога. Дватамата с Джейкът вече не живеем заедно.

— Какво искаш да кажеш с това, че не живеете... какво се е случило? — попита Конър. Замълча за момент, след което каза: — О, господи. Той е болен, нали? Затова искаш да дойдеш. *Господи*, знаех, че се държиш странно, но си помислих... е, бременна си, позволено ти е.

— Не знам дали *той* е болен — отвърна Харпър нежно. — Аз обаче съм. Това са лошите новини, Конър. Разболях се преди шест седмици. Ако се появя на прага на вратата ти, последното, което ще искаш да направиш, е да ме прегърнеш.

— Какво имаш предвид? — Гласът му звучеше пресипнал и изплашен. — Как?

— Не знам. Бях внимателна. Не е възможно да се е случило в болницата. Бяхме в гума от глава до пети. — Харпър отново се изненада на спокойствието, с което разказваше и с което се изправяше лице в лице с болестта. — Конър, утробата не е добър гостоприемник за спората. Има голяма вероятност бебето да се роди здраво.

— Чакай малко. Чакаймалкочакаймалко. Имам предвид. О, *боже*. — Брат й като че ли се опитваше да не заплаче. — Ти си просто хлапе.

Защо ти беше да отиваш да работиш в тази болница? Защо ти беше да ходиш там, мамка му?

— Нуждаеха се от сестри. Аз съм такава, *Конър*. Мога да живея с инфекцията месеци наред. *Месеци*. Достатъчно дълго, за да родя бебето с цезарово сечение. Искам двамата с Линди да го гледате, след като си замина. — Не ѝ допаднаше мисълта жената на брат ѝ да бъде майка на нероденото ѝ дете, но се опита да не мисли за това сега. Конър поне щеше да е добър баща: любвеобилен, търпелив, забавен и малко консервативен. А и детето ѝ щеше да разполага с „Портативната майка“, за да се справя с трудните времена.

— Харпър. Харпър. Съжалявам. — Гласът му беше изопнат, почти шепот. — Не е честно. Винаги си се държала мило с хората. Просто не е честно.

— *Шшш. Шшш*, Конър. Бебето ще има нужда от теб. И аз ще имам нужда от теб.

— Да. Не. Имам предвид, няма ли да е по-добре да отидеш в някоя болница?

— Не мога. Не знам какво е положението в Ню Йорк, но тук, в Ню Хампшър, изпращат болните в карантинния лагер в Конкорд. Не е приятно място. Няма никакво медицинско лечение. Дори бебето да оживее, не знам какво ще правят с него. Къде ще го оставят. Искам детето ми да бъде с *теб*, Конър. С теб и с Линди. — Самото изричане на името на съпругата на брат ѝ беше трудно. — Освен това, когато хората със спората се съберат, понякога се възпламеняват. Вече знаем това. Виждали сме го в болницата. Отиването в лагер, пълен с други хора, които са заразени с това нещо, си е смъртна присъда. За мен, а вероятно и за бебето.

— Какво ще кажеш за *нашето* бебе, Харпър? — попита Линди с остър и писклив глас. Съпругата на брат ѝ беше вдигнала слушалката на другия телефон. Съжалявам. Наистина много съжалявам, мамка му. Не искам дори да си представям какво преживяваш. Но, Харпър, имаме *тригодишно дете*. А ти искаш от нас да те *скрием*? Искаш да те приемем у дома си и да рискуваме да заразиш *детето ни*? *Нас*?

— Мога да остана в гаража прошепна Харпър, но не мислеше, че Линди я чу.

— Дори да не успееш да ни заразиш, какво ще се случи, ако някой разбере? Какво ще се случи с Конър? С мен? Те затварят хората,

Харпър. Вероятно нарушаваме поне шест федерални закона само като говорим с теб.

— Линди, затвори телефона — нареди ѝ Конър. — Остави ме да говоря със сестра ми.

— Няма да го направя. Няма да вземеш това решение без мен. Няма да ѝ позволя да те убеди да рискуваш животите ни. Искаш собственото ни дете да изгори като факла ли? Не. Не. **НЯМА** да стане.

— Линди. Това е личен разговор — каза Конър... По-скоро изхленчи. — Тази работа е между мен и Харпър.

— Що се отнася до решения, които могат да повлияят на безопасността на детето ни, вече не става въпрос за лични взаимоотношения, става въпрос за взаимоотношения, които касаят Линди — отвърна съпругата му. — Бих рискувала живота си за вас двамата, но няма да рискувам живота на сина ми. Не е честно да ме караш да го правя. Да се правиш на герой, не е опция, когато имаш малко дете. Знаеш го, и, Харпър, ти също го знаеш. Ако не си го знаела, преди да забременееш, вече го научи. Искаш бебето ти да е в безопасност. Разбирам те, *защото се чувствам по същия начин за моето дете*. Съжалявам, Харпър. Наистина. Но ти си направила своите избори. Ние трябва сами да направим нашите. Няма да са героични избори, но ще запазят малкото ни момченце живо, докато всичко това приключи.

— Линди — примоли се Конър, макар че Харпър не можеше да разбере за какво се моли.

Снаха ѝ беше ужасна, изключително ужасна личност, тя харесваше да бъде майка, защото това ѝ осигуряваше дете и съпруг, които да торМОЗИ. Всичко в нея беше ужасно — заостреният ѝ нос, заострените ѝ малки цици, дори пискливият ѝ глас... но в края на краищата беше права. Харпър беше като заредено оръжие, а човек не оставяше заредено оръжие близо до малко дете. Мисълта я осени, и то не за първи път: да се опитваш да продължиш да живееш — в определена степен — беше чудовищен акт, акт на внушителен, самоубийствен егоизъм. Смъртта ѝ беше нещо сигурно, но знаеше, че не бива да повлича никого със себе си, че не бива да подлага на риск никого.

Но някои вече беше подложен на риск. Бебето.

Харпър затвори очи. Две свещи горяха на масичката за кафе и тя смътно виждаше светлината им през клепачите си, тяхното слабо червеникаво сияние.

— Конър — започна Харпър, Линди е права. Въобще не помислих. Просто съм изплашена.

— Разбира се, че си — съгласи се съпругата на брат й. — О, разбира се, че си, Харпър.

— Не беше правилно да ви моля. Прекалено дълго време съм сама. Джейкъб си тръгна миналия месец, така че и той не може да ме разбере. Когато прекарваш много време сама, ти хрумват някои наистина гадни идеи.

— Трябва да се обадиш на баща ти — предложи Линди. — Запознай го със случващото се.

— Какво? — изрева Конър. — Господи, татко не бива да научава за това! То ще го погуби. Получи сърдечен удар миналата година, Линди. Искаш да го удари още един ли?

— Той е умен мъж. Може да предложи някои идеи. Освен това родителите ви имат право да знаят. Харпър трябва да е тази, която да им обясни ситуацията, в която ни постави всичките.

Конър беснееше.

— Ако сърцето му не спре, ще го разбие. Линди, Линди.

— Може би си права, Линди — каза Харпър. — Ти си най-практичната от всички ни. В един момент наистина трябва да се обадя на мама и на татко. Но не тази вечер. Имам само три процента останала батерия на телефона и не искам да им съобщя лошите новини, а след това да се изключа. Искам да ми *обещаете*, че ще ми позволите аз да им се обадя. Не искам да го научат от вас, а след това да не могат да се свържат с мен. Освен това, както ти каза: аз създадох тази ситуация, аз съм тази, която трябва да си понесе отговорност.

Харпър нямаше никакво намерение да се обажда на родителите си, за да им съобщи, че вероятно до година ще бъде мъртва. Нямаше нищо хубаво в това. Майка й и баща й бяха в края на шейсетте си години, бяха заседнали в чакалнята на господ, а именно във Флорида. Не можеха да й помогнат от там и не можеха да дойдат при нея; единственото, което можеха да сторят, беше да започнат да я оплакват отрано, а тя не виждаше смисъл в подобно нещо.

Нищо не успокояваше Линди толкова бързо, колкото нечие признание, че е права, и когато заговори отново, в гласа и се усещаше спокойствие.

— Разбира се, че ще ти позволим ти да им кажеш. Говори с тях, когато можеш и когато си готова. Ако се нуждаят да го обсъдят с някого, ние ще бъдем насреща. — С объркан, разсеян глас, добави: — Може би това ще е нещото, което най-накрая ще ни спогоди с майка ти.

Винаги трябваше да извлече полза, помисли си Харпър. Може би щеше да изгори като факла, но това щеше да даде шанс на Линди да се разбере със свекърва си.

— Линди? Конър? Телефонът ми е на път да умре и не знам кога ще мога да ви се обадя отново. Нямам ток у нас от няколко дена. Може ли да кажа лека нощ на Конър-джуниър? Вероятно вече е време да си ляга.

— Ах, Харпър — каза Конър. — Не знам.

— *Разбира се*, че може да му каже лека нощ — сопна се Линди, този път беше на нейна страна.

— Харп, няма да кажеш на дребосъка, че си болна, нали?

— *Разбира се*, че няма — отговори отново Линди.

— Аз... аз не мисля, че трябва да му казваш и за бебето. Не искам да си помисли, че ще има... Господи, Харпър. Наистина е трудно. — Брат й звучеше така, все едно се опитваше да не заплаче. — Искам да те прегърна, сестричке.

— Обичам те, Кон — отвърна тя, защото независимо какво мислеше Джейкъб за тези думи, те все още значеха много за нея.

Те бяха най-близкото нещо до магически слова и имаха силата, която другите думи нямаха.

— Ей сега ще извикам Джуниър — каза Линди с нежен глас, толкова внимателен, все едно говореше в църква. Чу се пластмасово почукване, когато остави слушалката на телефона.

Брат й се възползва от възможността:

— Не се ядосвай. Не ни мрази, Харпър. — Той също говореше шепнешком, гласът му беше изпълнен с тъга.

— Не бих могла — отвърна сестра му. — Трябва да се грижите един за друг. Думите на Линди са самата истина. Правите правилното нещо.

— О, Харп — възкликна Конър, вдиша дълбоко, влажно, някак си задушено, и каза: — Ето го и детето.

Последва момент на мълчание, докато брат ѝ подаде телефона. Вероятно защото беше прекалено тихо, Харпър прихвана звук от улицата, дрезгавия тътен на голям камион, който се движеше отвън, пред къщата ѝ. Не беше свикнала да чува движение, след като паднеше мрак. В последно време имаше вечерен час.

Джуниър каза:

— Здравсти, Харпър.

Жената насили мислите си обратно към света от другия край на линията.

— Здравсти, Джуниър.

— Тати плаче. Казва, че си е ударил главата в нещо.

— Дай му целувка и ще се почувства по-добре.

— Добре. Плачеш ли? Защо и ти плачеш? Да не си удари *твоята* глава?

— Да.

— Всички си удрят главите!

— Просто нощта е такава.

Нещо изтупка. Джуниър проплака:

— Току-що си ударих *моята* глава!

— Не прави така — каза Харпър.

Тя забеляза, някак си разсеяно, полусъзнателно, че големият камион, който чу по-рано, все още беше на улицата, все още боботеше.

Ново тупкане.

— Отново си ударих главата! — каза щастливо Джуниър. — Всички си удряме главите!

— Стига толкова — отвърна му Харпър. — Ще си докараш главоболие.

— Аз вече си докарах главоболие — съобщи с искрена радост детето.

Харпър целуна телефона звучно.

— Целунах телефона. Почувства ли целувката ми?

— Аха! Почувствах я. Благодаря ти. Вече се чувствам по-добре.

— Добре — отвърна тя.

Някой почука на предната врата. Харпър стана от дивана, изплаши се, сякаш беше чула изстрел на улицата.

— Да не би да си удари главата отново? — попита Джуниър. — Чух, че я удари наистина силно!

Харпър тръгна към коридора. Имаше чувството, че върви в неправилната посока — трябваше да се насочи към спалнята, за да си вземе чантата. Не можеше да се сети дори за един-единствен човек, който можеше да чука на вратата по това време на нощта.

— *Искаш* ли целувка, за да се почувстваш по-добре? — попита Джуниър.

— Разбира се. Целувка, за да се почувствам по-добре, и целувка за лека нощ — отвърна Харпър.

Чу влажна цунка и след това, с нежен, почти срамежлив тон Джуниър каза:

— Ето. Това трябва да помогне.

— Помогна.

— Сега се налага да вървя. Трябва да си измия зъбите. После ще ми разказват приказка.

— Върви да слушаш приказката си, Джуниър — каза Харпър. — Лека нощ.

Чу шум в коридора, който не можа да разпознае: тракащо потропване. Приглушено удряне. Изчака Джуниър да й каже лека нощ, но той не го стори, и след малко усети, че имаше нещо различно в тишината в другия край на линията. Когато свали телефона видя, че е изгаснал, най-накрая батерията му беше паднала. Вече можеше да й послужи единствено като преспание.

Тракащото *потропване* се разнесе отново.

Харпър пристъпи в коридора, но остана на разстояние близо два метра от вратата — и се заслуша в тишината.

— Кой е там? — провикна се тя.

Вратата се отвори десетина сантиметра, преди веригата да я спре с поредното дрънчащо потропване. Джейкъб надникна през пролуката в коридора.

— Харпър — каза той. — Хей, защо не ме пуснеш вътре? Искам да поговорим.

Стоеше на прага на дневната и гледаше към онази част от Джейкъб, която можеше да види в пролуката между вратата и рамката и. Съпругът ѝ имаше четиридневна четина на издълженото си лице с хлътнали очи. Някога говореха, както всички други хора, кой ще изиграе ролите им във филмовата версия на животите им (защо някой би искал да снима филм за медицинска сестра от основно училище и за човек, който отговаряше на телефоните на „Обществени дейности“, беше съвсем друг въпрос). Харпър беше избрала Джейсън Патрик или може би младия Джони Деп за него, някой мургав и жилав, някой, който можеше да се справя с тежка работа и да пише поезия. Точно сега приличаше на Джейсън Патрик или Джони Деп в роля на наркоман, пристрастен към хероин. Лицето му беше цялото потно, а очите му блестяха от треската. (Кастингът за Харпър беше много лесен — естествено, Джули Андрюс, Джули Андрюс на двајсет и осем, не защото си приличаха, а защото не можеше да си представи някой друг за ролята. Ако не можеха да получат Джули Андрюс на двајсет и осем, то тогава просто щяха да отменят филма.)

Джейкъб не беше дошъл до тук на велосипеда си. Зад него, със запален двигател до тротоара, се намираще един от градските камиони, 2,5-тонен „Фрейтлайнър“ с цвят на тиква и с голямо гребло за сняг отпред, очукано и почерняло от сериозна употреба. Използваха греблата ден и нощ, за да почистват отломките от пътищата. Винаги имаше по някоя кола някъде, която трябваше да бъде преместена.

Харпър тръгна напред към вратата, беше прегърнала тялото си. Въздухът, който влизаше през отвора, беше хладен и миришеше на есен, онази пикантно сладка миризма на ябълка, смачкани есенни листа и далечен пушек. Винаги миришеше на пушек.

— Трябваше да се обадиш — каза тя. — Не знаех, че ще идваш. Смятах да си лягам. Вероятно дори нямаше да те чуя.

— Щях да вляза някак си. Щях да счупя някой прозорец.

— Радвам се, че не го направи. Няма газ в бойлера. Достатъчно трудно е да отопля къщата и без счупен прозорец. Започва да става

студено.

— Не се шегувааш. Искаш ли да ме пуснеш.

Харпър не си направи труда да отговори на този въпрос, дори и на себе си.

Искаше ѝ се съпругът ѝ да беше дошъл през деня. Представяше си как маха веригата за него през някой ясен, слънчев следобед. Но с октомврийския мрак зад него и с октомврийския хлад, който влизаше през отворената врата, не беше възможно да не се сети за последния път, в който разговаряха, и как обещанието му, че ще се прибере у дома, звучеше като заплаха.

Харпър въздъхна тежко и каза:

— Как си?

— По-добре. Много по-добре, Харп. Съжалявам, че те изплаших.
— Съпругът ѝ я дари с виновен поглед под дългите си, почти момичешки мигли.

— Какво ще кажеш за спората? Притесняваше се, че си се заразил. Забеляза ли някакви други белези по себе си?

— Не. Никакви. Паникьосах се. Държах се ужасно. Нямам извинение. Вече съм добре — с изключение на срама, който изпитвам. Ти имаш драконовата люспа, а аз съм този, който се държа като... като... Джейкъб погледна настрани, обратно към фрейтлайнъра си, след което каза: — *Мамка му.* Да си вървя ли? Да се върна утре? Просто... исках да поговорим. Бях налегнат от внезапно среднощно желание да убедя съпругата си, че не съм истерично лайно.

— И аз искам да поговорим. Мисля, че трябва.

— Наистина? — учуди се Джейкъб. — Относно бебето? Ако ще правим това... ако ще имаме това дете... трябва да разработим план. Следващият март е доста далеч. Искаш ли да отключиш оръжието? Студено ми е.

— Момент — отвърна му Харпър, затвори вратата и хвана веригата. Плъзна я по улея към отвора, откъдето се откачваше, но се спря и превъртя в главата си отново онова, което съпругът ѝ каза. Помисли си, че не го е чула правилно. Ушите ѝ вероятно си правеха номера с нея.

— Джейкъб започна тя, като продължаваше да държи веригата на мястото ѝ, — нещо за оръжие ли каза?

— Какво? Не. *Не*. Не съм... Ще ме пуснеш ли вътре? Замръзна ми кльощавият задник на този студ.

Харпър погледна през шпионката. Съпругът ѝ стоеше много близо до нея, така че успя да види само дясното му ухо и част от лицето му.

— Джейкъб — продължи тя, — плашиш ме. Ще ми покажеш ли ръцете си?

— Добре. Смятам, че се държиш много параноично, но няма проблем. Гледай. Ето ги ръцете ми. Мъжът направи крачка назад и вдигна длани настрани.

Левият му крак се стрелна и изрита вратата, веригата се откъсна и дървото я удари в лицето, запрати я назад и тя падна по задник.

В дясната му ръка се появи оръжие, малък револвер, който извади от един от дълбоките джобове на долнището си. Не го насочи към нея. Влезе вътре и затвори с лакът вратата след себе си.

— Искам всичко да е приятно — каза той и вдигна свободната си ръка в помирителен жест.

Харпър се превъртя на четири крака и започна да лази, опитваше се да се изправи.

— Спри — нареди ѝ Джейкъб.

Тя не изпълни нареждането. Помисли си, че може да завие към кухнята, да слезе по стълбите до мазето и да излезе през задната врата. Когато стана, съпругът ѝ скрита задната част на левия ѝ крак точно зад коляното и тя отново падна.

— Спри, сладурче — каза той. — Недей.

Харпър се превъртя по гръб. Мъжът застана над нея, държеше оръжието и я гледаше с объркан поглед.

— *Спри* — повтори той. — Не искам да е по този начин. Искам нещата да са както говорихме. Искам всичко да е приятно.

Харпър започна да пълзи отново. Когато Джейкъб направи крачка към нея, тя сграбчи малката масичка, онази с дървената нощна лампа на нея, и се опита да я запрати по него. Той я отблъсна настрани, едва я погледна, очите му не се отлепяха от нея.

— *Моля те* — каза ѝ. — Не искам да те наранявам. Дори при мисълта за това се чувствам ужасно.

Джейкъб протегна ръка, предлагаше да ѝ помогне. Когато Харпър не я пое, той се наведе, сграбчи я за бицепса и я вдигна на

крака. Опита се да се освободи, но съпругът и я извади от равновесие и тя падна върху него, върху гърдите му. Джейкъб я прегърна и я притисна към себе си.

— Моля те — каза той, докато я клатеше напред-назад. — Моля те. Знам, че си изплашена. Аз също съм изплашен. Имаме право да бъдем. Двамата пипнахме това нещо и умираме. Революертът му беше опрян в кръста ѝ. Ризата ѝ беше вдигната и Харпър можеше да усети студения метал в гръбнака си. — Искам да бъде както говорихме. Искам да бъде приятно. Искам да бъде хубаво и лесно. Не искам да си отчаяна, уплашена и разстроена, не искам да умираш по този начин. Прекалено много те ценя, за да стане така.

— Не ме докосвай — нареди му Харпър. — Не знаем дали си болен. Не искам да те заразя.

— Аз знам. Знам, че съм заразен. Знам, че ще умра. Двамата ще умрем. Просто трябва да решим как.

Джейкъб отпусна хватката си. Започна да я целува — нежно, отдадено. Целуна косата ѝ. Целуна челото ѝ. Когато тя затвори очи, целуна клепачите ѝ, и двата, и тя потръпна.

— Не бива да ме целуваш — каза му.

— Как е възможно да се спра? Това е най-сладкото нещо за мен.

Харпър отвори очи и го погледна.

— Джейкъб. Усецам, че си горещ, но не виждам никакви белези по теб. Откъде си сигурен, че си заразен?

Мъжът поклати глава.

— Хълбокът ми. Започна вчера и става все по-зле и по-зле. Целият ми хълбок гори.

Джейкъб държеше дясната си ръка хлабаво около талията ѝ, революертът драскаше гръбнака ѝ. С пръстите на другата си ръка погали бузата ѝ бавно и нежно. Харпър потръпна безпомощна.

— Хайде да седнем. Хайде да го направим както говорихме. Нека бъде приятно, точно както искахме.

Джейкъб я избута в дневната, където преди половин година стояха заедно, пиеха бяло вино и гледаха как хората скачат от Иглата. Хвана я толкова силно за бицепса, все едно имаше намерение да ѝ откъсне цялата ръка, да я извие и скъса като бутче на печено пиле. По някое време вероятно осъзна, че я наранява, пусна я и прокара длан — внимателно, почти нежно — по нея.

Сенките в стаята играеха различни танци на червената светлина от свещите.

— Хайде да седнем каза сянката до нея, една от многото. Нека поговорим.

Съпругът ѝ потъна в любимия си стол, Великото яйце на Джейкъб... стол, направен от ракиа, във формата на яйце, с дупка в средата, която беше запълнена от възглавница. Джейк беше малък човек, той можеше да кръстоса краката си като Буда и пак да се побере целият. Сложи оръжието в скута си.

Харпър седна на ръба на масичката за кафе точно срещу него. — Искам да видя хълбока ти. Искам да видя люспата.

— Искаш да ми кажеш, че я нямам, но аз знам, че я имам.

— Ще ми покажеш ли хълбока си?

Джейкъб застина за миг, протегна единия си крак през яйцето и леко се завъртя на една страна. Свали донякъде долнището си, за да ѝ покаже десния си хълбок, който представляваше кървава, ожулена каша. Плътта беше жълтеникаво черна под дълбоките рани. На Харпър ѝ беше трудно да ги гледа.

— О, Джейкъб. Какво си направил? Казах ти, ако видиш белези по себе си, да не ги пипаш.

— Не мога да ги гледам. Не мога да ги понасям върху тялото ми. Не знам как успяваш. Малко откачих. Опитах се да ги изрежа с бръснач. — Съпругът ѝ издаде задушен, дрезгав звук, който нямаше как да мине за смях.

Харпър присви очи и го огледа.

— Люспата калцира в светли петна. Не виждам такива.

— Жълта е. Навсякъде по краищата.

— Това са синини. Това са просто синини. Джейкъб... това ли е единственият белег по теб?

— Имам зад коляното си. И на лакътя. Не ме карай да ти ги показвам. Не съм дошъл за медицински преглед. — Мъжът се завъртя, за да седне нормално, и вдигна долниците си нагоре.

— Всичките ли са като тази рана?

— Издрах ги и тях. Изпаднах в истерия. Сега се чувствам засрамен, но е така.

— Не мисля, че това е драконова люспа. Виждала съм доста от нея, трябва да ми се довериш. Джейкъб, няма те от шест седмици. Почти седем. Ако все още не си я пипнал, това означава, че...

— Означава, че би казала всичко, за да предотвратиш онова, което следва. Знаех си, че ще се опиташ да ме убедиш, че не съм болен. Пределно ясно ми беше как ще се развие този разговор. Мислиш, че не знам какво е да те изгаря ли? Боли ме през цялото време.

— Раните ти са инфектирани, Джейкъб, но не с *trychophyton*. Инфектирани са, защото си се драл, без да ги дезинфекцираш и лекуваш. Джейкъб. Моля те. Ти си здрав. Трябва да си вървиш. Трябва да се махнеш веднага.

— Спри. Спри да се пазариш и да ме лъжеш. Не искам да те мразя точно сега, но всеки път, в който ми казваш поредната лъжа, в който се опитваш да се спасиш, просто искам да ти затворя устата.

— Кога яде за последно?

Не знам как въобще можеш да говориш за храна. Може би трябва да го направя още сега. Това е отвратително. Не е както говорихме. Разбрахме се да правим любов, да слушаме музика и да си четем любимите поеми един на друг. Говорихме да го направим приятно, скромно парти за двама. Но ти си изплашена и ако няха револвер, щеше да избягаш. Щеше да избягаш и да ме оставиш да умра сам. Без капчица вина за това, което ми причини. Което ми предаде. Това е истинската причина, поради която продължаваш да ми казваш, че съм добре, така мисля. Ти не просто ме лъжеш. Ти лъжеш и себе си. Не можеш да понесеш истината. Не можеш да понесеш това, което ми стори.

Гласът му беше ведър, без абсолютно никаква следа от истерията, която Харпър беше чула, когато разговаряха по телефона.

Погледът му също беше ведър. Наблюдаваше я с изцъклено спокойствие, което свързваше с душевноболните, с хората, които стояха на пейките в парка и си говореха оживено с невидими приятели.

Новопридобитото му спокойствие въобще не я изненада. Ужасът беше като пожар, който те държеше в капан на последния етаж на горяща сграда, и единственият начин да избягаш, е като скочиш. Съпругът ѝ поддържаше огъня в себе си седмици наред. Чуваше го в гласа му всеки път, в който говореха по телефона, макар че го разпозна едва сега. Той беше направил своя избор и това му беше донесло смирението, което търсеше. Той беше готов да скочи през прозореца, просто искаше да я държи за ръката по пътя надолу.

Онова, което я изненада, беше *собственото* ѝ спокойствие. Не можеше да повярва, че може да е толкова спокойна в такъв момент. В дните, преди Земята да започне да гори, всяка сутрин отиваше на работа заедно със своята тревога и се връщаше у дома вечерта отново с нея; безименна, нежелана компаньонка, която имаше навика да я ръга в ребрата всеки път, в който се опитваше да се отпусне. Въпреки това в онези дни нямаше за какво всъщност да се тревожи. Главата ѝ гръмваше от невъзможността да обслужва студентските си заеми и от поредната свада със съседа относно лошия навик на кучето му да разкъсва торбите с боклука и да го разпръсква по цялата градина. Сега имаше бебе в себе си, болест, която пъплеше по кожата ѝ, и Джейкб, който беше полудял, стоеше с револвера си и я наблюдаваше, а тя усещаше единствено тази тиха готовност, която неразумно смяташе, че е чакала през целия си живот, за да се появи.

Накрая ще стана жената, която винаги съм искала да бъда, помисли си тя.

— Наистина ли е толкова ужасно? — попита Харпър. — Наистина ли е толкова отвратително да смятам, че не си заразен? Исках ти и бебето да оцелеете. Исках това повече от каквото и да било, Джейк.

Нещо като че ли помръкна в погледа му. Раменете му увиснаха.

— Е, това е тъпо. Никой няма да оцелее. Целият свят е една препечена филийка. Буквално. Съвсем скоро планетата ще се превърне в пепел. Всички ще умрат. Това е последното поколение. Мисля, че винаги сме го знаели. Още преди драконовата люспа. Знаехме, че ще

се задушим от замърсяванията си и ще ни свършат храната, въздухът и всичко останало.

Не можеше да устои, трябваше да я поучава, дори в последните минути от живота ѝ, и тогава Харпър осъзна, че всъщност от години не го обича. Той беше досаден всезнайко. Тази мисъл беше последвана от втора, много по-потресаваща, която не беше готова да възприеме: не беше отишла да работи в болницата, за да се прави на Флорънс Найтингейл, независимо какво казваше съпругът ѝ. Беше отишла да работи там, защото вече не се интересуваше от собствения си живот. Така и не почувства, че е подложила на риск нещо от огромно значение.

Мисълта ѝ беше последвана от постепенно изпълващ я гняв, който почувства като горещ бодеж в драконовата си люспа. *Джейкъб* ѝ беше причинил това — беше забил философската си инжекция в живота ѝ и се беше опитал да изсмуче всичкото просто щастие от него. В известен смисъл той се опитваше да я убие от години.

Харпър почувства, че е готова. Даже не знаеше за какво. Събираше смелост за действие, което още не се беше избистрило в главата ѝ, но което чувстваше, че приближава, че предстои.

— Прочетох книгата ти — съобщи тя.

В този момент забеляза проблясък на нещо човешко, нещо различно от търпеливото му, блажено, опасно спокойствие. Бихейвиористите говореха за микроизражения, емоции, които избиват на повърхността и разкриват всичко, за едно кратко потрепване, което е почти невъзможно да уловиш. За един кратък момент той я погледна с несигурност и неудобство. Истинско чудо беше колко много информация можеше да се размени между двама души с един-единствен поглед, без да се изрече нито дума. В крайна сметка *Джейкъб* ѝ беше изневерил с неизвестен брой нейни приятелки. Засраменото му изражение можеше да се приеме като признание.

— Доста мръснишко, пич — каза Харпър. — Обливат ме горещи вълни, които нямат нищо общо с драконовата люспа.

— Помолих те да не я четеш — отвърна *Джейкъб*.

— Застреляй ме тогава.

Съпругът ѝ издаде груб, лаещ звук. Отне ѝ известно време, за да го идентифицира като смях.

Харпър въздъхна отново, отпусна ръце до тялото си и започна да ги клати, все едно бяха мокри и се опитваше да ги изсуши.

— Уха. Така. Светът ще трябва да изгори без нас. Искам нещо хубаво, преди да си замина.

Джейкъб я погледна глуповата, безнадеждно.

— Моля те. Ще се опитам — обеща тя. — Ще се опитам да бъде приятно.

— Не знам дали има някакъв смисъл. Вече нямам настроение. Май е по-добре да приключваме.

— Но аз не съм готова. Нали искаш на мен да ми е хубаво? Освен това нямам намерение да си заминавам, без да ми се отвори парашутът още веднъж. — Харпър се засмя и се опита да се усмихне. — Няма кого друг да виниш, освен себе си, Джейкъб Грейсън. Можеш ли да оставиш отегчена и самотна жена с тази купчина безсрамна мръсотия. — Кимна с глава към ръкописа на бюрото.

Съпругът ѝ също се усмихна, макар усмивката му да изглеждаше насилена.

— Сексът означава много повече за теб, отколкото за мен. Знам, че подобно изказване преобръща стереотипите с главата надолу. Ти живееш в тялото си повече, отколкото аз в моето. Това е едно от нещата, които винаги съм харесвал в теб. Но сега... в този момент, сексуалният акт е нещо отвратително за мен.

Харпър се обърна и тръгна към уредбата с Хелю Кити на рафта. Донесе я тук онзи ден, след като намери нови батерии в мазето.

— Какво правиш? — попита Джейкъб.

— Пускам музика.

— Не искам музика. Предпочитам просто да поговорим.

— Аз имам нужда от музика. И питие. Ти също се нуждаеш от такова.

Най-накрая успя да му привлече вниманието. Той каза:

— Бих убил за питие. — Отново издаде грубия лаещ звук, онзи, който трябваше да мине за смях.

Вече можеше да я е застрелял, ако смъртта ѝ беше всичко, което искаше, но не го беше сторил. Част от него желаше повече: последна целувка, последно чукане, последно питие или може би нещо по-значително като прошка, изкупление. Харпър нямаше намерение да му дава нито едно от тези неща, но се радваше, че той се надява. Това я

държеше жива. Тя включи на рок станцията. По нея вървеше старо парче, но за сметка на това беше хубаво. Влюбеният Ромео се подготвяше за серенада, ти и аз, скъпа, какво ще кажеш за това, и без абсолютно никаква причина Харпър се сети за Хилъри Клинтън.

Стоеше пред уредбата и движеше хълбоците си в ритъма на музиката. Не се съмняваше, че за Джейкъб сексът беше отвратителен в настоящия момент, но той не беше единственият, който беше ходил на психологически курсове в колежа. Тя не беше забравила какво се намира от другата страна на границата с отвращението.

Харпър остана с гръб към съпруга си около десет секунди, преструваше се, че се е изгубила в музиката, след което хвърли бавен поглед зад рамо. Очите му я наблюдаваха в захлас.

— Нарани ме — каза тя. — Събори ме на пода.

— Съжалявам. Преминах границата.

— Освен в спалнята — отвърна съпругата му.

Джейкъб присви очи и Харпър разбра, че е натиснала прекалено много, че не е убедителна — тя *никога* не говореше по този начин за секса — но преди да му даде възможност да отговори, каза:

— Нашата бутилка! — Като че ли току-що си спомняше. — Искам да отворим онази бутилка с вино, която донесохме от Франция. Помниш ли я? Каза, че е най-добрата, която някога си купувал, и че трябва да я запазим за някой специален случай. — Дари го с поглед, който се надяваше да изглежда огорчен. — Този тук достатъчно специален ли е?

Вината бяха при тях в дневната, белите в охладителя, който вече не ги охлаждаше, а червените в бюфета. Където и да отиде, купуваха бутилка вино, вместо магнити за хладилник, както правеха останалите. Не бяха ходили на много места през последните няколко години. Харпър хвана френското бордо от медения им месец, но дланта ѝ беше толкова потна, че едва не се изплъзна от хватката ѝ и не полетя през стаята към Джейкъб. Представи си го как се стряска и я застрелва рефлексивно в стомаха. Щеше да убие нея *и* бебето с един изстрел, което, като се замисли, щеше да е присъщо за характера му. Съпругът ѝ беше пестелив по природа, мразеше прахосничеството; често я кореше, че използва прекалено много мляко в зърнената си закуска.

Харпър затъкна бутилката между тялото и дясната си ръка и взе две чаши за вино, които висяха на мястото си под рафта за книги.

Кристалът звънтеше мелодично, докато ръцете ѝ трепереха. Взе тирбушона.

Планът ѝ беше да го използва, за да извади корковата тапа, след което да помоли Джейкъб да налее виното. Докато го правеше, щеше да освободи тирбушона от тапата и да го намушка с него в лицето. Или, ако нямаше достатъчно смелост да стори това, щеше да го прободете поне в опакото на ръката, която държеше револвера.

Седна на ръба на масичката за кафе, точно срещу него и Великото яйце. Оръжието беше отпуснато на коляното му, дулото беше насочено към нея, но без никакво специално намерение. Държеше тирбушона в дясната си ръка, извитата част стърчеше между средния и безименния ѝ пръст. Съпругът ѝ беше доста далеч — трябваше да му се нахвърли, за да забие металната спирала в лицето му. Може би щеше да дойде по-наблизо, за да налее виното. Може би.

Харпър го погледна в очите и забеляза, че я наблюдава с ледено подозрение. Лицето му беше бледо, застинало и лишено от изражение.

— Смяташ ли, че ако ме напиеш и ме изчукаш, това ще промени мнението ми? — попита той.

— Мислех, че да се напием, да се чукаме и да се забавляваме, е целта на всичко това. Да го направим по нашите правила. Не искаше ли точно това?

— Да. Но все още не ми е ясно *ти* какво искаш. Не знам дали въобще *някога* си го искала. Може би ти харесва баналната идея, че накрая Ромео и Жулиета умират един до друг, но никога не си била готова да свършиш като тях. Никога не си смятала, че ще се стигне дотам. Но ето че се стигна, а ти си готова на всичко, за да се измъкнеш. Дори да се правиш на курва. — Джейкъб се залюля и каза: — Знаем, че е политически некоректно, но какво, по дяволите, ми пука, двамата сме на път да умрем: никога не съм смятал жените за особено интелигентни. Никога не съм срещал жена, която да е наистина интелигентна. Има си причина фейсбук, самолетът и всички останали велики открития на нашето време да са правени от мъже.

— Аха — отвърна Харпър. — Причината е да им се отвори парашутът в леглото. Ще го прием ли това вино, или не?

Съпругът ѝ отново издаде лаещия звук.

— Няма ли да отречеш думите ми?

— Коя част? Онази, в която каза, че жените са тъпи, или онази, в която обясни, че не искам да умирам с теб?

— Частта, в която мислиш, че можеш да си разтресеш задника и да ме накараш да забравя за какво съм дошъл. То ще се случи. Ако не друго, имам морално задължение да те спра да излезеш навън и да заразиш някой друг, както зарази мен.

— Мислех си, че каза, че светът е на път да свърши, така че какво значение има? Какво би станало... — Млъкна. Не можеше да продължава да говори. Нещо ужасно се случваше.

Корковата тапа не искаше да излезе от бутилката.

Тази беше от дебелите, запечатана е восък. Държеше шишето под мишница и дърпаше тирбушона с ръка, но тапата дори не се помръдваше, стоеше си кротко на мястото.

Джейкъб се пресегна през масата, хвана гърлото на бутилката и го измъкна от хватката ѝ. Дясната му ръка продължаваше да стиска оръжието.

— Казах ти, че трябва да ги държим на сухо място — каза той. — Коркът се надува. Казах ти, че е грешка да оставим червените вина в бюфета.

Казах ти трябваше да е един вид кармичен противовес на *обичам те*. За него винаги беше по-лесно да казва „казах ти“. Това беше едно от нещата, за които можеше да го мрази, ако не беше останала без дъх. Защото Джейкъб ѝ беше взел тирбушона. Тя му беше позволила да го стори, без да се противопостави, без да му се възпротиви, а това беше единственото ѝ оръжие.

Съпругът ѝ стисна бутилката между краката си, прегърби се и дръпна. Вратът му почервения, жилите му се показаха. Восъкът се нацепи и тапата започна да се движи. Харпър погледна към револвера. Джейк продължаваше да го държи със свободната си ръка — но го беше изместил леко, сега сочеше към рафта с книгите зад нея.

— Дай си чашата — каза той. — Виното идва.

Харпър взе чашата си и се навря в него, така че коленете им да се докоснат. Времето започна да тече на малки, внимателни дози. Корковата тапа се придвижи с още сантиметър. И с още един. Накрая изскочи. Съпругът ѝ въздъхна и остави тирбушона до дясното си коляно, там, където тя не можеше да го достигне.

— Опитай го — каза той и наля мъничко в чакащата за вино чаша.

Джейкъб я беше научил как да пие вино, когато бяха във Франция, беше я инструктирал по темата с огромен ентузиазъм. Харпър навря носа си в чашата и вдиша, изпълни ноздрите си с парливите изпарения, които бяха толкова силни, че можеше да се напие само от тях. Миришеше добре, но въпреки това потръпна и се намръщи.

— О, проклятие, защо *всичко* трябва да е сбъркано? — Вдигна поглед. — Развалило се е. Чист оцет. Да отворим някоя друга бутилка? Пазим онази от Напа, за която каза, че всички колекционери я желаят.

— Какво? Та то не е дори десетгодишно. Не ми се струва възможно. Дай да видя. Джейкъб се наведе напред към нея, наполовина излезе от яйцето.

Очите му се ококориха в момента, преди да действа. Беше бърз, почти достатъчно бърз, за да се наведе, но точно това леко навеждане беше всичко, от което се нуждаеше.

Харпър размаза чашата в лицето му. Тя се счупи звучно, а стъклените зъби нарязаха кожата му на яркочервени линии, които започваха от скулите, продължаваха по носа и завършваха на веждата му. Сякаш някое тигърче го беше одрало.

Джейкъб изкрещя, вдигна оръжието и стреля. Звукът беше оглушителен, произведен точно до главата ѝ.

Един рафт с книги експлодира и въздухът се изпълни със снежна буря от летящи страници. Харпър стана на крака и се насочи наляво, към вратата на спалнята. Удари си коляното в ръба на масичката за кафе, но не изпита никаква болка.

Налегна невероятна тишина, единственият звук беше едно високочестотно виене, произвеждано от разстроеното радио. Едно парченце хартия, принадлежало доскоро на някоя от книгите, се приземи на гърдите ѝ и остана там.

Откатът събори Великото яйце, заедно с Джейкъб в него. Преди да падне, той хвърли бутилката. Тя се понесе в стаята и я удари в рамото. Харпър не се спря, прекоси дневната с три крачки и стигна до вратата на спалнята. Рамката ѝ избухна до лявото ѝ ухо, бели стърготини посипаха косата и лицето ѝ. Звукът от изстрела беше

толкова приглушен, че имаше чувството, че някой затваря вратата на колата си надолу по улицата. Само след миг се озова в спалнята.

Без да мисли, сграбчи парченцето хартия, което беше залепнало за гърдите ѝ, махна го от там, загледа се в него и видя няколко думи:

Ръцете му сякаш бяха ръце на чудноват диригент, дирижиращ всички симфонии на огъня и пожари, за да превърне в пепел дрипите и овъглените развалини на историята.^[1]

Хвърли парчето хартия зад себе си, образно в дневната, и затръшна вратата след себе си.

---

[1] Цитат от романа на Рей Бредбъри „451° по Фаренхайт“. Превод Веселин Измирлиев. — Б.пр. ↑

На вратата имаше ключалка, но тя не си направи труда да я заключи. Нямахме смисъл. Джейкъб щеше да я скрита и да я разбие. Даже не беше сигурна дали вратата щеше да остане затворена, там, където беше попаднал куршумът, половината рамка липсваше.

Харпър сграбчи дървения стол, който стоеше от лявата страна на вратата и го хвърли на прага, нещо, което да пречи. Чантата ѝ беше до леглото, дрехите ѝ бяха сгънати под „Портативната майка“. Хвана я за кожените дръжки и тръгна към прозореца с изглед към задния двор. Отключи го и го вдигна нагоре. Зад нея столът изхрущя и се счупи.

Хълмът зад къщата се скосяваше рязко и се образуваше дълъг склон, който водеше към дърветата. Ако човек погледнеше къщата отпред, виждаше, че спалнята е на първия етаж. Когато я погледнеше отзад обаче, осъзнаваше, че е на *втория* етаж: под нея имаше мазе. От прозореца на спалнята имаше четири метра и половина до мрака долу.

Харпър прескочи перваза, погледна към земята и осъзна, че ѝ тече кръв, цялата предна част на бялата ѝ блуза беше мокра. Не можеше да разбере къде е ранена. Нямахме време да мисли за това. Скочи, заедно с чантата си. Прозорецът експлодира зад нея, Джейкъб беше стрелял.

Всеки момент трябваше да се удари в земята, но летенето ѝ продължи малко повече от очакваното. Стомахът ѝ се преобърна. Накрая се приземи, десният ѝ крак пое тежестта на падането и болката, която изпита, беше неопишуема. Спомни си пианата, които падаха в немите филми и се разбиваха при сблъсъка, белите клавиши се разпръскваха по тротоара като избити зъби.

Харпър изгуби равновесие, падна в пръстта, претърколи се веднъж и пак, и пак. Изгърва чантата. Тя също се търкулна и съдържанието ѝ се разпиля наоколо в мрака. Чувстваше десния си глезен като счупен, но не можеше да е, защото, ако беше, Джейкъб щеше да я хване и да я убие.

Плъсна се на земята на две трети от пътя по склона, изпълненото с пушек нощно небе се виеше над нея. С периферното си

зрение можеше да види високата си, тясна къща да се издига над нея. От другата страна се намираше началото на гората, дърветата още не се бяха освободили от всичките си листа, приличаха на скелети в дрипи. Единственото, което искаше да направи, беше да се излегне и да изчака светът да спре да се върти.

Нямаше време за това. На Джейкб щяха да са му необходими само двайсет секунди, за да слезе по стълбите в мазето и да излезе през задната врата.

Насили се да стане. Земята се люлееше леко под нея, имаше чувството, че стои върху сал в неспокойно езеро. Зачуди се дали замаяността ѝ не се дължеше на кръвозагуба, погледна окървавената си блуза — червеното петно върху нея — и помириса вино. В крайна сметка Джейкб не я беше улучил. Причината за червенината беше бордото от медения им месец; тя го беше облякла. Всички винарски региони на Франция се бяха превъртиш в пепел, което означаваше, че петното на блузата ѝ вероятно струваше няколко хиляди долара на черния пазар. Никога не беше носила нещо толкова скъпо.

Подпря се на лявата си ръка, за да се изправи, и установи, че я е сложила върху някои ризи и нещо увито в целофан. Слайд свирката. Само бог знаеше защо я беше прибрала в багажа си.

Успя да стане. Остави чантата, разхвърляните си дрехи и „Портативната майка“, но взе със себе си свирката. Направи първата си крачка към гората и десният ѝ крак едва не отказа. Нещо *изхруска* и я срязва толкова силна болка, че коляното ѝ поддаде. Може и да не беше простреляна, но определено беше счупила нещо в глезена си, нямаше съмнение.

— Харпър! — провикна се Джейкб от върха на хълма зад нея. — Спри да бягаш, кучко *такава*!

Счупената кост в крака ѝ изхруска отново и нова доза болка — сияйна и бяла — я заслепи. За момент бягаше на сляпо и всеки момент имаше чувството, че ще се срине и ще изгуби съзнание. В екшън филмите хората постоянно падаха от прозорци и нямаше никакъв проблем.

Докато бягаше, Харпър осъзна, че е започнала да маха целофана на слайд свирката. Това беше несъзнателно, автоматично действие, ръцете ѝ се движеха сами.

На следващата стъпка вложи прекалено много тежест на десния си крак и глезенът и се огъна, тя изпищя, не можа да се сдържи. От крака към таза ѝ се разнесе пареща болка. Падна на коляно зад един нисък бучиниш.

Притисна свирката до устата си и я наду, като в същото време издърпа плъзгача, за да произведе пронизващ звук, *карнавален* писък в гората. Наистина беше *гръмка*. Първият изстрел беше направил нещо с ушите ѝ, беше наранил тъпанчетата ѝ и беше притъпил слуха ѝ, но слайд свирката беше като изстреляна в нощта ракета.

— Харпър, кучко такава! *Лицето* ми! Виж какво направи с лицето ми! — беснееше Джейкъб.

Вече беше по-близо, почти до гората.

Тя отново се насили да стане. Закуцука между дърветата, държеше ръка пред лицето си, за да се предпази от клоните. На всяко стъпване на десния си крак имаше чувството, че глезенът ѝ се чупи отново. Под краката ѝ хрущяха сухи листа.

Харпър беше ужасена, не помнеше някога в живота си да е била толкова изплашена, колкото сега, вложи целия си страх в прорязващия нощта нисък на свирката — *уииииии-оооооо*. Не знаеше защо я надува отново. Така щеше да доведе Джейкъб право при себе си.

Отклони се от курса. Не, не беше така; за да се отклониш от курса, първо трябва да *имаш* такъв, а тя нямаше никаква идея накъде отива. Свирката падна от ръката ѝ, но Харпър продължи напред, без да се обръща. Десният ѝ крак попадна в една малка вдлъбнатина и отново си изкриви глезена, изрева от болка и падна на едно коляно.

— Идвам, Харпър! — провикна се Джейкъб и пак издаде онзи лаещ смях. — Само чакай да видиш какво ще сторя с лицето *ти*!

Харпър се пресегна на сляпо надясно, към един ствол, който отказваше да ѝ осигури необходимата опора. Имаше опасност да падне на една страна. Ако това се случеше, нямаше да успее да стане. Щеше да си остане на земята, свита в ембрионална поза, скимтяща от болка, докато Джейкъб не я намереше и не напълнеше тялото ѝ с куршуми.

Чу шумоленето на листа и някой я хвана за ръката. Тъкмо щеше да изпищя, но звукът заседна в гърлото ѝ. Пред нея стоеше застиналото, безизразно лице на Капитан Америка.

— Хайде каза момичешкият глас зад маската и я изправи на крака.

Хукнаха да бягат по края на гората, държаха се за ръце, момичето без коса ѝ показваше пътя. Краката ѝ като че ли не докосваха земята и Харпър отново се почувства така, както първия път, когато се срещнаха, сякаш нищо от това не се случваше наистина, сякаш беше сън.

Момичето я поведе към един дъб, който е бил стар дори по времето, когато Кенеди беше застрелян. В ствола му имаше забити дъски, които водеха към клоните му, останка от отдавна забравена детска къщичка. Харпър си помисли за „Изгубените момчета“, помисли си за Питър Пан.

— Нагоре — прошепна момичето. — Бързешката.

— Бър-зо — каза Пожарникаря, който се появи иззад храстите от дясната страна на Харпър. Лицето му беше толкова мръсно, че беше почти черно, носеше големия си пожарникарски шлем и покритото си със сажди жълто яке, в едната си ръка държеше козия крак. — Използвай думите правилно, Али. Опитай се да не изкривяваш езика ми с ужасните си американизми. — Мъжът се ухили.

— Той идва — съобщи момичето.

— Ще го отпратя — обеща Пожарникаря.

Джейкъб ругаеше някъде наблизо. Харпър го чу да мачка един храст.

Тя се покатери на дървото, като използва дясното си коляно, вместо десния си крак. Не ѝ беше лесно, затова Али се качваше след нея и буташе задника ѝ с две ръце.

— Би ли *побързала* — изсъска момичето.

— Счупих си глезена — обясни Харпър, хвана се за един дебел клон и се набра на него.

Намести се, след което се плъзна настрани, за да направи място за Али. Намираха се на около три метра и половина от земята и жената можеше да вижда през листата на дъба към малкото празно пространство долу. Пожарникаря не се отдалечи много — направи само няколко крачки към катастрофалните звуци, носещи се от Джейкъб. Застана зад една смрадлика и зачака.

Лекият ветрец, който леко миришеше на клади, повдигна и разроши косата на Харпър. Обърна лице към него... и осъзна, че от тук може да види къщата си през дърветата. На дневна светлина щеше да има прекрасна видимост към задната веранда и прозорците на кухнята.

Джейкъб се появи от храстите и мина покрай Пожарникаря, без дори да го забележи. Лицето му кървеше, разкъсването под лявото му око беше особено лошо, част от кожата му висеше и се поклащаше над скулата му. Имаше листа в косата и нова рана на брадичката си. Държеше револвера ниско, близо до тялото си, дулото беше насочено към земята.

— Ей! — каза Пожарникаря. — Защо бягаш наоколо с това оръжие? Някой може да пострада. Надявам се да си спуснал предпазителя.

Джейкъб издаде изненадан крясък, който приличаше на остро вдишване, след което се обърна и вдигна револвера. Пожарникаря стовари отгоре му козият крак. Той изсвистя във въздуха и удари дулото на оръжието. То падна на земята и произведе изстрел, който освети гората за миг.

— Явно не си — каза Пожарникаря.

— Кой, по дяволите, си ти? — учуди се Джейкъб. — С Харпър ли си?

Пожарникаря килна глава на една страна, като че ли обмисли въпроса за момент, в погледа му се четеше изненада. Лицето му бързо просветна и той дари опонента си с щедра зъбата усмивка.

— Да, предполагам, че съм — отвърна и се залюля на пети, сякаш това беше нещо, което току-що осъзна и сметна за прекрасно. В този миг Харпър си помисли, че е луд — също толкова луд, колкото и Джейкъб. — Харпър. Като Харпър Ли сигурно. Аз я познавах досега само като сестра Грейсън. Харпър. Чудесно име. — Мъжът прочисти гърлото си и добави: — Предполагам, че също така аз съм човекът, който ти казва да се махаш. Тази гора не ти принадлежи.

— Ти на кого си мислиш, че принадлежи, да ти го начукам? — попита го Джейкъб.

— На мен — отвърна Пожарникаря. — Да ти го начукам, мисля, че, да ти го начукам, принадлежи, да ти го начукам, на мен. Аз също мога да псувам, друже. Англичанин съм. Ние псуваме без срам. Онази дума с „п“? Ползваме я често: путка путка путкинска путка путкапутка. — Без да променя ухиленото си изражение, мъжът продължи: — Тръгвай сега. Да те няма, устата путко.

Джейкъб погледна предпазливо към Пожарникаря, определено не знаеше какво да му отговори или какво да направи. Обърна се и се

наведе, за да вземе револвера.

Пожарникаря замахна с козия крак, използва го като стик за поло, удари оръжието и го запрати в хрусталаците. Джейкъб не губи време да се чуди какво да прави, завъртя се и се нахвърли върху слабия, жилав англичанин. Онзи вдигна козия крак помежду им, но Джейк го сграбчи с ръце и двамата започнаха да се боричкат. Съпругът на Харпър определено беше по-силният от двамата.

Освен това пазеше по-добро равновесие... притежаваше онова усещане за баланс, което му позволяваше да ходи по въже и да кара без проблем едноколка. Джейкъб затъкна здраво крак в земята и се изви в талията. По този начин успя да вдигне Пожарникаря във въздуха, изтласка го половин крачка напред и го запрати в ствола на дъба, на който се намираше Харпър.

Жената усети как сблъсъкът разклати клона под нея и цялото дърво потрепери.

Джейкъб издърпа козия крак няколко сантиметра назад и блъсна опонента си отново в дървото. Пожарникаря изсумтя и всичкият въздух напусна дробовете му. Ноздрите му изсвистяха.

— Шибаняк такъв — занарежда Джейкъб, все едно скандираше. — Ще те убия, шибаняк, ще те убия, ще убия и нея и ще... — Замлъкна; свършиха му хората за убиване.

Блъсна отново Пожарникаря в дървото и шлемът на мъжа изпука звучно. Харпър потръпна и едва се сдържа да не изпищи. Али беше сложила ръка на коляното ѝ и го стисна.

— Гледай — прошепна ѝ. По някое време беше свалила маската си и сега висеше около врата ѝ. Харпър видя едно красиво момиче: шоколадови очи, които светеха от въодушевление, лунички, които бяха подходящи за някоя мъжкарана, и деликатни черти, които изглеждаха по-остри и по-ясни, тъй като главата ѝ беше гладко избръсната и вдлъбнатините около слепоочията и фините ѝ кости се очертаваха добре. — Виж му *ръката*.

Тогава Харпър забеляза, че голата лява ръка на Пожарникаря беше започнала да дими. Той беше пуснал козия крак и я беше отпуснал до тялото си. В този момент си спомни нещо — спречкването на Пожарникаря с Албърт в коридора на Спешното и опитът му да си свали ръкавицата със зъби.

Джейкъб издърпа лоста назад, отново имаше намерение да блъсне опонента си в дървото. Пожарникаря обаче се пресегна и го хвана за гърлото. От дланта му изригна огън.

Пламъкът беше син като от горелка. Ръката на Пожарникаря представляваше ръкавица от ярък огън. Той се разпали и развихри като усилващ се вятър. Джейкъб изпищя, пусна лоста и залитна назад. Изкреця отново и се хвана за почернялото гърло. Краката му се оплетоха и падна по задник, съумя бързо да се изправи и хукна да бяга слепешком през клоните и храстите.

Пожарникаря го наблюдаваше, докато се отдалечаваше, лявата му ръка приличаше на факла. След това разкопча мръсното си жълто яке, постави горящата си ръка вътре и го затвори, приклещвайки я между връхната дреха и ризата си.

Разтвори якето отново и пак го затвори, и пак го отвори, като лекичко тупаше ръката си приличаше на дете, което иска да прави пръдни под мишницата си — и на третия път, в който отвори връхната си дреха, пламъкът беше изчезнал, а от ръката му се издигаше мръсен черен пушек. Мъжът размаха длан във въздуха, докато димът се разсея. Харпър чуваше в далечината чупенето на клони и пращенето на храсти съпругът ѝ бягаше. След малко гората притихна, останаха само веселите песни на нощните насекоми.

Пожарникаря вдигна лявата си ръка, пое си дълбоко въздух и издуха последните останки от дима. Дланта му беше маркирана от драконовата люспа. Фините ѝ черни линии се бяха минерализирали досега, повърхност беше снежнобяла, с няколко люспици тук и там, които светеха едва. Останалата част от кожата на ръката му беше... чиста. Здрава и розова и невъзможно незасегната от огъня.

— Обожавам го, когато прави така — каза Али, — но най-добрият му номер с Феникса. По-хубав е дори от фойерверките.

— Така е! — потвърди Пожарникаря, който беше обърнал глава към тях и им се хилеше дръзко. — Сложих Пети ноември и Четвърти юли в малкия си джоб. На кого са му притрябвали фойерверки, когато разполага с мен?

ВТОРА КНИГА
НЕКА СВЕТИ СЛАБА СВЕТЛИНА

Али слезе първа от дървото, хвана се за клона и скочи на земята. Харпър имаше намерение да слезе по импровизираната стълба, забита за ствола, но след като се плъзна по клона, на който стоеше, падна.

Пожарникаря беше там, за да предотврати падането ѝ. Той не я хвана, просто се случи да бъде под нея, когато се стовари отгоре му. Тя го събори и двамата се приземиха в пръстта. Задната част на главата ѝ премаза носа му. Дясната ѝ пета отскочи от земята. Остра болка разтърси глезена ѝ.

Двамата изстенаха в обятията си като любовници.

— Мамка му — каза Харпър. — Мамка му мамка му мамка му.

— Това ли е най-доброто, на което си способна? — попита Пожарникаря, който се държеше за носа и се опитваше да възпре сълзите си. — Просто безброй пъти „мамка му мамка му мамка му“, отново и отново? Не можеш ли малко да разшириш кръгозора си? „Гаден мръсен педераст. Тате чука мама на кухненската маса“. Подобни неща. Американците псуват без никакво въображение.

Харпър се изправи в седнало положение, раменете ѝ подскачаха в ритъма на хлиповете ѝ. Краката ѝ трепереха, глезенът ѝ беше счупен, а Джейкъб едва не я беше убил, искаше да я убие, хората стреляха с оръжия и избухваха в пламъци, а тя беше паднала от дърво, а бебето, бебето, не можеше да се спре. Пожарникаря също се изправи в седнало положение до нея, прегърна я с една ръка и тя отпусна глава на хлъзгавото му рамо.

— Спокойно, спокойно — успокои я той.

Стояха така известно време, докато Харпър се наплаче хубаво.

Когато хлиповете ѝ спаднаха до хълцане, Пожарникаря предложи:

— Хайде да те вдигнем. Трябва да вървим. Не знаем какво може да измисли умопомраченият ти бивш съпруг. Няма да се учудя, ако се обади на карантинния патрул.

— Той не ми е бивш. Не сме разведени.

— Вече сте. Чрез дадената ми сила.

— Каква дадена сила?

— Сещаш ли се, че капитаните на кораби могат да бракосъчетават? Малко известен факт е, че пожарникарите могат да развеждат. Хайде, сега ще те изправим.

Пожарникаря обгърна талията ѝ с лявата си ръка и я изправи на крака. Дланта му все още беше топла като току-що изваден от фурната хляб.

— Ти си запали ръката — констатира тя. — Как го направи?

В интерес на истината, вече знаеше отговора. Мъжът имаше драконова люспа, също като нея. Ръката му все още не беше прибрана в ръкавицата и тя можеше да види черно-златистите нишки, които очертаваха линиите на дланта и се виеха около китката му. От подебелите се издигаха тънки струйки дим.

Харпър беше виждала поне стотина души с драконова люспа да се възпламеняват — да се възпламеняват и да започват да пицят, целите се покриваха в син огън, все едно някой рисуваше с керосин върху тях, косите им пламваха за секунда. Това не беше нещо, което хората искаха или можеха да си причинят сами, и когато се случеше, не можеха да го контролират и винаги приключваше със смърт.

Пожарникаря обаче умишлено се беше подпалил. И то само част от себе си, само ръката. След това спокойно се беше изгасил. През същото това време някак си не се беше наранил.

— Веднъж си мислех да започна да водя часове — обясни Пожарникаря. — Но не можах да измисля как да си кръстя предмета. Пиромания за напреднали? Спонтанно samozапалване за идиоти? Палежи 101? Освен това е трудно да накараш хората да се запишат на курс, при който провалянето на изпита би означавало да изгориш жив.

— Не го слушай намеси се Али. — Той няма да те научи. Няма да научи никого. Лъжец, лъжец, а се правиш на мъжец.

— Не, не и тази вечер, Али. Нося любимите си дрехи и няма да ги изгоря само защото искаш да изнеса шоу.

— Вие сте ме шпионирали — каза Харпър.

Пожарникаря вдигна поглед към клоните на дъба, на които тя стоеше допреди малко.

— Има чудесен изглед към спалнята ти от там. Не е ли странно как хората, които имат да крият нещо, дърпат всички завеси в предната част на къщата, но никога не се сещат да дръпнат тези в задната част.

— Доста време се разхождаше по белъо и четеше „Какво да очакваме, когато сме бременни“ — каза Али. — Не се тревожи. Той не е надничал през прозорците ти, когато си се обличала. Може би аз съм го правила веднъж-дваж, но не и той. Туй мъж е 'стински англи'ски 'жент'лмен, точно туй е той. — Фалшивият английски акцент на момичето не беше по-лош от този на Дик Ван Дайк в „Мери Попинз“. Ако Харпър беше шестнайсетгодишно момче, щеше да лудне по нея. Отдалеч се виждаше, че Али е истинска фога.

— Защо? — попита жената. Защо сте ме шпионирали?

— Али — каза Пожарникаря, все едно не беше чул въпроса на Харпър. — Върви в лагера преди нас. Доведи дядо си и Бен Патчет. О, намери и Рене. Кажи й, че любимата й сестра е с нас. Ще се зарадва много.

В следващия момент момичето вече беше изчезнало, то прелиташе покрай листата по начина, по който сянката на Питър Пан се щуреше в стаята на Уенди. Главата на Харпър беше претърпкана с детски книжки и постоянно възлагаше роли от тях на хората около себе си.

Когато хлапето изчезна. Пожарникаря каза:

— Радвам се, че останахме насаме за малко, сестра Грейсън. Бих дал живота си за Али Стори, имам й пълно доверие, но някои неща не бих споменал пред нея. Знаеш ли летния лагер в края на Литъл Харбър Роуд?

— Кемп Уиндъм — отвърна Харпър. — Разбира се.

Мъртвите листа хрущяха под краката им и ароматът им подслаждаше въздуха с есенен парфюм.

— Насочили сме се натам. Имам приятел на това място. Том Стори, дядото на Али. Наричат го Отец Стори. Някога Том е бил програмен директор на лагера. Сега използва комплекса като убежище за хора с драконова люспа. Повече от сто души се крият там, създали са едно малко, сплотено общество. Осигуряват три хранения на ден — поне засега. Не знам колко дълго ще *продължи* това. Няма електричество, но разполагат с работещи душеве, ако нямаш проблем да се къпеш с ледена вода. Имат училище и един вид младежка полиция, която наричат Бдителните, те се оглеждат за карантинните патрули и крематорните отряди. Съставена е предимно от тийнейджъри — тази бдителна полиция. От Али и приятелите й. По

този начин имат нещо за правене. Превърнали са всичко това в религия. В известен смисъл не е като никоя друга стара религия. Все пак фундаменталистите са си същите, където и да отидеш. Това е едно от нещата, за които исках да те предупредя, докато Али бяга пред нас. Тя е по-отдадена от повечето и това говори много.

Чу се грохот, плъзгане и трясък, който разклати земята и накара сърцето на Харпър да подскочи. Тя се загледа назад в гората, в посоката, от която дойде всичко това. Не можеше да си представи какво беше причинило подобен силен, разтърсващ шум.

Пожарникаря хвърли бърз, преценителен поглед през рамо, хвана я за ръката и я подкани да продължат напред малко по-бързичко. Мъжът продължи да говори, все едно въобще не ги бяха прекъсвали.

— Трябва да знаеш, че повечето от хората в лагера са между твоята възраст и тази на Али. Има няколко старци, но по-голямата част все още трябва да посещават училище. Много от тях са изгубили членове на семейството си, видели са как хората, които обичат, изгарят като факли пред тях. Бяха в шок, когато дойдоха в лагера, бегълци, умопомрачени от мъка, готови всеки един момент да избухнат в пламъци. Тогава Отец Стори и дъщеря му Каръл — лелята на Али ги научиха, че не е необходимо да умират. Предложиха им надежда, когато нямаха такава, и ги увериха, че могат да намерят избавление.

Харпър забави крачка, отчасти, за да даде кратка почивка на счупения си глезен, отчасти, за да попие новата информация.

— Какво имаш предвид с това, че учат хората как да не умрат? Никой не може да научи някого с драконова люспа как да не умре. Не е възможно. Ако имаше лечение, някакво хапче...

— Не е необходимо да пиеш нищо — обясни Пожарникаря. — *Не е необходимо дори да вярваш.* Запомни това, сестра Грейсън.

— Ако съществуваше нещо, което може да накара драконовата люспа да спре да убива хората, правителството щеше да научи досега. Ако имаше нещо, което работи, което наистина да работи, нещо, което може да удължи животите на милиони болни хора...

— ... които са със смъртоносна и заразна спора по кожата си? Сестра Грейсън, никой не желае *удължаването* на животите ни. Даже напротив. Искат да ги *съкратят* това ще е най-добре за общото благо. Поне така смята здравото население. Едно нещо знаем със сигурност за хората с драконова люспа: не избухват в пламъци, ако ги гръмнеш в

главата. Не е необходимо да се тревожиш, че труп ще зарази теб или децата ти... или че ще започне пожар, който може да опустоши цял квартал. — Харпър имаше намерение да се възпротиви, но мъжът я стисна за рамото. — По-късно ще имаш достатъчно време да спориш по темата. Макар че трябва да те предупредя, че и преди се е спорело, най-вече от бедния Харолд Крос. Мисля, че неговият случай е достатъчно ярък пример.

— Харолд Крос?

Пожарникаря поклати глава.

— Да не говорим повече за това. Просто искам да разбереш, че Том и Каръл дадоха нещо повече от храна и убежище на тези хора, нещо повече от начин да потиснат болестта си. Те им дадоха *вяра*... в самите тях, в бъдещето и в силата, която споделят като общество. Обществото не е толкова лошо нещо, ако си част от него, но няколкостотин скорци ще направят на пух и прах някоя злощастна лястовица, ако се изпречи на пътя им. Мисля, че Кемп Уиндъм може да бъде много неприятно място за неверниците. Том е достатъчно толерантен. Той е всеотдаен, съвременен, *внимателен* религиозен човек, истински професор по морал. Но дъщеря му, лелята на Али: самата тя е почти хлапе и повечето деца са създали нещо като култ около нея. В крайна сметка тя пее песните. Не би искала да я ядосваш. Достатъчно мила е тази Каръл. Не е лош човек. Но ако не те обича, то значи, се страхува от теб, а когато се страхува, е много опасна. Не ми се иска дори да си помисля какво може да се случи, ако някога се почувства наистина заплашена.

— Нямам намерение да заплашвам никого — отвърна Харпър.

Пожарникаря се усмихна.

— Вярвам ти. Не ми приличаш на жена, която създава неприятности, а на такава, която търси мир. Няма да забравя първия път, в който пътищата ни се пресякоха, сестра Грейсън. Ти ми спаси живота, да знаеш. На Ник. Също така спаси и моята глава. Помня, че щяха да ме изхвърлят, ако не се беше намесила. Длъжник съм ти.

— Вече не — отвърна Харпър.

В мрака пред тях зашумоляха клони, които бяха отместени настрана. Появи се скромна групичка, водена от Али. Момичето дишаше тежко, а фините черти на лицето ѝ бяха почервенели.

— Какво се случи, Джон? — попита един мъж, който стоеше точно зад нея. Гласът му беше нисък и мелодичен и още преди да види лицето му, Харпър хареса Том Стори. В началото успя да забележи само очилата в златни рамки, които проблясваха в мрака. — Кого си ни довел?

— Помощник — отвърна Пожарникаря, чието име вече беше научила: Джон. — Медицинска сестра, госпожица Грейсън. Ще ѝ покажете ли пътя? Не съм доктор, но мисля, че си е счупила глезена. Ако нямате нищо против да я заведем до лазарета, искам да се върна и да прибера нещата ѝ, докато все още има време. Предполагам, че съвсем скоро полицията и някой карантинен патрул ще бъдат в дома ѝ.

— Господи, мога ли да помогна? — попита един от другите членове на посрещаните. Той пристъпи напред, намести се между Пожарникаря и Харпър и обгърна с ръка талията ѝ. Тя го прегърна през раменете. Този беше голям мъж, може би с четвърт век по-стар от самата нея, с увиснали плещи и сребриста коса, която беше започната да капе на върха. Приличаше ѝ на остарялото любимо мече Падингтън. — Бен Патчет — представи се човекът. — Радвам се да се запознаем, госпожо.

С тях имаше една жена — ниска и отпусната, чиято сребриста коса беше сплетена на плитки. Тя се усмихваше колебливо, вероятно не беше сигурна дали Харпър я помнеше. Разбира се, нямаше никакъв шанс да забрави пациентката, която напусна болница „Портсмът“, сияеща като сигнална ракета, готова всеки момент да експлодира.

— Рене Жилмонтон — каза Харпър. — Смятах, че си избягала, за да умреш някъде другаде.

— Аз също така си мислех. Но Отец Стори имаше други идеи. — Рене я хвана под мишницата, за да я подкрепи от другата страна. — Ти се грижи толкова добре за мен по онова време, сестра Грейсън. За мен е истинско удоволствие, че ми се предоставя възможност да ти се реванширам поне малко.

— Как си счупи глезена? — попита Отец Стори и вдигна брадичката си, слабата светлина се отрази в стъклата на очилата му и за първи път Харпър успя да огледа чертите на дългото му, мършаво, изразително лице със сребриста брада и веднага си помисли: *Дъмбълдор*. Честно казано, брадата му не приличаше много на тази на магьосника, а по-скоро на Хемингуей, но очите зад лещите бяха в

бляскав оттенък на синьото, който предполагаше, че такъв човек може да реди руни и да говори с дървета.

Не ѝ беше лесно да отговори, не знаеше как да говори за Джейкб и какво точно се беше опитал да ѝ стори той.

Пожарникаря я погледна и веднага осъзна, че въпросът я затруднява, затова реши да отговори вместо нея:

— Съпругът ѝ я погна с револвер. Прогоних го. Това е всичко. Нямаме време, Том.

— Не е ли винаги така? — отвърна с въпрос Отец Стори.

Пожарникаря тръгна да се обръща... но бързо си промени решението и сложи нещо в ръката на Харпър.

— О, изгърва това, сестра. Пази я. Ако някога отново ти потрябвам, просто я надуй.

Това беше свирката ѝ. Беше паднала, докато бягаше от Джейкб, и я беше забравила, но сега беше абсурдно благодарна, че ѝ я върнаха.

— Той не дава на всички своята слайд свирка на любовта — каза Али. — Ти си в играта.

— Не бъди вулгарна, Али — предупреди я Пожарникаря. — Какво би казала майка ти?

— Нещо още по-вулгарно — отвърна момичето. — Хайде, да вървим да приберем нещата на сестрата.

Али сложи отново маската на Капитан Америка на лицето си и хукна през дърветата. Пожарникаря изруга под носа си и я последва, използвайки големия кози крак, за да си разчиства пътя.

— Али! — провикна се Отец Стори. — Али, моля те! Върни се! Момичето отдавна беше изчезнало.

— Това дете няма право да се бърка в работата на Джон — каза Бен Патчет.

— Пробвай се да я спреш — намеси се Рене.

— Пожарникаря, Джон, той се самозапали — започна Харпър. — Цялата му ръка лумна в пламъци. Как го направи?

— Огънят е единственият приятел на дявола — отвърна Бен Патчет и се засмя. — Не е ли така, Отче?

— Нямам представа дали той е дявол — отвърна Отец Стори, — но дори да е, той е *нашият* дявол. Въпреки това... предпочитам Али да не беше тръгнала с него. Да не *иска* да се погуби като майка си? Понякога ми се струва, че предизвиква съдбата да стори точно това.

— О, Отче — каза Рене. — Ти си отгледал две тийнейджърки. Ако някой разбира Али, бих казала, че това си точно ти. — Жената погледна към гората, към посоката, в която момичето беше изчезнало. — Естествено, че предизвиква съдбата да се пробва.

Пътят до Кемп Уиндъм не беше повече от километър и половина, но Харпър имаше чувството, че от часове се търят след Отец Стори през изтощителния задушен мрак. Минаваха през купища с листа, заобикаляха борове, катереха купчини с камъни, но винаги се движеха към соления аромат на Атлантика. Глезенът ѝ туптеше от болка.

Не попита къде се намират и Отец Стори не ѝ предложи обяснение. Не след дълго старецът сложи нещо в устата си — беше с размерите на яйце на синя сойка и след това не издаде никакъв звук.

Излязоха на Литъл Харбър Роуд, точно срещу пътя за Кемп Уиндъм: той беше посипан с мидени черупки и пясък. Входът беше препречен с верига, закачена между два високи изправени камъка, които въобще нямаше да изглеждат неуместно в Стоунхендж. От другата страна се виеха зелени хълмове. Дори през нощта Харпър успя да види бялата камбанария на църква, която се издигаше над билото на около осемстотин метра от местоположението им.

Отстрани на пътя беше паркиран изгореният и овъглен труп на някакъв автобус, точно зад тотемичните гранитни блокове. Около него беше избуяла трева, а самият той беше изгорял до основи.

Преди да прекосят Литъл Харбър Роуд, Отец Стори плесна два пъти с ръце, след което излязоха от храстите и прекосиха асфалта до пясъчния път. Едно момче слезе по стълбите на автобуса и застана на отворената врата, наблюдаваше ги.

Отец Стори махна бялото яйце от устата си и погледна Харпър и човешките ѝ патерици.

— Автобусът може да прилича на развалина, но не е точно така. Фаровете му работят. Ако някой непознат се появи на нашия път, момчето вътре ще изчака посетителите ни да се отдалечат, след което ще подаде сигнал. Друго момче, което се намира на камбанарията на църквата, следи за подобен сигнал. Очите от камбаната виждат всички на поляната. — Старецът се усмихна на тези си думи, след което добави: — Ако се наложи, можем да се скрием за две минути. Тренираме всеки ден. Благодарение на Бен Патчет — правим го по

негово искане. Собствените ми идеи включват фантастична система от птичи подсвирквания и възможността от използване на хвърчила.

Момчето в автобуса имаше брада, която накара Харпър да се сети за викингите: приличаше на плетеница от медни жици. Лицето зад брадата обаче беше младо и нежно. Усъмни се хлапето да е много по-голямо от Али. То мързеливо въртеше палка в ръката си.

— Май не съм разбрал правилно плана, Отче — каза момчето. — Смятах, че си излязъл, за да ни *доведе* медицинска сестра, а не някоя, която има *нужда* от такава. — Погледът му обходи лицата едно по едно и се усмихна някак си тревожно. — Не виждам Али.

— Чухме оглушителен трясък, изумителен грохот на безсмислена жестокост и ненужно разрушение — обясни Отец Стори. — Както винаги Али се втурна с главата напред в същата посока. Не се тревожи, Майкъл. Пожарникаря е с нея.

Момчето кимна, след което килна глава към Харпър почти учтиво. Очите му светеха с трескавата невинност на някой, който е бил спасен.

— Здравей. Всички тук сме приятели, сестра. Това е мястото, на което животът ти започва отново.

Харпър му се усмихна в отговор, нямаше представа как да му отговори, а в следващия момент вече беше прекалено късно, защото Бен и Рене я бутнаха да тръгва. Когато погледна отново назад, момчето се беше прибрало в автобуса.

Отец Стори имаше намерение да лапне яйцето си, но видя учудения ѝ поглед и обясни:

— Ах. Това ми е нещо като лош навик. Прихванах го от много четене на Самюъл Бекет. Лапам камъче, за да си напомня да мълча и да слушам от време на време. Няколко десетилетия преподавах в частно училище и с всички тези млади хора наоколо желанието да ги поучавам, е много силно.

Вървяха в мрака по ветровития път, минаха покрай един празен плувен басейн и стрелбище, на което сред мъртвите листа проблясваха месингови патрони. Всичко изглеждаше отдавна изоставено — ефект, постигнат с големи усилия, както разбра по-късно.

Най-накрая стигнаха до върха на хълма. От другата страна на склона имаше футболно игрище — плитко, тревисто парче земя. Децата крещяха и преследваха топка, която светеше в бледо, злоещо

зелено, цветът на призраците. Над дърветата зад тях, в далечината, се извисяваха дълъг навес за лодки и чернотата на въздишания океан.

Параклисът беше отдясно, отстрани на пътя. Намираше се в далечния край на скулптурна градина от покрити с мъх долмени и високи монолити. Този монументален парк беше странен, примитивен посрещач към една перфектно изглеждаща модерна църква с висока камбанария и яркочервени врати. Църквата може и да беше място за молитви, но скулптурната градина беше място за принасяне на жертви.

Онова, което привлече вниманието на Харпър, бяха шестимата тийнейджъри, които стояха на пънове пред голям хамбар, който се оказа, че е столова. Бяха наобиколили лагерен огън, който гореше в странен рубинено златист оттенък, имаше чувството, че наблюдава пламъците през червен кристал.

На фона на танцуващата пурпурната светлина се полюшваше слаба красавица и свиреше на укулеле. На пръв поглед изглеждаше като близначка на Али. Но не, тя беше по-възрастна, в средата на двайсетте си години може би. Главата и също беше избръсната, но беше запазила един черен кичур коса като запетая на челото си. Лелята, предположи Харпър.

Красавицата поведе другите в песента, гласовете им се сляха в едно като пръстите на любовници. Пееха старо парче на „Ю Ту“, в което се казваше, че сме едно, но не сме еднакви, и че трябва да се грижим един за друг. Когато Харпър се приближи, жената с укулелето вдигна поглед и се усмихна, очите ѝ светеха като златни монети и тогава осъзна, че нямаше никакъв лагерен огън. *Те* излъчваха тази светлина. Всички носеха белезите на драконовата люспа — ивиците и плетениците — които светеха като флуоресцентна боя на черна светлина с халюцинаторни нюанси на черешово вино и син пламък като от горелка. Когато отваряха устите си, за да пеят, Харпър забеляза, че светлината излизаше направо от вътрешността на гърлата им — всеки един от тях беше котел, напълнен с жар.

Осъзна, че никога не беше виждала нещо толкова плашещо и красиво. Потрепери. Имаше чувството, че чужди пръсти опипват тялото пол дрехите ѝ, че нежно проследяват очертанията на драконовата люспа върху кожата ѝ. Олюля се, замаяна.

— Те светят — промърмори Харпър, езикът ѝ като че ли беше станал по-дебел.

Главата ѝ беше изпълнена от песента им, не можеше да прокара никаква мисъл през нея.

— Ти също ще засветиш — обеща ѝ Бен Патчет. — С времето.

— Опасно ли е? — попита тя, задъхана. — Може ли да се възпламенят, докато го правят?

Отец Стори извади камъка от устата си и отговори:

— Драконовата люспа е като всичко останало, което създава огън, сестра Грейсън. Можеш да я използваш, за да опожариш някое място... или да осветиш пътя си към нещо по-добро. Никой не умира от спонтанно изгаряне в Кемп Уиндъм.

— Успели сте да я победите? — учуди се Харпър.

— Сторихме нещо по-добро — отвърна Отец Стори. — Сприятелихме се с нея.

3

Харпър се събуди от неприятен сън, цялата трепереше и се въртеше в чаршафите си.

Каръл Стори се надвеси над нея и я хвана за китката.

— Всичко е наред. Дишай.

Харпър кимна. Чувстваше се замаяна, а сърцето ѝ биеше толкова силно, че размазваше зрението ѝ.

Зачуди се колко ли време беше спала. Спомни си, че почти я носиха по стъпалата към лазарета. Бен Патчет и Рене Жилмонтон следваха внимателно инструкциите ѝ, докато наместваха глезена ѝ и го увиваха в бинт. Спомняше си бегло, че Рене ѝ беше донесла хладка вода и някакви гел таблетки ацетаминофен, спомняше си също сухата и студена ръка на по-възрастната жена върху челото си и притеснения ѝ, загрижен поглед.

— Какво сънува? — попита Каръл. — Помниш ли?

Каръл Стори имаше огромни питащи очи с ириси от шоколад, нашарени със златистите точки на драконовата люспа. Гривни от злато и абанос покриваха китката ѝ. Носеше тениска, която беше достатъчно къса, за да се видят кръстосаните колани на люспата над хълбоците ѝ. Това ѝ придаваше вид на старовремски стрелец. Там, където кожата ѝ не носеше белезите, беше бледа, почти прозрачна. Каръл Стори изглеждаше толкова нежна, че ако се спънеше и паднеше, можеше да се счупи като керамична ваза.

Харпър усещаше болки в гърдите, суха горещина в счупения си глезен, а мислите ѝ бяха объркани и забавени, все още подвластни на дълбокия сън.

— Съпругът ми написа книга. Изтървах я. Страниците се пръснаха навсякъде. И... мисля, че се опитах да ги събера, преди да се прибере у дома. Не исках да разбере, че съм я чела. — Имаше още... още и по-лошо... но то вече се изплъзваше, отдалечаваше се от нея като хвърлен камък в дълбоки води.

— Помислих си, че ще е по-добре да те събудя — каза Каръл. — Цялата трепереше и издаваше тези ужасни звуци и... е, беше

започнала леко да димиш.

— Така ли? — учуди се Харпър.

Осъзна, че подушва слабата миризма на пърлено, сякаш някой беше подпалил няколко борови иглички до нея.

— Само малко. — Каръл я изгледа с извинителен поглед. — Когато въздишаше, излизаха сини облачета. Обикновено се получава от стреса. След като се научиш да се свързваш с Блясъка, това повече няма да се случва. Станеш ли веднъж една от нас — част от групата драконовата люспа *никога* няма да те нарани. Трудно е да се повярва, но един ден може да приемеш люспата като благословия.

Харпър усети невинната крайна вяра на фанатик в гласа на Каръл и беше ужасена от това. Джейкъб я беше научил да приема онези, които говореха за благословии и вяра, за прости и лабилни. Хората, които смятаха, че нещата се случват с причина, бяха достойни за съжаление. Те не искаха да научат тайните на Вселената, а се задоволяваха с детски приказки. Харпър можеше да ги разбере. Тя също беше почитателка на детските истории. Но едно беше да прекарваш дъждовните съботи в четене на „Мери Попинз“, а съвсем друго да смяташ, че тя може да се появи на вратата ти, за да кандидатства за работата на бавачка.

Харпър се опита да изглежда заинтересувана от любезност, но безпокойството ѝ я беше издало. Каръл се залюля в стола си и се засмя.

— Май всичко ти дойде малко в повече, малко бързичко? Нова си тук. Ще се опитам да я карам по-полека. Предупреждавам те обаче, че в нашето малко общество лудите *наистина* управляват лудницата. Какво казваше котката на Алиса в *Страната на чудесата*?

— „Ние всички сме побъркани“^[1] — отговори Харпър и се усмихна неволно.

Каръл кимна.

Баща ми пожела да те разведа наоколо и да ти покажа лагера. Всички искат да се запознаят с теб. Вече е късно за обяд, но Норма Хийлд, жената, която управлява столовата, обеща да не затваря кухнята, докато не се нахраним.

Харпър повдигна глава и погледна през прозореца към мрака, който беше толкова гъст, че спокойно можеше да се намират и под земята. Единствената стая в лазарета имаше три легла, между които бяха спуснати завеси, за да се създаде някакво чувство на усамотение;

тя се намираше в средното. Когато заспа, беше тъмно, както и сега, и нямаше абсолютно никаква представа колко беше часът.

Сякаш прочела мислите ѝ, Каръл каза:

— Около два часа сутринта. Спа през целия ден... което е хубаво. Всички живеем като вампири тук: ставаме по залез, връщаме се в криптата на сутринта. Все още не сме пропили кръв, но ако ни свършат консервите, ми е трудно да предвидя какво ще се случи.

Харпър се изправи в леглото и потръпна — платът на суитшърта ѝ се потърка в наранените ѝ и подути гърди, което беше достатъчно, за да ѝ докара болка — след което откри две неща.

Първото беше, че една от завесите беше дръпната и едно момче беше седнало на другото легло, момче, което разпозна... момче с черна къдрава коса и нежни елфически черти. Последния път, в който го видя, апендиксът му беше на път да се пръсне, лицето му беше плувнало в пот. Не... не беше точно така. Май го беше виждала по-скоро. На прага на вратата на дома си, носеше тигровата маска и беше заедно с Али. Сега стоеше с кръстосани крака и я наблюдаваше с интереса на дете, което стоеше пред любимото си телевизионно шоу.

Второто нещо, което забеляза, беше включеното радио; от него се чуваше само статичен шум. То се намираше върху плота, точно до гипсов модел на човешка глава: горната част на черепа беше махната, за да се вижда мозъкът.

Харпър си спомни, че момчето беше глухонямо, и му помаха бавно с ръка. В отговор то бръкна зад гърба си, извади някакъв лист хартия и ѝ го подаде. На него имаше рисунка — рисунка на малко момче, чийто талант беше очевиден — на голяма котка на райета, която вървеше през зелена трева с вдигната във въздуха опашка.

„Временна котка“, гласеше надпис под дебнещия хищник.

Харпър го изгледа въпросително и му се усмихна, но детето вече беше слязло от леглото и бавно напускаше помещението.

— Това е Ник, нали? — попита тя.

— Племенникът ми. Да. Странна птица е. Всички сме такива в нашето семейство.

— А Джон му е пастрок, така ли?

— Какво? — изуми се Каръл и беше невъзможно да не се усети раздражението в гласа ѝ. — Не. Не е. Сестра ми и Джон Рукууд

излизаха няколко месеца в един много различен свят. Истинският баща на Ник е мъртъв и Джон... е, той едва участва в живота му.

На Харпър ѝ се стори, че това беше малко грубо — още повече и нечестно, — като се имаше предвид, че именно Пожарникаря беше довел Ник в болницата на ръце и беше готов да се бие с охраната и с всеки, който се изпречеше на пътя му, за да получи лечение. Също така знаеше кога една тема е неприятна. Остави тази за Джон Рукууд за някой друг път и каза:

— Ник ми даде временна котка. Защо ми даде временна котка?

— За да ти благодари. Ти беше сестрата в болницата, която му спаси живота. Онази седмица беше ужасна. Най-отвратителната в целия ми живот. Изгубих сестра си. Мислех си, че ще изгубя и племенника си. Знаех си, че ще станем най-добри приятелки, харесвах те още *преди* да се запознаем, Харпър. Заради онова, което стори за Ник. Искам да имаме едни и същи пижами, *толкова* близка те чувствам. Иска ми се *аз* да имам временна котка, която да ти подаря.

— Щом е временна, налага ли се да я върна?

— Не. Целта на тази е да запълни празнината, докато ти подари *истинска* котка. Дебне една. Направил е няколко примки и сложни капани. Разхожда се наоколо с пръчка с мрежа, сякаш ловенето на котки е същото като ловенето на пеперуди. Постоянно кара хората да му намерят коча билка^[2]. Не съм сигурна дали тази, която преследва, е истинска. Никой друг не я е виждал. Започвам да си мисля, че е като Снъфалупагус, приятеля на Голямото пиле. Имам чувството, че е само в главата му.

— Но Снъфалупагус беше *истински*.

— Това е най-прекрасното изречение, което съм чувала. Искам го на надгробната си плоча. *Снъфалупагус беше истински*. Нищо повече. Само това.

Харпър не можеше да стъпи на десния си крак, но Каръл я прегърна и ѝ помогна да се изправи. Двете минаха покрай радиото на плота, помощницата ѝ се пресегна — подвоуми се за миг — и завъртя бавно копчето през станциите, на които имаше само статичен шум. Анатомичният модел на човешка глава зяпаше учудено към тях. Това нещо беше изключително гротескно, кожата беше обелена от половината лице и отдолу се виждаха сухожилия и нерви, едното око дремеше във влакнесто гнездо от мускули.

— Какво? — попита Харпър. — Слушаш ли нещо определено?
— Снъфалупагус — отвърна Каръл, засмя се и изключи радиото.
Харпър зачака да ѝ обясни какво има предвид. Не го стори.

---

[1] Цитат от „Алиса в страната на чудесата“ на Луис Карол.
Превод Латар Голдман. — Б.пр. ↑

[2] Коча трева или коча билка — най-известна с това, че
предизвиква еуфория в котките. — Б.пр. ↑

Столовата беше разположена на върха на хълма, с изглед към футболното игрище и каменистия бряг долу. От покрива и закованите с дъски прозорци бяха израснали мъх и мъртва жълта трева, които създаваха впечатление, че от дълго време никой не е стъпвал тук.

Чувството за изоставеност се изпари в момента, в който Каръл отвори вратата и двете влязоха вътре, в мрачното просторно помещение с открити греди от червен бор. От кухнята се чуваше тракане на чинии, а въздухът беше изпълнен с аромата на сос маринара и задушено свинско.

Очевидно обядът беше приключил, но съвсем не бяха сами в помещението. Рене Жилмонтон седеше на маса за двама срещу някакъв старец с каскет, двамата се бяха надвесили над чаши с горещо кафе. Едно момче се беше разположило на следващата маса, беше онова, което приличаше на викинг. Майкъл, спомни си Харпър. Той виеше нудъли в червен сос на вилицата си, разгръщаше страниците на стар брой на списание „Горският Рик“ и четеше на светлината на свещ в бурканче от желе. Предната вечер Майкъл ѝ се беше сторил на около седемнайсет години. Сега, надвесен над статия за „Невероятните морски крави на Маями“, с ококорени от изумление очи, приличаше на десетгодишен с фалшива брада.

Рене вдигна глава и срещна погледа ѝ. Истинско удоволствие и облекчение беше да срещне приятелка тук, да не бъде напълно сама сред непознати. Спомни си за предишни обеда в други столове, как изпитваше притеснение, когато не видеше позната физиономия и не знаеше къде да седне. Заподозря, че Рене се навърташе наоколо с надеждата, че ще я види и ще ѝ помогне да се приспособи... Малък акт на уважение, за който ѝ беше неприлично благодарна.

Столовата се обслужваше от Норма Хийлд, планина от плът с широки и полегати рамене като на сребърногърба горилла. Миенето на съдовете след обяда течеше с пълна сила — Харпър видя двама тийнейджъри в кухнята, които потапяха чиниите и приборите в сапунена вода на светлината на газова лампа... но Норма беше

запазила малко паста и няколко черпака със сос. Имаше кафе и консерва с кондензирано мляко вместо сметана.

— За известно време имахме захар, но беше пълна с мравки. Мравки в кафето, мравки в мъфините, мравки в прасковения пай — каза Каръл. — Седмици наред мравките бяха основният ми източник на протеин. Но вече няма захар! Само сироп. Съжалявам. Добре дошла на Последните дни!

— Вече няма захар, скоро и млякото ще свърши — намеси се Норма. — Извадих две кутийки за кафето, но остана само една.

— Другата е свършила? — учуди се Каръл. — Толкова бързо?

— Не. Откраднаха я.

— Сигурна съм, че никой не би откраднал консерва с мляко.

— Открадната е — настоя Норма, тонът ѝ по-скоро подсказваше доволство, отколкото гняв.

Тя беше седнала зад плота и плетеше с комплект сребърни куки, които се стрелкаха напред-назад и тракаха през цялото време, през което говореше. Работеше върху гигантска безформена тръба от черна прежда, която можеше да стане дори и на Кинг Конг.

Харпър и Каръл тръгнаха към масата на Майкъл, Каръл направи жест на Рене и на стареца да се присъединят към тях.

— Елате да седнете с нас. Можем да си поделим Харпър! Има за всички ни.

Разположиха се около масата, коляно до коляно. Харпър посегна за вилицата си, но Каръл я сграбчи за пръстите, преди да успее да я вземе.

— Преди да ядем, се хващаме за ръце и споделяме неща, за които сме благодарни — обясни жената с поверителен тон, наведена над нея. — Понякога това е най-хубавата част от яденето. Ще ти стане ясно за какво говоря, когато опиташ храната.

— Ние вече хапнахме, но нямам нищо против да си побъбрим — каза възрастният мъж, който още не беше представен.

Рене стисна другата ръка на Харпър и всички заедно образуваха кръг, наведоха се над светлината на единствената свещ като някаква група, събрала се за сеанс.

— Аз ще започна — каза Каръл. — Благодарна съм за жената, която стои до мен, която спаси племенника ми, когато имаше апендицит. Радвам се, че е тук и че ми се предостави възможност да ѝ

покажа колко съм й благодарна. Радвам се за бебето й, защото бебетата са нещо вълнуващо! Като малки дебели наденички с лица!

Старецът заговори е наведена глава и полузатворени очи.

— Аз също съм благодарен за сестрата, защото сто двацет и четирима души имат нужда от доста грижи, а аз не мога да се справям с всичката работа. Аз съм всичко, с което лагерът разполага от края на август, а знанията ми са само онуй дет' го научих във флота. Не искам да казвам колко време мина, откак' учих за медик в армията, но точно тогаз се бяха отказали от лечението с пиявици.

— Самият аз съм благодарен за това, че се намирам на място, на което хората ме обичат — каза Майкъл. — Хора като леля Каръл и Отец Стори. Бих направил всичко за тях, за да предпазя това място. Загубих семейството си. Бих предпочел да умра, отколкото да изгубя още едно.

— Благодарна съм, че имам топъл обяд — започна Рене, — макар да е пържена консервирана шунка със сос. Също така съм благодарна, че лагерът ни разполага с такъв първокласен рибар като Дон Люистън, а още по-благодарна ще съм, когато дойде моят ред да ям риба. — Жената кимна към стария човек. След това погледна леко встрани към Харпър и продължи: — *Изключително* съм благодарна да видя приятелката си от болница „Портсмът“, която се трепеше по осемнайсет часа на ден, свиркаше си мелодийки на филмчета на „Дисни“ и се опитваше да повдига духа на хиляда болни и изплашени пациенти. Всеки път, в който влизаше в стаята, сякаш слънце пробиваше едномесечни облаци. Тя ме караше да продължавам напред, когато нямаше никаква друга причина да го нравя.

Харпър не беше сигурна, че може да намери гласа си, беше нападната от неочаквани емоции. В дните в болница „Портсмът“ се чувстваше също толкова полезна, колкото саксията с мента на Рене, така че не беше подготвена да чуе нещо подобно от устата на тази жена. Най-накрая съумя да отговори:

— Благодарна съм, че вече не съм сама.

Каръл стисна пръстите й.

— Благодарна съм, че съм част от този кръг. Всички ние сме гласове от един и същ хор и изпяваме нашите благодарности.

За момент се случи отново: очите на Каръл просветнаха, ирисите й се превърнаха в кръгове от тъмнозелена светлина. Очите на Майкъл

също проблеснаха и Харпър видя как по виещите се драконови линии на голите му ръце засветиха люспи в червено и златисто.

Пусна ръката на Каръл, имаше чувството, че изпада в шок. Странният блясък бързо изчезна и видя, че младата жена я гледа дяволито.

— Изкарах ти акъла, нали? Съжалявам. Ще свикнеш. Постепенно ще се случи и с теб.

— Малко е плашещо — отвърна Харпър. Но също така е... като магия.

— Не е никаква магия. Чудо е — обясни жената, все едно споделяше марката на новата си кола: — Това е „Миата“^[1].

— Какво се случва, когато засияете по този начин? — попита Харпър, но се сети за нещо и бързо погледна — почти обвинително — към Рене. — Това се случи и с теб в болницата. Когато си избягала, си била покрита със светлина. Всички мислели, че ще експлодираш.

— Както и аз — отвърна възрастната жена. — Попаднах на него случайно. Те го наричат свързване с Блясъка.

— Или Мрежата — намеси се Майкъл. — Но предполагам, че само хората на моята възраст го използват. Много от приятелите ми се шегуват, че това е просто поредната социална мрежа. Само дете не се шегуват.

— Вероятно разбираш, че драконовата люспа не реагира особено добре на стрес — обясни Каръл.

Старецът, Дон Люистън, се засмя.

— И тъй може да се каже.

— Тя чувства онова, което ти чувстваш — продължи да обяснява младата жена. Тази концепция е много сериозна. Изненадана съм, че повече хора не са проследили нишката до тази идея и не са видели докъде стига. Ако съумееш да създадеш чувство за безопасност, благоденствие и благосклонност, драконовата люспа ще реагира по много различен начин: ще те накара да се чувстваш по-жив от всякога. Ще направи цветовете по-наситени, вкусовете по-питателни и емоциите по-силни. Ще се подпалиш от *щастие*. Но ти не просто ще чувстваш *своето* щастие. Ти ще усещаш щастieto и на *другите*. На всички около теб. Сякаш всички сме ноти, изсвирени в един-единствен перфектен акорд.

— И не изгаряш — каза Майкъл и изви оранжевата намотка на брадата си.

— И не изгаряш — повтори Каръл.

— Не ми се струва възможно призна Харпър. — Как става това?

— С хармония — отвърна младата жена.

— Хармония?

— С връзка — намеси се Рене. — Със силна социална връзка. Джон има някои интересни теории, ако успееш да го накараш да ги сподели с теб. Веднъж ми каза...

Лицето на Каръл помръкна. Една вена на дясното ѝ слепоочие се изду.

— Джон Рукууд не е тук и не *желае* да бъде тук. Предпочита да стои на разстояние. По-лесно му е да поддържа личния си мит по този начин. Мисля, че ни смята за по-нисши, честно.

— Сериозна ли си? — попита Рене. — Никога не съм оставала с подобно впечатление. Бих казала, че той се *грижи* за нас. Ако има снизходително отношение за лагера, то тогава го показва по много странен начин. Той е човекът, който доведе повечето от нас в началото.

Настъпи неловка тишина. Рене се втренчи в Каръл с невинно любопитство. От своя страна младата жена не искаше да среща погледа ѝ. Вместо това отпи голяма глътка от кафето си — видимо благ и добродушен жест, но Харпър успя да прозре истината през нея. За момент на лицето на Каръл се изписа омраза. Миналата нощ в гората Джон беше дал ясно да се разбере, че не е голям фен на Каръл Стори; чувството — както се виждаше — беше взаимно.

Майкъл беше първият, който заговори и наруши неловкия момент.

— Най-лесният начин да се свържеш с Бляска е да пееш. Всички ние, целият лагер, ходим в църквата всеки ден след закуска, запяваме и винаги сияем. Ти също ще сияеш. Може да не е веднага, но не се отказвай. Когато ти се случи, ще имаш чувството, че някой те е свързал с гигантска батерия. Сякаш всички светлини в душата ти са включени за първи път в живота ти.

Очите на момчето имаха ярък, горещ вид и на Харпър ѝ се прииска да го провери дали няма треска.

Нямах никаква представа какво ми се случва първия път, когато се свързах с Бляска — сподели Рене. — Ако кажа, че бях изненадана,

няма да е истина, госпожо Грейсън.

— Няма да е лошо да започнеш да ме наричаш Харпър — каза Харп. Не добави, че беше приключила с това, да бъде госпожа Грейсън. Името принадлежеше на Джейкъб, а тя смяташе, че беше оставила всичко от него зад себе си в гората. Моминското ѝ име беше Уилоус. Липсваше ѝ начинът, по който се превърташе в устата ѝ, а мисълта, че си го е възвърнала, ѝ се струваше като поредното бягство — много по-задоволително и спокойно бягство от скока през прозореца на спалнята.

— Харпър — каза Рене и се наслади на звученето на името. Усмихна се. — Не знам дали ще мога да свикна с него, но ще се опитам. Добре, *Харпър*. Четях на децата. Напредвахме с „Чарли и шоколадовата фабрика“ и тъкмо бях спряла да пея песничката за Бонбонения човек от филма. Няколко от тях знаеха текста и пееха заедно с мен. Моментът беше изключително спокоен и прекрасен, бях забравила, че всички сме болни. Обзе ме онова отпуснато, отнесено чувство, което те наляга пред камината след няколко питиета. Изведнъж децата започнаха да пицят. Времето започна да тече тежко и бавно. Помня, че едно от тях събори саксията с ментата от малката ми масичка и като че ли разполагах с половин час, за да се пресегна и да я хвана. Когато го сторих, осъзнах, че цялата ми ръка свети. Помислих си, че това е толкова величествено, че не можах да се ужася. Тогава някой изкрещя: *Махнете се от нея, ще експлодира!* Веднага си помислих: *Така е! Ще се пръсна като граната!* Понякога хората стават доста чувствителни, когато влязат в това състояние. В Бляска. Затова побягнах заедно със саксията си, за да си спася живота. Право покрай два екипа с охранители и половин дузина доктори и сестри. Излязох на паркинга и хукнах към ливадата на юг от болницата. Помислих си, че ще подпаля тревата, докато газя в нея, но не го сторих. Отне известно време светлината да намалее и след това започнах да треперя, чувствах се като пияна.

— Като пияна?

— О, йе — отговори Дон Люистън. — Излизаш доста нафиркан от Бляска. Особено първите няколко пъти. Забравяш дори собственото си име.

— Ти... какво?

— *Доста* хора забравят собственото си име първия път — отвърна Каръл. — Мисля, че това е най-красивата част. Всичко, което смяташ, че те определя като личност... Свлича се от теб като опаковка на коледен подарък. Блясъкът те отвява до най-истинската, до най-добрата ти същност, онази ти, която се намира много по-надълбоко от едно име или от футболен отбор, който харесваш. Осъзнаваш себе си като едно от листата на дърво, а всички останали, които познаваш и обичаш, са другите листа.

Върба, помисли си Харпър Уилоус и потръпна.

— Първия път, в който се присъединих към хора — заобяснява Дон Люистън, — забравих лицето на баща ми, забравих как звучи майчиния ми глас и името на кораба, на който прекарах последните двайсет години. Искях да целуна всеки, когото видя. О, и станах наистина адски щедър. Помня, че се намирах в параклиса, точно след едно здраво пеене. Стоях до двама младежи и ми идеше да им кажа колко много ги обичам, да си сваля ботушите и да им ги подаря. По един ботуш за двамата, за да имат нещо, което да им напомня за мен. Те ми се изсмяха като възрастни, които се бъзикат с дете, изпило първата си бира.

— Защо не се върна в болницата? — попита Харпър приятелката си. — След като... влезе в Блясъка?

В началото просто не се сетих отвърна Рене. Не можех да мисля разумно. Все още стисках ментата си и осъзнах, че тя не принадлежи на саксията, че е жестоко да я държа в нея. Засрамах се за всичките месеци, в които я държах затворничка. Навлязох надълбоко в гората и си организирах една тиха и приятна церемония по засаждане. Тогава седнах с моята мента, а лицето ми беше обърнато към слънцето, чувствах се изключително доволна, както никога досега в живота си. Започнах да вярвам, че мога да фотосинтезирам, заедно с растението ми. По някое време чух да изпуква клонка и отворих очи. Пред мен стояха Капитан Америка и Тигъра Тони. Знаеш ли кое беше най-странното? Въобще не се изненадах, като ги видях. Супергерой и момче тигър бяха следващата логична част от деня ми.

— Али — каза Харпър. — И Ник. Ник! Какво ще кажете за Ник? Как е възможно да се присъединява към вашето пеене и да сияе като останалите от вас, след като не може да чува?

Другите се спогледаха... и избухнаха във весел смях, сякаш Харпър беше казала нещо изключително остроумно.

— Ник — обясни Каръл — е природен талант. Той можеше да сияе преди мен. Защо обаче... *защо* за него е толкова лесно да се свърже с Блясъка... това е въпрос, на който никой от нас не може да отговори. Ник казва, че само защото *не* може да чува музиката, не означава, че и *драконовата люспа* не може. Баща ми казва, че това е поредното чудо. Той вярва изключително много в чудеса. Както и аз, предполагам. Хайде, Харпър, искам да ти покажа останалата част от лагера.

— Ако се нуждаеш от патерица — предложи Майкъл, — можеш да използваш рамото ми.

На излизане от столовата се спряха, за да си оставят чиниите в един кош за отпадъци, в който имаше сива, сапунена вода, и Харпър хвърли поглед на двете момчета, които работеха в кухнята. Те подсушаваха чаши на ръка, докато слушаха радио.

То беше настроено на статичен шум.

---

[1] Модел автомобили на „Мазда“. — Б.пр. ↑

Децата отново играеха на футбол, а странната светлозелена топка бягаше насам-натам като дрогиран блуждаеш огън.

— Не знам как ще се изморяват, когато завали сняг — каза Каръл.

— Какво ще стане, когато това се случи?

— Господин Патчет казва, че трябва да бъдем по-внимателни с излизанията си навън — обясни Майкъл. — Ако оставяме следи, някой може да ги види от въздуха. Въобще не ми се иска да идва зимата.

— Кога пристигна в лагера, Майкъл? — попита го Харпър.

— След като сестрите ми изгоряха като факли — отвърна момчето без никаква следа от безпокойство. — Изгоряха заедно. Все още се държаха една за друга, когато ги разделих. Това е благословия, така мисля. Не умряха сами. Бяха двете. Отидоха си от този свят, но ги чувам как ми шепнат, когато съм в Блясъка.

Каръл поде:

— Понякога, когато съм в Блясъка, мога да се закълна, че сестра ми стои точно до мен, толкова близо, че мога да облегна глава на рамото ѝ, като едно време. Когато сияем, всички те се завръщат при нас, да знаеш. Светлината, която създаваме заедно, показва онова, което някога е било изгубено в мрака.

Харпър се опита да не потрепери. Когато говореха за този Блясък, го правеха по онзи пряк и щастлив начин като простите хора.

Каръл я поведе в градината от издигащи се монолити и езически каменни олтари.

— Носят се слухове, че тези камъни са на хиляди години и че са били поставени тук от древно племе с помощта на извънземна технология. Баща ми казва, че са донесени от каменоломната в Огънкуит, затова е по-добре никога да не го питам за нещо наистина интересно.

Харпър успя да види месинговите табелки, захванати с винтове за издигащите се гранитни колони. Върху една от тях бяха изписани имената на седемнайсет момчета, които бяха умрели в калта на

Източна Франция по време на Първата световна война. На друга бяха изброени имената на трийсет и четири момчета, които бяха умрели на бреговете на Западна Франция по време на Втората. Помисли си, че всички надгробни плочи трябва да бъдат в такъв размер, че малките блокове, които можеше да се видят във всяко гробище, дори не изразяваха частичка от ужасната чудовищност да изгубиш девствен син, заминал на хиляди километри от дома, попаднал в мръсотия и студ. Човек имаше нужда от нещо огромно, което да почувства, че може да се прекатури и да го премаже.

— Това е нашата църква — показа ѝ Каръл. — Ако в ясен ден се качиш горе на камбанарията, можеш да видиш Мейн. Само дето не би искала да го правиш. На север няма нищо друго, освен черен пушек и светкавици. Всяка сутрин се събираме в църквата, за да пеем и да споделяме Бляска, и обикновено баща ми казва по няколко думи. След това служи за учебна стая. — Жената посочи към една пътека, която се провираше през смрадлика и ели. Аз живея ей там, в гората, в малката бяла къща с голямата черна звезда на нея. Понякога се чувствам виновна заради това. Вероятно трябва да съм при останалите жени, в женската спалня — после ще отидем там. Татко казва, че мога да се преместя по всяко време, ако искам да бъда с тях, но знам, че ако напусна, той ще спре да спи. Ще пие прекалено много кафе, ще се тревожи, ще крачи напред-назад и ще се тревожи още повече. Спи само по пет часа, и то трябва да го накарам да изпие хапче, за да го стори. Хайде! Нека ти покажа къде държа харема си!

Каръл я поведе към задната част на параклиса, където четири каменни стъпала водеха надолу към отвор с размерите, формата и дълбочината на гроб. В дъното на ямата имаше стара врата на ръждясали панти, наполовина отворена към мазето.

— Ще трябва да се оправяш без нас нататък — каза Майкъл и кимна към Дон. — Не ни е позволено да влизаме там.

— Не е място за две високи млади момчета кат' нас — съгласи се Дон Люистън. — Всичките женоря те разсъбличат с поглед и мислят начини да задоволят потиснатите си нужди. Един благоприличен мъж ще е истински късметлия, ако успее да излезе жив и девствен от там.

Майкъл наведе глава, на бледото му лице се появи червенина. Дон се засмя.

Каръл поклати глава и изцъка с език.

— Майкъл Мартин Линдквист-джуниър, прекалено си лесен за бързикане — каза му тя.

Рене се обърна към Харпър:

— Ако нямаш жартиери, можеш да заемеш от моите. Едно от правилата на женската спалня: не са позволени дрехи, освен френско бельо. Корсети и така нататък.

— *Не* слушам никой от вас — каза Майкъл. — Пазя се за брака.

Младежът пробута Харпър на Каръл и бързо се отдалечи, почти на бегом. Дон Люистън се затътри след него, ръцете му бяха в джобовете и си подсвиркваше „Испански дами“.

Каръл помота на Харпър да слезе долу. От другата страна на вратата имаше повече стъпала, които водеха по-надълбоко в хълма.

Помещението под параклиса разполагаше с голямо пространство, таванът беше подкрепен от варосани тухлени колони. Лагерните легла създаваха висок до коленете лабиринт върху циментовия под. Около трийсет жени се размотаваха наоколо, седяха на леглата си или стояха до сгъваема маса, разположена на задната стена, където имаше кафе машина.

В интерес на истината, Майкъл и Дон спокойно можеха да слязат, без да се страхуват, че ще попаднат в Копринената градина на удоволствията. В стаята се носеше не особено сексуалната миризма на влага и нафталин и повечето от момичетата имаха онзи восъчен вид на хора, които не са виждали дневна светлина от доста дълго време. Не се мяркаха и жартиери, но доста мокри чорапи бяха преметнати през тръбите, за да изсъхнат. Преобладаващата мода беше шик ала „Армията на спасението“.

Близо до стълбите имаше двойна черна дъска, като онези, които заведенията за бързо хранене изваждаха на тротоара, за да рекламират специалитетите си. Харпър се спря, за да види какво беше написано със светъл тебешир и момичешки почерк:

НИКАКВИ МОБИЛНИ ТЕЛЕФОНИ! ПРЕДАЙТЕ ВАШИЯ МОБИЛЕН

ТЕЛЕФОН НА НЯКОЙ ОТ БДИТЕЛНИТЕ!

АКО ВИДИТЕ НЕЩОТО И ЧУЕТЕ НЕЩО... КАЖЕТЕ ЗА ТОВА!

ВСЕКИ ИМА РАБОТА ЗА ВЪРШЕНЕ!

РАЗБЕРЕТЕ КАКВА Е ВАШАТА!

ХРАНАТА, НАПИТКИТЕ И ЛЕКАРСТВОТА ПРИНАДЛЕЖАТ

НА ВСИЧКИ! НЕ СЕ ПРЕЗАПАСЯВАЙТЕ!

НЕ ИЗЛИЗАЙТЕ НАВЪН ПРЕЗ ДЕНЯ!

СЛУШАЙТЕ БДИТЕЛНИТЕ!

ТОВА МОЖЕ ДА ВИ СПАСИ ЖИВОТА!

НЕ НАПУСКАЙТЕ ЛАГЕРА, ПРЕДИ ДА РАЗГОВАРЯТЕ

С БДИТЕЛЕН ПРЕДИ ТОВА!

ОРЪЖИЯТА СА СТРОГО ЗАБРАНЕНИ!

КАКТО И ТАЙНИТЕ!

БЕЗОПАСНОСТТА Е ОТГОВОРНОСТ НА ВСИЧКИ НИ!

ДЕЙСТВАЙТЕ ТАКА, СЯКАШ ВСИЧКИ ЗАВИСЯТ ОТ ВАС!

НАИСТИНА Е ТАКА!!!

— Бързо — прикани Каръл. — Коя е любимата ти песен, в коя знаменитост си била влюбена и какво е името на първия ти домашен любимец?

Харпър отговори:

— „Имаш приятел в мое лице“^[1], Юън Макгрегър, предимно заради „Мулен Руж“, а първият ми домашен любимец беше шнауцер, на име Бърт, защото постоянно беше мръсен и ме караше да си мисля за коминочистачите от „Мери Попинз“.

Каръл се качи на един стол, прочисти си гърлото и размаха ръка над главата си, за да привлече вниманието.

— Хей, всички! Това е Харпър! Тя е новата ни медицинска сестра! „Имаш приятел в мое лице“, Юън Макгрегър и шнауцер, на име Бърт! Нека всички поздравим сестра Харпър!

Поздравът представляваше смесица от подсвиркване, аплодисменти и подвиквания. Али Стори хвърли един сутиен по главата на новодошлата. Някой друг се провикна:

— Харпър чия?

Каръл отвори уста, за да отговори, но сестрата я изпревари: Уилоус провикна се в отговор тя. — Харпър Уилоус! — На себе си, под нос, си каза тихичко: — Отново. Както изглежда.

Каръл поведе Харпър по малката пътека между леглата, към едно изпълнато легло близо до центъра на помещението. Чантата на сестрата беше оставена на възглавницата.

Харп я отвори и погледна вътре. Дрехите ѝ бяха събрани и сгънати прилежно на купчинки. „Портативната майка“ стоеше отгоре им. Сгъна Временната си котка и я сложи под корицата на книгата. Първият домашен любимец на детето ѝ.

— Трябва да благодаря на господин Рукууд, че е събрал нещата ми каза тя и едва след като изрече думите, си спомни, че Пожарникаря беше най-нелюбимата тема на Каръл Стори. Вече беше прекалено късно да се спира, така че съвсем спокойно и с разговорчив тон попита: — Къде мога да го намеря?

Този път изражението на Каръл не беше изпълнено с презрение и гняв. Вместо това жената я дари с кротка, почти празна физиономия, след което я удари нежно по ръката.

— Ела да излезем отново навън. Ще ти покажа.

Дори с помощта на Каръл, глезенът на Харпър бучеше от болка, докато изкачваха стъпалата в нощта. Температурата беше спаднала. Въздухът имаше форма, хиляди фини трептящи зрънца, които приличаха на дъжд и се носеха от океана.

Стояха сами в североизточния ъгъл на параклиса. Каръл посочи над футболното игрище, над боровете и навеса за лодки долу. От надигащата се чернота на водата имаше по-тъмна чернота, малък остров.

— Той е там — каза Каръл. — Джон Рукууд. Човекът, който не идва на църква. Не се храни с нас. Предпочита да бъде сам.

— Какво прави там?

— Не знам. Тайна е. Неговата тайна. Никога не напуска острова за дълго и никой не знае защо. Носят се различни истории. Че *тя* е умряла там, сецаш се. Сестра ми. Изгоряла като факла и едва не отнесла Ник със себе си. Може би Джон е там, за да скърби за нея. Може би се покаява. Или може би просто обича да е мистериозен.

— Да се покаява? Да не вини себе си?

— Със сигурност — отвърна Каръл и макар лицето ѝ да беше спокойно, Харпър за пореден път усети гняв в гласа ѝ и остри като бръснач емоции. — Не че вината е негова. Не е бил на острова, когато се е случило. Не. Сестра ми не се нуждаеше от помощ, за да се погуби. Справяше се достатъчно добре и сама. — Каръл изгледа Харпър накриво и каза: — Но знаеш ли какво. Няма да позволя на децата да ходят повече там: Ник и Али. Мисля, че Джон разбира. Може би не е добра идея да го посещаваш често. Хората, които се сближават прекалено много с него, винаги завършват в пламъци.

---

[1] Песен на Ранди Нюман. — Б.пр. ↑

След закуската с мека млечна овесена каша и горчиво кафе настъпи време за служба.

Бен Патчет отново изигра ролята на патерица за Харпър и ѝ помогна да се придвижи през нехарактерно топлата за сезона октомврийска нощ. Водните кончета се стрелкаха през напарфюмирания мрак. Шумотевицата от въодушевление и удоволствие, която се надигаше от тълпата около нея, ѝ напомни за карнавалите, виенското колело и пържените бухти.

Влязоха в тесния параклис с висок таван под открити греди. Нефът представляваше дълъг път от сенки, прозорците бяха заковани, огромното пространство беше осветено само от няколко свещи. Гигантски сенки се гърчеха неспокойно по стените, бяха много по-ясни от хората, които ги хвърляха.

Харпър беше прегърнала Бен Патчет, докато мъжът я отвеждаше до една пейка в средата на пътеката. Друг мъж се намести от дясната ѝ страна, дребен, дундест човечец, малко по-стар от Бен, с розови бузи и гладката кожа на новородено. Патчет го представи като Нелсън Хайнрих, който в един минал живот притежаваше магазин, на име „Кристмас-Март“, което вероятно обясняваше защо беше облечен в пуловер с елен на него, след като едва приближаваше Хелоуин.

Веселите приказки замряха, когато Отец Стори се качи на подиума. Старецът намести очилата върху носа си, вторачи се като бухал в собствената си песнопойка и каза:

— Ако отворите на страница 332, тази вечер ще започнем с прост, но почтен химн, който е бил любим на пилигримите от първите дни на Америка.

Изказването му беше посрещнато от слаб смях, макар Харпър да не разбра защо, докато Нелсън не отвори книжката с песни на правилната страница. Това беше лагерна песнопойка, за малки момчета и момичета, а не истинска книга с химни, и песента на страница 332 се оказа, че е „Святата Холи“ на Нийл Даймънд. Харпър

одобряваше. Ако някой можеше да спаси душата ѝ, това вероятно беше той.

Каръл стана от пейката зад органа и отиде в предната част на сцената. Повдигна укулелето си и предизвика умерени аплодисменти.

Нелсън се наведе над ухото на Харпър и, малко по-силно, ѝ каза:

— Лесно е, ще видиш! Няма нищо трудно! Просто се отпусни и се наслаждавай!

Неуместно изказване с неуместен контекст, помисли си жената.

Бен потрепери, след което добави:

— Невинаги става веднага. Не се тревожи, ако нищо не се случи с теб тази вечер. Всъщност ще е невероятно, ако се случи нещо! Все едно да направиш страйк първия път, в който вземеш...

Мъжът нямаше възможност да довърши. Каръл започна да свири, изпод пръстите ѝ излизаше мелодия, която можеше да е колкото химн, толкова и марш. Когато всички запяха и над сто гласа започнаха да резонират в мрачината, един гълъб се стресна на гредите отгоре.

Али и Ник бяха на пейката пред нея и Харпър осъзна, че нещо се случва, когато момчето обърна глава към нея и ѝ се усмихна, аквамариновите му очи се бяха превърнали в пръстени от златна светлина.

Линиите на драконовата люспа в задната част на ръката на Бен Патчет засветиха, също като фиброоптични влакна, които се изпълват със светлина.

Сиянието се усилваше от всички страни и преборваше слабото червеникаво осветление от свещите. Харпър си помисли за ядрен взрив в пустинята. Звукът на песента се усилваше заедно със светлината и тя започна да чува всички тези гласове в гърдите си.

Бялата рокля с колан на Каръл стана като прозрачна, тялото под нея беше оцветено в светлина. Явно жената нито забелязваше това, нито имаше нещо против. Харпър се сети — без да иска — за халюцинационните голи жени, които танцуваха на надписите на филмите за Джеймс Бонд.

Усети, че всичият този шум я поглъща. Светлината не беше красива, беше отвратителна, като да гледаш към фарове, които се приближават изключително бързо към теб.

Бен я беше прегърнал през талията и несъзнателно разтриваше мястото; действие, което беше много неприятно, но нямаше как да се

измъкне. Погледна Нелсън и видя, че на врата му се беше появила огърлица от светлина. Когато мъжът отвори уста, за да изреве следващия ред от песента, забеляза, че езикът му свети в отровназелено.

Зачуди се дали ако се разпишеше, някои щеше да я чуе над всички тези гласове. Не че имаше намерение да го прави — беше останала без дъх, не можеше дори да пее. Ако не беше счупеният ѝ глезен, вероятно щеше да избяга от тук.

Единственото нещо, което я задържа до края на песента, бяха Рене и Дон Люистън. Те бяха от другата страна на пътеката и малко по-близо до сцената, но Харпър можеше да ги види през една пролука в тълпата. Главата на приятелката ѝ беше обърната към нея, тя ѝ се усмихваше съчувствено. Кръговете на люспата около врата ѝ светеха, но някак си по-слабо, а и светлината не беше стигнала до милите ѝ ясни очи. Най-важното беше, че Рене *все още беше тук*, все още присъстваше, осъзнаваше какво се случва. Тогава разбра какво беше онова, което я изнервяше при останалите.

По някакъв начин Бен и Нелсън. Али и Ник, и всички останали бяха напуснали помещението, бяха се скрили зад лампите от човешка кожа. Мисълта беше заменена от светлина, а личността — от хармония, но поне Рене беше още там... както и Дон Люистън, който пееше чинно, но въобще не светеше. По-късно научи, че мъжът можел само понякога да свети с останалите. Когато го правел, светел доста интензивно, но в повечето случаи оставал равнодушен към песните им. Дон обясни, че е музикален инвалид и затова става така, но Харпър не беше убедена. Припяването му — груб бас — беше напълно в тоналност, а и пееше с непринудена, безразлична увереност.

Усмихна се едва на Рене, но се почувства несигурна и изтощена. Наложил се да си затвори очите, за да може да изтърпи нападението на последния гръмовен куплет — драконовата ѝ люспа запълзя неприятно и единствената мисъл, която се появи в главата ѝ, беше: *спри, спри, спри* — и когато всичко свърши и помещението се изпълни с шум от изправящи се тела, подсвирквания и аплодисменти, тя продължи да си повтаря тази единствена дума, за да не заплаче.

Бен отнесено погали хълбока ѝ. Харпър беше сигурна, че не осъзнава, че го прави. Нишките светлина на откритите му люспи

избледняваха, но месинговият блясък не беше напуснал очите му. Отнасяше се нежно с нея, макар че не осъзнаваше действията си.

— *Ммнищоли?* — попита той. Гласът му беше унесен, някак си музикален, сякаш току-що се беше събудил от дълбок сън. — Не извади ли късмет? Не внимавах в картинката. Поотнесох се за минутка.

— Нямах късмет — отвърна Харпър. — Може да е заради глезена ми. Боли ме цяла сутрин и ми действа разсейващо. Вероятно просто ще постоя и ще си почивам.

Тя остана на мястото си. Стоеше със затворени очи, за да може да възпре яркия блясък, който ѝ приличаше на приближаващи фарове.

Стоеше и чакаше да бъде прегазена.

НОЕМВРИ

Харпър се събуди в нощта на Деня на благодарността от сън за Джейкъб и „Пуста земя“. Подуши дим и в началото не можа да разбере какво гори, но после осъзна, че е самата тя.

Не беше в пламъци, но ивицата на врата ѝ беше изгорила яката на тениската е „Колдплей“, която беше почерняла и запушила. Имаше чувството, че буболечки лазят по цялото ѝ тяло.

Харпър изкрещя, отметна настрани завивките и свали тениската си. Люспата, която маркираше кожата ѝ във виещи се мастилени линии, беше осеяна с мънички люспици, които светеха в отровно червено. Усещането от полазване се усили, беше ѝ невъзможно да мисли.

Около нея се надигна шумотевица, жените се размърдаха в леглата си, помисли си за стреснати в полет гълъби, които започват нервно да гукат. Али се намести до нея. Уви крака около талията ѝ и я стисна изотзад. Запя ѝ нежно, едва доловимо, устните ѝ бяха близо до ухото ѝ. В следващия момент и Рене се озова до нея, хвана ръката ѝ в мрака и преплете пръсти с нейните.

— Няма да изгориш — каза ѝ по-възрастната жена. — Никой не изгаря тук. Това е едно от правилата. Да не искаш да нарушиш правилата и да вкараш всички ни в беля с Каръл Стори? Дишай дълбоко, сестра Уилоус. Дишай много дълбоко. Заедно с мен: *Вдишай. Издишай. Вдишай.*

Тогава Али запя онази стара песен на „Оейзис“. Пееше ѝ — със сладък, безстрашен глас — че Харпър е нейната сродна душа. Дори го пееше с онзи глас, който имитираше Пожарникаря, с онзи изкуствен английски акцент, който беше известен като „мокни“.

Харпър не заплака, докато драконовата люспа не изгасна и болката не отмина. Въпреки това остави след себе си неприятно чувство, като от слънчево изгаряне.

Али спря да пее, но продължи да я държи. Кокалестата ѝ брадичка се беше наместила удобно върху рамото ѝ. Рене погали

кокалчетата на ръцете ѝ с палец като любяща майка.

Ник Стори стоеше в мрака на четири крачки от леглото ѝ и я наблюдаваше неловко. Той беше единственото момче, което спеше в женската спалня. Делеше легло със сестра си. Стискаше до гърдите си слайд свирка. Не можеше да я чуе, но знаеше, че може да я надуе и да повика Пожарникаря. Какво можеше да направи той? Може би щеше да домъкне маркуч, с който да отмие пепелта ѝ.

— Добро момиче — каза Рене. Всичко е наред. Свърши. Можеше да бъде много по-лошо.

— Можеше да бъде и по-добре — контрира я Али. — Току-що изпусна чудесна възможност да опечеш отвратителната тениска на „Колдплей“. Ако изневиделица пламна, се надявам да държа в ръцете си купчина с дисковете им.

Харпър издаде звук, който приличаше на смях и на хлип; дори тя не беше сигурна. Може би беше и двете.

Излезе навън в нощта в своята опърлена тениска на „Колдплей“ и се насочи към столовата и закуската с всички останали. Вървеше, без да гледа накъде отива, беше се оставила човешката вълна да я води.

Сън. Един сън почти я беше убил. Никога не си беше помисляла, че спането можеше да бъде също толкова опасно, колкото чаша с вино с Джейкб и зареден револвер.

В съня беше в напреднала бременност, толкова беше наедряла, че изглеждаше едновременно ужасно и комично. Опитваше се да избяга, но най-доброто, на което беше способна, беше да се поклаща трагикомично. Стискаше „Пуста земя“ до наранените си и подути гърди, а страниците лепнеха от кръв. Върху тях имаше кървави отпечатъци. В главата и се въртеше мъгливата идея, че беше пребила до смърт Джейкб с тях и сега трябваше да скрие доказателствата.

Тичаше към отсрещната страна на пътя, за да зарови книгата, сякаш беше някакъв труп. Леден вятър брулеше магистралата, сграбчи ръкописа и го разпиля наоколо.

Харпър падна на колене на студения асфалт и започна да събира страниците, опитваше се да събере книгата в този мрак. По логиката на съня не трябваше да губи нито един лист хартия. Успя да събере около една трета, когато беше осветена от фарове, идващи от близо двеста метра надолу по пътя. Двухтонен фрейтлайнър с гребло с размерите на самолетно крило беше паркиран до тротоара.

— О, кучка такава — провикна се Джейкб иззад кормилото. — Знаеш ли колко усърдно работих върху това? Къде е уважението ти към литературата?

Съпругът ѝ включи на скорост. Фрейтлайнърът се завъртя. Джейкб включи на дълги, които я приковаха към пътя със заслепяващата си синя светлина. Ускори, даде на втора, двигателят запищя, фаровете я пронизваха, пареха на кожата ѝ, направо я сготвяха...

Самият спомен за съня накара драконовата ѝ люспа да започне да я пробужда с нечовешка горещина.

Харпър вървеше с наведена глава, толкова беше изгубена в безнадеждните си и мрачни мисли, че се стресна, когато някой я дари със студена, нежна целувка по бузата. Вдигна глава точно навреме, за да бъде целуната отново по десния клепач.

Валеше сняг. Огромни дебели бели снежинки, големи колкото пера, летяха безцелно в мрака, носеха се толкова нежно, бяха толкова леки, че като че ли въобще не се приземяваха. Жената затвори очи. Отвори уста. Опита ги на вкус.

В столовата се издигаше пара и миришеше на печена шунка и бял сос. Харпър се влачеше покрай шумотевицата от викове, смях и тракащи прибори.

Децата бяха направили хартиени подложки във формата на пуйки и ги бяха оцветили. Тази вечер всички хлапета работеха като сервитьори и носеха пилигримски шапки, направени от картон.

Рене поведе Харпър към една от дългите маси и двете седнаха заедно. Бен Патчет се плъзна от другата ѝ страна и удари хълбока ѝ със своя, докато се наместваше на пейката.

— Искаш ли да седнеш при нас. Бен? — попита по-възрастната жена, макар мъжът вече да се беше разположил.

През последните три седмици Патчет беше добил навика да кръжи наоколо. Когато Харпър се насочеше към някоя врата, той винаги беше там, за да я задържи отворена за нея. Ако куцукеше, той се появяваше до нея, без никой да го е молил, увиваше ръка около талията ѝ и ѝ служеше като патерица. Дебелите му топли ръце ѝ напомняха за бухнало сурово тесто. Човекът беше безобиден, просто се опитваше да ѝ помогне и тя искаше да му бъде благодарна, но вместо това се чувстваше изморена от него.

— Добре ли си, Харпър? — Бен присви очи срещу нея. — Струваш ми се малко зачервена. Пийни нещо.

— Добре съм. Вече пийнах малко вода, а ти не би повярвал колко много пишкам тези дни.

— Казах да *пиеш*. — Мъжът бутна хартиена чаша с боровинков сок към нея. — Такива са нарежданията на доктор Бен.

Харпър взе чашата и отпи от нея, предимно за да го накара да млъкне. Знаеше, че се шегува, че се опитва да се пошегува с нея по неговия недодялан начин, но така просто я раздражаваше още повече от обикновено. За *него* не беше проблем да се присъедини към Блясъка.

Бен Патчет винаги засилваше в параклиса, още от първия акорд, който Каръл изсвирваше на органа. Той никога нямаше да се събуди и да гори. Не се страхуваше да заспи.

Кошмарите на Харпър, че е прегазена на пътя, въобще не я изненадваха. Тя се чувстваше хваната в капана на приближаващите фарове поне веднъж дневно, когато всички останали пееха. Все повече и повече почваше да се страхува да влиза в параклиса за службите. Вече цял месец беше в лагера и не беше способна да се свърже с Блясъка, нито един път. Когато се намираше на това място, се чувстваше като единствената неработеща лампичка на коледната елха. Стискаше юмруци в скута си, а стиснатите ѝ зъби приличаха на бял флаер, изпънат от турбуленцията.

Дори Бен беше започнал да я успокоява, че е просто въпрос на време, преди да се *свърже*, преди да се *включи*, да се *присъедини*... все фрази, които я караха да си мисли за онлайн свързване с някакъв модем на душата. Когато службите приключеха и всички излизаха навън, Харпър забеляза, че хората избягваха да срещат погледа ѝ. Онези, които го правеха, носеха на лицата си малки, неловки, съжалителни усмивки.

Имаше раздвижване в другия край на помещението, когато Каръл помогна на Отец Стори да се качи на един стол. Старецът вдигна две ръце, за да привлече вниманието на почти пълната столова, усмихна се и замижа зад бифокалните си очила със златни рамки.

— Аз... — започна да мънка той, нещо му пречеше, след което бръкна в устата си и извади от там бял камък.

Публиката го дари с грохот от обожавашц смях.

Някой — приличаше на гласа на Дон Люистън — се провикна:

— Хей, татенце, туй ли ще хапваме за вечеря? *Господи*, манджата в тоз' вертеп не струва.

Норма Хийлд се намръщи по посока на онзи, който се беше развикал, след което каза:

— Никакви леки закуски извън редовните хранения, Отче.

Стори се усмихна и отвърна:

— Смятах, че след като днес е Денят на благодарността, трябва да кажа нещо, преди да похапнем. Можете да се хванете за ръце, ако желаете, или да хванете човека до вас, или да не ми обръщате внимание и да слушате вятъра, както ви е угодно.

Прочистиха се гърла, преместиха се столове. Бен Патчет взе ръката на Харпър в своята, дланта му беше влажна и мека. Рене дари приятелката си с кос поглед, който беше изпълнен от сардонично съчувствие — *Виж кои си има приятел! Голяма си щастливка!* — и я хвана за другата ръка.

— Всички ние сме хор на възхвалата, спасени сме от песента и светлината — започна Отец Стори. — Благодарни сме, че ни се даде подобен шанс да живеем в хармония, пазени от любовта ни един към друг. Има толкова много неща, за които да бъдем благодарни. Самият аз съм благодарен за бисквитите и за белия сос. Мирише чудесно. Всички трябва да възпеем благодарността си към Норма Хийлд, която си скъса задника от работа, за да ни осигури тази невероятна вечеря за Деня на благодарността с изключително ограничени продукти. Трябва да възпеем също благодарността си за момичетата, които се потиха в кухнята, за да ѝ помогнат. Възпяваме благодарността си към Рене Жилмонтон, която помогна на децата да направят пилигримските си шапки и ги научи как да бъдат първокласни сервитьори. Възпяваме Джон Рукууд, който не е тук тази вечер, но който чудодейно ни осигури какао и маршмелоу, които не трябваше да споменавам, за да не развълнувам отрано децата.

В помещението се разнесоха радостни викове, последвани от снизходителен смях от страна на възрастните. Отец Стори се усмихна, след което затвори очи. Челото му се набръчка, мислеше нещо.

— Когато пеем заедно, го правим за всички хора, които ни обичат, но които не са тук тази вечер. Пеем в чест на всяка минута, която трябваше да бъдем с тях. Аз изгубих дъщеря — красива, умна, забавна, заядлива, трудна, вдъхновяваща дъщеря — и тя ми липсва много. Знам, че останалите също се чувствате по същия начин. Възпявам онова, което имах с моята Сара. Когато извисяваме гласовете си в хармония, все още я чувствам. Намирам духа ѝ в Блясъка. Чувам я как пее за *мен*, докато аз пея за нея.

Вятърът изпищя под корнизата. Някой си пое дълбоко въздух. Харпър чувстваше тишината в нервните си окончания като леко, болезнено гуптене.

Отец Стори отвори влажните си очи и огледа помещението с благодарен, изпълнен с любов поглед.

— Ние, останалите, продължаваме да сме тук и това е много добре. Още една нощ на земята, с малко музика, пресни бисквити и приятни разговори. Това е всичко, което някога съм искал. Не знам за другите. Смятам, че всички биха запели от радост, ако си затворя плювалника и продължим с яденето.

Надигнаха се одобрителни викове и възклицания на удоволствие, последвани от аплодисменти. Дон Люистън се изправи на крака. Други също последваха примера му, избутваха пейките и столовете си, докато го правеха, за да могат да аплодират стареца, който им казваше, че няма проблем от време на време да бъдат щастливи, дори и сега. Отец Стори слизаше от стола си, а хората се изправяха от своите, свиреха и пляскаха, същото правеше и Харпър, радваше се за него. За един момент тя не се страхуваше, че ще се събуди от миризмата на пушек.

Ядоха мазни кубчета шунка, наполовина потопени в сос, върху брашнени маслени бисквити. Харпър нямаше абсолютно никакъв апетит и се хранеше механично, затова се изненада, когато в чинията ѝ не остана нищо. Усети се как обира последните остатъци от соса. Тя може и да не беше гладна, но бебето винаги беше в настроение за още нещичко. Загледа се в половината бисквита на Рене малко по-продължително и приятелката ѝ се усмихна. Използва пластмасовата си вилица, за да я прехвърли в чинията ѝ.

— Не — възпротиви се Харпър. — Недей. Не я искам.

— Това щеше да е по-убедително, ако не те бях видяла да обираш и изяждаш трохите от покривката.

— О, господи — изуми се на себе си Харп. — Такова съм прасе. Сигурно имате чувството, че сте седнали до някаква шибана свиня със зурла, забита в копанята.

Бен потръпна и погледна настрана. Харпър не беше от хората, които обичаха да ругаят, но просто не можеше да се сдържи, когато беше около него. Патчет избягваше ругатните, както котка избягваше да се намокри, казваше *да му се не види* вместо *по дяволите*, *глупости* вместо *мамка му* и *проклятие* вместо *да го еба*, нещо, което Харпър намираще за особено дразнещо. Когато самата тя ругаеше, той винаги потръпваше. Понякога си мислеше, че той е по-стара дама и от Норма Хийлд.

Имаше чувството, че се опитва да му го върне, откакто реши да ѝ се прави на татенце и да я кара да си пие боровинковия сок. Щом го

правеше обаче, започваше да изпитва вина. Не беше правилно, дори беше подло да обижда човека, който винаги се беше отнасял добре с нея.

Бен остави вилицата си и стана. В Харпър се надигна ужас, зачуди се дали не го беше обидила толкова много, че беше решил да се махне. Но не, той също имаше намерение да се изкаже. Качи се на пейката, вкара два пръста между устните си и изсвири пронизително.

— Нямам камък в устата си — започна сериозно, — но докато приключа, някои от вас вероятно ще искат да ми предложат такъв. — Усмихна се на думите си, но никой не беше сигурен дали трябва да се смее, или не, така че помещението остана тихо, с изключение на тихото неспокойно бърборене. — Снегът може и да е красив, но ще направи живота ни много по-труден. Досега имахме свободата да се разхождаме из лагера, а децата разполагаха с пространство за бягане и игра. Съжалявам, но сега всичко това трябва да се промени. Тази нощ Бдителните ще използват дъски, за да направят пътеки между сградите. Когато се придвижвате от една до друга, *не бива* да излизате от рамките на дъските. Ако някой карантинен патрул дойде тук и намери снега целия в стъпки, ще разбере, че на това място се крият хора. Искам Бдителните да се съберат в Монюмънт Парк, след като приключим с тазвечерната служба в параклиса. Трябва да тренираме да прибираме дъските. Искам да ги скриваме за две минути. Можем да се справим, но няма да е лесно, така че ще се наложи да прекараме известно време навън. Облечете се подобаващо.

Изказването на Бен беше посрещнато от охкания и пъшкания, но Харпър си помисли, че въобще не са искрени. Тийнейджърите, които се бяха записали да бъдат Бдителни, обожаваша да стоят навън на студеното, представяха си, че са морски пехотинци на тайна операция. Повечето от тях се подготвяха за постапокалиптични мисии, откакто бяха достатъчно големи, за да хванат Хвох джойстик.

— Отец Стори спомена, че Норма Хийлд едва не се е претрепала, за да ни приготви сегашната вечеря. Не е било лесно, предвид продуктите, с които е трябвало да работи. Което ме навежда на някои неприятни новини. Вчера Норма, Каръл и аз прекарахме шест часа в кухнята, за да направим ревизия на запасите ни. Няма да ви заблуждавам. Притиснати сме в ъгъла и се налага да вземем някои наистина трудни решения. Така че от понеделник следващата седмица,

всеки на възраст между тринайсет и шейсет, който не е болен или бременен — Бен погледна Харпър и ѝ намигна, — ще трябва да тегли билет точно преди обяд. Ако на билета ви има „X“, ще ви помолим да пропуснете това хранене. Вероятно около трийсет души ще се разделят с обяда. Ако се случи да изгубите в игрите на глада... Мъжът млъкна, усмихна се, очакваше хората да се разсмеят. Когато това не се случи, лицето му помръкна и той продължи: — Няма да теглите билет по време на следващия обяд. Съжалявам. Математиката е проста. Този лагер беше снабден с достатъчно суха храна и консерви, за да храни двеста деца за няколко месеца. От юли сме над сто души и всяка седмица идват още. Провизиите свършват и съвсем скоро няма да имаме нищо.

Никой не изохка и не изпъшка артистично този път. Харпър чу хората да шепнат нервно и ги видя, че си хвърлят притеснени погледи. Али, която беше две маси по-нататък, се обърна към Майкъл, който стоеше до нея, вдигна ръка, за да покрие устата си, и започна да съска гневно в ухото му.

— Всеки, който изтегли губец билет, ще получи кафе или чай и в знак на благодарност... хм. Норма откри малко захар. Една голяма кутия. Дори няма мравки в нея. Така че ако изтеглите лош билет, имате право да получите чаена лъжица захар за напитката си. *Една*. Чаена лъжица. Не е много, но пак е нещо. Това е най-доброто, което можем да направим, за да ви покажем признанието си. — Гласът на Бен стана по-твърд: — По темата за намаляващите провизии и пропускането на хранения: някой краде консервите с кондензирано мляко. Част от шунката също е изчезнала, а нямаме излишна. Това трябва да спре. Не е шега. Вие буквално крадете храна от устите на децата. Ако някой вчера е взел голямата чаена чаша на Емили Уотърман, ще му бъде благодарен, ако просто я остави на леглото ѝ по някое време. Не е нужно да давате обяснение. Просто го направете. Чашата е много, много голяма, с размерите на супник, със звезди на дъното ѝ. Това е щастливата ѝ чаша със звездички, има я от малка и означава много за нея. Нямам какво повече да кажа. Благодаря ви.

Бен изчака, за да види дали някой ще го аплодира, но никой не го стори и накрая Харпър се пресегна и хвана горещата му влажна ръка, докато слизаше от пейката. Вече не я дразнеше. Разговорите се завърнаха, но бяха някак си унили и притеснени.

Мъжът седна и започна да бутва с пластмасовата си вилица няколко петънца сос в чинията си. Рене се наведе, за да го погледне през Харпър, и попита:

— Добре ли си, Бен?

— Достатъчно лошо беше, че аз бях човекът, който им отне телефоните — отвърна той. Сега аз съм човекът, който им отне и обяда. Ах, проклетие.

Патчет стана от пейката, взе си чинията и я занесе до кофата за отпадъци, която беше напълнена със сива, сапунена вода.

— Не ми пука дали ще *пропускам* обедите. — Рене наблюдаваше как Бен си вдигна яката и напусна столовата, без да се обърне назад. — Бездруго бяха ужасни, а и се надявах да сваля пет килограма. Разбира се, той въобще не е разбрал ситуацията. Хората не му бяха ядосани, когато им отне телефоните. Радвах се! Чувстваха се облекчени, че някой мисли как да ги предпази. Те не го обвиняват за нито едно нещо, което е сторил. Дори за онова, което стори на Харолд Крос. Единственият човек, който вини Бен Патчет за стореното на Харолд, е самият Бен Патчет.

— Харолд Крос — повтори Харпър. — Чувала съм това име и преди. Кой е Харолд Крос и какво му е сторил Бен?

Рене премижа и се вторачи изненадана в медицинската сестра.

— Застреля го. Не знаеше ли? Застреля го право в гърлото.

Имаше малки триъгълници пай с яйчен крем, кокос и бисквити за десерт, най-хубавото и най-сладкото нещо, което Харпър беше яла, откакто дойде в лагера. Затваряше очи след всяка лъжичка, за да може да се съсредоточи по-добре върху вкуса. Сладкишът беше толкова хубав, че ѝ идеше да заплаче или поне да напише благодарствена картичка на Норма Хийлд.

Рене беше станала за малко, помагаше да се приготви какао за децата, и когато се върна, носеше две чаши с черно кафе, а по петите ѝ вървяха Дон Люистън и Али Стори. Ник Стори също беше там, влачеше се след сестра си. Пред себе си държеше чаша с горещ шоколад, усещаше се някакво благоговение, приличаше на дете, което носи венчалните халки на сватба.

— Добре ли си? — попита Рене. — Правиш физиономия.

— Това е моята оргазмична мутра — отвърна Харпър и довърши последното парченце от пая.

— Не мисля, че е случайно, че парчетата торта са в абсолютно същата форма като путка — каза Али.

— Искате ли, вие момичета, да ви оставя да се наприказвате? — попита Дон. Мога да се върна по-късно. Този разговор се насочва в посока, която може да се окаже малко тревожна за ушите на един девственик като мен.

— Можеш да седнеш — каза Рене — и да споделиш какво се случи с Харолд Крос. Мисля, че Харпър заслужава да научи, а вие двамата можете да ѝ разкажете много по-добре от мен. Дон, ти работи с него. Али, ти го познаваше по-добре от останалите. А накрая и двамата бяхте там.

— Не бих казала, че го познавах чак толкова добре. Стигна се дотам, че дори не можех да търпя присъствието му — обясни Али.

— Но се опита каза Рене. — Направи опит. Няма много хора тук, които могат да се похвалят със същото нещо.

Ник се намести на пейката от лявата страна на сестра си. Погледна първо нея, после Рене и пак нея, след което раздвижи ръце

във въздуха, за да я попита нещо. Тя се намръщи и започна да прави жестове с пръстите си.

— Майка ми беше много по-добра със знаците — призна Али. — Аз не съм кой знае колко навътре с материала. Иска да знае за какво говорим. Едно от хубавите неща на глухотата на дребосъка е, че няма нужда да се притесняваме, че ще подочуе нещо и ще се натъжи.

— Не може ли да четете устни? — попита Харпър.

— Това се случва само по филмите.

Дон отпи от кафето си и направи физиономия.

— Знаете ли какво, нищо не може да ти развали доброто настроение по-бързо от глътка от това кафе. Освен може би темата за Харолд Крос. — Старецът остави чашата си на масата. — Харолд прекарваше повечето време сам. Като някое дебело хлапе, което никой не харесва. Иначе беше прекалено умен, коет' също не му беше от полза, разбирате ли? Наистина беше по-умен от всички останали и постоянно ти го навираше в носа. Ако копаеш нужник, той щеше да ти предложи по-добър, по-научен начин да го сториш... но никога не би докоснал лопата. Би казал, че го боли гърбът или нещо подобно. Сещате се.

— Носеше една тъпа тениска на райета и черни дънкови къси панталони. Никога не го видях да облече нещо различно. Веднъж скивах сопол на тая тениска, който стоя там цели три дни. Майко мила! — изуми се Али.

— Помня го тоз' сопол! — съгласи се Дон. — Туй нещо стоя на дрехата му толкоз дълго време, че можеше да му даде име!

Ник продължаваше да наблюдава и отново попита нещо Али с няколко бавни, внимателни жеста. Отговорът на сестра му беше по-бърз този път и включваше пръст в носа ѝ, като по този начин имитираше търсенето на сополи. Брат ѝ се ухили. Извади малък молив от джоба на дънките си и написа нещо на подложката си във формата на пуйка. Бутна я през масата към Харпър.

Той също пушеше понякога. Не много, сякаш някой хвърля много влажен мъх в лагерния огън. Изпод шортите му излизаше малко гаден дим. Али каза, че идва от гъзокамината му.

Когато Харпър го погледна отново, Ник беше закрил устата си с ръка и издаваше леки, треперливи гърлени звуци. Момчето може и да

не можеше да говори, но кикотите — очевидно — си оставаха на разположение дори и за немите.

Рене каза:

— Той беше бивш студент по медицина и когато дойдох в лагера, отговаряше за лазарета. Предполагам, че беше на двайсет и четири години, може би на двайсет и пет. Разхождаше се наоколо с една тетрадка и понякога сядаше на някой камък и записваше нещо в нея. Мисля, че това тревожеше някои хора. Сякаш си водеше бележки за теб.

— От време на време някое от момичетата се опитваше да му вземе тетрадката — заобяснява Али, — за да види какво пише в нея. Това караше драконовата му люспа да се активира и започваше да изпушва. *Буквално* да пуши, сещаш ли се?

— От гъзокамината — вметна Дон Люистън и този път всички се засмяха, освен Ник, който беше изгубил нишката и само се усмихваше недоумяващо.

— Първия път, в който се присъедини към Блясъка, засвети бързо — продължи Али. — Някои хора го правят веднага, а други — не. В случая на Харолд може би го връхлетя *прекалено* бързо. Попадна в Блясъка толкова светкавично и здраво, че се уплаши. Запищя, падна на пода и започна да се върти наоколо, все едно гореше. По-късно обясни, че чувството да има други хора в главата му било много неприятно. Което *всъщност* не се случва. Това *не е* телепатия. Никой не ти влиза в главата. Това е едно приятно усещане, което идва от хората около теб. Сякаш те носят. Сякаш изживяваш перфектната прегръдка. След онзи първи път Харолд никога вече не засия. Стоеше настрана от всички нас. Не участваше — просто ни наблюдаваше.

— Ъгх. Тъй беше — съгласи се Дон. — Тогаз, един ден, след като беше прекарал две седмици в лагера, се изправи след една от службите и каза, че иска да говори пред всички. Малко изненада хората. Нещо като правило е, че ако някой ще говори в параклиса, туй ще са Отец Стори или Каръл. Сякаш гледахме телевизионно шоу, в което някой от играчите изведнъж беше решил да каже нещо, което не е в сценария.

— Отец Стори — добави Рене, — бог да благослови душата му, просто лапна своя камък и седна, за да слуша, като някой студент, който се приготвяше за лекцията по любимия си предмет.

Али потърка ръка върху наболата четина на главата си.

— Харолд ни каза, че имаме морално задължение да запознаем света с нашето „откритие“. Каза, че не трябва да се крием. Каза, че трябва да ни дават по кабелните телевизии, че трябва публично да обявим какво можем. Каза, че процесът на овладяване на драконовата люспа е от научно значение и че имало много хора, които искали да разберат повече за нас. Леля Каръл му рече: „Харолд, миличък, какво искаш да кажеш с това, че много хора искат да разберат повече за нас?“. Тогава Харолд сподели, че си пише с доктор от Бъркли, който смятал, че нашето общество може да представлява истински пробив. Имало друг доктор в Аржентина, който искал Харолд да вземе кръв от хората, когато се намират в Блясъка. Харолд изрече всичко това, сякаш не беше голяма работа. Явно нямаше никаква представа какво беше направил.

— О, Харпър, наистина беше лошо — каза Рене. — Тази нощ беше много лоша.

— Господин Патчет скочи на крака и попита с колко точно хора си е писал и дали е изпращал съобщенията си от лагера. Господин Патчет каза, че проследяването на местоположението на смартфон е най-лесното нещо на света, а Харолд просто е сложил един голям „X“ на картата на местния карантинен патрул. Хората започнаха да плачат, да прегръщат децата си. Приличахме на пътници в самолет, които току-що са разбрали от пилота, че в кабината има терорист. — Погледът на Али беше някак си нефокусиран. Вече не виждаше Харпър, а се беше върнала в онази лятна нощ на притеснение и паника. — Господин Патчет го накара да си даде мобилния телефон. Прекара три минути в преглеждане на съобщенията му. Оказа се, че е бил в контакт с трийсет различни души, в цялата страна. В целия свят! Беше им изпращат снимки, за да намерят по-лесно мястото, на което се крием.

— Харолд искаше да гласуваме — намеси се Дон Люистън. — Е, получи своето гласуване. Бен предложи всички телефони в лагера да бъдат конфискувани и Али и Майки ги прибраха в един голям чувал за боклук.

— Не ми хареса онова, което се случи с Харолд след това — каза Рене. — Ако някога сме му причинявали нещо лошо, това беше моментът.

Али кимна.

— След като събрахме телефоните, Харолд сякаш се превърна в някаква отровна буболечка и целият лагер искаше да го държи в буркан, където няма да може да жили повече. Малките деца започнаха да го наричат Противника. Никой не искаше да сяде до него в столовата, освен дядо, който се разбираше с всички. Тогава, един ден, едно от момичетата хвърли фризби право в лицето му и му счупи очилата. Престори се, че го е направила, без да иска, че е искала да му го подаде, за да го хване, но наистина беше тъпо от нейна страна и аз ѝ го казах. Почувствах, че някой трябва да се *опита* да се сближи с него. Струваше ми се, че не е хубаво, че на никого не му пукаше за него. Помогнах му да поправи очилата си и започнах да сядам при него и при дядо по време на обедите. Записах се да работя с него, за да не се налага да работи сам. В главата ми беше влязла тази идея да разкрия *истинския* Харолд. Само дето наистина успях и той беше също толкова гаден, колкото останалата част от него. Един ден миехме чиниите в столовата за госпожа Хийлд и изведнъж той навря ръката си в шортите ми. Когато го попитах какво, по дяволите, прави, той ми каза, че не трябва да съм особено претенциозна с кого се чукам, тъй като цялата човешка раса била на път да се преебе. Блъснах го толкова силно, че очилата му паднаха и се счупиха отново. Та такъв беше Харолд.

Ник местеше поглед от лице на лице, очите му бяха ококорени и изумени. Какаото му почти беше свършило и около устата му имаше шоколад — момчето беше като герой от картина на Норман Рокуел. Показа нещо на Али, което беше написал на поставката си. Момчето зае химикалката му, за да отговори. Ник кимна, наведе се, написа още нещо и го бутна към Харпър.

Опитах се да предупредя Али, че не може да му има доверие. Изпускаше най-противния си задников пушек, когато беше около нея. Глухите хора могат да надуват някои неща, които поичето хора не могат, и аз можех да надуша онова зло в него.

Харпър обърна подложката така, че да може и Рене да я прочете. Жената я погледна, после вдигна поглед към медицинската сестра, след което двете избухнаха в смях. Харп се тресеше цялата, изненада се на силата на собствената си веселост, имаше чувството, че ще се разплаче. Ник ги гледаше изумен.

Харпър отпи глътка от чашата си, за да се успокои, след което отново усети, че я напушва на смях, и кафето едва не ѝ излезе през носа. Разкашля се. Рене я тупаше по гърба, докато не се оправи.

Дон прочете написаното от момчето и едното ъгълче на устата му се изкриви в усмивка.

— Странно. Никога не съм надушвал зло в него. За сметка на туй обаче надуших нещо друго веднъж... и донякъде точно то беше първото домино от верига, което събори цялата поредица. Харолд получи работа под мой надзор, да търси хирономус^[1] за стръв. Странно беше, че точно той беше доброволец за физическа работа. Сякаш кралицата да предложи да излъска тоалетните. Никой друг не го искаше, тъй че аз го взех в моя екип. Рече ми, че знаел някакво бласто на юг от лагера, на което хирономусът бил лесен за намиране. Наистина знаеше за какво говори. През повечето дни се прибираше с повече стръв от кое да е от другите момчета, които изпращах да копаят. В други дни се появяваше с около два червея в кофата, свиваше рамене и казваше, че не е имал късмет. Предполагах, че в тези дни ходи да си подремва нейде, и хич не го мислех особено. Докато не дойде онзи ден в средата на август, когат' се появи без нищо и докато оставяше празната си кофа, взе, че се оригна, и проклет да съм, ако не надуших пица. Туй не ми даваше покой. Може би сте забелязали, че пицата не е в менюто на Кемп Уиндъм. Спах неспокойно и на следващия ден реших, че трябва да споделя с Бен Патчет. Бен не реагира по-различно от самия мен. Той стана наистина сериозен и блед и започна да разтрива устата си известно време, и най-накрая рече, че се радва, че съм говорил с него. Тогаз ме попита дали имам нещо против да направя Майкъл част от екипа ми за една седмица. Знаех за какво ще *рови* Майки, и то нямаше да са червеи, но трябваше да разберем с какво точно се занимава Крос, тъй че рекох хубу. Майки започна да го следи от разстояние. Първите няколко дни, най-лошото, което видях от Харолд, било как сече и използва страниците на една от книгите в библиотеката за тоалетна хартия.

Рене потрепери.

— Оказа се, че е „Сърцето е самотен ловец“. Единственият ни екземпляр. Ако знаех какво смята да прави с него, щях да му дам „Атлас изправи рамене“.

— На четвъртия ден нашето момче Майк проследило Харолд до изоставена лятна вила на около километър от тук, която разполагала с генератор и интернет. Там той стоял зад лаптоп, с едната си ръка пишел имейли, а с другата нагъвал пица „Пепероне“. Харолд не само че се върнал към старите си номера да разпространява тайните ни на същите хора, но също тъй разполагал с огромен фризер, пълен с храна, която смятал да задържи за себе си.

Дон повери на Али задачата да продължи историята, като я погледна косо. Момичето кимна и се зае:

— Бях там, когато Майк се появи. Това се случи в Къщата на Черната звезда, където живеят леля и дядо. Не беше дълго след като майка ми почина. — Али говореше тихо, нито криеше болката си, нито я навираше в лицата на останалите. Леля Каръл беше прибрала някои от нещата на мама и ме помоли да ги прегледам и да кажа дали не искам да взема нещо за Ник и за себе си. Нямах нищо, наистина, освен това. — Момичето докосна с пръст медальона във формата на книга на врата си. — Майк дойде и сподели какво беше видял, затова прекъснахме работата си и дядо ме изпрати да намеря господин Патчет. Докато се върна с Бен, леля Каръл стоеше на един стол с лице притиснато в шепите ѝ. От нея се издигаха сиви нишки пушек. Изглеждаше *толкова* стресирана.

— Тя каза, че трябва да принудим Харолд да се махне от лагера — продължи Али. — Господин Патчет отвърна, че това би било най-лошото нещо, което можем да сторим. Каза, че ако отпратим Харолд и той бъде хванат от карантинен патрул, те ще го накарат да им каже всичко за нас. Господин Патчет искаше да го заключим някъде, но дядо смяташе, че би било достатъчно да го накараме да обещае, че ще остане във владенията на лагера и ще спре да се свързва с външни. Каръл и господин Патчет се спогледаха по онзи начин, който сякаш казваше: Кой от двамата ни ще му каже, че това е най-безумното нещо, което някога е изричал? Но дядо ми е такъв човек, че... трудно е да го убедиш, че хората невинаги вършат само правилните неща. Не ти се иска да казваш неприятни, враждебни или груби неща, когато си около него. Имаш чувството, че ще го разочароваш. Господин Патчет се предаде. Единственото, което постигна, беше да накара дядо да се съгласи Харолд да бъде под строго наблюдение и *толкова*.

Али положи лакти на масата и отпусна брадичката си върху люлката, образувана от ръцете ѝ. Не гледаше към никого от слушателите си, просто беше навела очи и се вглеждаше безутешно в душата си. Харпър почувства, че момичето е към края. Почувства, че историята на Харолд Крос е към края... който водеше и към края на самия Харолд Крос.

Най-накрая Али продължи:

— След като господин Патчет се скара с Харолд заради онова, което правеше, Харолд се присви от стомашни болки и отиде в лазарета. Господин Патчет се увери, че там винаги ще има член на Бдителните, ден и нощ, за да гарантира, че няма да избяга. Ако не стояха направо в отделението при него, стояха в чакалнята. Случи се по време на *моята* смяна, през деня, когато целият лагер спеше. По някое време към края на дежурството ми, привечер, трябваше да се изпикая и единственият начин да стигна до тоалетната беше да мина направо през отделението. Промъкнах се на пръсти, наистина внимателно, не исках да събудя Харолд. Той се намираше в едно от леглата. Можех да го видя под завивките му, през една пролука във висящите завеси. Почти бях стигнала до тоалетната, когато бедрото ми се блъсна в една подлога и тя падна с гръм и трясък. Харолд дори не се помръдна. Изведнъж ме обзе неприятно чувство и дръпнах завесата, за да го огледам по-добре. Под завивките имаше само възглавници. — Момичето вдигна поглед и срещна този на Харпър, в него се четеше ясно, че е наранена и засрамена. — Разбираш ли... бях проспала по-голямата част от следобед, а трябваше да дежуря в чакалнята. Казах си, че няма проблем. Смятах, че ако Харолд се опита да се измъкне покрай мен, ще го усетя. Мислех си, че спя доста леко и никой не може да се промъкне в близост до мен. Ама че бях глупава. Сигурно съм се намирала в лека кома. Може би Норма Хийлд беше сложила руфи^[2] в чая ми с надеждата, че ще ѝ излезе късметът. — Тъгълчето на устата ѝ се изкриви в лека усмивка, но брадичката ѝ трепереше.

Дон сложи жилавата си ръка на тила ѝ и я дари с нежно и странно потупване.

— Някога замисляла ли си се, че ако се беше събудила, докато се е промъквал покрай теб, можеше да те трупяса? Той е щял да излезе през онази врата по един или друг начин.

— Харолд нямаше да успее да ме победи в схватка, ако бях будна — каза Али и потърка грубо очи с опакото на ръката си.

— Кой е казал, че е щял да се бие честно? Можел е да те повика в отделението, след което да те цапардоса по главата с нещо. Не, г'спожо. Младежът е щял да напусне нашата компания — с добро или с лошо. Истинска лудост е, че сме си мислели, че можем да го държим като затворник, без да го затворим. Бих се бил с голи ръце с акули за дядо ти, но хич не беше наясно как да са опрайм с тоз' Харолд, Бен Патчет баш си беше прав.

Ник забеляза, че Али си търка очите. Написа нещо на подложката си. Сестра му го прочете и поклати глава.

— Не, не искам последния ти маршмелоу.

Момчето написа нещо друго, след което завря лъжицата си в чашата и извади част от разтопен маршмелоу. Али въздъхна, отвори уста и се остави да я храни.

— Според него е лекарство за нещастие — обясни момичето, докато мляскаше и дъвчеше гумения бонбон. По едната ѝ буза потече сълза. — Наистина ме кара да се чувствам по-добре.

Дон Люистън се наведе напред, лактите му бяха на масата.

— Мога да разкажа останалото набързо. Али извикала Майк и Майки побягнал да търси Бен Патчет. Леглото ми е до неговото и шепотите им ме събудиха. Когато ги чух, че се наговарят да върнат обратно Харолд, предложих да отида с тях. Може би се чувствах *длъжен* да им помогна. Туй хлапе беше част от моя екип. Пълната ми незаинтересуваност му позволи да се свърже с външния свят. Не помня кой отиде и взе пушка от стрелбището, но мисля, че всички смятахме, че Харолд може да не се съгласи да се върне доброволно. Помня, че на тази тук — старецът потупа Али по рамото — ѝ беше речено да остане тук. Както вече се досещате, щеше да има по-голяма полза да се опитате да говорите с облаците. За двайсетина минути изминахме около пет километра труднопроходим път, вървахме в права линия в търсене на скривалището на Харолд, като Али водеше през целия път. Хич не ни беше лесно. Когато най-накрая стигнахме, нещата сериозно се скофтиха. Може би някои от хората, с които нашият беглец си беше писал, наистина бяха тези, за които се представяха. Може би *повечето* от тях бяха. Но един поне не беше. Когато стигнахме до хижата, пред нея имаше паркиран ван и мъже с оръжия. Не бяха от щатските

карантинни патрули. Бяха крематори. Видяхме всичко туй иззад една стара каменна стена, която ограждаше хижата. Автоматите им бяха „Бушмастер“ и удряха Харолд с прикладите им. Подритваха си го насам-натам. Забавляваха се. Хлапето беше паднало в пръстта, стискаше лаптопа си и ги молеше да не го убиват. Казваше им, че не е опасен, че може да контролира инфекцията си. Обясняваше им, че може да ги заведе до скривалище, на което могат да открият много хора, които можеха да контролират драконовата люспа. Тогаз Бен попита Майки дали пушката е заредена.

— Смятах, че ще се бием за Харолд — обясни Али. — Като по филмите. Четирима от нас срещу дванайсет от тях. Много тъпо, нали? — Гласът на момичето беше груб и изнервен и Харпър осъзна, че тя се опитваше да потисне сълзите си.

— Ръцете на Майки трепереха толкоз силно, че изтърва патроните по цялата земя, но Бен... той се превърна в коренно различен човек. Бил е ченге, преди всичко туй да се случи, да знаеш. Можеш да видиш полицая в лицето му. Стана по-спокоен и също тъй стана някак си *корав*. Рече: „По-добре остави на мен, синко“, и взе пушката от ръцете на Майки. Първия куршум изстреля право в гърлото на Харолд. Вторият прати в лаптопа му. Крематорите се хвърлиха на земята и само един бог знае дали не са още там, тъй като ние се изправихме и хукнахме да бягаме, сякаш дяволът беше по петите ни, без да се обръщаме назад. — Кафето му беше изпито. Старецът въртеше чашата между дланите си. Бен Патчет изглеждаше много хладнокръвен в гората, но когато се върнахме, си изплака очите. Стоеше на една от пейките, а Отец Стори го държеше като дете. Успокояваше го и му обясняваше, че ако някой има вина, то този някой е именно той, а не Бен.

Ник се мръщеше и пишеше отново на подложката. Бутна я към Али, която я прочете, след което я обърна към Рене и Харпър, за да могат и те да го сторят.

Господин Патчет не биваше да изпраца никого за пушката. Трябваше да прати някого да доведе ДЖОН. Той можеше да спаси Харолд.

— Може би — отвърна Дон, който четеше написаното на обратно. — Бързахме адски много тогаз. Хубаво беше, че действяхме светкавично, както се оказа по-късно. Ако бяхме закъснели дори с две

минути, Харолд можеше да изпее всичко. Тогаз вместо едно мъртво хлапе, щяхме да имаме цял лагер с мъртви деца, както и възрастни. — Дон остави чашата си на масата и тя издрънча.

Хората бяха станали на крака и изпълваха помещението с шумни, радостни разговори. Време беше за параклиса. Харпър усети добре познатия възел да се стяга в стомаха ѝ. Поредната песен, поредната хармония, към която нямаше да може да се присъедини, поредната премазваща експлозия от звук и светлина.

— Мисля, че това е всичко — каза Рене. — Тъжната балада за Харолд Крос.

Харпър не искаше да тръгва и когато заговори, го стори най-вече, за да печели време, отколкото заради нещо друго.

— Може би не е цялата. Има нещо, за което се чудя. Какво е пишло в тетрадката му? Някой въобще научи ли?

— Самият аз съм се питал същия въпрос — отвърна Дон и стана на крака. — Тъй и не се появи повече. Може би е била в него, когато е вдигнал фустата да бяга. Ако е било тъй, то не е разкривала местоположението на лагера, или цялото това място щеше да е изравнено със земята досега. — Старецът изцъка с език и поклати глава. — Не очаквам някога да разберем. Някои мистерии никога няма да бъдат разгадани.

---

[1] Вид червей, който често се намира в блата и плитчини. — Б.пр. ↑

[2] Руфи — сленг за лекарството „Рохипнол“, което се нарича „дрогата на изнасилването“. — Б.пр. ↑

10 ДЕКЕМВРИ

Сестрите Гейл и Джилиън Нейбърс се караха.

Те използваха едно и също шишенце с червен лак за нокти, което беше изчезнало, и всяка от тях обвиняваше другата, че го е изгубила или че го е скрила. Момичетата бяха близначки и по природа се отнасяха грубо една с друга. Джилиън вече беше пострадала с извито зърно на гърдата, а когато Харпър ги раздели, Гейл притискаше един мръсен чорап към кървавия си нос. Джилиън си беше навряла пръста поне два сантиметра и половина в едната ѝ ноздра.

Харпър обиколи спалното помещение и разпита наоколо. Хубаво беше да се занимава с чуждите проблеми. Със сигурност беше похубаво от това, да се тревожи, когато лампите изгаснеха, а тя лежеше в леглото си и се опитваше да не заспи, защото мисълта какво може да ѝ се случи, ако го стореше, я ужасяваше.

Помисли си, че Али би знаела кой ако въобще имаше такъв би могъл да си присвои лака за нокти (този нюанс се наричаше „Възпламеняване“, но близначките Нейбърс не бяха осъзнали иронията). Али и една от приятелките ѝ играеха на руми^[1] върху купчина с кувари. Харпър се приближи и застана зад другото момиче, Джейми Клоуз, и изчака да бъде забелязана.

— Радвам се, че *не* спя до нея — казваше тя на Али.

Джейми беше една от по-големите Бдителни, скоро щеше да навърши двацет години. Очите ѝ бяха близко разположени едно до друго и имаше обърнат нос, което ѝ придаваше нещастен, и просташки вид.

— До кого? — попита Али разсеяно, беше се съсредоточила върху картите си.

— Сецаш се: сестра Слънчице — продължи Джейми. — Миналата нощ се събуди, кашляйки дим. Чу ли я? Иде ми да ѝ кажа да *изгори* вече, за да можем да се наспим. Иде ми...

Али стъпи на крака на Джейми, при това доста силно. Едно дете би си въобразило, че е било случайно; едно много малко и много

наивно дете. Джейми застина и млъкна.

След малко погледът на Али се понесе нагоре и момичето се престори, че вижда Харпър едва сега.

— Хей! Какво става, сестра Уилоус?

— Близначките Нейбърс са изгубили шишенце с лак за нокти. Просто разпитвам наоколо дали някоя от вас не го е виждала.

Джейми Клоуз стоеше неподвижно върху обърнатата си кофа. Тениската ѝ беше вдигната, за да можеше да се вижда татуировката на кръста ѝ: флагът на Конфедерацията над думата „бунтовник“. Момичето нямаше куража да погледне към Харпър.

— Съжалявам, г'спожа. Не прая нищо друго с ноктите си, освен да ги гриза.

Али я погледна така, все едно искаше да ѝ каже нещо — очите ѝ бяха извинителни и разтревожени — но просто отвори уста, затвори я и поклати глава.

Харпър се усмихна с усилие, благодари им и ги остави. Драконовата ѝ люспа пулсираше с неприятна топлина по начин, който я караше да си представя човек, който диша през нагорещени въглени.

---

[1] Игра на карти. — Б.пр. ↑

Сънуваше, че носи рокля от оси, и се събуди, когато започнаха да жият.

Мазето беше задушно и мрачно в късната утрин и тя лежеше неподвижно, все още усещаше ужилванията: по ключицата, от вътрешната страна на лявото си бедро, между два от пръстите на краката си.

Притисна брадичка в гърдите си, погледна надолу и видя едно червено петно, което прогаряше тениската ѝ над лявата ѝ гърда, сякаш някой натискаше огънчето на цигара в памука... от *вътрешната страна*. Копринена нишка бял дим се издигаше от увеличаващото се петно. Стоеше и наблюдаваше, изпаднала в апатия, докато ръбовете се превръщаха в светлооранжева дантела. Най-накрая потърка мястото с палец и изтупа искрите от гърдите си.

Тялото ѝ гореше от десетина подобни на ужилвания от оса изгаряния. Тя отметна одеялото си, за да провери дали дрехите ѝ не горяха някъде другаде, и облаче черен пушек се издигна към тавана. Спомни си за детинското си увлечение по димните сигнали. Как можеше да се преведе това съобщение? Вероятно: *Помощ, на път съм да изгоря жива.*

Достатъчно, помисли си.

Изправи се много внимателно, железните пружини изскърцаха. Не искаше да събуди никого, не искаше да причинява никакви неприятности. В началото не беше наясно какво точно искаше да направи, само знаеше, че не желае да говори с никого по темата. Това беше *достатъчно*, за да разбере, че вече е взела решение, само дето не ѝ стана ясно веднага какво беше то.

Рене спеше в леглото до нейното, обърната на една страна, потънала надълбоко в собствените си сънища; усмихваше се на някакво въображаемо събитие. Харпър едва устоя на порива да се наведе и да я целуне по челото, да има един последен момент на физическа близост. *Последен момент?* Установи, че не може да гледа дълго приятелката си. *Достатъчното* представляваше един вид

предателство на тяхното приятелство. *Достатъчното* щеше да нарани Рене, щеше да я остави... как? *Лишена* беше думата, която ѝ идваше наум. *Лишена* и *достатъчно* си подхождаха като булка и младоженец.

Харпър обмисли възможността да опакова „Портативната майка“ и дрехите си в чантата, но *достатъчното* беше място, на което нямаше да има нужда от багаж. *Достатъчното* беше като ехо вътре в самата нея, един вид звънлива празнота; имаше чувството, че е камбанария и някой тържествено беше ударил камбаната ѝ. Не питай за кого бие тя.

Изправи се и закрачи по студения пращен под. Спря се в долната част на стълбите, за да погледне плетеницата от легла, лабиринта от спящи жени. В този момент ги обичаше всичките, дори противната Джейми Клоуз с нейната грозна уста и обърнат нос. Винаги си беше мечтала да има твърда приятелка като Джейми, някоя груба и устата, която би направила всяка кучка на нищо. Обичаше Рене и близначките Нейбърс, и малката Емили Уотърман, и Али, и Ник. Най-вече Ник с неговите бутилково зелени очи и артикулиращи ръце, които ваеха думи във въздуха, както момче магьосник редеше заклинания.

Харпър изкачи стъпалата към вратата, дръпна резето и се измъкна навън. Премижа на воднистата слънчева светлина. От известно време не беше виждала такава и тя нарани очите ѝ.

Небето беше високо и бледо като одрипавял платнен покрив на цирково шапито. Изкачи още стъпала, като оставяше тънки струйки дим зад себе си. Люспата беше прогорила дупки в долнището ѝ, както и в тениската ѝ от „Наем“. Бяха гледали филма заедно е Джейкълб и той държеше ръката ѝ, докато плачеше накрая. Изненада се, че копнее за съпруга си, за жилавата сила на ръцете му, които някога обгръщаха талията ѝ. Като че ли нямаше значение, че последния път, в който го видя, той беше насочил оръжие към нея.

Предполагаше, че Джейкълб е прав. Щеше да е много по-лесно, ако бяха постъпили по неговия начин. Той знаеше колко ужасно щеше да бъде да изгорят като факли и просто искаше да я пощади. Затова тя беше разрязала лицето му със счупено стъкло и беше похабила специалната им бутилка с вино.

Казваше си, че иска да остане жива заради бебето, но то нямаше нищо общо с това, не и наистина. Държеше се, защото не беше готова да каже сбогом на живота си и на всичко хубаво в него. Егоистично

искаше още. Искаше да прегърне баща си отново и да помирише неговия одеколон „Ейт & Боб“, който винаги я караше да си представя напоено в морска вода въже. Искаше да седне на някой басейн, слънцето да гали почти изцяло голото ѝ тяло и да се унася, докато майка ѝ бърбореше безспир за всички забавни неща, които Стивън Колбер^[1] беше казал по телевизията предната вечер. Искаше да прочете любимите си книги отново и да се срещне с любимите си приятели за пореден път: Харп и Рон, Билбо и Гандалф, Леско и Голям Перчем, Мери и Бърт. Искаше още веднъж да си поплаче на спокойствие и да си подмокри гащите от смях. Искаше още много секс, макар че, като се замислеше, по-голямата част от сексуалната ѝ история включваше спане с мъже, които не харесваше особено.

Харпър си казваше, че желае да остане жива, защото искаше синът ѝ (изненадващо сигурна беше, че ще е момче, така беше почти от самото начало) също да изпита някои от тези хубави неща; да се срещне с родителите и, да прочете някои хубави книги, да си намери момиче. В истинския свят детето ѝ никога нямаше да постигне нищо от изброеното. Щеше да умре още преди да се е родило. Щеше да се опече в утробата ѝ. Живееше единствено за да го убие. Искаше да се извини на бебето, че го беше заченала. Чувстваше се така, сякаш вече беше нарушила едничкото обещание, което му беше дала.

Стигна върха на стълбището и осъзна, че си беше забравила обувките. Това нямаше значение. Тънката коричка на първия сняг се беше стопила, освен няколкото останали петна под боровете. Вятърът шибаше високите плетеници мъртва трева и превръщаше океана в остри вълни.

Не беше сигурна, че ще може да изтърпи вятъра, който идваше от водата, не и в тънките си дрипави дрехи, но за няколко мига се наслади на свежия океански въздух. Не биваше да бъде навън през деня Бен Патчет щеше да се разстрои, ако разбереше, но Кемп Уиндъм беше пуст, студен и празен и нямаше кой да я види.

Харпър се насочи към брега, стъпваше по влажната, загнила трева. Спря само веднъж, за да разгледа един бял камък с размерите на бебешки череп, набразден с черни слюдести нишки, които ѝ приличаха на драконова люспа. С големи усилия успя да го натика в джоба на долнището си.

Проправи си път през поредица от вечнозелени дървета и покрай навеса за лодки, като по пътя събираше още интересно изглеждащи камъни.

Тананикаше си безутешно, пееше думите на песен, която беше чула някои от по-малките деца да си крещят едно на друго. Зачуди се дали въобще знаеха, че това беше пародия на „Хей, Джуд“. Вероятно не.

*'ей тиииии.
не започвай да ПЛАЧЕШ,
ако ИЗГОРИШ сега,
ще е голяма БЕЕЕЕЕЕДА.
СРАМОТА!
Ако се превърнеш на ПРАХ!
Мой ред е да МЕТА, ах!
И да изчистят пепелта.*

Усмихна се, без да изпитва някакво удоволствие.

Искаше и се да повярва в чудото на леля Каръл, искаше ѝ се много силно да повярва, че може да пее и да се спаси от неприятностите. При всички останали сработваше, поддържаше ги в безопасност и ги изпълваше с доволство, трябваше да се задейства и при нея, но не ставаше и тя не можеше да направи нищо по въпроса: мразеше ги, че правеха нещо, на което тя не беше способна. Мразеше ги, че я съжаляваха.

Навън, сама в хапещо студеното утро, можеше да признае пред себе си, че ги намираше за отблъскващи, когато засветеха в църквата. Да стои сред тях, когато очите им блестяха, а драконовата им люспа пулсираше, беше също толкова ужасно, колкото да бъде погалена в тълпата от непозната ръка. От всички пеша, които искаше да приключат, най-много желаше да види края на сутрешните ходения в параклиса, на звука и яростта, на песента и светлината.

Харпър вървеше по нацепения док. Соленият въздух на открития океан я заливаше с мощни, пречистващи удари. Приятно ѝ беше да стъпва по дървените дъски, омекнали от цяло десетилетие на тази

влага. Отиде до края и седна. Камъните в джобовете и издрънчаха в дървото.

Загледа се в острова на Пожарникаря, пръстите ѝ танцуваха над водата. Заби палеца си в нея и изохка, беше толкова студена, че чак я заболя.

Някой беше оставил връзка зелен канап на един от стълбовете. Започна отнесено да го размотава. Чувстваше, че е важно да не мисли за какво точно беше дошла на дока. Ако се изправеше очи в очи с мисълта, можеше да загуби куража си.

На някакво подсъзнателно ниво знаеше, че студът на океана ще бъде също толкова непоносим, колкото жилецото усещане от нагорещената драконова люспа, и инстинктът щеше да я накара да се върне на брега. Ако обаче вържеше китките си, нямаше да е способна да плува и студът бързо щеше да замени болката с безчувственост. Помисли си, че може да отвори очи, докато се намира под водата. Обичаше размазаната тъмнина на водния свят.

Надвисналата мъгла започна да се вдига на изток и Харпър успя да види късче бледа синева. Почувства се пречистена и открита като това синьо небе. Чувстваше се добре. Започна да навива канапа около китките си.

Вятърът ѝ донесе далечен вик.

Подвоуми се, но килна глава на една страна, за да слуша.

В единия край на малкия остров се намираше останка от едностайна къщичка. Само две от стените ѝ още си бяха на мястото. Другите две бяха пропаднали заедно с покрива. Обгорени греди се преплитаха вътре.

Втора, по-малка постройка, барака за инструменти без прозорци — боядисана в зелено, с бяла врата — беше построена на едно пясъчно възвишение, което беше обърнато точно към Кемп Уиндъм. Покривът ѝ беше от трева и задната стена преливаше в дюна, което я караше да изглежда като хобитска хралупа, прокопана в хълма. Една ламаринена тръба, която играеше ролята на комин, изпускаше струйка дим по цели дни и цели ноци, но Харпър беше наясно, че това не беше привлякло вниманието на никой от външния свят. Нямаше как да оглеждаш крайбрежието и да не видиш поне десетина извиващи се димни нишки като тази.

Коминът понесе ехото на напрегнат и далечен глас.

— *Не! Не, няма! Не можеш!* — викаше Пожарникаря. — *Няма да се предаваш!*

Сърцето ѝ щракна като капан. За един ужасен миг имаше чувството, че говори на нея.

Разбира се, нямаше как да я види от вътрешността на бараката си. Мъжът нямаше никаква представа, че тя е там.

— *Не направих ли всичко, което искаше?* — изрева той, а вятърът сграбчи гласа му и го доведе при нея чрез някакъв перверзен номер на акустиката. — *Не направих ли всичко, за което ме помоли? Не мислиш ли, че искам да се откажа? Но все още съм тук. Щом аз няма да си вървя, и ти няма да го направиш.*

Харпър имаше чувството, че трябва да избяга — нямаше никакво право да чува това — но не можеше да помръдне. Яростта, която усети в гласа му, я прикова на място като кол.

В бараката се чу опустошителен метален тътен. Вратата се разклати. Тя стоеше безпомощно и наблюдаваше случващото се, надяваше се от дъното на душата си, че Пожарникаря няма да излезе навън и да я види.

Той не го стори и всичко приключи в този момент. Пушекът се издигаше спокойно от комина и се разтваряше бързо в мъглата. Вятърът брулеше жилавите стъбла на морската трева на острова.

Харпър се заслушваше, чакаше и наблюдаваше, докато не осъзна, че трепери от студа. Пусна канапа, който увиваше около китките си. Вятърът го сграбчи, надигна го във въздуха и го запрати в океана. Сви колене към гърдите си и ги прегърна, за да се стопли. Камъкът, който приличаше на череп на бебе, се забиваше болезнено в хълбока ѝ, затова го извади от джоба си и го остави на ръба на пристана.

Прекалено близо до края. Камъкът се катурна. *Пляс*, додаде водата, когато го погълна.

Звукът беше толкова приятен, че Харпър пусна всички останали камъни, които беше събрала, един по един, само за да го чуе отново.

Норма Хийлд казваше, че има духове наоколо, духове, направени от пушек. Може би Джон крещеше на един от тях. Може би крещеше на сенките. Или на себе си.

Духовете пренасяха съобщения от отвъд, но не приличаха на добри слушатели. Джон звучеше толкова нещастен и наранен, че

Харпър си помисли, че *някой* би трябвало да го слуша. Ако духовете не желаеха, тя щеше да го стори.

Джейкъб винаги мислеше, че знае какво е най-добро за нея, и ако сега се убиеше, просто щеше да докаже, че е бил прав. Това беше причината да продължава напред — за да му го начука. Сега, когато се беше разбудила, не мислеше, че трябва да му прости за оръжието.

Никой не я чу как се прибра в мазето на параклиса. Одеята ѝ миришеха на лагерен огън, но топлината им беше толкова приятна, че заспа за минути... и този път нямаше сънища.

---

[1] Стивън Тайрон Колбер (р. 1964) — американски актьор, писател, модератор на телевизионното предаване „The Colbert Report“ и бивш кандидат-президент на САЩ. През 2006 г. списание „Тайм“ го обявява за една от 100-те най-влиятелни личности на годината. — Б.пр.

↑

В нощта на първата лотария, в която се решаваше кой щеше да яде и кой не, на Харпър ѝ се падна да работи в кухнята. Норма я разположи точно до прозореца за сервиране, зад една сгъваема маса с термоси, чаши и голяма правоъгълна тенекиена кутия със захар.

— Можеш да подслаждаш кафето на губещите. По една лъжичка на всеки, не повече. Показвай им корема си, нека им бъде напомняно защо пропускат обяда: твоето безценно малко чудо — каза жената.

Това не накара Харпър да се почувства по-добре. Накара я да се почувства дебела, привилегирована и самотна. Разбира се, не беше дебела. Е, вярно, вече не можеше да закопчава най-горното копче на дънките си и прикриваше този факт с широки суитшърти. Но все пак мебелите не се тресяха, когато минеше покрай тях.

Обядът представляваше водниста овесена каша с парченце праскова, взето от някоя друга консерва. Задачата да раздава билетите се падна на Нелсън Хайнрих и той вършеше работата си с един от коледните си пуловери: тъмнозелен, с джинджифилови човечета, които танцуваха по него. Носеше шапка на Дядо Коледа, която според Харпър си беше истинска проява на лош вкус; сякаш раздаваше захарни бастунчета, а не отнемаше храната на хората.

Билетите бяха сложени в кафява дамска чанта. Губещите имаха черен „X“ на тях. Харпър си помисли, че тази чанта беше един вид кармична противоположност на Разпределителната шапка^[1]. Вместо човек да бъде изпратен в Слудерин или Грифиндор, щеше да си тръгне гладен и с чаша сладко кафе. Дори нямаше да получи шанса да остане с другите в столовата.

Не мисля, че това ще е добра идея — беше обяснил Бен Патчет. — Ако позволим на загубилите да останат, другите ще ги съжалят и ще споделят храната си с тях. Обикновено нямам нищо против споделянето, даже го подкрепям, но в този случай ще обезсмисли цялата идея на лотарията. Разполагаме с толкова малко, че ако хората започнат да делят порциите си, все едно никой няма да яде.

След това каза, че ще има само двайсет и девет губеци билета в чантата. Той беше решил да вземе трийсетия, за да покаже, че не моли някой да направи нещо, което самият той не е готов да стори.

В 2:00 часа — обичайното им време за обяд — Норма отключи вратите на столовата и се отмести настрана, за да могат хората да влязат и да изтупат снега от шапките и раменете си. Отново беше заваляло — бърза, лека, нежна прах.

Дон Люистън беше на края на опашката, но си проправи път към Нелсън Хайнрих. Нелсън премига насреща му, изненадан.

— Дон, ти си на шейсет и три! Няма нужда да теглиш билет! Аз няма да го правя, а съм само на шейсет! Върви и си вземи прасковите. Аз вече получих моите. Господи, бяха толкова вкусни!

— Ще тегля билет, кат' всеки друг тук, благодаря, Нелсън. Бездруго никога не съм си падал особено по яденето, предпочитам чаша кафе с малко захар.

Преди Дон да успее да натика ръката си в дамската чанта, Али се плъзна до него и сграбчи китката му.

— Господин Люистън, извинете ме, но може ли да изчакате минутка. Имаме цял екип Бдителни, които са прекарвали нощта навън на студа и са нареждали дъски между къщите. Отец Стори каза, че няма проблем да теглят първи.

Али извърна поглед от Дон и направи жест с глава. Към нея се затътриха няколко тийнейджъри.

Някой се провикна:

— Хей, защо не спазвате реда? Всички тук се надяваме да получим обяд.

Али не му обърна внимание. Както и Майкъл, и децата, които вървяха след него. Майк застана до Дон Люистън и му кимна, бръкна в чантата... и извади бял камък с размерите на яйце на червеношийка.

— Хах — изуми се момчето. Я погледнете. Май изтеглих губец билет!

Майкъл лапна камъчето си, мина покрай прозорците за сервиране и се насочи към бара с кафе. Там мълчаливо си наля чаша от черната напитка и протегна ръка, за да получи лъжица захар от Харпър.

Нелсън Хайнрих се пулеше след момчето, устата му беше увиснала като на бавно загряващ. Мъжът погледна в дамската чанта,

опитваше се да разбере откъде се беше взел камъкът.

Али започна да си подсвирква весела песничка.

Следваща да тегли беше Джилиън Нейбърс. Пак камъче.

— Голям късмет! — каза радостно тя и лапна камъка.

Отиде при Харпър, наля си кафе и изчака да получи захарта си.

Зад нея сестра ѝ Гейл бръкна в чантата и този път Харп видя, че момичето стискаше камъчето в дланта си, преди да почне да избира от билетчетата.

Искаше да се изсмее. Искаше да ръкопляска. Чувстваше се като девойка, напълнена с хелий — толкова лека, че всеки момент щеше да полети и да се блъсне в тавана като балон. Болеше я от щастие — онова свирепо, светло щастие, което не беше изпитвала, откакто се зарази с драконовата люспа.

Идеше ѝ да сграбчи децата, Бдителните, приятелите на Али и да ги стисне в прегръдките си. И не само заради онова, което правеха в момента: участваха в лотарията просто за да се откажат от обяда, за да могат другите да се нахранят. Беше също и заради онова, което Али си *подсвиркуваше*, песничка, която разпозна още от първите три тона: толкова сладка мелодия, че почувства, че може да я разцепи на две, точно както стъклото се цепеше от определени музикални тонове.

Мелодията беше от „Лъжица захар“, най-хубавата песен от най-хубавия филм на света^[2].

Гейл Нейбърс изтегли белия си камък, изкудкудяка и отиде да си вземе кафе. Всичките деца го правеха: децата на Али. Всичките момичета тийнейджърки, които си бяха избръснали главите, за да приличат на нея, и всичките момчета тийнейджъри, които се бяха записали при Бдителните просто за да бъдат около нея.

Дон Люистън бутна назад каскета си, почеса се по челото с палец и също започна да си подсвирква. Кимаше на всеки Бдителен, който минаваше покрай него, за да изтегли камък и да пропусне обяда.

Отец Стори също си свиркаше. Харпър не го беше видяла да влиза, но и той беше там, стоеше от едната страна на вратата, усмихваше се широко, но всъщност беше на път да се разплаче. Леля Каръл стоеше до него, облегнала глава на рамото му, свиркаше си с всички останали, а очите и приличаха на златни монети. Вече десетина души бяха подхванали песничката, мелодията беше също толкова приятна, колкото първият топъл ароматен полъх на пролетта, и очите

им засветиха като лампи. Горяха нежно отвътре. Горяха с песента, с Блясъка.

Гейл Нейбърс протегна чашата си за лъжицата захар. Харпър ѝ я сипа и започна да пее.

— *Само една лъжица захар* — припяваше си тя, а гласът ѝ беше изпълнен от емоции — *прави лекарствата по-лесни за преглъщане, по-лесни за прее-глъщане...*

За момент забрави, че е бременна, че е дебела, че е самотна, че е покрита с някаква запалителна спора, която беше готова да се възпламени по всяко време. Докато пееше, забрави за отвратителната книга на Джейкъб и за противния му револвер. Забрави, че светът е пламнал.

От основата на гръбнака ѝ потече топлина, която се разпространи по ивиците драконова люспа по кожата ѝ по приятен, вълнуващ начин. Тя се олюля, без дори да го осъзнае. Светът стана някак си различен, някак си течен. Кръвта ѝ започна да се надига, сякаш плуваше в басейн от топлина и светлина, сякаш самата тя беше ембрион, а не приносителят на такъв.

Следващия път, в който сипа захар, блестящите кристалчета като че ли падаха на забавен каданс: водопад от съкровища. По драоновата люспа около китките и врата ѝ се сипеше светлина, която превръщаше малките кубчета в сребристокбели трели. Чувстваше се като хвърчило, което се изпълваше и политаше от песента, а не от вятъра. Тя беше топла като напечено от слънцето стъкло, кожата ѝ пламтеше — не болезнено, а от удоволствие. Ръката ѝ беше облечена в ръкавица от светлина.

Бдителните идваха и ѝ кимаха, вземаха кафето или чая си и си тръгваха, всичките блестяха, всичките сияеха като духове. Харпър се радваше за всеки един от тях, обичаше ги всичките, макар че не помнеше кои бяха. Не помнеше нищо от онова, което беше преди песента. Не можеше да се сети за нищо, което имаше по-голямо значение от мелодията. Не вярваше, че някоя лъжица захар, без значение колко сладка беше тя, можеше да е по-приятна от топящата се сладост, която се разливаше в нея.

Отец Стори беше последният, който дойде за кафе. Той също беше изтеглил камък, има си хас. Все още не го беше лапнал, просто го държеше.

— Виждаш ли, госпожице Уилоус! — провикна се старецът. — Най-накрая си щастлива. Щастлива си и изглеждаш чудесно!

— Госпожица... Уилоус? — учуди се Харпър, говореше завалено и отнесено, докато сипваше захарта. — Коя е госпожица Уилоус?

— Скоро ще се сетиш — обеща ѝ Отец Стори.

---

[1] Препратка към поредицата „Хари Потър“ на Джоан Ролинг. Тази шапка служи за разпределяне на младите магьосници в четирите дома на училището за магия и вълшебство. — Б.пр. ↑

[2] Става въпрос за филма „Мери Попинз“. — Б.пр. ↑

Наистина така стана. Името ѝ се завърна при нея малко преди зори, върна се почти веднага, след като спря да се опитва да си го спомни. Подсъзнанието ѝ го изплю без никакво предупреждение, по начина, по който понякога ѝ осигуряваше отговора на някой въпрос в кръстословиците, който я затрудняваше.

Не се събуди, кашляйки отново дим. Нямахше повече горещи ужилвания, които да прогорят тениската ѝ през нощта. При следващото събиране в параклиса Каръл седна на органа, за да изсвири „Дух в небето“, и хората запяха. Те ревяха и тропаха като герои от произведение на Мелвил, които, пияни от грог, плашеха чайките с граченето си. Харпър се присъедини към тях и също зарева, рева, докато гърлото ѝ не се продра.

И те засяха, всички заедно, този път и тя. Очите ѝ засветиха като лампи, кожата ѝ зажува от топлина и от удоволствие, мислите ѝ изскочиха от главата ѝ като птица, понасяща се по горещите летни течения, и за няколко седмици почти всичко беше добре.

ТРЕТА КНИГА
КАТО СЕ ЗАГОВОРИХМЕ ЗА ДЯВОЛА

1

ЯНУАРИ

Събуди се на втория ден от януари, не от кошмар, а защото усети нещо да се движи в нея, да притиска мускулите на корема ѝ.

Лежеше будна в мрака, с отворени очи, а ръцете ѝ бяха върху стомаха ѝ.

Кокалест израстък, с размерите на палец, натисна отвътре и докосна дясната ѝ длан.

— Хей, ти — прошепна тя.

Нощта, в която медальонът изчезна, Рене и Харпър слушаха Марлборо Мен на радиото с батерии.

— Не мога да разбера как издържате този човек. — Норма Хийлд минаваше покрай леглата им и се беше спряла да чуе какво слушат. — Всяка негова дума е капка отрова в ушите ви. — Отговори ѝ Рене:

— Той е най-близкото нещо до местни новини, което ни е останало.

— По-важното е подкрепи я Харпър, — че сме отвратителни жени и неговата отвратителност ни възбужда. Колкото по-отвратителен, толкова по-добре.

— Да — съгласи се Рене. — И това също.

Харп поставяше целувки върху квадрати пергаментова хартия, като изпробваше различни нюанси червило. След всяка целувка избърсваше устните си и пробваше друго. Рене беше събрала всякакви видове червила от всички жени в мазето.

Когато Харпър направеше някоя хубава целувка, я подаваше на приятелката си, която я навиваше около канелена пръчица или ароматно парченце от лимонова кора. След това я прибираще в малко стъклено шишенце, което запушваше с коркова тапа. Това бяха целувки за спешни случаи. Харпър трупаше такива за „Портативната майка“, така че, когато синът ѝ се нуждаеше от целувка, да може да си избира от наличните. „Портативната майка“ вече не беше книга, а пакет, цяла колекция от потенциално необходими неща, които бяха окупирали цялата ѝ пътна чанта.

Ник стоеше в краката им и играеше „Яци“^[1] срещу себе си. Заровете тракаха в пластмасовата чашка. Мазето беше пренаселено, изпълнено с разговори, спорове, смях, скърцащи пружини, всички стояха вътре на топло, докато навън валеше силен сняг.

Марлборо Мен казваше по радиото:

— Смятате ли, че момиче с драконова люспа може да прави димни кръгчета с путаранката си? Човече, постоянно си задавах този въпрос. Е, този уикенд Марлборо Мен се развихри заедно с

Крайбрежните подпалвачи в Портсмът и имаше възможността да разбере. Ще ви разкажа всичко след минута, но първо, ето ви една история от „Конкорд“. Губернатор Йън Джъд-Скилър съобщи, че членовете на Националната гвардия са се отбранявали, когато са застреляли и убили единайсет факли вчера на канадската граница. Шайката е атакувала барикадата — не с бели флагове, както беше съобщено — и обсадените войници са открили огън, за да ги разпръснат...

— Убиец — заяви Норма и подсмръкна. — Този радиоводещ, когото слушате. Убива хора като нас. На всичкото отгоре се *фука* с постъпките си. Бучиниш^[2] за ушите, точно това е той.

— Така е — съгласи се Рене. — Много е глупав, спор няма. Това е още една от причините да го слушаме. Колкото повече знаем за *него*, толкова по-малко ще научи той за *нас*. Хората се обаждат със съвети и този клоун ги пуска в ефир. Ако някой някога спомене Кемп Уиндъм или посочи към нас, ще имаме преднина. Дори никой да не се обади, научих доста неща за крематорния отряд, с който движи, само като слушах предаването му. Научих, че се състои от осем мъже и една жена и че двама от тях са бивши военни и са успели да ги снабдят с някои сериозни оръжия. Петдесеткалиброви някакви си? Предполагам, че става въпрос за доста големи пушкала. Знам, че пътуват в две превозни средства, ван и голям оранжев камион. Знам, че разполагат с полицейски скенер и през повечето време местната полиция е щастлива...

— Оранжев камион? — попита Харпър. — Имаш предвид пикап?

Али изпищя от другия край на помещението.

— *Не, НЕ!* — И обърна леглото си.

Всички се обърнаха към нея — освен Ник, разбира се, тъй като той не беше чул нищо.

Али риташе един овехтял куфар, докато от него не се посипа мръсно пране на пода.

— Мамка му! — изкрещя отново тя. — Мамка му! Мамка му *мамка му мамка му мамка му* МАМКА МУ!

Разговорите постепенно стихнаха. Емили Уотърман, момиче едва на единайсет години, което беше надживяло цялото си семейство и

което имаше красиви пера драконова люспа в долната част на луничавите си ръце, влезе под леглото си и покри уши.

Рене беше първата, която реагира, закръгленото ѝ, приятно лице остана напълно спокойно. Харпър се намираше на две стъпки зад нея.

Рене забави крачка, когато се приближи до Али, движеше се по същия начин, по който, ако се опитваше да отиде до дива котка. Харпър коленичи, за да погледне под леглото на Емили Уотърман.

— Емили? Всичко е наред — увери я тя и се пресегна към нея. Добави шепнешком: — Али е голяма калпазанка.

Момиченцето поклати глава и се отдръпна по-надалеч от ръката ѝ. На Харпър ѝ се прииска да разполага с кутията си с Мери Попинз на нея, в която имаше шоколадчета и репичка за спешни случаи.

— Али — започна Рене, — какво има?

— Няма го, няма го, *мамка му...*

— Кое го няма? Какво си изгубила?

— Не съм *губила* нищо. Медальонът беше под възглавницата ми, а сега не е, защото една от вас, *кучки*, го е откраднала. — Момичето огледа кръвнишки жените в мазето.

Емили изписка ужасена и извърна лице от протегнатата към нея ръка. Харпър имаше намерение да я издърпа и да я прегърне, но реши, че това може да е прекалено, и просто я погали по гърба.

Рене каза:

— Али, знам, че си разстроена, но недей да викаш...

— Ще правя каквото си искам.

— ... защото плашиш малките. Защо не попиташ Ник...

— Попитах го, не мислиш ли, че съм го *попитала* преди петнайсет минути, когато започнах да го *търся*?

Едно пипалце от блед дим се издигна изпод крачола на гащеризона на Емили Уотърман.

— Али! — каза Харпър. — Престани. Караш Емили да пуши!

— Моля те, Али — опита се да я успокои Рене и постави ръка на рамото ѝ. — Всички бяхме подложени на много стрес, човешко е да ти се прииска да покрециш от време на време. Но ако седнеш с мен...

— Ще престанеш ли да ме *докосваш*? — изрева момичето и махна ръката на жената от себе си. — Не знаеш абсолютно нищо за мен. Не си ми майка. Майка ми *изгоря* като факла. Ти не си ми *никаква*. Не си ми майка, не си ми и приятелка. Ти си лешояд, който се

храни от *болката*, кръжиш и кръжиш, докато не намериш някой, от когото да се нахраниш. Затова прекарваш цялото си свободно време в четене на децата. Харесват ти наранените им малки сърчица. Храниш се от самотата им точно като вампир. Обичаш сирачетата, защото се *нуждаят* от някого. Лесно е да им прочетеш приказка и да се почувстваш специална от това. Но ти не си специална. Спри да се храниш от всички нас.

В мазето настана неловка тишина.

Харпър искаше да каже нещо, но беше изгубила способността си да говори. Не беше сигурна дали беше онемяла от ужаса — никога не си беше представяла, че Али, която беше толкова смела, толкова умна, толкова красива и толкова забавна, можеше да бъде толкова жестока — или от полазващото усещане за дежавю. Когато момичето настояваше, че алтруизмът всъщност е егоизъм, а добротата — форма на манипулация, звучеше точно като Джейкъб. Притежаваше цялата му дивашка логика. Караше човек да се чувства наивен и инфантилен, че въобще си е помислил, че на света може да съществува нещо добро.

Рене беше вдигнала ръка пред себе си, за да предпази лицето си, като че ли очакваше да бъде ударена. Тя гледаше Али с мълчаливо изумление, чувстваше се наранена.

Всички в помещението очакваха отговора ѝ — очакваха да се защити — но тогава Ник се стрелна напред и застана между двете. Момчето вдигна своята яци карта и я обърна обратно, където беше написало:

Две яцита едно след друго!!

Али се взираше в съобщението неразбиращо. Сграбчи картата, смачка я и я хвърли в лицето на брат си. Тя отскочи от челото му и падна на пода.

Ник залитна назад, сякаш беше блъснат. Рамото му се удари в гърдата на Рене. Харпър не мислеше, че някога беше виждала толкова много болка в нечие друго лице.

Ник избяга. Преди някой да успее да го хване, той вече беше стигнал стълбите. Подвоуми се, преди да стъпи на тях, дари сестра си с един последен поглед и за момент я изпепели с презрение, което можеше да се сравни единствено с жестокостта ѝ. Също като елфическата им красота, явно дарбата да мразят беше нещо характерно в семейството им.

Харпър извика името му, помоли го да почака. Но разбира се, Ник не я чу, просто *не можеше*. Стана, за да тръгне след него, но момчето вече тичаше по стъпалата, мина през вратата горе и излезе навън под падащия сняг.

Харп се обърна с гневен поглед към Али.

— Какво? *Какво?* Имаш нещо да казваш ли, сестра Никоя? — попита момичето.

— Да — отвърна тя, като призова всичко от Джули Андрюс, което имаше в себе си. — *Лошо* шоу, Али. Много лошо шоу. Той също е изгубил майка си, сецаш се, и ти си *всичко*, което му е останало. Засрами се. След като е хвърлил две яйца!

Отговорът на момичето изненада Харпър повече от всичко. Лицето ѝ се набръчка и тя започна да плаче. Седна тежко с гръб към пружините на преобърнатото легло.

При тази изненадваща поразенска проява, близначките Нейбърс, Джейми Клоуз и всички други членки на неофициалното, неназованото сестринство на Али това общество на осиротели момичета с обръснати глави — се събраха около нея. Дори Емили Уотърман изпълзя изпод леглото си и хукна към Али, за да я прегърне през врата. Момичетата я хванаха за ръцете и седнаха до нея, шепнеха ѝ успокоително и се засуетиха наоколо. Гейл Нейбърс започна тихомълком да събира нещата ѝ. Ако в този момент някой влезеше в помещението, щеше да си помисли, че Али е била тормозена и унижавана, а не Рене или Ник.

Харпър се върна на леглото си, което беше разположено под прав ъгъл на това на Рене. По-възрастната жена вече стоеше на ръба на матрака си и изглеждаше изтощена и обезсърчена, също като нея.

— Дали една от нас да не тръгне след Ник? — попита Рене.

— Не мисля. Няма да отиде много надалеч в този сняг. Бдителните ще вдигнат олелия, ако излезе извън дъските. Някой от тях ще го доведе по някое време.

Марлборо Мен продължаваше да плямпа, говореше за някаква жена, която миришела на мокра котка, когато изгоряла. Изглеждаше обиден, че е имала наглостта да воня, докато умира. Това накара Харпър да си помисли, че в крайна сметка краят на света не беше нещо чак толкова лошо.

— Не издържам повече — каза Рене и Харп си помисли, че говори за живота в лагера, но тя имаше предвид само водещия.

Пресегна се, превключи с нервен жест радиото на АМ и започна да търси станция на фона на статичния шум.

— Какво правиш? — попита я Харпър. — Защо хората в този лагер винаги слушат статичен шум? За какво се ослушвате?

— Марта Куин — отвърна Рене.

— Марта Куин? Марта Куин, която беше водеща по МТВ преди хиляда години?

— Тя е там навън... някъде.

— Лъжи — измърмори Норма Хийлд. — Всичко е лъжи. Празни надежди.

Рене не ѝ обърна внимание.

— Знаеш какво казват децата.

— Нямам никаква представа какво казват децата. Какво казват?

— Върнала се е от осемдесетте, за да спаси човечеството. Марта Куин е единствената ни надежда.

---

[1] Игра със зарове. — Б.пр. ↑

[2] Бучиниш — отровно тревисто растение. — Б.пр. ↑

3

— Никога не съм слушала лично предаванията ѝ, но се предполага, че излъчва отнякъде край бреговете на Мейн. — Рене се бореше с едно огромно оранжево яке.

Жените кръжаха около стълбището на мазето, вземаха палта и шапки от кашони, приготвиха се за стотина метровия преход през снега към столовата и вечерята. Навън вятърът пищеше.

— От кораб?

— От остров. Имат собствен град, на който разполагат с изследователска лаборатория, която се поддържа от федералното правителство. Или поне онова, което е останало от него. Тестват експериментални лекарства.

Джейми Клоуз се ухили и показа кривите си зъби, два от кучешките ѝ долу липсваха.

— Имат серум, който приемаш на осемнайсет дози. Като при бяс. Той потиска драконовата люспа, но трябва да ти го дават *всеки ден*. Наведи се, свали си панталона и захапи тази пръчка, защото ще те боцнем право в задника. Аз казвам, не, благодаря. Ако исках някой да завира болезнени неща там, имам чичо, на който мога да разчитам.

Харпър беше увила шал около устата си, най-вече в долната част на лицето си, и смяташе, че това ѝ дава правото да не отговаря. Тя се смеси с тълпата от жени, които се качваха по стълбите и излизаха навън в мрака и пищящата буря.

— Не е чак толкова зле — измърмори Гейл Нейбърс. Поне Харпър смяташе, че е Гейл Нейбърс. Трудно беше да различи близначките при каквито и да било обстоятелства, но с шапка до веждите и вдигната около ушите пухкава яка, нямаше как да види каквото и да било от лицето ѝ. — Очевидно правят страхотни неща с медицинска марихуана. Всички имат разрешение да я ползват, по седем джойнта на седмица. Правителствено отгледана трева, наистина чиста, топи се в устата.

— Също така получаваш позволение да пиеш алкохол на шестнайсет — каза онази, която Харпър смяташе, че е Джилиън.

Спомни си, че близначките бяха навършили толкова години скоро след Деня на благодарността.

Тълпата избута Харпър по стълбището навън в нощта. Върху снега бяха наредени дъски, които се губеха напред в мрака. Соленият вятър постоянно я блъскаше, опитваше се да я събори. Не беше толкова стабилна на краката си, колкото преди два месеца. Центърът на гравитацията ѝ се беше изместил. Тя се подпря на един камък, върху който се беше образувала бяла снежна шапка.

Близначките Нейбърс я подминаха и продължиха напред. Емили Уотърман подскачаше след тях. Чу я да казва:

— Ядат сладолед в петъците! Домашно приготвен сладолед! Три вкуса: ягода, ванилия и кафе. Кафето е любимият ми.

— Сладолед всеки ден! — обеща едно от момичетата Нейбърс.

— Сладолед за закуска! — каза другото и всички се изгубиха в нощта.

Али хвана Харпър за лакътя и ѝ помогна да се изправи.

— Мислиш ли, че Ник е отишъл в столовата? — попита момичето, гласът ѝ беше слаб и обезсърчен. Брат ѝ не се беше върнал в спалното помещение, не го бяха виждали, откакто избяга.

— Не знам — отвърна Харп. — Вероятно.

— Мислиш ли, че Рене ще ми проговори някога?

— Мисля, че ще се почувстваш по-добре, когато ѝ се извиниш.

— Дон Люистън знае къде се намира.

— Кое?

— Островът. Островът на Марта Куин. Поне *смята*, че знае. Веднъж ми го показа на картата. Каза, че според наличната информация, вероятно е Островът на Свободния вълк край Мъчайъс.

— Значи, е слушал предаването?

— Не.

— А ти?

— Не.

— *Някой* въобще слушал ли е Марта Куин?

— *Не* — отвърна Каръл Стори, преди Али да има възможност да отговори.

Бяха стигнали до разклонението в края на Монюмънт парк, където пътеката от параклиса се свързваше с няколко дъски продължаващи към гората. Каръл се появи от снега, който валеше на

една страна, баща ѝ беше зад нея. Тя го водеше, сякаш беше дете, държеше го за облечената му в ръкавица ръка.

— Можеш да питаш всички в лагера — продължи Каръл Стори. — Винаги някой друг е слушал предаването. Но ако имат перфектното убежище, за което да си мечтаят, какво лошо има в това? Понякога самата аз търся станцията. Но ще ти кажа нещо. Дори да е някъде там, Марта Куин не разполага с нищо, от което имаме нужда. Вече разполагаме с всичко нужно, точно тук.

Харпър влезе в столовата, от ботушите ѝ падаше сняг на малки мокри късчета. Отец Стори изтупа палтото си и върху краката му се посипа миниатюрна виелица. Жената огледа наоколо за Ник, но не го видя.

Взеха си подноси и застанаха на опашката, за да получат храна.

Отец Стори каза:

— Винаги съм си падал по Марта Куин, с нейните цветни жилетки и тънки вратовръзки. Има нещо в жените с вратовръзки. Иде ти да ги сграбчиш и да ги дръпнеш за едно бързо. — Мъжът намигна. Норма Хийлд му сипа черпак равиоли. Сосът приличаше на кал. Норма, това изглежда превъзходно. По твоя рецепта ли е?

— На „Шеф Боярди“^[1] е — отвърна жената.

— Чудесно! — изрева Отец Стори и продължи напред, за да си вземе няколко бисквити.

Норма завъртя очи и го наблюдава, докато се отдалечаваше, след което погледна Харпър. Взе още един черпак равиоли, но вместо да го сипе в купичката ѝ, го размаха пред нея.

— Помня, когато я давах по телевизията. Марта Куин. Учеше малките момичета да се обличат като курви. Тя, Мадона и онази с коса като захарен памук, Синди Лоупър. Хората като Марта Куин са причината този свят да бъде обгърнат в пламъци. Трябва да се запиташ дали бог би оставил подобна жена жива и би я направил неговия глас, за да избави неговите хора? Погледни в сърцето си. Знаеш, че не би го сторил. Нея я няма, както и Мадона, както и всеки лихвар в Джю Йорк^[2], който е забогатял, като превръща малки момиченца в проститутки. Ти го знаеш и аз го знам, че е така. — Равиолите паднаха от черпака в купичката с влажно *шляпп*.

— Много се съмнявам бог да е настроен антисемитски към Ню Йорк или някъде другаде, Норма — отвърна Харпър. — При

положение че нарича евреите своите избраници, това ми се струва малко вероятно. Виждала ли си Ник? Идвал ли е за вечеря?

Норма Хийлд я изгледа със сърдит, тъп и неприятелски поглед.

— Не съм го виждала. Защо не излезеш навън и не го повикаш?

— Той е глух — отвърна Харпър.

— Нека това не те спира.

---

[1] Игра на думи — от англ. *jew* — „евреи, еврейски“. — Б.пр. ↑

[2] Известна марка консервирани паста продукти. — Б.пр. ↑

Майкъл доведе обратно Ник няколко минути преди да съмне. Целият беше мокър и премръзнал от нощната си разходка, тъмната му коса беше сплескана, а очите му представляваха две дълбоки ями. На Харпър и заприлича на диво момче, отгледано от вълците.

Ник мина бързо покрай леглото на Али, хвърли ѝ един кос поглед и отиде право при нея. Върху тесте с лепящи листчета беше написал: *Не искам да спя повече при нея, може ли да спя тук?*

Харпър взе тестето му и написа в отговор: *Научи ме как да казвам „време е за лягане“ на езика на глухонемите и имаме сделка.*

Така Ник Стори се премести да спи при нея, а не при Али, и Харпър поднови обучението си по езика на глухонемите: всяка вечер вземаха по една нова дума или фраза, която представляваше цената за спането на леглото ѝ. Харпър беше добра ученичка, обичаше да се упражнява с момчето, а и се радваше, че има с какво да се занимава.

Вероятно беше *прекалено* отдадена на заниманията си, когато крадецът се появи и отмъкна „Портативната майка“. Дори не беше разбрала, че я няма, докато Рене Жилмонтон не я попита какво се е случило с нея.

Харпър никога не беше виждала Пожарникаря в параклиса преди — никой не беше — и остана също толкова изненадана, колкото и другите, когато той се появи на следващата нощ от кражбата на „Портативната майка“. Мъжът не беше влязъл в самата сграда, а стоеше в нартекса^[1], зад вътрешната двойка врати. Присъствието му създаде чувство на очакване, натрупващо се цяла нощ. Носеха се слухове, че Отец Стори ще направи изявление относно кражбите в женското спално помещение. Имаше намерение да предприеме нещо.

— Мисля, че трябва да отпратим кучката — каза Али на закуска. — Да разберем коя е и да ѝ опаковаме боклуците. Без оправдания, без извинения.

— Какво ще стане, ако крадлата бъде заловена от крематорен отряд? — попита Харпър. — Не само ще я убият, но ще я принудят да им разкаже всичко за лагера.

— Няма да им каже нищо. Не и ако ѝ изтръгнем шибания език, преди да си тръгне. Ще и счупим и пръстите, за да не може да пише.

— О, Али. Не смятам, че наистина го мислиш.

Момичето ѝ отвърна единствено със спокоен, безразличен поглед. Като всички Бдителни, тя пропускаше обедите вече повече от месец. Скулите ѝ стърчаха, а черепът ѝ се очертаваше доста ясно под кожата.

Харпър не искаше Отец Стори или който и да било да се тревожи за онова, което ѝ беше отнето. Всеки беше изгубил по нещо: домове, семейства, надежда. Като се имаха предвид те, „Портативната майка“ не изглеждаше голяма загуба.

Не че не означаваше нищо. Нещата, които искаше да сложи в пътната си чанта за бебето, нямаха край. Имаше дървен меч с въжена дръжка за времето, в което щеше да има нужда да тренира бой с мечове. Имаше мини аудиоплейър, на който беше записала песнички, приказки за преди лягане и няколко поеми. Имаше чадър за дъждовните дни и домашни пантофи за мързеливите. Там беше и тетрадката, от която беше започнало всичко и която беше изпълнена с

факти (дядо ти моят баща работеше в НАСА трийсет години... правеше истински космически кораби!!), съвети (можеш да сложиш абсолютно всичко в една салата — резенчета ябълка, люти чушки, ядки, стафиди, пиле, какаото се сетиш — и тези неща ще са чудесни на вкус), обич (не съм казвала „обичам те“ на тази страница, така че ето, казвам го: обичам те) и много главни букви и удивителни (ОБИЧАМ ТЕ!!!).

Другите също бяха допринесли. Али Стори му подари маска на Железния човек за дните, в които щеше да бъде на тайни мисии и щеше да се нуждае от дегизировка. Рене Жилмонтон беше присвоила осемнайсет кратки книжки от библиотеката на лагера, по една, която да е подходяща за всяка година от живота на сина ѝ, като се започнеше с „Гумите на автобуса“ и завършеше със „За мишките и хората“. Дон Люистън беше направил корабче в бутилка. Каръл Стори предложи стереоскоп, пълен със снимки на исторически места, които вече не съществуваха. В днешно време Айфеловата кула представляваше овъглено копие, което сочеше към едно небе от пушек. Ивицата^[2] в Лас Вегас беше черна пустош. За разлика от истинските, онези в стереоскопа, с техните неонов светлини и бликащи фонтани, щяха да са ярки завинаги.

Когато и последните хора влязоха в параклиса. Отец Стори се качи на подиума, извади камъка на мъдростта от устата си и започна:

— Мислех си да сменя малко реда на нещата и тази нощ да си излея каквото имам на ума, преди да запеем и да се присъединим към Блясъка. Извинявам се за това предварително. Колкото и да ми е приятно да слушам гласа си, не мога да отрека, че песните са_любимата_ ми част от нощта. Предполагам, че вие сте на същото мнение. Понякога си мисля, че след като половината свят е пламнал — и има толкова много смърт и толкова много болка — вероятно е някакъв специален грях да пееш и да се чувстваш добре. Тогава си казвам, е, дори преди драконовата люспа животите на повечето хора са били нечестни, жестоки, изпълнени от загуби, тъга и объркване. Повечето човешки животи са били и са прекалено кратки. Повечето хора са изживели дните си боси и гладни, бягали са от една война или друга, от чума или наводнение. Но хората са продължавали да пеят. Дори бебе, което не е хранено от дни, ще спре да плаче и ще се огледа, когато чуе някой да пее радостна песен. Вие пеете и имате чувството,

че давате чаша вода на жаден човек. Това е доброта. Кара ви да сияете. Доказателството, че сте важни, е в песента ви и докато пеете, вие започвате да светите един за друг. Другите може да паднат и да изгорят... *ще* паднат и *ще* изгорят. Всеки от нас го е виждал да се случва, но тук никой не изгаря. Ние *греем*. Една изплашена, невярваща душа е чудесната подпалка...

— Амин — измърмори някой.

— ... и егоизмът е лош като керосин. Когато на някого му е студено и вие споделите с него одеялото си, на двама ви *ще* е по-топло, отколкото поотделно. Ако споделите с болния лекарството си, неговото щастие *ще* е *вашето* лекарство. Един навярно по-умен от мен човек е казал, че адът, това са другите^[3]. Аз казвам, че сте адът, когато не давате на някой, който има нужда, защото не можете да се задоволите с по-малко. В такъв случай вие се отказвате от собствената си душа. Трябва да сте загрижени един за друг или просто вървите върху въглища, които всеки момент са готови да пламнат. В това вярвам аз, да знаете. Вие вярвате ли, че е така?

— Да — провикна се Бен Патчет, който стоеше от дясната страна на Харпър.

Други го изрекоха заедно с него. Харп не беше изключение.

Тя стоеше там на пейките и се чувстваше също толкова влюбена, колкото в най-щастливите си мигове е Джейкъб... та дори и повече. Не в някой определен мъж или жена, а във всичките, в цялата църква, изпълнена от вярващи. С цялата задруга пътешественици в Бляска. Имаше моменти през последните няколко седмици, в които ѝ се струваше, че открива какво е любовта за първи път.

Джейкъб ѝ беше казал, че всички прояви на алтруизъм всъщност са тайни прояви на егоизъм, че вършиш нещо само за да угодиш на себе си. И наистина беше прав, без дори да осъзнава за какво е прав. Той смяташе, че алтруизмът е безполезен, ако ти носи щастие — че въобще не става въпрос за алтруизъм — без да вземе под внимание, че беше хубаво да се чувстваш добре, защото караш другите хора да се чувстват добре. Когато споделяш щастието си, то ти се връща двойно. И продължава да се връща като хлябовете и рибата. Невъзможното им увеличение беше — може би — едно от чудесата, които науката нямаше как да обори. То беше последното чудо, признато на религията. Да живееш за другите, означаваше да живееш пълноценно;

да живееш само за себе си, беше вид студена смърт. Захарта беше по-сладка, когато биваше споделена с някой друг.

Харпър не смяташе, че е религиозна жена, но в църквата на Кемп Уиндъм беше осъзнала, че *всички* са религиозни. Ако можеш и имаш желание да пееш, то тогава можеш да вярваш и да се спасиш.

С изключение на Пожарникаря навярно. Той наблюдаваше Отец Стори със спокойно изражение на незаинтересуваност и изпускаше димни кръгчета. Не пушеше цигара. Правеше ги някъде в гърлото си — големи, подобни на облачета кръгове, които излизаха на обръчи. Мъжът забеляза, че Харпър го зяпа, и ѝ се ухили. Фукаше се.

Отец Стори свали очилата си, избърса ги на пуловера и отново си ги сложи.

— Предполагам, че има човек, който не вярва във всичко това. Преди около два месеца някой започна да отмъква неща от кухнята. Нищо сериозно — малко мляко, малко консервирано месо. Въобще не си струва дори да се споменава. Като се замисля, кражбата на няколко кутийки шунка може да се приеме като акт на добра воля към всички нас. Тогава някои други неща изчезнаха от женското спално помещение. Чашата на Емили Уотърман беше открадната, любимата ѝ, онази със звезди по нея. Шишенце лак за нокти беше отнето от близначките Нейбърс. Преди пет дни някой си присвои медальона на внучката ми, който тя държеше под възглавницата си. Не съм сигурен, че вече има значение, че е от злато, но в него се намира снимка на майка ѝ, единственото от нея, с което Али разполага, и сърцето ѝ е разбито, че го е изгубила. Вчера крадлата е взела специалния пакет за нероденото дете на сестра Уилоус. Предполагам, че повечето от вас са чували за него, тя го нарича „Портативната майка“.

Отец Стори прибра ръце в джобовете си, изви се в ханша и за момент очилата му просветнаха, отразявайки свещта на подиума, която се превърна в кръгове от червени пламъци.

Сигурен съм, че която и да е взела нещата от женското спално се чувства много засрамена и изплашена. Няма човек тук, който да не страда ужасно, откакто е осъзнал, че е белязан с люспата и подложен на подобен стрес, лесно може да реши да действа импулсивно, да вземе нещо чуждо, без да се замисли как би наранил потърпевшия. Обръщам се към персоната, откраднала тези вещи, която се намира тук сред нас: няма от какво да се страхуваш, просто излез пред нас.

— Не се надявай — прошепна Али и близначките Нейбърс потиснаха нервния си смях.

Нямаше нищо забавно на лицето на внучката на Отец Стори.

— Би било проява на изключителна смелост да се признае стореното. Ако ни кажеш истината — ако заговориш и обясниш — всички в това помещение ще засияят за теб. Щастieto, което изпитваме, когато пеем, няма да има нищо общо с онова, което ще изпитаме сега. *Сигурен съм*, че е така. Ще е по-сладко от всяка песен и всяко сърце тук ще ти даде нещо много по-добро от нещата, които си откраднала. Те ще те дарят с прошка. Вярвам в тези хора и в тяхната доброта и искам да узнаеш същите неща за тях, които знам и аз. Те могат да те обичат и след това. Всички тук знаят какво кара драконовата люспа да свети. Не музиката — ако беше само тя, глухият ми внук нямаше да може да сияе заедно с нас. Става въпрос за *хармонията* — хармонията между нас. Никой няма да те посрами или отлъчи... — Старецът наведе брадичка и погледна присъстващите над очилата си. — Ако го сторят, аз ще се разправам с тях. На това място извисяваме глас, за да пеем, а не за да се гневим. Вярвам, че който е взел тези неща, няма да има по-голяма полза от тях, отколкото моят внук има полза, че е глух. Повярвай в нас и аз ти обещавам, че всичко *ще бъде наред*. — Отец Стори се усмихна толкова сладко, че сърцето на Харпър омекна. Той беше като дете, което стои в юлската нощ и чака фойерверките.

Никой не помръдна.

Една дъска изскърца. Някой прочисти гърлото си.

Малката свещ на аналоя^[4] потрепна.

Харпър осъзна, че е затаила дъх. Опасяваше се, че никой няма да проговори и така ще разочароват Отец Стори, ще изтрият тази усмивка от лицето му. Той беше последният невинен мъж в света и нямаше да понесе това да се промени. Мисълта — абсурдна, но настояща — че трябва да каже, че *тя* е откраднала нещата, й дойде на ума, но разбира се, никой нямаше да повярва, защото тя не ги беше откраднала и нямаше как да ги върне.

Близначките Нейбърс се спогледаха нервно, всяка от тях стискаше ръката на другата. Майкъл галеше гърба на Али, докато тя не го разкара. Бен Патчет въздъхна — лека, напрегната, нерадостна въздишка. На сцената Каръл Стори прегърна тялото си по-силно,

сякаш за да се предпази от студ. Единственият в цялото помещение, който беше имунизиран против напрежението, беше Ник. Той не можеше да чете по устните дори в ясен ден, камо ли на светлината на свещи, и то от петнайсет метра. Момчето драскаше надгробни плочи в края на песнопойката си. Покойниците върху тях бяха *и. м. дънфор, Харп питс и бари д. боди*. На една от надгробните плочи пишеше: *Тук почива крадец, убит, щото е подлец...* Или като се замисли човек, може би все пак успяваше да разбере всичко.

Когато накрая Отец Стори вдигна поглед, продължаваше да се усмихва. Не показваше абсолютно никакви признаци на съжаление.

— Ах — каза той. — Предполагам, че искам прекалено много. Може би, който е взел нещата от кухнята и от женското спално помещение, е под голямо напрежение. Аз желая единствено да й покажа, че всички тук й желаем доброто. Ти си една от нас. Твоят глас принадлежи към общия ни глас. Нещата, които си взела, вероятно ти тежат много и съм сигурен, че искаш да се отърсиш от тази тежест. Просто остави откраднатото на място, на което може лесно да бъде намерено, и ми остави бележка с обяснение къде да търсим. Или ела и говори на четири очи с мен. Няма да те съдя, а и нямам интерес да те наказвам. Когато всички ние се разхождаме със смъртна присъда, написана направо върху кожата ни, не мисля, че има нужда от наказания. Виновни сме, че сме хора. Но има и по-лоши престъпления. — Старецът погледна Каръл и каза: — Какво ще пеем тази нощ, радост моя?

Дъщеря му отвори уста, за да отговори, но преди да успее да го стори, някой се провикна:

— Ами ако никой *не си признае*?

Харпър се огледа наоколо: беше Али. Цялата трепереше от ярост, но също може би от нерви — и в същото време челюстта й беше стисната така, че я показваше като една изключително инатлива, една изключително враждебна млада дама. Някак си не беше изненадана. Али беше единствената в лагера, която не благоговееше пред стареца.

— Какво ще стане, ако крадлата продължи да краде? — попита момичето.

Отец Стори вдигна едната си вежда.

— Предполагам, че ще се наложи да се справяме с по-малко.

— Не е честно — прошепна Джилиън Нейбърс.

Гласът ѝ беше тих, малко по-висок от шепот, но в ехтящия параклис всички успяха да я чуят.

Каръл пристъпи напред, към ръба на сцената, гледаше в краката си. Когато вдигна глава, очите ѝ бяха червени, като че ли беше плакала или имаше намерение да започне сега.

— Не ми се псе тази вечер — каза тя. — Имам чувството, че нещо важно се е изплъзнало. Нещо специално. Може би доверието ни един в друг. Али, племенницата ми, вече не иска да остане при другите момичета, защото смята, че там има крадла. Тя няма друга снимки на майка си, моята сестра. Няма как да пази спомена за нея. Имаше само онова, което беше в медальона. Това украшение никога няма да е толкова ценно за някоя друга, колкото е за нея и за брат ѝ. Не мога да разбера как някоя би могла да я нарани по този начин, след което да дойде тук и да пее, сякаш ѝ пука за останалите. Фалшиво е. Ще изсвирия песен, която всички знаете. Можете да пеете, ако искате, или можете да помълчите с мен. Каквото ви се струва правилно. Част от мен смята, че ако не можем да бъдем честни помежду си, може би ще е по-добре да мълчим. Може би за известно време всички трябва да лапнем по един от камъните на Отец Стори и да си помислим за нещата, които наистина имат значение.

На Харпър всичко това ѝ звучеше малко като училищно конско, но видя, че хората около нея кимаха. Също така видя, че Али бърше една гневна сълза с пръста си, след което извърна глава и зашептя, разгневена, на Гейл и Джилиън Нейбърс.

Каръл започна да свири, дърпаше струните на укулелето си, а не свиреше нежно както обикновено. Нотите звъняха като малки чукчета, чукащи по сребърни камбанки. На Харпър ѝ беше необходим само момент, за да разпознае „Тиха нощ“. Никой не запя. Наоколо беше налегнала почтителна тишина и с изключение на мелодията на Каръл не се чуваше нищо друго.

Харпър не беше сигурна кой светна първи. По някое време обаче забеляза слабото сияние в мрачното помещение. Очите светеха в синьо-зелено като светулки в лятна нощ. Драконовата люспа се превърна в писания от мъждиви проблясъци. Спомни си за онези риби, които живееха в най-дълбоките води на океаните и си осветяваха дълбините със своите светещи органи. Тази светлина тук беше студена и чужда, различна от почти ослепителната сила на Блясъка. Не си беше

представяла, че могат да създадат хармония без звук, че могат да се обединят в мълчалив хор на неодобрение, вместо в песен.

Близко половината присъстващи засветиха, но Харпър не беше една от тях. За първи път от седмици тя не беше способна да се присъедини, да се *свърже*. В последно време очакваше с нетърпение посещенията в параклиса и се плъзгаше в Блясъка, както би се плъзнала в топла вана. Сега обаче водата беше студена. Не разбираше как някой от другите издържаше.

Последната нота увисна във въздуха като снежинка, която отказваше да падне. С отзвучаването ѝ, този нов, болен Блясък изгасна с нея и мракът около тях се завърна.

От очите на Каръл течеха сълзи. Отец Стори я прегърна гърбом и я притисна към гърдите си. Може би в крайна сметка крадлата беше откраднала медальона от четирима души: мъртвата жена беше сестра на Каръл, дъщеря на Том Стори и майка на Али и Ник.

Отец Стори надникна над рамото на дъщеря си и се усмихна.

— Е, това беше много красиво, но се надявам да не го превръщаме в навик. Харесва ми да слушам всички ви. Сега ще пренаредим пейките за сутрешното четене и... ах! Джон! Направо те забравих. Благодаря ти, че дойде тази вечер. Има ли нещо, което искаш да споделиш с нас?

Пожарникаря се ухили от задната част на помещението.

— Намерих двама мъже, които се нуждаят от подслон. С ваше разрешение, желая да ги доведа в лагера. Не мога да гарантирам за тях. Отче — все още не съм успял да се приближа достатъчно близо до местоположението им, за да можем да разговаряме. Притиснати са в ъгъла. Мога да ги измъкна и да прикрия бягството им, но ще ми трябват и други, които да ги доведат в лагера.

Отец Стори се намръщи.

— Разбира се. Отворени сме за всеки, който се нуждае от помощта ни. Изненадан съм, че дори ни питаш. Трябва ли да се тревожим за нещо?

— Ако съдя по оранжевите костюми, които носят — отвърна Пожарникаря — и на които пише „Окръжен съд Брентуд“ на гърбовете, може би ще имат по-голяма нужда от избавление от повечето членове на паството ти, Отче.

[1] Нартекс, нартика — преддверие на църква, храм. — Б.пр. ↑

[2] Ивицата южната част на булевард „Лас Вегас“, която е дълга близо седем километра. — Б.пр. ↑

[3] Цитат от пиесата „Без изход“ на френския философ, писател, драматург и общественик Жан-Пол Сартр. — Б.пр. ↑

[4] Аналой — висока и тясна масичка с наклонена повърхност, върху която се слагат икони или богослужебни книги, от които се чете при служба, или около която се извършват църковни обреди. — Б.пр. ↑

Когато Отец Стори попита Пожарникаря от кого ще има нужда, Харпър не очакваше да се озове в списъка му, но тя беше единствената, която той назова по име.

— Двама или трима мъже и сестра Уилоус, ако нямаш нищо против, Отче. Не знам в какво състояние ще бъдат. Най-малкото са прекарали двацет и четири часа в тясно скривалище, при температура малко над нулата, така че вероятно са премръзнали. Няма да е лошо да имаме медицинска помощ подръка. Какво ще кажете да се съберем в Монюмънт Парк след двацет минути? Ще ми се да тръгнем колкото се може по-скоро.

Службата беше приключила. Всички бяха на пътеката, всички говореха едновременно. Харпър си проправи път през пресата от тела и шум. Бен Патчет казваше нещо: *Харпър, ти си бременна, той е изгубил ума си*, но тя се престори, че не го чува. След миг мина през огромните червени врати и излезе на студа, който беше толкова сух и остър, че защипа очите ѝ.

Отиде в лазарета, където нямаше никой друг. Започна да отваря чекмеджетата, да събира всичко, което можеше да е полезно, и да го слага в малка раница. Заради бързането си бутна с лакът големия анатомичен модел на човешка глава. Той се катурна и се разби на пода.

Изруга и се обърна, за да срита парчетата някъде, където нямаше да се виждат — бързаше прекалено много, за да мете в този момент — след което се подвоуми.

Главата се беше счупила на няколко големи парчета. Едната половина на лицето я зяпаше с идиотско изумление. Някаква тетрадка, навита на тръба и прихваната с дебели ластици, също беше сред останките.

Харпър се наведе и я взе, махна ластиците и прочете написаното на корицата.

Помисли какво да прави с него, беше наясно, че доста хора в лагера искаха да разберат какво беше писал Харолд в дните преди смъртта си. Най-накрая реши да не решава. Нямаше време. Хвърли тетрадката в едно чекмедже и излезе от там.

Капитан Америка чакаше на стъпалата на лазарета.

— Имам и други маски, ако искаш една — каза Али и я поведе по клатещите се дъски, поставени между сградите. — Имам на Хълк, Оптимус Прайм и Сара Пейлин.

— Важно ли е да прикрием самоличността си?

— Не мисля. Но така се чувствам като истински гадняр. Като хората, които обират банки — те носят плашещи клоунски маски. Много си падам по плашещи клоунски маски.

— Освен ако нямаш на Мери Попинз, мисля, че така съм си добре. Но ти благодаря, че попита.

Али я поведе през издигащите се езически камъни на Монюмънт Парк към един каменен олтар, който би бил идеално място за принасяното в жертва на Аслан^[1]. Отец Стори стоеше зад него, Пожарникаря беше от дясната му страна, а Майкъл и Бен от лявата — картина, която Харпър си помисли, че по странен начин наподобяваше Тайната вечеря. Майкъл дори имаше гъстата червена брада на Юда, макар и да не притежаваше злобата и страха му.

— Али? — Отец Стори вдигна ръка, с дланта напред, сякаш искаше да я благослови. — Обещах на леля ти да не участваш в това. Отиди при автобуса, тази нощ ще наблюдаваш портала.

— Сменихме се с Минди Скилинг — отвърна внучката му. — Тя нямаше нищо против.

— Сигурен съм, че няма да има нищо против да се смените отново.

Али стрелна Пожарникаря с въпросителен и враждебен поглед.

— Аз винаги ходя. Откога не мога да го правя? Майк отива. Той е само с една година по-голям от мен. Аз създадох Бдителните, не той.

Аз бях първата.

— Последния път, в който бягаше наоколо с Джон, леля ти Каръл постоянно надничаше през прозореца, стискаше един от пуловерите ти и се молеше — отвърна Отец Стори. — Тя не се молеше на бог, Али. Молеше се *майка* ти да те пази. Не я карай да преживява още една такава нощ. Имай милост към нея. Имай милост и към мен.

Момичето продължи да се взира в Пожарникаря.

— Съгласен ли си с тези простотии?

— Чу го — отвърна мъжът. — Заемай се със задълженията си, Али, и не ми излизай с един от шестнайсетгодишните си смъртоносни погледи. Ако искаш да се караме, нареди се на опашката.

Момичето го гледа сърдито още известно време — като че ли се опитваше да измисли нещо, с което да му го върне. След това отмести поглед към Майкъл и отвори уста, за да потърси *неговата* помощ. Майк се поизвърна настрани, почеса гърба си с палката от палисандрово дърво и се престори, че не я вижда как се взира в него.

— Майната ти — изрева Али, гласът ѝ трепереше от гняв. — Майната ви на всички.

В следващия момент вече тичаше като гръмотевица сред дърветата. Някога и Харпър можеше да се движи по този начин; съвсем ясно помнеше какво е да си на шестнайсет години.

Отец Стори се усмихна по начин, който противно напомняше на смигане.

— *Успя* да изложи гледната си точка нежно и мило, нали? Бих добавил, че в сравнение с майка си. Али Стори е истински пример за въздържаност.

— Да му се не види — ядоса се Бен Патчет. — Забравих да взема фенерче.

— Не се тревожи, Бен — успокои го Пожарникаря и свали лявата си ръкавица. — Аз донесох.

Ръката му се възпламени с тихо съскане и освети наоколо в диаметър от три метра. Камъните хвърлиха чудовищни сенки надолу по хълма.

Бен Патчет преглътна тежко, когато Харпър застана до него.

— Никога няма да свикна с това — каза той.

[1] Аслан, Великия лъв — герой от фентъзи поредицата на Клайв Стейпълс Луис „Хрониките на Нарния“. Негов прототип е Исус Христос, който е наречен Лъвът на Юда. — Б.пр. ↑

Последваха Пожарникаря под боровете. Там нямаше дъски, върху които да ходят. Снегът беше крехък, замръзнал и като от стъкло. Можеха да вървят надолу по склона, без да оставят следи.

Надолу по склона? Като че ли се бяха насочили към водата. Харпър се изненада, очакваше да се качат в някой автомобил.

Хлъзна се на хлъзгавата снежна покривка и залитна върху Бен. Той ѝ помогна да възстанови равновесието си, след което прокара ръката си през нейните.

— Нека ти помогна — каза той. Хвърли сърдит поглед към Пожарникаря и каза: — Лудост е, че те взе с нас.

В джоба му имаше нещо тежко и със странна форма, което се притисна в ръката ѝ, и тя се намръщи. Притисна пръсти в джоба на палтото му и усети револвер: гравирана дръжка от орехово дърво и студено метално петле.

Харпър отдръпна ръка.

Бен я погледна с полуусмивка.

— Сега трябва да ме попиташ дали това в джоба ми е оръжие, или просто се радвам да те видя.

— За какво ти е?

— Има ли нужда да питаш?

— Съжалявам — отвърна тя. — Мислех си, че сме тръгнали да помагаме на хора, а не да ги застрелваме.

— *Ти си* тръгнала да помагаш на хора. Аз съм част от това пътешествие, за да се уверя, че любимата ми медицинска сестра ще се върне в лагера невредима. Не знаем абсолютно нищо за тези мъже. Не знаем за какво са били затворени. Може би Джон Рукууд няма проблем да рискува живота ти за двама престъпници, но не и аз. — Лицето на Бен почервения и той отмести поглед настрани. — Досега трябва да си разбрала колко съм загрижен за теб, Харп. Ако нещо ти се случи... мале.

Харпър постави длан върху ръката му и я стисна. Надяваше се това да бъде разчетено като: *Благодаря, че се грижиш за мен, а не:*

Боже, колко съм разгонена, наистина трябва да се изучаваме някой път. Животът ѝ беше показал, че е много трудно да предложиш на един мъж обич и доброта, без да го оставиш с впечатлението, че също така му предлагаш секс.

Бен се усмихна и каза:

— Освен това правилникът постановява всеки офицер, който транспортира затворник, да носи оръжието си през цялото време. Може да се откажеш от значката, но е трудно да оставиш начина си на мислене. Не че някога *наистина* съм се отказал от нея.

— Все още ли я пазиш?

— Заедно с любимия ми пръстен и фалшивия мустак, който използвах, когато работех под прикритие. — Мъжът я бутна нежно с рамото си.

Снегът беше с цвят на синя стомана — като на пистолет — на фона на лунната светлина.

— Дали ще ми ходи отново?

— Фалшивият мустак ли? — Харпър се вгледа в чертите на лицето му. — Мисля, че можеш да си пуснеш такъв и няма да изглеждаш зле. Лицето ти е подходящо за мустак.

— *Не.* Говоря за значката ми. Понякога си мисля, че тази общност може да се възползва от малко закони. Или поне известна доза правосъдие. Помисли за това девойче, което ходи наоколо и се самообслужва с храна и бижута. Ако излезе на бял свят и признае какво е сторила — или ако открием коя е — дали *наистина* всичко ще приключи? Дали всички ще я прегърнем просто защото Отец Стори ни е казал така да направим?

— Може цяла седмица да бели картофи или нещо подобно.

— Или да я заключим за три месеца, за да ѝ дадем урок. Дори знам къде ще я прибера. Има хладилник за месо под столовата, който е с размерите на килия в местен затвор. Ще сложим едно легло и...

— Бен! — прекъсна го Харпър.

— Какво? Няма да замръзне. Вероятно там е по-топло, отколкото в мазето на църквата. Няма ток от месеци.

— Това е отвратително — да затворим някого сам в помещение, което мирише на гнило месо. Заради две консерви с мляко?

— И „Портативната майка“.

— Майната ѝ на „Портативната майка“.

Мъжът потрепери.

Отец Стори и Майкъл Линдквист вървяха бавно пред тях, старецът говореше нещо, ръката му беше на гърба на момчето. Майк беше подпрял палката от едната си страна, от време на време я удряше лекичко в някое дърво, като хлапе, което драска с пръчката си дъските на ограда. Бен ги наблюдаваше известно време, след което поклати глава и изпръхтя.

— Ако бях на мястото на Майк, щях да се радвам, че напускам лагера, и нямаше да бързам да се връщам в него. Там ще е в по-голяма опасност.

— Заради кого? — попита Харпър.

— Заради Али. Това момиче има характер. Не ми се иска да й заставам на пътя.

— Мислиш, че е бясна, защото Майкъл не я защити?

— Особено след онова, което имаха пред параклиса. Видях ги да се крият зад един бор в началото на гората, държаха се така, сякаш никога вече няма да се видят. Ако й бях баща, щях да... но не съм и предполагам, че никой от тях вече не е дете.

— Не знаех, че ходят.

Бен размаха ръка.

— Ходят, не ходят. Очевидно пак ходят. — Мъжът се усмихна на думите си. Когато заговори отново, гласът му беше тих и нежен. — Да хвърлим крадеца в хладилника за месо, може да се окаже знак на великодушие. Не виждаш нещата като мен, защото смяташ, че всички са с добри сърца като теб. Отец Стори също не може да види. Вие двамата сте двете страни на една и съща монета.

— Какво имаш предвид, като казваш, че ще е знак на великодушие?

— Ще спаси живота й. Ще я затворим не толкова като наказание, колкото като предпазна мярка.

Харпър имаше намерение да се възпротиви, но тогава се сети за думите на Али, че иска да намери крадлата и да й изтръгне езика. Реши да не казва нищо.

За дока бяха вързани три канута и се клатеха върху вълните. Пожарникаря снижи горящата си ръка, прибра я под якето и я изгаси.

— Ще е по-безопасно и по-бързо да изминем останалата част от пътя по вода. — Пожарникаря се намести в най-далечното кану и

прибра лоста си в него.

Бен се намръщи.

— Хм... Джон? Аз ли не смятам правилно, или сме с лодка по-малко? Ще спасяваме двама души, нали? Така че... къде ще ги сложим?

— Ще имате достатъчно място за тях. Няма да се връщам с лодка. Осигурих си друг транспорт. — Пожарникаря отвърза въжето и изтласка кануто към Атлантика. То едва успя да тръгне и Харпър се зачуди колко ли тежеше козият крак в действителност.

Бен посочи към едно от другите канута.

— Харп, не разбирам много от лодки. Искаш ли ти да я направляваш, а аз да...

— Всъщност — прекъсна го Отец Стори — искам да обсъдя един здравен проблем на четири очи със сестра Уилоус. Имаш ли нещо против?

Бен *имаше* против... за момент разочарованието, изписано на лицето му, беше толкова явно, че изглеждаше почти комично. Но в крайна сметка кимна и се качи в другото кану.

— Ще се видим на мястото, за което сме тръгнали. Внимавайте за айсберги.

Харпър развърза въжето, докато Отец Стори се намести в предната част на лодката им. Когато се отгласнаха във водата, затвори очи и вдиша дълбоко. Въздухът беше толкова чист и миришеше толкова приятно на солена вода, че за момент се замая.

— Харесва ми да плавам по океана. Винаги ми е харесвало сподели Отец Стори, като говореше през рамо. — Знаеш, че лагерът разполага с почти дванайсетметрова платноходка, прибрана на острова на Джон. Достатъчно голяма е да... ох, би ли погледнала! — Старецът посочи над водата с капещото си гребло.

Али стоеше в предната част на кануто на Пожарникаря и също държеше гребло. Седна, след като се отдалечиха на петнайсетина метра от дока.

— Помниш ли какво й каза Джон, когато бяхме още в лагера? „Ако искаш да се караме, нареди се на опашката“. — Отец Стори изрече последното изречение с акцент, който наподобяваше Пол Маккартни в „Жълтата подводница“. Не беше лоша имитация на Пожарникаря, между другото. Повтори отново — „на опашката“ — с

неговия британски акцент, което прозвуча по-скоро като „на ’плашката“, съвсем различно от нормалното американско произношение. — Ха! Той й е казал, че ще вземем канутата, за да може внучката ми да тръгне преди нас и да ни чака. Е, сериозно се е отдала на мотото си: винаги-си-търси-белята. Същата е като майка си, Сара, и на нея не можех да кажа нищо.

Докато не напуснаха малкия пристан, отвсякъде бяха заобиколени от ели.

— Какво те тревожи, отче? Каза, че не се чувстваш добре.

— Мисля, че казах, че искам да обсъдим един здравен проблем на четири очи. Не съм споменавал, че става въпрос за мен. Смятам, че нищо ми няма. Малко ме боли сърцето. Нямах лекарство за това, нали?

— Имам. Изяж два шоколада и ми се обади на сутринта. Мисля, че на Норма Хийлд й останаха няколко шоколадови целувки в кухнята. Кажи й, че съм ти дала рецепта.

Отец Стори не се засмя.

— Май трябва да отпратя някого. Опитвах се да измисля как да спася човек, на когото никой няма да прости. Смятам, че да я отпратя, е единствената надежда за нея. Страхувам се какво може да й стори лагерът, ако остане при нас. — Старецът й хвърли бърз поглед и се усмихна едва. Всеки път, в който ги видя да пеят и да сияят заедно, се чудя какво ще се случи, ако организират линчуване. Мислиш ли, че на драконовата люспа ще й допадне една разярена шайка, както й допада хорът? Аз мисля, че ще й хареса.

Той знае коя е крадлата, помисли си Харпър. Изненадата ѝ беше сериозна, като да стъпиш върху кабарче.

— Защо ми казваш всичко това? — попита тя.

Старецът се вторачи над носа на лодката.

— Персоната, за която говоря, няма да си тръгне доброволно. Би ли — ако се налагаше — предписала нещо? Да я усмириш, ако стане... истерична? Опасна? За себе си или... или останалите?

Харпър въобще не беше очаквала темата на разговора им да бъде такава.

— Нямам нищо достатъчно силно в запасите си. Ако трябва да съм честна, Отче...

— Ще ми се да не ме наричаш така — прекъсна я Стори с неочаквана язвителност в гласа си. — Никога не са ме ръкополагали, поне никоя църква не го е правила. А единствената, която трябва да ме нарича „татко“, е Каръл^[1]. Не биваше да позволявам въобще да се започва, но егото ми беше доволно. Преподавах морал и история на християнството в едно училище в Масачузетс. Превърнах се от дъртия даскал във великия папа Далай Лама на Новата вяра за пет месеца. Покажи ми някой, който би устоял на такова нещо, и аз ще ти кажа, че той е *истински* светец.

— Виж, *Отче*. Ако бях чула някой да ти се подиграва по този начин, бих му строшила главата. Не знаеш ли, че даваш надежда на тези хора? Даваш надежда на *мен*, а това е магия, също както е магия цяла църква от хора да светят като коледни лампички. Започнах да вярвам, че мога да оцелея, за да видя роденото си дете, и всичко това благодарение на *теб* и всички прекрасни хора около теб.

— Ах. Много великодушно от твоя страна, Харпър. Просто помни: не съм направил нищо, за да ви направя прекрасни. Вие си бяхте такива, когато ви намерих.

Заобиколиха парче суша във водата. Брегът беше на около дванайсет метра от тях и представляваше стръмен хълм, който се издигаше над мършавите голи дървета и камъни.

— За да отговоря на въпроса ти, така или иначе, нямам никакви успокоителни. Бог да ни е на помощ, ако някога ми се наложи да правя операция. Най-силното лекарство в аптечката на лагера е адвил. Но дори да имах нещо по-силно, не бих искала да упоявам някого като наказателна мярка. Аз не правя така. Аз помагам на болните.

— Тази персона... тя е болна. И преди да ме попиташ, не, не искам да споделя кого имам предвид. Не и преди да съм абсолютно сигурен какво да предприема.

— Нямаше да те попитам. — Харпър вече беше забелязала как старецът отказваше да назовава имена.

Отец Стори млъкна за момент, обмисли нещо и продължи:

— Какво ти е мнението за острова на Марта Куин?

— Мисля, че бих се чувствала много по-добре, ако познавах някого, който наистина е попадал на предаването ѝ.

Старецът отвърна:

— Харолд Крос твърдеше, че го е слушал. Веднъж. Писал си е с човек в Любек, който оперирал като столица на Мейн, откакто Огъста изгоря.

— Харолд си е писал с някой, който е твърдял, че е в Любек — настоя Харпър. — Не съм го познавала, но като слушам за него, ми звучи като човек, който се преверява.

— Не мога да не се съглася — отвърна Отец Стори и отново тонът му беше хаплив и сърдит, което не беше характерно за него.

Харпър усещаше океана под лодката, как се плъзгаха по него като в сън. Ако спрат да гребат, течението щеше да подхване кануто им и да ги отведе на изток. След половин час щяха да са достатъчно далеч, за да видят всички светлини на Портсмът, а след час вероятно щяха да могат да видят всички светлини по крайбрежието на Ню Хампшър. Час след това щяха да са прекалено далеч, за да могат да видят каквито и да било светлини.

— Ще се наложи да отпратим някого, опасявам се. Да изгоним жена от лагера — обясни Отец Стори. — Когато това се случи... е, не бих изпратил жена, независимо колко заблудена е, в заточение сама. Рано или късно, някой крематорен отряд ще я хване. Не. Мисля да тръгна с нея. Вероятно с голямата платноходка на острова на Джон. Аз и Дон Люистън. Ще ми се да потърсим Марта Куин.

— Кой ще се грижи за лагера?

— Джон ще да е. Той е единственият, за когото съм сигурен, че е подходящ за работата.

Заобиколиха залива и навлязоха в един тесен проток, не поширок от двайсет метра, с къщи от двете му страни и платформи, построени направо над водата. Точно пред тях имаше къс мост, който водеше до малък водоем.

Харпър не успя да различи мястото, докато не се озоваха под моста, където дишането им предизвика метално ехо, което зазвъня през ръждясалата метална решетка над тях. Езерото Саут Мил се разкри пред очите им, то имаше формата на тиква и се намираше между някакъв парк и... полицейския участък на Портсмът.

По-голямата част от сградите около езерото бяха тъмни, но полицията и паркингът до нея бяха осветени като футболен стадион в нощта на голям мач. От мястото си Харпър можеше да види два големи горящи хълма с отпадъци. Всяка купчина беше висока почти шест метра. Зачуди се какво ли унищожаваша — заразени дрехи? Няколко пожарни коли бяха паркирани наблизо, пожарникарите се опитваха да се справят с пожара — мъже с шлемове и огнеупорни якета, които се движеха около кладите. Горящите могили създаваха зловещ пушек, който се издигаше в нощта и закриваше звездите.

Пожарникаря загреба към полицейския участък.

— О, Джон — въздъхна Отец Стори. — Надявам се да знаеш какво правиш.

Езерото не беше по-голямо от футболен стадион и беше разделено от шосе, което се намираше точно пред тях. Нямаше как да го прекосят, освен ако нямаха намерение да носят канутата до другата страна. Харпър нямаше представа къде Пожарникаря смяташе да оставят лодките, но рано или късно, трябваше да го сторят.

Наведе се напред и като че ли изсъска:

— Ще продължим разговора си, когато се върнем в лагера. Разбира се, ще направя каквото мога, за да ти помогна. Ако разполагам с необходимите лекарства, щях да упоя крадлата, след като се разбереш с нея... но само като крайна мярка. Не вярвам, че ще се стигне дотам. Ако двамата с Каръл се изправите пред тази жена заедно, насаме, и ѝ покажете съпричастността и разбирането, за което говорехте в параклиса... е, не мога да си представя, че някой в лагера може да устои на това.

Том Стори извърна глава, за да я погледне, челото му беше сбръчкано от недоумение, в очите му се четеше въпрос, който напираше да излезе през устата му... сякаш му беше задала много сложна гатанка. Харпър се зачуди на реакцията му. Смяташе, че няма как да е по-директна или по-ясна. Искаше да го попита какво не беше разбрал, но нямаше време. Пожарникаря ги водеше към брега до шосето. Харпър посочи с греблото си, Отец Стори кимна и се обърна. *По-късно*, помисли си тя, без да осъзнава, че нямаше да има по-късно.

Не и за Отец Стори.

---

[1] В оригиналния текст всички наричат Том Стори *Father*, което освен „отец“ означава и „татко, баща“. — Б.пр. ↑

Насипът беше издигнат от грубо дялани гранитни блокове, които се издигаха от пясъка. Кануто издаде агонизиращ стон, когато стигна плиткото. Бен вече чакаше да издърпа лодката им до другите две.

Пожарникаря стисна рамото на Али и ѝ посочи към шосето. Промърмори нещо в ухото ѝ, момичето кимна и започна да се изкачва по пясъка, като се придържаше ниско към него.

— Къде отива тя, Джон? — попита Харпър шепнешком.

— Мъжете, които дойдохме да спасим, се намират от другата страна на шосето и единственият начин да стигнем до тях, без да ни видят, е *това*.

Пожарникаря посочи отново и този път Харп видя единия край на дренажна тръба, точно под шосето. При прилив тя щеше да е под водата, но сега беше почти суха. Али се наведе и започна да чисти мъртвите клони и ръждясалите кутийки от бира, които запушваха входа.

— Изпращаш шестнайсетгодишно момиче да говори с двама престъпници? — попита Патчет. — Какво ще се случи, когато единият от тях я хване за косата и я издърпа от тръбата?

— Тя няма коса, за която да я хванат, Бен, а и си знае работата. Това не е първият път, в който помага на някого да се измъкне от хралупата си — обясни Пожарникаря.

Пресегна се в кануто. Чу се метален звън. В ръката му се озова козият му крак.

— Имам ти доверие, Джон — каза Отец Стори. — Поне докато ми гарантираш, че Али ще е в безопасност.

— Не мога да ти гарантирам подобно нещо, дори да я оставим зад оградата заедно с Норма Хийлд, Том. Но не се страхувам от двамата мъже, които се крият от другата страна на шосето. Те искат да се измъкнат, а не да бъдат хванати.

Майкъл се намеси:

— Тази тръба ми изглежда доста малка. Сигурен ли си, че ще успеят да се напъхат в нея?

Али се бореше с една ръждясала пазарска количка, която частично блокираше входа.

— Сигурен съм, че няма да успеят — отвърна Пожарникаря. Единият е висок като Борис Карлоф^[1], а другият прилича на воден бивол. Ако се опитат да я последват по тръбата, ще се заклецят дори повече, отколкото са се заклецили в момента. Не, те ще трябва да минат по шосето, веднага след като е безопасно да го сторят, без да ги видят. Бен, Майкъл, Отче: просто бъдете готови да им помогнете. Не знам дали ще могат да ходят нормално.

— Какво имаш *предвид* с това, че ще трябва да минат по шосето? — попита Бен. — Кога ще е безопасно да минат?

Пожарникаря се изкачи по насипа, като използваше края на козия крак, за да си помага. Хвърли поглед назад и прошепна:

— Когато писъците започнат.

Стигна до върха на стената, постоя за момент на ръба на паркинга, а бронзовото сияние на огньовете танцуваше върху лицето му, след което подпря лоста на едното си рамо и се отдалечи, свиркайки си.

— Не ви ли кара да се чувствате като глупаци? — попита Бен, без да се обръща към никого. — Винаги ме кара да се чувствам глупав.

— Сега какво? — настоя Харпър.

— Предполагам, че ще се скатаваме — отвърна Патчет. — И ще чакаме да видим дали нещо ще се обърка.

Не беше минала и минута, откакто Пожарникаря се беше отдалечил — силното му, носещо се по въздуха свиркане тъкмо се беше изгубило — когато Али се дръпна назад от дренажната тръба със скимтящ вик на ужас, препъна се и седна във водата.

— Това беше бързо — каза Майкъл.

---

[1] Борис Карлоф (1887–1969) — британски актьор, който се прочува с ролята си на Чудовището на Франкешайн във филмите „Франкенщайн“, „Невестата на Франкенщайн“ и „Синът на Франкенщайн“. — Б.пр. ↑

Харпър стигна първа до Али и ѝ помогна да се изправи.

— Какво? — попита я тя. — Какво има?

Момичето поклати глава, очите ѝ представляваха светли петна в маската на Капитан Америка.

Харпър я заобиколи и приклепна до отвора на дренажната тръба. Вътре се бяха натрупали пръст, пръчки и листа и бяха образували мазна и трънлива маса само на една ръка разстояние. Тази маса от листа се надигна, премести се и се обърна. Вътре имаше някакво животно. Имаше някакво шибано животинче в тръбата, таралеж с размерите на уелско корги.

Харпър намери една пръчка около шейсет сантиметра дълга и я прокара вътре. Идеята ѝ беше да промуши импровизирания си инструмент от едната страна на таралежа и да го издърпа навън, да го извади на открито. Вместо това заостреният край на пръчката го ръгна. Бодлите му настръхнаха. Животното изсумтя и влезе още по-навътре в тръбата.

Огледа се за Али. Майкъл беше отишъл при нея и я беше наметнал с якето си. Дънките ѝ бяха мокри от падането във водата и цялата трепереше неудържимо. Трепереше... и наблюдаваше дренажната тръба с уплашен и мрачен поглед. Досега Харпър не беше виждала дори бегла следа от страх в Али Стори и за нея беше истинско успокоение да разбере, че все пак имаше *нещо*, което да я уплаши.

Не я винеше. Представата да се навреш в широка деветдесет сантиметра тръба заедно с дебел и разгневен таралеж беше отвратителна, почти немислима.

Затова не му мисли много. Наведе се напред и навря лице в тръбата. Помириса гнил боклук и топла животинска воня.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш? — попита Бен. — Ах, Харпър. Ах, недей. Не влизай там. Нека аз...

Патчет се пресегна да я хване, но тя дръпна ръката си и напъха рамо в тръбата. Мъжът беше висок метър и осемдесет и над деветдесет килограма. Имаше също толкова голям шанс да се провере в

дренажната тръба, колкото и пазарската количка, която Али хвърли настрани в плитчините.

Харпър от своя страна беше малко по-висока от Али, може би с шест-седем килограма по-тежка и знаеше, че ако някой можеше да се напъха тук, то това беше тя. Разбира се, щеше да ѝ е тесничко. Вече ѝ беше, стените натискаха раменете ѝ по-близо до тялото.

Тогава си спомни, че вече е във второто тримесечие и вероятно е с петнайсет килограма по-тежка от Али. Зачуди се дали не беше надебеляла достатъчно, за да се заклеци тук. Обмисли възможността да се върне обратно, но вместо това се придвижи с още трийсетина сантиметра напред.

Таралежът спря да се поклаща и се обърна на една страна, за да я наблюдава. Тя го сръга отново с пръчката и окото, което я гледаше, като че ли проблесна гневно. То имаше цвета на замръзнала кръв в капка кехлибар. Животното изсъска и се затътри напред.

Харпър го последва, пълзеше на ръце и колене през боклуците. Вероятно беше изминала около една трета от разстоянието, когато хълбоците ѝ заседнаха.

Насили се да продължи напред, за да се освободи, но не помръдна от мястото си. Вместо това усети как стените я стягат по-силно в хватката си. Опита се да се върне назад, но не успя и си представи коркова тапа в бутилка вино, като онази последна вечер с Джейкъб.

Таралежът се подвоуми и като че ли я изгледа с изненадан и неприятелски поглед: *Какво? Нещо не е наред ли? Да не би да заседна малко? Може би имаш нужда от приятелско сръгване с пръчка, за да продължиш напред?*

Водата, която течеше между ръцете ѝ, беше ледена, а стените от неръждаема стомана бяха покрити със скреж, но изведнъж Харпър стана гореща. Топлината струеше от бузите и от чашката, която се образуваше между ключиците ѝ. Това не бяха обикновените топли вълни, които човек изпитваше в подобни моменти. Тя познаваше добре *усещането*, все едно буболечка вървеше върху ожулена кожа. Пое си дълбоко въздух и подуши пушек, задушливата миризма на загорял в тигана бекон.

Идва от теб, помисли си Харпър и когато погледна надолу, видя да се издига валмо дим от плетеницата от драконова люспа на ръцете

й.

Казах ти, прошепна таралежът с гласа на Джейкъб. Трябваше да умрем заедно, както планирахме. Нямахте ли да е по-добре, отколкото да изгориш по този начин, в някаква тъмна дупка? Можеше просто да заспиш в ръцете ми, без много шум, без болка. Вместо това ще се изпечеш тук и когато започнеш да пициш, ще привлечеш вниманието на полицията и те ще хванат Али, Отец Стори, Бен и Майкъл и ще ги накарат да коленичат в пясъка, и ще им пръснат мозъците, и всичко ще е по твоя вина.

Харпър се опита отново да продължи напред. Тръбата я беше хванала здраво.

Премига, очите й сълзяха от дима. Не огънят те убиваше, осъзна в този момент тя. Убиваше те ужасът или може би предаването. Убиваше те моментът, в който — с ужас и срам осъзнаваш, че си заседнал някъде и си прекалено слаб, за да се освободиш. Драконовата люспа беше куршумът, но страхът беше пръстът, който дърпаше спусъка.

Дъхът й направо свистеше в гърлото й. Срѣга таралежа с пръчката, преди да му дойдат други идеи, и си спечели задушен врясък от негова страна. Животното тръгна напред, движеше се още по-бързо от преди.

Харпър вече не виждаше другия край на тръбата, заради дима, който се издигаше от нея. Не знаеше как не се задушаваше от него. Пое си дълбоко въздух, пригответи се да се разкашля и си помисли, *ней*. Изпей си всичко.

— *Дум дили-дили, ум дили-дай* — прошепна си тя с дрезгав, сипкав глас и веднага спря.

Достатъчно зле беше, че е заседнала в някаква тръба заедно с таралеж, но още по-зле беше, че е тук с някаква побъркана, дори тази побъркана да беше самата тя. Отчаянието, което чу в собствения си глас, я изнерви.

Нова вълна химическа топлина заструи от тялото й. Горещи червеи запълзяха по скалпа й. Можеше да помирише как косата й се къдреше и печеше и си помисли, че ако успее да се измъкне от тръбата, ще позволи на Али да й обръсне главата, но нямаше да успее да го направи, защото всичко беше лъжа, вярата, че пеенето може да те спаси. Децата на британците бяха пели по време на Блица^[1], но

въпреки това покривите бяха паднали върху главите им. Собственият ѝ глас никога не беше имал значение. Вярата на Том Стори беше молитва към един празен шкаф.

Димът заизгаря гърлото ѝ. От ноздрите ѝ бликнаха бели облачета. Намрази всеки момент, в който си беше позволила да се надява. Намрази се, че беше пяла сама, че беше пяла с останалите, че беше пяла *на останалите*, че беше пяла...

Пяла на останалите, помисли си тя. Пеене в хармония. Отец Стори беше казал, че не *песента*, а *хармонията* е важна. А сам не можеш да създадеш хармония.

Харпър премига от дима, очите ѝ се насълзиха, сълзите ѝ бяха лепкави върху лицето ѝ и с нежен, равен глас тя запя отново, разумът ѝ се насочи вътре в нея, към живота, който се беше свил като юмрук в утробата ѝ.

— *Ще бъда твоята свещ над водата.* — Този път гласът не беше на Джули Андрюс, а на Хелън Реди. Това беше първата песен, която ѝ дойде на ума, и когато я чу, когато чу приятното ехо в тръбата, изпита внезапното, полуистерично желание да се разсмее. — *Любовта ми към теб винаги ще гори.*

Съвсем не беше в тоналност, гласът ѝ беше изпълнен от емоции, но още на първата дума драконовата ѝ люспа запулсира и засвети с ярка златиста светлина и усещането за лазеща химическа топлина по кожата ѝ започна да отслабва. В същото време бебето като че ли се премести леко в корема ѝ, завъртя се като винт и тя си помисли: *Той ти показва какво да правиш. Той е в хармония.* Абсурдна идея, само дете завъртя хълбоци, последва извитите гънки на тръбата и продължи напред. Освободи се толкова неочаквано, че си удари главата и се чу кухо издрънчаване.

Харпър пълзеше в изпълненото с дим пространство. Дробовете ѝ жадуваха за кислород, който нямаше да намери там, но въпреки това главата ѝ не беше замаяна и тя не се чувстваше зле. В интерес на истината, имаше достатъчно въздух, за да продължи да пее на бебето с изморен, тих глас.

Наведе глава, премига, за да прогони сълзите от очите си, и когато отново погледна напред, таралежът беше точно пред нея, толкова близо, че едва не го погали с ръка. Пелерината му от бодли настръхна.

Харпър удари пръчката в стената на тръбата, след което сръга животното с нея.

— Аз ще съм свещта в задника ти, спри да се туткаш, шишко — полупееше, полу се давеше.

Таралежът отново тръгна да се отдалечава от нея, но на Харпър ѝ писна от него, както и от дренажната тръба. Загреба животното с пръчката и го избута напред. В този момент откри нов олимпийски спорт: таралежов кърлинг.

Гризачът хукна напред в някакво характерно за неговия вид бягане. Въобще не се подвоуми, когато стигна до края на тръбата, скочи и падна от нея. В проблясващите оранжеви огънове, които осветяваха нощта, Харпър видя, че в крайна сметка не беше чак толкова голям. Докато беше заклещена в тръбата, ѝ се стори, че е с размерите на кученце. На светлината от кладите осъзна, че не е по-голям от хамстер с бодли. Таралежът я погледна с укорителното си око, преди да продължи напред. За момент Харп се почувства почти виновна за начина, по който се отнесе с него. Тя също беше прогонена от дома си и можеше да го разбере.

Чу шепот, който идваше извън тръбата, някъде отляво.

— Какво, да го еба, беше това? Някой хвърли камък по таралежа и бедното животинче веднага офейка към храстите.

Харп се издърпа напред с още няколко сантиметра и застана почти на края на тръбата.

— Здравейте там — каза тихо тя.

Краят на тръбата потъмня и се изпълни, нощното небе беше скрито от главата и раменете на огромен мъж.

Харпър вече не димеше и не пееше и по някое време през последните няколко секунди златните люспици на драконовата люспа бяха спрели да сияят. Ръцете и гърба ѝ бяха покрити с фините, деликатни плетеници на спората, които усещаше изнежени и възпалени, но чувството определено не беше изцяло неприятно.

— Кой е там? — попита големият мъж и надникна в тръбата.

Дори протрит, мръсен и покрит с прах, костюмът в цвят на морков беше ужасно ярък в мрака, светеше като неонена лампа. Структурата на мъжа беше мечешка, лицето му ъгловато, с белези от акне... но жълтите му очи се сториха почти интелигентни на Харпър. В интерес на истината, тези очи бяха същите като на таралежа.

— Казвам се Харпър Уилоус. Медицинска сестра съм. Тук съм, за да ви помогна да се измъкнете. Двама сте, нали?

— Да, но... той вече се опита да влезе в тръбата и не успя да се навре. А аз съм по-голям и от него.

Няма да идвате през тръбата. Ще минете направо по шосето. Приятелите ми ви чакат от другата страна с лодки. Те ще ви отведат на безопасно място.

— Госпожо, крийм са тука край тръбата от двайсет часа. Никой от двама ни не е в състояние да бяга по онзи път. Приятелчето ми едва стои на краката си. Благодаря ти, че си загрижена за нас. Наистина съм ти благодарен. Но няма как да стане. Няма значение, че лодките ви са на трийсет метра от тук. Все едно са на Луната. Има петдесет мъже на онзи паркинг и повечето от тях са въоръжени. Ако излезем от скривалището си и хукнем да бягаме — по-скоро да куцукаме — първо ще ни застрелят и после няма да задават въпроси.

— Няма да се наложи да бягате — обясни Харпър, помнеше какво й беше казал Пожарникаря. — Ще вървите. И няма да ви видят. Вниманието им ще бъде отвлечено.

— Как така?

— Ще разберете, когато времето настъпи — отвърна по този начин жената, защото така звучеше по-добре, отколкото да си признае, че няма никаква представа.

Мъжът се усмихна и в устата му лъсна златен зъб. Баща й имаше определение за подобен тип мъже — грозен никаквец.

— Защо не излезеш от там? Излез и поседи с нас, скъпа.

— Трябва да се връщам. Просто бъдете готови — каза тя.

— Нямах намерение да се връщаш на обратно по тази тръба, нали? Няма ли да е по-добре да излезеш и да се обърнеш преди това?

Харпър не беше помисляла за връщането си до този момент — нелепо, но това беше самата истина — и не знаеше как да отговори. Мъжът беше прав, разбира се. Ако се опиташе да се върне на обратно в тръбата, като нищо щеше да се превърне в пушек и да изчезне; в интерес на истината, превръщането в пушек беше доста приемлив вариант.

Представи си, че ако отидеше напред дори с няколко сантиметра, мечокът щеше да я хване за косата, усмивката от лицето му щеше да изчезне и очите му да станат мъртвешки. Той и приятелчето му щяха

да правят с нея каквото си поискат; тя нямаше да пици, защото щеше да доведе полицията при тях, щеше да издаде местоположението на приятелите си. Пожарникаря каза, че искали да се измъкнат, че не искали да бъдат заловени, и това определено беше истина. Но също така беше истина, че тези мъже бяха престъпници, а тя една бременна жена, която не можеше да вика за помощ. Напълно възможно беше, разбра тя сега, да се позабавляват с нея, като я изнасилват и убият.

Отново беше заклещена, може би дори повече, отколкото преди малко. Не виждаше път назад, а не смееше да продължи напред. *Защо не му изпееш нещо от любимите си мюзикъли?*, помисли си тя и едва не се изсмя.

Така се случи, че нямаше какво да решава, изведнъж проблемът вече не изискваше разрешаване. Вниманието на големия мъж беше отвлечено от нещо на шосето. Очите му — в които се отразяваха огньовете — бяха озадачени и изплашени.

— Хааааа — въздъхна той. — Майка му... *майка му...*

Харпър предположи, че се опитва да каже *майка му стара*, но така и не успя да довърши. По-късно осъзна, че може би е имал точно това предвид, защото онова, което се случваше на пътя, си беше като свещено пришествие, също толкова невероятно като горящ храст или изпълнено с ангели нощно небе, блещукащи над Витлеем.

Майка му стара беше точно това, което ѝ дойде на ума, когато видя какво се случва на шосето.

Но по-точно можеше да го определи като *ад*.

---

[1] Блиц — така англичаните наричат германските бомбардировки над Лондон и други градове през 1940–1941 г. Терминът произлиза от немската дума *Blitzkrieg*, която означава „светкавична война“. — Б.пр. ↑

Светлината помръкна. Сякаш огромна черна завеса беше спусната между водата и кладите на паркинга.

Очите на затворника се разшириха с няколко степени.

— Какво? — попита Харпър.

Мъжът не отговори, просто поклати разсеяно глава. Сложи ръка на коляното си и се изправи изцяло с усилие. Видя, че краката му са наранени. Той отстъпи вляво, където се скри от полезрението ѝ. Чу го да шепне на другаря си, чу тих болезнен стон и тътрене на обувки върху камък. След това нищо.

Не, не нищо. От далечината се носеха викове и уплашени крясъци.

Сякаш всичката светлина беше погълната, потопена. Харпър не можеше да си представи какво беше способно да задуши нощта по този начин.

Стрелна глава навън от тръбата, за да надникне, имаше намерение да се прибере веднага навътре, ако видеше мъжа в оранжево. Никой не я дебнеше. От лявата ѝ страна се намираще наклонена, висока метър и осемдесет стена от криви гранитни блокове. В тях се виждаше широка водосточна тръба, точно под паркинга. Имаше достатъчно място, на което двама мъже можеха да се скрият под бетонния софит, но ръждясали решетки блокираха пътя към тъмния проход навътре. Точно там се бяха укривали... притиснати в това тясно пространство, свити един до друг, за да се топлят, облеgnати на металните пръчки.

Харпър изкриви врат, за да погледне към шосето, но почти цялото ѝ тяло беше все още в тръбата и от този ъгъл не успя да види почти нищо. Онова, което можеше да види, беше пушекът: набъбващ черен облак, който се носеше към небето, разпростираше се върху пътя и паркинга.

Плъзна се напред на колене, освободи се от тръбата, изправи се и се загледа глуповато нагоре.

В този огромен облак стоеше самият дявол: дявол, който се издигаше нависоко, колкото двуетажна сграда, широкоплещест демон с огромни рога. Трептящо привидение от пламъци, заровено надълбоко в димящата пушечна маса. В едната си ръка дебела колкото телефонен стълб — държеше чук, който стовари върху горящата червена наковалня. Стоманата издрънча — Харпър чу звука изключително ясно. Някъде в черния облак се разлетяха искри. Опашката на дявола — тънък, четириметров бич, изтъкан от огън шибаше зад него.

Черният облак беше толкова вездесъщ, че вече не виждаше полицейския участък, паркинга или кладите. Димът се разпростираше над шосето и образуваше непробиваема стена от токсична мъгла.

Мъже пищяха, викаха, бягаха към другата страна на пушека.

Дяволът стоварваше чука отново и отново, всеки път произвеждаше звънтящ метален звук! Той изметна горящата си глава назад, очите му светеха като два червени, възторжени въглена. Когато застана в профил, Харпър веднага разпозна в него Пожарникаря.

Дяволът довърши работата си, остави настрана чука и вдигна новия си инструмент: огнено копие, вила, изработена от чист пламък, дълга колкото собственото му тяло.

Някой от другата страна на дима изрева. Харпър не беше чувала такъв отчаян вик. Той принадлежеше на човек, който се страхуваше за собствената си душа.

Веднага й хрумнаха няколко идеи, като серия от експлодиращи фишеци.

Първо: това беше шоу, което да послужи като параван. Не знаеше как го прави, но беше сигурна, че онова, което вижда, не беше различно от играта на малко момченце, което си свети с фенерчето в ръката и хвърля сянка под формата на слон на стената на стаята си.

Второ: ако имаше намерение да действа, трябваше да тръгне сега. Едва ли шоуто щеше да продължи дълго.

Трето: Джон също трябваше да тръгва. Трябваше да приключва с представлението и да се изпарява. Беше създал повече от достатъчно пушек и хаос, за да могат затворниците да изкуцукат по шосето, без да бъдат забелязани.

Четвърто и последно: може би не му пукаше дали щеше да се измъкне, или не. Може би никога не му беше пукало. Може би

вероятността за собственото му залавяне и смърт не беше заплаха, а съблазън.

Харпър изкатери насипа на четири крака, забиваше пръсти в покритите с мъх пролуки между каменните блокове.

Изправи се на крака и застана в гъстия черен облак от пушек. Знаеше, че не бива да диша, но въпреки това гърлото и ноздрите започнаха да я изгарят. Малко по-добре беше, като се наведе, но не много по-добре.

Тръгна напред в облака. Виждаше асфалта под краката си, но само толкова. Димът беше прекалено гъст и не можеше да различи нищо друго.

Някъде надалеч пред себе си чу нов звук — хор от организирани, властни викове — няколко мъже си викаха един на друг, докато работеха в унисон.

Силна струя вода удари пушека, беше насочена право в горящите гърди на дявола. Сатаната затрептя, вдигна ръце, за да предпази лицето си и за момент вилата се разтопи и се превърна в огромен кози крак.

Пожарникаря се провикна отнякъде във вътрешността на дима, звучеше изненадан. Чу се звън на стомана.

Дяволът се разлюля, залитна и изтърва трептящата вила. Прибра крила около тялото си, скри се зад тях, сви се и изчезна.

Мъжете, които държаха пожарния маркуч, продължиха да поливат с вода облака. Тя се изливаше покрай Харпър. Съскаше в горещия пушек и димната маса промени цвета и текстурата си, стана от мръсен и черен на влажен и блед, не толкова дим, колкото пара.

Харпър знаеше какво се беше случило. Бяха го пипнали. Водният таран беше съборил Пожарникаря.

Без да мисли, тя хукна още по-надълбоко в облака към мястото, на което ѝ се стори, че чу гласа му.

Последваха още викове, този път бяха по-близо. Някои от тях се движеха в тежката мъгла, идваха към нея. Не... идваха към Пожарникаря.

Кракът ѝ се закачи в нещо, метален лост, който издрънча върху асфалта и Харпър се спъна, но бързо възстанови равновесие. Козият крак. Нещо се раздвижи наблизо в облака. Някой повърна.

Пожарникаря се повдигна несигурно на четири крака. Шлемът му беше хвъркнал нанякъде, а косата му беше подгизнала. Раменете му

бяха извити назад. Мъжът се задави и повърна вода.

— Джон? — повика го тя.

Пожарникаря вдигна глава. В очите му се четеше объркване, нещастие.

— Какво, по дяволите, търсиш тук? — попита той.

Изправи се на колене, люлееше се целият и отвори уста, за да каже нещо. Преди да успее да го стори, една фигура се появи в мъглата от лявата му страна и привлече вниманието му.

Някакво нещо приличащо на буболечка чудовище — се материализира от пушека. Мазните му блестящи очи светеха на фона на плуващата мъгла. Устата му беше гротескна и приличаше на луковица. Иначе наподобяваше човек в пожарникарско яке и високи до коленете ботуши. То заби единия от тях в гърба на Джон и той падна по лице.

— Шибаняк — каза чудовището... което беше пожарникар, *истински* пожарникар с противогаз. Противогаза продължи: — Проклет шибаняк, сега те пипнах.

Джон започна да се надига на четири крака. Противогаза изви единия си ботуш назад и го срита в ребрата, ръцете и краката му изтръпнаха.

— Да ти го начукам, тъп шибаняк. Шибан шибаняк... момчета! *Момчета*, пипнах го! *Пипнах* шибания шибаняк!

Срита отново Пожарникаря, този път отстрани, и едва не го преобърна.

Харпър осъзна, че след малко Джон щеше да бъде пребит до смърт от Противогаза и приятелчетата му.

Наведе се и сграбчи козия крак...

... но изпищя изненадана от болка и го изтърва. Погледна шокирана ръката си. Върху почервенялата ѝ длан вече се образуваха мехури. Лостът беше *горещ*, почти толкова горещ, колкото краят на желязо за жигосване.

Писькът ѝ привлече вниманието на Противогаза. Той я погледна със слепия си, ужасен поглед и я посочи с облечената си в ръкавица ръка.

— Ти! Лягай веднага на шибаната земя! Циците надолу, с ръце зад шибаната ти глава! *Действай!* Действай, да ти го начукам...

Джон се изправи с гневен вик, обвини ръце около талията на Противогаза и се опита да го хвърли на земята. Единственото, което успя да направи, беше да измести мъжа с няколко крачки, преди онзи, който беше с петнайсет сантиметра по-висок и петдесетина килограма по-тежък от него, да започне да го бутва в другата посока.

Двамата се боричкаха, въртяха се в кръгове. Противогаза стисна с две ръце дясната ръка на Джон и я изви силно. Ставата му изпука неприятно, изхрущя. Пожарникаря се свлече на едно коляно и опонентът му стовари коляното си под брадичката му, главата му хвъркна назад. Падна по гръб. Противогаза пристъпи напред и натисна с крак гърдите на англичанина. Костите му започнаха да пукат.

Харпър свали палтото си, уви го около изгорената си ръка и отново сграбчи козия крак. Въпреки плата, все още усещаше горещината, можеше да подуши как разтапя синтетиката.

Вдигна лоста. Противогаза се обърна, махна крак от гърдите на Джон и тръгна към нея с разперени ръце. Тя замахна и металът срещна шлема му с оглушителен звук. Мъжът направи още една крачка, след което се стовари на земята с лице напред. Шлемът му изхвърча като фризби в мъглата и тупна на асфалта. Гротескна вдлъбнатина красеше едната му страна.

Изкривеният шлем накара Харпър да се почувства ужасно. В гърдите ѝ започна да се надига жлъчка, която усети в гърлото си. Тази вдлъбнатина беше някак си по-лоша за нея и от смачкана глава.

Не знаеше какво я накара да стори подобно нещо. Просто искаше да изплаши нападателя с козия крак, а не да му троши главата. Хвърли лоста, отвратена. Той падна в една огромна мръсна локва, която се беше образувала на асфалта, и издаде съскащ звук.

Последваха още викове. Видя още един пожарникар да тича през плуващия бял облак от пушек и пара от лявата ѝ страна. Мина покрай тях, без да ги види.

Пожарникаря — нейният пожарникар — я хвана за лакътя. Другата му ръка, дясната, висеше под странен ъгъл от едната му страна, а самият той беше наполовина приведен, нравеше гримаси, приличаше на бегач, който се опитваше да си поеме въздух.

— Добре ли си? — попита той.

Харпър се ококори насреща му, все едно ѝ говореше на непознат език.

— Джон! Аз... аз го ударих с козия крак.

— Ооо, наистина го стори! Прозвуча ми, сякаш някой свири на стийл дръм^[1]. — Мъжът се ухили доволен.

На няколко крачки от тях се чу нов вик. Пожарникаря погледна назад и когато се обърна отново към нея, усмивката му беше изчезнала. Хвана я за рамото.

— Хайде — прикани я той. Трябва да вървим. Помогни ми да му взема якето.

Джон осъзна, че Харп няма да се приближи до мъртвото тяло, затова я пусна и тръгна към Противогаза. Наведе се с голямо усилие — въпреки шока, жената видя, че лицето му се изкриви от болката и вдигна вдлъбнатия шлем. Погледна към нея, тя не беше помръднала от мястото си.

— Якето му, Уилоус! — провикна се. — Бързо.

Харпър поклати глава. Не можеше да го стори. Не можеше дори да погледне към мъжа. Беше го убила, беше смазала мозъка му и едва се сдържаше да не заплаче, да не падне на колене.

— Както и да е — каза Джон и за първи път изглеждаше ядосан заради нея, дори разгневен.

Той свали собственото си яке — отне му доста време, за да свали внимателно дрехата покрай висящата си дясна ръка — и когато отиде при нея, я наметна с него. Под него носеше черна риза, направена от някакъв еластичен материал, и светложълти тиранти.

Тръгна да слага вдлъбнатия шлем на главата на Харпър и тя потръпна, отдръпна се назад. Проследи погледа ѝ до проснатото на земята тяло и най-накрая разбра.

— Ох, за бога — каза той. — Не си го убила. Виж...

Навря ботуша си под ухото на Противогаза и го бутна леко. Мъжът издаде тих, недоволен стон.

— Няма никаква кръв по него, нито мозък, затова го слагай и ми *помогни* — нареди Джон и този път Харп му позволи да сложи шлема на главата ѝ. Той отстъпи назад, огледа я и отново се ухили. — Ах! Каква хубава малка пожарникарка си ми ти!

В този момент краката му го предадоха.

---

[1] Стийл дръм — перкусионен музикален инструмент. Има формата на метален варел, обърнат нагоре с дъното си, върху което

има вдлъбнатини с различен размер, отговарящи на музикалния
звукоред. — Б.пр. [↑](#)

Харпър го хвана, преди да успее да падне на колене, и уви ръце около талията му. Мъжът се отпусна върху нея. Тананикаше си смущаваща радостна мелодия, докато вървяха в пияни кръгове.

— Какво си пееш?

— „Дъ Хутърс“! „И двамата танцуваме“! — Пожарникаря почти пропя. — Изгубено съкровище от едно по-добро време на дънки, избелени с киселина, и забавни прически. Харесваш ли музиката от осемдесетте, сестра Уилоус?

— Може ли да обсъждаме старите парчета някой друг път?

— Моля? Моля? Стари парчета? Един мъж вече ме срита здраво в ребрата, а сега ти ми разбиваш сърцето.

— Хей! — провикна се някой, който идваше от пушека към тях. Харпър погледна покрай Джон и видя още един Противогаз да се насочва в тяхната посока, само дето този беше по-голям от предния. — Добре ли сте?

Харпър осъзна, че на фона на постоянно променящите се облаци дим, мъжът беше повярвал, че те също са пожарникари.

— Измъкна се! Онзи тип! Шибаният шибаняк, който направи пушека! — Джон крещеше и гласът му не носеше никаква следа от акцента му. — Хвърли ни един пердах и тръгна натам! — Посочи покрай нея към изпаряващата се влага.

— Този шибаняк... този шибан откачалник *отново* — каза вторият Противогаз.

— Имаме шибан ранен човек! — изрева Джон и посочи към първия Противогаз, проснат на земята. — Шибан шибаняк шибаняк! — На Харпър ѝ се прииска да го сръга с лакът, но ребрата му нямаше да го понесат.

— Тръгвайте, разкарайте се от тук — каза вторият Противогаз. — И двамата. Махнете се от шибания пушек. Аз ще го пипна.

Харпър трябваше да помогне на Джон с вървенето, ръката ѝ беше увита около талията му, а неговата около раменете ѝ. Изкуцукаха няколко крачки, преди вторият Противогаз да се провикне зад тях.

— Хей! Почакайте!

Жената се насили да се обърне назад, очите ѝ бяха забити в земята.

Вторият Противогаз държеше в ръката си изхвърления кози крак.

— Вземете го. Има доста шибани момчурляци наоколо. Не искам някой да падне и да си сцепи шибаното коляно.

— Да. Благодаря — каза Харпър, след което добави: — *Да го еба* — за цвят.

Металът все още беше топъл — дланта започна да я гъделичка болезнено, когато го взе — но студената вода на земята беше снижила температурата му достатъчно, за да може да го държи, без преди това да увива ръцете си в нещо. Хвана го и дръпна, но за момент вторият Противогаз не го пусна. През лещите на маската му видя, че челото му е набръчкано. Мъжът ги оглеждаше и двамата, *оглеждаше* ги сериозно, може би за първи път. Вероятно си мислеше, че *пожарникарките* бяха малко и доста рядко срещани, толкова незначителна бройка, че познаваше всички по име, и тя просто не се вписваше. Всеки момент можеше да изтръгне лоста от ръката ѝ и да ги нападне с него.

Влажният бял пушек се виеше около тях като развилнели се духове.

Вторият Противогаз пусна козия крак и се обърна, като през цялото време клатеше глава. Застана на коляно до падналия мъж.

— Сестра Уилоус — промърмори Джон и тя осъзна, че е безопасно да тръгват.

Двамата минаха през пушека. Около тях бягаха мъже, бяха се насочили в противоположната посока, викаха си един на друг.

— Той каза „този откачалник *отново*“. — Харпър говореше, наведена в ухото му. — Да не би да прекарваш повечето от вечерите си в творчески палежи, които да държат пожарната в истерия?

— Всеки има нужда от хоби — отвърна Джон.

Излязоха от пушека и се озоваха на паркинга, полицейският участък на Портсмът се намираше на стотина крачки вляво от тях. Димът беше образувал издигаща се бяла стена, която прикриваше шосето и цялото езеро Саут Мил зад тях.

Наблизо беше едната от двете клади. Тя вреше, звук, който не можеше да не бъде свързан с гняв, и Харпър се зачуди, за първи път,

дали един пламък беше способен да мрази... абсурдна, детинска мисъл, която не можеше да изгони от главата си.

Служители на реда бягаха напред-назад зад двойните стъклени врати на полицейския участък. Харп и Джон бяха излезли от дима точно до един полицай с кръгло, луничаво, невинно лице, облечен в черно пончо и черни гумени ръкавици. Той не ги погледна, просто се пулеше срещу пушека. На Харпър ѝ се стори, че мъжът движи устни в мълчалива молитва. Трябваше ли да бъде изненадана? Целият свят гореше, а тази вечер бяха видели дявола, дошъл да заяви претенциите си към своето огнено кралство.

Погледна към първата клада и видя, че онези не горяха купища с дрехи. Или по-точно *горяха* купища с дрехи... само дете хората все още бяха облечени в тях. Кладата отляво представляваше камара от съсухрени тела, овъглени и сбръчкани трупове. Те пращяха, свистяха и пукаха в пламъците също като съчки.

Харпър видя една мъртва жена, която държеше в ръцете си мъртво дете на около осем години, лицето на детето беше заровено в пазвата ѝ. Не се отврати от гледката. Беше се нагледала на мъртъвци в болница „Портсмът“. По-скоро се чувстваше радостна, че двамата — майка и дете — бяха умрели заедно в прегръдките един на друг. Да си до майка си или до детето си в своя край, ѝ се стори като благословия.

— Дръж главата си наведена — промърмори Джон. — Може да те види.

— Кой.

— Бившият.

Харп погледна покрай първата клада към големия оранжев камион зад нея. Канатът на каросерията беше свален, а самата тя вдигната, все едно, за да изсипе купчина с пясък. Четири или пет тела все още бяха останали в задната ѝ част, поради някаква причина не бяха паднали. Може би бяха залепнали за метала.

Джейкъб стоеше на пътническата седалка, вратата му беше отворена, лактите му бяха опрени на коленете и пушеше цигара „Голоаз“. Лицето му беше зачервено, покрито с пот от горещината от кладите и небръснато от известно време. Беше отслабнал, бузите му бяха хлътнали, а около очите му се бяха образували дълбоки ями.

Сякаш почувствал втренчения ѝ поглед — като нежна ласка върху наранената си буза — Джейкъб извърна глава и се вторачи в нея.

Раните му бяха лошо заздравели, от едната страна на лицето му личаха лъскави бели ивици. Черните следи по врата му все още изглеждаха зле — грозни изгаряния във формата на човешка ръка.

Харпър сведе очи надолу и продължи да върви. Преброи до десет и рискува да хвърли още един бърз поглед. Бившият ѝ съпруг отново се беше загледал в шосето, пулеше се глуповато в пушека. Не я беше познал. Това не беше голяма изненада. Макар тя да го разпозна на мига, по някакъв странен начин почувства, че не го познава.

— Той не е болен — констатира жената.

— Не и с драконова люспа.

Двамата продължиха своя бавен тръс по паркинга, като оставиха зад гърба си полицейския участък. Тълпата се разреждаше, когато се отдалечиха от светлините. Другият край на паркинга обаче не беше изцяло в мрак. Втората влада хвърляше пулсиращо червено сияние. Миризмата отврати Харпър, напомняше ѝ за горящи мокри килими. Не искаше да поглежда, но не можеше да се въздържа.

Кучета. Горяха кучета. В нощта се носеше черен прах.

— Виж цялата тази пепел — каза Пожарникаря и издуха една люспа от носа си. — Идиоти. Някои от тези мъже ще бъдат от нашата страна на битката само след няколко седмици. *Ти* може да не си заразила съпруга си, сестра Уилоус, но все още има шанс да му излезе късметът.

Харп го изгледа въпросително, но мъжът нямаше намерение да ѝ обяснява.

— Защо горят кучетата? — попита тя. — Кучетата не пренасят люспата, нали?

— Има две зарази, които са се разпространили. Едната е драконовата люспа, а другата е паниката.

— Винаги ме изненадваш, когато правиш това.

— Кое?

— Казваш нещо умно.

Смехът му приличаше на тихо, мъчително хриптене, заради което се наложи да спрат, за да влязат отново в крачка.

— Гърдите ми са пълни с натрошени стъкла — каза Джон.

— Трябва да си полегнеш. Колко ни остава още?

— Ето там — отвърна мъжът и кимна към мрака.

В края на паркинга също имаше паркирани коли и пикапи, а между тях се намираше антична пожарна — вероятно беше на осемдесет години — с комплект фарове, разположени близо един до друг на висока решетка.

Джон се опита да се качи зад волана, но изгуби опора под краката си и падна върху стъпалото. Харпър уви ръце около хълбоците му, подпря го и му помогна да възстанови равновесие. Мъжът увисна на камиона, дишаше тежко. Очите му се бяха опулили, сякаш обикновеното дишане се беше превърнало в работа, която изискваше воля и концентрация.

Пожарникаря се взе в ръце и направи нов опит, като този път успя да се качи на старата черна кожена седалка. От една метална скоба, хваната от едната страна на предното стъкло, висеше медна камбанка. *Истинска* камбанка с тежко метално езиче в нея.

Харп мина от другата страна на камиона и се намести до Джон. Зад седалките бяха монтирани чифт ръждясали стоманени скоби; козият крак пасваше идеално в тях.

Двигателят, когато го запали, издаде приятна поредица от звуци, подобни на прочистване на човешко гърло, които накараха Харпър да се сети за сушачи се в сушилня дрехи.

— Сестра Уилоус, ще бъдеш ли така добра да преместиш скоростния лост напред и вдясно?

Джон беше извил дясната си ръка в скута, а с лявата държеше волана. На Харпър не й харесваше начинът, по който китката му беше обърната.

— По-добре ми дай да погледна ръката ти — каза му тя.

— Когато се измъкнем — обеща той. — Лостът.

Натисна съединителя, а Харпър даде на задна.

Пожарникаря извади камиона изпод сянката на един огромен дъб и го насочи към пътя, след което я помоли да даде на първа. Когато минаха покрай полицейския участък, той се пресегна през прозореца и разклати камбанката, *зън-зън*. Харп се сети за старите видео клипове на трамваите на Сан Франциско.

Поне петдесетина души ги видяха да си тръгват и никой от тях не им обърна никакво внимание. Един от полицаите дори им помаха с шапката си. Харпър отново се огледа за Джейкъб, но той вече не стоеше във фрейтлайнъра си, а тя не успя да го забележи в тълпата.

— Имаш своя собствена пожарна кола учуди се жената.

— В един свят, където на всеки ъгъл горят огньове, подобно превозно средство е изненадващо неподозрително. Също така не можеш да си представиш колко често една двайсетметрова стълба може да ти влезе в употреба.

— Мога да си представя. Никога не се знае кога ще ти се наложи да спасяваш дете от третия етаж на болница.

Джон кимна.

— Или да смениш наистина висока крушка. Ще смениш ли отново скоростта? На втора... ах, чудесно.

Пожарникаря натисна рязко газта и напуснаха кладите, пушека, миризмата на горящи хора и кучета.

Навън беше свежа зимна нощ. В камиона, който се движеше с петдесет километра в час, беше ледник.

Джон пусна чистачките и размаза сивите люспи пепел върху стъклото.

— Ахх — каза той. — Виж всичко това. Можем да заразим половината Роуд Айлънд само с пращинките, които носим върху предното стъкло.

Продължаваха да се отдалечават в нощта.

— Пепелта — осъзна Харпър. — Тя е в пепелта. Затова не заразих Джейкъб. Не се разпространява чрез никакъв вид допир. Трябва да влезеш в контакт с пепелта.

— Гъбичките се размножават по този начин. Трета скорост, моля. Благодаря ти. Фермерите в Южна Америка ще изгорят заразените посеви и въздушният поток ще пренесе гъбичките спори в пепелта до другия край на света, чак до Нова Зеландия. *Draco incendia trychophyton* не е по-различна. Вдишваш я с пепелта, която я предпазва, приготвя се за възпроизвеждане и съвсем скоро си създава имение в дробовете ти. Би ли сменила на четвърта... да, перфектно. — Джон се усмихна вяло и добави: — Бях там, когато се зарази, да знаеш. Денят, в който болницата изгоря. Видях как всички я вдишахте, но беше прекалено късно, за да предупреждавам, когото и да било.

Влязоха в дупка — камионът като че ли нямаше нищо, което да играе ролята на амортизатори, и усещаха всяка издатина, пукнатина, камъче и кръпка на пътя и Джон изпъшка.

— Не е прекалено късно да предупредиш останалата част от света.

— Какво? Мислиш ли, че аз съм първият човек, който се е сетил, че се разпространява с пепелта? Аз съм обикновен миколог от държавен колеж. Или поне бях. Сигурен съм, че процесът е разгледан в детайли на местата, където изследват драконовата люспа сериозно. Където и да са тези места.

— Не. Ако бяха разбрали как се разпространява, щяха да предупредят хората.

— Може и да са го сторили... в частите от страната, които не са изпаднали в хаос и не са сметнати за мъртви. Разбираш ли, ние сме на пътя на вятъра. На *всичките*. Северноамериканският джетстрийм праща всичко в наша посока. Онези, които не са се заразили днес, ще се заразят утре или следващата година. Мисля, че тя може да изчаква в пепелта доста дълго време. Хиляди години. Възможно е дори милиони.

Пожарната кола се понесе в лявата част на пътя. Краят на капака удари една пощенска кутия и тя полетя. Харпър сграбчи волана и помогна на Джон да върне камиона в прегърбената среда на платното.

Мъжът потръпна и докосна сухите си устни с език. Като че ли той не местеше волана толкова много, колкото воланът местеше него, беше го стиснал силно, сякаш от това зависеше живота му.

— Ако се замислиш, целият цикъл е много добре устроен. Пепелта заразява гостоприемник, който евентуално изгаря жив и произвежда още пепел, за да заразява други гостоприемници. Точно сега хората се делят на болни и здрави. Но след няколко години ще бъдат само болни и мъртви. Ще бъдат само онези, които ще се научат да живеят с драконовата люспа, и онези, които ще изгорят... заради собствения си страх и невежество.

Рукууд се пресегна в мрака и започна да дърпа камбанката, биеше я толкова силно, че Харпър я заболяха ушите, а зъбите ѝ изтръпнаха. Наближаваха една отбивка. Искаше той да намали, опита се да каже — *моля те, намали, Джон*, — но мъжът се намръщи, дръпна силно волана и го отмести към Литъл Харбър Роуд.

Пожарната се плъзна по заледения път, който водеше до лагера, и заплува през издигащите се камъни, които маркираха входа. Харпър забеляза едно слабо момиче на около двацет години, което стоеше от едната страна на черния път — хлапето, което беше дежурно в

автобуса. То беше чуло камбанката на Джон и знаеше, че трябва да свали веригата, за да могат да минат.

— Върни ни отново на трета скорост, сестра Уилоус... брилянтно.

Пожарникаря се клатеше от страна на страна, докато камионът се изкачваше по хълма и намаляваше постепенно. Харпър започна да обмисля какво трябваше да се направи за него, когато отиде в лазарета. Щеше да има нужда от лейкопласт, марли, адвил, ножици, слинг за ръката му, бинт и пластмасова шина. Освен адвила и лейкопласта не беше сигурна дали имаха нещо от другите неща. Изкатериха хълма...

... и продължиха надолу. Параклисът се показва от лявата им страна. Гумите хвърляха блестящи струи сняг зад себе си.

— Пропусна завоя към лазарета — каза Харпър.

— Не отиваме там. Не мога да отсъствам от дома си цяла вечер. Огънят ми ще изгасне.

— Какво от това? Господин Рукууд, говориш безсмислено. Ребрата ти са премазани, китката ти е изместена или счупена, с възможни фрактури на предмишницата и лакътя, и се налага да обърнеш.

— Отдавна не съм способен да обърна каквото и да било, опасявам се, сестра Уилоус.

Камионът продължи да намалява, да подскача и да се люлее от страна на страна, докато преминаваше през една пролука между гъсто разположените ели, и се озова до навеса за лодки. Джон завъртя с усилие волана и натисна спирачката. Пожарната влезе вътре и мина покрай рафтове с каяци и канута. Паркира в средата на голия бетонен перон.

Завъртя ключа и двамата бяха погълнати от студения, тих мрак. Пожарникаря се отпусна напред и опря чело върху волана.

— Трябва да премина водата, сестра Уилоус — каза той, без да я поглежда. — *Налага* се. Моля те. Каза, че искаш да ми помогнеш. Ако си сериозна, ще ме върнеш на острова ми, където ми е мястото.

Харпър слезе от камиона и отиде до шофьорското място, за да му помогне.

Мъжът уви здравата си ръка около раменете ѝ и тя му помогна да се смъкне надолу с големи усилия, първо до стъпалото, а после и до

земята. Лицето му беше толкова бледо, че светеше в мрака. Очите му се разшириха учудено. Харп беше виждала достатъчно от това в дните си на медицинска сестра. Когато болката те нападнаше с всички сили, често оставяше потърпевшия толкова изумен, колкото ако беше видял магьосник да левитира пред очите му.

Двамата закуцукаха през стъклено бялата снежна повърхност, подкрепяха се един друг и пъплеха като старци.

Една лодка беше оставена на брега, греблата ѝ бяха вътре в нея. Нямаше канута, нито пък някаква следа от Отец Стори и останалите. Тогава се сети, че ще имат нужда от поне час, за да се върнат. Отне им толкова време, за да стигнат до езерото Саут Мил, а тогава не се бореха с този призрачен воал.

Мъглата беше паднала над водата и беше покрила хоризонта. Малкият остров на Джон не беше на повече от деветдесет метра от брега (при отлив човек можеше да стигне на крака до там), но сега Харпър не виждаше и следа от него.

— Надявам се да успеят да намерят пътя към дома в това време — каза тя. — И да се сетят, че съм с теб.

— Отец Стори познава пътя отвърна Джон. — Идвал е тук да учи деца да гребат, откакто си била дете. Вероятно и от по-дълго. Също така знае, че не бих те изоставил.

Харп се въздържа да му каже, че всъщност ако не беше тя, *той* щеше да бъде изоставен.

Пожарникаря внимателно се настани в лодката, Харпър я бутна напред и се качи на кърмата. Намести се на седалката и хвана греблата.

— Гребци — каза мъжът. — Отведи ни от другата страна на река Лета, лодкарю. Лодкарке. Лодкарско маце. — Засмя се. — *Алонси*^[1]!

Рукууд взе една газова лампа, сложи я между местата за сядане, вдигна стъкления капак и потърка фитила с пръст. Той се запали: горещо езиче син пламък. Погледна я, за да се увери, че го наблюдава. Дори толкова ранен, мъжът обичаше вниманието.

Греблата се наместиха в шлюзовете си. Харпър имаше чувството, че се плъзга не в океана, а в небето, върху някакъв изключително пъргав облак. Мъглата се разтваряше пред тях, навиваше се в светещи пера.

Харп продължаваше да се вира в този блед, хладен, вълнист воал, търсеше острова, когато се удариха в нещо и спряха рязко.

— Ще е малко кално, когато стъпим навън, но не мисля, че някой от нас ще се удави в калта — каза Джон. — Последвай ме и стъпвай там, където стъпвам и аз.

Пожарникаря извади единия си крак извън лодката и преди Харпър да успее да стигне до него, падна на една страна. В този момент държеше лампата и тя хвъркна от ръката му, разби се някъде в мрака и изгасна. Той извика от болка, после се разсмя — лош, пиански смях, който я изплаши и раздразни.

Харпър излезе от лодката и потъна до глезените в мокра кал. Сякаш беше стъпила в замразен лепкав пудинг. Изгуби единия си ботуш, докато се опитваше да стигне до него. Другия изгуби, докато му помагаше да отидат на по-високо място. Беше засмукан от крака ѝ с мокро мляскане и тя продължи без обувки на краката си.

Двамата вървяха нестабилно върху мокрия твърд пясък. Харпър огледа бараката — тъмнозелената стена с бяла врата — и ги затътри нагам.

— Ще се наложи да се върнеш и да издърпаш лодката. — Джон вдигна резето и облегна рамо на вратата. Приливът ще дойде и ще я отнесе, ако не го сториш.

Очите ѝ имаха нужда от време, за да се настроят към мрака. Видя едно легло, дрехи, които висяха от въженце, купчини книги с меки корици, които като че ли бяха мокрени и сушени толкова пъти, че бяха променили формата си. През двете капандури, които бяха единствените прозорци в помещението, проникваше мъгливо сребърно сияние.

В задната част на тази работилница — това беше думата, която най-добре описваше мястото — имаше голям метален варел, който беше обърнат в легнало положение и вдигнат от пода на метални крачета. Баща ѝ имаше подобен в задния си двор във Флорида; използваше го като барбекю, на което си печеше свински плешки. В единия му край беше заварена бурия, която се извиваше и излизаше през задната стена.

Варелът имаше плъзгащ се капак. До тази домашно направена печка, в спретнати купчини бяха подредени плавеи и морска трева. Джон пусна Харпър, заклатушка се неуверено по пода от тесни дървени дъски и се спря пред нея. Загледа се в един пламък, който гореше в странни зелени и сини нюанси.

— Тук съм, скъпа — каза той на жаравата. — У дома съм.

Намери няколко сухи плавеи и ги хвърли в огъня, ръцете му влязоха в пламъците до китките. След малко ги извади. Очите му бяха изцъклени и празни, не се отместваха от печката. Тръгна назад към ниското си легло. Когато прасците му се опряха в него, седна.

Харпър го хвана, помогна му да легне и започна да разкопчава ризата му. Пожарникаря погледна покрай нея към своя варел, изпълнен е огън. Изглежда, не можеше да се отдели от него.

— Затвори капака — прошепна той.

Харп не му обърна внимание, вместо това разкопча тирантите му.

— Искам да ти сваля ризата.

— Моля те — каза той и се засмя едва. — Тя може да ни види и да си създаде погрешно впечатление.

Харпър сложи ръка на лицето му. Не се притесни от трескавата топлина, която усети на бузата му. Вдигна ризата му и започна да я сваля от тялото му. Нямахше проблем да извади лявата му ръка, но когато се зае с дясната, Джон издаде бърз, стенец звук, нещо между хлип и смях.

Десният му лакът беше подут — грозен нюанс на лилавото се смесваше с по-тъмни, почти черни петна.

— Можеш ли да си свиваш ръката? — попита го Харпър.

Пожарникаря изрева от болка, когато тя я вдигна внимателно, изви лакътя му и опипа с палци костта. Нямахше нищо счупено, но меките тъкани се бяха подули и оплели, сухожилията бяха заприличали на дрипави одежди. Китката беше по-зле от лакътя, беше се подула като прасеца му и имаше голяма синина под кожата.

Харп хвана дясната му ръка в една от своите и стисна предмишницата му с другата. Завъртя китката му на едната и на другата страна, проверяваше за сублуксация. Една от костите ладиевидната — се беше извадила, съвсем не беше на мястото си.

— Зле ли е? — попита Джон.

— Нищо сериозно — отвърна Харпър. Трябваше да я намести, колкото по-скоро, толкова по-добре. Кръстоса палци върху китката му. Бледото му, лишено от цвят лице беше плувнало в пот.

— Признай — каза той. — Няма да ми сториш нещо ужасно, нали?

Харпър се усмихна извинително и *стисна*. Ладиевидната кост се намести между другите кости с влажно *мляскане*! Пожарникаря се разтърси и затвори очи.

Жената огледа дясната му страна, цялата беше оцветена в гротескна смесица от синини. Проследи с пръсти ребрата му. Фрактура тук. Фрактура там. Още една. Четвърта.

— Харпър — изпъшка Джон някак нежно. — Мисля, че ще припадна.

— Няма проблем да го направиш.

Но не го стори. Все още не. Придърпа се на края на матрака си, трепереше неудържимо, наранената му ръка беше свита до пребитата му дясна страна.

Харпър искаше да му сложи слинг. Стана на крака и започна да рови в бъркотията до леглото. Намери една кутия с мръсни фризбита, тенис топки, обръчи за крокет и дървени чукове. Всичко, от което човек би имал нужда, ако реши да се разхожда навън някой следобед. Под кутията имаше лък, който беше виждал и по-добри времена и... *ето*. Платнен колчан с няколко жалки, останали без пера стрели. Изсипа ги на пода. Търсенето ѝ продължи още минута и накрая успя да намери градинска ножица.

Разпори колчана от единия край до другия. Отпусна ремъка, който трябваше да държи стрелите на гърба на стрелеца. Върна се при леглото, където Джон се беше обърнал на лявата си страна. Все още трепереше, но не толкова силно, колкото преди малко. Клепачите му натежаваха.

Харпър вкара дясната му ръка в импровизирания слинг, работеше търпеливо и изключително внимателно, опитваше се да не дръпне рязко китката или лакътя му. Джон си пое няколко пъти въздух, но общо взето, не издаде звук през цялото време. Когато ръката му беше наместена, жената вдигна краката му, сложи ги на леглото и го зави с едно одеяло.

Помисли си, че е заспал, докато го наместваше, но той прошепна:

— Затвори капака, моля те. За да се запази топлината. Така огънят няма да изгори прекалено бързо.

Харпър махна един кичур кестенява коса от потното му чело и прошепна в отговор:

— Добре, Джон.

Отиде до печката, но се подвоуми, преди да затвори капака, погледът ѝ беше привлечен от странните, трептящи нюанси на пламъка вътре: видя проблясъци от нефрит и роза. Наблюдава ги в спокоен транс почти половин минута и тъкмо щеше да затвори панела... когато я видя.

В огъня се появи лице: женско лице, с опулени, изненадани очи, раздалечени едно от друго, и гладките черти на класическа статуя, лице, което много приличаше на това на Али, но по-пълно, по-възрастно и по-тъжно. Устните бяха разтворени, сякаш жената имаше намерение да говори. Това не беше халюцинация, не беше нещо въображаемо, не беше трик на танцуващия огън. Лицето в пламъците се взираше в нея няколко дълги секунди.

Харпър искаше да изпищи, но не можеше да намери въздух в дробовете си, за да го стори. Когато най-накрая успя да си поеме дъх, жената в огъня беше изчезнала.

---

[1] Фраза от сериала „Доктор Кой“, която означава „да вървим“.
— Б.пр. ↑

Харпър отстъпи назад, без да отделя поглед от пламъците, които очакваше да ѝ разкрият още чудеса. Беше забравила, че всъщност имаше намерение да затвори капака. Огледа се за Джон, искаше да го попита какво беше видяла току-що — да го попита какво, *по дяволите*, беше това чудо в печката — но забеляза, че е заспал. Дишането му представляваше тихо, неспокойно свиркане.

Харпър почувства собственото си изтощение. Умората се беше наместила в тялото ѝ под формата на суха, горчива болка във всяка една става. Разположи се в един мек стол с овехтели ленени възглавници, точно срещу огъня, искаше да го държи под око, в случай че направеше нещо друго.

Пламъците се къдреха и пулсираха, хвърляха своето древно хипнотично заклинание, прогонваха волята и мислите от главата ѝ. Отделяха приятна и сладка топлина като стар юрган. Част от нея се страхуваше, че жената ще разкъса тези кървавочервени завеси от огън и ще я нападне. Друга част от нея копнееше да я види отново.

Може би беше затворила очи за момент.

Някакъв вик я извади от унеса — болезнен или уплашен крясък. Харп не беше сигурна колко време беше минало — минута или час — и не знаеше дали викът беше истински, или въображаем. Заслуша се, но не чу нищо друго.

Пламъците бяха понамалели и тя си спомни, че Джон я беше помолил да затвори капака. Използва всичката си налична енергия, за да стане и да изпълни нареждането му. Отново седна и дълго време се носи свободно в спокойната сива зона между съня и будността. Чувстваше се волна и лека като празна лодка върху празно море, чувството беше приятно, но не и правилно, и тя се събуди. Лодката. Пожарникаря я предупреди, че трябва да я издърпа на брега или имаше опасност да останат откъснати на острова.

Мисълта, че може да са изгубили лодката, я накара да скочи от стола. Останалата част от сънливостта ѝ беше отнесена в момента, в който пристъпи навън, в абразивния, солен, вилнеещ вятър.

Зората почти беше настъпила и мъглата беше перлена и копринена на първите лъчи светлина. Вятърът я разпръскваше, превръщаше я в сребърни шалове, между които Харпър успя да види отсрещния бряг.

Три канута бяха издърпани на снега. Значи, всички се бяха завърнали живи. Ник беше на брега, дърпаше едно от канутата върху пясъка. Харп се зачуди кой би изпратил малко момче, съвсем само, да прибира лодките в навеса. Толкова рано сутринта трябваше да си бъде в леглото.

Помаха му. Като я видя, веднага остави работата си и също започна да ѝ маха френетично, да развява две ръце над главата си в добре известния жест за бедствие. Накрая Харпър осъзна, че нещо не е наред. Ник не беше облечен подходящо за това време, носеше само черно яке и пантофите си. А и кануто — той не го дърпаше към навеса, а обратно във водата. Никой не го беше изпратил да прибира лодките. Той тръгваше да я търси.

Направи две стъпки и потъна до глезените в солената, лепнеца кал. Ботушите ѝ се намираха някъде тук. Не ги потърси, просто бутна лодката във водата и се качи в нея.

Когато стигна до пристана, Ник я чакаше с едно мъхесто въже. Уви го около клина на лодката, след което я хвана за ръката. Харпър си помисли, че ако беше достатъчно голям, щеше да я вдигне както рибар вдигаше улова си.

Ник искаше да побегне, но не желаше да я пуска, затова просто я дърпаше, докато изкачваха склона. Дъхът му нищеше в гърлото му. Харп не можеше да върви толкова бързо, колкото той искаше, нямаше как да се справя с гъстия сняг с боси крака.

— Спри — каза му тя и го накара да върви с нея, престори се, че има нужда да си поеме дъх, като истинското ѝ намерение беше той да го стори. — Можеш ли да пишеш? Какво се случи, Ник?

Измъкна ръката си от неговата, за да изимитира писане, раздвижи невидима писалка върху хартия от млечен въздух. Момчето поклати глава отчаяно, нещастно и побягна напред, без да се опитва да я влачи след себе си този път.

Мъглата се виеше покрай стволите на червените борове, носеше се като призрак на голям потоп, разливаше се върху земята и се връщаше към морето на забавен каданс.

Харпър го последва — по-скоро тичаше след него — към лазарета, където най-накрая се спря да я изчака в долната част на стълбището. Леля му беше до него, облечена в тънка фланелена пижама и с боси крака.

— Баща ми... — започна Каръл, гласът ѝ беше накъсан заради постоянните опити да си поеме въздух, сякаш тя, а не Харп, беше бягала почти километър нагоре по хълма през гъстия сняг. Става въпрос за баща ми. Молах се, молах се да се върнеш и ето те тук, и трябва да обещаеш, че ще го спасиш, трябва да обещаеш.

— Ще сторя всичко по силите ми — отвърна Харпър, хвана Каръл за лакътя и я обърна към лазарета. — Какво се случи?

— Сълзите му са кървави — отвърна жената. — И говори с бог. Когато го оставих, молеше господ да прости на човека, който го уби.

В болничното отделение имаше прекалено много хора. Каръл и Харпър се промъкнаха през тълпа, в която се намираха Али, близначките Нейбърс, Майкъл и още няколко Бдителни. Някои от тях се държаха за ръце. Майк се беше съблякъл до кръста и върху гърдите му лъщеше червенина — смесица от кръв и пот. Главата му беше наведена, очите затворени, а устните му се движеха в мълчалива молитва — приличаше на хипи в потна квартира. Едно момиче стоеше на пода, стискаше колене до гърдите си и хлипаше неудържимо.

Всеки плот беше покрит от свещи, някои от тях се разтапяха върху мивката, но въпреки това помещението беше слабо осветено. Том Стори беше положен върху едно от болничните легла. В мрачината някой можеше да го обърка за изоставено върху завивките палто. Дон Люистън стоеше до главата му.

— Млади хора — каза Харпър, сякаш беше с десетилетия по-стара от Али и Майкъл, а не двацет и шест годишна, завършила училище само преди четири години. — Благодаря ви. Благодаря ви много за всичко, което сте сторили. — Нямаше представа дали са сторили нещо, но това нямаше значение. Щеше да е по-лесно да ги разкара от тук, ако полезното им участие беше признато, ако вярвах, че действията им бяха от значение. — Искам да помоля всички да излязат. Имаме нужда от въздух и тишина в стаята.

Али плачеше. Бузите ѝ бяха зачервени, горещи бели линии очертаваха пътя на сълзите ѝ. Маската ѝ на Капитан Америка, мръсна и очукана, висеше от врата ѝ. Тя кимна едва на Харпър и стисна ръката на Майкъл. Двамата — напълно безмълвно — започнаха да събират останалите в чакалнята.

Хари хвана Майк за ръката и го придърпа обратно вътре. Нареди му с тих глас:

— Отведи и Каръл. Моля те. Кажи ѝ, че искате да пеете с нея. Кажи ѝ, че Ник е разстроен и иска леля си. Кажи ѝ каквото прецениш, но я изведи от отделението. Не може да бъде тук.

Майкъл помести глава в едва забележим жест на съгласие, след което се провикна:

— Госпожице Каръл? Ще дойдеш ли да попееш с нас? Ще ни помогнеш ли да попеем за Отец Стори?

— Не — отвърна жената. — Сега трябва да бъда до баща ми. Той има нужда от мен. Искам да знае, че съм тук.

— Ще знае — отвърна Майкъл. — Ще пеем заедно и ще го повикаме в Блясъка с нас. Ако искаш да се почувства близо до теб, това е начинът. Ако го повикаш в Блясъка, ще знае, че си с него, и няма да се страхува или да изпитва болка. Нищо не е болезнено там. Това е единственото, което можем да сторим за него сега.

Каръл получаваше нервни пристъпи. Харпър се зачуди дали не е в шок.

— Да. Да, Майкъл, май си прав. Мисля, че...

Отец Стори се провикна към тях с весел, но измъчен глас, сякаш беше говорил доста дълго време и гърлото му беше прегракнало.

— О, Каръл! Когато пееш, сърцето ми толкова много те обича, че може да се пропука. — Старецът се засмя саркастично. Този смях не беше характерен за него. — След онази последна песен сърцето ми е пропукало също като прозорец! Това е нещо добро! Трудно е да виждаш през подобно стъкло.

Каръл стоеше като прикована за пода, взираше се в баща си на лицето ѝ се беше наместила болезнена и изумена физиономия — сякаш някой я беше промушил с нож.

Дон Люистън захлупи с шепи черепа на Отец Стори, държеше бяла марля върху раната. Ризата на Майкъл беше смачкана върху възглавницата, платът вече беше напоен с кръв.

Очите на Отец Стори бяха широко отворени, всяко от тях гледаше в различна посока. Едното надолу и наляво. Другото беше насочено към пръстите на краката му. Усмивваше се някак си лукаво.

— Хиляда молитви във всяка една минута навсякъде и какво отвръща бог? Нищо! Защото тишината никога не лъже. Тишината е последното преимущество на господ. Тишината е най-чистата форма на хармония. Всеки трябва да я опита. По-добре лампи камък, отколкото да кажеш някоя лъжа. Сложи камък на езика си, отколкото да кажеш някоя клюка. Зарови лъжците и злите под камъни, докато не спрат да говорят. Повече камъни, алилуя. — Старецът си пое малка

глътка въздух и продължи шепнешком: — Дяволът е на свобода. Тази нощ го видях. Видях го да излиза от дима. Тогава главата ми поддаде и сега е пълна с камъни. Още камъни, амин! По-добре внимавай, Каръл. Този лагер принадлежи на дявола, а не на теб. Той не е сам. Много му служат.

Каръл гледаше баща си, изумена и ужасена. Отец Стори облиза устните си.

— Сам се докарах дотук. Наричах слабостта доброта и говорех лъжи, когато трябваше да имам камък в устата. Направих най-лошото нещо, което един баща може да стори. Имах си любимка. Много съжалявам, Каръл. Моля те, прости ми. Винаги съм обичал Сара повече. Правилно и редно е да отида при нея сега. Дай ми още един камък. Повече камъни. Изрекох достатъчно, амин.

Отец Стори въздъхна дълго и замечтано, след което замлъкна.

Харпър срещна погледа на Каръл.

— Не го мисли наистина. Страда от субдурален хематом. Говори несвързано заради кръвоизлива в мозъка му.

Жената я изгледа странно, сякаш никога досега не се бяха срещали.

— Не са несвързани думи. Това е откровение! Прави точно онова, което винаги е правил. Показва ни пътя. — Каръл се пресегна назад, затърси нещо на сляпо и хвана Майкъл за ръката. Стисна пръстите му. — Ще пеем. Ще пеем и ще го повикаме в Блясъка. Ще му осигурим всичката светлина, от която има нужда, за да намери пътя си обратно към нас. Ако не може да се върне — ако се налага да потегли... — Гласът на жената пресипна изведнъж. Тя се изкашля, а раменете ѝ се разтресоха на пристъпи, след което продължи: — Ако се налага да потегли, ще има нашата песен, която да го насочва и да го успокоява.

— Да — отвърна Харпър. — Мисля, че трябва да сторите точно това. Вървете и пейте за него. Той се нуждае от силата ви. Пейте и за мен, защото аз също се нуждая от силата ви. Ще се опитам да му помогна, но съм изплашена. Ще съм изключително трогната, ако извисите гласовете си за двама ни.

Каръл я дари с последен отнесен поглед, след което се изправи на пръсти и я целуна по бузата. Това вероятно беше последната проява

на доброта, която показва към Харпър. Миг по-късно мина през завесата и изчезна, останалите я последваха.

Дон Люистън беше готов да си тръгне, сваляше ръкавите на ризата си, за да ги закопчае.

— Не и ти, Дон — спря го Харпър. — Ти оставаш. Ще имам нужда от теб.

Заобиколи леглото и зае мястото на Люистън над главата на Отец Стори. Нежно повдигна черепа му с две ръце. Сребрилата му коса беше напоена с кръв. Можеше да усети мястото под дясното му ухо, където беше ударен, то представляваше топла мокра бучка, както и едно друго място, малко по-нагоре, където беше възможно да е имало втори удар.

— Как се случи това? — попита Харпър.

— Не знам — отвърна Дон. — Не успях да чуя целия разказ. Майки го доведе в лагера, намерил го полуумрял в гората. Предполагам, че е бил един от затворниците. Поне туй се чува като за начало. Бен ги обработва в момента.

Обработва ги? Какво означаваше това? Нямахше значение. Поне не сега.

— Отец Стори не може ли да каже какво се е случило?

— Думите му не са смислени. Каза, че било правосъдие. Каза, че тъй му се падало, задето защитавал злото.

— Всичко е заради кръвоизлива в мозъка му. Няма никаква представа какво говори.

— Знам 'чи е тъй.

Харпър погледна зениците на Отец Стори, помириxa устните му и не се изненада, когато подуши повръщано. Помисли какво трябваше да се направи сега и самата тя почувства, че започва да ѝ се повдига. Не се притесняваше, че трябва да го направи — доста време мина, откакто се гнусеше от кръвта, — притесняваше се, че може да сбърка някъде.

От чакалнята се разнесоха гласове, които загреваха. Чу Бдителните да тананикат заедно, опитваха се да нацелят правилната тоналност.

— Трябва ми бръснач, за да обръсна косата тук — обясни Харпър.

— Да'м. Ще ти донеса такъв — отвърна старецът и направи крачка към вратата.

— Дон?

— Да'м?

— Можеш ли да ми намериш дрелка? Може би от работилницата? Такава с батерия ще е идеална, но едва ли ще намериш някоя с останал заряд. Ще се оправя и с ръчна.

Дон премести поглед от нея към Отец Стори — бялата му коса беше насапунисана с червена пяна — и го върна отново върху нея.

— О, господи. Нещо друго?

— Гореща вода, за да стерилизирам върха на свредлото, моля. Благодаря ти.

Когато не получи отговор, вдигна глава, за да каже на Дон, че това е всичко и че трябва да върви, но стареца вече го нямаше.

В другото помещение започнаха да пеят.

Харпър изчисти лицето на Отец Стори с хладна, влажна кухненска кърпа, като по този начин махна саждите и кръвта на няколко пъти, за да се разкрие отдолу вълчото лице на стареца. От време на време лявото му око се пълнеше с капки кръв. Те потичаха надолу към ухото му, но тя ги почистваше отново.

Отец Стори като че ли беше в съзнание и слушаше гласовете в другото помещение. Пееха същата песен, която Харпър чу в нощта, когато дойде в лагера. Пееха, че са една кръв и че са един живот. Сестрата знаеше, че няма да бъде въввлечена в Блясъка не можеше да си позволи да се отнесе в тази сияйност, където всичко беше по-лесно и по-добро. Мястото ѝ беше тук, с този умиращ човек. Зачуди се дали Отец Стори щеше да бъде отнесен там и дали това щеше да помогне по някакъв начин, дати щеше да замени успокоителните и кръвната плазма, с които не разполагаше.

Драконовата му люспа не беше нищо повече от студени черни ивици и плетеници върху старата му отпусната плът.

— Господ е добра история — каза ѝ изненадващо Отец Стори. — Харесвам я, както и онази за тигана и за Уенди. Четохме я заедно, Сара, когато беше малка.

В главата си Харпър зърна спокойното и приятно лице, оформено в пламъците. Тя стисна ръката му.

— Аз не съм Сара, Отец Стори — каза му. — Аз съм твоята приятелка, сестра Уилоус.

— Добре. Сестра Уилоус, разполагам с лична медицинска глупост, с която да те обидя. Опасявам се, че някой свири на нас като на укулеле. Някой пее нови текстове на стари песни. Важно е да действаме сега. Резервите ни няма да стигнат.

— Първо трябва да оправим главата ти — отвърна Харпър. След това ще се тревожим за крадлата.

— Не бих сложил крадец в устата си, защото може да ми открадне ума — каза старецът. — Както и да е, камъните имат по-

хубав вкус. Мисля, че си ударих главата на нещо и изгубих сянката си. Смяташ ли да ми я зашиеш отново, или успя да се измъкне?

— Всичко, от което имам нужда, е една малка игла и конец и ще те оправим за нула време.

— Или поне ще оправяш ума ми — довърши Отец Стори. — Ще се срещна с кума ми. Малката ми Сара също беше ужасен крадец, да знаеш. Тя открадна от мен — открадна от всички нас. Дори от Пожарникаря. Бедният Джон Рукууд. Той се опита да не я убива. Предполагам, че ще се опита да не убие и теб сега. Вероятно е влюбен и в теб, което си е гаден късмет. От тигана направо при Пожарникаря.

— Разбира се, че не се е опитвал да я убие, Отец Стори. *Не той* я е убил. Чух, че дори не е бил на острова, когато Сара...

— О! Не. Естествено, че не. Той беше невинен наблюдател. Както и Ник. Не можеш да виниш момчето. Двамата станаха нейни неволни съучастници. Онова, което не можеше да вземе от единия, вземаше от другия. Тя беше много съучастническа жена. Знаем, че Джон вини себе си, но не бива. Той беше обвинен за престъпление, което не е извършил. Булката умря и кой ли не рева. Не че бяха женени. Никога нямаше да се оженят. Всички пожарникари се женят за сгурията в крайна сметка. Чувала ли си някога тази стара песничка? Джон и Сара стоят на едно дърво, Г-О-Р-Я-Т. — Старецът млъкна, след което лявото му око се премести върху нещо зад рамото ѝ. Ето я сянката ми! Бързо! Заший ми я.

Харпър погледна натам. Една тъмна фигура подаде глава през зелената завеса, която разделяше болничното отделение от чакалнята. Дон Люистън мина през нея, в едната си ръка държеше стоманена кофа с димяща вода и хартиена торбичка в другата.

— Хич ня'а да повярваш на шиб'ния ни късмет — каза Дон. Намерих шиб'на дрелка на батерия с пълен заряд. Един дърт пръч я донесе в лагера тази седмица, взе я от пикапа си. Вкарах върха на свредлото в горещата вода току-що.

— Намери ли бръснач? Ножици?

— Да'м.

— Добре. Ела тук. Отец Стори? Том?

Старецът отговори:

— Господ жица уоус?

— Том, ще ти направя една чудесна прическа. Остани с мен.

— Да остана с теб? Хич не съм тръгвал от теб. Толкоз шъм жморен.

— Разбираш ли нещо от туй? — попита Люистън.

— Дон, едва разбирам теб през по-голямата част от времето. Вдигни му главата.

В другото помещение песента свърши на последната хармонична нота. Каръл промърмори нещо на своето стадо. Тя и верните ѝ хора бяха потънали в Блясъка, хвърляха достатъчно светлина, за да накарат зелената завеса да засияе в нюанс на лайм.

Дон хвана главата на Отец Стори между изкривените си пръсти, а Харпър започна да реже големи парчета от кървавата му коса на мястото зад ухото му, където беше ударен. Скалпът под нея беше лилаво-черен, също като патладжан.

Гласовете в чакалнята отново се надигнаха. Сега пееха „Бийтълс“. Слънцето изгряваше, дългата, самотна зима беше свършила.

Отец Стори застина, след което започна да рита с пети.

— Получава апоплектичен пристъп — каза Харпър.

— Ще се задави с езика си — притесни се Дон Люистън.

— Анатомично е невъзможно.

— Губим го.

Да, помисли си Харп. Ако това не бяха последните му конвулсии, то скоро щяха да бъдат. От ъгълчето на устата му потече пяна. Лявата му ръка сграбчваше чаршафа, пускаше го, пак го сграбчваше. Не можеше да прави нищо с дясната си ръка. Харпър държеше китката му, следеше променливия му препускащ пулс.

Песента в другото помещение се усили до висока, приятна, перфектна мелодия и очите на Отец Стори се отвориха отново, ирисите му представляваха пръстени от златна светлина.

Гърбът му беше извит и само главата и петите му докосваха матрака, но старецът бързо се успокои и се отпусна. Сърцебиенето му започна да забавя ритъм. Ивици приглушена червена светлина пулсираха в драконовата му люспа, избледняваха, започваха да пулсират отново.

Отец Стори почти се усмихна, ъгълчетата на устата му се повдигнаха едва и клепачите му се затвориха.

— Припадна — каза Дон. — Мил'боже, помогнаха му. Те пяха и го преведоха през най-лошото.

— Да, мисля, че точно това направиха. Намести върха на свредлото, ако обичаш, Дон.

— Ще го направим ли?

— Не му е останала много сила. Ако не го сторим сега, по-късно няма да имаме тази възможност.

Харпър избръсна останалата част от косата в задната част на главата на Отец Стори и отдолу се разкри наранената кожа. Не беше хубаво, че се замисляше прекалено много над предстоящото. Не й беше от помощ да си мисли, че може да го убие или да го лоботомизира, че може да забие свредлото прекалено надълбоко и да пробие мозъка му.

Дон пъкна ръка в почти врящата вода, без да покаже някакъв знак, че се е опарил — Харп си помисли, че тези ръце не бяха почувствителни от чифт дебели ръкавици — и извади свредлото. Сложи го в дрелката „Блек & Декър“, закупена от „Хоум Депо“, и натисна спуська. Машинката оживя и издаде звук, който й напомни за миксер и сметана.

Погледна почернялата синина на скалпа на Отец Стори и преглътна.

— Няма да ме замолваш да... — започна Дон, спря се и преглътна. — Не мога да кажа колко много риби съм убил, изкормил и изчистил, но... човек... *Томи...* не мисля, че мога...

— Не. Не бих те помолила да го сториш. По-добре да го направя аз, господин Люистън.

— Хубу. Правила си го и преди.

Начинът, по който го каза, не приличаше на въпрос, затова не му даде отговор. Протегна ръка за дрелката. От върха на свредлото се вдигаше пара.

— Искам да му държиш главата. Не му позволявай да се движи, докато оперирам, господин Люистън — каза Харпър с хладен, заповеднически тон, който въобще не приличаше на собствения й глас.

— Да'м.

Старецът хвана главата на Отец Стори между пръстите си и я вдигна от възглавницата.

Хари огледа дрелката, намери копчето, което регулираше скоростта, и го даде до края. Натисна спусъка за проба. Стресна се, защото върхът се завъртя бързо, вибрацията се пренесе надолу по ръката ѝ.

— Ще ми се да имахме по-добра шиб'на светлина — каза Дон.

— Ще ми се да имахме по-добър шиб'н доктор — отвърна сестрата, наведе се и намести върха на свредлото на пет сантиметра от дясното ухо на Отец Стори, където синината изглеждаше най-зле.

Натисна спусъка.

Металът загриза тънък слой от кожата за стотна от секундата и я превърна в нещо подобно на овесена каша. Костта запуши и засвири, когато дрелката стигна до нея. Харпър натискаше леко, уверено. На челото ѝ изби пот, но Дон беше зает да държи главата на Отец Стори неподвижна и не можеше да го помоли да я подсуши. Една-единствена капка се намести върху миглите ѝ и когато премина, окото ѝ започна да щипе.

В дупката в черепа се събра кръв и захвърча от улеите на свредлото. Харпър се сети за дете, което пие сок от навита сламка.

Без да отваря очи, Отец Стори рече:

— По-добре е, Харпър. Благодаря ти.

Тогава замлъкна и не проговори два месеца.

ЧЕТВЪРТА КНИГА
МАРЛБОРО МЕН

От дневника на Харолд Крос:

18 юни

Момичетата в този лагер са шайка лесбийски кучки и ако всички изгорят утре, хич няма да ми дреме на гъза.

От СФ се чува, че 2500 човека с люспата са живи в президио и никой от тях не е изгорял. Заеби тия простотии. Ще направя изявление в църквата утре. Някой трябва да каже на тези невежи, че не е нужно да боготвориш космите на свещената путка ма Каръл Стори, за да живееш. Всяко отделяне на окситоцин казва на люспата, че е намерила безопасен гостоприемник.

Ако чуя още веднъж „Дух в небето“ или „Святата Холи“ ще повърна. В същия ред на мисли можем да потиснем спората с една масова чекия. Една огромна, общностна, кръгова чекия, при която хубавата мъничка ръка на Каръл да бъде право на лоста. Татенцето ѝ може да я задоволява, докато тя задоволява мен, бездруго това е точно онова, което желае.

Не съм писал нова поема от дни. Мразя това място.

Харпър прочете само една страница от дневника на Харолд, избра я на случаен принцип, след което прегледа още няколко. Попадна на драсканици във формата на цици и храстчета, както и на някои думи, написани с удебелени букви: *мастни курви кучки путки*. Никога не беше срещала човека, но смяташе, че го разбира много добре. Сметна, че една колекция от поезията на господин Крос би стояла чудесно до екземпляр от „Пуста земя“.

Отново се върна на написаното от 18 юни и се загледа в едно от изреченията: *Всяко отделяне на окситоцин казва на люспата, че е намерила безопасен гостоприемник*. Нави тетрадката, удари я в бедрото си и я остави в едно от чекмеджетата... след това, само след миг, отново я извади.

Таванът беше направен от големи бели квадратни панели. Трябваше да се качи на стол, за да ги достигне. Вдигна единия от тях и натика тетрадката в празното пространство. Скривалището не беше толкова добро, колкото анатомичния молел на човешка глава, но засега щеше да свърши работа.

Не можеше да каже от кого криеше дневника на Харолд. Вероятно го правеше, защото самият той го беше крил и беше смятал, че някой би му го отнел, ако имаше тази възможност.

Докато буташе стола към мястото, от което го беше взела, забеляза кръв на пръстите на дясната си ръка, която беше засъхнала. Кръвта на Том Стори. Изми я в леденостудена вода и наблюдава как розовите съсиреци се преследваха един друг.

Отец Стори спеше по гръб, горната част на главата му беше превързана с чист бял бинт. Прашните прозорци отгоре пускаха млечните лъчи на слънцето. Също като пациента, и дневната светлина изглеждаше някак си изморена, отнесена. В крайна сметка обаче чаршафът беше затъкнат под брадичката му, а не беше дръпнат над лицето му. Старецът беше преживял нощта. Това не беше малък триумф.

На Харпър ѝ се виеше свят от изтощение, но бебето нямаше да я остави да спи. То беше гладно. Онова, което му се ядеше, беше една дълбока, топла, напълнена е масло купа с овесена каша и кленов сироп. Първо храната, сънят после.

Докато вървеше по пътеката от люлеещи се чамови дъски и през високата до коленете мъгла, Харп се опита да си спомни какво знаеше за окситоцина. Той си имаше прякор — „хормон на любовта“, защото се отделяше, когато майката държеше бебето си. Също така се отделяше едновременно в майката и в детето. Спомни си как пълзеше в онази изпълнена е пушек тръба и пееше на детето, което още не беше виждала, и как по този начин потисна люспата.

Мозъкът освобождава доза окситоцин, когато бъдеш прегърнат, когато бъдеш аплодиран, когато пееш в хармония е някой и пеенето е добро. Силните общи преживявания го произвеждат както нищо друго. Човек можеше да си получи дозата от някое приятно преживяване в твитър или фейсбук. Когато много хора ритуитнеха онова, което си казал, или фаворизираха някоя снимка, те натискаха бутона за поредната доза окситоцин. Защо не го наричаха социалномрежовия хормон тогава? По-добре звучеше от „хормона на любовта“, защото... защото...

Харпър не можеше да си спомни. Имаше нещо друго за окситоцина, нещо важно, но толкова отдавна беше чела за него. Поради някаква причина, когато затвори очи, си представи войници в пустинни униформи и ботуши, които държаха автомати М16. Защо? Защо окситоцинът я караше да си мисли за горящи кръстове в Мисисипи?

Столовата беше заключена с катинар отвън, а по прозорците беше накован шперплат. Мястото изглеждаше затворено за зимата. Харпър обаче беше помагала достатъчно често в кухнята, за да знае къде е скрит ключът, висеше от един пирон под стъпалата.

Влезе в просторния пращен мрак. Столовете и пейките бяха обърнати на обратно върху масите. Кухнята изглеждаше някак си жалка, всичко беше прибрано.

Харпър намери поднос с бисквити във фурната, покрити с фолио. Извади буркан с фъстъчено масло от един от шкафите и тръгна към мястото, където стояха ножовете. Едва не падна в отворения в пода

капак към мазето. Една крива дървена стълба водеше надолу в мрака, който миришеше на земя и гризачи.

Вторачи се в отворения отвор, когато чу ругатня от долу, последвана от меко тупкане, сякаш някой беше изтървал чувал с брашно. Някакъв мъж простена. Натъпка бисквитата в устата си и заслиза.

Мазето беше претъпкано с евтини стоманени рафтове, пластмасови буркани с растителна мазнина и чували с брашно, наредени до тях. В едната стена беше вграден огромен хладилник за месо, дебелият му метален врат беше отворен петнайсетина сантиметра и отвътре се носеше светлина. Харпър се провикна, но единственото, което излезе от устата ѝ, беше грак, заради натъпканата суха бисквита. Отиде до масивната врата и пъкна глава вътре.

Затворниците стояха на пръсти до далечната стена. Бяха закопчани заедно с белезници, веригата беше праметната през една тръба, която беше на около два метра от пода, затова стояха изпънати, всеки от тях с вдигната ръка, като ученици, които се опитваха да привлекат вниманието на учителката си.

Харпър беше виждала единия от затворниците преди — големия мъж със странните жълти очи — но другия го виждаше за първи път. Той можеше да бъде на трийсет или на петдесет, дългокрак, със странно телосложение, с високо чело, което напомняше за Чудовището на Франкенщайн, и късо подстригана черна коса, в която се забелязваха сиви нишки. Двамата мъже носеха дебели вълнени чорапи и гащеризони с цвят на училищен автобус.

Мъжът, когото Харпър беше срещнала предната вечер, се ухили и показа розови зъби. Горната му устна беше разцепена в грозна рана и от нея продължаваше да тече кръв. В помещението се носеше неприятната миризма на развалено месо. Локви кръв бяха засъхнали на бетона, под ръждясали вериги, на които някога беше висяло говеждо месо.

Бен Патчет стоеше на дървен стол с облегалка и държеше главата си между коленете. Приличаше на човек, който се опитваше да не повърне. На пода беше оставена лампа на батерия, до издута кърпа за подсушаване на съдове.

— Какво, по дяволите? — попита Харпър.

Бен вдигна глава и я погледна така, сякаш никога досега не я беше виждал.

— Какво търсиш тук? Трябва да си в леглото.

— Но ей ме на. — Изненада се от смесицата от дистанцираност и спокойствие, които чу в собствения си глас. Това не беше тон, който използваше пред приятелите си, това беше тон, който пазеше за неприятните пациенти. — Тези мъже страдат от премръзване. Увесването им на тръба не е лечението, което бих им препоръчала.

— О, Харп. Харпър, нямаш представа какво... *този* тип. Този тип тук... — Бен посочи с пистолета си. Едва сега забеляза, че има такъв.

— Аз? — учуди се затворникът с кървавата уста. — О, да, аз. Готов съм да призная всичко. Писна ми и се изморих да вися от тая шибана тръба, докато тъпакът тук ми крещи. Позволих на лошото си настроение да надделее над мен и се опитах да атакувам оръжието му с лицето си. Много жалко, че ни прекъсна. Тъкмо се готвех да нападам ботуша му с орехчетата ми.

Бен се намръщи.

— Не съм ти сторил абсолютно нищо, което да не е било самоотбрана. — Погледна Харпър. — Той ме събори на земята. Опитва се да ми смаже главата.

— Самозащита, а? Затова ли донесе кърпа, пълна с камъни? Предвиди, че ще ти се наложи да се отбраняваш с тях, защото трийсет и осемкалибровият не ти е достатъчен? — попита кървящият мъж.

Патчет се изчерви. Харпър никога не беше виждала възрастен мъж да се черви по този начин.

Тя коленичи и разви единия ъгъл на кърпата. Наистина беше пълна с бели камъни. Вдигна очи, но Бен отказваше да я погледне. Премести поглед върху мъжа с разбитата уста.

— Как се казваш?

— Мазукели. Марк Мазукели. Много хора ме наричат Маз. Госпожо, не се обиждай, но ако знаех, че имаш предвид това, когато ми каза, че ще ни спасите, мисля, че щях да кажа „благодаря, но няма нужда“. Умирах си достатъчно добре и на мястото, на което се намирах.

— Съжалявам. Нищо от това не биваше да се случва.

— Тук си много права, Харпър — каза Бен. — Като започнем от момента, в който този тип реши да тресне по главата Отец Стори и да избяга. Две момчета го хванали да се опитва да открадне една от колите ни. Навсякъде по него имало кръв.

— *Стара* кръв. Боже, беше *стара* кръв. Всеки може да види, че е стара кръв. Защо ми е да нападам този ваш Отец? Пичът тъкмо ми беше спасил живота. Какво тях да постигна, ако го убия?

— *Ботушите му* — отвърна Бен. — Онези, с които беше, когато те хванахме да се опитваш да избягаш. Ботушите и палтото му.

Маз погледна Харпър с наскърбени, умоляващи очи.

— Пичът, този ваш Отец, ми *даде* ботушите си, когато видя, че съм бос. Даде ми и палтото си. Даде ми ги, защото не си чувствах краката и тялото. Би ли се отплатил на такъв човек с камък в главата? Виж, вече разказах на този пич всичко. Светият Отец и аз пристигнахме преди другите две лодки. Човекът се държа изключително добре с мен. Даде ми ботушите и палтото си, щото виждаше, че не мога да спра да треперя. Когато стигнахме до брега, той ме поведе в гората. Вървахме не знам колко — пейсет-шейсет метра. След това ми посочи към камбанарията, каза ми да не се отделям от пътеката и че след минута-две ще стигна до параклиса, където ще ме чакат хора, които да ми помогнат. Каза ми, че иска да се върне и да провери дали всички са стигнали до брега безпроблемно. Предложих да му върна ботушите, но той не ги искаше. И... добре. Виж. Не *познавам* никого от вас. Видях параклиса, но също така видях един чудесен буик, паркиран зад него, и си помислих: *Майка му, може би трябва да отида някъде, където познавам хората*. Не исках да правя поразии. Не знаех, че колата принадлежи на някого.

— Точно така. Не знаеше, че принадлежи на някого. Защото светът е пълен със свободни коли. Растат като маргаритки отстрани на пътя — заяде се Бен.

— Светът *вече* е пълен със свободни коли — отвърна Маз. — Хората се отказват от собствеността над возилата си, когато се изпарят в шибаните пламъци. Вероятно има хиляди коли в този щат, които никой няма да потърси.

Харпър пристъпи към затворниците. Бен скочи на крака и я хвана за китката.

— Недей. Не искам да ги доближаваш. Стой зад мен. Този тип...

— Има нужда от лечение. Ръката ми, господин Патчет, моля те.

Мъжът едва не потръпна от официалната употреба на името му. Или може би го полазваха тръпки от тона ѝ: спокоен, търпелив, безличен, заповеднически. Той пусна ръката ѝ и ако на лицето му беше изписана неприятна изненада, тя беше, защото осъзна, че губи контрол над ситуацията. Можеше да спори с Харпър, но не и със сестра Уилоус.

Погледна покрай нея към затворниците.

— Ако я докоснете, който и да е от вас, няма да използвам *дръжката* на пистолета, ясно ли е?

Хари се приближи достатъчно близо до Маз, за да може да подуши дъха му: металически мирис на прясна кръв. Погледна розовите му зъби.

— Няма да имаш нужда от шевове — каза тя. — Но искам да наложя студен компрес на устата ти. Как са ти краката?

— От доста време не ги чувствам. Гилбърт е по-зле. Гил едва стои на своите. — Посочи с глава към другия затворник, който още не беше проговорил. — А и ръцете ми... белезниците... нямам никакво кръвообращение.

— Веднага ще ги свалим. Господин Патчет?

— Не. Остават.

— Можеш да ги оковеш към нещо друго, ако смяташ, че е необходимо, но не можеш да ги държиш така, в постоянно напрежение. Това трябва да спре. Каквото и да смяташ, че са сторили, не можеш да оправдаеш тормоза.

— Ще ти разкажа какво е тормоз! — изрева Маз. Да ни държи по този начин тук, е най-малкото! Трябва да чуеш как устата ми беше разбита. Виж, нямам проблем да ме оковат за ръката и да ми я извадят от ставата, да не ям, да не пия и да не почивам. Онова, което ме накара да се ядосам, е нуждата ми да се изсера. Тоя тук каза, че ще се радва да ми помогне, веднага щом започна да отговарям на въпросите му по начина, по който той иска. Каза, че се надява следващото нещо, което излезе от устата ми, да е нещо добро. Не исках да го разочаровам, затова се изплюх в дебелията му полицейска мутра. Тогава ми прасна един. Щеше да ме удари още веднъж, но му вкарах едно коляно в стомаха и го повалих на пода, което просто доказа, че мога да му сритам задника дори когато едната ми ръка е закопчана. *Буквално.*

Бен отвърна:

— Защо не млъкнеш, преди...

— Преди да удариш вързан човек с пистолета си ли, господин Патчет? — попита тихо Харпър.

Бен я погледна изненадан, засрамен. Изражението му я накара да се сети за шестокласник, когото са хванали да гледа някоя мръсна снимка.

Преди да го гръмна — прошепна той. Очевидно беше, че не искаше затворниците да го чуят, но акустиката в металния хладилник правеше личните разговори невъзможни. — Виж, Харпър. Стига сега. Не беше точно така. Оковах ги там, защото беше най-лесното място, а не за да ги карам да страдат. Кърпата с камъните просто исках да ги сплаша. А и този тип се опита да ми смаже главата, точно както размаза черепа на Отец Стори. Извадих късмет, че успях да се предпазя навреме. Не мога да повярвам, че вярваш на него, а не на мен. Почвам да си мисля, че хормоните ти говорят вместо теб.

— Не ми пука кой от вас казва истината — отвърна Хари. Истинско усилие беше за нея да прикрие гнева в гласа си. *Хормони*. — Притесненията ми са от медицинско естество. Този човек е ранен и не може да остане в подобно положение. Свали го.

— Ще го сваля. Но белезниците остават дори и в кенефа.

Маз отговори:

— Няма проблем за мен. Стига да обещаеш да ми избършеш задника, когато приключи. Искам да те предупредя, брато, струва ми се, че ще е мазничко.

— Не си помагаш — скастри го Харпър.

— Разбрано. Съжалявам, г'спожо. — Маз сведе поглед, но усмивката напираше в тъгълчетата на устата му.

— При теб как е положението? — попита мъжа, който не се беше обадил до този момент. — Гилбърт, искаш ли да използваш тоалетната?

— Не, благодаря, г'спожо. Доста съм запечен. Като че ли имам тапа от няколко дни.

Изказването на затворника беше посрещнато от моментно мълчание, след което Харпър се разсмя. Не можеше да се спре. Дори не можеше да каже защо ѝ е толкова смешно.

— Гилбърт, как е фамилията ти?

— Клайн, но ти можеш да ме наричаш Гил. Нямам нужда от тоалетна, но бих признал безброй престъпления за нещичко за хапване.

— Не се тревожи — каза Рене Жилмонтон. — Няма да те оставим гладен, господин Клайн. Не е необходимо да признаваш никакви престъпления.

Харпър се завъртя и видя Рене да стои на прага на отворената врата на хладилника. Тя продължи:

— Макар че не знам как е възможно да имаш апетит на това място. Уха, мирише лошо. Това ли е най-доброто, което можем да сторим за тях?

— Господи — промърмори Бен. — Първо тя, а сега и ти. Съжалявам, че в проклетия „Хилтън“ нямаше свободни стаи за един предумишлен убиец и съучастника му. Какво, да му се не види, търсиш тук? Трябваше да спите. Никой не бива да излиза през деня. Имаме правила с причина.

— Момичетата искаха да разберат как е Отец Стори и когато отидох там, Харпър я нямаше. Предположих, че столовата е следващото място, на което човек може да я намери. Мога ли да помогна с нещо?

— Не — отвърна Бен.

— Да — намеси се Харп. — Този мъж има нужда от студен компрес за лицето, чаша горещ чай и посещение до тоалетната, макар и не в същия ред. Двамата трябва да закусят. Права си, това е мръсно място за тях. Има две свободни легла в лазарета. Налага се да...

— Дума да не става — прекъсна я Патчет. — Тези остават тук.

— Двамата? Виж. Имах намерение да повдигна темата. Каза, че господин Мазукели е нападнал Отец Стори. Не ми е ясно защо господин Клайн също е закопчан.

— Защото са заедно в това тези хубавци. Вече са си партнирали, за да се измъкнат от едно място.

— Доколкото разбрах, господин Клайн не е бил наблизно, когато Отец Стори е бил нападнал?

Очите на Бен бяха глуповати, безизразни.

— Не. Намираще се в лодката с мен. Отец Стори и Мазукели пристигнаха първи. След това Али и Майк. Двамата с Клайн изгубихме правилната посока заради мъглата и за известно време не

можех да намеря брега. Най-накрая забелязах една премигваща светлина и загребахме към нея. Али ни сигнализираше от брега. Беше останала там, за да се увери, че ще намерим правилния път, а Майкъл продължил напред. Тъкмо бяхме издърпали кануто на брега, когато чухме Майк да вика за помощ. Отидохме на мястото... — Харпър забеляза как Бен беше започнал да разказва историята, сякаш даваше показания пред много враждебно настроен адвокат — ... и намерихме Майкъл да стои в снега с Отец Стори. Навсякъде имаше кръв. Майк каза, че някой го е убил. Но когато Али провери пулса му, разбрахме, че все още е с нас. Майкъл носи Отец Стори до лагера, където няколко мъже бяха заловили Мазукели. Али забеляза, че той е обул ботушите и палтото на дядо й. След това стана грозно. Тези двамата са истински късметлии, че все още са живи.

— Това не обяснява защо господин Клайн е третиран като заплаха — настоя Рене.

Гилбърт каза:

— Когато нещата станаха грозни, партньорът ми се развика за помощ. Дадох я.

— Счупи три от пръстите на ръката на Франк Пендерграст — обясни Бен. — И удари толкова силно Джейми Клоуз в гърлото, че си помислих, че й е счупил трахеята. Джейми е на деветнайсет, между другото, почти дете.

— Дете, което държеше счупена бутилка — добави Гилбърт, почти извинително.

— Трябва да прегледам и двамата — каза Харпър. — Господин Пендерграст вече трябваше да е дошъл.

— Не искаше да те разсейва от Отец Стори — отвърна Бен. Дон го превърза доста добре с някои парцали, които намерихме наоколо.

— По дяволите — изсъска сестрата.

Нараняванията, които не можеше да лекува адекватно, защото не разполагаше със средствата, продължаваха да се трупат: субдурален хематом, лицеви наранявания, премръзване, както и изкълчванията, смазаните ребра, разместванията и натрошената ръка на Джон. Разполагаше с йод, лепенки и алказалцер. Дупката в главата на Отец Стори беше запушила с корк и восък от свещи, като някакъв доктор от седемнайсети век. Тук, в гората, беше седемнайсети век.

Бен продължи:

— Няма значение какво е направил Клайн и защо го е направил. Нека се изясним. Всички знаем кой е цапардосал Отец Стори по главата, включително и Клайн. Той избра страна.

— Избрал е да спаси приятеля си, който е щял да бъде убит от разярена тълпа — контрира Рене. — Това е разбираемо.

Патчет погледна Гилбърт Клайн и каза:

— Онова, което разбирам аз, е, че трябва да си подбери по-добре приятелите. Другарчето му почти уби човек. Клайн знаеше това. Можеше да стои настрана. Избра да извърши някои животозастрашаващи действия. Ако искаш да оспориш коя да е част от историята ми, Клайн, няма проблем, говори.

— Не, сър — отвърна Гилбърт, но гледаше Рене. — Точно така се случи. Маз е единствената причина да не умра в затвора. Никога нямаше да мина през пушека и да стигна до канутата, ако не беше той. Едва можех да си движа краката. Човекът ме носи през целия път. Почувствах се длъжен да не стоя настрана и да наблюдавам как го убиват.

— Мислиш ли, че той е ударил Отец Стори по главата? — попита Бен.

Клайн погледна Мазукели и отново върна погледа си на Патчет. Лицето му беше спокойно, празно.

— Не мислех, че това има някакво значение. Бях му длъжник.

Досега Харпър се интересуваеше само от нараняванията и премръзването. Не се беше замисляла дали Марк Мазукели наистина не беше виновен по обвиненията... дали наистина не беше взел някой камък и не беше ударил стареца по главата заради ботушите му.

Камъкът.

— Оръжието на господин Мазукели в него ли беше, когато го хванахте да се опитва да се измъкне? — попита Харп.

— Не — отвърна Маз. — Защото всичко това са пълни глупости. Никога не съм имал никакво оръжие.

Не намерихме онова, което е използвал, за да разбие главата на Отец Стори — призна Бен с твърд тон. — Все още не. Но може да изскочи отнякъде.

— Значи, имаме нападение без свидетели, без оръжие и мъж, който е доказал невинността си дори след като си го оковал по този начин и си го ударил с пистолета си.

— Въобще не беше...

Харпър вдигна ръка.

— Не си в съда, а аз не съм съдийка. Не разполагам с властта да раздавам правосъдие. *Нито пък ти.* Доколкото разбирам, нямаш доказателства за *нищо* и докато е така, тези мъже трябва да бъдат третираны както всеки друг в този лагер.

Рене подхвана щафетата:

— Любопитна съм колко време смяташ да ги държиш затворени и на какво основание, щом нямаш каквито и да било доказателства за извършване на престъплението. Трябва да се организира честен процес. Те имат право на защита. Имат право на *права*.

— Ще съм изключително щастлив, ако мога да се изсера сега — каза Маз, но никой не го слушаше.

— Не знам дали си чула, Рене — отвърна Бен, — но Конституцията изгоря заедно с останалата част от Вашингтон. Хората в този лагер не желаят да се превърнат в пепел, госпожице АСГС^[1].

— В интерес на истината, правех им дарения всяка година — отвърна жената. — Макар че това няма никакво значение. Опитвам се да обясня нещо. Ние не трябва просто да решим дали този човек е опитал да убие, или не, Том Стори. Трябва да решим *как* да решим и *кой* ще реши. Ако господин Мазукели *бъде* признат за виновен, трябва да вземем решение, като общество, какво ще правим с него... с какво ще можем да живеем. Това е трудната част.

— Не мисля, че е чак толкова трудна. Мисля, че това общество вече взе решение. Щеше да разбереш това, ако беше там, когато започнаха да хвърлят камъни. Не знам какво си правила цяла нощ, но пропусна голяма забава.

— Може би съм прекарала нощта, криейки се в гората — каза Рене, — и съм чакала да ми се отвори възможност да убия Отец Стори.

Бен се опули насреща ѝ, устата му беше отворена, а челото му набръчкано, сякаш жената току-що му беше задала много дразнеща гатанка. Мъжът поклати глава.

— Не бива да говориш подобни неща. Нямаш абсолютно никаква представа какво ще ти сторят Али, Каръл и онази тълпа, ако сметнат, че... — Патчет млъкна за миг, след което заговори отново с измъчена усмивка на лицето си: — Виж, Рене, ти си добра жена. С твоя чай, твоите книги и твоите истории за деца си също толкова безопасна,

колкото и те. Като повечето добри хора, си нямаш дори бегла представа на какво са способни останалите.

— Не разбираш ли, Бен? Точно това имах предвид. Не знаем на какво са способни останалите хора. Никой от нас не е наясно. Кой може да каже със сигурност, че Отец Стори не е бил изненадан от някой от този лагер, който е искал да го нарани? Доколкото ми е известно, самата аз може да имам причина да желая смъртта му и може да съм била аз в гората с камък в ръка. Може да е бил всеки и без да сме сигурни, не можем публично да ексукутираме човек. Дори не можем да го затваряме за неопределено време.

— Точно тук грешиш, Рене. Точно тук сама се притисна в ъгъла. ТОЗИ човек, Марк Мазукели, той е имал мотив и възможност. Което е лошо. Но по-лошото е, че не мога да се сетя за нито един човек в целия лагер, който би желал да навреди на добрия старец, който прие всички ни, който ни даде покрив над главите и който ни научи как да се пазим от драконовата люспа. Нещата са прости. Не мога да се сетя за нито една причина някой да иска Отец Стори мъртъв.

Тогава Харпър си спомни какво й каза Том Стори в кануто.

Ще се наложи да отпратя някого — сподели й той. — Някой, който е сторил... непростими неща.

— Ох — каза Харпър, — аз мога да се сетя за причина.

---

[1] АСГС (Американски съюз за граждански свободи) асоциация за защита на свободите. — Б.пр. ↑

От дневника на Харолд Крос:

19 юни

Лайнари. Отвратителни, невежи лайнари.

19 юни, по-късно

Офицер Котешко лайно ми взе телефона. Преди да го изключи, изтри всичко от него, точно пред очите ми. Всяко съобщение, всяко съобщение, всяка бележка.

Те не разбират нищо. Дори не се опитват да разберат. Веднага след като им казах, че поддържам комуникация с хора от другата страна, изпаднаха в истерия. Ако разполагаха с лимонадата на Джим Джоунс^[1] всички щяха да се наредят за чаша. Сега, след като се успокоих, се чудя дали не трябваше да очаквам точно това.

*Най-уникалната черта на гъбичката е начинът, по който се свързва с мозъка. Доктор Солженицин от Новосибирск доказва, че спората е дендритна^[2] по природа и съвместима с архитектурата на мозъка. Окситоцинът казва на *Draco incendia trychophyton*, че е намерила безопасна среда гъбичката от своя страна стимулира стадното поведение, за да запази собственото си благосъстояние, същото групово нещо, което кара ято врабчета рязко да сменят посоката си. Люспата е толкова съкрушителна, че временно може да изтрие дори важни части от личната идентичност. Идеите на другите хора ви се струват ваши, нуждите на другите хора ви се струват по-важни от вашите и т.н. Наистина живеем в зомби апокалипсис, само дето зомбита сме ние.*

Всичко това има смисъл, предвид естеството на окситоцина, които носи успокоение за тези, които следват племенно поведение. Аз не съм част от това глупаво християнско племе, затова димя през цялото време и не получавам химическа изгода от ежедневните им идиотски песнички. Също така дава обяснение защо всички толкова

охотно предадоха телефоните си (да, Тъпоглавчо взе всичките, не само моя). Люспата е накарала лайнарите да се пристрастят към социалното одобрение.

Умирам си да науча, как Пожарникаря успява да контролира люспата, а не тя него. Няма по-надменен тип на света. Бух убил, за да разбере как успява да подпалва отделни части от тялото си и да не се наранява.

Не съм единственият, който иска да научи тайната му. Преди три дни бях долу на плажа и ги чух да си крещят един на друг на техния остров. Каквото и да знае, не иска да го сподели дори със Сара Стори и, момко, о, момко, колко е ядосана тя.

Дори да му отвори още една дупка в задника, пак ще му е трудно да се изсере. В лазарета свършиха лепенките за задник, както и всичко останало.

---

[1] Става въпрос за най-масовото самоубийство в историята. На 18 ноември 1978 г. в джунглата на Гвиана загиват 914 души, сред които 200 деца, след поглъщане на цианкалий. Жертвите са последователи на лудия пастор Джим Джоунс, който ги тласка да сложат край на живота си. — Б.пр. ↑

[2] Дендрити — разклонения на нервната клетка, чрез които тя приема и предава информация от други клетки към определена цел. — Б.пр. ↑

Удари се по бедрото с тетрадката и погледна през прозореца. Снежинки като гъши пух летяха навън и не можеха да решат дали искат да паднат, или да се издигнат нагоре. Лагерът беше като снежен глобус, разклатен от някое божествено дете.

Беше будна от петнайсет минути и още не можеше да разбере дали е сутрин, или следобед. Светлината беше слаба и сива, сякаш целият свят беше скрит под пелерина. Стоеше на ръба на леглото на Отец Стори. От време на време старецът си поемаше изневиделица дъх, сякаш току-що беше прочел нещо ужасно във вестника. Некрологът на приятел може би. Или собствения си.

За едно нещо Харолд Крос беше абсолютно прав. Лазаретът беше останал без лепенки за задник и всичко останало. Харпър беше дезинфекцирала трепанацията на Отец Стори с портвайн и беше третирали премазаната ръка на Джон Рукууд с лека доза добри намерения. Не беше сигурна дали добрите намерения осейваха пътя към ада, но определено не бяха най-доброто в медицината.

Качи се на стола и се протегна, за да скрие дневника на Харолд зад панела на тавана. Долови леко раздвижване с периферното си зрение и застана нащрек. Огледа се и видя, че двамата с Отец Стори имаха компания тази сутрин.

Ник стоеше в леглото, което се намираще най-близо до вратата, завивките бяха вдигнати до гърдите му. Косата му беше красиво черна и рошава. Момчето се взираше в нея, сякаш беше забравило, че трябва да мига. Вероятно се беше промъкнало тук, докато спеше, и тихичко се беше наместило в първото свободно легло.

Харпър скри тетрадката и реши да се преструва, че това е нещо напълно нормално. Намести панела на тавана, слезе от стола и застана до леглото на Ник. Раздвижи внимателно ръце, използваше онова, на което я беше научил досега, за да го попита какво прави тук.

Момчето се пресегна за тетрадката и химикалката, които носеше навсякъде със себе си, и написа: *Стомахът ме боли. Али ме доведе. Трябваше да дойде до ласарета, така или иначе, защото днес е*

распределена тук. Харпър седна на леглото до него, взе тетрадката и написа: *Имаш ли повръщане? Диария?*

Ник поклати глава. Харп заподозря, че детето просто се притеснява за Отец Стори, а не, че има хранително отравяне.

Какво искаш да кажеш с това, че Али е разпределена тук? написа тя и му подаде тетрадката и химикалката.

Намира се в другата стая, надраска момчето.

Харпър артистично повдигна рамене — с ръце напред и длани нагоре: *Защо?*

Али е тук, за защита. Леля Каръл иска да е сигорна, че дядо е добре. Какво скри току-що в тавана? Преди Харпър да успее да формулира отговор, той добави: *Обещавам, ако ми кажеш, да не СПОДЕЛЯМ И ДУМА.* Жената се усмихна. Разбира се, че нямаше да го стори.

Някои бележки, които пазя, отвърна тя, което си беше самата истина, макар да пропускаше някоя и друга подробност.

Бележки за какво?

Ако не питаш за това, написа Харпър, няма да те питам дали наистина те боли стомахът.

Ник смачка долната част на дланта си в челото, жест, който вероятно беше видял по телевизията. Харп не го винеше. Понякога си мислеше, че е прекарала половината си живот, играейки Джули Андрюс във филмовата версия на живота си. Проблемът с моделите за подражание беше, че те учеха на модели.

Използва езика на пръстите си, за да каже З-А-С-П-И-В-А-Й.

Момчето кимна и отвърна:

— Ти също, нали? — Говореше мълчаливо с ръцете си, които се движеха елегантно във въздуха, все едно настройваше частите на невидима машина.

— Сега излизам — отвърна тя със своите, които не бяха толкова умели. — Скоро ще се върна.

— Внимавай — казаха ръцете на Ник.

Али беше в чакалнята, свита на дивана. Не спеше, не четеше — просто си лежеше там с пръстите на едната си ръка притиснати в устните ѝ. Премига и погледна нагоре. За момент очите ѝ бяха нефокусирани и като че ли гледаше Харпър, без да я разпознава.

— Ник ми каза, че си разпределена тук.

— Така изглежда. Ти накара Бен и леля Каръл да смятат, че някой в лагера може да иска да убие дядо. Смятам, че това са пълни глупости. Всички знаят, че беше този тип Маз, но не аз поръчвам пиенето.

— Бен ли го прави?

— Той просто изпълнява онова, което леля Каръл иска. А тя желае дядо да бъде в безопасност. Не можеш да я виниш. Някой *наистина* се опита да го убие. Леля Каръл иска и ти да стоиш тук от сега нататък. За да има винаги наличен медицински персонал, в случай че получи пристъп или нещо подобно.

— Нима ще започна да се храня тук?

Харпър се шегуваше, но Али отвърна:

— Да. Леля ми наистина се разстрои, когато разбра, че вчера си отишла да си вземеш нещо за ядене и си го оставила съвсем сам. Сърцето му можело да спре. Или някой да влезе и да сложи възглавница върху лицето му.

— Не мога да остана тук. Не и през цялото време. В интерес на истината, точно сега трябва да тръгвам. Джон е доста зле. Искам да отида до острова, за да му занеса бинт и шина.

Харпър не носеше в себе си нито едното, нито другото от тези неща, но се надяваше Али да не забележи, и тя наистина не повдигна въпроса.

— Не мога — отвърна момичето. — Дори да ти беше позволено да напускаш лазарета, средата на деня е. Никой не излиза през деня.

— Какво искаш да кажеш с това, че не ми е позволено? Каръл ли ти каза така? Кой я сложи начело?

— Ние.

— *Кои?*

— Всички. Гласувахме. Ти не беше там. Спеше. Събрахме се в църквата и пяхме за Отец Стори. Пяхме за всички, които някога сме загубили, за да ни покажат какво да правим. Кълна се, че можех да ги чуя да пеят с нас. Бяхме само сто и четиресет души в храма, но сякаш хиляда човека извисяваха гласове едновременно. — Голите ръце на Али настръхнаха при спомена. Тя се прегърна. — Сякаш бяхме *спасени...* от всяко лошо чувство, което някога сме имали. Мисля, че точно от това имахме нужда. После седнахме на пода, хванахме се за ръце и говорихме. Говорихме за нещата, за които все още сме

радостни. Казахме благодаря. Както правим, преди да се нахраним. И планирахме. Тогава гласувахме да дадем пълна власт на Бен по всички въпроси, свързани със сигурността. Гласувахме също да направим леля Каръл водеща на службите в параклиса и на ежедневното планиране нещата, които правеше Отец Стори. В началото се дърпаше. Каза, че не може да поеме повече работа. Каза, че трябва да се грижи за баща си. Така че гласувахме още веднъж и всички пак избраха нея. Тогава тя каза, че правим грешка. Каза, че не е достатъчно силна, колкото баща си. Каза, че той е по-добър от нея във всичко. По-мил, по-разумен и по-търпелив. Но ние гласувахме *трети* път и тя отново спечели единодушно. Беше забавно. Колко беше забавно. Дори Каръл се смя. Хем плачеше, хем се смееше.

Харпър се сети за нещо в дневника на Харолд: „Гъбичката стимулира стадното поведение, за да запази собственото си благосъстояние, същото групово нещо, което кара ято врабчета рязко да сменят посоката си“, но не ѝ хареса накъде я водеше тази мисъл, затова я изгони от ума си.

Али каза:

— Не мисля, че трябва да те пускам. Последния път, в който бях дежурна в лазарета и не си свърших работата, едно хлапе беше убито. — Момичето дари Харп с крива усмивка, в която нямаше капка радост.

— Какво смяташ да направиш, ако просто изляза? Ще набиеш една бременна жена?

— Не — отвърна Али. — Просто ще те прострелям в крака или нещо подобно.

Докато го казваше, се хилеше и сестрата почти не се засмя. Но тогава видя уинчестъра, който беше подпрян в единия ъгъл на помещението.

— Защо, в името на бога, имаш *оръжие*? — изрева тя.

— Господин Патчет реши, че Бдителните на пост трябва да имат такава — отвърна момичето. — Каза, че отдавна трябвало да раздаде оръжия. Ако се появи крематорен отряд, една престрелка ще...

— ... ще доведе до смъртта на много повече хора, точно това ще направи. Никой от вас не бива да носи пушка. Али, някои от Бдителните са на четиринайсет години. — Харпър не спомена, че дори тя още не беше навършила седемнайсет. Мисълта, че децата ще се

разхождат наоколо в снега със заредени оръжия, я плашеше. Искаше да сръга доста хубавичко Бен Патчет в мекия корем.

— Само по-големите деца могат да носят оръжие — отвърна Али, но за първи път звучеше отбранително.

— Тръгвам — съобщи Харпър.

— Не. *Недей*. Моля те? Да изчакаме да се стъмни и ще говорим с Каръл. Забраната за излизане през деня е, общо взето, най-важното нещо в лагера. Скоро ще мръкне.

— В този сняг все едно вече е тъмно.

— Махнахме дъските. Ще оставиш следи.

— Не за дълго. Сега вали. Следите ми ще се запълнят. *Али*, би ли позволила на някого да *ти* каже, че не можеш да отидеш някъде?

Спила я.

Момичето се вторачи в синия мрак от милиони диамантени люспи сипец се сняг. Мускулите в ъглите на челюстта ѝ се свиха.

— Мамка му — рече тя най-накрая. — Това е толкова тъпо. Не бива да е така.

— Благодаря ти — отвърна Харпър.

— Трябва да се върнеш до два часа, че и по-скоро. Ако не го сториш, ще те дам за храна на вълците.

— Ако не се върна до два часа, ще се наложи да викнеш Дон Люистън, за да провери състоянието на Отец Стори.

Али се намръщи насреща ѝ.

— Нямаш си представа колко преобано е положението. Всички Бдителни се събрахме след параклиса. Бен Патчет каза, че прекалено много хора поставят личните си интереси пред благосъстоянието на лагера, че правят каквото си искат. Каза, че е необходимо да дадем някои *примери* с хора, които не могат да следват правилата. Всички гласувахме. Съгласихме се. Направихме *пакт*.

— Господин Патчет може да се тревожи за благосъстоянието на лагера — каза Харпър. — Аз трябва да се тревожа за здравето на пациентите си. Ако разбере, че ме няма, кажи му, че си се опитала да ме спреш, но не си успяла. Но той няма да разбере, защото ще се върна, преди да си се усетила.

— Върви, щом трябва, преди да съм си променила решението.

Харпър беше сложила ръка върху резето, когато Али заговори отново.

— Радвам се, че те харесва — каза момичето. Джон е най-самотният човек, когото познавам.

Харп погледна назад, но Али вече не гледаше към нея. Беше легнала на една страна и се беше свила на дивана.

Помисли си, че лековерните заключения на децата бяха също толкова непредизвикани, неочаквани и непотърсени, като тяхната жестокост. Тази зима Кемп Уиндъм не беше нито Хогуортс, нито островът от „Повелителят на мухите“, а място за скитащи, наранени сираци, деца, които бяха готови да пропуснат обяда, за да има достатъчно храна за другите.

— Скоро ще се върна — обеща Харпър и докато изричаше думите, вярваше в тях.

Но не се върна доста дълго време, дори и когато мракът падна и всичко в лагера се промени отново.

Дърветата бяха призраци на самите себе си в един димен свят на надвиснали облаци и падащ сняг. Умиращият следобед миришеше на шишарки, изгорени в пепелник. Харпър смяташе да спазва всяка дума, която обеща на Али: да отиде до острова на Пожарникаря, за да провери състоянието му, и да се върне. Само дето пропусна частта, че първо има намерение да прескочи до дома си, защото шкафът на лазарета беше напълно празен и се налагаше да провери личните си запаси за нещата, от които Джон имаше нужда. Ако Али знаеше за това, вероятно щеше да я събори и да седне върху гърдите ѝ, за да не може да се измъкне.

Трябваше да огледа добре, докато си е у дома. Да види какво друго може да намери, което да се окаже от полза за Кемп Уиндъм. Шампоани, книги, чорапи.

Когато стигна до дома си, установи, че няма много за оглеждане, въпреки очакванията ѝ. Спря в края на гората, погледна онова, което беше останало от къщата ѝ, и изпита силен шок, който се доближаваше до изумление.

Онази страна, която беше обърната към улицата, беше рухнала, цялата фасада я нямаше. Някаква невероятна сила беше извлякла дивана от дневната на двора и го беше захвърлила през цялото разстояние до края на алеята. Върху него беше натрупал сняг, но Харпър още можеше да види подлакътниците. Предположи, че има още неща, разпръснати по ливадата, но те представляваха просто буци под снега. Имаше чувството, че къщата ѝ е била нападната от торнадо.

Затаи дъх и отново си спомни за нощта, в която си тръгна. Спомни си, че чу оглушителен трясък, който беше толкова силен, че беше разтресъл земята. Джейкъб се беше качил във фрейтлайнъра и беше помел с греблото за сняг предната част на къщата. Покривът се беше срутил върху онова, което беше останало от съвместния им живот.

От голите клони на дърветата висяха листове хартия, бяха пръснати навсякъде. Харпър дръпна един: оказа се страница от „Пуста

земя“. Прочете първите думи — „отчаянието е просто синоним на съзнанието, а разрушението е като изкуство“ и позволи на гневния вятър да отнеме листа от ръката ѝ. Той се понесе на вълните му и отлетя.

Хари беше толкова замаяна, че почти забрави за плана си и излезе от гората право на двора, където остави следи навсякъде. По улицата обаче мина някаква кола, която ѝ послужи като предупреждение да пази тишина и да бъде внимателна. Проправи си път около къщата към южната част на руината, където дърветата бяха близо до стената. Един-единствен червен смърч беше увесил влажен и блестящ крайник над снега и малко му оставаше, за да докосне виниловото ѝ покритие.

В лекарския кабинет в ума ѝ сестра Уилоус — облечена в безупречно бели дрехи — се обърна към госпожица Уилоус, бременна в шестия месец, седнала на леглото за прегледи, носеща хартиена пижама. *О, да, госпожице Уилоус, надявам се да продължите да ходите във фитнеса. Много е важно да сте здрава и активна, да тренирате, докато се чувствате добре!*

Харпър уви две ръце около клона, който беше на около метър и двайсет от земята, пое си дълбоко въздух и се залюля. Като махало премина два метра снежна площ и протегна крака надолу, пръстите ѝ се забиха в замръзналия чакъл, който ограждаше къщата. Усети, че се плъзга назад, имаше опасност да се изтърве и да падне на твърдата земя. Потърси опора, изтласка се напред и се пусна от клона. Падна върху стената, гуменият ѝ корем се оттласна нежно от нея. Малко допълнително омекотяване, както се оказа, беше доста полезно.

Последва тясната ивица чакъл под стряхата към задната част на къщата. Вратата на мазето беше заключена, но въведе комбинацията *поклащане-ритник-рамо-удар*, на която Джейкб я беше научил, и я отвори. Влезе вътре, въздухът беше студен и застоен, и затвори вратата след себе си.

Когато се нанесоха в къщата, направиха мазето „зона за забавления“, сложиха бар и билиардна маса, но така и не успяха да отнемат чувството за мазе. Може би заради евтиния мокет върху циментовия под. И мириса на медни тръби и паяжините.

Срутването на къщата горе беше довело до много по-радикални промени. Хладилникът беше паднал през тавана от кухнята и се беше

преобърнал на една страна. Вратата зееше отворена, за да покаже, че подправките и салатите все още си бяха по рафтовете. От дупката горе висяха кабели.

Билиардната маса изненадващо стоеше непокътната в средата на помещението. Харпър така и не се научи да играе. Джейкъб от своя страна не само че беше много добър, но и можеше да балансира щеката на един пръст с чиния на върха и, поредният от цирковите му номера. Сега като се замислеше, осъзнаваше, че няма какво толкова да се впечатлява от мъж, който може да кара едноколка.

Екипировката за лагеруване — палатка, портативен газов котлон, газена лампа — се намираше в един от шкафовете до задната стена, заедно с аптечката. Обичаха туризма. Това беше едно от нещата, за които се сещаше с умиление: двамата бяха луди на тема секс в гората.

Харпър си беше изкълчила лошо глезена, докато бяха в Монтана, и Джейкъб я носи на гръб километър и половина до Гранит Парк Шале. Купи аптечката веднага след като се прибраха у дома, за да бъде подготвена за следващия път, когато един от двамата се удареше, но нямаше следващ път и след няколко години нямаше повече туризъм.

Комплектът беше по-добре зареден, отколкото помнеше. Съдържаше няколко бинта, хладилни торбички и крем за изгаряния. Но истинската изненада беше пъхната до аптечката и беше нещото, което искаше най-много, основната причина да се върне тук: черна еластична шина за лакът, останала отпреди две години. Джейкъб си беше навехнал ръката, докато играеха на ракетбол. След това никога повече не играха. Съпругът ѝ твърдеше, че лакътят все още го боли, и не иска да рискува да го изкълчи отново, но Харпър смяташе, че се е отказал от ракетбола заради доста по-проста причина. Тя го пукаше от бой, когато си удари лакътя в стената. Не че мразеше толкова много да губи. Мразеше много да губи *от нея*. В тяхната връзка той беше координираният, а Харпър беше комично, очарователно непохватна. Джейкъб го приемаше лично, когато тя излезеше от ролята си.

Претърси другите шкафове и намери дълъг стек „Голоаз“, скрит на един горен рафт, целофанът беше скъсан и няколко пакета липсваха. Преди години Джейкъб беше обявил преди милион години — че отказва цигарите и че съжالياва за хората, които нямат волята да сторят същото. Сега се радваше, че съпругът ѝ е пълен палячо. Не биваше да се подценява стойността на цигарите. Хората не бяха прави, като

трупаха злато в очакване на края на цивилизацията. По-добре щеше да е, ако складираха „Кемъл“.

Мина зад бара, за да види какво имаха за пиене. Точно срещу плота, зад гърба ѝ, имаше врата от опушено стъкло, зад която се намираще празно пространство, в което един ден смятаха да сложат стереоуредба. Не бяха стигнали до нея. Джейкъб настояваше за система „Банг & Олуфсен“, която струваше почти десет хиляди долара, и всеки план да спестяват за нея си беше останал напълно хипотетичен.

Харпър се наведе, за да погледне какво има в шкафа за алкохол, и намери трийсетгодишно „Балвени“, което щеше да има вкус на пушек и щеше да изпълни човек с ангелски дъх. Също така имаше бутилка евтин ром с вкус на банан, който щеше да е идеален, ако просто искаш да се накъркаш. Зачуди се какво ли би ѝ казал Джон Рукууд за драконовата люспа след чаша „Балвени“ с лед или пък след три.

Все още беше наведена над бара, когато някой използва *поклащане-ритник-рамо-удар* върху вратата на мазето.

— Грейсън! — провикна се познат глас, който беше дрезгав, хриптящ и силен. Харпър едва потисна желанието си да отговори. Не казвай нищо, не мърдай. Стоеше като замръзнала и чакаше, който и да беше онзи да ѝ каже какво да прави.

— Грейсън! — Мъжът се провикна отново и тя осъзна, че той не беше навън и не викаше към *вътре*, а беше вътре и викаше към *вън*. — Стана работата! Вътре сме.

— Искан да оправа ключалката. Постоянно се тревожех, че някой ще дойде, ще открадне хубавото уиски и ще изнасили жена ми — обясни Джейкъб. — Бях много протективно настроен към уискито.

Гласът му беше като нож, нещо, което Харпър усещаше повече в стомаха си, отколкото в ушите.

Отвори вратата от опушено стъкло, зад която смятаха някога да слагат стереоуредба. Нишата беше голяма колкото пространството под голямо офис бюро и нямаше нищо друго, освен няколко висящи кабели. Тя се намъкна вътре с аптекката, шината и цигарите и се сви около топката, която представляваше коремът ѝ. Преди три дни пълзеше през изпълнена с пушек тръба с този корем. Не мислеше, че сега отново би била способна да го стори. Внимателно затвори стъклената врата след себе си.

— Добре — каза първият мъж с глас, който накара Харп да си помисли за дебелак, на който му текат лигите над чиния бъркани яйца и двойна порция бекон. — Чатнах. Не искаш някакъв мръсен боклук да ти изпие запасите от скъп алкохол. За твое съжаление, ме доведе право при него. — Онзи се засмя: звук, който наподобяваше на измъчването на счупена играчка акордеон, един вид музикално стенание. — Защо не се качиш горе и не огледаш? Да видиш дали не е идвала тук. Ние ще обезопасим мазето. И под „обезопасим“ имам предвид, че ще ти изпием уискито, ще играем на билиард и ще потърсим мръсни домашни филми.

— Не е идвала. Прибирам се тук от време на време. Наглеждам мястото. Смятам, че ще се върне — скоро или не чак толкова. За книгите си, любимата си пижама или стария Мечо Пух. Кълна се, понякога се чувствах като педофил, като спях с нея. Трябваше да гледаме „Мери Попинз“ всяка Коледа. Веднага след като отворехме подаръците.

— Господи — отвърна онзи с гласа на дебелак и накрая Харпър разбра защо ѝ беше толкова познат. Достатъчно често беше слушала Марлборо Мен по радиото. — Чакал си, докато се разболееш, за да се опиташ да я убиеш? — Човекът избухна в смях на собствената си шега. Друг мъж — не Джейкъб потвърди остроумието на тази *bon mot* с пискливо хихикане.

— Можеш да разбереш, че никой не е идвал по снега. Няма следи — каза Джейкъб.

— Вероятно си прав. Но така или иначе, ще огледаме. Просто за да се уверим. Наясно ли си с тайната ми емисия? Някога разказвал ли съм ти за това? За радиото в главата ми? Не? Когато бях на дванайсет, можех да поставя ръка върху някое изключено радио, да затворя очи и да чуя водещия да представя „Върви по този път“. Можех да го чуя в *главата си*. Сякаш бях някаква антена, която дърпаше сигнала право в мозъка ми. Обзалагах се с приятелите ми, казвах им, че ако пуснат радиото, ще свири песента „Върви по този път“. Всеки залагаше долар. Включвах радиото и Стивън Тайлър беше там, хвалеше се, че момичето му наистина е голямо парче. Или когато станах достатъчно голям, за да мога да шофирам. Стоях в калпавия „Транс Ам“^[1] на приятеля ми, двигателят на колата беше изключен, докато го чаках да се появи от магазина на ъгъла със стек „Шпиц“. И изведнъж знаех, че

Мо Вон току-що е направил хоумрѐн. Просто *знаех*. Приятелят ми идваше, завърташе ключа... и всички на „Фенуей“ се радваха на големия удар, Джо Кастилионе крещеше колко надалеч я е пратил Мо. Доста дълго време си мислех, че някак си получавам сигнали по пломбите си. Но откакто настъпиха дните на чума, получавам *нови* сигнали. Понякога чувам *собствения* си глас по тайната емисия да чета някоя новина. Чувам се да говоря как дузина факли са открити да се крият в мазето на библиотека „Портсмът“ и са били застреляни от героичния крематорен отряд. Така че събирам бандата, отиваме там и бам — факли, които се крият в мазето. Помниш ли, Марти? Помниш ли, когато казах, че трябва да отидем до библиотека „Портсмът“, за да проверим какво става там? Убихме всичките копелета. Случи се точно както го чух по моя телепатичен новинарски канал.

— Така е! — изрева третият мъж, гласът му беше писклив и раболепен. — *Знаеше*, че ще бъдат там, Марлборо Мен! Знаеше преди всички *нас*.

— Затова ли сме тук днес? Получил си прозрение, че жена ми може да си е у дома? — попита Джейкъб. Не звучеше като един от вярващите.

— Може би. Може би чух един глас, който ми казва, защо не отидете и не огледате. Но пък може просто да съм си спомнил, че се хвалеше, че имаш добро уиски, и съм искал да го опитам. Защо не огледаш наоколо, за да разберем кой е правилният отговор.

— Разбира се — отвърна Джейкъб. — Провери зад бара. Виж какво е останало.

Отвори се врата в помещението. Чу се строполяване на гипсокартон и счупени летви. Джейк изруга. Онзи, който се казваше Марти, издаде хиенски звуци, които наподобяваха смях. Джейкъб се покатери по плъзгащите се и свличащи се останки.

Някой се приближи до бара. Харпър едва виждате през опушеното стъкло, там стоеше мъж в шушляков панталон. Мършав тип с червена гъста коса и бухнала афроприческа. Той отвори шкафа с алкохола и извади бутилката „Балвени“.

— Това добро ли е?

— Шибана шестица е. Дай го насам. Нека го огледам. — Тишина. — Майка му стара, това струва повече, отколкото изкарвах на

седмица. Мислиш ли, че жена му е наполовина толкова яка, колкото билиардната маса и уискито му? — попита Марлборо Мен.

— Няма значение — отвърна Марти. — Тя е от люспестите. Не би искал да чукаш такава.

— Вярно е. Като се заговорихме за люспи, виж дали няма да намериш някакви чаши. Не ща да ми се плюнчиш в бутилката.

Мършавият тип се наведе и започна да рови наоколо. След малко извади чаши.

— Искаш ли музика? Като гледам билиардната маса и уискито, обзалагам се, че има страшна аудиосистема — каза Марти. Обърна се към мястото, предназначено за уредба, и натисна магнитната ключалка. Стъклената врата се отвори със сантиметър. Харпър затвори очи и си помисли: *Отчаянието е просто синоним на съзнанието.*

— Няма ток, задник — скастри го Марлборо Мен. — Едно порше е просто половин тон ненужен метал, ако няма гориво в резервоара му.

— Ах, да го еба. Прав си, Марлборо Мен! Хич не се замислих! — Мъжът затвори вратата, без да погледне вътре.

— Нищо ново не ми казваш.

Двамата замълчаха за известно време. Харпър ги чу как си наливат уиски в чашите, отпиват и въздишат благоговейно.

Когато Марти заговори отново, гласът му беше доста по-тих:

— Малко е плашещ, не мислиш ли?

— Кой? Обществени дейности ли?

— Аха. Джейкъб. С това изгаряне на врата. Тая черна ръка — отпечатана точно върху кожата му. И очите му, сецаш се? Като прашно старо стъкло. Като на кукла са.

— Я се чуй. Направо си като Лорд Байрон с тези сравнения.

— Ще ти кажа нещо. Мисля, че предпочита да намери Пожарникаря тук, отколкото жена си. Мисля, че се дърви повече на него, отколкото на булката беглец.

— Няма никакъв Пожарникар.

Последва неловко мълчание.

— Виж — започна Марти, — Марлборо Мен... *някой* е изгорил врата му. А онази нощ? Осемдесет души видяха дявола до полицейския участък, беше висок колкото двуетажна сграда. *Осемдесет души.* А Арло Грейнджър от пожарната се е бил с някакъв

пич в мъглата. Някакъв пич с британски акцент, който носел пожарникарски шлем и всичко останало. Арло щял да му смаже тиквата, но Пожарникаря си довел приятели, петима на брой, и те го ступали...

— Познавам Арло Грейнджър. Този тип е шибан лъжец. Веднъж ми каза, че се размотавал с „Ръш“ след техен концерт и двамата с Нийл Пърт шмъркали кока. Наистина ми се *ще* момчетата от „Ръш“ да шмъркат кока. Може би *ще* ги надъха и *ще* се опитат да свирят истински рокендрол, вместо оная прог-рок простотия за увиснали пишоци.

— Братовчедка ми е в Националната гвардия. Ейми Кастиган, излизал си с Ейми...

— Ейми... братовчедка ти Ейми... може би. А, да, мисля, че веднъж ми смука кура.

— Да, да, и на мен, но слушай, *слушай*, Марлборо Мен. Ейми била на смяна на пропускателния пункт на Пискатака Бридж през септември, когато в средата на нощта... видяла някакъв червен пламък да се носи по реката. Сякаш някой изстрелял ракета по тях. Тя и момчетата залегнали, и то точно навреме. Била някаква гигантска огнена птица, десет метра от крило до крило, която ги нападнала. Прелетяла толкова ниско, че чувалите с пясък се запалили! Докато Ейми и момчетата от отряда ѝ търсели прикритие, някаква кола преминала пропускателния пункт и банда факли избягали в Мейн. Това също бил той! Така прави! Открил е начин да превърне драконовата люспа в оръжие, човече.

— Това е една от възможностите — отвърна Марлборо Мен. — Другата е братовчедка ти да е най-голямата повлекана на Източния бряг и някой да е успял да мине през пропускателния пункт, докато е представляла на целия отряд специалната свиркаджийска програма на Ейми Кастиган. Няма никакъв Пожарникар. И Сатаната не е наминал покрай полицейския участък миналата вечер. Хората виждат разни неща в пламъците. Шантави лица и какво ли не. Това е всичко.

Харпър веднага се сети за момичето в печката на Джон: това беше Сара Стори, нямаше съмнение. Марлборо Мен можеше да вярва, на каквото си иска, но понякога лицето в огъня наистина *беше* на нещо, което те наблюдава.

Някой отново разбута дъските и гипсокартона на стълбището.

— Нищо — каза Джейкъб. — Нищо и никого. Казах ви. Ако някой беше идвал, щеше да има следи. Тя е бременна в шестия месец. Съмнявам се да измине сто крачки, без да се задъха.

— Имаш право, оръженосецо — съгласи се Марлборо Мен. — Бившата ми, когато беше бременна, ако искаше нещо — цигари, бира, сладолед, каквото и да е — ме караше аз да ѝ ги нося, макар да се намираха в съседната стая.

— Съжалявам, че психическите ти способности не проработиха. Но поне сте намерили „Балвени“-то. Можем да го вземем с нас. Струва пет стотака за бутилка, така че пийте бавно.

— Защо да бързаме? Да пийнем по две питиета и да ти сритам задника на билиард.

— Ще трябва да изпия много повече от две, за да се случи това — отвърна Джейк.

— Искаш ли да се обзаложим?

— С какво? Парите вече не са онова, което бяха.

— Ако аз спечеля, ще се качиш горе и ще ми донесеш чифт от гащичките на съпругата си — отвърна Марлборо Мен.

— Ако аз спечеля, ще ги обуеш — каза Джейкъб.

— Хей, ами ако аз спечеля? — попита Марти.

— Ами ако измислиш лекарство за драконовата люспа? Ами ако не се смееш като хълцащо тринайсетгодишно момиченце?

Марти се засмя като хълцащо тринайсетгодишно момиченце.

— Кой ще разбива? — попита Джейк.

Последва трясък, когато една топка удари останалите.

— Една игра ли ще е? — попита Марти. — Или две от три?

— На кого му дреме — отвърна Марлборо Мен. — Нямам други ангажименти.

---

[1] „Транс Ам“ — модел автомобили на „Понтиак Файърбърд“.
— Б.пр. ↑

Снегът се сипеше като брашно. Харпър се скиташе в студения мрак, ноздрите я боляха от студа. Когато влезе в къщата, денят си отиваше. Сега, шест игри на билиард по-късно, нямаше представа колко е часът — девет? Десет? Краката ѝ се бяха схванали от времето, прекарано свита на топка в малкото пространство зад вратата от опушено стъкло.

Джейкб беше по-добър на билиард, но Марлборо Мен носеше повече на пиене. Дебелакът — Харп го определи за такъв заради гласа му и беше сигурна, че тежи поне сто и трийсет килограма — си тръгна с чифт от гащичките ѝ в джоба на палтото си, свиркаше си „Сентърфорд“. Реши да изчака поне трийсет минути, преди да изпълзи от скривалището си, смяташе, че Джейкб и новите му приятелчета все още ще са там и ще я дебнат. Бяха оставили празната бутилка от „Балвени“, обърната с гърлото надолу в един от страничните джобове на билиардната маса.

Харпър трябваше да е развалина, да се дави от хлиповете си и да се тресе неудържимо от шок. Вместо това се чувстваше изтощена и замаяна, все едно току-що беше изкачила хълм на ръба на силите си, вървеше по-бързо, отколкото го беше правила преди. Беше чувала за адреналиновите приливи, но не беше сигурна дали някога преди беше получавала такъв. Едва чувстваше краката си, не осъзнаваше как я водят напред.

Не знаеше къде отива, преди да стигне там. Мина точно покрай входа за Кемп Уиндъм — покрай веригата, която беше опъната между каменните монолити, покрай изгорялата останка на автобуса — и продължи по Литъл Харбър Лейн, докато асфалтът не премина в чакъл. След още стотина крачки излезе на рампа за лодки, която преливаше в пенестата пазва на Атлантическия океан.

Пред нея се откри островът на Пожарникаря. Бързо се изкачи по каменния вълнолом, вървя още две минути и видя дока на Кемп Уиндъм.

Спомни си, че беше обещала на Али да се прибере до два часа. Вероятно бяха минали два пъти повече. Страхуваше се да се срещне с момичето, което вероятно вече беше загазило и определено беше прекарало вечерта в притеснения. Реши да направи каквото е необходимо, за да се реваншира.

Но Али трябваше да почака още малко. Беше оставила Джон Рукууд на острова му сам цели три дни, с премазани ребра, изкълчен лакът и китка, която беше сериозно разместена. Всъщност точно той беше оправданието ѝ да се измъкне от лазарета. Щеше да е истински майтап да се върне, без да го е видяла.

Освен това не можеше да приеме на сериозно всичките приказки на Али, че щели да започнат да дават примери с хората, които нарушават правилата. Имаше чувството, че отново се бяха върнали в основното училище. Имаше правила, както там, и последствия за нарушаването им... но правилата и последствията се прилагаха от възрастните към децата, а тя беше възрастна. Ако един ученик тичаше в коридора на училището си, щеше да получи забележка, но ако някой от служителите хукнеше да бяга, вероятно си имаше основателна причина да го прави. Бен може да ѝ беше ядосан, но щеше да говори с него и да го успокои. Не беше по-заплашена от него (или от Каръл), отколкото можеше да бъде заплашена от един учител. Нямаше как да я накарат в крайна сметка да напише сто пъти на дъската: *Няма да напускам лагера без разрешение.*

Загреба през гъстия течен мрак. Усети леко вълнение вътре в себе си, все едно самата тя съдържаше един малък океан.

Почука на рамката на вратата на бараката на Пожарникаря.

— Кой е?

— Харпър.

— Ах! Най-накрая. Предупреждавам те, не съм облечен.

— Ще ти дам минутка.

Пое си дълбоко дъх — въздухът беше влажен, солен и леденостуден — и го изпусна под формата на бяла мъгла. Досега не беше оглеждала острова на Джон, не и по-обстойно. Изкачи се на голямата дюна, за да види гледката от най-високата му точка.

Нямаше кой знае какво за гледане. Няколко акра във формата на око. Един хребет заемаше цялата дължина на острова, малката барака на Пожарникаря беше построена от едната му страна. В южния край

стояха останките на къща за гости, сринал се правоъгълник от овъглени греди, които стърчаха от дебел колкото завивка за легло слой сняг. Харпър се изненада, като видя лодката: намираше се върху чакъла в източната страна на острова, десетметрова платноходка, поставена върху голяма шейна от неръждаема стомана, чиято палуба беше покрита с бяло платнище. Отец Стори беше споменал за нея, каза, че ще я използва, за да търси Марта Куин. Ако снегът продължаваше да вали, съвсем скоро щеше да се слее с пейзажа и да се превърне в една голяма бяла дюна, стърчаща над останалите.

Студът щипеше бузите й. Върна се при бараката и влезе вътре, без да чука. Затропа с ботуши, за да изчисти снега от тях, и затърка ръце.

— Уилоус! Никога не съм бил по-щастлив да видя друг човек! Имам чувството, че някой е паркирал колата си на гърдите ми. Не съм страдал толкова много, откакто „Гънс Ен Роузис“ се разделиха.

— Съжалявам — отвърна Харпър. Остави платнената пазарска чанта, която беше взела със себе си. — Натоварен ден.

Отвори уста, за да му разкаже за Джейкъб и Марлборо Мен и как едва не я откриха, но реши да не го прави.

Джон стоеше на леглото си, все още не беше облякъл абсолютно нищо, освен слинга, който му беше направила от платнения колчан. Единственият му жест на благоприличие беше събраният в скута му чаршаф, който беше увил и около кръста си. Цялата му кожа беше изписана с дяволските букви в черно и златно. Синините под люспата бяха потъмнели до нюанси, подобни на къпина и нар. Сърцето й се свиваше само като го гледаше.

— Все още не си облечен — констатира тя.

— Е — отвърна Джон. — Не бях сигурен дали трябва да го правя. Няма ли да ме преглеждаш? Стори ми се ненужно да се облека, а после отново да трябва да се събличам. А и къде беше? Стоя на това кално петно от дни, без никой за компания, освен себе си.

— Поне разговаряш с някого, който смята, че си умен.

Пожарникаря погледна платнената пазарска чанта с хищен поглед.

— Дано има морфин там. И цигари. И прясно смляно кафе.

— Ще ми се да имахме морфин. В интерес на истината, трябва да поговорим за това.

— *Цигари?*

— Нямам никакви цигари за теб, господин Рукууд — отвърна Харпър, като подбра думите си внимателно. Не беше лъжа... но не беше и самата истина. Беше се научила на подобни увъртания. — Приеми го като възможност да ги откажеш, преди да са те убили.

— Смяташ, че пушенето ще *ме* убие? Когато *пуша*, сестра Уилоус, другите хора трябва да се безпокоят за здравето си. Дано имаш прясно кафе в такъв случай.

— Донесох ти няколко чудесни пакетчета чай...

— *Чай!* Мислиш, че искам чай?

— Защо не? Ти си англичанин.

— Затова смяташ, че пия *чай*? Мислиш си, че се скитам в мъглив Лондон със своя старомоден каскет и разговарям с другарите си в ямбичен пентаметър^[1]? И ние *имаме* „Старбъкс“, жено.

— О, чудесно. Защото имам и няколко разтворими кафета от „Старбъкс“.

— Защо не каза по-рано?

— Защото си толкова духовит, че не исках да те прекъсвам. Какво ще кажеш да сложа чайник с вода на печката, а ти да си облечеш някакъв панталон? Не си спомням да имаш наранявания под кръста, които да имат нужда от медицинско внимание.

Мъжът хвърли замъглен поглед на пода и се пресегна с кокалестия си крак към пожарникарския си панталон.

Харпър си пое дълбоко въздух с намерението да му разкаже какво се беше случило в дома й... но отново се спря и вместо това каза:

— Винаги ли си искал да бъдеш пожарникар? От колко време се обличаш като такъв? От детските си години ли? — Адреналинът говореше вместо нея. Зачуди се дали хората се чувстваха така след скачане с парашут. Ръцете й трепереха.

— Съвсем не. Исках да стана рок звезда. Исках да нося кожен панталон, да прекарвам уикендите си в леглото с надрусани модели и да пиша загадъчни текстове на песни.

— Не знаех, че си музикален. На какъв инструмент свириш?

— О, така и не се научих да свиря на нищо. Смятах, че ще е нужна прекалено много работа. Освен това майка ми беше глуха, а баща ми побойник, така че музикалното образование не беше

приоритет в моето семейство. Единственото близко до рок звездите, което съм правил, беше да продавам наркотици.

— Бил си наркопласьор? Не мисля, че ми харесва. За какви наркотици говорим?

— Халюциногенни гъби. Струваше ми се разумно да използвам по предназначение ботаническото си образование. Микологията винаги е била моята наука. Продавах форма на псилоцибин^[2], наречена „Смърфокур“. Беше доста синя, доста популярна и доста вкусна в комбинация с яйца. Искаш ли някой път да си разделим един омлет „Смърфокур“, сестра Уилоус?

Харпър се обърна с гръб към него, за да му даде възможност да си обуе панталона на спокойствие.

— Драконовата люспа, това е истинска спора. Плесен. Вероятно знаеш много за нея.

Пожарникаря не отговори нищо. Харп се извърна, за да го погледне, и видя едно лице на чиста невинност. Дори не се опитваше да си вдигне панталона. Крачолите все още бяха оплетени в краката му. Това я подразни. Явно беше много по-странен, отколкото предполагаше. Отново се извърна.

— Затова ли можеш да я контролираш? Да я използваш? Можеш да се пазиш от нея, сякаш си покрит с азбест? Може би я разбираш много по-добре от другите хора?

Джон изсвири тихичко и отговори:

— Не мисля, че разбирам люспата толкова много, колкото ѝ помогнах тя да разбере мен. Тиганите са в кутията под печката.

— За какво ми е тиган?

— Няма ли да ни изпържиш яйца?

— Имаш ли?

— Не. Ти нямаш ли? В тази твоя пазарска чанта, която носиш? За бога, сестра Уилоус, все трябва да си ми донесла *някакви* благинки!

— Със съжаление трябва да ти призная, че не съм ти донесла нито яйца, нито кафе, нито морфин. Вместо това извървах пет километра и едва не се натресох на крематорен отряд, за да ти взема шина за ръката и бинт за китката. Бившият ми съпруг беше с тях. — Очите ѝ започнаха да я бодат, но не им позволи да сторят нещо друго. — Също така ти донесох чай, защото съм мила и смятах, че ще ти повдигна настроението, и даже не съм искала да ми благодариш.

Единственото, което поисках, беше да си обуеш панталона, но ти не стори дори това, защото, предполагам, искаш да ме дразниш.

— Не мога.

— *Какво* не можеш? Да кажеш „благодаря“? Да се извиниш? Да покажеш елементарна човешка любезност?

— Не мога да си обуя панталона. Не мога да се наведа и да го вдигна. Болката е прекалено силна. Ти си много мила и разбира се, трябваше да ти благодаря. Сега го правя. Благодаря ти, сестра Уилоус.

Разкаянието в гласа му я накара да изпусне парата. Адреналиновият ѝ прилив започна да се оттегля, а под него остана единствено умората.

— Съжалявам. Бяха два дълги дена. И току-що преживях най-лошата част от тях. Върнах се у дома, за да взема някои неща, и Джейкъб се появи с новите си приятелчета. Единият от тях беше онзи скапаняк от радиото, Марлборо Мен, който постоянно се хвали колко факли е екзекутирал. Трябваше да се скрия. За *доста* дълго.

— Върнала си се в къщата си? Сама? Защо не изпрати някого?

— Кой? Всички Бдителни са деца. Прегладнели, преуморени деца. Не исках да поставям някое от тях в опасност. Не можех да изпратя теб, при положение че ребрата ти са в такова състояние. Освен това знаех къде да потърся нещата, които ми трябват. Струваше ми се най-логично аз да отида. Не ми каза какво се е случило с къщата ми.

— Че съпругът ти я ремоделира с двутонния си снегорин? Тогава си рекох, че и бездруго беше изгубила достатъчно за една седмица. Трябваше ли да те тревожа допълнително? Добре ли си?

— Бях... уплашена. Чух ги да говорят за мен. Говореха също и за теб.

— Не думай! — отвърна Джон. Звучеше доволен.

— Да. Говореха за мъж, който превърнал драконовата люспа в оръжие, който можел да хвърля пламъци и който се разхождал наоколо, облечен като пожарникар. Не успяха да се разберат дали си истински, или просто градска легенда.

— Ах! Най-накрая извървах половината път, за да стана рок звезда!

— Тези типове се хвалеха какво са сторили на болни от люспата. Марлборо Мен си води статистика за бройката на целия крематорен отряд, обясняваше кой е убил най-много, кой е убил най-много за един

ден, който е убил най-грозното момиче, който е убил най-яката мацка. Сякаш говореше за любимия си бейзболен отбор.

Марлборо Мен беше похвалил Джейкъб, че се е „изпразнил от кеф“ на Нова година. Бяха минали няколко минути, преди Харпър да осъзнае, че радиоводещият не говореше за секс, а за убийство. Бившият ѝ съпруг беше използвал фрейтлайнъра си, за да помете нисан с болно семейство в него мъж, жена и двете им деца. Колата станала на палачинка. Телата потекли от развалината като паста за зъби, или поне така твърдеше Марлборо Мен. Джейкъб прие похвалите на новия си приятел безмълвно, не изрази нито гордост, нито отвращение.

Колко любопитно: трябваше да приеме, че мъжът, за който се беше омъжила, когото обичаше и на когото се беше отдала, се беше превърнал в хладнокръвен убиец. Той беше убил и щеше да убива отново. Само допреди година и половина прекарваха нощите си прегърнати на канапето, докато гледаха сериали.

— Страхувах се, че може да започна да треперя цялата и да ме чуят. Че може да чуят как зъбите ми тракат. После си тръгнах и когато осъзнах, че вече е безопасно, че ще мога да си тръгна от къщата жива, аз... почувствах се... сякаш някой е хвърлил граната по мен и поради някаква причина не е експлодирала. Излязох от там с пълна с памук глава и омекнали крака. Няма ли да ме смъмриш?

— За това, че си се държала като пълна идиотка и си се напъхала между шамарите?

— Да.

— Няма да го сторя. Не мога да се сетя за нещо друго, което да ценя повече в един човек. Радвам се, че се върна. Не съм пил кафе от дни.

Когато Харпър се обърна. Пожарникаря се прозяваше, беше покрил уста с юмрук и затворил очи, чаршафът му беше паднал и хълбокът му се беше разкрил. Харп се изненада на собствената си реакция при вида на мършавото му космат тяло и влажните гъсти косми по хълтналите му и наранени гърди. Изведнъж изпита порив на съжаление, силно и абсурдно чувство, което го нямаше допреди минута.

Тръгна към леглото, реши да прикрие настроението си с действия.

— Вдигай краката.

— Пожарникаря изпълни нареждането. Харпър вдигна панталона до коленете му, след което седна до него и прокара ръка под мишниците му.

— Искам да си вдигнеш кльошавия задник на три. — В крайна сметка вдигаше предимно тя, когато го изправи, чу свистящите му дробове и надигащия се писък, който бързо беше потиснат. Малкото останал в лицето му цвят се изгуби.

— Най-лошото не е болката, когато се движа, а сърбежът в гърдите ми. След всяко вдишване. Не мога да спя от него.

— Хубаво е да те сърби. Ние сме за сърбежа, господин Рукууд. Костите сърбят, когато зарастват.

— Предполагам, че ще се почувствам по-добре, след като ми превържеш гърдите.

— Мм, не, съжалявам, това вече не се прави. Не искаме да пречим на дробовете да дишат. Но искам да ти превържа китката и да ти сложи шина на лакътя.

Харпър напъха шината на предмишницата му и я намести, след което се зае с подутата му, лошо наранена китка. Сложи памучни тампони от двете ѝ страни и я уви хубаво с лейкопласт, все едно беше в гипс. След това вдигна дясната му ръка, за да огледа посинялата му страна. Проследи с пръсти ребрата му, внимателно напипваше всяка фрактура. Не изпитваше удоволствие от гледката — от кокалестото му тяло и виещата се по кожата му драконова люспа. Приличаше на нарисован човек от някой карнавал. Нямаше представа точно колко души беше убила люспата, но въпреки това беше много красива. Разбира се, Харп беше разгонена до отчаяние. Това не помагаше.

Може би няма да се разминеш само със смърряне от Бен Патчет — каза Пожарникаря. — Може също така да получиш някой много нещастен поглед и тъжна въздишка от Том Стори. Нищо не може да накара човек да се чувства по-зле и по-засрамен от разочарованието на стареца. Все едно да кажеш на Дядо Коледа в мола, че брадата му е фалшива.

— Не мисля, че ще загазя пред Отец Стори.

Джон я изгледа с остър, въпросителен поглед, доброто му настроение се изпари от лицето му.

— По-добре да ми разкажеш.

Разказа му за трепанацията на Отец Стори с дрелка и дезинфектирането на раната с портвайн. Разказа му за Бен в хладилника за месо, за закопчаните с белезници затворници и кърпата с камъни. След това се върна назад във времето, за да му разкаже за последния си разговор със стареца в кануто.

Пожарникаря не задава много въпроси... не и преди да му предаде последния си разговор с Том Стори.

— Имал е намерение да заточи някое бедно момиче за това, че е откраднала някаква чаена чаша и няколко кутийки шунка?

— И един медальон. И „Портативната майка“.

Джон поклати глава.

— Въпреки всичко това. Том не действа така.

— Нямахте да я заточи, защото е краля. Щеше да я заточи, защото е *опасна*.

— А той знае това, защото я е попитал за кражбите и тя му е казала... какво? Заплашила ли го е?

— Нещо подобно — отвърна Харпър.

Но бързо се намръщи. В момента ѝ беше трудно да си спомни точно какво беше изрекъл Том и как го беше изрекъл. Струваше ѝ се, че този разговор се е състоял преди месеци, а не преди дни. Изключително трудно ѝ беше да си спомни какво ѝ беше казал за крадлата; на моменти си мислеше, че старецът така и не беше споменал думата „кражба“.

— Поради някаква причина е решил, че трябва да отиде в изгнание заедно с тази крадла?

— За да се грижи за нея. Имаше намерение да търси острова на Марта Куин.

— Ах, островът на Марта Куин. Харесва ми да си мисля, че е населен с хора от осемдесетте, които се разхождат с впити дънки и леопардова кожа. Надявам се Тауни Китаен^[3] да е там. Тя беше в основата на всичките ми ранни сексуални фантазии. Кого смяташе да остави начело на лагера?

— Теб.

— Мен? — Джон се засмя. — Да не би да е казал всичко това, след като са го ударили по главата? Не мога да си представя някой, който да е по-неподходящ за работата.

— Какво ще кажеш за Каръл?

Пожарникаря се усмихваше, но когато чу въпроса, отново придоби нещастно изражение.

— Харесвам идеята Каръл да стане върховна жрица също толкова, колкото да получа още един ритник в ребрата.

— Не смяташ, че намеренията ѝ са добри ли?

— *Сигурен* съм, че са. Когато правителството ти измъчва хора, за да разбере къде се крие Бин Ладен, *то* също има добри намерения. Баща ѝ успяваше да ѝ влияе благотворно, да успокоява крехката ѝ натура. Без него е...! Каръл трябва да мисли за карантинните патрули, полицията и крематорните отряди, които дебнат навън. Освен това си има крадла и двама затворници, които да създават напрежение отвътре. Страхът не кара хората да се държат умерено в употребата на екстремни методи. Особено хората като Каръл.

— Не знам. Тя дори не е искала работата. Отхвърлила я е три пъти, преди да я приеме.

— Така е сторил и Цезар. Ще ми се Сара... — Джон млъкна и хвърли разочарован поглед към печката. Свали очи и продължи: — Не че Сара щеше да успее да държи Каръл под контрол или да се опита да се наложи в лагера, или нещо подобно. Но поне щеше да се опита да хвърли въже на сестра си, ако видеше, че започва да се дави. За това се тревожа, да знаеш. Достатъчно зле е, че Каръл може да се удави в собствената си параноя. Лошото е, че давеците завличат и други със себе си, а точно сега е увила здраво ръце около целия лагер.

Някакво дърво изпука силно в печката.

— Каква беше Сара? Предполагам, че не е приличала на Каръл. Може би по-скоро на Том?

— Имаше чувството му за хумор. Също така беше най-смелият човек, който някога съм виждал. Хвърляше се с главата напред като топка за боулинг. Можеш да видиш част от това в Али, да знаеш. Сара винаги ме е карала да се чувствам като една от кеглите. — Джон хвърли дълъг, замечтан поглед към пламъците, които се гонеха в печката... след което извърна глава и дари Харпър с приятна момчешка усмивка. — Което, предполагам, си е точно описание на любов, нал' тъй?

---

[1] Ямбичен пентаметър често използвана метрична линия в традиционния стих. — Б.пр. ↑

[2] Псилоцибин — халюциногенен алкалоид, който се среща при някои отровни гъби. — Б.пр. ↑

[3] Тауни Китаен (р. 1961) — американска актриса. — Б.пр. ↑

Искаш ли да знаеш каква е била Сара, преди да се запознае с мен? Забременява на седемнайсет от учителя си по пиано, ангелски красив литовец, с няколко години по-голям от нея. Изключват я от частната академия, в която баща ѝ е професор. Том, най-добрият ѝ приятел в целия свят и човекът, който е готов да прости всичко, ѝ наговаря ужасни неща и я изпраща да живее при роднини. Опозорена, тя завършва последната си година в държавна гимназия, а коремът ѝ постоянно расте под блузата. Омъжва се в деня, в който получава дипломата си. Литовецът ѝ, унижен и неспособен да си намери работа като учител, се завръща към частните уроци. По това време Сара установява, че чукането на ученички му е нещо като нервен тик. Въпреки това тя не се разделя с него, защото ако го стори, трябвало да се прибере у дома, а си обещала повече никога да не моли баща си за нещо. Вместо това решава, че единственият начин да запази брака си е да има още едно дете. Прекалено бързо ли разказвам? Съвсем скоро ще стигнем до интересната част.

— Коя е тя? — попита Харпър.

— Моментът, в който се появявам в историята. Както и да е, ражда се Ник. Ник е глухоням. Баща му предлага да го дадат за осиновяване, тъй като не би могъл да има отношения с дефектно дете, което не може да оцени музиката му. Сара му предлага да си намери ново място за живеене и го изритва. Една октомврийска вечер той нахълтва в къщата в четири часа сутринта и заплашва цялото семейство с ракета за бадминтон. Сара изважда ограничителна заповед срещу него. В отговор той се появява в училището на Али, обяснява, че трябва да я заведе на зъболекар, и изчезва с детето.

— Господи.

— Четири дълги дни по-късно е заловен в мотел близо до канадската граница, където се опитвал да измисли начин да стигне до Торонто, без да има паспорт за дъщеря си. Предполагам, че е имал намерение да потърси помощ от литовското посолство и да избяга в Европа с нея. Бил е под гаранция, когато се обесва.

— Май двете със Сара сме си избрали съпрузите от един и същ магазин — каза Харпър.

— Случва се едно хубаво нещо от този последен валс на учителя по пиано. В тези ужасни за Сара дни, в които няма представа къде се намира дъщеря ѝ, баща ѝ се появява на прага на вратата ѝ, за да помогне с каквото може. Карал я да се храни и да спи, държал я в обятията си, когато плачела, грижел се за Ник. Това бил неговият шанс, разбираш ли, да бъде бащата, който Сара искала, бащата, който вярвала, че е, преди да я разочарова толкова много, толкова неочаквано. Познавам Том и се съмнявам някога да си е простил, че я е изоставил, когато е била просто едно уплашено бременно хлапе.

Том останал при нея месеци наред. По-късно Сара се преместила по-близо до дома му и той продължил да ѝ помага с децата, а тя се върнала в училище, за да изучава социални дейности. Областта ѝ била хора с увреждания.

Том Стори работи в Кемп Уиндъм от осемдесетте години на миналия век и десетилетие по-късно става негов директор. Пролетта, в която Ник навършва седем, Сара предлага организирането на двуседмична програма за глухоними и Том осъществява начинанието.

Започват да търсят учители, които знаят езика на глухонемите, и аз се вписвам в изискванията. Научих езика още от малък покрай глухонямата ми ирландска майка... някои от децата доста се забавляваха, казваха, че ръцете ми имат ирландски акцент. Бях в Щатите, за да завърша магистърска степен, и бях доволен, че ще имам сваятна работа за лятото. Човек не може да изкара достатъчно пари, за да преживява, от продажбата на „Смърфокур“ в тази болна страна. Трябва да ти призная, че дилърите на хероин и на метамфетамини са превърнали САЩ в трудно място за един честен наркопласьор, който иска да дари клиентите си с едно прекрасно и неповторимо изживяване.

Том ме нае, за да уча децата как да оцеляват навън. Какви горски плодове можем да ядем, с какви листа не бива да се бършем, как да си запалим огън без кибрит. Винаги съм бил доста добър в последното. На всички ни бяха лепнали готини прякори. Аз бях Дървения Джон. Сара беше Горската Сара.

Имахме няколко дни на ориентиране и обучение, преди децата да пристигнат, но не мина много време, за да осъзная, че прякорът

Дървения ще бъде проблем. Още на първия ден Сара ме поздрави с „Добро утро, Дървен“ и с очарователно невинно изражение на лицето си. Другите възпитатели я чуха и се пукнаха от смях. Съвсем скоро всички ме наричаха така. „Кой е хванал Дървения?“ „Хей, хора, не бъдете прекалено твърди с Дървения“. „Цяла сутрин се разхождам с Дървения“. Схвана идеята.

Нощта преди децата да се появят, всички седнахме да пием по бира и тогава Казах на Сара, че може би един ден, ако извади късмет и си изиграе картите правилно, може да се събуди с Дървения. Доста се посмяхме. Тя каза, че усещането ще е същото, като да се събуди с треска, забита на неприятно място, и отново всички се смяхме.

Попитах я как си е спечелила прякора Горската Сара, а тя ми отвърна, че тъй като е програмен директор, има право сама да си избира името. Аз пък от своя страна съобщих, че по древните английски закони имам право да оспоря властта ѝ в битка. Казах ѝ, че ще уредим спора на дартс. Всеки от нас щеше да хвърля веднъж. Ако аз уцелех по-близо до центъра, щях да преименувам нея и мен. Предварително я уведомих, че ще избира Бушмастер^[1] за себе си и Бобърка за нея. Тя каза, че ще изгубя и че ще разбере новото си име след играта, и когато това стане, ще копнея за дните, в които съм бил просто старият Дървен.

До този момент всички бяха станали смъртоносно сериозни. И под „смъртоносно сериозни“ имам предвид, че бяха паднали под масата от смях. Разбира се, бях уверен в себе си. Когато бях студент, прекарвах повече време в пъбове, играейки дартс, отколкото ходех на лекции. Хвърлих стреличката и почти уцелих десетката, без да си давам много зор. Изведнъж всички затихнаха. Бяха изпълнени с възхищение от силите ми.

На Сара дори не ѝ трепна окото. Извади една малка брадвичка от колана си, отиде на линията за хвърляне и я метна. Не само че уцели десетката, но и разцепи мишената надве. Каза ми: „Не уточни, че трябва да хвърлям стреличка“. Е, така получих прякора си Чекиджията Джон. Схващаш, защото много добре хвърлям.

Предполагам, че така започна всичко... усещането, че принадлежим един на друг.

По времето, когато лагерът официално отвори, Али и майка ѝ почти не си говореха. Али, която беше на четиринайсет, беше

отхвърлена от третия си терапевт, след като хвърлила преспापие в топките му. Беше блъснала колата на майка си, след като извела няколко момчета да се поразкършат. По-големи от нея момчета. Не мога да ти кажа каква част от поведението ѝ се дължеше на отвличането от баща ѝ, когато била в трети клас, но определено гневът ѝ беше много над нормалните тийнейджърски стойности. Мразеше майка си за това, че упражнява някакъв контрол над нея, и беше бясна, че трябваше да ѝ бъде съветник в обучението. Онези първи няколко дни бяха грозни. Али се отделяше от другите деца, за да си играе с мобилния си телефон. Ако не ѝ харесаше храната в столовата, напускаше лагера и отиваше в града на стоп, за да се срещне с приятели. И така нататък.

Сара реши, че Али ще я придружи на екскурзия с пренощуване до Джейд Уел — леденостудено езеро, което се намира под една петметрова скала. Вероятно искаше да я удуши и беше сметнала, че ще е по-лесно да скрие тялото в гъстите гори. Нуждаеха се от трети възрастен и избраха мен. Тръгнахме на петнайсеткилометров поход с дванайсет малки деца, като през цялото време вървахме през облак от комари. Мога само да бъда благодарен, че децата бяха глухоними. Али и Сара се обиждаха една друга през целия път. Али погледна само веднъж към телефона си и Сара го конфискува. Али запращаше клоните на дърветата право в лицето на майка си. Децата усещаха, че нещо не е наред, и започнаха да се тревожат.

Докато стигнем до Джейд Уел, двете вече си крещяха една на друга. Всички бяхме изгорели и претрепани. Сара беше бясна на Али, че забрави спрея против буболечки в автобуса, а Али беше бясна на Сара, че хвърляше вината върху нея, и беше готова да се откаже и да се върне. Стояха близо до ръба на една скала и аз не можах да устоя. Сграбчих ги двете и ги избутах до самия ръб, ботушите им бяха на сантиметър от пропастта. Знаеш ли какво направиха? Започнаха да се смеят... Смееха се и се плюеха с вода.

През цялата останала част от екскурзията ме побъркаха. Една вечер, докато сервираха хотдог, ми пробутаха хубав пресен тампон в питка. Отвориха тавана на палатката ми в два през нощта и ме поляха със студена вода. Намазаха ме с лак за коса, вместо със слънцезащитен крем. Но знаеш ли какво? Всъщност беше много приятно. Краят на екскурзията беше толкова готин, колкото неприятно беше началото ѝ.

Децата започнаха да ме пазят от Горската Сара и Ондатрата^[2] Али. Особено Ник. Той беше решил, че е лично отговорен да ме защитава от лудите жени в семейството си. Той беше моят бодигард за остатъка от лятото.

През последната седмица от лагера имаше още една екскурзия с преспиване. В тази нощ Сара откопча палатката ми. Попита ме единствено нещо: „Изибрах ли си правилно картите?“.

След тази нощ бяхме двойка почти цяла година. Искаше да плува в Големия бариерен риф. Ще ми се да бяхме отишли. Ще ми се да си бяхме чели книги един на друг. Имахме една седмица за секси неща в Ню Йорк, докато баща ѝ гледаше децата. Ще ми се да иммахме повече. Ще ми се да се разхождахме повече. Ще ми се да не бяхме стояли пред телевизора толкова много. Беше приятно, гушкахме се, смяхме се на Стивън Колбер и Сет Майерс, но не мога да кажа, че това са кой знае какви спомени. Нравихме обикновени, банални неща. Поръчвахме си пица и играехме настолни игри със сестра ѝ и баща ѝ. Помагахме на децата с домашните. По-често миехме чиниите заедно, отколкото правехме любов. Що за живот е това?

— Истински живот — отвърна Харпър.

Джон не я беше погледнал пито веднъж, докато ѝ разказваше любовната си история. Вместо това се взираше в собствената си сянка, която се надигаше и спадаше като вълна, докато огънят пулсираше в отворената печка.

— Прекарвам повече време да мисля за нещата, които ми се иска да бяхме направили, отколкото за нещата, които *направихме*. Усещането е, сякаш сме отворили перфектна бутилка вино и сме отпили по глътка... след което непохватен сервитьор е съборил бутилката на пода, преди да пийнем още.

Първия път, в който видях спората, беше на една обедна презентация в Бостънското микологично общество, три месеца преди Сиатъл. — Нямахме нужда да обяснява какво имаше предвид със *Сиатъл*. Харпър знаеше, че говори за Космическата игла. — Колега, на име Хокинс, който тъкмо се беше върнал от Русия, изнесе четиресет и пет минути презентация за нея. Не помня кое ме уплаши повече — снимките или самият Хокинс. Устата му постоянно пресъхваше. Изпи половин гарафа с вода, докато беше зад подиума. Говореше с толкова тих глас, че човек трябваше да се напряга, за да го чуе. Всички

хващаме по някоя и друга фраза: „преносители на болестта“, „точки на зараза“, „клетъчно горене“. Междувременно показваше ужасни снимки, като излезли от филм на ужасите, на овъглени тела, от които бяха останали само зъби и черно месо. Казвам ти, никой не припари край бюфета в следващите няколко минути, но барът определено беше претъпкан. Този тип, Хокинс, каза в заключение, че докато има само шейсет и седем известни смъртни случая в Камчатка, като пряк резултат от спората, тези случаи са предизвикали опустошителни пожари, които са довели до смъртта на петстотин и трийсет други хора. Нанесени са щети за почти осемдесет милиона долара на градски части, а руснаците са изгубили четири хиляди и триста акра от най-богатите на дървен материал гори в света. Хокинс спомена, че три от последните случаи в Аляска предполагаха, че патогенът може да има различен начин на предаване от познатите вируси и че е задължително да се направи по-задълбочено изследване. Според неговите изчисления четвърт милион болни в САЩ лесно можели да доведат до смъртта на повече от двайсет милиона души и щели да превърнат над шест милиона акра в пепелища.

— На какво се равнява това?

— Горедолу колкото Масачузетс. Трябва да призная, че тогава ни изкара ангелите, но сега като се замисля, всъщност беше доста консервативен. Предполагам, изчисленията му не бяха съобразили, че социалният срыв ще е толкова сериозен, че няма да остане кой да се бори с огньовете.

Но сецаш се... до вечерта вече бях спрял да мисля по темата. Приех всичко това като поредния възможен, но неосъществен апокалипсис на нашия век, като епидемия от птичи грип, която ще изтребят милиони, или астероид, който ще раздели планетата наполовина. Не можеш да сториш нищо по въпроса, то се случва на бедните хорица в другия край на света, а децата се нуждаят от помощ за домашните си, така че просто спираш да мислиш за него.

Доколкото можеш да спираш. Това беше в заглавието на всеки имейл и в Топ 30 на заплахите във всяко миколошко общество. Провеждаха се уебинари, конференции и дори се създаде президентска комисия. Изпратен беше доклад до Сената. Известно време следях всичко от научен интерес. Познаваш ме, сестра Уилоус, знаеш, че обичам да се изтъквам. Онова, което бях научил за спората, ми

осигуряваше интелигентна тема за разговори на барбекютата, на които ходехме. Не мисля, че осъзнавах, поне не в онзи момент, че това нещо ще достигне задния ни двор, преди Манитоба да започне да гори, без никой да може да я изгаси. Това се случи около месец преди първите случаи в Бостън.

Но какво можеше да стори човек, дори да знаеше? Ако беше чума като останалите чуми, можехме да се скрием. Да вземем хората, които обичаме, да се окопаем някъде, да залостим вратата и да изчакаме, докато инфекцията не прегори сама. *Това* обаче... Един човек, който носи спората, може да предизвика пожар, който да заличи половин щат. Да се крие в гората, би било, като да се крие във фабрика за кибрити. Поне градовете разполагаха с пожарни команди.

Мога да ти кажа точно кога и как се заразих. Мога да ти кажа къде бяхме *всички*, когато се заразихме, защото, разбира се, бяхме заедно. Бяхме си организирали малко парти за трийсетия рожден ден на Каръл в началото на май. Двамата със Сара тъкмо бяхме заживели заедно. Имахме малък басейн, макар че беше толкова студен, че никой друг, освен Сара не искаше да влиза в него. Не беше кой знае какво парти, само Том, децата, Сара, Каръл, аз и торта без глутен за рожденичката.

Двамата със Сара често спорехме дали Каръл е девствена. Като по-млада била сгодена цели пет години за един много набожен млад мъж, за който всички знаели, че е хомосексуалист, освен, очевидно, самата тя. Той бил по мое мнение един от онези възпитани, наплашени млади педали, привлечени от религията, защото смятат, че по този начин ще изкупят греха си, че са обратни. Сара ми сподели, че не вярва някога да са спали, макар че си разменили някои доста страстни имейли. Каръл решила да изненада годеника си, докато пребивавал в теологичния институт в Ню Йорк, и го заварила в леглото с деветнайсетгодишен кубински студент и танцьор.

Веднъж попитах Сара дали е *помисляла* че Каръл също може да е гей, но тя ми се мръщи доста дълго време и накрая каза, че сестра ѝ просто мрази идеята за секс. Мрази идеята за бъркотията, която се случва по време на секс. Каръл искала любовта да е като сапун: пречистваща, хигиенична. Също така ми сподели, че с влязла под кожата на баща им и той бил единственият мъж, за който някога я е било грижа.

Каръл и Сара доста се карали. Когато Сара била тийнейджърка и забременяла, Каръл ѝ пратила гневно писмо, че ще разбие сърцето на баща им, и ѝ обещала повече да не говори с нея. В интерес на истината, го сторила, докато не се родил Ник. Сара отново направила място за малката си сестра в живота си, но нещата между тях постоянно били напрегнати. Каръл толкова силно желала внимание, че се държала като дете, и всичко това било забавно. Ако Сара печелела на скрабъл, Каръл започвала да кашля, казвала, че имала контакт с някакъв алерген, и карала баща им да я закара до болницата. Ако Сара и Том започнали да говорят за Виктор Юго, Каръл настоявала, че Сара няма как да е оценила романите му подобаващо, защото не ги е чела в оригинал на френски. Сара просто се смеела на подобни вметки. Смятам, че е съжалявала Каръл, че се опитва да се съревновава с нея, и е гледала да прави мили неща за нея. Като партито за рождения ѝ ден.

Тъкмо се канех да вляза вътре и да си взема още една бира, когато последва едно голямо туп, сякаш нещо тежко падна от някой камион, нещо толкова тежко, че водата в басейна потрепери. Всички се огледахме наоколо, дори Ник, който беше усетил вибрациите по краката си.

Сара стоеше на плиткото и се оглеждаше настръхнала, с посинели устни и много красива, слушваше се да види дали щеше да последва още нещо. Пръв го видя Ник черна, мазна кула от пушек, която се издигаше в края на квартала. Последва още едно тупкане и още едно, и няколко едновременно, бяха достатъчно звучни, за да разтресат прозорците и да накарат приборите за хранене да подскочат.

Запищяха сирени. Сара каза, че според нея е аптеката на ъгъла, и ме помоли да отида да погледна.

Много от съседите бяха излезли на тротоарите и стояха под дърветата. Вятърът смени посоката си и запрати пушека по нашата улица. Ох, как вонеше. Като стопени автомобилни гуми и развалени яйца.

Тръгнах по улицата, докато не видях аптеката. Едната ѝ стена представляваше виещи се червени пламъци. Една жена плачеше на бордюра и използваше тениската си, за да си бърше сълзите. Имах носна кърпичка в себе си, която ѝ подадох, и я попитах дали е добре. Каза, че никога преди не е виждала човек да умира. Обясни ми, че

някакъв мъж на мотор се врязал в шкафа клетка пред аптеката, в който се намирали бутилките с пропан. Те избухнали като най-мощните фишеци на света. Някой каза, че това е една неприятна злополука, но жената му обясни, че не става въпрос *просто* за злополука. Мъжът горял *преди* да се удари в пропановите бутилки. Каза, че приличал на Призрачния ездач. Каза, че визьорът на каската му бил вдигнат и вътре имало горящ череп, пламъци и хилеци се зъби.

Върнах се у дома, за да кажа на всички да се приберат вътре. Без никаква определена причина. Просто имах някакво... бегло предчувствие. Бяха точно там, където ги оставих, взираха се в пушека. Стояха заедно в снега. Беше започнало да вали сняг, разбираш ли? Големи пера от пепел. Падаха върху косите на всички ни. Падаха в тортата.

Няколко седмици по-късно Ник ни събуди със Сара, за да ни покаже ивицата върху китката си. Дори не ни попита какво е. Вече знаеше. Намерих първия си белег по-късно следобеда. За четири дни всички бяхме маркирани от драконовата люспа... Всички, освен Сара.

---

[1] Бушмастер най-големият представител на отровни змии в Южна Америка. — Б.пр. ↑

[2] Ондатра — позната още като мускусен плъх. — Б.пр. ↑

— Всички, освен Сара? — попита Харпър.

— Мисля, че това е история за друга вечер.

— Сигурно ти липсва прекалено много.

Гласът му беше заглъхнал и се взираше през стаята към отворената печка с празен, отнесен поглед. Сам се извади от унеса, огледа се и се усмихна.

— Тя все още е с мен.

Харпър усети пулса си чак в гърлото.

— Какво?

— Разговарям с нея почти всеки ден. — Джон присви очи, взираше се настоятелно в трептящия мрак, сякаш си я представяше някъде там, от другата страна на бараката. — Винаги знам какво ще ми каже, за да ме вбеси. Когато си задам някой въпрос, ми отговаря нейният глас. Научени сме да приемаме личността като нещо единично, като лично притежание. Всички представи, схващания и нагласи, които правят теб *теб*... закърмени сме с тях, те са като файлове, заложили в операционната система на мозъка ни. По-голямата част от хората нямат представа колко много от тези лични файлове остават извън тяхното хранилище. Личността не е само онова, което знаем за себе си, но и също така онова, което другите знаят за нас. Човек е един с майка си, съвсем друг с любимия си и коренно различен с детето си. Тези хора ни *изграждат*, завършват ни, също толкова, колкото *ние* сами се изграждаме. Когато си отидем, онези, които остават след нас, запазват същата част от личността ни, с която винаги са разполагали.

Харпър стисна устни и издиша. Джон говореше за спомени, а не за призраци.

Погледът му отново се върна върху отворения капак на печката и тя си помисли: *Питай го за онова, което видя, попитай го за яйцето.* Инстинктът ѝ каза да не го прави. Сметна, че ако го притисне сега, той ще се направи на луд и ще ѝ отвърне, че няма представа за какво

говори. А и имаше други, много по-важни и належащи теми, за които да го притисне.

— Не си докоснал кафето си — каза Харпър. — Изстинало е.

— Това лесно може да се поправи — отвърна той и вдигна металната си чаша с лявата си ръка.

Златните йероглифи, които маркираха драконовата му люспа, просветнаха. Ръката му се превърна в огнен бокал. Завъртя чашата бавно с пръсти и течността вътре започна да дими.

— Ще ми се да имаше начин да те излекувам от безсрамната ти жажда за внимание — каза Харпър.

— Моля? Смяташ, че се надувам? Това не е нищо. Вчера, докато бях хванат в капана на леглото си и умирах както от болка и скука, така и от премазаните си гърди, се научих да пърдя димни кръгчета в три различни цвята. *Това* беше впечатляващо.

— Радвам се, че някой се забавлява от приближаването на края на света.

— Какво те кара да смяташ, че светът приключва? — Пожарникаря звучеше искрено изненадан.

— На мен определено ми се струва, че края на света приближава. Петнайсет милиона души са заразени. Мейн прилича на Мордор — стотици километри пепел и отрова. Южна Калифорния е още по-зле. Последно чух, че е погълната от пламъци от Ескондидо до Санта Мария.

— По дяволите. Знаех си, че не трябва да отлагам екскурзията до „Юнивърсъл Студиос“.

— Кое точно от края на света ти е толкова забавно.

— Всичко. Особено арогантното твърдение, че светът ще свърши, защото човешките същества няма да могат да преживеят този век. Доколкото ми е известно, никой не е изгарял от благодарност, че сме преживели миналото столетие. Човечеството е по-лошо и от мухите. Дори едно парче сушено месо да оцелее от пламъците, веднага ще се тълпим, за да го получим. Ще се бием за него и ще продадем най-ароматните му парченца на богатите и наивните. Смяташ, че е настъпил Краят на времето, защото сме заобиколени от смърт и руини. Сестра Уилоус, не знаеш ли? Смъртта и разрухата са *предпочитаната* екосистема на човешките същества. Не си ли чела за бактериите, които живеят във вулканите, в самата връща ската? Това сме ние.

Човечеството е бацил, който процъфтява на самия ръб на катастрофата.

— На кого изнасяш тези речи, когато не съм наблизо?

Джон изригна в лаещ смях, след което се присви и се намръщи.

— Идеята да умреш, докато се смееш, е по-романтична на теория, отколкото на практика.

Харпър се обърна, за да го погледне в очите, и кръстоса крака, сякаш имаше намерение да медитира.

— Научи ме да правя нещата, които правиш.

— Какво? Не. Не мога. Не ме питай как ги правя. Самият аз не ги разбирам. Не мога да те науча, защото няма какво да се учи.

— Боже, ужасен лъжец си.

Джон остави купичката с овесена каша на пода.

— Това беше отвратително. Сякаш ям тесто. По-добре да бях събрал малко буболечки. Какви обезболяващи носиш в тази твоя чанта? Имам нужда от нещо силно, което да ме отпусне. Не съм спал за по-дълго от десет минути на лягане през последните три дни.

Харпър стана и претърси пазарската чанта на пода. Върна се с две хапчета адвил.

— Всичко, което мога да ти предложа. Изчакай поне шест часа, преди да вземеш второто...

— Какво, в името на свещения кур, е това? — изрева Пожарникаря. — Адвил? Само адвил? Ти не си медицинска сестра. Ти си мъчител от Третия свят.

— Аз съм *отчаяна*, ето това съм аз, господин Рукууд. Виждаш ли тази малка пазарска чанта? Има аптечка там. Съдържа повече от половината от всичките ми запаси, с които трябва да се грижа за сто и петдесет души, включително за възрастен пациент в кома и с шестмилиметрова дупка в черепа си.

Джон я дари с измъчен, изтощен поглед.

— Имаш нужда от зареждане.

— Представа си нямаш. Лейкопласт. Морфин. Антибиотици. Купища лепенки за изгаряния. Антихистамини. Дефибрилатор. Норма Хийлд има ревматоиден артрит и през студените сутрини едва успява да си отвори ръцете. Нуждае се от плаквенил. Майкъл е диабетик и след десет дни ще остане без инсулин. Нелсън Хайнрих има високо кръвно налягане и...

— Да, да, добре. Схванах картинката. Някой трябва да ограби аптека.

— Някой трябва да ограби *линейка*.

— Да, и това ще свърши работа, нали? — Мъжът колебливо се докосна по ребрата. — Ще имам нужда от четири-пет дена, докато се оправя. Не, нека бъде седмица. Прекалено съм пребит и изморен, за да се справя точно сега.

— Няма да си в състояние да ходиш никъде между две и четири седмици. Съмнявам се да можеш да отидеш и до параклиса в настоящото си положение.

— О, няма да ходя. Ще изпратя Феникса. Сега ме слушай. Има една къща...

— Какво имаш предвид с това, че ще изпратиш феникс? — Докато изричаше въпроса си, Харпър си спомни думите на дружката на Марлборо Мен, Марти, който бръцолевеше: *Била някаква гигантска огнена птица, десет метра от крило до крило, която ги нападнала. Прелетяла толкова ниско, че чувалите с пясък се запалили!*

— О, поредният ми малък номер. Малко фойерверки, с които да впечатлим местните, и за щастие, нещо, което мога да управлявам от разстояние. Ти и още няколко от хората ни ще трябва да намерите някоя затънтена улица надалеч от лагера. Вердюн авеню ще свърши работа, намира се точно срещу гробището и по една случайност знам, че къщата на номер десет е празна. Паркирай в алеята там и...

— Откъде знаеш, че номер десет е празна?

— Двамата със Сара живеехме в нея. След една седмица искам да се обадиш на 911. Използвай мобилен телефон, мисля, че Бен има цяла колекция такива. Кажй, че скъпият ти баща е получил сърдечен удар. Когато те попитат, трябва да ги увериш, че нямаш драконова люспа. Кажй им, че имаш нужда от линейка, и изчакай.

— Няма да изпратят такава без полицейски ескорт.

— Така е, но не се тревожи. Затова е Фениксът, моето малко светлинно шоу. Когато пристигнат, ще се погрижа всички да избягат и ти ще можеш да си набавиш нещата, които са ти необходими. Ще ми се просто да си тръгнеш с линейката, но...

— Тя ще разполага с лоджак. Или някакво друго устройство за проследяване.

— Точно така.

— Не искам да нараним някого. Хората в линейката рискуват животите си, за да помогнат на другите.

— Никой няма да бъде наранен. Ще им изкарам ангелите, но това е всичко.

— Мразя, когато те моля за помощ. Винаги така правиш. Караш всичко да изглежда мистериозно, когато не трябва да бъде такова, само защото обичаш да те смятат за чудак. Това са евтини номера.

— Не ми отнемай малките удоволствия. Ще получиш всичко, от което имаш нужда. Няма причина и аз да не получа малко от онова, което желая.

— Няма да получа *всичко*. Ако можех да правя това, което можеш да правиш ти, нямаше да има нужда да те моля за помощ. Моля те... Джон. Не можеш ли поне да се *опита*ш да ме научиш?

Погледът му прескачаше от нея към печката и обратно.

— В същия ред на мисли можеш да накараш една риба да те научи да дишаш под водата. Сега се разкарай. Тялото ме боли и имам нужда от малко сън. Не се връщай без цигари.

— Опитал ли се да научиш *нея*? Сара?

Джон като че ли се сви при тези думи. За момент в очите му се появи такъв шок и болка, сякаш го беше сръгала в ребрата.

— Не. Не аз. — Кое то си беше странен начин да отрече, помисли си по-късно Харпър.

Пожарникаря се протегна и се обърна на здравата си страна. Успя да види кокалестата извивка на гърба му.

— Нямах ли други пациенти, за които да се грижиш? Върви да предложиш на някой друг успокояващия балсам на собствените си обноски, сестра Уилоус. Аз се наситих.

Харпър стана и си обу обувките. Закопча си палтото. Взе си чантата. Спря се на вратата.

— Три часа се крих в един шкаф днес, а бившият ми беше на не повече от три метра от мен. Три часа слушах за нещата, които беше сторил на болните. Той и новите му приятелчета. Три часа слушах какво ще ми стори, ако му се отвореше шанс. От тяхна гледна точка *ние сме* лошите в тази история. Ако ме види отново, ще ме убие. Ако му се удаде възможност, ще избие всички в лагера ни. След като го стори, ще се почувства горд, че си е свършил добре работата. Той се

смята за онзи тип с каубойската шапка от „Живите мъртви“, който трепе зомбита.

Пожарникаря не отвърна нищо на това.

Хари продължи:

— Ти ме спаси веднъж. Ще съм ти задължена до края на живота си за това, колкото и дълъг да е той. Но ако умра през следващите два месеца, а ти си можел да ме научиш да бъда като теб... да се защитавам? Ще е същото, като да се беше скрил в гората онази вечер и да беше оставил Джейкб да ме убие.

Пружините на леглото изскърцаха неспокойно.

— Ще живея, докато не родя бебето си. Ако господ ми помогне да преживея следващите три месеца, ще се моля. Ако Каръл Стори може да ме опази жива, ще пея „Кумбая“ с нея, докато не си продера гърлото. Ако можеш да ме научиш на нещо полезно, господин Рукууд, ще се примиря с твоето надменно поведение, с липсата на обноски и половинчатите ти философски лекции. Но дори за минута не си помисляй, че ще се откажа. Ти разполагаш с животоспасяващо лекарство. Искам го. — Харпър отвори вратата. — И още нещо. Не съм казвала, че нямам цигари. Казах, че нямам никакви цигари *за теб*. И ще си остане така... докато не си сложиш учителската шапка и не започнеш да ми преподаваш оцеляване при неочаквано samozапалване. До този ден моите „Голоаз“ ще си останат в пазарската ми чанта.

Харпър затвори вратата и чу виковете му зад себе си. Докато стигна до лодката, научи някои нови ругатни. *Путкояма* беше една от добрите. Трябваше да си я запази за специални случаи.

Харпър не знаеше, че някой ще я чака на дока, докато лодката не стигна до него и една ръка се пресегна, за да хване носа ѝ.

— Да ти помогна ли, сестра? — Джейми Клоуз предложи ръката си.

Харпър имаше чувството, че говори самият мрак. Едва успяваше да различи приклепналата набита фигура на фона на люлеещите се черни борове и на черното вълнение от черни облаци в черното небе. Имаше още някой с нея, който ѝ помагаше да издърпа лодката. Али. Позна я по жилавото момчешко тяло и пъргавината.

Харпър пое ръката на Джейми, но се подвоуми. Пазарската чанта беше напъхана под пейката, на която стоеше, в нея се намираха ромът, цигарите, разтворимото кафе, чайт и някои други неща. Според старите закони на лагера всичко нейно беше общо, но сега тя пишеше свои собствени правила. Ако алкохолът и цигарите можеха да купят тайните на Пожарникаря, то тогава лагерът трябваше да се оправя без тези неща.

Наведе се и извади аптечката, която се намираше най-отгоре на пазарската чанта. Остави останалото вътре и се изправи.

Погледна през Джейми, опитваше се да улови погледа на Али, но момичето се отмести от клина и се обърна с гръб. Цялата трепереше — от гняв, помисли си Харпър, а не от студ. Пушката ѝ беше закачена за рамото. Както и тази на Джейми.

— Съжалявам, че не се върнах по-рано, Али. Ще те разбера, ако си ми бясна. Ако си загазила, ще обясня на Бен и Каръл, че ти не си отговорна за случилото се. Но не виждам защо трябва да си загазила. Казах, че ще отида да проверя Пожарникаря и ще се върна след това, и така и направих. Горедолу.

— Пропусна частта, в която се прибра у дома си, нал' тъй, сестра? — попита Джейми.

Значи, бяха разбрали, че се беше отбила до къщата си, преди да отиде на острова на Пожарникаря. Придържаше се към дърветата, докато напускаше лагера, но беше погледнала назад и се беше запитала

дали Майкъл не я гледаше от своя пост на камбанарията. Очите от камбаната виждат всички на поляната.

— Лазаретът имаше нужда от доставка на критично важни припаси. За мой късмет знаех, че мога да ги намеря в собственото си мазе.

Момичетата застанаха от двете ѝ страни. Харпър имаше чувството, че полицейски ескорт отвежда подсъдимата в съда.

Джейми каза:

— Много голям късмет си извадила. Знаеш ли какво друго е било голям късмет? Че не си била пребита до смърт с щеки за билиард. Ние също *извадихме* късмет. Извадихме късмет, че не проследиха следите ти в гората до лагера ни. О, да. Видяхме ги. Крематорният отряд се появи веднага след като влезе вътре. Двете носехме пушки, но Али ми каза, че трябва аз да те застрелям. Не можеше да си представи тя да го стори. Скрихме се в гората и наблюдавахме, докато дневната светлина не се скри. След това нямаше смисъл.

Харпър и ескортиращите я момичета излязоха на футболното игрище, което приличаше на снежен кош, напълнен с лунна светлина. Не можеше да разбере дали туптящата болка в корема ѝ беше предизвикана от притеснение, или бебето беше решило да я посрита.

— Али — започна медицинската сестра, — съжалявам, че те изплаших. Не биваше да те подлагам на нищо от това. Но трябва да разбереш, че не можех да рискувам да изпратя дете на подобна опасна мисия, след като можех да отида аз. А ти си дете. Всички Бдителни са деца.

— В крайна сметка обаче ни *постави* в опасност. Постави целия *лагер* в опасност — каза Джейми.

— Внимавах. Нямаше да намерят следите ми.

— Не им тря'аше да ти намират следите. Тря'аше само да намерят *теб*. Може би си мислиш, че нямаше да им кажеш нищо, но е странно как една щека за билиард развързва устите. Не тря'аше да ходиш. *Знаеш*, че не тря'аше да ходиш. Онова, което тормози Али най-много, е, че не тря'аше да те пуска. Дадохме някои обещания, за да могат хората ни да са в безопасност. За да държим разни добронамерени тъпачки като теб в лагера, под надзор. Всички Бдителни обещаха на Майка Каръл...

— Майка КОЯ! Тя не е *ничия* майка, Джейми. — Харпър си помисли, че Майка Каръл и Бдителните звучеше като банда, която беше свирила на музикалния фестивал „Лилит“ през 1996-а.

— Обещахме на нея, обещахме и на себе си и в крайна сметка се издънихме. Каръл се поболя от страх, когато разбра, че си изчезнала. Сякаш не беше подложена на достатъчно проблеми в последно време.

— Добре. Каза каквото имаше да казваш. Кажи на Каръл, че си предала съобщението ѝ и следващия път, в който имам нужда да подишам чист въздух, ще се постарая да ѝ оставя бележка. Али, можеш да престанеш с мълчаливата си стачка. Малко съм стара, за да се впечатля от подобно нещо. Имаш ли да казваш нещо? Направи ми услуга и изплюй камъчето.

Али се обърна към нея и я изгледа враждебно с влажни, обвинителни очи. Джейми изпръхтя.

— Какво? — попита Харпър.

— Мислиш си, че *ти* си загазила. Това не е нищо в сравнение с купищата лайна, под които се намира Али, задето те пусна. В момента си изтърпява наказанието. Помоли за шанс да изкупи греховете си и Мама Стори ѝ даде такъв.

— Как? Да не е приела обет за мълчание?

— Не точно. Помниш ли какво правеше Отец Стори? Смучеше камък, когато имаше нужда да помисли?

Снегът скърцаше под краката им, докато се изкачваха по хълма. Харпър имаше нужда от известно време, за да осъзнае какво ѝ говори Джейми. Нощта беше дълга.

— Трябва да се ебаваш с мен.

— Хич не те ебавам. Али носи камък в устата си, за да помисли над грешките си и да се съсредоточи върху задълженията си. Последния път, в който свалихме гарда, някой взе камък и го използва, за да смаже главата на Отец Стори. Всички носим камъни сега, за да помним. — Джейми извади ръка от джоба си и ѝ показа голям колкото топка за голф камък.

— О, по дяволите. Колко време смяташ да смучеш това нещо, Али? — попита Харпър, сякаш имаше някаква надежда момичето да ѝ отговори.

Али я погледна намръщена, като че ли искаше да изплюе камъка в лицето ѝ.

— Това зависи от теб, разбираш ли? — попита Джейми. — Ти не беше на събранието, на което се реши, че трябва да има последици за хората, които смятат, че са над правилата. Никой не ти е бесен. Майки те е видял да отплаваш към острова на Пожарникаря, така че знаем, че си била в безопасност за известно време. Бен и Майка Стори разговаряха и се съгласиха, че няма да е честно да правят от мухата слон за това, че си напуснала безопасната територия. В същото време Каръл се тревожеше, че ако на теб ти се размине, останалите ще се надигнат. Затова стигнаха до решение и Али се съгласи с него. Тя трябва да носи камъка в устата си, докато *ти* не го вземеш от нея. *Ти* трябва да го носиш в устата си само за...

— Джейми, оценявам, че си толкова открита с мен. Трябва да знаеш обаче, че без значение какво сте решили всички, няма да смуча камъни, сякаш това е някакво средновековно мъчение. Ако смяташ, че ще го сторя, значи, че Али не е единствената с камъни в главата.

Озоваха се на югоизточния край на параклиса, близо до стъпалата към женското спално помещение в мазето. Трима Бдителни стояха на пънове и пееха някакъв селски и изключително брутален химн, „Окачиха го на кръст“. Очите им светеха като медни монети, а драконовата люспа на откритите им ръце блестеше като горяща дантела и къпеше снега в пурпурно сияние. Дъхът им излизаше между устните им под формата на червена пара. Всичките изглеждаха прегладнели, скулите им бяха изпъкнали под кожата на лицата им. Тънки ръце, тънки вратове, хлътнали слепоочия, прически, характерни за концентрационен лагер. На Харпър й хрумна една мисъл: *Когато стомахът ти е празен, празна е и главата ти.*

— Е, надявам се да си промениш мнението, сестра. Щото покаянието на Али не приключва, докато не започне твоето.

— Али — каза Харпър, аз поемам отговорност за издънката си. *Пълна* отговорност. Което означава, че ако искаш да го играеш мъченица, това зависи изцяло от теб. Няма да те карам да го правиш. — Хвърли кос поглед към Джейми и добави: — Нито пък някой друг може да ме накара да го направя. Това е унизително и инфантилно. Ако някой иска да беля картофи или да търкам тигани, не се страхувам да си изцапам ръцете. Но ще пропусна този гротесков акт на самоунижение, благодаря ви.

— Али е готова да направи каквото е необходимо, за да оправи нещата. Хората гледат към теб, сестра... определено няма да е лошо и ти да сториш нужното. Али е доволна, че служи за пример колкото време трябва.

— Или до вечеря.

— Не. Грещиш за това. Ако не вземеш камъка от нея и не го носиш, остава в устата ѝ за закуска, обяд и вечеря... макар че може би помниш, че ние, Бдителните, се отказахме от *нашия* обяд преди известно време, за да могат такива като *теб* да ядат. Предполагам, че Али ще вади камъка и ще го слага под възглавницата си, докато спи, но това е всичко.

— Не знам коя от вас е по-лоша. Тя с нейния камък в устата или ти с твоите глупости в устата. — Харпър спря да върви, обърна гръб на Джейми Клоуз и заговори на Али с ръцете си.

— Спри това — каза и с езика на мълчанието, на който я беше научил Ник.

Момичето срещна погледа ѝ със студени, изпълнени с омраза очи. Тъй като знаеше, че отскоро се учи, ѝ отговори с бавни и плавни движения, които гласяха следното:

Т-И

З-Н-А-Е-Ш

К-А-К

Д-А

М-Е

Н-А-К-А-Р-А-Ш

Последната част от изказването на Али включваше средния ѝ пръст и не беше необходимо човек да е учил езика на глухонемите, за да схване смисъла на жеста.

**ПЕТА КНИГА
ЗАТВОРНИЦИ**

От дневника на Харолд Крос:

30 юни

Върнах се от хижата. Не трябваше да ям онзи трети джоб. Стана ми лошо от него, дори проклетите ми димни пръдни миришат на пеперони.

Получих интересни новини от Кордоба. Двеста заразени са били убити в йезуитски манастир в Алта Грасия, Телата били избутани в булдозер в една яма от военните. Доктор Ба успял да спаси четири трупа, включително тялото на Ел Хорно де Каминар, който сам удържал военното нападение за около час, като създал горящо торнадо — действие, което помогнало на почти хиляда души с драконова люспа да се в джунглата. Прилича ли ви на някого, когото познаваме? В превод „Ел Хорно де Каминар“ означава „ходещата фурна“.

*Доктор Ба имал възможност да работи със спасените тела и ми изпрати предварителните си открития по електронната поща. Интересни неща. Направил аутопсия на мозъка на наскоро заразено дете и намерил само пращинки от спората в синусите и в мембраната около мозъчната кора. За разлика от него, аржентинският пожарникар бил заразен доста по-дълго време и *Draco incendia trychophyton* била проникнала на дълбоко в темпоралния му кортекс.*

Ел Хорно де Каминар дал интервю на един блог за алтернативна медицина в началото на чумата и обяснил как успял да контролира огъня, без да се нарани от него. „Можете да помолите спората да ви пази, но първо трябва да забравите собствения си глас. Можете да я помолите да се бори за вас, но трябва да се обърнете към нея като молител без език“. Вероятно преводът е калпав, но ми стана много интересно. В темпоралния кортекс се намира зоната на Вернике, един от езиковите центрове. Имам чувството, че всичко е обяснено, но не разбирам нищо.

Харпър четеше дневника в тоалетната, със заключена врата, за да не влезе някой вътре и да я завари с него. Почувства се като девойка, която тайно разглежда порнографско списание с пресъхнала уста и препускащо сърце.

Когато накрая се върна в отделението и млечното сияние на зората, намери бял камък върху леглото си и листче под него. *Кога ще си вземеш лекарството?*, беше написал някой.

Отец Стори спеше в едното легло, а Ник в другото. Двамата бяха застанали в една и съща поза и имаха едни и същи съсредоточени изражения на лицата — невъзможно беше да не се забележи семейната прилика между тях. Детето все още беше някъде в Отец Стори, беше се съхранило перфектно, както една муха оставаше перфектно запазена в парче кехлибар. Старецът от своя страна чакаше Ник да се превърне в провисналата купчина с кости някъде след около шест десетилетия.

Харпър погледна към завесата на чакалнята, за да се увери, че няма никой там, и прибра дневника отново в тавана. Взе камъка и се шмугна в другото помещение.

Минди Скилинг, красиво слабовато момиче на около двайсет години, беше на пост. Миналия месец Харпър беше лекувала инфекцията ѝ на пикочните пътища. Минди я изгледа с навлажнен, жален поглед. Тя имаше прекрасно, изразително лице — светли очи и дълги извити мигли — и Харпър си спомни, че в един друг живот момичето беше изучавало актьорско майсторство.

— Ти ли сложи това на леглото ми? — попита тя.

Минди поклати глава.

— Кой го стори?

— Няма ли да се почувстваш по-добре — започна момичето, — ако просто си изтърпиш наказанието? Знам, че Али ще се почувства по-добре. Очите ѝ се ококориха от внезапното вдъхновение. Сви се в края на дивана. — Какво ще стане, ако просто сложиш камъка в устата си за пет минути? Ще кажа на всички, че е било за половин час.

— Няма да го направя и за пет секунди — отвърна Харпър. — О, и, Минди? Следващия път, когато ти се инфектира пикочният мехур...

Момичето се ококори насреща ѝ с неспокойни, готови да заплачат очи.

Можеш да си го начукаш, каза си Харпър наум, но в действителност само въздъхна и изрече: „Забрави“, и отново се върна в отделението.

Наистина не разполагаше с правилния темперамент за гадни коментари. В редките случаи, в които беше казвала нещо злобно на хората, ѝ оставаше неприятен вкус в устата. Камъкът не можеше да е по-лош на вкус.

Харпър получи същото отношение — но доста по-грубо този път — на следващата вечер, на първото хранене.

В столовата вече се беше образувала опашка, когато се появи от мрака, снегът се топеше в косата ѝ. Измина пътя от лазарета до тук на прибежки, през цялото време вятърът пищеше и я брулеше в гърба. Не си усещаше ушите и при първия полъх на кленов сироп и овесена каша осъзна, че е отчаяно гладна.

Половината лагер вече се беше разположил по местата и цялото помещение беше изпълнено от разговори и тракане на лъжици. Беше толкова шумно, че в началото Харпър не чу Гейл Нейбърс, не разбра, че някой ѝ говори, докато Джилиън Нейбърс не я сръга в бедрата, за да ѝ привлече вниманието.

Близначките Нейбърс бяха точно зад нея, стояха една до друга. Носеха еднакви червени пуловери, несполучлив моден опит, който ги караше да приличат на Нещо Едно и Нещо Две от книгата на Доктор Сюз.

— Али не е яла цял ден вчера — каза Гейл. Харпър беше сигурна, че е тя, заради заострената ѝ брадичка.

Обърна гръб на сестрите.

— Щом не иска да яде, това си е нейно решение. Никой не я кара да гладува.

Една от близначките я дръпна за ръкава и Харпър трябваше да се обърне.

Джалиън изглеждаше доста по-враждебна от Гейл. Устните ѝ представляваха тънка бяла линия. Наскоро не си беше бръснала главата и скалпът ѝ беше посинял от наболата коса.

— Вярно ли е, че е необходим само половин час, за да изкупиш вината си? — попита Джилиън.

— Половин час и достойнството ми.

Сестрите не отговориха нищо. Харпър отново им обърна гръб. Опашката бавно се придвижваше напред.

— Ти си една надменна кучка — каза едната от тях.

Този път Харп не погледна назад.

— Знаеш ли, някои хора си мислят... — започна другата и беше накарана да замълчи от първата.

На Харпър не й пукаше какво си мислят някои хора и не удостои този коментар с отговор.

Не знаеше, че Али е на смяна в кухнята и сипваше овесена каша в купички, докато не стигна до плота. Момичето все още държеше камъка в устата си, личеше си по начина, по който бърчеше устни.

Али вдигна поглед и се загледа в Харпър с влажни, изпълнени с омраза очи. Бръкна под плота, намери една гладка, подобна на яйце бучка гранит, сложи я в една купичка и й я подаде.

Харпър остави подноса и си тръгна, сестрите Нейбърс пицяха от смях.

Късно през нощта — или рано сутринта, в зависимост от предпочитаната гледна точка — Ник ѝ даваше уроци как да говори без думи, а Харпър беше добра ученичка в самотната учебна стая на лазарета.

Ако някой попиташе защо Ник спеше там, вместо със сестра си в женското спално помещение или с мъжете в мъжкото, Харпър щеше да каже, че иска да го държи под наблюдение. Щеше да обясни, че се страхува от късно развила се ингвинална херния в резултат на апендектомията му през лятото. Самата дума *ингвинална* беше достатъчно плашеща, за да предотврати всякакви последващи въпроси. Но такива нямаше и медицинската сестра заподозря, че на малко хора им пукаше къде спеше Ник. Когато нямаш глас, нямаш самоличност. Повечето хора обръщаха толкова внимание на глухонемите, колкото обръщаха внимание на сенките си.

Стойха един срещу друг на леглото на Ник, все още бяха облечени в пижамите си. Харпър не закопчаваше последните три копчета под гърдите си, за да показва напъпилия розов глобус, в който се беше превърнал коремът ѝ, и когато приключиха с уроците за нощта, момчето махна капачката на един флумастер и нарисова усмихнато лице върху него.

Как ще я кръстиш? — попита то. Опита се да зададе въпроса с езика на глухонемите, но жената изгуби нишката и се наложи да ѝ го напише.

— Момче — контрира Харпър с ръце.

Ник притисна двете си длани върху изпъкналия корем, затвори очи и вдиша лекичко.

— Мирише на момиче — отвърна със знаци.

— Как миришат момичетата? — попита тя, ръцете ѝ автоматично намериха правилните думи. Факт, който я накара да се изчерви от гордост.

Момчето я дари със смутен поглед и написа: *като захар & подправки & всички хубави неща, чаткаш.*

Не е възможно да можеш да помиришеш дали е момиче, написа в отговор Харпър.

Хората, които са изгубили едно от сетивата си, надраска Ник, са станали по-силни в другите. Не знаеше ли? Надушвам МНОГО неща, които другите хора не могат.

Какво например?

Надушвам, че все още има нещо непра'илно в Отец Стори. Погледът му стана сериозен и невъзмутим. Мирише на болен. Мирише... прекалено сладко. Като цветя, когато загиват.

На Харпър не ѝ хареса чутото. В училището за медицински сестри познаваше доктор, който твърдеше, че може да помирише смъртта, че разлагането на тялото си има специфична миризма. Твърдеше, че тя може да се подуши в нечия кръв: миришела на развалено.

Чаршафът с цвят на мъх, който служеше за завеса между отделението и чакалнята, се помръдна и вътре влезе Рене Жилмонтон. В ръката си носеше купичка, покрита със станиол.

— Норма ме изпрати с малко лепкава овесена каша за болното хлапе каза жената, отиде до леглото на Ник и се намести до него, точно срещу Харпър. Бръкна в единия джоб на палтото си и извади нещо друго увито в станиол. — Предположих, че той няма да е единственият малък човек, който ще иска да си похапне нещичко. — Рене кимна към подутия корем на медицинската сестра.

Харпър едва ли не очакваше да развие станиола и да намери камък вътре. *Изяж го, кучко*, щеше да ѝ каже Рене, *падни на колене и се покай пред Майка Каръл*. Разбира се, не беше камък, можеше да прецени това по теглото още преди да махне обвивката. Жената ѝ беше донесла бисквита с изключително много мед в средата.

— Али трябва да се засрами — продължи Рене. — Да ти даде камък вместо закуска. Ти си във второто си тримесечие. Не бива да пропускаш храненияя. Не ми пука какво си мисли, че си сторила.

— Разочаровах я. Довери ми се, а аз я прецаках.

— Опитвала си се да набавиш лекарства, с които да лекуваш пациентите си. Опитала си се да ги вземеш от дома си. Никой не може да ти забранява да ходиш в дома си. Никой не може да ти отнема правата.

— Не съм сигурна за това. Лагерът е гласувал и е избрал Бен и Каръл да ръководят всичко. Това е демокрация, не е тирания.

— Черният. Ми. Задник. Никакви избори нямаше. Гласуваха, след като пяха един час, и всички бяха изгубени в Блясъка. Повечето хора от лагера бяха толкова отнесени, че можеха да гласуват за цилиндър и да си мислят, че избират Ейбрахам Линкълн.

— Правилата...

Рене поклати глава.

— Тук не става въпрос за правила. Не знаеш ли? Тук става въпрос за контрол. Отишла си в къщата си, за да набавиш някои припаси — за да *помогнеш* на хората. За да *помогнеш* на собствения баща на Каръл! Истинското ти престъпление не е, че си нарушила някое правило, като си напуснала лагера. *Истинското* ти престъпление е, че си решила сама какво ще е най-добро за хората, за които се грижиш. Само Каръл и Бен могат да решават какво е най-добро за хората в Кемп Уиндъм сега. Каръл казва, че говорим с един глас. Онова, което не казва, е, че този глас е *нейният*. Само една песен се пее през последните дни, песента на Каръл, и ако не си в хармония, можеш да си завреш един камък в устата и да млъкнеш.

Харпър хвърли поглед на Ник, който се беше навел над купичката си с овесена каша и не им обръщаше никакво внимание. За момента не показваше никакви признаци за болки в корема, които го бяха довели в лазарета.

— Думите ти щяха да звучат много по-добре, ако, докато си бях у дома, не се беше появил крематорен отряд — каза Хари. Ако ме бях намерили, щяха да ме накарат да говоря, преди да ме убият. Съпругът ми беше с тях. Бившият ми съпруг. *Той* щеше да ме накара да говоря. Мога да го видя в главата си. Мога да си го представя как ми задава въпроси с много спокоен, разумен глас, докато ми реже пръстите с градинарска ножица.

— Аха. Е. Тази част е... не знам какво да ти кажа за тази част. Имам предвид, какви са шансовете да се появят в къщата ти, когато си там? Това е, като да те удари светкавица.

Харпър помисли дали да не каже на Рене за Марлборо Мен и тайното му предаване радиостанцията, която твърдеше, че чува в мислите си, психическата трансмисия от бъдещето — но реши, че сега не иска да мисли за това. Зае се с бисквитата си. Усети жасмин в меда,

меласа и лято. Стомахът ѝ изкурка толкова силно, сякаш някой плъзгаше мебели по пода, и двете жени си размениха развеселени погледи.

— Ще ми се да можех да направя нещо, за да покажа на Али, че съжалявам — каза Харпър.

— Опита ли се да ѝ кажеш, че съжаляваш?

— Да.

— Тогава всичко е приключено. Това е достатъчно. Тя... тя не е на себе си, Харп. Али и аз никога не сме се разбирали кой знае колко много, но сега е като някой, когото не познавам.

Харпър принципно искаше да отговори нещо, но за момента беше прекалено заета да тъпче последните остатъци от бисквитата в устата си. Изглеждаше доста голяма в ръката ѝ, но се стопи с разочароваща бързина.

— Нещата вървят на зло тук — каза Рене. Харп си помисли, че приятелката ѝ се шегува, и се изненада, когато видя безпокойството в очите ѝ. Жената се усмихна накриво и продължи: — Изтърва доста интересна сцена в училището днес. Давам на децата дващестминутна почивка след часа ни по история. Не могат да излизат навън, но местим пейките в параклиса и така имат достатъчно място за бягане. Забелязах, че Емили Уотърман и Джанет Кърсъри си шептят в един от ъглите. Един-два пъти Огдън Лийвит ходеше при тях, но те го гонеха. След почивката събрах всички за поредната история, но можех да видя, че Огдън е зло, опитваше се да не заплаче. Той е само на седем и е видял родителите си как умират... били са убити от карантинен патрул. Едва наскоро започна да говори отново. Взех го в скута си и го попитах какво има. Той ми каза, че Емили и Джанет са супергерои и че той също иска да е супергерой, но те не искали да му кажат вълшебния магическия стих, а нали тайните били против правилата. Джанет се ядоса и го нарече клюкарка, но Емили пребледня. Казах на Огдън, че знам стихче за суперсили: *Би-бон-а-лу-лу, Суперсили имаш и ти!* Детето се зарадва и каза, че вече ще може да лети, а аз си рекох: *Добра работа, Рене Жилмонтон, отново спаси положението!* Опитах се да се съсредоточа върху историята, но тогава Емили стана и попита дали може да носи камък в устата си, за да се реваншира за пазенето на тайни. Отвърнах ѝ, че това правило е само за *сериозни* тайни, за тайните на *възрастните*, но Емили изглеждаше зло и каза, че ако не се

покае, няма да може да пее в параклиса, а ако не пееш и не се присъединиш към Бляска, може да пламнеш. Това изплаши Джанет, която също започна да моли за камък.

Опитах се да им обясня. Да ги уверя, че не са направили нищо лошо, за което да изтърпяват наказание. Харпър, те просто се държаха като деца. Тогава Чък Каргил ни чу и дойде при нас. Той е един от приятелите на Али, мисля, че са на една възраст. Също е с Бдителните, разбира се. Каза, че е наистина яко, че желаят да си изтърпят наказанието като големи деца и че ако всяка от тях лапне камък за десет минути, ще се пречистят. Даде им камъни и те ги смукаха през цялото време, през което им разказвах историята, гледаха Каргил така, все едно им беше дал близалки.

Искаш ли да знаеш кое е най-лошото, Харп? Веднага след края на историята Огдън отиде при Чък Каргил и му призна, че крие комикс под леглото си, и го попита дали също може да си изтърпи наказанието. До края на учебните часове половината деца имаха камъни в устата си... и, Харп. Те сияеха. Очите им блестяха. Също както когато пеят заедно.

— Окситоцин — промърмори медицинската сестра.

— Оксиконтим? Това не е ли лекарство за болката?

— Какво? Не. Нищо. Забрави.

— Пропусна сутрешната служба — каза Рене.

— Приготвих хранителна система за Отец Стори. — Кимна към стареца. Една банка с ябълков сок висеше от металната част на високата нощна лампа до леглото му. Инфузионната система беше образувала две кръгчета, преди да се изгуби в ноздрата му.

— Сега е различно — каза Рене, — без Отец Стори.

— В какъв смисъл различно?

— Преди, когато всички се присъединяваха към Бляска, беше като... е, бяхме леко опиянени, нали? Сякаш бяхме пийнали няколко глътки от наистина добро червено вино. А сега паството като че ли пие буркани с евтина мръсна пиячка. Дерат се, като пеят, и после просто... бръмчат известно време. Поклащат се и бръмчат, а очите им горят.

— Бръмчат? — попита Харпър.

— Като пчели в кошер. Или... или като мухи върху умряло на пътя животно. — Рене потрепери.

— Случва ли ти се и на теб?

— Не — отвърна жената. — Изпитвам затруднения да се свържа. Дон Люистън също. Както и още неколцина други. Не знам защо.

Харпър си помисли, че има отговор на въпроса. Когато за първи път прочете бележките на Харолд Крос за окситоцина, си помисли, ей така, без причина, за войници в пустинята и горящи в нощта кръстове. Тогава не видя връзката, но сега успя. Окситоцинът беше наркотикът, който тялото използваше, за да се възнагради, когато спечелеше одобрението на своето племе... дори племето да беше „Ку-клукс-клан“ или отряд войници, които измъчваха затворници в Абу Гариб. Ако не си част от племето, не получаваш възнаграждение. Лагерът се разделяше, органически, естествено, на тези, които бяха *вътре*, и онези, които представляваха заплаха.

Рене се загледа безутешно в помещението и с отнесен, разсеян глас каза:

— Понякога си мисля, че ще е по-добре, ако просто...

Тя внезапно млъкна.

— Просто... какво? — попита Харпър.

— Просто се качим в една от колите, вземем малко храна с нас и си тръгнем. Да се съберем последните няколко души в лагера, на които им е останат здрав разум, и да избягаме. Бен Патчет е скрил всичките ключове за автомобили някъде, но не трябва да се тревожим за това. Разполагаме с Гил, а той може... Жената отново млъкна внезапно.

— Гил?

— Гилбърт. Господин Клайн.

Лицето ѝ беше преднамерено изкуствено невинно. Харпър не можеше да бъде заблудена. Нещо раздразни паметта ѝ, намираще се на една ръка разстояние и тогава се сети. През лятото, когато Рене Жилмонтон беше пациентка на болница „Портсмът“, ѝ беше споделила, че била доброволка в щатския затвор, където организираше и водела читателска група.

— Вие двамата познавате ли се? — попита Харпър, но отговорът беше в светналите, изненадани очи на Рене.

По-възрастната жена погледна Ник, който стоеше с празната купичка в скута си и ги наблюдаваше внимателно.

— Той не може да чете по устни — съобщи Харпър. — Не може.

Рене се усмихна на момчето, разроши косата му и каза:

— Радвам се, че се възстановява от стомашните болки. Жената вдигна брадичка, срещна погледа на медицинската сестра и отговори: — Да, познах го веднага, още в момента, в който го видях. Е, Ню Хампшър е малък щат. Истински шок ще е, ако някои от нас не се познават от предишните ни животи. Той беше част от книжния клуб, който водех в „Конкорд“. Сигурна съм, че повечето мъже там се записаха в групата, просто за да получат шанс да говорят с жена. Стандартите ти падат, когато си заключен известно време, и дори някой, който е почти на петдесет и има структурата на Господин Картофена глава, започва да ти изглежда хубав.

— О, Рене!

Жената се засмя и добави:

— Но на Гил му дремеше за историите. Знам, че беше така. В началото ме поизнерви малко, защото си носеше тетрадка и записваше всичко, което кажа. Но впоследствие започнахме да харесваме компанията си.

— Какво искаш да кажеш с това? Да не би да *ти* сядаше в скута, за да му разкажеш история?

— Не бъди такава отвратителна! — оплака се Рене с изражение на лицето, което предполагаше, че подобна отвратителност всъщност е очарователна. — Бяха литературни разговори, а не креватни. Трудно му беше да говори. Срамуваше се, нали се сецаш, но смятах, че е проникателен, и му го казах. Окуражих го да запише английски в Нюхемпширския университет. Мисля, че тъкмо беше приет в онлайн курс, когато първите случаи на драконова люспа започнаха да се появяват в Нова Англия. — Рене погледна надолу към ботушите си и добави някак си небрежно: — Явно възобновяваме литературния клуб. Бен ми позволи да посещавам затворниците. Дори ми разреши да обзаведа един от ъглите на мазето с няколко стари стола и парче килим. Веднъж на вечер им е позволено да напускат противния хладилник за месо и да стоят с мен над чаша чай. Под охрана, разбира се, макар че който е на смяна обикновено дреме на стълбите на мазето, за да ни осигури някакво усамотение. Четем „Хълмът Уотършип“ заедно. Първоначално господин Мазукели беше против четенето на история за зайци, но мисля, че успях да привлека интереса му. И Гил, господин Клайн, мисля, че той просто се радва, че има с кого да

разговаря. — Рене се подвоуми, след което добави: — Аз също се радвам, че имам с кого да разговарям.

— Добре — отвърна Харпър.

— Разбрах, че Гил има цитат от Греъм Грийн на гърдите си — каза Рене. Тя разглеждаше как едно парченце мокър сняг се плъзна по ботуша ѝ. Гласът ѝ беше преднамерено безразличен. — Нещо за затвора. Разбира се, никога не съм го виждала.

— Ах! — отвърна Харпър. — Яко. Ако Бен ви спипа, докато събличаш дрехите на Гил, кажи му, че е въпрос на спешно литературно проучване, и го помоли да се върне по-късно... след като приключиш консултацията с Гил Дългия член.

Рене се разтресе от смях. Харп очакваше от ушите ѝ да започне да излиза дим, защото в тези дни на пожари и чуми това не беше кой знае колко невъзможно. Почувства се добре, като видя приятелката си да се смее на малко добронамерени мръснишки закачки. Сякаш животът отново беше станал нормален.

— Охо. Кокошките кудкудякат за нещо. — Бен Патчет мина през завесата, влезе в отделението и ги дари с несигурна усмивка. — Трябва ли да се тревожа?

— За дявола говорим — каза Рене и избърса очи с палец.

Кокошките кудкудякат. Харпър не знаеше кое определение за жена мразеше повече: *кучка* или *кокошка*. Кокошката беше животно, което държиш в клетка и чиято единствена стойност беше снасянето на яйца. Кучката поне имаше зъби.

Дори на лицето ѝ да беше изписано раздразнение, Бен не го видя или поне предпочете да не го види. Той тръгна към леглото на Отец Стори, като гледаше системата, по която течеше кехлибарен сок, и банката, която висеше от нощната лампа.

— Така добре ли е? — попита Патчет.

— Да го храним от торбичка ли? Или дупката в главата му, която запуших с корк и восък? Направо е идеално. Точно както го правят в клиника „Майо“.

— Добре, добре. Не е необходимо да си го изкарваш на мен. Аз не си го изкарвам на теб. Аз съм ти фен, Харпър! Правиш невероятни неща тук. — Мъжът седна в ъгъла на леглото на Отец Стори, точно срещу нея. Пружините изскърцаха. Изглежда мъртвешкото отпуснато лице на стареца. — Ще ми се да ти беше казал повече за тази жена, която го е смятал да заточи. Не ти е споделил нищо друго, освен че ще се наложи да я отпрати и вероятно да тръгне с нея?

— Не. Каза още нещо.

— Какво?

— Каза, че ако напусне, иска Джон да застане начело на лагера.

— Джон. Пожарникаря. — Гласът му беше равнодушен.

— Да.

— Интересна информация, макар и предоставена малко късничко. Защо му е... Пожарникаря дори не е част от лагера. Това е нелепо. Защо не Каръл? Защо няма да иска собствената си дъщеря за работата?

— Може би защото е знаел, че е нервозна параноичка, която ще сметне, че е добра идея да се раздадат пушки на децата — отвърна Харпър.

Бен хвърли бърз поглед на завесата, която водеше навън към чакалнята, сякаш се страхуваше, че някой може да стои от другата страна и да подслушва.

— Аз съм този, който реши да раздаде оръжията, и никой под шестнайсетгодишна възраст няма такова. Ще ти кажа нещо друго. Настоявам Бдителните да ходят с отворен затвор през цялото време, за да се вижда, че пушките не са заредени. Ако видя някой със затворен затвор, ще смуче камък, докато... Мъжът млъкна и остави изречението недовършено. По бузите му изби руменина. — Може би не е добра идея да наричаш Каръл „параноичка“ наоколо. Имаш достатъчно неприятности и в момента. В интерес на истината, точно заради това съм тук. Излязла си от лагера преди два дни, отишла си до дома си и едва не си се напъхала в ръцете на крематорен отряд. После, след като си се измъкнала — благодаря на бога — вместо да се върнеш на поста си, си отишла да видиш Пожарникаря и си останала там през по-голямата част от нощта.

— Постът ми?

— Майка Каръл даде ясно да се разбере, че иска да останеш при баща й, нощ и ден, докато кризата не отmine. По един или друг начин.

— Кризата *отмина*. Имам и други пациенти.

— Не и според Майка Каръл. — Бен наведе глава, помисли за момент, след което отново я вдигна. Кога Пожарникаря смята да направи своя ход? Когато премазаните му ребра се излекуват ли?

— Какъв ход?

— Тук. Да поеме властта.

— Той не иска да поема нищо. — Харпър осъзна, че може би беше допуснала тактическа грешка, като каза на първия лейтенант на Каръл, че Отец Стори е искал някой друг за работата, която в момента изпълняваше тя. След това си помисли: *Заеби*. Ако Бен се торможеше от мисълта, че Пожарникаря може да вземе властта, нека му. Нека и *той* се почувства измъчен и заплашен. — Смятам, че в крайна сметка Джон ще направи най-доброто за лагера. Той винаги прави само най-доброто.

Рене се изкашля по начин, който говореше сам по себе си: *Млъкни*.

Бен мълча известно време, за да се вземе в ръце. Преплете пръсти върху скута си и погледна към паничката, която беше образувал

с дланите си.

— Да се върнем на момента, в който напусна лагера. Опитвах се да реша какво да правим с това. Мисля, че знам как да оправим нещата.

— Какво имаш предвид... да ги оправим? Няма какво да се оправя. Отидох, върнах се, всичко е наред, всичко свърши.

— Не е толкова просто, Харпър. Опитваме се да предпазим сто шейсет и трима души тук. Сто шейсет и четирима, ако броим бебето, което е на път. *Трябва* да направим някои крачки, за да опазим хората. Ако тези хора правят неща, които не са безопасни... е, налага се да има някои последствия. Ако крадат. Ако крият запаси. Ако се скитат и се подлагат на опасност да бъдат заловени от онези, които искат да ни убият. Харп, *знам* защо си се върнала. Знам, че си имала най-добри намерения. Но всяко хлапе, което ходи на неделно училище, е наясно къде те отвеждат тези добри намерения. Ти не просто рискува своя живот и живота на ценния товар, който носиш...

Харпър не можеше да каже защо фразата *ценен товар* я накара да се отвори. Не беше заради *ценната* част, а заради думата *товар*. Може би я подразни самото клише. Що се отнасяше до говорене с клишета, Бен Патчет нямаше равен.

— ... но също така живота на Отец Стори и на всеки друг в този лагер. Беше опасно и необмислено и наруши правилата, които съществуват с определена цел и не може да остане ненаказано. Дори и за теб. Повярвай ми: наистина се налага да има последствия за опасно поведение. Трябва да има ред. *Всички* искат това. Няма да желаят да останат, ако няма такъв. Хората искат да знаят, че правим всичко, за да запазим това убежище безопасно. Хората се *нуждаят* от закон. Нуждаят се да знаят, че някой се грижи за тях. Може би дори се чувстват по-добре, като знаят, че няколко корави задници са начело. Силата вдъхва увереност. Отец Стори, бог да го благослови... — Бен хвърли вял поглед през рамо към спящия зад него, — така и не разбра това. Отговорът му за всичко беше просто да го прегърнем. Реакцията му към крадците беше да каже, че притежанията не са от значение. Нещата бяха започнали да затъват дори преди да доведем затворниците в лагера. Така че...

— Така че... — отвърна Харпър.

Бен вдигна рамене, след което ги отпусна и въздъхна артистично.

— Така че се налага поне да направим шоу, че сме те наказали. И точно това ще сторим. Каръл иска да те види утре, за да ѝ докладваш за състоянието на баща ѝ. Ще те взема и ще отидем да пийнем чай с нея. Когато се върнем, ще кажа на всички, че си се покаяла в Къщата на Черната звезда, че си прекарала по-голямата част от времето с камък в устата. В известен смисъл това е най-честният начин да се справим със ситуацията. В моята професия казваме, че непознаването на закона не е извинение...

— *Ignorantia juris non excusat* — каза Рене. — Предвид факта, че наказанията в този лагер се прилагат на място, без възможност човек да се защити пред безпристрастен съдия или да получи честно...

— Рене — прекъсна я, изморен, Бен. — Само защото си чела няколко от романите на Джон Гришам, не те прави Върховният съд на справедливостта. Давам на Харпър алтернатива, така че ще се махнеш ли от задника ми?

— Бен, благодаря ти — отвърна нежно Харп.

Мъжът остана мълчалив за момент, след което вдигна поглед и я дари с колеблива, вяла усмивка.

— За нищо. Ако някой в този лагер заслужава да се отърве... — започна той.

— Но няма никакъв шибан шанс да го сторя — прекъсна го тя.

Патчет се ококори насреща ѝ, устата му беше леко отворена. Отне му известно време, за да отговори нещо, и когато го направи, гласът му беше тих и дрезгав:

— Какво?

— Не — отвърна Харпър. — Няма да лапна камък заради някакво малоумно и самоунизително наказание, когато не се чувствам виновна за нищо. Също така няма да ти позволя да излъжеш хората, че съм минала през тези истерични простотии.

— Ще спреш ли да ругаеш пред мен? — попита Патчет.

— Защо, ругаенето също ли е против правилата? Ще ми спечели ли още час с камък в устата? Бен, не. Отговорът ми е *не*. Абсолютно *не*. Аз съм шибана медицинска сестра и съм длъжна да споделям, когато някой е болен, и всичко това е болно.

— Опитвам се да улесня нещата тук, мътните го взели.

— Да ги улесниш за кого? За мен? Или за *теб*? Или може би за Каръл? Може би се тревожи, че ако не се поклоня като вас, това ще

подкопае авторитета ѝ? Ако не ви играя по свирката, може да накарам и други хора да създават неприятности, така ли е?

— Бен — намеси се Рене, — пазенето на тайни не е ли също против правилата? Няма ли да загазиш, ако се разчуе, че се опитваш да отървеш Харпър от наказанието ѝ? Няма да ми е приятно да видя нашия шеф по сигурността да се разхожда наоколо с камък в устата. Това може да подрони авторитета му.

— Гоооосподи — отвърна мъжът. — Гоооосподи боже. Чуйте се. Харпър... те ще те *накарат*... не можеш просто... не мога да те *защитя*, ако не ми позволиш.

— Желанието ти да ме защитиш, е в противоречие с нуждата ми да защитя самоуважението си. Съжалявам. Освен това имам неприятното усещане, че ми предлагаш да *ме* предпазиш от *себе си*. Това не е доброта, това е принуда.

Патчет постоя безмълвен известно време. Най-накрая каза със сериозен, надут тон:

— Каръл иска да те види утре.

— Добре, защото и аз искам да я видя. Ходенето до къщата ми за припаси беше добро начало за попълване на липсите в лазарета, но съвсем недостатъчно, и следващия път, в който отида на лов, *ще* се нуждая от помощ. Твоята и вероятно на още няколко мъже. Сигурна съм, че Каръл ще иска да се подготви за утре. Ще съм ти благодарна, ако се заемеш с приготовленията за аудиенцията ми при нейно превъзходство.

Бен стана, нервно мачкаше вълнената си шапка в ръце. Мускулите на челюстта му играеха.

— Опитах — каза той.

Едва не разкъса завесата на път за навън.

От дневника на Харолд Крос:

13 юли

Нищо не беше останало от Сара Стори, освен опечения ѝ череп и бедрените кости. Глухонямото е било с нея в къщата, но то дори не е опърлено. Може би хлапето е щяло да остане недокоснато, ако покривът не се бе срутил от жегата. Наблюдавам го за следи от вътрешни наранявания, но не мога да направя кой знае какво за него, ако има разкъсани вътрешности. Ще се наложи да отиде в болница „Портсмът“ и това ще е неговият край. Веднъж отидеш ли там, повече не се връщаш.

Никой не би го споменал пред Отец Стори, но знам, че много хора си мислят, че Сара нямаше да умре, ако прекарваше повече време в лагера и пееше в параклиса с нас. Аз не съм толкова сигурен. Ще ми се да знаех повече, какво са правили там с Пожарникаря и малкото ѝ момче. Също така съм изумен, честно: тя се зарази с драконовата люспа преди малко повече от две седмици. Доскоро беше единствената „здрава“ в лагера. Не съм чувал, някой да изгори толкова бързо, след като се е заразил. Ще се наложи скоро да се промъкна отново в хижата и да предам информацията от случая на правилните хора.

Пожарникарят не е напускал острова, не и след инцидента. Глухонямото дете е в лазарета с мен, за да мога да наблюдавам състоянието му. Али е при леля си и дядо си. Скита се наоколо и изглежда, като човек, който взема силни наркотици. Не прилича на себе си, като зомби е, бледа и с мъртвешки поглед.

Грешно ли е да мисля, че мъката е известен афродизиак? Ако търси утеха, рамото на господин Харолд Крос е точното място да лее сълзи.

Ох, аз съм един лош лош лош човек.

Хрумна ми мисъл, вдъхновена от „Филе Стори“: Сара Стори се беше превърнала в пепел и в тази пепел се съдържа активна спора,

която чака новия си приемник. Това означава, че спората се приготвя за възпроизвеждане от жегата, а не се разрушава от нея. Сигурно се предпазва от нараняване с помощта на някакъв ензим. Достатъчно количество от този ензим може — теоретично — да покрие кожата и да действа като забавител на горенето. Така, ето я и моята теория: Пожарникаря може да накара ензима да защитава приемника си. Сара Стори не е успяла да го стори и сега е фламбе. Но какво задейства този ензим? Добър въпрос, който да обсъждам с момчетата онлайн.

Ник Стори не е напълно ням. Точно сега стене, сякаш има запек. Шибан живот. Никога повече няма да заспя.

Харпър се събуди и се разтреса, сякаш леглото ѝ беше лодка, която се беше ударила в скала и корпусът ѝ се беше пропукал. Запремигва в мрака, не беше сигурна дали беше минала само минута, или цял ден. Лодката отново се натресе на камъни. Бен стоеше в долната част на леглото ѝ и буташе рамката му с коляно. Харп беше спала от зори до мрак и нова вечер беше настъпила.

— Сестра — каза Бен. Само дете не беше същият човек, който я беше молил предната нощ. Този беше офицер Патчет, мекото му, приятно, закръглено лице беше празно и официално. Дори беше облякъл полицейската си униформа: тъмносин панталон, изгладена синя риза, тъмносиньо палто с подплата от бяла вълна и надпис ПОЛИЦЕЙСКО УПРАВЛЕНИЕ ПОРТСМЪТ, изписан с жълти букви на гърба.

— Да?

— Майка Каръл се надява да я запознаеш с настоящото състояние на Отец Стори — съобщи Бен. — Възможно най-скоро. Джейми и аз ще те придружим.

Джейми Клоуз стоеше до завесата и прехвърляше един бял камък от ръка на ръка.

— Преди да я запозная със състоянието на пациента, искам аз да се запозная с него. Ще ми трябва минутка да го сторя и да се подготвя. Ще изчакате ли в другата стая?

Бен кимна и хвърли бегъл поглед на Ник, който стоеше в леглото и наблюдаваше с широки, изумени очи. Намигна му, но момчето не се усмихна.

Полицаят мина през завесата, но Джейми Клоуз не го стори.

— Харесва ти да раздаваш лекарства — каза момчето. — Ще видим дали ще ти хареса да вземеш своето.

Харпър се опита да измисли някакъв смел и умен отговор, но Джейми последва началника си в чакалнята.

Ник каза със знаци:

— Не отивай.

— Налага се — отвърна му с ръцете си.

— Недей — изрече без думи момчето. — Ще сторят нещо лошо.

Харпър взе една тетрадка и написа: *Не се тревожи. Ще те заболи стомахът.*

Вече си решише косата в банята, когато чу леко почукване.

— Да? Влез.

Майкъл отвори вратата с няколко сантиметра. Луничавото му момчешко лице беше много бледо зад медния оттенък на брадата му.

— Инсулинова инжекция?

— Влизай. Облечена съм.

Младежът махна капака на казанчето и извади найлонова торбичка с няколко дози инсулин. Това определено не беше най-хигиеничното място за съхранение на лекарства, но поне бяха на студено. Вдигна тениската си и отдолу се показа кокалест и бял като рибешки корем хълбок. Той го избърса с антисептична кърпичка.

— Госпожо — каза Майкъл, без да поглежда Харпър. — Трябва да внимаваш тази вечер. Хората не са на себе си. Не мислят трезво. Али не мисли трезво.

— Ще стоиш ли тук да наглеждаш лазарета, докато съм при Каръл? — попита тя.

— Да, госпожо.

— Чудесно. Ник ще се радва да има приятел наоколо.

— Госпожо? Чуваш ли ме какво ти говоря? Че хората не са на себе си? Опитах се да говоря с Али на закуска. Не знам какво й става. Не е яла от дни, а въобще не е във форма, която й позволява да пропуска хранения. Някой трябва да направи нещо. Изплашен съм...

— Майкъл Линдквист! Тя може да извади този камък от устата си и да хапне по всяко време. Съжалявам, ако очакваш от мен да я отърва, но нямам намерение да окуражавам тази варварска глупост, като участвам в нея. Ако си дошъл тук, за да ме заплашваш или да ме изкарваш виновна...

— Не, госпожо, не! — отвърна, измъчен, младежът. — Въобще не се опитвам да направя нещо подобно! Не правиш нищо лошо. Не това ме безпокои. Онова, което ме тревожи, е, че Каръл, Бен и всичките й приятели я поздравяват, докато тя гладува. Ти си в лазарета по цял ден и по цяла нощ, така че не виждаш тази част. Не виждаш как близначките Нейбърс й шептят, че не може да се откаже, че целият

лагер вярва в нея. Или как всичките ѝ приятели сядат около нея след поредното пропуснато ядене и пеят името ѝ, докато очите ѝ не започнат да светят и не се свърже с Блясъка. Сякаш се нуждае повече те да се гордеят с нея, отколкото се нуждае от храна. На никой от тях не му пука колко е отслабнала или колко крехка става. Опасявам се, че ще изпадне в хипогликемия^[1] и ще колабира. Ще припадне и вероятно ще глътне този камък! Господи, това е... това е достатъчно да накара човек да я сграбчи и... сецаш се... да си събере багажа.

Майкъл беше вторият човек за последните двацет и четири часа, който признаваше, че иска да се махне от тук. Харпър се зачуди на колко от другите хора в лагера им беше писнало и дали Каръл знаеше колко опасно хлъзгава беше станала хватката ѝ около лагера. Може би беше наясно. Може би това обясняваше всичко.

Младежът преглътна. С по-стабилен, по-тих глас довърши:

— Прави каквото смяташ за правилно. Просто гледай да не пострадаш, госпожо. Али може да те мрази в червата точно сега, но ще намрази себе си повече, ако се нараниш заради нея. — Пое си въздух, целият трепереше, и добави: — Обичам Каръл, както някога обичах собствената ми майка, знаеш това? Напълно съм честен! Бих умрял за нея, без да се замисля. — Очите му бяха влажни, умоляващи и в тях се четеше едно *но*.

Имаше още за изричане, но нямаше време да бъде изречено. Бен и Джейми Клоуз чакаха.

---

[1] Хипогликемия — опасно състояние на занижени нива на глюкоза в кръвта. — Б.пр. ↑

Бен ги водеше. Вървяха върху мост от чамови дъски, разположени върху снега. Не се виждаше никаква друга светлина, освен тази от фенерчето на мъжа. Джейми Клоуз ги следваше най-отзад. Пушката ѝ беше увесена на лявото ѝ рамо, а в дясната си ръка държеше дръжка на метла, отрязана късо, едната ѝ страна беше увита в тиксо. Подсвиркуваше си, докато я размахваше наляво-надясно.

Излязоха от елите и продължиха към Къщата на Черната звезда, мястото, на което Каръл живееше с баща си. То представляваше спретната едноетажна къщурка — с безлични керемиди и черни капаци — кръстена на огромната метална звезда на плевнята, която висеше между два прозореца от северната ѝ страна. Харпър смяташе, че е чудесно украшение, подходящо за подземията на инквизитор или криптата на мъчител. Двама Бдителни стояха на единственото каменно стъпало. Те скочиха на крака, като видяха Бен да излиза изпод дърветата. Той не им обърна никакво внимание, мина покрай тях и почука на вратата. Каръл се провикна да влизат.

Предводителката на лагера стоеше в остаряло кресло, покрито с напукана лъскава кожа. Креслото със сигурност принадлежеше на баща ѝ: място, на което да чете Милтън, да пуши лула и да мисли мъдри, благи, дъмбълдорски мисли. Имаше малко канапе за двама — тип „любовно гнездо“ — с кремави кожени възглавнички, но никой не стоеше на него. При Каръл също имаше двама Бдителни, но те стояха на пода в краката ѝ. Едната от тях беше Минди Скилинг, очите ѝ бяха навлажнени, боготворящи своята Майка Каръл. Другият Бдителен беше женствено момче, с късо подстригана светла коса, женствени устни и голям нож на тънкия му колан. Почти всички в лагера го наричаха Боуи, но Харпър не беше сигурна дали заради ножа, или заради приликата му със Зиги Стардъст^[1]. Наблюдаваше ги изпод розовите си отпуснати клепачи.

Харпър не очакваше да види Гилбърт Клайн тук, но той беше седнал на каменния перваз пред огъня. Червени червеи се гърчеха между въглените, но топлината не стигаше далеч. Скрежът беше

превърнал стъклата в сияйни диамантени правоъгълници и я накара да се почувства, сякаш е влязла в пещера зад замръзнал водопад.

Джейми Клоуз затръшна вратата и се наведе над огъня. Бен се разположи на канапето за двама и въздъхна звучно, сякаш току-що беше приключил с прибирането на дървата. Потупа мястото до себе си, но Харпър се направи, че не го вижда. Не искаше да сяда до него, както не искаше да прилича на молител в краката на Каръл. Остана близо до стената, гърбът ѝ беше обърнат към един прозорец, зимата дишаше във врата ѝ.

Каръл я погледна лениво, очите ѝ бяха оцъкдени, трескави и зачервени. С обръснатата си глава и прегладняло, измъчено лице приличаше на болна от рак, на която химиотерапията не ѝ се отразява добре.

— Радвам се да те видя, сестра Уилоус. Благодарна съм ти, че успя да наминеш. Знам, че си заета. Тъкмо слушахме историята на господин Клайн как е стигнат до езерото Саут Мил, на не повече от стотина метра от полицейския участък. Да ти предложи чай? Закуска?

— Да. Благодаря ти.

Без да е получила никакви нареждания, Минди Скилинг стана и зацапука към тъмната кухня.

— Изглежда, господин Клайн няма нищо общо със случилото се с баща ми — продължи Каръл. — А аз исках да разбера за кого точно татко ми си рискува живота. Може би дори си даде живота за него. Нямах нищо против, нали, сестра Уилоус? Господин Клайн тъкмо щеше да ни разкаже историята на бягството си.

— Не. Нямам нищо против — отвърна Харпър. Минди вече се беше върнала и ѝ подаде малка порцеланова чаша с горещ чай и чиния с тънко резенче ароматен, вкусен кекс с кафе. Стомахът ѝ изкурка звучно. Кекс с кафе? Изглеждаше почти толкова луксозно, колкото една гореща вана.

— Така. Моля продължете, господин Клайн. Споделяхте ни как сте се запознали с господин Мазукели.

— Това се случи в Брентуд, в окръжния затвор. — Клайн дари Харпър с продължителен, любопитен поглед, който питаше: *За какво си тук?*, преди да се обърне към Каръл. — Разполагаха с комплекс, който можеше да побере около четиресет затворници. А ние бяхме сто. Имаше десет килии, всяка от които около три метра дълга, с десет

души в нея. В една от залите бяха сложили телевизор и пускаха само „Вещицата с летящото легло“ и „Драконът, моят приятел“, за да имаме какво да гледаме. Разполагаха само с детски филмчета, който пазеха за семейните посещения. Един тип си изгуби ума. Изведнъж започваше да крещи: *Ще бъда твоята свещ над водата!*, докато момчетата не почваха да го удрят, за да млъкне. След известно време ми хрумна, че пускат само тези два филма, за да ни измъчват.

Харпър се подразни да чуе, че някой хванат в капан и полудяващ от паника се е сетил точно за тази песен. В интерес на истината, Гилбърт Клайн описваше самата нея, когато се беше заклезила в дренажната тръба.

— Никой от нас не трябваше да прекарва там повече от няколко дни. Не бяха много причините, поради които можеш да свършиш в Брентуд. Повечето от мъжете изчакваха делата си. Аз бях преместен от затвора в „Конкорд“, за да дам показания по едно дело, което не беше моето. Маз беше доведен от щатския затвор в Берлин, за да обжалва присъдата си.

— За какво беше в затворен? — попита Каръл.

— Маз прилича на грубиян — отговори Гил, — но излежаваше присъда за лъжесвидетелстване. Не мога да ви кажа дали е наранил баща ви, или не, госпожо. Но той не е от хората, които си печелят неприятности с ръцете си. Устата му винаги е била неговият проблем. Не може да се промени. Не знае как да разкаже някоя история, без да намаже дебел слой лайна отгоре ѝ.

— Поредната причина вие да ми разкажете за бягството ви от Брентуд, а не той — каза Каръл.

— Можеш да ни спестиш мръсотиите, господине — скастри го Бен. — Намираме се в компанията на дами.

Харпър едва не се задави на последната хапка кекс. Не можеше да обясни защо думата *мръсоти* я тревожеше повече от *глупости*.

Прочисти си гърлото и нещастно погледна празната си чиния. Имаше намерение да изяде кекса бавно, но той беше толкова малко и след първата разтапяща се в устата ѝ сладка хапка с аромат на индийско орехче не можеше да се спре. Сега всичко беше изчезнало и това беше нещо ужасно, трагично и непоносимо. Остави чинията на края на масата, за да не се изкуши да я оближе.

Гил продължи:

— Трябваше да остана в Брентуд, докато дам показания. Но те затвориха съда. Чаках да ни изпратят обратно, но те не го сториха. Продължиха да карат още затворници. Един млад мъж от моята килия отиде до решетките и се провикна, че искал да подаде оплакване и да разговаря с адвокатите си. Получи една палка право в устата. Загуби три от зъбите си. „Оплакването ви е заведено. Говорете направо, ако има нещо друго, което ви тревожи“, каза ченгето, след което изгледа всички ни, за да види дали има и други недоволни.

— Това не се е случило — контрира Бен. — За двайсет години на служба в полицията съм чувал хиляди оплаквания за полицейско насилие и само три от тях бяха реални. Останалите бяха просто лъжите на наркомани, пияници и крадци, които искаха да натопят човека, който ги беше затворил.

— Може и да си прав, но това се случи — отвърна Гил със спокоен тон. — Нещата са различни сега. Законът вече не е закон. Когато няма висшестоящ, пред когото да отговаряш, законът е в този, който държи палката. Палката или кърпа, пълна с камъни.

Бен настръхна. Гърдите му се издуха и заплашиха да скъсат някое от копчетата на ризата му. Каръл вдигна ръка и мъжът затвори уста, без да каже и дума.

— Нека продължи. Искам да чуя остатъка от историята. Искам да знам кого доведохме в лагера си. Какво са видели, какво са направили и какво са преживели. Споделете ни, господин Клайн.

Гил наведе поглед като човек, който се опитва да си спомни думите на поема, която е учил преди години, вероятно за часа по литература. Най-накрая вдигна очи, срещна тези на Каръл, без да се страхува от тях, и им разказа през какво бяха преминали.

---

[1] „Боуи“ — известна марка ножове. Зиги Стардъст — алтер его на известния певец, музикант и актьор Дейвид Боуи. — Б.пр. ↑

— Не всички ченгета в Брентуд бяха лоши. Не искам да създавам подобно впечатление. Имаше хора, които се грижеха да имаме храна, вода, тоалетна хартия и други необходими неща. Но колкото повече стояхме там, толкова по-трудно ставаше да намерим приятелско лице. Имаше много гневни ченгета, които не искаха да се грижат за нас. Когато хората започнаха да се заразяват с люспата, не бяха просто гневни. Бяха и изплашени.

Бяхме наясно какво ще се случи, още повече както бяхме скупчени на едно място. Една сутрин в килията в края на блока един от затворниците се зарази. Съкилийниците му се паникьосаха. Разбирам защо сториха онова, което последва. Ще ми се да мисля, че не бих постъпил като тях, но е трудно да преценя дали наистина е така. Другите затворници изблъскаха заразеня в единия ъгъл, без да го докосват, бутаха го с възглавници и какво ли не. След това го удряха, докато не го убиха.

— Господи — прошепна Бен.

— Не умря лесно. Удряха главата му в стените, в пода и в тоалетната двайсет минути, като през цялото време онзи ненормалник в другата килия пееше „Свещ над водата“ и се смееше. В един момент заразенят затворник започна да дими и да се овъглява. Така и не се запали, но произведе доста пушек, преди да умре. Сякаш бяхме в индианска колиба. Мъжете плачеха от дима и кашляха от пепелта.

След като пребиха и убиха хлапето, полицаите издърпаха трупа от килията с гумени ръкавици и се отърваха от него. Но всички знаехме, че ще се разпространи. Цялото място беше един голям развъдник. Съвсем скоро още двама пипнаха люспата в друга килия. Последваха три момчета в друга секция. Нямам представа как или защо прескачаше така.

Харпър можеше да му обясни, но не беше сега времето. Пожарникаря беше казал, че светът е разделен на здрави и болни, но съвсем скоро щеше да е на болни и мъртви. За всички в помещението

темата за разпространението на драконовата люспа се разглеждаше единствено от чист научен интерес.

Щатските ченгета не знаеха какво да правят. Нямаше място, на което се приемаха престъпници с драконова люспа, а не искаха да пускат никой от затворниците на свобода. Полицаяте си облякоха екипировката, която използваша при размирици, сложиха си гумени ръкавици и събраха всички мъже с драконова люспа в една килия заедно, докато не измислеха какво да правят.

Тогава, една сутрин, един тип започна да крещи: „Горещ съм! Мисля, че умирам! По цялото ми тяло пълзят огнени мравки!“. От устата му заизлиза дим, който идваше направо от гърлото му, преди цялото му тяло да започне да гори. Нарича се голям дракон, така чух, когато издишаш огън, преди да умреш. Правиш го, защото тъканите в дробовете ти се запалват и започваш да гориш отвътре. Мъжът бягаше наоколо и пицеше, а димът излизаше от устата му като на герой от старо анимационно филмче, който случайно е изпил лют сос. Всичките му съкилийници се бяха притиснали до стените на килията, за да не се запалят и те.

Е, ченгетата веднага довтасаха, водени от главатаря си, тип, на име Милър. Повечето от тях просто стояха и гледаха горящия мъж за няколко секунди, след което започнаха да стрелят. — Клайн изчака да види дали Бен ще възрази. Мъжът не реагира, той стоеше като статуя, ръцете му бяха отпуснати на коленете му и се взираше в затворника на фона на танцуващата червена светлина от огъня. — Изстреляха около... не знам, триста патрона? Убиха всички. Убиха човека, който гореше, и всички около него.

След като изстрелите престанаха, главатарят им, Милър, си повдигна панталона, сякаш току-що беше приключил с огромна закуска от палачинки и бекон, и ни каза, че ни е спасил животите. Че е спрял верижна реакция, преди да е започнала. Че ако не били застреляли всички, затворническият блок щял да се превърне в истински ад. Другите ченгета изглеждаха шокирани, взираха се в оръжията в ръцете си, сякаш не можеха да повярват как са стреляли с тях.

Избраха някои от нас и ни дадоха гумени ръкавици, за да разчистим телата. Самият аз бях доброволец, за да глътна малко чист въздух. Намирах се в Брентуд от три-четири месеца и нито за миг не се

отървахме от миризмата на изгоряла коса и пушек от затворническия блок. О, и тази празна килия? Отново се напълни. В тези дни нямаше никакви дела. Никой не беше осъждан. Но полицаите продължаваха да арестуват за грабежи и подобни престъпления и трябваше да прибират хората някъде.

През първите два месеца ни храниха с консервирано говеждо и лимонено желе. След това ситуацията с храната стана малко несигурна. Един ден получихме компот от праскови за обяд. Друг ден три ченгета разбиха една вендор машина и ни раздадоха шоколадчета. Ядохме ориз осем поредни хранения. После ни съобщиха, че повече няма да имаме закуска. Тогава започнах да вярвам, че ще умра в Брентуд. Рано или късно, щяха да спрат да ни дават и обяд. Един ден ченгетата повече нямаше въобще да се появят.

Гласът на мъжа беше дрезгав, сякаш някой точеше нож на кожен ремък. Харпър отиде в кухнята, без да иска разрешение от някого, намери една чаша и наля малко вода. Върна се и му я подаде, а той я взе с изненадан поглед, изпълнен с благодарност. Изпи я на три глътки.

Когато приключи, облиза устни и продължи:

— Както казвах, някои от ченгетата бяха точни. Имаше един пич, на име Девън. Дребен човечец. Повечето го наричаха хомо зад гърба му, каквото може би беше, но ще ви кажа нещо друго. Той никога не застреля друг човек и един ден ни донесе две пазарски чанти пълни с бира. Каза, че имал рожден ден, и искал да празнува. Наля ни топло пиво в пластмасови чаши, раздаде ни тарталети и всички му пяхме „Честит рожден ден“. Това беше най-хубавият рожден ден, на който бях присъствал. Престояли тарталети от супермаркета и топла бира, за да ги преглътнем. — Гилбърт погледна Бен и каза: — Видя ли, има и добри ченгета в историята ми.

Патчет изръмжа.

Каръл добави:

— И на най-лошите места има останало поне малко благоприличие... и малко егоизъм в най-добрите.

Харпър се зачуди дали Каръл не мятеше камъни по нейната глава. Ако наистина го правеше, то мятането ѝ беше тромаво и неефективно — в крайна сметка не тя имаше кекс с кафе в шкафа, докато останалите ядяха консервирано цвекло. Предположи, че от време на време в лагера се внасяха разни неща, по един или друг

начин, най-вече от новопристигналите. Смяташе, че най-доброто от тях идваше тук, с любезното съдействие на Бен и Бдителните: лакомства, които да помогнат на Майка Каръл да запази силите си по време на изпитанията.

— Да, това не беше единственото добро нещо, което Девън направи за нас. Накрая стори нещо много по-важно от пластмасова чаша с бира. Ще стигнем дотам след малко.

Хоросанът между циментовите блокове в стените беше ронлив. Не толкова, че да можем да го изстържем и да избягаме, не и за десет хиляди години, но ако го разтриехме между пръстите си, получавахме нещо подобно на тебешир. Маз установи, че ако го примесим с плюнка, можем да си направим бяла паста. Точно това използва, за да прикрие драконовата си люспа, когато се зарази с нея, точно това използвах и аз. Две от черните момчета в килията ни, които пипнаха люспата, я изстъргаха от телата си и заявиха, че са се сбили. Едно ченге им хвърли бинтове и те ги използваха, за да прикрият белезите. До края на седмицата всички в килията ни бяха пипнали драконовата люспа и я криеха по един или друг начин. Разбирате ли, всички се страхувахме, че Милър и другите ще дойдат и ще започнат да ни обстрелват.

Заразата се беше разпространила и в останалите килии. Не знам дали до януари абсолютно всички я бяха пипнали, но мисля, че до Нова година повечето я имахме. Някои бяха добри в прикриването ѝ. Други не толкова. След известно време ченгетата ни надушиха. Разбрахме, че е така, защото започнаха да носят храната с дълги до лактите ръкавици и шлемове, в случай че някой се опиташе да ги наплюе. Изглеждаха адски изплашени зад пластмасовите си визьори.

Една сутрин Милър слезе при нас с още дванайсет ченгета, всичките носеха екипировката си за размирици и щитове. Той ни съобщи, че има добри новини. Каза ни, че навън чака транспорт. Обясни, че всеки, който има драконовата люспа, ще бъде прехвърлен в лагер в „Конкорд“, където ще получи най-доброто медицинско лечение и три хранения на ден. Милър прочете от един лист, че вечерята за тази вечер ще бъде шунка и ананас. Пилаф и задушени моркови. Нямало бира, но пък имало пълномаслено мляко. Килиите бяха отворени и Милър каза на всички с драконова люспа да пристъпят напред. Един нисък черен човечец с белег от инфекцията, избил направо на лявата

му буза, излезе пръв напред. Изглеждаше, сякаш имаше татуировка на папрат на лицето. На повечето хора не им избиваше по лицата, но този беше изключение и предполагам, че не е виждал смисъл да се преструва, че не е заразен. Друг тип го последва, а после и още няколко, а след това и някои момчета, които дори не знаех, че имат драконова люспа. Съвсем скоро половината блок беше излязъл в коридора между килиите. Самият аз щях да отида. Обещанието за студено мляко ме привлече. Знаете колко е вкусна една чаша студено пълномаслено мляко, когато не си пил такава от доста дълго време, нали? Гърлото ме заболяваше само при мисълта за него. Дори направих крачка напред, но Маз ме хвана за ръката и лекичко поклати глава. Затова останах.

Повечето от момчетата от нашата килия тръгнаха. Един от мъжете, които бяха с нас, Джуно Гомес, ме изгледа с объркан поглед и каза: „Ще си мисля за теб, когато хапвам закуска утре сутринта“. — Гилбърт вдигна чашата до устните си, преди да си спомни, че е празна. Харпър му предложи да му донесе още вода, но той поклати глава.

— Какво се случи? — попита Каръл.

— Мислители, че получиха шунка и пилаф? Очевидно е, че не са, нали? Заведоха ги горе, закараха ги навън и ги застреляха. Оръжията гърмяха толкова силно, че стените се разтресоха и продължиха да се тресат около половин минута. Нямахме пистолети. Чувахме само автоматични откоси. Мислех си, че никога няма да спрат. Не можехме да чуем нищо друго — нито викове, нито писъци... само гърмящи оръжия, сякаш някой хвърляше дърва в дробилка.

След като стрелбата секна, всички се умълчаха. В затворническия блок никога не беше настъпвала такава тишина, дори и в средата на нощта, когато се предполагаше, че всички трябва да спят.

След малко Милър и останалите слязоха при нас. Можехме да помиришем убийствата върху тях. Барутен дим и кръв. Носеха своите автомати М16. Милър затъкна дулото на своя между решетките и аз си рекох: *Е, сега е наш ред*. Ако бяхме тръгнали, щяхме да сме обречени, останахме и пак бяхме обречени. Стана ми зле от всичко това, но не паднах на колене да ги моля за живота си.

— Браво каза Харпър. — Браво на теб.

— Милър каза: „Искам десет от вас, за да почистим. Който се потруди, ще получи сода след това“. Тогава Маз попита: „Какво ще

кажеш за чаша студено мляко?“. Ебаваше го, разбирате ли? Само дето Милър не схвана шегата. Отвърна само: „Разбира се, ако имаме“. Маз попита: „Какво се случи там навън?“. Сякаш вече не бяхме разбрали. Милър отвърна: „Опитаха се да избягат и да откраднат камиона“. А Маз така се разсмя. Милър премига насрееща му и каза: „Така или иначе всички бяха мъртъвци. По-добре стана така. Напра'ихме им услуга. Убихме ги бързо. По-добре, отколкото да изгорят живи“. Маз му отвърна: „Такъв си ти, Милър. Винаги мислиш как да помогнеш на хората. Истински пример за съчувствие“. Както ви казах, Маз винаги си отваряше устата там, където другите биха предпочели да замълчат. Помислих си, че веднага ще го застрелят, но знаете ли какво? Мисля, че Милър също беше в шок. Може би ушите му още пищяха и не можеше да чуе Маз добре. Той просто кимна, сякаш беше съгласен с него. Отвори килията и двамата с Маз излязохме. От другите килии дойдоха още мъже. Пазачите ни накараха да си събуем обувките и да ги оставим, за да не се опита някой да избяга. Когато се събрахме десетима, се качихме горе, придружавани от пазачи в тежка екипировка. Минахме по един дълъг бетонен коридор и излязохме на паркинга през двойка пожарни врати.

Навън беше студена и ясна сутрин, толкова ясна, че в началото не можех да виждам. Поне минута целият свят беше просто едно бяло петно. Мисля си доста за това оттогава. Мъжете, които бяха застреляли, вероятно се бяха лутали наоколо слепи, докато ги застрелваха.

Когато зрението ми се проясни, видях, че тухлената стена беше направена на решето. Повечето от телата бяха разстреляни на нея, но неколцина се бяха опитали да избягат. Поне един от тях се беше отдалечил на шест метра, преди да бъде гръмнат в главата.

В края на сградата беше спрял камион. Раздадоха ни гумени ръкавици и ни казаха да се заемаме за работа. Искаха да закарат телата в Портсмът, където да се „отърват“ от тях. Полицаят, за който ви разправих, Девън, онзи, който ни донесе бири за рождения си ден. Той също беше там и държеше клипборд в ръцете си. Преброи ни, когато ни раздадоха ръкавиците, и щеше да ни провери отново, когато се прибираме в килиите. Не приличаше на себе си. Сякаш беше имал десет рождени дни миналия месец, а не един.

В началото беше лесно да хвърляме телата в камиона, но след известно време аз и Маз трябваше да се качим отзад, за да направим място за още. Благодарение на студа вече се бяха вкочанили. Имах чувството, че пренасяме дървени трупи. Преобърнах Джуно Гомес, който беше умрял с отворена уста, сякаш беше на път да зададе някакъв въпрос. Може би беше имал намерение да ги пита какво сервира за закуска в „Конкорд“. — Гилбърт Клайн се засмя на думите си, кратък, груб звук, който беше по-шокиращ и от хлип. — Бяхме натоварили около четиресет трупа, когато Маз ме хвана за лакътя и ме накара да легна до него. Придърпа тялото на Джуно върху двама ни. Просто ей така. Без да го обсъдим. Сякаш го бяхме планирали. Въобще не ми хрумна да се оплаквам.

Е, нямаше какво да му мисля. Пазачите смятаха, че сме здрави за момента, и едва ли очакваха двама от нас да се скрият в купчината от заразени трупове. А и въобще не беше безопасно да останем. Рано или късно, щяха да застрелят и останалите от нас, поради една или друга причина. Щяха да ни застрелят и да си кажат, че това е било правилното нещо, че са ни спасили от глад, от изгаряне или нещо такова. Хората, които командват, винаги си измислят оправдания за злините, които извършват в името на голямото добро. Касапница тук, малко мъчение там. Морално е да нравят неща, които се приемат за неморални, когато са извършени от обикновените хора.

Както и да е. Няма кой знае колко още за разказване. Скрихме се под телата, докато останалите затворници продължиха да хвърлят още. Никой не забеляза, че липсваме. Тогава, точно когато приключвах, чух някой да се качва в камиона и да върви наоколо. Токовете на обувките му тракаха в метала. Труповете не ни прикриваха напълно и аз можех да виждам между тях. Изведнъж погледнах напред и видях Девън и клипборда му, и проклет да съм, ако той също не гледаше право в мен. Двамата се взирахме един в друг за най-дългата секунда в историята на нашето време. Тогава ми кимна, едва. Слезе от камиона, затвори каната и шофьорът запали двигателя. Един от пазачите се провикна и попита Девън дали всички са на линия и той отвърна: да, на линия са. Човекът излъга заради нас. Знаеше, че сме в камиона, и излъга, за да можем да се измъкнем. Един ден всичко това ще свърши и аз ще намеря този човек и ще го почерпя бира. Никой не заслужава бира повече от него.

Огънят изсвири и изпука.

— Какво стана после? — прикани го Каръл.

Шофьорът включи на първа и се разкара от там. Половин час покъсно се озовахме на големия паркинг в Портсмът, където горяха мъртвите. Маз и аз се измъкнахме от камиона, без никой да ни види, но стигнахме само до дренажната тръба в края на езерото. Бяхме в капан там. Не можехме да преплуваме водата, както не можехме да прекосим и паркинга. Не знам какво щеше да се случи, ако Пожарникаря не се беше появил. Предполагам, че щяхме да измръзнем или щяхме да се предадем и да бъдем застреляни. Ще ми се да ми се удаде възможност да му благодаря. Трябва да сте горди, че е на ваша страна. Човек може да изпита съжаление към хората, които се изправят срещу него.

Последва дълга, неловка тишина.

— Благодаря ви, господин Клайн — каза Каръл. — Благодаря ви, че споделихте историята си. Сигурно сте изморен след цялото това говорене. Джейми, ще го отведеш ли отново в килията?

— Не забравяй белезниците, Джейми — напомни Бен.

Момичето пристъпи напред и застана от едната страна на Гилбърт, а Минди от другата му. Гил погледна Каръл и Бен, сивите му очи бяха изморени и отпуснати. Стана и изви ръце зад гърба си. Белезниците изщракаха, когато Джейми ги сложи на китките му.

— Щях да попитам дали има шанс да бъда преместен от хладилника за месо при другите мъже — каза Гил. — Но предполагам, че няма.

Каръл отговори:

— Много съм ви благодарна за откровеността ви. Благодарна... и щастлива. Щастлива, че сте с нас. Щастлива, че няма нужда да се страхувате, че ще ви изведем на паркинга и ще ви застреляме. Но, господин Клайн, след като знаем какво е сторил господин Мазукели за вас, не мисля, че е в интерес на обществото ни да ви пуснем. Той ви е помогнал да избягате, а вие приличате на лоялен човек. Как бихте могли да не искате да сторите същото за него? Не. Заведи го в килията, Джейми. Може да ви се струва, че отношението ни е ужасно, господин Клайн, но разбирате защо е необходимо. Както сам казахте, хората начело винаги оправдават ужасните неща, които правят за общото благо. Мисля, че много добре знам какво намеквахте, когато го казахте. Мисля, че всички разбрахме, че хвърляте камъни по мен.

Ъгълчетата на устата на Гил се повдигнаха в лека усмивка.

— Госпожо — започна той, крих се под трупове, които не бяха толкова студени, колкото вас. — Погледна към Харпър и ѝ кимна едва. — Благодаря за водата, сестра. Ще се виждаме наоколо. — Джейми го потупа по гърба с дръжката от метла.

— Хайде, секси. Да те върнем в младоженския апартамент.

Момичето отвори вратата и вятърът издуха сняг до средата на помещението. Минди и Джейми ескортираха Гилбърт и затръшнаха вратата след себе си. Къщата скърцаше под ударите на бурята.

— Твой ред е, Харпър — каза Каръл.

— Запознай ме със състоянието на баща ми — каза Каръл. — Той умира ли?

— Засега е стабилен.

— Но няма да се събуди.

— Тая надежди да го стори.

— Бен казва, че досега е трябвало да се събуди.

— Да. Ако беше субдурален хематом без усложнения.

— Тогава защо не е?

— Сигурно е имало усложнения.

— Какви? Какво точно представлява едно „усложнение“?

— Не мога да кажа със сигурност. Аз съм медицинска сестра, а не невролог. Вероятно парче кост в мозъка му? Или просто сериозно нараняване на мозъка. Или е получил удар, докато сме оперирали. Не разполагам с необходимото диагностично оборудване, за да разбера.

— Ако се събуди... — започна Каръл, но като че ли й свърши въздухът, за да продължи, макар че лицето й остана отпуснато и безизразно, — доколко умствено изостанал ще е?

Не се използваше определението *умствено изостанал* при пораженията на мозъка, но Харпър смяташе, че сега не е нито времето, нито мястото да я поправа.

— Възможно е да няма абсолютно никакви увреждания, възможно е и да има сериозни такива. На този етап мога само да гадая.

— Ще се съгласиш ли — започна Каръл, че досега трябваше да се е възстановил? Това е неочаквано, нали?

— Надявах се да се оправи по-бързо.

Каръл кимна бавно, почти замечтано.

— Има ли нещо, което можеш да сториш за него?

— С наличното? Не много. Пуснах му система, за да го снабдявам с течности — разреден ябълков сок — но това е само временно решение. Ако лазаретът беше по-добре зареден, можех да се погрижа по-добре за него. Също така щях да съм по-гъвкава и с

останалите пациенти. Точно това исках да обсъдя с теб. Вече говорих с Джон...

— Да — прекъсна я Каръл. — И аз така чух.

Харпър продължи, сякаш въобще не я бяха прекъснали:

— ... и той има план да се снабдим с някои необходими неща...

Този път я прекъсна Бен.

— Не ти ли казах? — Въпросът му беше насочен към Каръл. — Не споменах ли, че винаги можем да разчитаме на Пожарникаря да ни състави план? — Говореше с равен, почти отегчен тон, но под него се криеше безпокойство.

Харпър опита отново:

— Джон смята, че може да ни помогне да си набавим онова, което ми е необходимо, за да се грижа за баща ти сега и в дългосрочен план, ако се окаже, че има трайни увреждания. Мисля, че трябва да обсъдим плана му.

— Сподели ми го — прикани я Каръл.

Харпър разкри плана на Пожарникаря: да вземат полицейската кола на Бен и да отидат на Вердюн авеню, където да използват един от мобилните телефони, за да се обадят на линейка, да я изчакаат да се появи и тогава...

— ... тогава Джон каза, че ще изпрати феникс, който да прогони екипа на „Спешна помощ“ и полицаите, които дойдат с него — довърши тя. Почувства, че това е доста глупав начин да изложи един сериозен план, още повече че се беше вързала на перверзните артистични импулси на Пожарникаря. — Не съм сигурна какво има предвид с това, но досега не ни е подвеждал.

— Това ще е поредната му сензация — каза Каръл. — Една от неговите димни завеси. Той много си обича номерата.

— Не виждам за какво ни е помощта му — намеси се Бен. — Можем да ограбим линейка без него. Разполагаме с достатъчно оръжия.

— Колко души ще убием? — попита Харпър.

— О, няма да се стигне до това. Ще поставим нещата по следния начин: или ни дават всичко, което ни е необходимо от линейката, или ще свършите в такава. Повечето хора са доста послушни, когато има насочена пушка в лицето им.

— Те също ще имат оръжия. Ще разполагат и с полицейски ескорт.

— Разбира се. Но когато се срещнем с тях, аз ще бъда в моята униформа и ще карам полицейски автомобил. Няма да са нашрек. Ще им връхлетим, преди да са се усетили — обясни Бен.

— Защо да ходим сами? — попита Харпър. — Защо да не го направим по начина на Джон?

— Последния път, в който направихме нещата по начина на Джон, някой едва не уби баща ми — каза Каръл.

— Онова с баща ти се случи *тук*, на наша земя. Планът на Джон *проработи*.

— Да. Проработи супер за *него*.

— Какво имаш предвид с това?

Вместо да отговори, Каръл каза:

— За кога Джон планира да ни осигури помощта си?

— След три вечери.

— Не можем да чакаме толкова много. Трябва да действваме утре. Бен, поверявам ти да свършиш това, но без употребата на насилие, освен ако нямаш абсолютно никакъв друг избор.

— Добре — отвърна Патчет. — Е, те ще бъдат четирима — двама в линейката и двама в полицейската патрулка — затова по-добре ние да сме петима. Джейми е най-добрият стрелец в лагера след мен. Нелсън Хайнрих някога е имал своя собствена фейсбук страница в защита на оръжията и очевидно е добър с пушките. Това момиче Минди Скилинг, което току-що излезе от тук, може да се обади на 911. Достатъчно голяма е, така че няма да се чувствам безотговорен, ако я вземем с нас, а и е много драматична. Учила е в „Емерсън“, ако не се лъжа. Предполагам, че...

— Чакайте. *Чакайте* — прекъсна ги Харпър. — Каръл, няма причина да не изчакаме три вечери. Баща ти...

— ... е почти седемдесетгодишен. Ти би ли чакала три вечери, ако беше твоят баща? Ако можеше да сториш нещо за него сега?

На Харпър й идеше да каже: *Баща ми нямаше да иска хората да бъдат застреляни заради него*, но не можа да го изрече. В интерес на истината, смяташе, че Каръл е права. Ако беше нейният баща, щеше да умолява Пожарникаря да стори всичко възможно, и то възможно най-

скоро. Моленето не беше едно от нещата, които Джули Андрюс правеше, но Харпър нямаше нищо против.

— Добре. Ще говоря с Джон. Ще видя дали можем да ускорим нещата за утре вечер.

Каръл започна да си играе нервно с черния кичур коса, който беше паднал върху челото ѝ.

— Джон Джон Джон Джон Джон Джон Джон Джон. Ако Джон не бърза да помогне на баща ми, ще се почувствам ужасно, че го пришпорвам.

— Той не отлага безпричинно. Ребрата му са премазани, Каръл. Жената кимна съчувствено.

— Да. Да, разбира се, Джон *трябва* да си почива. Не искам да го безпокоим. Не се нуждаем от него. Сестра Уилоус, Бен има нужда от списък с най-необходимите неща, които ти трябва, за да предоставиш на баща ми *най-добрите* грижи.

— Така няма да стане. Налага се да отида с тях.

— О, не. Не, не можеш. Много си смела и мила, че искаш да отидеш, но искам да бъдеш до баща ми. Не можем да рискуваме да те изгубим.

— Налага се. Бен ще разполага само с няколко минути в линейката. Наистина ли искаш да търси измежду двеста шишенца и да се опитва да разгадае медицинските съкращения? Лично аз не бих рискувала, ако се отнасяше до моя баща. — Погледна Каръл, за да види как приемаше горчивата истина.

Не я приемаше добре.

— Баща ми има нужда от нещо повече от добро лекарство. Има нужда от добра медицинска сестра — каза жената. — Едното не може без другото. Гледай да се върнеш.

Харпър не знаеше какво да отговори на това. Целият разговор беше доста объркващ, изпълнен с намеци, които не разбираше, и загатвания, които не харесваше.

— Бен, искам да обсъдим плана — каза Каръл. — Искам да знам всичко. Кого ще вземеш. Как изглежда Вердюн авеню. Всичко. Сестра... — Премести поглед върху Харпър. — Надявам се, можеш да стигнеш сама до лазарета.

Това изненада Харпър. Не вярваше, че ще я пуснат да си върви без ескорт. Донякъде се смяташе за затворник, също като Гилбърт Клайн,

само дето нейната килия беше по-приятна. Доведоха я в Къщата на Черната звезда под охрана и тя очакваше да си тръгне по същия начин.

Част от нея искаше да излезе през вратата на мига, преди Каръл да си е променила решението и да я изпрати с Боуи или с някой от Бдителните, които се шляеха навън. Вече обмисляше леко отклонение от пътя си до лазарета. Но се насили да почака, започна да закопчава черните копчета на връхната си дреха. В крайна сметка имаше още една тема, която трябваше да засегне.

— Каръл... надявах се да поговорим за Али. От дни се разхожда наоколо с камък в устата, защото смята, че трябва да се покае за нещо. Мисля, че отчасти го прави заради теб. Исква да те впечатли. Исква всички да знаят колко е отдадена на лагера. Не можеш ли да я накараш да спре?

— Не мога — отвърна жената. — Но ти можеш.

— *Разбира се*, че можеш да я накараш да спре. Кажй й, че достатъчно се е наказвала. Ти си нейна леля и тя те обича. Ще те послуша. Ти си почти всичко, което й е останало. Ти си *отговорна* за нея. Трябва да се намесиш, преди да е колабирала.

— Не разбираш ли, ние *всички* сме отговорни *един за друг* каза Каръл, изражението на лицето й беше изнервящо спокойно. — Ние сме като къща от карти. Ако една-единствена карта спре да носи своя товар, целият лагер ще се разпадне. Това се опитва да *ти* каже Али. Тя носи *твоя* камък в устата си. Само ти можеш да го извадиш.

— Тя е дете и се държи като такова. Твоя работа е да си възрастен.

— Моя работа е да се грижа за повече от сто и петдесет отчаяни хора. Да ги пазя. Да не им позволявам да изгорят живи. По свой си начин аз също съм сестра. Трябва да защитавам този лагер от заразата на отчаянието и егоизма. Трябва да ни защитавам от тайни, които могат да бъдат като рак. От нелоялност и недоволство, които се разпространяват като треска. — Докато говореше, жената се изправи в стола си и влажните й очи засияха с болнава топлина. — Откакто баща ми падна, се опитвам да бъда всичко онова, от което тези хора се нуждаят. Което заслужават. Баща ми искаше Кемп Уиндъм да е *приятно* местенце за хората, които нямат къде другаде да отидат. Това е всичко, което искам и аз. Исквам да бъде *приятно* местенце... и мисля, че това може да стане, когато всички се грижим един за друг.

Баща ми също смяташе така. Сплете ръце и ги притисна между коленете си. По-силни сме заедно, Харпър. Ако не си с нас, си сама. В днешно време да си сам не е опция. — Погледът ѝ, помисли си Харп, беше почти състрадателен. — Не можеш ли да разбереш?

Харпър последва едва различимата пътека под мрачното небе.

В която и посока да обърнеше лицето си, снегът пак я шибаше в него. Вятърът духаше силно. Едно дърво изпука. Дъските под краката ѝ се изместваха и се гънеха, настояваха да продължи бавно, за да запази равновесие.

Когато Къщата на Черната звезда се изгуби зад гърба ѝ, тя продължи напред в мразовития, изпълнен с миризмата на борове мрак. След още двеста стъпки щеше да прекоси пътеката, която водеше до морския чакъл и дока. Можеше да преплава водата за десет минути, да каже на Джон, че ще обират линейка утре, да му сподели, че...

Някакво дете прибяга в боровете от дясната ѝ страна, представляваше едва забележима сянка и тя се обърна, за да го види, и осъзна, че не е никакво дете, а само сняг, който се сипе от дърветата.

Пляс!

Една снежна топка я удари по главата, но Харпър не разбра, докато не направи две крачки. Отне ѝ доста време, за да осъзнае случващото се. Също така не осъзна, че падна на една страна и се подпря на дясното си коляно, докато не се видя как коленичи.

С периферното си зрение забеляза някакво раздвижване и вдигна лакътя си навреме, за да блокира следващата снежна топка. Ударът парализира ръката ѝ. По нея се разнесе неприятна болка. Топката я разтърси здраво в момента, в който я уцели. Белият камък на петна, който се намираще в центъра ѝ, се търкулна в снега пред нея.

Изад дърветата изскочиха момичешки фигури и я заобиколиха, не можеха да си поемат въздух от смях. Харпър си помисли, че вижда как една снежна топка лети към корема ѝ, и се опита да го предпази с ръце, но топката я удари по врата и я почувства като ужилване, след което мястото изтръпна.

Нападателките ѝ образуваха кръг около нея.

Водата в очите ѝ искаше да замръзне, да се превърне в лед. Лицата около нея бяха вдървени, бели и безизразни, сякаш беше нападната от манекени.

Един от тези манекени я атакува в гръб и я блъсна. Харпър се катурна на една страна.

— Моля ви, внимавайте, момичета — каза тя. — Бременна съм. Няма да се бия с вас.

— Загуба, загуба! — запя някой, който ужасно много приличаше на Емили Уотърман.

Друг сграбчи косата ѝ с облечената си в ръкавица ръка, взе шепа сняг с другата и натърка лицето ѝ с него. Едно от момичетата се заля от смях.

Когато Харпър спря да премигва, за да махне снега от очите си. Тирион Ланистър от „Игра на тронове“ беше приклепнал до нея. Той я гледаше с празното недоверие на евтина пластмасова маска. Той... не той, а *тя*, зад маската имаше момиче — протегна ръка с дланта нагоре. В нея имаше плосък бял камък.

— Изяж го — разнесе се гласът зад маската. — Изяж го, кучко.

— Накарай я да го изяде — обади се друго момиче.

— Изяж го, изяж го, изяж го — запяха момичетата.

Харпър лежеше на една страна в снега, едната ѝ ръка покриваше издутия ѝ корем, а другата беше заклещена под тялото ѝ. Момичето, което я държеше за косата, я дръпна. Дръпна я още по-силно.

Медицинската сестра отвори уста и я задържа отворена като дете, на което докторът преглежда сливиците. Тирион Ланистър напъха камъка: хладния, плосък камък.

Капитан Америка наблюдаваше случващото се на пет крачки от нея, между два бора. Харпър погледна Али и не отмести очи, докато не се напълниха със сълзи и зрението ѝ не се раздвои, разтрои.

Последва звук от разкъсване на чаршаф. Ръката, която стискаше косата ѝ, я дръпна отново, вдигна брадичката ѝ нагоре и насили главата ѝ назад. Друга ръка я удари в устата, силно. Един палец се движеше напред-назад, натискаше парче тиксо върху устните ѝ.

— Половин час — каза момичето, което я държеше за косата. — Остава за половин час. Сега се изправи. Застани на колене.

Харпър беше вдигната на колене. Момичетата издърпаха ръцете ѝ зад гърба и последва още един разкъсващ звук, когато една от тях откъсна ново парче тиксо и залепи китките ѝ с него.

— *Бebто ми* — изсумтя Харп, имаше предвид да внимават с *бebто*. Нямаше представа дали я разбраха.

Две от момичетата танцуваха заедно, държаха се за ръце, виеха се и се въртяха една друга: едната носеше маска на Обама, а другата на Доналд Тръмп. През цялото това време Капитан Америка не помръдна, а остана между двата бора, неподвижна и невъзмутима като сова.

Върху боровете заиграха фенерчета, ято от яркозлатисти светлини. Харпър трябваше да погледне отново, за да разбере, че никое от момичетата не държеше фенерче. Светлината идваше от самите момичета, които подскачаха наоколо, смееха се, ритяха сняг върху нея. Те светеха, като в църквата, когато пееха заедно. Светеха една за друга, люспата пулсираше, достатъчно силно, за да сияе под якетата им през отворените им яки.

Значи, имаше и други начини да се влезе в екзалтираното състояние на Блясъка. Хор или взвод: и двете се правеха на люспата. Груповото изнасилване беше също толкова добро, колкото евангелието.

Харпър чу скърцането на ножица. Златистата ѝ коса започна да пада в снега.

— Ха-ха! Ха-ха! — каза най-малката от нападателките ѝ, момичето, което беше сигурна, че е Емили Уотърман. — Отрежи я отрежи я *отрежия*! — Гласът ѝ наподобяваше магарешки рев.

Вятърът въздъхна неохотно като любовник, който осъзнаваше, че е време да си върви. Косата ѝ падаше около нея, докато ножицата пееше своята *режеща* песен.

— Как е камъкът на вкус? — попита едно от момичетата. — Обзалагам се, че не е толкова вкусен, колкото кура на Пожарникаря.

Момичето, което режеше косата ѝ, попита:

— Не е ли секси? Как пее ножицата? — Тя я отвори и затвори до ухото на Харпър. — Побиват ме тръпки. Толкова много ми хареса да ти режа косата, че ме е яд, че нямаш повече. Яд ме е, че трябва да спра. Може би следващия път ще си отрежа нещо друго. Трябва да решиш дали си с нас, или си против нас. Дали ще сияеш с нас, или няма да сияеш въобще. Искаш ли *лекарския* ми съвет? Предписвам промяна в тъпото ти поведение.

Да, всички сияеха... всички, с изключение на Али. Тя направи крачка към нея и издаде тих, задавен звук на тъга, но когато Харпър я погледна, замръзна на място. Дори вдигна една ръка с дланта напред, сякаш жената можеше да скочи, да освободи ръце и да я удари.

Хари си помисли, че има голяма вероятност някое от момичетата да изрита корема ѝ като футболна топка, просто за забавление. Вече не знаеха какво правят. Може би бяха стигнали доста по-далеч от намеренията си. Може би целта им беше просто да я замерят с някоя и друга снежна топка и да избягат. Бяха забравили кои са. Бяха забравили собствените си имена, гласовете на майките си и лицата на бащите си. Помисли си, че е напълно възможно да я убият тук в снега, без да го искат. Да използват ножицата, за да ѝ разрежат гърлото. Когато човек се намираше в Блясъка, всичко му се струваше добро и *правилно*. Човек не вървеше. Човек танцуваше. Светът пулсираше с тайна песен и всеки беше звездата на свой собствен мюзикъл. Кръвта, която щеше да струи от сънната ѝ артерия, щеше да е също толкова красива за тях, колкото фойерверки, които хвърлят горящ червен душ от фосфор.

Момичето, което през цялото време стоеше зад нея, я блъсна на една страна в снега. Балонът на някаква силна и опасна емоция затрепери вътре в Харпър и тя остана напълно неподвижна, за да не се пръсне. Не искаше да разбере каква беше тази емоция... мъка, ужас или, най-лошото, отстъпление.

Всяко от момичетата се изреди да танцува пред нея и да рита сняг в лицето ѝ. Затвори очи.

Децата стояха над нея и шептяха. Не можеше да ги погледне, да види този кръг от маскирани лица. Те продължаваха да говорят с тихи, съскащи, неразбираеми гласове. Разтрепери се силно. Дънките ѝ бяха подгизнали, китките я боляха, а лицето ѝ беше наранено и гореше от всичкия сняг, който беше хвърлен по него.

Най-накрая отвори едва очи. Шепотите продължиха, но момичетата ги нямаше. Единствено вятърът говореше, караше боровете да замълчат.

Харпър размърда и изви китки. Тиксото беше залепено върху ръкавиците ѝ, а не върху кожата, и след малко успя да освободи едната си ръка. Свали и другата си ръкавица и хвърли двете настрани, все още бяха увити в тиксо. Не се подвоуми, не си даде време да помисли, просто хвана ъгълчето на лепенката върху устата си и я отлепи. Откъсна малко и от горната си устна.

Изплю камъка в снега. Беше порозовял от кръв.

Когато стана, ѝ се зави свят и се наложи да се подпре на един бор, за да остане на крака. Започна да се движи от дърво на дърво, като прохождащо дете, което използва мебелите, за да не падне. Намери завоя към брега и тръгна надолу по хълма. Измина около дванайсет стъпки, когато някой се провикна зад нея.

— Сестра Уилоус? — Това беше Нелсън Хайнрих. — Къде отиваш? Пътеката до лазарета е тук.

Мъжът стоеше на дъските заедно с Джейми Клоуз. Джейми беше облечена със същите дрехи, които носеше последния път, когато Харпър я видя, яркооранжевия панталон и пухкавото палто с цвят на шисти. Само дето сега беше свалила маската на Тирион Ланистър.

— Снегът стига до врата ти. Защо не се върнеш, преди да се погребеш жива? — Лицето на Нелсън беше зачервено от студа, той се ухили, за да покаже двата си предни зъба.

Дъхът на Харпър излизаше на пара от устата ѝ. Облиза горната си устна и усети вкуса на кръв.

Отне ѝ почти пет минути, за да извърви двайсетте стъпки до дъските, газеше до кръста в снега, ботушите ѝ се бяха напълнили с него.

— Двамата с Джейми тъкмо отивахме да сменим Бдителните при Майка Каръл! Късметлийка си, че минахме от тук по това време. Вървеше в грешната посока. — Мъжът ѝ помогна с две ръце да се качи на дъските. Намръщи се, но очите му бяха развеселени. Погледни към всички тези следи! Имаме правила, нали знаеш! Не трябва да се излиза от пътеките! Можем да местим дъските, но не можем да накараме следите да изчезнат. Какво ще стане, ако някой ловец мине оттук? Господи, ако ни открият, ще изпратят всички ни в „Конкорд“! Или просто ще ни застрелят тук! Скитането поставя целия лагер в опасност! Господин Патчет и Майка Каръл бяха пределно ясни за това. Един час с камък в устата трябва да ти напомни за отговорностите ти.

Джейми Клоуз заобиколи мъжа и протегна длан, в която имаше бял камък. Ухили се и разкри един отчупен зъб.

Харпър взе камъка и послушно го сложи в устата си.

Поведоха я като затворничка през дърветата, Нелсън я връщаше обратно в лагера, а Джейми вървеше зад нея с пушката и отрязаната дръжка от метла. Харпър се изненада, че камъкът не беше толкова зле, колкото си мислеше. Дори сметна, че с времето може да намери утеха в него. Той предполагаше спокойствие, размисъл. Настояваше за мълчание — вътрешно и външно.

Влагаше цялото си внимание в камъка, което си беше облекчение, защото я откъсна от обичайните ѝ тревоги: дали щеше да успее да запази живота на Отец Стори, дали щеше да опази себе си жива, какво щеше да прави, ако бебето имаше драконова люспа като нея, какво щеше да стане, ако заради стреса тръгнеше да ражда преждевременно.

Камъкът изгони всички тези мисли и в началото си помисли, че ако знаеше колко е лесно да живее с камък в устата си, нямаше да се противопоставя толкова пламенно. Тогава осъзна, че винаги беше знаела, дълбоко в себе си. Винаги беше разбирала, че послушанието означава спокойствие и точно заради това се противеше. Чувстваше, че ако поддаде веднъж, само веднъж, следващия път щеше да е лесно.

Излязоха от гората близо до параклиса. Двойните врати на църквата бяха отворени и хората гледаха към нея. Беше сигурна, че повечето от тях знаеха от какво бяга.

Харпър насочи погледа си към тях, своя студен, надменен, безочлив поглед, и изпита удоволствие, когато видя, че много от тях се скриха в сенките. Повечето от децата обаче не помръднаха. Чуждото наказание им беше интересно, то беше източник на неописуемо забавление.

Али вървеше по стъпалата на параклиса, но когато я видя, застина.

— Не спирай да си движиш задника, сестра — нареди Джейми.

Али зачака Харпър да отmine, но не успя и хукна по снега, за да я пресрещне.

— Али — започна Нелсън Хайнрих, — тази вечер трябва да си дежурна в параклиса. Връщай се на поста си.

Момичето не му обърна внимание.

— Харпър. Искам да знаеш, че никога не съм имала намерение...

Харпър мълчаливо извади камъка от устата си. Събра достатъчно слюнка и я изплю върху бузата на Али. Момичето потръпна, сякаш я бяха зашлевили.

Джейми я удари в тила с юмрук или с дръжката на метлата си, не беше сигурна.

— Този камък трябва да стои в устата ти! — изкряка Нелсън. — Сега ще го държиш там до изгрев-слънце!

Харпър не отлепи поглед от Али, чието лице беше изкривено от шок и мъка, изненаданите ѝ очи се насълзиха. Не отлепи поглед, докато момичето не изхлипа. След това лапна отново камъка и продължи към лазарета.

ШЕСТА КНИГА
ФЕНИКС

1

ФЕВРУАРИ

От дневника на Харолд Крос:

10 август

В лагера продължават с тези стари химни. Почти всяка вечер пеят „Чудна благодат“, а Каръл натиска клавишите на органа, сякаш е Рей Чарлс. Нека ви споделя нещо, няма никаква благодат и никакъв бог и аз съм доказателството за това. Ако съществуваше добър и милосърден висш дух, който бди над нас, нямаше да съм девствен на двацет и пет. Вероятно аз съм единственият бял американец на възраст над осемнайсет, който не се е възползвал от апокалипсиса, за да си намери пътка.

През последните две седмици Али Стори постоянно се върти около мен — направо ми налита. Стои до мен в параклиса. Моли ме да „помагам“ в кухнята, когато мястото е празно, за да можем да сме само двамата. Пръска ме с вода, за да мога и аз да я пръскам и да огледам добре близначките под мократа ѝ тениска, помислих си, че я сърби, защото майка ѝ умря, както отбелязах по-рано, загубата на Али предполагаше евентуалната ми победа: смъртта на любим човек е естествен афродизиак. Логично беше да се надявам да вижда в кура ми потенциален спасителен механизъм.

Сега си мисля, че просто си е играла някаква извратена игра с мен. Може би се е преструвала, че ме харесва, за да забавлява останалите момичета — може би са я предизвикали да ме дразни, за да видят колко време ще издържа, колко време ще ме гъделичка по топките и след това ще ме остави на сухо. Най-накрая, след като седмици ми се развяваше пред очите, направих своя ход, а тя отвърна така, сякаш направих опит да я изнася.

— Господи, тъпако, не можеш ли просто да си приятел с някого? — попита ме тя.

— Аха — отвърнах. — Хайде да бъдем приятели. Нека курът ми бъде приятел с твоята весела дупка.

Удари ме толкова силно, че шибаните ми очила паднаха на пода. Тя ги стъпка с пета на път за навън и аз съм напълно спял.

Ще ми се да беше в къщата, когато майка ѝ изгоря. Ще ми се да бяха изгорели двете. Ще ми се цялото това място да беше изгоряло.

Чувствам се като в горещ, мръсен военнопленнически лагер, в който всички ме наблюдават през цялото време, но процъфтяващото ми приятелство с ДР ми позволи да напускам територията на затвора си почти всеки ден. Този човек е магьосник. Всеки път, в който посещавам хижата, се питам защо, по дяволите, стоя в Кемп Уиндъм. Не само че разполагам с генератор и интернет, но и с горещи джобове. Всяка хапка е изключително вкусна, като знам, че никой в лагера не може да си позволи такива.

Получих имейл от Сан Франциско: направили са голям пробив при изследванията на заразеня бял дроб. Във форта разполагат с две хиляди души, които имат *Draco incendia trichophyton* за повече от три месеца, и девет от тях са показали признаци за същите способности, които демонстрира пожарникаря: ограничен имунитет срещу изгаряния, способност селективно да се самозапалват, контролирани огнени проекции. В медицинската общност тези хора се наричат пироманти, предполага се, че всички пироманти и много от другите дългосрочни случаи, могат да издържат на високи нива на димене, които биха убили повечето хора.

Разбира се, от доста време знаем, че спората „яде“ въглероден двуокис и отделя кислород. При дългосрочните случаи спората покрива части от мозъка, които контролират дишането (моста и продълговатия мозък). Първоначалната теория твърди, че когато приемникът започне да вдишва дим, мозъкът казва на драконовата люспа в дробовете да заработи на бързи обороти, да погълне токсините и да произведе чист въздух за дишане. По-подходящо име за драконовата люспа е вирус на Ницше — ако не те убие, те прави по-силен.

Работя над нова поема:

Али Стори е мръсна курва,
по-грозна е даже от спората,
която пази дробовете ѝ от дим,

дори да заслужава да се задуши.

Да, знам. Не е много добра.

Благодаря на бога, че имам хижата, интернета и малкото останало порно. Вече съществува дори драконово порно! Изненадващо горещо е. Ха-ха. Схванахте ли? Схванахте ли?

Доджът се носеше в нощта като самолет, който ускорява към края на писта. Харпър за първи път се возеше в полицейска кола. Стоеше отзад, на мястото, предназначено за арестанти. Имаше доста смисъл в това, помисли си тя.

Беше в средата, между Нелсън Хайнрих и Минди Скилинг. Минди се взираше в Харпър и в новата ѝ прическа с влажен съчувствен поглед. Не ѝ обърна внимание. От време на време Нелсън си тананикаше части от песента „Искам да почерпя целия свят с кока-кола“. Харпър даваше всичко от себе си, за да не го слуша.

Бен шофираше. Джейми Клоуз стоеше в пътническото място, между коленете си държеше бушмастер. Бушмастерът беше дошъл от багажника, заедно с 410-милиметрова пушка, която Патчет беше подал на Нелсън. Нелсън също я беше сложил между коленете си, дулото сочеше право в брадичката му. Всеки път, в който чалънджърът минеше през някоя дупка, Харпър имаше отвратителното видение как пушката стреля оглушително и мозъкът на Нелсън опръсква тавана.

От всички само тя нямаше оръжие. Не беше особено изненадана, че не ѝ предложиха такова. Може би не бяха сигурни върху кого щеше да реши да го използва.

— Какво ще стане, ако ченгетата, които дойдат с линейката, са ти познати? — попита Нелсън. — Работил си дълги години с портсмътската полиция, сигурно познаваш всички!

— Със сигурност *ще* са хора, които познавам — отвърна Бен.

— Ами... ако не искат да предадат линейката? Ако са ти приятели... ако са момчета, с които си ходил да пиеш... може би ще си помислят, че *няма* да стреляш?

— Ако са момчета, които ме познават, тогава ще са наясно, че никога не блъфирам.

Нелсън се отпусна в мястото си и закима невъзмутимо.

— Предполагам, че няма смисъл да се тревожа. Няма да са *мои* приятели. Ако имаш някакви колебания, знаеш, че винаги можеш да

разчиташ на мен да свърша това, което трябва да се свърши. — Мъжът продължи да си тананика „Искам да почерпя целия свят с кока-кола“.

— Чакай малко — каза Бен, но Джейми Клоуз го прекъсна:

— Това вляво не е ли Вердюн авеню, господин Патчет? Не искаме да изпуснем завоя си.

— Да — отвърна бившият полицаи. — Всичко изглежда различно без осветление.

Изминаха три километра от Кемп Уиндъм и не видяха нито една друга кола. Снегът си стоеше необезпокояван на пътя. Улични лампи в стил газови фенери бяха оставени по тротоарите, но не излъчваха никаква светлина. Единственото осветление идваше от отразяващата се в снега лунна светлина.

Като завиха по „Вердюн“, минаха покрай изгорялата останка от аптеката от разказа на Джон — грозна бетонена кутия с правоъгълни отвори, където някога се бяха намирали прозорците. Харпър гледаше на мястото като на местопрестъпление. То беше изгоряло и пепелта от пожара се беше посипала по снега, беше отнесена от вятъра и кой знае колко хора бяха намерили смъртта си заради това.

Вердюн авеню беше къса странична улица с величествени къщи в колониален стил, примесени с — както изглеждаше на случаен принцип скромни къщурки, които като че ли бяха останали от 60-те години на миналия век. Намалиха пред една къща с кедрова ламперия и висок до гърдите жив плет, който ограждаше моравата. Бен обърна колата, за да е с лице към пътя, по който дойдоха, и паркира.

Пресегна се през коленете на Джейми Клоуз, отвори жабката и извади нещо, което на пръв поглед приличаше на прекалено голямо снежно кълбо. Остави го на таблото и го включи: червено-син полицейски буркан, който освети улицата със своите проблясъци.

Бен се завъртя в мястото си, за да погледне към задната седалка.

— Нелсън? Ще те разположа ей там, зад живия плет. Стой ниско. След като Минди се обади, тя и сестрата ще останат на задната седалка. Джейми? Двамата с теб сме на фронтвата линия, ще поздравим пристигналите. Ще стоиш до вратата на колата и ще се опиташ да изглеждаш като ченге. Аз ще съм на пътя. Ще видят буркана и ще слязат да проверят какво става. Ще им наредя да паднат на земята с ръце на тила. Тогава идва твоят ред, Нелсън. Ще изсвириш, за да разберат, че са притиснати от двете страни. Веднъж разбрали, че

са обкръжени, няма да имаме никакви проблеми с тях. В багажника носим два сака и хладилна чанта, напълнена с лед за всичко, което трябва да стои на студено. Минди и Харпър ще товарят, докато ние се занимаваме с ченгетата и екипа от линейката. — Бен изглежда много внимателно Нелсън и Джейми. — Ще се отнасяме с тях с уважение и разбиране. Без викове. Без ругаене. Без „лягай на земята, проклет задник, или ще ти пръсна проклетата глава“. Разбирате ли ме? Ако ние останем спокойни и те ще останат спокойни. — Бен се вторачи в Минди. — Готова ли си? Знаеш ли какво да кажеш?

Момичето кимна, изглеждаше сериозна като дете, на което са му разкрили някаква тайна.

— Готова съм.

Дебела решетка разделяше предните места от задната седалка, но Бен успя да промуши мобилен телефон през тесния отвор в средата. Минди го включи. Дисплеят изпълни задната част на колата с блясъка на малко фенерче. Някога Харпър смяташе, че това мъничко ярко стъклено лице е Бъдещето. Сега си помисли, че нищо друго в целия свят не олицетворяваше толкова добре Миналото.

Минди вдиша дълбоко, за да се подготви. Лицето ѝ стана сериозно, а брадичката ѝ се набръчка, вероятно при спомена за някакъв тъжен момент. Тя набра 911.

— Да? Да? Казвам се Минди Скилинг — дишаше тежко, напрегнато, сякаш се опитваше да не се разхлипа. — Намирам се на Вердюн авеню десет. *Вердюн. Десет.* Моля ви, трябва да изпратите линейка. Мисля, че баща ми получи сърдечен удар. От окоото ѝ текна една сълза, тънка ярка струйка. — Обаждам се от мобилния си. Стационарният не работи от седмици. Той е на шейсет и седем. Лежи на пода. Лежи на пода в дневната. Повърна преди няколко минути. — Отново последва отчаяна тишина. Не, не съм с него. Наложил се да изляза навън, за да намеря обхват. Идва ли някой? Изпратихте ли линейка? Моля ви, изпратете помощ.

Харпър можеше да чуе гласа от другата страна на линията — *сконк-сконк* звучеше като възрастните от анимациите за Марли Браун.

— Не. Никой от нас няма драконова люспа. Ние сме нормални. Татко не позволява на никой да се доближава до нас. Не ме пуска да излизам навън. За това се карахме, когато... о, господи. Аз му се оплаквах. Той се опита да излезе от стаята, но аз го последвах и

продължих да му се оплаквам, и той се хвана за врата. Ох, ох, много съм глупава.

Харпър забеляза, че очите на Нелсън са плувнали в сълзи, мъжът наблюдаваше момичето в захлас.

— Моля ви, елате. Моля ви, побързайте. Не позволявайте татенцето ми да умре. *Вердюн десет*. Моля ви моля ви мол... — Минди натисна бутона за край на разговора.

Избърса с палец едното си око, а после и другото, за да махне сълзите. Подсмръкна — влажно, силно — макар че изражението ѝ се беше сменило с безразличие. Подаде телефона обратно на Бен.

— Винаги съм била добра в плаченето — каза тя. — Невероятно е колко много работа можеш да свършиш, ако можеш да се разплачеш, когато си искаш. Реклами на застрахователни компании. Реклами за лекарства против алергии. Промоции за Деня на майката.

— Беше чудесна. — Гласът на Нелсън беше изпълнен с емоции. — Самият аз се просълзах.

Минди подсмръкна и избърса с ръце розовите си влажни бузи.

— Благодаря ти.

Бен кимна към Джейми.

— Сега е наш ред. Хайде, да го направим.

Двамата излязоха от колата и момичето отвори задната врата, за да може Нелсън да слезе. Когато мъжът го стори, тя я затръшна. Ако всички бъдеха убити в следващите няколко минути, Харпър и Минди Скилинг щяха да бъдат хванати в капан в полицейската кола. Минди поне имаше оръжие — малък 22-калибров пистолет. Ако беше толкова добра с патлаците, колкото с ролята на разтревожена дъщеря, Харпър сметна, че имаха шанс.

— Плаченето е лесно — съобщи Минди. Харп не мислеше, че говори на нея. Като че ли обясняваше на празната кола, сякаш не беше забелязала, че останалите ги няма. — Поне за мен. Мисля, че е по-трудно да изглеждаш искрено щастлив — да се смееш естествено. И накрая, най-трудно от всичко е да умреш пред тълпа. Трябваше да изиграя смъртта на Офелия... най-лошите пет минути в живота ми на сцена. Чувах как хората ми се смеят. Когато сцената приключи, ми се искаше наистина да бях умряла.

Харпър проследи Бен и Джейми, които отидоха пред колата, за да стоят на светлината на фаровете. Вердюн авеню десет се намираще

зад дебела стена от покрит със сняг жив плет, който стигаше до гърдите на Нелсън Хайнрих. Бен размаха ръка, *още малко вдясно, още малко*, за да го позиционира някъде в средата на храстите.

Хари погледна към къщата, където някога Пожарникаря беше живял с Али, Ник и мъртвата жена. От едната ѝ страна видя дъсчена ограда, вратичката ѝ беше леко отворена, а през отвора забеляза празен плувен басейн.

Опита се да си представи Джон и останалите, заобиколили маса за пикник там. Представи си как Ник слага горчица в хотдога си, Али бърка в пакет с чипс, който шуми неприятно. Представи си Том и Каръл Стори, които седят един срещу друг, а помежду им е дъска за скрабъл, в този момент Том мести плочките, за да изпише думата си. Не ѝ беше трудно да си представи миризмата на бургери, които се пекат на скарата, ароматът се примесва с острия мирис на хлор от басейна. А какво е онова? Пропановите бутилки пред аптеката започват да експлодират и Джон се извъръща от грила с шпатула в ръка, Сара излиза от водата и застава неподвижна и нащрек в плитката част на басейна... Харпър спря на този епизод, как Сара Стори стои в басейна. В басейна с хлор.

— Сега, това, *това* е вълнуващо — каза Минди и се наведе напред. Големите ѝ влажни очи блестяха в мрака.

— Нима?

— Да — отвърна момичето. — Винаги съм искала да изиграя обир.

Хари чу воя на приближаваща сирена. Сребристосините ѝ светлини накараха ъгъла на улицата да заприлича на зимна дискотека. Една полицейска кола се показа от там — не бързаше особено — и се насочи към тях.

Бен тръгна напред, едната му ръка беше вдигната за поздрав, докато шофьорът на другия автомобил не излезе от него. Вътрешността на колата беше осветена. Вторият полицай, набита жена, остана на мястото си, на коленете ѝ беше отворен лаптоп.

Полицаят, който шофираше, застана срещу фаровете и вдигна ръка, за да предпази очите си и да види Бен по-добре. Той беше нисък човечец, с посивяваща коса, която изглеждаше като неръждаема стомана, на носа му бяха кацнали очила с позлатени рамки. Първата

мисъл на Харпър беше, че този прилича повече на счетоводител, отколкото на полицаи.

— Бен Патчет? — Мъжът се усмихна с озадачена усмивка. Хей, не мисля, че съм те виждал...

Полицаят се опули шокиран. Обърна се и хукна да бяга обратно към колата, белезниците тракаха на колана му.

— Бетан! Бетан, обади се по радиото... — крещеше мъжът.

Джейми Клоуз се пресегна между фаровете на чалънджъра за бушмастера си. Той беше подпрян на бронята, наполовина скрит зад нея.

Бен наведе глава и направи четири бързи крачки към полицейската кола — не се беше насочил към полицая, който приличаше на счетоводител, а заобиколи предния капак и тръгна към пътническото място.

— Хей! — провикна се Джейми. — Хей, шибаняк, престани да бягаш или някой ще...

Пушката иззад живия плет изгърмя с вледеняващ сърцето тътен. Дребният сивокос полицаи се препъна и очилата му паднаха на пътя. Харпър си помисли: *Прострелян е, Нелсън току-що го гръмна*. Но тогава дребният човек възстанови равновесието си и застана на място, държеше отворените си ръце отстрани на тялото си.

— Не стреляйте! — провикна се той. — За бога, не стреляйте!

Полицайката в колата беше извила глава и притиснала брадичка в яката си. Едната ѝ ръка беше на микрофона на рамото ѝ, натискаше бутон. Бен застана над нея и насочи пистолета си в слепочияето ѝ през прозореца.

— Всичко е чисто — каза той. — Всичко е чисто! Вероятен сърдечен удар, това е код дваисет и четири, код дваисет и четири. Кажим, Бетан.

Жената го изгледа с ъгълчетата на очите си, след което повтори:

— Код дваисет и четири, код дваисет и четири на Вердюн авеню десет, полицаи на мястото, изпратете линейка.

Полицайката изключи микрофона, без да е получила нареждане за това, затвори лаптопа и сложи ръце върху него.

Джейми застана в средата на улицата, прикладът на бушмастера беше потънал в рамото ѝ, дулото беше насочено към дребния полицаи.

— На колене — нареди му тя. — На колене, ченге. Не искаме да нараним никого.

— Бетан, ако излезеш от колата и легнеш по очи на тротоара, мисля, че ще приключим тук без никакви грозни сцени каза Бен.

Харпър чу още една сирена, доста по-тенорна, чийто звук се усилваше и отекваше в студения въздух по начин, който усещаше върху кожата си. Минди я погледна, очите ѝ сияеха от въодушевление.

— Така ми се иска да снимахме всичко това — прошепна момичето.

— Бен — провикна се сивокосото ченге, докато заставаше на колене. Джейми стоеше над него, бушмастерът ѝ беше насочен в тила му. — Пипнал си тая гадост, нали? Тя е по цялото ти тяло. Болен си.

— Имам драконовата люспа, но не знам дали е правилно да ме наричаш болен, Питър. Що се отнася до мен, по-добре съм от всякога. — Бен отстъпи назад, като не отместваше пистолета си от Бетан, която отвори вратата на колата и излезе с вдигнати ръце. Без да откъсва поглед от нея, мъжът се провикна: — Нелсън, не ти ли казах, да не държиш пръста си на спусъка? Защо стреля?

Хайнрих стоеше зад живия плет и държеше своята 410-калибров пушка с дулото към небето.

— Накарах го да спре да бяга, нали?

— Докато се забавляваше, Бетан говореше на микрофона — съобщи Бен.

— Упс!

— Какво означава това? — попита Джейми.

— Означава, че ако сте умни, ще се махнете от тук, докато все още разполагате с време да го сторите — отвърна Бетан. Има голяма вероятност да са чули изстрела по радиото и вече да са изпратили подкрепления.

— О, не мисля — контрира я Бен. — По времето, когато спрях да ходя на работа, бяхме толкова малко, че беше необходим поне половин час, за да получим някакво подкрепление. А това беше преди месеци. Всеки знае, че нещата само се влошават. Дори диспечерът да е слушал, няма да изпрати кавалерията, защото може би е чул нещо необичайно.

— Да, прав си! — съгласи се Питър, който стоеше на колене на пътя, с протегнати настрани ръце. — Но не само диспечерът слуша тези дни. Вече не знаеш кой е на радиото.

— Какво, да му се не види, означава това? — попита Бен, но ако Питър отговори, Харпър не го чу. Гласът му беше потопен от воя на линейката, която завиваше от „Сагамор“ към „Вердюн“.

Джейми пое инициативата, заобиколи пленника си и тръгна към линейката, която паркираше зад полицейската кола. Показа бушмастера си на предното стъкло и се провикна:

— Хей, там! Свали ръце от волана...

Пушката на Нелсън стреля с оглушителен рев. Линейката подскочи, приличаше на човек, който се е стреснал от нещо. Джейми отскочи настрани, за да се махне от пътя на куршумите, но се удари в шофьорското огледало. Изтърва бушмастера, който щеше да падне, ако не го носеше на ремък около врата си.

Полицаят, на име Питър, се изправи на един крак, другото му коляно все още беше върху асфалта, и пушката изрева отново. Главата на мъжа се килна на една страна. Рядката му сива коса се разроши. Питър започна да потъва назад, сякаш изпълняваше някаква сложна йога поза.

Спрете да стреляте! изкрещя някой. Харпър така и не разбра кой. Май беше самата тя.

Линейката тръгна на заден ход. Изкривената ѝ предна броня беше хванала задния калник на полицейската кола и я повлече със себе си през облак от дим. Бен наблюдаваше изумен цялата тази сцена и не можеше да повярва на очите си, сякаш самият той беше прострелян.

Бетан му налетя, но не се опита да му вземе оръжието или да извади своето. Вместо това го бутна някак си комично — едната ѝ ръка в лицето му, а другата на гърдите му. Бен залитна назад. Жената се обърна, направи една крачка, а после още една. Десният крак на Патчет се удари в бордюра. Той се опита да запази равновесие. Пистолетът му изгърмя. Бетан се изви, изпъчи гърди напред. Бързо се изправи и пробяга десетина крачки, ръката ѝ посегна към дръжката на глока, преди внезапно да падне по очи на заледения и непочистен тротоар.

Гумите на линейката се въртяха и димяха. Джейми отново хвана бушмастера и го вдигна на рамото си, крещеше разпалено нещо, което Харпър не можеше да чуе. Последва звук от мачкане на стомана. Задният калник на колата на Питър и Бетан падна на улицата.

Освободена, линейката се изстреля назад, право в един телефонен стълб, и спря отново.

Гумите изпищяха и автомобилът се насочи бързо напред, точно срещу Джейми. Бушмастерът изстреля няколко поредни откоса. Пушката също изрева. Бен застана на улицата, насочи пистолета си и започна да стреля.

Предното стъкло на линейката експлодира. Сирената се задави, издаде един последен отчаян вой и замлъкна. Прожекторът се пръсна за една ярка секунда.

Джейми отстъпи настрани и застана на място, наблюдаваше глуповато как линейката мина покрай нея, вече не набираше скорост, движеше се сюрреалистично бавно като зомби от филм на ужасите. Наблюдаваха я как мина през тялото на Питър. Гръбнакът му изпука като клонка. Измина още пет метра и накрая се спря в бордюра, димящата ѝ, направена на решето от куршумите броня се намираще на около шест метра от предницата на чалънджъра на Бен.

Бен Патчет стоеше в готовност като стрелец, който се прицелва в мишена на стрелбище. Беше проследил внимателно маневрата на линейката, като не спря да стреля през цялото време. Най-накрая свали пистолета си и огледа натрошените стъкла и кръвта на улицата с изумление.

Сияеха — всички те. Дори Харпър беше светнала, можеше да усети гъделичкането на драконовата люспа да се разхожда по тялото ѝ. Явно нищо не създаваше по-добра хармония от общото убийство.

— Уха! — изрева Нелсън, в гласа му се усещаше вълнение, може би дори еуфория. — Има ли ранени?

— Дали има *ранени*? — изкрещя Бен, почти изпищя. — Дали има *РАНЕНИ*, задник? — Харпър никога не го беше чувала да казва нещо толкова скверно. — Как мислиш? Имаме четири трупа. Защо, в името на бога, започна да стреляш?

— Гръмнах задната гума — обясни Нелсън. — За да не могат да се измъкнат. Пичовете в линейката. Даваха на заден. Не видя ли?

— Не дадох на заден, преди да почнеш да стреляш! — В средата на челото на Бен беше изпъкнала една вена, грозна червена клонка, която пулсираше.

— Не. Не! Кълна се, опитвах се да избягат. Сериозно! Джейми, ти стоеше точно там. Не се ли опитвах да избягат?

Джейми се беше надвесила над ченгето Питър с насочен в трупа му бушмастер, сякаш мъжът можеше да стане и да побегне отново. Литър от своя страна беше извит назад и гротескно премазан, върху гърдите му имаше червен отпечатък от гумите. Част от вътрешностите му бяха излезли през устата под формата на синкавочервена маса от лигава тъкан.

— Какво? — Джейми вдигна глава и погледна първо Нелсън, а после и Бен, изглеждаше объркана. Сложи пръст зад дясното си ухо. — Какво казваш? Нищо не чувам.

— Виж. Ако имахме записа, щяхме да го пуснем и да видим какво се случи в действителност. Не знам. Помислих си, че се опитват

да избягат. Някой трябваше да направи нещо, затова стрелях по гумата. — Нелсън сви рамене. Може би съм допуснал грешка. Ако искаш да хвърлиш цялата вина върху някой, давай! Ще я поема! Нямам нищо против да съм изкупителна жертва.

Бен се беше ококорил, сякаш го бяха намушкали с нож, устата му беше отворена, очите опулени, не мигаше. Опита се да прибере пистолета си в кобура и пропусна първите два пъти.

Джейми мина от страната на Харпър и я накара да излезе от колата.

— Хайде — каза тя. — Да вървим. — Отиде до багажника и извади саковете.

Хари беше останала без дъх, имаше чувството, че е влязла в изключително студена вода. Краката ѝ трепереха. Ушите ѝ пищяха.

Тръгна към линейката, под краката ѝ хрущеше стъкло. Погледна в нея. Шофьорката беше млада черна жена, боядисала късо подстриганата си коса в банановожълто. Устата ѝ беше отворена, сякаш секунда преди смъртта си беше искала да изпищи. Очите ѝ бяха ококорени и изненадани. Скутът ѝ беше пълен със стъкла.

Харпър не виждаше да е простреляна някъде и не можеше да разбере какво я беше убило. Нямаше съмнение, че е мъртва виждаше го на лицето ѝ — но въпреки това отвори вратата и провери с два пръста врата ѝ за пулс. Когато го стори, главата на шофьорката се плъзна върху дясното ѝ рамо и остави петно върху виниловата седалка. Един куршум беше влязъл през отворената ѝ уста и беше излязъл през основата на черепа ѝ.

Жената на пътническото място — слаба и кокалеста, облечена в син гащеризон на „Бърза помощ“ — простена. Тя се беше свлякла настрани.

Харпър остави шофьорката и отиде от другата страна. Отвори вратата и стъпи на стъпалото.

Имаше кръв на седалката и на дясното рамо на ранената. Предположи, че куршумът беше смазал лопатката ѝ по пътя си... болезнена рана, но съвсем не фатална. Можеше да ѝ помогне. Изпита такова облекчение, че краката ѝ омекнаха.

— Чувате ли ме? — попита Харпър. — Имате рана в рамото. Можете ли да се движите?

Докато ѝ говореше, започна да си мисли, че имаше нещо доста по-сериозно от премазано рамо. Дребната жена дишаше по странен начин. Като вдишваше, издаваше звук, подобен на хлип, а като издишваше, беше още по-зле нещо подобно на бълбукане.

Харпър се качи в кабината на линейката, наведе се и хвана ранената за хълбока, повдигна я и я завъртя леко. Видя още една огнестрелна рана в центъра на гърдите ѝ. Кръвта беше напоила предната част на гащеризона ѝ. На всяко издишване в раната се образуваха балончета.

Очите на жената бяха ококорени от болката. Тя се вторачи в Харпър и Харпър се вторачи в нея. Стресна се, дръпна се назад и си удари главата в таблото. Познаваше я. Пътищата им се бяха пресичали на няколко пъти през лятото, докато работеха в болница „Портсмът“. Жената имаше момчешка красота: лунички, обърнат нагоре нос, къса коса.

— Чарити — спомни си името ѝ и го изрече в същия момент. — Работехме заедно в болницата. Не знам дали ме помниш. Ще се погрижа за теб. Дробът ти е колабирал. Ще отида да взема носилката и ще те сложа на нея. Имаш нужда от гръден компрес и кислород. Ще се справиш. Разбираш ли ме? Веднага се връщам и ще те преместим, за да ти е по-удобно.

Чарити сграбчи ръката на Харпър и стисна силно. Пръстите ѝ бяха топли и лепкави от собствената ѝ кръв.

— Помня те — отвърна жената. — Ти си малката Мери Попинз. Ти си тази, която постоянно си пееше онази песен „Лъжица захар“.

Харпър се усмихна въпреки кръвта и миризмата на барут.

— Това съм аз.

— Искаш ли да ти кажа нещо, Мери Попинз? — попита Чарити. Харп кимна. — Ти и приятелите ти току-що убихте двама служители на „Бърза помощ“. Аз ще умра и ти няма да можеш да ме спасиш. Изяж лъжица захар с това, кучко. — Жената затвори очи и извърна лице на една страна.

Харп потръпна и отново си удари главата, като се отдръпна.

— Няма да умреш тази вечер. Дръж се, Чарити. Веднага се връщам. — Осъзна, че гласът ѝ е с една октава по-висок, трепереше и не звучеше убедително.

Слезе от кабината. Преди да стигне до задната част на линейката, Бен я хвана нежно за ръката.

— Нищо не можеш да сториш за нея — каза той, — знаеш го. Ще ми се да можеше, но не можеш.

— Махни си ръката от мен. — Харпър освободи бицепса си от хватката му.

Минди мина покрай нея, във всяка ръка държеше по един празен сак и умишлено не поглеждаше към премазания на улицата полицай. Червени и сини светлини прорязаха нощта в поредица от замръзнали моменти, малки резенчета време, уловени в стъкления затвор.

— Трябва да вземем онова, за което сме дошли, и да се омитаме — каза Бен. — Скоро ще дойдат още полицаи. Не бива да бъдем тук, когато пристигнат, Харпър.

— Да бяхте помислили за това, преди да обстреляте улицата, задници. Тъпи задници.

— Ако пипнат дори един от нас, ще спипат всички ни. Ако обичаш Ник, Рене, Отец Стори и Пожарникаря, ще вземеш онова, за което дойдохме, и ще се омитаме.

Аз ще умра и ти няма да можеш да ме спасиш. Изяж лъжица захар с това, кучко. Харпър чу думите на жената отново в главата си и изпита раздразнение — гняв — толкова силен гняв, че ѝ се зави свят. Искаше да удари Бен и да му се развика. Искаше да го удря отново и отново, докато си изкара яда на него.

Вместо това заговори с мек тон, който беше изпълнен с емоции и който едва разпозна. Не беше свикнала да се моли.

— Моля те, Бен. *Моля те.* Ще ѝ направя само компрес на гърдите. *Няма* нужда да умира. Мога да я *спася*. Мога да се уверя, че ще е жива, когато следващата полицейска кола пристигне.

— Вземи необходимото за лагера и ще видим дали ще остане време — нареди мъжът и тя осъзна, че няма да ѝ позволи дори да направи компрес на гърдите.

Наведе глава и отиде в задната част на линейката.

Минди вече се беше качила в ярко осветената вътрешност с нейните повърхности от неръждаема стомана, с носилката на колелца, с чекмеджетата и шкафчетата. Гневът на Харпър започна да преминава в някаква гранива форма на печал. Бяха минали частта с убийствата, сега беше време да грабят. Някъде вътре в себе си чувстваше, че

планът през *цялото* време беше включвал убийства и кражба и тя не просто беше участват в него, а беше помогнала да бъде измислен.

Започна да прибира, без да мисли. Напълни хладилната чанта с кръвна плазма и флуиди и изпрати Минди да ги занесе. Натъпка първия сак, а после и втория, събираше нещата, които всяка уважаваща себе си клиника имаше и които липсваха в нейния лазарет: бинтове, шишенца болкоуспокояващи, ампули антибиотици, стерилен конец и стерилни инструменти, сноп лепенки за изгаряния. Когато Минди се върна, Харпър беше на колене и тъпчеше памперси за възрастни във втория сак — използваше ги, за да предпази малките стъклени шишенца с епинефрин и атропин — и се зачуди дали ще може да събере една кислородна бутилка.

Джейми удари с юмрук металната врата.

— Време е. Трябва да се раздвижим.

— Не! Още две минути. Минди, искам онази цервикална яка и...

— *Време е* — настоя Джейми, грабна сака, който вече беше пълен, и го плъзна на земята.

— Вървете — каза Минди. — Ще взема цервикалната яка, сестра Уилоус.

Харпър хвърли нещастен, отчаян поглед на отворените шкафчета и чекмеджета. Очите ѝ се спряха на дефибрилатор, комплектът не беше по-голям от куфарче за лаптоп.

— Нелсън! — провикна се жената.

Мъжът се появи пред задните врати на линейката, очите му бяха ококорени, а странно спокойното му, чисто, розово лице го караше да прилича на дебело бебе.

— Дефибрилаторът — каза Харпър. — Искам го.

Слезе от линейката, в едната си ръка държеше сака, а в другата бинтове. Мина като хала покрай Нелсън и отиде бързо до пътническото място.

— Ще се върна възможно...

Чарити вече не дишаше по онзи измъчен начин... или по какъвто и да било начин. Харпър я обърна по гръб и се зае с ципа на гащеризона ѝ. Разкопча го и разтвори дрехата. Хвана китката ѝ, за да потърси пулс. Нищо. Явно от доста време нямаше такъв.

— Сестричке — каза Джейми. — Не можеш да ѝ помогнеш, но има хора в лагера, на които можеш. Хайде. Да си вървим у дома. —

Гласът ѝ не беше груб.

Харпър позволи на Джейми да я свали от линейката. Обърна се към чалънджъра на Бен. Пресегна се на сляпо и намери дръжките на сака.

— Аз ще взема останалото. Ще се видим в колата — каза момичето.

Харпър отиде до отворения багажник на автомобила на Бен, движеше се като в мъгла. Остави сака близо до хладилната чанта и огледа улицата.

Отново видя онази овъглена, опожарена бетонена черупка в края на Вердюн авеню, която някога е била аптека. След нея, на пресечката на „Вердюн“ и „Сагамор“, се зададе бял ван без прозорци. От едната му страна в огнени пламъци бяха изписани думите: WKLL^[1] • ДОМЪТ НА МАРЛБОРО МЕН. Харпър чу, че и друго превозно средство се задава в далечината от „Сагамор“, нещо тежко и бавно: разнесе се мек, съскащ звук от въздушните спирачки и дизеловият вой на двигателя му. Звучеше като училищен автобус.

Прозорецът от страната на пътническото място на WKLL вана беше отворен. Един мъж с прожектор в ръцете се подаде през него и натисна копчето за включване. Ослепителен лъч светлина, ярък като току-що шлифован диамант, окъпа Нелсън Хайнрих точно в средата на улицата. Мъжът тъкмо беше слязъл от линейката с дефибрилатора в ръце. Премижа глуповато.

Някой изрева от високоговорителите на покрива на вана.

Харпър усети как кръвта ѝ започва да бушува във вените ѝ, вътрешните ѝ химически процеси започваха да се осъществяват на бързи обороти.

Гласът, който последва, звучеше като гласа на бог. Това беше дрезгавият, груб глас на човек, който беше крещял през цялото време на концерт на „Металика“. Харпър беше чула този глас на живо само преди няколко дни, в собствената си къща. Преди това го беше слушала достатъчно често по радиото да описва апокалипсиса и да осигурява на края на света саундтрак, базиран основно върху рока от 70-те.

— Какво правим тази вечер, приятели? Ограбваме линейка? Нямаше ли монахини за изнасилване или сиропиталище за изгаряне? Е, ще ви кажа нещо. Имам добри новини и още по-добри новини. Аз

съм Марлборо Мен, тук съм заедно е Крайбрежните подпалвачи и ако търсите лекарство, божке, дошли сте на правилното място. Разполагаме с точния лек да излекуваме заразените ви лайняни торби с кости. Още по-добрите новини са, че има линейка тук, така че, когато приключим с вас, крадящи и убиващи шибаняци, няма да се наложи да търсим много чували за трупове.

— Прикрийте се! — изкрещя Бен.

Страничната врата на WKLL вана се отвори. Харпър не беше виждала подобно оръжие като монтираното вътре, освен по филмите. Не знаеше марката или калибъра — нямаше представа, че гледа към „М2 Браунинг“ 50-и калибър — но подобни оръжия се слагаха на танкове или в бойни хеликоптери. Видя, че е с лента. Патроните на нея висяха в някаква метална кутия.

Един мъж стоеше на ниско столче зад оръжието, носеше яркожълти предпазители на ушите си. На Харпър ѝ хрумнаха две неща, преди нощта да бъде разкъсана от звук и бял пламък.

Първото беше абсурдната мисъл, че подобно оръжие не може да бъде легално.

Второто беше, че другото превозно средство, което тъкмо се беше показало и подминаваше останките на аптеката, не беше училищен автобус, разбира се, а оранжев фрейтлайнър с гребло с размерите на самолетно крило и Джейкъб зад волана.

---

[1] WKLL — рок радиостанция. — Б.пр. ↑

Картечницата забълва поредица от гърмежи, които не създаваха само звук. Харпър усещаше всеки изстрелян патрон с цялото си тяло, със зъбите си, с очните си ябълки. Линейката се разклати. Куршумите се забиваха в улицата и наоколо се разхвърча строшен асфалт. Не подминаха и краката на Нелсън Хайнрих, разкъсаха ги и създадоха червен дим: кръв, превърната в облак пара. Десният му крак се сви назад в коляното като крачето на богомолка. От портативния дефибрилатор се посипа дъжд от бели искри. Нелсън се разтресе като човек на религиозно шоу, поел доза от Светия Дух.

Харпър падна на ръце и колене зад чалънджъра на Бен. Надникна иззад гумата и видя, че Патчет се намира до полицейската кола на Питър и Бетан. Беше коленичил в шофьорското място, извит навън със своя автоматичен пистолет. Дулото му проблесна, но не можа да чуе самия изстрел заради безмилостния вой на 50-калибровата картечница.

Бен се прибра в колата на Питър и Бетан и залегна. В следващия момент тя се разтресе сериозно, сякаш беше нападната от буря. Прозорците избухнаха. Куршумите барабанияха по метала, пръснаха гумите, разкъсаха отворената врата на шофьора — тя падна на улицата с трясък — багажникът се отвори, задните светлини станаха на сол.

Джейми се беше прикрила зад предната част на линейката, бушмастерът беше между краката ѝ. Чалънджърът се намираще само на десетина крачки от нея, но имаше чувството, че беше в друга страна. Да се опита да измине това разстояние, беше равносилно да се гмурне с главата напред в месомелачка.

Изведнъж стрелбата секна. Харпър чу тракането на празни магазини, изхвърлени на улицата. Разнесоха се ехтежи.

— Уха, уха, уха! — закрещя Марлборо Мен. — Гледах Ей Си/Ди Си с Бон Скот през седемдесет и девета и те звучаха като путки в сравнение с нашия звук. Всички останете на място, освен ако не искате да ни чуete на бис. Нека ви кажа какво ще се случи сега. Всички ще...

Един пистолет се показа от задната част на линейката. След рева на браунинга, малкото сребристо пистолетче на Минди Скилинг

звучеше като конфета.

— Тръгвай, господин Патчет! — провикна се момичето. — Ще те прикривам! Бягайте, бягайте, всички! Ще пожертвам живота си за Майка Каръл! Давам живота си за Бляска! — Оръжието произвеждаше изстрел след изстрел. Минди вече не беше в линейката, беше приклепнала на тротоара и се прикриваше в задната ѝ част.

— Минди! — изкрепя Бен. — Минди, *недей...*

Фрейтлайнърът даде на първа скорост и се понесе напред с дрезгав дизелов рев. Качи се на тротоара и изтръгна един храст от земята, той полетя настрани в облак от пръст. Камионът мина на втора със стоманено скърцане и на трета след секунда. От ауспуха над кабината му заизлиза мръсен пушек. Малкият пистолет на Минди стреляше ли, стреляше, куршумите се забиваха като музикални ноти в греблото. В последния момент Джейми Клоуз хвърли бушмастера си и се отдалечи от линейката, пълзеше на четири крака по тротоара, за да се прикрие зад един телефонен стълб.

Фрейтлайнърът удари линейката, вдигна я от асфалта и я захвърли в двора на Вердюн авеню 10. Минди Скилинг все още се намираще зад нея и се възползва от превоза. Линейката се преобърна и затисна момичето, след което продължи да се плъзга напред по тревата. След себе си оставяше широко, димящо петно. Единият от ботушите на Минди Скилинг беше премазан и потънал в земята, но останалото от нея се намираще под останката от линейката. Момичето беше казало, че е трудно да умреш пред публика, но накрая го беше направило така, че да изглежда лесно.

— Кой друг иска да бъде герой? — забумтя гласът на Марлборо Мен от високоговорителите. — Имаме цяла нощ пред нас, изобилие от амуниции и най-доброто чудо след танка. Можете да излезете с вдигнати ръце и да поиграем на „Да сключим сделка“ или можете да се пробвате да се преборите с нас. Но нека ви светна, че ако решите да ни затруднявате живота, никой от вас няма да доживее до призори. Всички ли ме разбраха?

Никой не отвърна. Харпър не можеше да намери собствения си глас. Според нея нямаше нищо по-шумно от 50-калибровата картучница, но врязалият се в линейката камион прозвуча като гюле, изстреляно от топ на кораб. Чувстваше се неспособна да започне да мисли, камо ли да състави цяла мисъл. Мина известно време и накрая Марлборо Мен

заговори отново само дето този път се усещаше несигурност в гласа му.

— Какво, да го еба, е това? — учуди се той, гласът му не беше ясен като преди малко. Харпър не беше уверена, че мъжът умишлено беше излъчил това по високоговорителите.

— Улицата се освети, сякаш слънцето по някакъв чудодееен начин — беше скочило в небето. Златиста светлина окъпа мястото и създаде впечатление, че е ден. Почти. Това неவிжданo слънце се *движеше*, спускаше се надолу. Гореща буря разклати автомобилите, заля ги с мирис на Четвърти юли: черешови бомбички^[1], огньо̀ве и горещ асфалт. След това изчезна и мракът отново се настани над Вердю̀н авеню̀.

Марлборо Мен изкудкудяка нервно:

— Ще ми кажете ли какво, да го еба, беше това? Някой ни обстреля със сигнална ракета ли?

Светлината започна да се завръща отново: бронзово горящо сияние, което накара прожектора на вана да изглежда като ненужно лазерче на химикалка в ясен юлски ден. Харпър се изправи на едно коляно и изви глава, за да погледне над покрива на чалънджъра... точно навреме, за да види как една сълза от пламъци, с размерите на частен самолет, се отрони от нощта над тях.

---

[1] Приличаща на черешка бомбичка с дълъг фитил. — Б.пр. ↑

В първия момент, в който я видя, светлината беше толкова ярка, че Харпър беше полузаслепена и не можеше да различи какво се беше спуснало над тях. Виждаше само огненочервен пламък, който се носеше между вана на WKLL и чалънджъра.

Онова се намираще на шест метра над пътя и продължаваше да се снижава, когато разтвори пламенни крила, за да разкрие огнена, чудовищна птица. Жегата нажежаваше въздуха наоколо — Харпър видя всичко това през сълзи. Обзе я изумление и страх. Хората, които бяха станали свидетели на облака във формата на гъба над Хирошима, сигурно бяха изпитвали същото. Това чудо беше седем метра от единия край на горящото си крило до другия. Разтвореният му клон беше достатъчно голям да погълне дете. Пера от сини и зелени пламъци, дълги по един метър, се поклацаха от опашката му. Не издаваше никакъв звук, освен порива на вятъра, който напомняше на преминаващ през подземен тунел влак.

Времето като че ли започна да се движи със скоростта на охлюв. Птицата застана на по-малко от три метра и половина от улицата. Асфалтът под нея започна да пуши и да вонява. Всеки прозорец наоколо отрази ярката светлина на Феникса.

Отново се раздвижи... както и Харпър.

Крилата му пореха въздуха и хвърляха топлина, сякаш някой беше забравил капака на печката отворен. Изпепеляваща химическа жегата заля улицата и чалънджърът се разклати от вихрушката. Харпър пълзеше към шофьорската врата.

Фениксът се спусна към белия ван. Едното му крило докосна живия плет и един храст пламна, превърна се в стена от пламъци. Птицата нападна отворената странична врата на превозното средство. Харпър видя, че стрелецът зад браунинга запищя и вдигна ръце пред лицето си. Предните врати се отвориха. Шофьорът и пътникът скочиха на улицата.

Масивната птица от пламъци удари толкова силно вана, че за момент автомобилът остана само на две гуми, килна се на една страна

и заплаши да се преобърне, преди да се стовари отново в начална позиция. Вътрешността му се изпълни с огън, с вършеещи крила от пламък. Един патрон експлодира с металическо *пуу!* Последва още един. След секунда 50-калибровите патрони гърмяха като пуканки — бам-бам-бам — в белия ван, проблясваха с всяка експлозия, удряха се в тавана, в стените, деформираха превозното средство отвътре.

Харпър се качи зад волана на чалънджъра на Бен и седна върху счупени стъкла. Ключовете бяха в стартера. Стоеше приведена, само надникваше над таблото, докато палеше колата.

Фрейтлайнърът обърна бавно, гумите дъвчеха сняг и пръст пред Вердюн авеню десет.

Харпър даде лоста на скорост и настъпи газта. Измина много малко разстояние — по-малко от пет метра — и наби спирачка. Чалънджърът изпищя недоволно, но спря близо до телефонния стълб, зад който се криеше Джейми. Момичето хукна да бяга, прекоси разстоянието, в което беше напълно открита, и се гмурна в колата. Казваше нещо, крещеше нещо, но Харпър не я чуваше и не ѝ пукаше.

Фениксът излезе от страничната врата на вана и протегна глава на комично дълъг врат, сякаш искаше да изпищя триумфално в нощта. Ванът продължаваше да се тресе и да подскача на амортизьорите си, докато амунициите пукаха като пуканки. Предното стъкло експлодира. Някой пищеше.

Харпър отново тръгна напред, заобиколи разтопената руина и спря до направената на решето полицейска кола. Бен излезе от нея, закуцука към своя автомобил и се хвърли на задната седалка по лице, краката му увиснаха от вратата. Въздухът миришеше неприятно на изгоряла гума.

Фрейтлайнърът изрева и се стрелна по улицата към вана и Феникса. Греблото му удари едната страна на еконолайна^[1] и го хвърли настрани, сякаш беше празна кутия от обувки. Ванът се плъзна, разхвърчаха се искри, покривът се изкриви. Камионът тръгна след него, удари го отново и го затътри към пресечката със Сагамор авеню. Фениксът излетя през зеещото предно стъкло и се стрелна към небето — беше доста по-малък, забеляза Харпър. Преди минути беше с размерите на самолет „Лиърджет“. Сега не беше по-голям от делтаплан.

Кракът ѝ намери педала на газта. Чалънджърът се стрелна напред достатъчно бързо, за да я залепи за седалката. Краката на Бен продължаваха да висят от задната врата. Той беше омотал ръцете си с предпазните колани, за да не падне от автомобила. Опитваше се да се издърпа вътре.

Харпър погледна към Нелсън Хайнрих, когато минаха покрай него, мъжът беше проснат по гръб на улицата, краката му бяха натрошени и премазани, изкривени в невъзможни ъгли. Дефибрилаторът беше върху гърдите му, пластмасовата му кутия беше цялата прогорена и в средата ѝ имаше дупка колкото юмрук. Според нея Нелсън беше мъртъв. Когато го отминаха, обаче се зачуди дали не го беше видяла да извърща глава към тях, докато се отдалечаваха.

Фрейтлайнърът изпълни улицата зад тях. Харпър кривна към паркинга пред изгорялата аптека. Чалънджърът се качи на тротоара и я подхвърли в седалката ѝ. Бронята застърга по бордюра и Бен изкрещя, все още висеше.

Зави към Сагамор авеню и настъпи газта. Пътят им беше осветен от бронзова светлина. Фениксът ги ескортира около четиристотин метра със своя месингов блясък, който правеше фаровете напълно ненужни... след което се спусна напред. За известно време летеше пред колата като огромно хвърчило от пламтящ огън. Направи едно последно гмуркане и ги изостави, издигна се в черната нощ и се изгуби над дърветата на изток.

Едно особено твърдо парче стъкло или стомана ръгаше Харпър в задника и тя бръкна под себе си, за да се отърве от него. Оказа се мобилният телефон, който Минди Скилинг използва, за да се обади на 911. Без да му мисли много, го пхна в джоба на якето си.

Никой не я видя.

---

[1] „Еконолайн“ — модел ванове на „Форд“. — Б.пр. ↑

Харпър не очакваше да се върне и да намери лазарета претъпкан, във всеки ъгъл горяха лампи, а въздухът беше влажен от всичките притиснати тела. От начина, по който хората я гледаха, разбра, още преди някой да ѝ е казал, че бяха в паника, и тя се запита откъде бяха разбрали за случилото се на Вердюн авеню.

Чакалнята беше пълна с Бдителни: Майкъл Линдквист, близначките Нейбърс, Чък Каргил, Боуи и още няколко, на които не им знаеше имената. Али също беше там и изглеждаше толкова изплашена, бледа, разсеяна и гладна, че не можеше да ѝ се сърди повече. Норма Хийлд стоеше в ъгъла и представляваше трепереща купчина бяла плът в рокля на цветя.

Онова, което най-много озадачи Харпър, беше присъствието на Каръл, увита в протрита розово-жълта роба, която беше толкова стара, че цветовете бяха изгубили яркостта си. Това се отнасяше и за самата Каръл. Кожата ѝ беше изпъната върху черепа ѝ, очите ѝ святкаха заплашително в орбитите си.

Харпър беше прехванала Бен през кръста, помагаше му да върви. Лявата му буза, лявата му предмишница, лявата му ръка и лявата буза на задника му бяха надупчени със стъклени иглички като кактус. Джейми вървеше точно след тях и влачеше хладилната чанта, която беше пълна с кръвна плазма. Бяха пролели много повече кръв, отколкото бяха донесли.

— Какво има? — попита Харпър. — Защо всички сте се...

— Пристъп — отвърна Каръл. — Баща ми получи пристъп. Докато ти беше навън, а той съвсем сам тук. Сърцето му спря. Той умря.

По-късно Ник обясни всичко на Харпър, като използва комбинация от езика на глухонемите и бележки. Той бил там по време на случилото се и държал ръката на Отец Стори, когато старият човек спрял да диша.

Ник изпаднал в нервна криза, когато тя тръгнала с Бен да ограбват линейка. Някак си разбрал какво ще се случи и бил сигурен, че някой ще умре. Майкъл Линдквист се опитал да го успокои. Хапнали боб, пили чай и поиграли на „Бойни кораби“. Втория път, в който Ник се прозял, Майкъл му казал, че е време за лягане, и макар Ник да казал, че не е изморен, заспал в леглото до това на дядо му за по-малко от пет минути.

Сънувал как някаква светлина пада в мрака, факла, изсипана от среднощно синьото небе. Тя паднала зад някакви хълмове и последвала червена експлозия. Светът започнал да се тресе и да трещи, сякаш някакво скрито скеле под зелената трева се разпадало. Ник се стреснал и се събудил, но тракането продължило.

Тогава видял как главата на Отец Стори се мята от страна на страна, а от ъгълчетата на устата му излизала пяна. Цялото му легло се тресяло и клатело. Ник побягнал към чакалнята, където Майкъл бил на смяна и разглеждал списанието си „Горският Рик“, което било по-старо и от самия Ник. Детето дръпнало Майки от дивана и го завело в отделението при леглото на Отец Стори. Младежът замръзнал на място, шокирал се.

Ник веднага прибягал до леглото и малката си раница, където се намирали дрехите, книгите и най-ценното му притежание в света през тази вечер — слайд свирката. Бутнал един прозорец и започнал да надува.

Не Пожарникаря се отзовал на повикването, а Али и половин дузина Бдителни. Докато отишли в отделението, Отец Стори бил застинал на място. Гърдите му престанали да водят тежката борба да се надигат и да спадат. Клепачите му придобили сива, грозна бледност.

Ник държал студената му, мършава ръка, която приличала на пергамент върху кокал, а Майкъл плачел като малко, осиротяло дете.

Али минала като хала между двамата. Използвала пръста си, за да почисти пяната и повръщаното от устата на Отец Стори, поставила устни върху неговите и издишала в дробовете му. Събрала пръстите на ръцете си и започнала да натиска центъра на гърдите му. Али се научила на КПП^[1] преди две лета в Кемп Уиндъм, неин инструктор бил Джон Рукууд. В известен смисъл Пожарникаря все пак беше откликнал на свирката.

Али извършвала процедурата около пет минути, дълго, отчаяно, мълчаливо, безвременно време, натискала с ръце гърдите му и дишала в устата му пред все по-нарастващата аудитория. Но едва след като Каръл пристигнала — след като дръпнала завесата и изпищяла „Татко!“ Отец Стори се изкашлял, задавил се и с изморена въздишка започнал да диша сам.

Лея Каръл го извика обратно от мъртвите, написа Ник.

Сестра ти го е повикала, написа в отговор Харпър, но остана с неприятното усещане, че повечето хора ще смятат като детето и ще припишат на Каръл някакво чудо. В крайна сметка тя всеки ден отблъскваше смъртта, като ги караше да пеят. Различно ли беше това? За пореден път тя се беше изправила пред смъртта, въоръжена единствено с гласа си, и за пореден път обреченият беше спасен.

Харпър прекара един час до леглото на Отец Стори, махна системата, с която го хранеше през носа, и му пусна нова, смени му памперса и калъфката на възглавницата, която беше изцапана с неприятна на мирис смесица от повръщано и кръв. Пулсът му беше ясен, но непостоянен, забързваше и забавяше, след което отново забързваше. Лицето му беше сиво и бледо, а клепачите му бяха леко отворени и под тях се виждаше бялото на очите му.

Удар, помисли си Харпър. Получил беше удар. Независимо на какво се беше надявала или вярвала дотогава, сега осъзна, че вероятно добрият старец никога вече нямаше да отвори очи или да ѝ се усмихне.

Извади пинцет, стерилен конец, игла, бинтове и йод и отиде да потърси Бен Патчет. Дотогава вече беше ранно утро, светлината беше водниста и слаба и по перфектен начин изобразяваше чувствата ѝ в момента.

Намери Бен и Каръл в чакалнята. Мъжът беше седнал само на едната буза на задника си на ръба на масичката за кафе, гледаше да не допира другата. Методично вадеше най-големите парчета стъкла от лицето и ръката си и вече беше натрупал купчинка от тях: блестящи късчета и яркочервени кристалчета.

По-голямата част от хората си бяха отишли. Майкъл и Али бяха останали. Бяха седнали на дивана и се държаха за ръце. Майкъл беше спрял да плаче, но на бузите му бяха останали бели линии, които показваха откъде бяха минали сълзите му. Джейми се беше облегнала на вратата. Едната страна на лицето ѝ беше подута и червена.

— Той умира — каза Каръл.

— Стабилен е. Получава течности. Мисля, че засега е добре. Изморена си, Каръл. Трябва да се прибираш у дома. Опитай се да си починеш. Баща ти има нужда да си силна.

— Да. Ще бъда. Имам намерение да сторя точно това. Да бъда силна. — Каръл изгледа Харпър с трескав, невъзмутим поглед. — Искам да ти споделя нещо. Ако баща ми беше умрял, някой в този лагер — може би *няколко* души даже — щяха да се зарадват. Който и да го е треснал в главата, сега се надява да умре. Искаш да лекуваш болести? Има хора на това място, които желаят смъртта на баща ми от дъното на душата си. Вероятно желаят и аз да умра. Не знам защо. Не мога да намеря никакъв смисъл. Просто искам всички да сме в безопасност... в безопасност и да се отнасяме добре един с друг. Но има хора, които желаят баща ми да го няма, които желаят *мен* да ме няма, които желаят да ни разкъсат и да ни настроят един срещу друг. Това е болест, сестра Уилоус, и нищо, което си взела със себе си от онази линейка, не може да я излекува. Не може да бъде излекувана. Може само да бъде изрязана.

Харпър сметна, че Каръл звучи преуморена и превъзбудена, и не ѝ се стори необходимо да отговаря. Премести поглед върху Али. Искаше да ѝ благодари, че беше спасила живота на Отец Стори, но когато отвори уста, си спомни как момичето просто беше стояло и наблюдавало как приятелките ѝ ритяха сняг отгоре ѝ и подстригаха косата ѝ. Думите умряха, преди да стигнат до устните ѝ.

Вместо това се обърна към Бен:

— Ела в отделението и си свали панталона. Искам да почистя раните ти.

Преди Патчет да успее да се изправи, Каръл заговори отново:

— Веднъж остави баща ми и едва не беше заловена. Остави го втори път и той почти не умря. *Всъщност* умря. Но беше призван обратно. Повече няма да го оставяш. Ще стоиш тук в лазарета, докато не се оправи.

— Каръл — отвърна Харпър, като даваше всичко от себе си да бъде мила, — не мога да ти обещаая, че *ще* се възстанови. Не искам да те заблуждавам за шансовете му.

— Аз също не искам да те заблуждавам за твоите — отвърна жената. — Може би си мислиш, че като умре, ще се освободи място за теб и за Пожарникаря...

— *Какво?* — опули се насреща ѝ Харп.

— ... но когато времето на баща ми в този лагер приключи, твоето също приключва, сестра Уилоус. Ако той умре, ти *приключваш* тук. Искам да си наясно със залозите. Сама каза, че е време да бъда силна. Съгласна съм. Трябва да бъда достатъчно силна, за да държа хората изкъсо, и смятам точно това да направя.

Драконовата люспа започна да лази по гърдите на Харпър, да я боде болезнено и да се нагрива.

— Ще сторя всичко, на което съм способна — обеща тя, като се опитваше да говори с равен глас. — Обичам баща ти. Както и Джон. Той няма никакво желание да поема управлението или да ръководи шоуто. Нито пък аз! Каръл, искам безопасно място, на което да родя бебето си. Това е всичко. Не желая да подривам някого или нещо. Но трябва да разбереш — ако той умре — въпреки всичките ми усилия...

— Ако това се случи, заминаваш — отвърна Каръл. Изведнъж гласът ѝ беше станал изключително спокоен. Стоеше по-изправена, позата ѝ беше царска. — Затова вярвам, че няма да се случи.

Харпър дишаше бързо и на пресекулки. За втори път за една вечер се чувстваше хваната в капана на смъртоносен огън.

— *Не мога* да обещаая, че ще успея да го поддържам жив, Каръл. Никой не може да обещае подобно нещо. Той беше сериозно ранен и възрастта му прави пълното възстановяване... малко вероятно. — Млъкна за момент, след което добави: — Не мислиш това, което говориш. Отпращането ми ще постави целия лагер в опасност. Какво ще стане, ако бъда заловена от хора като тези, които се опитаха да ни

убият тази вечер? Ще ме принудят да им кажа всичко, което знам... така казва Бен.

— Не и ако бебето ти е тук при нас — отвърна Каръл. — Тогава ще си държиш устата затворена, независимо какво ти причиняват. Разбира се, няма да те отпратя, преди да си родила, независимо какво ще се случи с баща ми. И естествено, няма да наказвам новороденото, като го отпратя с теб. Не бива да се отнасяме така с децата. Не. Ако баща ми умре, ти си заминаваш, но бебето ще остане тук с нас, за да си подсигуриш мълчанието ти. Самата аз ще се грижа за него.

---

[1] КПР (кардиопулмонарна реанимация) — животоспасяваща техника, която се състои от масаж и обдишване. — Б.пр. ↑

Харпър изтегли черния конец през бузата на Бен. Мъжът затвори очи и сбърчи лице от болка. Тя дръпна рязко нишката, за да го накара да погледне към нея.

— Чу ли я? — попита го шепнешком. Сърцето ѝ все още препускаше в гърдите. — Бен. Чу ли тази лудост, която изрече?

Патчет стоеше на леглото ѝ. Намираха се в отделението, далеч от останалите, никой не можеше да ги чуе, освен Отец Стори и Ник, но те и двамата не слушаха.

Армии от висулки се топяха на млечното сияние на слънцето през прозорците. Бен си пое дъх.

— Сестра? Би ли била така добра да оставиш лицето върху черепа ми? Свикнал съм с него.

Харпър изсъска:

— Не мога да обещавам на *никого*, че ще опазя Отец Стори жив. Не мога да обещавам, че ще го спася. Искам да знам какво смяташ да правиш, ако умре. Ти ли ще си този, който ще изтръгне бебето от ръцете ми?

— Не! Не. Няма да ти отнема детето, Харпър — отвърна шепнешком Бен. — Но съм сигурен, че доста от другите ще го сторят, ако Каръл им каже, че трябва да се направи. Джейми Клоуз. Норма Хийлд.

— И ти просто ще стоиш и ще ги оставиш да го направят?

Една сянка се раздвижи между отделението и чакалнята. Каръл? Али?

Бен си пое дълбоко въздух и когато заговори отново, гласът му беше толкова силен, че можеха да го чуят в другото помещение и вероятно чак до столовата.

— Почти всеки в този лагер е бил отнет от някого. Бебето ти ще се чувства намясто тук. Няма да ми е приятно да го видя да се случва, но трябваше да свикна с доста неща, които не харесвам. Убеден съм, че мога да се справя с още едно. Не желая да се договарям скришом с теб или да бъда част от тайна кампания срещу Майка Каръл. Хората,

които шепнат, не са в хармония с останалите в лагера, а единственият начин да оцелеем, е да говорим с един...

— О, я се разкарай — прекъсна го Харпър и го бодна по лицето с иглата, за да му направи шев, от който нямаше нужда.

Мина почти цяла седмица, преди да включи телефона.

През цялото това време го държа в джоба на долнището си. По няколко пъти на ден слагаше ръка върху него, за да се увери, че още е там. Успокояваше се да движи пръст по стъклената му предница и по гладките му стоманени извивки.

Все още не смееше да го използва. През първите няколко дни, след като се върнаха от набега, имаше усещането, че е под постоянно наблюдение. Винаги имаше по някой от Бдителните в чакалнята — уж, за да защитават Отец Стори — и тези пазачи постоянно дърпаха завесата и си пъхаха главите в отделението, поради една причина или друга. Дори не смееше да опита да го скрие на тавана с дневника на Харолд. Чувстваше, че има голяма вероятност някой да влезе, докато беше качена на стола и махаше панела.

Набеляза си дата, на която се зарече, че ще използва телефона. Рожденият ден на баща ѝ беше на деветнайсети. Щеше да навърши шейсет и една, ако още беше жив. Само дето самовъздържанието ѝ не издържа дотогава.

Събуди се рано сутринта на седемнайсети с контракции, бяха достатъчно силни, за да я накарат да стене. Вътрешностите ѝ бяха като сурово тесто в ръцете на едър пекар, който протяжно, методично и брутално мачкаше всеки сантиметър от него. Чувството беше като болките при диария, на челото ѝ беше избила пот.

Сестрата в нея идентифицира тези ритмични свивания като Бракстън-Хикс контракции^[1], просто малко упражнение за предстоящото събитие. Бъдещата майка се опасяваше, да не би да ражда преждевременно. Беше в двайсет и осмата седмица.

Подобно нещо не беше невъзможно, особено за жена, която е била изложена на всякакъв вид стрес, престрелки и касапници. Идеята, че може да започва да ражда — че бебето може да започне да излиза *точно в този момент* — я накара да се чувства в асансьор, който тъкмо е започнал да пада, защото въжетото се е скъсало.

Преди да се панира напълно, контракциите заглъхнаха и оставиха вътрешностите ѝ газирани, сякаш беше изпила студена кока-кола. Кръвта туптеше в ушите ѝ. Хрумна ѝ мисълта, че трябва да осъществи този разговор днес, сега и да уведоми баща си, че се надява да го дари с внук за рождения му ден. Невероятно беше да смята, че родителите ѝ не знаят, че е бременна... или че все още е жива. Майка ѝ щеше да се разпищи, наистина да се разпищи.

Ник спеше на една страна на леглото си, едната му ръка беше свита под бузата му. Харпър нямаше опасения, че ще го събуди. Той щеше да продължи да спи, дори да се обадеше до ухото му. Подът беше толкова студен, че ѝ причиняваше болка, като вървеше боса по него. Дръпна завесата, за да хвърли поглед към чакалнята. Момчето там, едно хлапе, на име Хъд Лури, което често ходеше за риба с Дон Люистън, спеше на дивана, а пушката му беше оставена на пода. Това дете определено щеше да яде камък за закуска, ако Бен Патчет минеше да го провери.

Отиде в тоалетната и заключи вратата. Седна на капака на гърнето и включи телефона. Имаше по-малко от четвърт заряд батерия и само една чертичка обхват. Взира се в плоския, стъклен, невъзможно цветен дисплей за десетина секунди, след което набра по спомен номера на майка си и натисна бутона за осъществяване на обаждане.

Телефонът издаде странно съскане, което трая три секунди. След това се задейства запис на огорчен, обвинителен женски глас:

— Номерът, който сте набрали, вече не съществува. Моля проверете комбинацията от цифри и опитайте отново.

Пробва с този на баща си. Апаратът издаде поредица от бързи избишквания, сякаш някой изпращаше морзово съобщение. Те бяха последвани от изключително неприятен звук и се наложи да затвори.

Следващата ѝ идея беше да изпрати имейл. Отвори уеб браузъра на телефона, за да влезе в своя Gmail акаунт. Зачака, дишайки на пресекулки, да се появи страницата за въвеждане на данните. Не се получи.

Вместо това беше пренасочена на страницата на Гугъл. Само дето сега беше различна. На голяма празна страница в средата не пишеше:

GOOGLE

а думата:

GOODBY^[2].

Под нея беше кутийката за търсене и двата добре познати бутона. Когато за последно посети Гугъл, единият от тези бутони гласеше „Гугъл търсене“, а другият — „Чувствам се късметлия“. Сега бутонът отляво твърдеше следното:

НАШЕТО ТЪРСЕНЕ ПРИКЛЮЧИ.

Този отдясно гласеше:

БЯХМЕ ТАКИВА КЪСМЕТЛИИ.

Поради някаква причина — може би защото все още беше разтърсена от силните си контракции — дланите на Харпър се изпотиха и се почувства неприятно да види страницата на Гугъл обезобразена по този начин. Предположи, че нищо хубаво няма да излезе от едно търсене, но въпреки това въведе „Гугъл поща“ в текстовото поле и натисна Enter.

Вместо да получи резултатите от търсенето си, думите, които написа в кутийката, изсъскаха, почерняха и се разпаднаха на пикселизирана пепел. Черни следи от дигитален пушек се заиздига от купчините изгорели трохи.

Нелепо беше да плаче, защото Гугъл вече не работеше, но за момент ѝ се прииска да стори точно това. Идеята, че той може да се срине и да спре да съществува, беше също толкова трудна за преглъщане, колкото падането на Кулите близнаци. Гугъл изглеждаше неотменна част от културния пейзаж.

Може би не ѝ се плачеше само за Гугъл, а за всичко — за всички добри, умни и практични творения, които се изплъзваха от тях и потъваха в миналото. Липсваха ѝ писането на съобщения, телевизията, Инстаграм, микровълновите, топлите душеве, шопинг терапията и качественото фъстъчено масло. Зачуди се дали все още някой отглеждаше фъстъци и ѝ стана лошо. Когато преглътна усети, че плаче. Всичко ѝ липсваше, но най-вече ѝ липсваха майка ѝ, баща ѝ и брат ѝ и за първи път си позволи да приеме възможността, че може никога повече да не ги чуе.

Харпър не искаше да събуди хлапето в чакалнята с неочакван хлип. Стисна телефона с две ръце, притисна пръсти в устата си и изля мъката си. Накрая, когато се овладя, целуна дисплея на телефона и каза:

— Честит рожден ден, татко!

След което го изключи.

Върна се в отделението и скри апарата при дневника на тавана. Шмугна се под завивките си и си поплака върху възглавницата.

Съвсем скоро приключи със сълзите и се почувства сънена и спокойна. Бебето натисна с ръка твърдата влакнеста стена на своята килия, пръстчетата му бяха разперени можеше да ги усети, беше сигурна — и я потупа малко грубо. Харпър допря ръка до неговата, разделяше ги само сантиметър кожа.

— Сега сме само двамата, дечко — каза тя, но разбира се, бяха само двамата от месеци.

---

[1] Бракстън-Хикс контракции (т.нар. фалшиви контракции) — маточни контракции, които се появяват около шестата седмица на бременността, но започват да се усещат с напредването ѝ. — Б.пр. ↑

[2] Goodby (англ.) — „довиждане, сбогом“. — Б.пр. ↑

Тази нощ сънува Джейкъб за първи път от месеци. Сънува Джейкъб и фрейтлайнъра му, фаровете, които връхлитаха отгоре ѝ, и двигателя, който пищеше по-омразно от кой да е човешки глас.

Джейкъб вече не беше сам.

В съня — колко любопитно! — Нелсън Хайнрих беше с него.

Четири дни след като скри телефона на място, на което нямаше да я изкушава. Майкъл Линдквист беше на пост в лазарета. Той дойде да я види веднага щом застъпи на смяна.

— Госпожо? — Момчето пъкна глава между завесите като Жабока Кърмит, който нервно разглежда вечерната аудитория. — Може ли да говоря с теб за нещо?

— Разбира се — отвърна тя. — Не е нужно да имаш запазен час. Всички форми на здравни осигуровки се приемат.

Младежът седна на нейното легло и Харпър дръпна светлозелената завеса между тях и Ник, за да говорят спокойно. Според нея щеше да я помоли да му направи профилактичен преглед.

Вместо това Майкъл извади някакъв лист от джоба си и ѝ го подаде.

— Помислих си, че вероятно ще искаш да го прочетеш на усамотено място. Никога не знаеш кога ще се появи господин Патчет, за да се увери, че всички са добри момчета и момичета.

Харпър разгърна листа и започна да чете.

Скъпа госпожице Уилоус,

Случилото се с теб онази нощ в гората е изцяло по моя вина. Можех да ги спра по всяко време, но не го сторих. Не очаквам от теб да ми простиш, но се надявам един ден да си възвърна уважението ти или поне доверието ти. Бих ти се извинила лично, но напоследък гневя абсолютно всички и съм наказана в спалното помещение, затова се налага да се изразявам по този начин. Съжалявам, госпожице Уилоус. Не съм искала да бъдеш наранена. Не съм искала никой да бъде наранен. Такава съм глупачка.

Ако има нещо, което мога да направя, за да ти помогна, само кажи на Майк. Така ми се иска да мога да ти се реванширам. Ти заслужаваш абсолютно всичко. Също така: благодаря ти, че си влязла в ролята на майка на брат

ми. Ти си по-добро семейство за него от мен самата. Моля те, кажи му, че си мисля за него и че ми липсва. Докато сме на темата, целуни дядо ми от мен.

Моля те моля те моля те внимавай!

Надявам се един ден пак твоя приятелка, Али

Майкъл стоеше със сплетени пръсти и стиснати между коленете ръце. Изглеждаше блед и не можеше да спре да поклаща единия си крак.

— Благодаря ти, че ми донесе това. Знам, че можеше да си навлечеш много неприятности с пренасянето на тайни съобщения.

Младежът сви рамене.

— Не беше кой знае какво.

— Но е. — Харпър се почувства прекрасно, почувства се свободна като десетгодишно момиче през първия ден на лятната ваканция. Вече беше простила всичко на Али. Такава си беше, прощаваше бързо и с лека ръка и не изпитваше повече лоши чувства. Отново погледна писмото и се намръщи. — Какво има предвид с това, че е наказана в спалното помещение?

Очите на Майкъл се ококориха комично от изненада. Той имаше най-откритото лице, което Харпър беше виждала.

— Не знаеш ли? Не. Разбира се, че няма как да знаеш. Почти не напускаш това място. Нощта, в която ограбихте линейката, Али отиде да види Пожарникаря и да му разкаже какво се случва. Тя е причината да изпрати Феникса, за да се увери, че всички ще се приберете живи и здрави. Оттогава Али живее в един скапан свят. Каръл я изгони от Бдителните и я накара да носи камък в устата си цели три дни. Според Каръл, Али е избрала страна срещу нея и така я кара да изглежда глупаво. Има право да излиза от спалното единствено за кухненските си задължения и за посещенията в параклиса. Вече не сияе, когато всички запеем! Просто стои с наведена глава и не поглежда никого.

— Това момиче спаси живота на Том Стори — сопна се Харпър. — Как е възможно Каръл да я накаже за това, че е спасила живота на Том?

— Хм — отвърна Майкъл.

— Какво?

— Историята, която се носи в лагера, е, че Али се е *отказала* от опитите си да спаси живота на Отец Стори и просто е стояла настрана и е плачела, когато Каръл е влязла и е призовала баща си обратно, като е изкрещяла името му. Повикала е Отец Стори от дълбините на Блясъка, където отиват всички, когато умрат.

— Али не е... не е била... глупости! *Ти* си бил там, не им ли каза... някой не обясни ли какво в действителност се е...

Главата на Майкъл като че ли потъна между раменете му, а лицето му придоби виновно изражение.

— Човек трябва да внимава какви истории разпространява в последно време. Каръл и Бен имат свои версии на случилото се. Няма място за други. Когато Али каза, че не е вярно и че тя го е направила, Бен отново ѝ даде камък за неуважение на властите. Напоследък хората в лагера... е, може би си чула, че вече говорим само с един глас. — Главата му потъна още повече. Сведе поглед. — Ненавиждам всичко това, да знаеш. Всичко. Не само случващото се с Али, но и поведението на Каръл. Толкова е подозрителна, изнервена и готова да коли и беси. Назначила е патрули да обикалят около хижата ѝ, защото си мисли, че една нощ е видяла движещи се сенки сред дърветата. Емили Уотърман излезе от столовата, смеейки се, и Каръл реши, че се смее на *нея*, затова ѝ даде камък. Емили плака ли, плака. Тя е просто дете.

Майкъл сви единия си крак. Връзките на обувките му бяха развързани и се мятаха напред-назад под леглото. След малко попита:

— Може ли да ти кажа нещо лично, госпожо?

— Разбира се.

— Много хора не знаят, че веднъж се опитах да се самоубия. Веднага след като сестрите ми изгоряха. Криех се в онова, което остана от къщата ни — тя беше изгоряла наполовина. Родителите ми ги нямаше. Сестрите ми бяха... онези момичешки въглени в дневната. Просто исках всичко да изчезне. Не исках никога вече да помирисвам пушек. Не исках да съм сам. Имах малко скутерче „Хонда“, с което разнасях пици. Запалих го в гаража и зачаках изгорелите газове да ме убият. В началото ме заболя главата, след което повърнах. Накрая припаднах. Бях в безсъзнание около четиресет минути, преди на скутерчето да му свърши бензинът, и тогава се събудих. Не мисля, че

гаражът беше изолиран. Няколко дни след това просто се скитах. Имах план да отида до океана и да отмия вонята от себе си.

Харпър си спомни своята разходка до океана онази сутрин, скоро след като пристигна в лагера. Запита се дали Майкъл не беше отишъл при водата поради същата причина като нея, в търсене на последното студено гмуркане в тихия мрак, където се криеха спокойствието и бягството от самотата.

— Тогава чух някакви момичета да пеят. Пееха много хубаво с ясни, приятни гласове. Аз... аз бях толкова зомбиран, че си помислих, че са сестрите ми, които ме призовават. Излязох от гората и се озовах в Монюмънт Парк. Видях, че това не са сестрите ми. Бяха Али, Каръл, Сара Стори, Пожарникаря и още няколко други. Пееха една много стара песен, онази, в която пичът казва, че не знае много за историята. Мисля, че беше Сам Кук? Всички пееха и сияеха, бяха някак си смирени. Погледнаха ме така, сякаш цял ден ме бяха чакали да се появя. Седнах, за да ги гледам и слушам, и по някое време Каръл се намести до мен с влажна кърпа и започна да чисти мръсотията от лицето ми. Тя каза: „О, я виж! Има момче тук отдолу!“. Аз се разплаках, а тя просто се разсмя и продължи: „И така можеш да почистиш мръсотията от себе си“. Ходех бос и тя се наведе и изчисти кръвта и боклуците от краката ми. Щях да умра, ако сторех нещо, което да я нарани. Смятах, че никой никога няма да ме обича, както майка ми и сестрите ми ме обичаха, и тогава дойдох тук.

Младежът млъкна за момент, като че ли му беше трудно да продължи, въздъхна и когато заговори отново, почти шепнесе:

— Онова, което Каръл каза, че ще ти отнеме бебето: не знам как може дори да си *помисли* нещо подобно. Не може така. А и начинът, по който се отнася с Али. Племенница ѝ е, а като че ли постоянно има камък в устата, всеки ден, и никога не го изплюва, защото така ще признае поражението си. Али би предпочела да умре от глад преди това. Знаеш я каква е. И после... след параклиса, след като сме пели от дъното на душите си, се връщам на себе си и главата ми бучи като онзи път, в който се опитах да се самоубия в гаража. Понякога си мисля, че начинът, по който се отдаваме на Бляска сега, *също* е един вид малко самоубийство. — Майки подсмръкна и Харпър осъзна, че е на ръба да се разплаче. — Положението беше по-добро. Нещата тук бяха по-

добри. Както и да е. Али го казва в писмото. Не си сама. Имаш нас. Али и мен.

— Благодаря ти, Майкъл.

— Има ли нещо, което мога да направя за теб?

— Да. Има. Но ако смяташ, че е прекалено много, можеш да откажеш. Не си мисли, че трябва да вършиш нещо, което смяташ, че ще те изложи на риск.

— Охо — отвърна младежът. — Смятах, че ще искаш да ти внеса малко сметана за кафето. Предполагам, че мислиш на едро.

— Има ли начин да се измъкна от тук за час, за да се видя с Пожарникаря? И ако има, ще наглеждаш ли Отец Стори, докато ме няма?

Майкъл пребледня.

— Съжалявам. Не биваше да те моля.

— Не — отвърна младежът. Всичко е наред. Ще те покрия, ако господин Патчет се появи. Мога да дръпна завесата на леглото ти, да сложа няколко възглавници под завивката ти и да му кажа, че подремваш. Просто... ако ти помогна да се измъкнеш... ако те събера с Пожарникаря... обещавах ли, че ще се върнеш? Няма да скочите в първата кола и да избягате тази вечер, нали?

От всички неща, които можеше да каже или да попита, Харпър не очакваше да е точно това.

— О, Майкъл, разбира се, че няма. Не бих изоставила Отец Стори в настоящото му състояние.

— Добре. Защото *не можеш* да напуснеш лагера. Младежът се изправи в леглото и я сграбчи за китката. — Не и без да вземеш Али и мен.

Харпър се спусна по хълма през хапещия студ, който щипеше ноздрите ѝ и причиняваше болка на дробовете ѝ. Дъхът ѝ димеше, сякаш беше на път да направи голям дракон, да изгори от вьтре навън.

Най-студено беше край водата, откритото ѝ лице направо замръзваше. Тънка струйка дим се издигаше от малкия комин на бараката на Пожарникаря, единственият признак на живот в целия замръзнал свят. Не ѝ харесваше идеята да дойде на дока, чувстваше се открита и очакваше всеки момент някой да ѝ се разкрещи. Но никой не я видя, а самият док беше скрит от камбанарията от високи вечнозелени дървета. Качи се в лодката и отвърза въжето. Веднъж влязла във водата, вече се разкриваше (очите от камбаната виждат всички на поляната), но небето беше без луна и звезди и може би в този мрак нямаше да бъде забелязана.

Този път успя да стигне до бараката, без да си изгуби ботушите в калта. Тя беше замръзнала до твърдостта на плочки. Харпър почука на рамката на вратата. Когато никой не ѝ отговори, почука отново. Отвьтре се носеше миризма на пушек и болест.

— Отключено е — каза Пожарникаря.

Влезе в малката стая, която беше задушливо топла и осветена от златистия огън от отворената печка.

Джон беше в леглото, чаршафът беше увит около кръста и краката му, ръката му беше в мръсния му слинг. В помещението миришеше на храчки, а дишането му беше затруднено.

Харпър си придърпа един стол и седна на него. Наведе се и постави бузата си върху голите му гърди. Кожата му гореше и миришеше на сандалово дърво и пот. Драконовата люспа красеше гърдите му в плетеници, които наподобяваха персийски килим.

— Дишай нормално — нареди му тя. — Не съм си донесла стетоскоп.

— Бях започнал да се оправям.

— Млъкни. Прослушвам те.

Когато вдишваше, хъхреше леко, сякаш някой мачкаше целофан.

— Мамка му — каза Харпър. — Развил си ателектаза^[1]. Нямам термометър, но не ми е необходим, за да видя, че имаш треска. Мамка му, мамка му. Не разбирам.

— Мисля, че „Ателектаза“ е един от първите албуми на „Дженезис“. От онези, преди Фил Колинс да поеме вокалните партии и да се превърнат в недодялан MTV боклук.

— Това е просто префърцунен термин за определен вид пневмония. Среща се като усложнение при счупени ребра, но не съм очаквала да се случи при човек на твоята възраст. Пушил ли си?

— Не. Знаеш, че нямам цигари.

— Дишаш ли чист въздух?

— Доста.

Харпър присви очи.

— Колко дълго е това доста?

— Ами осемнайсет часа? Плюс-минус два-три?

— Защо си стоял навън *осемнайсет* часа?

— Нямах такова намерение. Припаднах. Винаги припадам, когато изпратя Феникс някъде. — Пожарникаря я дари с извинителна усмивка. — Мисля, че бях прекалено слаб. Не бях готов да създам такъв. Струваше ми прекалено много. Макар че добре сторих, като го пратих. Сякаш картечницата им не беше достатъчна, ами този снегорин, който бившият ти кара, е същински „Панцер“...

— Чакай малко. Я върни. Откъде знаеш, че Джейкъб се е появил на Вердюн авеню? Кой ти каза?

— Никой нищо не ми е казвал. Бях там с теб.

— Какво имаш предвид, че си бил *там* с мен?

Джон въздъхна, потръпна и притисна премазаната си страна със здравата си ръка.

— Скри се зад колата на Бен, когато стрелбата започна. Нелсън умря първи, беше разкъсан на улицата. След това снегоринът блъсна линейката и Минди Скилинг беше премазана под нея. После ти се качи в колата на Патчет и я подкара като пилот на НАСКАР. Спомням си всичко до момента, в който бившият ти блъсна вана и едва не ме премаза. Едва не премаза Феникса, имам предвид.

Харпър не можеше да асимилира изреченото. Досега смяташе, че Фениксът е величествено пиротехническо шоу, което някак си можеше да се управлява от разстояние, нещо подобно на самолет с

дистанционно управление. Кукла от пламъци, чиито конци се дърпаха от Джон Рукууд на неговия остров.

Мъжът обаче можеше да си спомни сблъсъка си с Джейкъб и Марлборо Мен, като че ли се беше борил с тях лично, концепцията, която Харпър намираше за объркваща и дразнеща, защото Пожарникаря обичаше да бъде внушителен и мистериозен.

— Не е възможно. Не може да си видял всичко това.

— О, да не се увличаме. Просто е невероятно. Освен това не съм казал, че съм го видял. *Не* съм го видял. Но го *помня*. — Джон усети, че е готова да го прекъсне, и вдигна ръка, за да предотврати евентуалните въпроси. Наясно си, че с времето драконовата люспа се просмуква в човешкия мозък. Слуша мислите и чувствата ти и реагира на тях. По природа е дендритна и се свързва с ума.

— Да. Затова хората се запалват, когато се страхуват или са подложени на стрес. Паниката освобождава кортизол. Драконовата люспа реагира на кортизола и приема, че гостоприемникът не е в безопасност. Изригва в пламъци и произвежда много пепел, за да може да се разпространи и да си намери по-добър дом за живеене.

Пожарникаря я изгледа с възхищение.

— Да. Точно такъв е механизмът. С кого си говорила?

— Харолд Крос — отвърна Харпър, доволна, че веднъж и тя беше успяла да го изненада.

Джон обмисли отговора и ъгълчето на устата му се изви в усмивка.

— Намерила си дневника му. Ще ми се да му хвърля един поглед някой път.

— Може би, след като приключи с него отвърна тя. Кортизолът е причината за спонтанното възпламеняване. Но окситоцинът, социалният хормон, успокоява драконовата люспа. Всеки път, в който изпитваш удоволствие от груповото одобрение, увеличаваш сигурността на люспата и тя няма да те изгори. Това го разбрах. *Не* мога да разбера обаче как е възможно да се намираш в бараката си и да виждаш неща, които се случват на три километра от тук.

— Вече ти казах, не съм ги *видял*. *Помня* ги. Има разлика. В сърцевината на Феникса има горящ облак от драконова люспа. Тази драконова люспа съдържа грубо копие на мислите, чувствата и реакциите ми. Нещо като външен мозък. Когато всичко приключи,

птицата се върна при мен, нейното гнездо, и умря. Пепелта се посипа отгоре ми като сняг, докато бях в безсъзнание на брега и в следващите часове *сънувах* всичко, което Фениксът направи и видя. Случилото се ми се показва, първоначално бяха само откъслечни епизоди, но накрая и цялата ужасна сцена.

Харпър претегли мисълта в главата си. Пепел, която можеше да мисли, пламък, който беше жив, и спора, която можеше да разменя импулси и спомени с човешкия разум. Всичко това беше, помисли си жената, точно от онези фантастични безсмислици, с които еволюцията винаги изненадваше. Природата беше ловка в магическите трикове.

Хари заговори отново, този път на съвсем различна тема:

— Трябва ти лечение с антибиотици. За твой късмет, имам такива. Ще изпратя Майкъл с шишенце азитромицин. Трябва да успее да дойде по време на смяната на часовите призори. Хайде, господин Рукууд, да хвърлим един поглед на ръката ти.

— Да разбирам ли, че ти си заета и затова няма да ми донесеш лекарството?

Харпър отказа да срещне погледа му. Вместо това нежно разхлаби слинга и изпъна лакътя му. Пожарникаря се намръщи, но според нея беше по-скоро от очакването за болка, отколкото от самата болка.

— Нещата се влошават, Джон. Затворена съм в лазарета под домашен арест и не ми е позволено да оставям Отец Стори. Тази нощ съм тук, защото Майкъл е дежурен, а той вече не играе по правилата на Каръл. Нито пък Али, която е под постоянен домашен арест в женското спално помещение. Майки се страхуваше, че ако дойда да те видя, повече няма да се върна. Не искаше да си тръгвам без него. — Харпър обмисли нещата за момент. — Въпрос на време е, преди няколко дезертъори да се пробват да избягат. Да напълнят две-три коли с провизии и да се ометат. Рене вече спомена, че има намерение да си тръгне с Дон, затворниците и още неколцина други.

— Къде ще отидете?

— О, не знам дали ще тръгна с тях, независимо какво си мисли Майкъл. Няма да е честно да изоставя Отец Стори, докато все още има шанс за него.

Пожарникаря направи нещо странно. Погледна покрай нея към печката... след което се наведе и заговори с тих глас, сякаш не искаше

някой да го чуе:

— Възхищавам се на безразсъдството ти повече от всеки друг, Харпър, но в този случай не си права. Първата ти отговорност е към теб и бебето, не към Том Стори. Той има най-голямото сърце, което някога съм виждал в човек, и съм сигурен, че няма да иска да останеш заради него. Той е в безсъзнание... колко стана? Шест седмици? Седем? След като го удариха в главата? На седемдесетгодишна възраст? Той е пътник. Няма да се върне.

— Има случаи на хора, които са се възстановявали и от по-лошо. — Докато изричаше тези думи. Харпър се запита дали наистина знаеше каква е разликата между диагноза и отричане. — Освен това, Джон, остават ми около девет седмици? Може би дори осем? Трябва да родя някъде това бебе. Лазаретът е добро място. Не знам дали мога да открия по-добро. Дон може да го изроди. Извадил е доста риба — сигурен съм, че може да извади още една. Точно сега, толкова близо до термина ми, не бих напуснала лагера, освен ако не ми е оставен друг избор. — Не спомена, че ако Отец Стори умреше, наистина нямаше да има друг избор. Щеше да избяга с бебето или да бъде прокудена без него. Не искаше да безпокои Джон още повече, като му разкажеше за заплахите на Каръл, поне не сега. Той беше болен, пребит и трескав, дробовете му бяха пълни с мръсна влага. Работата ѝ беше да осигурява съчувствие и грижи, а не да ги предизвиква.

Изправи се, претърси чекмеджетата под работната маса и се върна с ножица. Срязва мръсната лента от китката му. Все още беше подута и гротескно обезцветена, но за сметка на това не беше много вдървена, когато го накара да я завърти. Нямаше нужда да я превързва отново.

— Мисля, че не се нуждаеш повече от слинга. Но остави ортезата на лакътя си, докато не започнеш да си свиваш ръката, без да имаш остра болка. И се *опитай* да не я натоварваш, за да си почине. Докато не мине още малко време, през което да се излекуваш, по-добре се задоволи само с интелектуална мастурбация. Не искаме да подлагаме китката ти на ненужно натоварване.

За първи път Пожарникаря остана безмълвен.

Харпър седна отново и каза:

— Майкъл няма да напусне лагера без Али. Али от своя страна няма да си тръгне без Ник. Изплашена съм до смърт, като си помисля,

че може да си тръгнат от тук и да си опитат късмета навън в пустошта. *Ти* какво мислиш? Ще са в безопасност, ако са с теб. Можеш да се грижиш за тях: за Али и Ник.

За момент погледът на Джон се премести към печката зад нея и отново се заби в земята.

— Мислиш ли, че съм в състояние да отида, където и да е?

— Може би не сега. Но ще те оправим. *Аз ще* те оправя.

— Да не прибързваме. Все още нямаме дори план. Просто много празни приказки.

Харпър също хвърли неспокоен поглед към отворената печка. Не видя никой да я гледа от пламъците: нито мистериозната жена, нито Сириус Блек. Сети се как Джон беше погледнал огъня, преди да се наведе към нея и да ѝ заговори тихичко, сякаш не искаше някой да го чуе. Нещо друго ѝ хрумна безпричинно, нещо, което беше казал за Феникса: *Нещо като външен мозък*. Мисълта изпрати хлад по тила ѝ.

— Не, нямаме план — съгласи се тя. — Но по-добре да се захващаме със съставянето на такъв. Мисля, че трябва да се опитаме да се срещнем тук. *Всички* ние. Дори затворниците, ако успеем да го уредим. Не трябва да мислиш само как ще напуснем, но също така къде ще отидем и как ще оцелеем. — Харпър се стегна и добави с нежен глас: — Каза, че Отец Стори няма да иска да рискувам живота си или този на бебето, като остана. Аз ти казвам, че Сара няма да иска да рискуваш *твоя* живот, като останеш.

— О, не знам — отвърна Пожарникаря. — Няма да е толкова зле: да бъда погребан тук. Защо не? Донякъде това е мястото, от което истинският ми живот започна. Тук, в Кемп Уиндъм, където срещнах Сара и където всички се върнахме, когато се заражихме с драконова люспа. Можеш да усетиш елегантността в делата на съдбата, ако животът ми завърши тук.

— Заеби елегантността на съдбата. Как така всички *решихте* да се скриете на това място?

— Нямаше къде другаде да отидем. Наистина това е причината.

— Можеш да ми разкажеш малко по-подробно — каза Харпър.

— Щом настояваш — отвърна Джон.

---

[1] Ателектаза — частична или пълна белодробна недостатъчност. — Б.пр. ↑

— Всички бяхме белязани. Първите ивици се появиха на ръката и гърба на Ник. Три дни по-късно изглеждахме като клиенти на едно и също студио за татуировки в ада. Освен Сара. За седемдесет и два часа тя беше изправена пред вероятността да изгуби сина си, дъщеря си, сестра си, баща си и приятеля си. Всеки човек на нейно място би паднал духом. Но тя не се предаде. Децата ѝ все още имаха нужда от нея и докато чувстваха, мислеха и се нуждаеха от утеха, тя имаше намерение да прави каквото е необходимо. Освен това две седмици си мислеше, че е заразена, но симптомите още не са се появили. Когато най-накрая осъзна, че не е, беше по-разстроена и шокирана, отколкото ако беше. Как така всички останали бяха заразени, освен нея? На два пъти ми се ядоса много, сякаш беше по моя вина, че нямаше драконова люспа. *Защо всички вие я имате, а аз не?* Постоянно задаваше този въпрос.

— Била е в басейна — промърмори Харпър.

— Сети се, нали? Да. Отровната пепел се посипа отгоре ни, но Сара беше плувала преди това. Хлорът убива спората или поне създава бариера срещу нея. Във всяко едно клане, разликата между живите и мъртвите рядко има нещо общо със силата на волята, мъдростта или смелостта. Всичко е просто въпрос на разположение. Пет сантиметра по-вдясно и автобусът ще те блъсне. Ако офиса ти се намира на деветдесет и втория етаж, а не на деветдесетия, няма да успееш да избягаш навреме.

Сара спря да тъгува. Спря да изпада в нервни кризи. Не знам как успя, но го стори. Единственият път, в който изпадна в истерия, беше, когато баща ѝ каза, че всички трябва да се запишем в карантинния лагер в Конкорд. Мисълта, че децата ѝ ще ѝ бъдат отнети, беше болезнена като жигосване. Трябваше да се откажем от този вариант. Всички се страхувахме какво може да си причини, ако я поставехме в положение, в което Али и Ник щяха да бъдат отнети от живота ѝ и никога повече нямаше да ги види.

Няколко дни Али беше свита на топка и само плачеше. Тогава една сутрин излезе от банята с бръсната глава и заяви, че е приключила с плаченето. Същата вечер двете с майка и взеха халюциногенни гъби. На следващата излязоха и откраднаха кола. Не бяха на себе си, но се чувстваха щастливи. Ограбиха магазин за костюми. Сара се прибра като Хилъри Клинтън. Али с маска на Капитан Америка, защото ѝ харесало голямото „А“ на нея. Бяха донесли маска на Тигъра Тони за Ник. Казах им, че винаги съм искал да бъда пожарникар, и се надявах следващия път да помислят и за мен. Две вечери по-късно откраднаха антична пожарна кола от паркинга на музей за класически автомобили и в нея имаше пожарникарска екипировка. Трябваше да я паркират край навеса за лодки в Кемп Уиндъм, защото там беше най-подходящото място. Али имаше намерение да вдигне пушилка, преди да умре, а Сара смяташе, че е важно като майка да подкрепи целите на дъщеря си в живота.

Не мислех, че Каръл ще оцелее дълго. Добре помня състоянието ѝ. Свали пет килограма, които не трябваше да губи. Спря да спи. Само гледаше телевизия, полугола, по дванайсет часа, и приличаше на човек, на който са му направили лоботомия. Миришеше на запалена клечка и постоянно димеше. Единственият, който можеше да я извади от миазмата ѝ, беше баща ѝ, който се грижеше да е нахранена и отпочинала и задоволяваше всичките ѝ нужди.

Тогава една сутрин чух тряскащи се врати и писъци на улицата. Все още беше рано и бях единственият буден. Излязох навън и погледнах през живия плет. Някакъв ван беше спрял пред една къща в края на улицата, беше полицейски, но сега се използваше от карантинен патрул. Груби типове с противогази като SWAT екип се опитваха да вкарат някаква жена в него. С тях имаше доктор с маска и ръкавици, който носеше клипборд и ѝ обясняваше, че всичко това е за безопасността на собствените ѝ деца. Казаха ѝ, че ще се обадят на роднините ѝ да дойдат и да ги приберат. Момче на около четири години се късаше от рев и се опитваше да ги последва. Друг член на карантинния патрул го хвана за рамото и го дръпна назад. Някъде в къщата се чуваше да плаче бебе. Точно преди да я хвърлят във вана, жената се обърна и тогава видях лицето ѝ. Беше същата дама, която плачеше на тротоара онзи ден, в който аптеката изгоря.

Същия следобед проведохме семейно събрание на масата в трапезарията и аз им разказах на какво съм станал свидетел. Али предложи да съставим план, в случай че се върнеха и почукат на *нашата* врата. Том каза, че ако подобно нещо се случи, ще е най-добре да няма никой, който да им отвори. Каза, че през последните четиресет години е прекарвал всяко едно лято в Кеми Уиндъм и не вижда причина да промени плановете си точно сега. Бездруго летният лагер беше отменен. Сподели, че двамата с Каръл са ходили вече до лагера и там имало достатъчно суха храна, която да изхрани цяла армия за едно десетилетие.

Настани се в своята къща заедно с Каръл, която да се грижи за него, макар че беше точно обратното. Сара и аз си избрахме хижата до навеса за лодки, защото Ник обичаше да си играе на пожарникар на откраднатата ни пожарна кола. Ще ти се стори ли странно, ако ти кажа, че това бяха прекрасни дни? Имахме пресни яйца, вафли и кафе. Плувахме сутрин и палехме огньовете вечер. Сара почисти органа в църквата и ни свири Били Джоуел и Пол Маккартни. Опита се да накара Каръл да свири с нея, но тя предпочиташе да си стои в Къщата на Черната звезда и да дими по цял ден. Чакаше да умре.

Една сутрин Сара отиде в Портсмът, за да научи новините и да купи провизии. Тя можеше да пазарува за нас, не беше болна. Върна се със сестрите Нейбърс. Два дни по-късно се появи Норма Хийлд, дойде сама. През летата беше работила в столовата и беше решила, че е по-безопасно да потърси храна тук, отколкото в някой супермаркет. Това беше началото на хората на Том.

Няколко дни след като се появи Норма, Каръл излетя от Къщата на Черната звезда, изглеждаше подивяла, обезумяла от ужас, намери Сара и й каза, че се случва. Каза ни да дойдем бързо. Каза, че Том и Ник са започнали да светят, че двамата са на път да се възпламенят.

Затичахме толкова бързо, че я оставихме зад нас. Бяхме изплашени и притеснени. Нямах представа какво с да тичаш към нещо, което не искаш да видиш. Като да бързаш, за да те разстрелят. Смятах, че ще ги намерим овъглени, а къщата ще е пламнала.

Сара връхлетя през предната врата и спря толкова внезапно, че се блъснах в нея и я съборих. Али беше точно зад мен и се спъна в нас. Всички се бяхме оплели на пода, когато ги видях.

Съдомиялната в къщата сигурно беше по-стара от теб, Харпър. Вече трето десетилетие работеше и когато бъдеше включена се тресеше и трополеше. Туптенето ѝ, ако можеш да си го представиш, приличаше на онази стара песен „Ули Були“. Сещаш ли се? Том стоеше с гръб към машината, а Ник беше в скута му. Този ули були ритъм минаваше през двама им. Том беше сплел пръстите си с тези на Ник и пееше. Двамата *сияеха*. Старецът беше навил ръкавите си и драконовите ивици по ръцете му блестяха като светеща в мрака боя.

Въобщо не се впечатли, че връхлетяхме през вратата като полицаи от някаква комедия. Погледна ни с развеселен поглед и започна да пее. „О, татко, о, господи — завайка се Сара, — какво ви става?“ Том отговори: „Не съм сигурен, но мисля, че драконовата люспа харесва Сам Да Шам. Елате да попеете с нас да видите колко много ще ви хареса чувството“.

Докато Каръл се присъедини към нас, всички се бяхме наредили в кръг около туптящата съдомиялна, пеехме гаражен рок и светехме като карнавални лампи. Веднага след като драконовата люспа започна да се затопля и да сияе, разбрахме, че всичко ще е наред. Че няма да изгорим. Е, няма смисъл да ти обяснявам какво е чувството да влезеш в Бляска.

Пяхме, докато съдомиялната не приключи своя цикъл и когато го стори, драконовата люспа започна да се охлажда и да изгасва. Бяхме толкова надрусани. Не можех да си спомня с коя от дъщерите на Том имах връзка, така че целунах и двете. Сара се засмя. Али продължи да брой пръстите на краката си, защото не помнеше колко точно има. Можеш да кажеш, че бяхме доста отнесени, но печени. Печени! Ха! Не е ли остроумно? Не е ли... не? Ах. Добре.

Същата вечер събрахме всички в параклиса. Сара седна зад органа, Каръл настрои укулелето си и засвириха „Мост над бурни води“ и „Нека да бъде“, и всички засветихме като летящи от клада искри. Гласовете им бяха толкова димни и сладки. Дотогава не бях изпитвал подобно опиянение и щастие. Усещах как губя самоличността си, сякаш бях оставил тежък куфар, който вече не се налагаше да нося. Предполагам, че така се чувстват пчелите. Не като индивид, а като една мелодична нота в един свят на перфектна, полезна музика.

След като приключихме с пеенето, Том заговори на всички ни. Това ни се струваше естествено. Каза ни неща, които знаехме, но имахме нужда да чуем. Каза ни, че трябва да сме щастливи за всяка минута, прекарана заедно, и знаех, че е прав. Каза ни, че е благословия да изпитваме толкова силно любовта и щастието на другите върху кожата си, и аз казах „амин“, както и всички останали. Каза ни, че по време на най-мрачните периоди в историята добротата е била единствената светлина, необходима на човек да намери своя път към безопасността, и знам, че се разплаках, когато го чух да изрича тези думи. Само като си го спомня, и пак ми иде да се разплача. Лесно е да определиш религията като кървава, зла и племенна. Самият аз съм си мислел, че е такава. Но не религията е настроена така, а човекът. В крайна сметка всяка религия е форма на обучение по благоприличие. Само учебниците са различни, предметът е един и същ. Нима не всички ни учат, че се чувстваш по-добре, когато правиш добро на другите? Че чуждото щастие не означава по-малко щастие за нас?

Само Сара не сияеше, защото Сара нямаше драконова люспа. Но също като нас, останалите, знаеше, че сме решили един проблем. Че сме намерили работещо лекарство. Нямахме нужда от лъжица захар, за да преглътнем лекарството. Захарта *беше* лекарството. Сара пя с нас и ни наблюдава как светим, и стори онова, което си беше наумила. Бяхме заедно достатъчно дълго време с нея, но не успях да предвидя онова, което последва. Онова, което направи.

Не успях да го сторя, защото бях опиянен през по-голямата част от времето. Не от алкохол, разбери. Бях опиянен от ярката светлина и удоволствието, които ме обгръщаха, когато запеехме. Али започна да излиза през нощта със своята маска на Капитан Америка, за да шпионира приятелите си, хлапета, които познаваше от училище. Ако видеше, че са болни с люспата, вербуваше тях и семействата им. Казваше им, че има начин да останат живи. Обясняваше им, че инфекцията не означава непременно смъртна присъда. Всяка седмица при нас идваха по десетина нови човека.

Сара ме изпращаше с Али, за да се увери, че ще се върне невредима в лагера. Започнах да се обличам като пожарникар, защото открих, че в един свят, погълнат от огънове, никой не поглежда пожарникарите с подозрение. През по-голямата част от юни не можех

да си спомня дори собственото си име, бях толкова опиянен от Блясъка. Бях просто... просто Пожарникаря.

Джон се покашля едва. От устата му излезе ароматно облаче дим, превърна се в призрака на пожарна с размерите на детска играчка и се разтвори във въздуха.

— Позьор — подигра му се Харпър. — Какво се случи след това?

— Сара умря — отвърна, наведе се и я изненада, като я целуна по носа. — Край.

СЕДМА КНИГА
НЕ СЪЩЕСТВУВАТ ПРАВЕДНИ ХОРА

От дневника на Харолд Крос:

28 август

Марта Куин е истинска.

Има уеб сайт, мартакуинвмейн. Приемат те в Мъчайъс. Почистват те, дават ти нови дрехи и хубаво ядене и те качват на рибарски катер. Онова, което е останало от центъра за контрол и превенция на заболяванията, се е преместило там, за да работи над лек.

Отивам. Утре или вдругиден. Ако остана тук, рано или късно, ще изгоря като факла, останалите се възползват от социалната си връзка, но не и аз, и без постоянните дози окситоцин биохимичният ми бушон ще изпуши.

Няма да питам никой за разрешение. Знам, че няма да го получа. Карла ме държи под сериозно наблюдение. Единственият, който работи в моя полза, е ДР. Той ще ми помогне да се измъкна от тук, за да мога да отида до хижата тази вечер и да изпратя последните си имейли.

Не съм сигурен как ще стигна толкова далеч на север, след като цял южен Мейн е в пламъци, но ДР казва, че отговорът може би е лодка. Нямам търпение да кажа сбогом на тази лайняна дупка завинаги.

Първата ѝ мисъл беше: *Не може да е толкова лесно.*

Отгърна страницата, надяваше се на още, но това беше всичко. Нататък дневникът беше празен.

Завая. Дъждът забарабани по ламаринения покрив със своето непрестанно тракане. Валя десет часа без прекъсване. Западаха и дървета. Харпър се събуди от едно, което се строполи наблизко, то изтрещя и разтърси земята. Вятърът не се отказваше от опитите си да събори лазарета, следваха удар след удар. Сякаш беше настъпил края на света навън. Само дето вече всеки ден беше като края на света, независимо дали валеше, или печеше слънце.

Харпър не беше вярвала, че ще намери нещо ново в дневника, което да научи, камо ли да я шокира. Марта Куин беше истинска. Островът беше реален.

Ник я наблюдаваше внимателно: не беше изненадан. Отдавна се беше отказала да крие дневника от него. Така или иначе, беше невъзможно да пазиш тайни в подобно малко помещение. Срещна напрегнатия му, непоколебим и любопитен поглед. Момчето не я попита дали беше прочела нещо важно. То *знаеше*.

Тази вечер на пост в чакалнята беше хлапе, на име Чък Каргил. Преди два часа беше влязъл при нея и я завари със свален пуловер да натрива лосион върху розовия си внушителен корем. Носеше сутиен, но Каргил така се паникьоса, като я видя разсъблечена, че изтърва таблата със закуската и, сякаш изведнъж беше станала много гореща за носене. Дръпна се инстинктивно.

Също така си помисли, че ако иска да вземе телефона от тавана, вероятно Чъки няма да нахълта, докато го използва. Нито пък някой друг. Дори Бен Патчет нямаше да дойде да прави изненадващи проверки в нощ като тази.

Харпър взе стола и се качи неуверено на него. Бръкна в тавана, намери мобилния телефон и слезе. Ник се опули насреща ѝ — срещу *него* — с широко ококорени, изумени, изненадани очи. Тя му кимна с глава: *Ела тук*.

Отдалечиха се в края на отделението, за да се намират възможно най-далеч от завесата. Двамата седнаха на ръба на леглото на Отец Стори с гърбове към чакалнята. Ако Каргил внезапно *влезеше*, телефонът щеше да бъде скрит между телата им, а Харпър щеше да има достатъчно време да го изключи и да го пъхне под матрака.

Натисна бутона за включване. Екранът посивя, след което почерня в обсидианов отгънък. Батерията беше на 9 процента.

Стартира браузъра и набра мартакуинвмейн.

Засвири музика, тиха и приятна, през високоговорителчетата на айфона. Едва се чуваше на фона на дъжда, но това не можеше да помрачи очарованието ѝ. Беше песен, която Харпър изпълняваше, когато беше на осем години, като използваше дървена лъжица за микрофон и се плъзгаше върху плочките в кухнята в своите пантофи с Мис Пиги. Рик Окасек пееше, че това момиче е точно онова, от което имал нужда, върху мелодия, която приличаше на пусната по стълбите пружина за игра. Зареждаха се снимки, но бавно.

На първата се виждаше голям хълм с висока до кръста трева, която носеше есенно жълт оттенък. На фона ѝ океанът приличаше на лист очукана стомана. Марта Куин стоеше в средата на дълга редица от деца, по пет от всяка страна, ръцете ѝ бяха около талиите на двете най-близки. Тя беше кльоцава както винаги и дори на почти шейсетгодишна възраст лицето ѝ беше дяволито и мило, а очите ѝ бяха присвити по начин, който предполагаше, че иска да разкаже някой много добър виц. Вятърът надигаше платинената ѝ коса от челото. Ръкавите ѝ бяха навити, за да се вижда драконовата люспа на предмишниците ѝ — черно-златисти заврънкулки, които напомняха за китайските йероглифи канджи.

Докато песента затихваше, се появи втора снимка. Доктор в бяла престилка и красива азиатка с клипборд в ръка, която беше приклепнала пред прекрасно деветгодишно момиченце. То стискаше плюшен енот, а нослето ѝ беше набръчкано, защото се смееше. Голите ѝ, пухкави ръчички бяха фино украсени с люспата. Намираха се в бял, чист, стерилен коридор на някакво болнично заведение. На стената в далечината имаше някаква табела, надписът, на която беше размазан, не особено добре фокусиран. Не беше важна част от снимката, затова Харпър не му обърна особено внимание... след което присви очи и го погледна отново. Когато осъзна какво гласеше, надигналите се емоции в нея я оставиха без дъх. Бяха само две думи:

• *Педиатрия*

• Родилно

Третата снимка започна да се зарежда, когато песента заглъхна. Заговори някакъв глас — глас, който Харпър познаваше единствено от ретроспекциите от 80-те години по VH-1 и MTV. Звукът беше толкова намален, че едва чуваше Марта Куин над жестокото ламаринено барабанене на дъжда по покрива, но за всеки случай го намали още малко и се наведе, за да чува.

— Хей, здравейте, от това ли *имате* нужда? Аз имах нужда точно от него. Е, поне беше *едно* от нещата, от които имах нужда. Списъкът ми е доста дълъг. Имам НУЖДА да знам, че Майкъл Фасбендър все още е жив, защото. АЛО! Този човек беше добър в толкова много неща. Палеше дамите много преди спората да се развилнее, сещате ли се какво имам предвид? Имам НУЖДА от нови епизоди на „Доктор Кой“, но хич не се надявам, защото се обзалагам, че всеки от създателите на това шоу е или мъртъв, или се крие. Съществува ли още Англия? Надявам се, че не сте изгорели. Британски острови! Къде щеше да е сега светът без епичните ви приноси към културата: „Дюран Дюран“, Идрис Елба и „Наистина любов“? Прати ми имейл, Англия, информирай ме дали още се държиш!

Следващата снимка показваше огромна тента с няколко сгъваеми маси под нея. Пункт за приемане. На масите стояха едри, синьокоси стари дами, които някога бяха работили в училищните столове... само дето тези носеха яркожълти скафандри, които бяха характерни за всеки, който влизаше в контакт с ебола, антракс или драконова люспа. Една от яките лелички предлагаше купчина одеяла, пижами и формуляри на предполагаемо семейство: старец с рунтави сиви вежди, изморена жена на около трийсет години и две малки момчета със светлочервени коси.

— Имам нужда от прасковен пай. ОГРОМНА НУЖДА. Съжалявам да кажа, че няма прасковен пай на Острова на Свободния вълк, но имаме своя собствена ябълкова градина и, човече, не мога да дочакам да дойде времето за бране, за да мога да взема един кош и да го напълня с грени смитки, кортландки, хъникриспки^[1], хънибубута^[2], хъни греъми^[3], Греъм Нортъни^[4], Ед Нортъни^[5]... с всички тези

благинки. При нас няма лоши ябълки^[6]! Ще ми се да имаше плод, кръстен на мен. Чудя се как ли ще е един Куин. Вероятно ще има вкус на 1987-а. Най-хубавото нещо на радиото е, че можете да си ме представите как изглеждах през 1987-а, фантазията на всеки мъж. И под „всеки мъж“ имам предвид тринайсетгодишни, които обичаха да четат комикси и да слушат „Дъ Кюр“. ЮХУУ! Имам нужда от още соларни панели. Имам само четири калпави соларни панела! Пак бива, по-добре са от нищо. Но както знаете, мога да излъчвам само три часа на ден, след което транспондърът ни изгасва. Горе главите: вероятно не ме слушате на живо, а на запис. Зареждаме нов запис всеки ден, около единайсет сутринта, плюс-минус двайсет и четири часа.

Ник не можеше да чуе Марта Куин, но можеше да види изображенията, които се зареждаха на малкото екранче, затова се наведе напред, очите му бяха ококорени като на човек, който е бил хипнотизиран.

— От какво друго имам нужда ли? Имам нужда *вие* да си завлечете задниците до Мъчайъс и да дойдете тук, защото имаме какао! И варели с орехи! И бивш телевизионен синоптик, който прави невероятен хляб в пещ на дърва! Разбирате ли за какво ви говоря? Говоря ви за Острова на Свободния вълк, който се намира на двайсет и седем километра от брега на Мейн, място, на което можете спокойно да се преселите, ако *вие* — да, *вие!* — случайно сте щастливият победител от играта на драконовата люспа. Имам легло за вас. Но това не е всичко! Разполагаме с федерален медицински комплекс, където можете да получите авангардно експериментално лечение за вашето състояние. Докато ви говоря, аз, Марта Куин, съм намазана с авангарден експериментален мехлем, който изглежда и мирише точно на овчи лайна, но знаете ли какво! Днес не съм изгоряла! Дори не съм имала треска! Последната ми треска беше през 2009, но това беше, преди инфекцията да се разрази.

Появи се снимка на остров, направена от брега: зелено било, бряг от сини камъни, разпръснати къщи в новоанглийски стил, разположени на черен път. Слънцето тъкмо изгряваше или залязваше и хвърляше златистия си блясък върху тъмната вода.

— Никой не казва думата *лек*. Дори не прошепвайте думата *лек*. На острова има шестстотин болни хора и онова, от което им е писнало — освен от *Draco tryp-квото-беше-там* — е да се надяват на

последното лечение. Но *ще* си позволя да кажа, че последната ни смърт от огън беше преди почти дванайсет седмици. Точно така: шестстотин болни и само един мъртъв през последните три месеца.

На последната снимка се виждаше усмихната възрастна двойка с дете. Мъжът беше върлинест, сбръчкан, с високи, почти аристократични скули и изморено облекчение в погледа. Съпругата му беше мъничка, закръглена, ъгълчетата на очите ѝ имаха дълбоки бръчки от смях. На рамото на стареца се беше облегло петгодишно дете. Носеха размъкнати дрехи: фланелени ризи, дънки, плетени шапки. По целите ръце на жената беше извезана драконовата люспа. Надписът гласеше: *Сали, Нийл и Джордж Уонамейкър пристигнаха в пункта за приемане в Мъчайъс и се приготвят да опътуват за Острова на Свободния вълк. ВИЕ имате ли приятели и роднини на острова? Кликнете за фотогалерията на —* и тук броячът показваше числото 602 — *хората, които получиха подслон и спокойствие в Карантинната и Изследователската зона на Острова на Свободния вълк.*

Когато стигнете до Мъчайъс, а вие *ще* стигнете, трябва да вярвате в това; аз стигнах и вие ще успеете — ще бъдете насочени към някоя тента, където да се запишете. Те ще се погрижат за вас. Ще ви дадат възглавница, одеяло, готини хартиени пантофи и топло ядене. Ще ви качат на катер и ще ви изпратят право при нас, където ще бъдете хранени, обличани и ще има къде да живеете. Всичко това плюс възможността да сте край невероятни знаменитости като мен! И онзи, който беше синоптик на тв канал в Огъста, Мейн! Какво чакате? Опаковайте си нещата и си докарайте кльощавия задник тук. Леглото ви е оправено. Време е да започнете да спите в него. Ще завъртя още една песен и когато се върна, ще ви запозная с най-безопасните пътища от Канада...

Ник посочи към снимката на острова и попита Харпър с езика на глухонемите:

— Това истинско място ли е?

— Определено — отвърна му с жестове тя. — Добро място за болни хора.

— Кога заминаваме? — попитаха ръцете на Ник.

— Скоро — отговори му, неволно изричайки думата едновременно на глас и със знак.

В леглото зад нея Отец Стори въздъхна тежко и с тих и окуражителен глас изрече:

— Скоро.

---

[1] „Грени Смит“, „Кортланд“ и „Хъникрисп“ — сортове ябълки. — Б.пр. ↑

[2] Хъни Бу Бу — дете, риалити звезда от шоуто „Запознайте се с Хъни Бу Бу“. — Б.пр. ↑

[3] „Хъни Греъм“ — известна марка американски зърнени закуски. — Б.пр. ↑

[4] Греъм Нортън (р. 1963) — ирландски телевизионен и радиоводещ, комедиант и актьор. — Б.пр. ↑

[5] Едуард Нортън (р. 1969) — известен американски актьор, продуцент и режисьор, носител на наградите „Златен глобус“ и „Сателит“, три пъти номиниран за „Оскар“. — Б.пр. ↑

[6] На английски изразът „bad apples“ означава едновременно „лоши ябълки“ — за плод; и „гнили ябълки“ за човек или хора, които влияят негативно на определена група. — Б.пр. ↑

Когато пулсът на Харпър се успокои, тя провери този на Отец Стори — хвана тънката му китка между пръстите си и проследи туптенето на кръвта в артериите му. Сърцебиенето му беше слабо и съвсем не стабилно, но според нея беше малко по-добре от вчера. Погъделичка крака му с нокът, при което старецът сви пръсти и издаде тих сумтящ звук, приличащ на смях. Когато го пробва миналата седмица, имаше чувството, че гъделичка самун хляб.

Разбира се, не можеше да попита Ник дали беше чул Отец Стори да говори — това беше единственият път, в който глухотата му я подразни. Имаше отчаяна нужда някой, *който и да е*, да го беше чул. Обмисли варианта да изпрати някой да повика Каръл. Вероятно Том щеше да реагира на гласа на дъщеря си. По думите на хората вече го беше правил. Дори да не се помръднеше повече, Каръл имаше право да научи, че баща ѝ беше проговорил днес.

След като помисли още малко, реши да не го прави. Каръл щеше да ликува, че Том се възстановяваше — но ликуването можеше да почака. Харпър искаше да говори с него преди всеки друг. Искаше да разбере какво помнеше ако въобще помнеше нещо — за нощта, в която беше нападат и ударен в главата. Също така искаше да го предупреди какво беше извършило напрежението с Каръл през последните месеци, как зимата я беше съкрушила, опустошила и направила недоверлива. Трябваше да научи за клането на Вердюн авеню, за това, че децата в лагера се разхождаха с пушки и че хората бяха принуждавани да носят камъни в устите си, за да ги затворят.

Не: в интерес на истината, Том не биваше да научава тези неща. Харпър имаше нужда той да ги научи. Тя искаше старецът да се върне, за да оправи всичко. Как ѝ липсваше.

Стоя с него през останалата част от нощта, ръката му беше в нейната, галеше кокалчетата на пръстите му. От време на време му говореше.

— Проспа цялата зима, също като мечка, Том Стори. Висулките започнаха да капят. Снегът почти се стопи. Време е да се събудиш и да

изпълзиш от пещерата си. Ник, Али, Каръл и Джон те чакат. Аз също.

Том не проговори отново и по някое време призори Харпър задрямаше с ръката му в скута си.

Ник я събуди един час по-късно. Изгряващото слънце се стрелкаше през мъглата навън, превръщаше я в лимон и сметана, сладка като пай.

— Той ме погледна — съобщи й момчето с ръцете си. — Погледна ме и се усмихна. Дори ми намигна, преди да заспи отново. Завръща се.

Да, каза си наум Харпър. Завръщаше се също като Аслан и носеше пролетта със себе си.

Точно навреме, помисли си. Завръща се точно навреме и всичко ще бъде наред.

По-късно си спомни, че си беше помислила това, и се засмя. Другият вариант беше да заплаче.

Харпър имаше нужда да си прочисти главата, имаше нужда да помисли пълноценно, затова излезе от лазарета в хапещия студ навън. Никой не я спря. Всички бяха в параклиса. Можеше да ги чуе как пеят, можеше да вади мистериозните им светлини да се прокрадват през ъглите на затворените червени врати.

Странното беше, че пееха „Чим чим чири“^[1], което не беше от типа парчета, които изпълняваха. Почти всеки в паството беше виждал някой от любимите му хора да изгаря и живееше в страх от подобна съдба. Сега гласовете им се извисяваха във възхвала на пепелта и саждите и трепереха от истерична наслада. Остави ги зад себе си.

Въздухът беше чист и свеж и ѝ беше лесно да върви. Беше оставила големия си корем и бебето в него в лазарета, имаше нужда от почивка от бременността си. Чувството да си слаб отново беше хубаво. Позволи на мислите си да се скитат и за нула време стигна до мястото, където черният път от лагера се свързваше с Литъл Харбър Роуд. Нямаше намерение да стига толкова далеч, тук не беше безопасно. Погледна ръждясалия, очукан, боядисан в синьо училищен автобус, очакваше онзи, който е на пост, да ѝ се развика. Мършава, тъмна фигура се беше свлякла зад волана. Предположи, че който и да беше това, вероятно спеше.

Тъкмо щеше да се обърне и да се върне обратно, когато видя мъжа на пътя.

Точно в средата на Литъл Харбър Роуд имаше някакъв човек, на не повече от трийсет метра от нея, който се придвижваше с ръцете си като войник, опитващ да се промъкне под бодлива тел на бойно поле. Или, не: наистина, този се придвижваше като някой, чиито крака не работеха. Ако оттук минеше кола, щеше да го прегазни. Освен това беше ужасно да го гледа как се мъчи върху заледения асфалт.

— Хей! — провикна се Харпър. — Хей, ти!

Вдигна веригата, която беше опъната на входа на Кемп Уиндъм, и тръгна бързо към пълзящия. Трябваше да се справи със ситуацията да се справи с мъжа на пътя и да се махне от тук, преди да се появи някоя

кола. Извика му още веднъж. Онзи повдигна глава, но единственото улично осветление се намираше зад него и лицето му остана в сянка: закръглено, пълно, дебело лице, с оплешивяваща коса. Харпър бързо преодоля последните няколко стъпки и коленичи до човека.

— Нуждаете ли се от медицинска помощ? — попита го тя. — Можете ли да се изправите? Аз съм медицинска сестра. Ако смятате, че можете да станете, ми подайте ръката си и ще ви заведа в лазарета.

Нелсън Хайнрих повдигна глава и я дари със слънчева усмивка. Зъбите му бяха червени от кръв и някой му беше махнал носа, като отдолу беше оставил два червени отвора в разкъсаната плът.

— О, няма проблем, Харпър. Виж колко далеч стигнах. Мога да им покажа останалата част от пътя и без твоя помощ.

Тя се сви, падна на пътя, седна тежко.

— Нелсън. О, боже, Нелсън, какво се е случило с теб?

— Какво мислиш? — отвърна на въпроса с въпрос Хайнрих. — Съпругът ти ми се случи. А сега ще се случи и на теб.

На улицата се появиха фарове, които осветиха и двамата им. Фрейтлайнърът ревеше неудържимо и набираше скорост.

Нелсън каза:

— Върви, Харпър. Връщай се. — Намигна ѝ. — Ще се видим скоро.

Хари сложи ръце пред лицето си, за да прикрие очите си от светлината, и когато ги свали, се беше събудила, изправи се на лакти в леглото си в лазарета и получи поредната контракция.

— Това са сънища, които предвещават пристигането на бебето — каза си тихичко на глас тя. — А не, че Нелсън Хайнрих ще доведе крематорен отряд в лагера. Нелсън Хайнрих е мъртъв. Разкъса го картеница. Видя го да лежи мъртъв на пътя. *Видя го.*

Странно беше как колкото повече си повтаряше тези думи, толкова по-малко им вярваше.

---

[1] „Чим чим чири“ — песен от филма „Мери Попинз“. — Б.пр. ↑

Минаха пет дни, преди Отец Стори да проговори отново.

— Майкъл? — промърмори старецът с натезал от шок и любопитство тон и миг по-късно Майк Линдквист дръпна завесата и надникна в отделението.

— Ти ли ме извика, госпожо? — попита Харпър той.

Звукът от гласа на Отец Стори засили пулса на медицинската сестра, накара кръвта ѝ да закипи. Отвори уста, за да отговори на Майкъл, че не тя, а старецът е изрекъл името му, но реши да не го прави. Младежът щеше да отнесе новините на Али и кой знаеше докъде щяха да стигнат.

— Аз бях — отвърна му тя. — Нуждая се от помощта ти. Искам да изпратя бележка на Али.

— Няма проблем — кимна Майкъл.

— Опасявам се, че ще изискам малко повече от това. Искам отново да отида при Пожарникаря. Искам Али да бъде с мен. Али, Рене и Дон Люистън. Ти също трябва да си там. И ако е възможно — Гил Клайн и Маз. Има ли начин... *някакъв* начин... подобно нещо да бъде осъществено?

Майкъл пребледня. Опря едната буза на задника си на ръба на масата, наведе глава и задърпа медните косми на козята си брадичка. Най-накрая вдигна поглед.

— За какво ще бъде срещата?

— Възможността да си тръгнем. Възможността да останем. Време е някои от нас да седнат и да направят планове за бъдещето. Отец Стори е стабилен за момента. Но ако състоянието му се промени внезапно, трябва да сме готови.

— За най-лошото?

— За каквото и да е.

— Ако Каръл ви открие всички заедно на острова да кроите тайни планове с Пожарникаря — започна Майкъл, ще ви заключи. Или ще ви стори нещо още по-лошо.

— Може да се сблъскаме с това по-лошо дори ако не правим нищо.

Майкъл сложи ръка върху луничавото си чело и отново наведе глава, за да помисли. Най-накрая кимна неохотно.

— Знам как да го направим. Не е точно като да изведем затворниците от Сан Куентин. Рене ги посещава всеки ден по обяд... тогава се събира техният литературен клуб. Това е единственото време, в което затворниците напускат хладилника за месо. Рене е пригодила далечния ъгъл на мазето, сложила е килим и няколко креела, за да разполагат с приятно местенце, на което да четат и да говорят. Докато тече срещата им, който е на пост, влиза в хладилника, за да почисти. Да изпразни кофите, в които пикаят през деня. Да събере мръсните дрехи. Подобни неща. По времето, в което осъществява тези задължения, Маз ще се върне и ще каже: „Опа, забравих си книгата“. На път за излизане ще затвори вратата на хладилника. Пазачът ще остане вътре цял час. Може да рита и да креци колкото си иска. Хладилникът е звукоизолиран, когато вратата се затвори. Никой няма да го чуе по време на шумния обяд, не и ако вратата към мазето е затворена.

— Но Рене и мъжете ще трябва да минат покрай всички в столовата.

Майкъл поклати глава.

— Има и друг изход от мазето. Има стълби, които водят до един паркинг отзад. Предполагам, така са зареждали. Тези врати са заключени с два катинара отвън, но ще се уверя, че са отключени. Рене, Гил и Маз ще трябва да се върнат до един сутринта, когато литературният им клуб се разпуска. Рене ще пусне пазача и ще каже: „Съжалявам! Не знаехме, че си заклещен тук, не сме те чули заради шума, който идва отгоре“. Който и да е на пост в хладилника ще бъде разгневен, но се обзалагам, че няма да каже нищо дори на Бен. Ще бъде прекалено засрамен. Освен това кой иска да смуче камъни два дни, когато никой не е пострадал и всичко е наред?

Ник стоеше и наблюдаваше двамата, коленете му бяха свити под брадичката му. Момчето нямаше как да знае за какво си говорят, не можеше да чете по устни, но изражението на лицето му беше толкова измъчено, сякаш си подхвърляха пръчки динамит.

— Добре, Майкъл. Това е добре — съгласи се Харпър. — Просто е. В подобни ситуации е хубаво нещата да са по-прости, не мислиш

ли?

Младежът прокара палец през брадата си.

— Мисля, че планът е чудесен... стига затворниците да не решат да нокаутират Рене и да избягат, докато не са в мазето.

— Няма да е нужно да я *нокаутират* — отвърна Харпър. — Ако решат да бягат, Рене ще тръгне с тях. Но си мисля... мисля си, че може да ги убеди, че шансовете им за дългосрочно оцеляване са по-добри, ако се обединят с Пожарникаря. Те не искат просто да избягат, те искат да преживеят. — Не беше забравила как Гил говореше за Джон със смесица от възхищение и нещо, което се доближаваше до благоговение.

— Е, да. Може би. Но май ще е най-добре, когато излязат от мазето, Али да ги чака с пушка на рамо на паркинга. Няма да има нужда да я насочва към тях. Ще е достатъчно просто да я носи. Когато Али не е под домашен арест в женското спално, обикновено изпълнява едно наказание или друго. Ще се погрижа тази вечер да я пратят да мие тиганите. Бен Патчет е отговорен за дневните наказания, но ми позволява да ги раздавам аз. Така Али ще събере всички тигани от кухнята, ще излезе навън и ще намери оръжието, което ще съм й оставил. Ще чака до вратите на мазето Рене да излезе със затворниците. Тя също ще трябва да се върне до един часа.

В стомаха на Харпър се надигна безпокойство. Струваше й се, че доста неща можеше да се объркат.

— Как ще измъкнем Дон Люистън? — попита жената.

— Той е лесен. Прекарва по-голямата част от нощите си край водата, наглежда въдиците си. Никой не му обръща внимание. Не го наблюдават. Може да се срещнете на дока и да те преведе до острова.

— А *ти*? — попита Харпър. — *Ти* ще дойдеш ли, Майкъл? Ще ми се и ти да си там. Мисля, че и Али ще иска.

Младежът я дари с малка извинителна усмивка и поклати глава.

— Не. По-добре да не идвам. Ще уредя да бъда на пост тук в лазарета, за да мога да те изведа и да те покрия, докато те няма. Така или иначе, няма нужда да съм част от сбирката ви. Али ще ми разкаже всичко по-късно. — Погледна Ник и каза: — Вземи и хлапетото. Обзалагам се, че ще иска да види сестра си. И Джон.

Харпър каза:

— Боря се е желанието си да те прегърна много, много силно,
Майкъл Линдквист.

— Че защо се бориш? — отвърна младежът.

В крайна сметка Ник не пожела да отиде с тях.

Когато часът настъпи, той стоеше в стария стол до леглото на Отец Стори и четеше комикс: мъж от пламъци водеше битка с огромен жълто-оранжев робот, който приличаше на ходещ фрейтлайнър, с фарове за очи и лопати за ръце. Каза, че иска да остане при Том.

— Какво ще стане, ако се събуди, а нас ни няма? — попита я Ник с езика на глухонемите. — Трябва да има някой тук, ако отвори очи.

— Майкъл ще е тук — отвърна Харпър.

Ник поклати глава, лицето му беше много сериозно.

— Няма да е същото. — След което добави: — Дядо се върти много. Може да се събуди всеки момент.

Наистина беше така. Понякога Том Стори си поемаше дълбоко въздух и издишаше доволно и звучно... или издаваше внезапен мелодичен звук, сякаш току-що му е хрумнала изненадваща мисъл. Друг път пък дясната му ръка се пресягаше и потриваше гърдите му за момент и отново се връщаше на мястото си. Онова, което ѝ харесваше най-много, беше как Том вдигаше пръст до устните си, сякаш ѝ казваше *шшт*, и се усмихваше. Сякаш някакво дете предлагаше на друго да се скрият на едно и също място по време на игра на криеница. Том се беше оттеглил в своето скривалище от месеци, но може би вече беше готов да се покаже.

Харпър кимна, оправи косата на Ник и го остави в компанията на комикса му и мълчаливия старец. Майкъл беше в чакалнята... Дон Люистън беше с него, беше се появил, за да ескортира Харпър до дока. Дон носеше карирано зимно палто и шапка ушанка. Носът му беше порозовял от студа. Стоеше до полуотворената врата. Майкъл също беше на крака, като че ли не го свърташе на едно място, и ходеше напред-назад в чакалнята и навиваше „Горският Рик“ в ръцете си. Списанието се беше превърнало в стегната крива тръба.

— Ник няма да идва — каза Харпър. — Може би така е по-добре. Ако Бен Патчет се появи за проверка, няма да си помисли нищо, ако му кажеш, че спя. Ние, бременните жени, спим, когато можем. Но ако не

види никаква следа от мен *или* Ник, ще стане подозрителен. — Със споменаването на проверката Майкъл като че ли преbledня, толкова голяма част от цвета му се оттече, че дори устните му изглеждаха сиви. Жената се зачуди дали не е започнал да съжалява за решението си да им помогне, сега, след като моментът настъпи. — Как сме? — попита тя.

Питаше как е душевното състояние на Майкъл, но отговори Дон, сякаш вместо това беше поискала да разбере какъв е статусът на операцията им.

— Другите вече пътуват към острова. Срецнах Али и Рене в гората, бяха заедно със затворниците. Чък Каргил е затворен в хладилника за месо. Продра си гърлото от викане и рита вратата хиляда пъти, но Рене каза, че като минеш половината на мазето, шумът се слива с този от столовата отгоре.

— Вървете, ако ще ходите — каза Майкъл. — Погрижил съм се за нещата тук. Не трябва да се тревожиш, сестра Уилоус, и не *ти* се налага да бързаш. Мога да те покрия за цялата смяна, докато слънцето изгрее. Но останалите нямат много време. Ако затворниците не прекосят водата след четиресет и пет минути, всички ще загазим.

Харпър отиде до Майкъл и сложи ръцете си върху неговите, за да спре да навива списанието. След това го целуна по студеното сухо чело.

— Много си смел, Майкъл — каза му жената. — Ти си един от най-смелите хора, които познавам. Благодаря ти.

Част от напрежението напусна раменете му.

— Надценяваш ме, госпожо. Не мисля, че имах голям избор. Ако обичаш някого, трябва да правиш всичко възможно, за да го предпазиш. Не искам след време да погледна назад в миналото и да си кажа, че съм можел да бъда полезен, да помогна, но съм бил прекалено изплашен.

Харпър сложи ръка на розовата му буза. Майкъл не можеше да срещне погледа ѝ.

— Някога казвал ли си това на Али? Че я обичаш?

Младежът затътри крака.

— Не и с толкова много думи, госпожо. — Рискува и погледна Харпър. — Няма да ѝ кажеш нищо, нали? Ще съм ти благодарен, ако запазиш изреченото от мен между двама ни.

— Разбира се, че няма да кажа нищо — отвърна тя. — Но не отлагай много, Майкъл. В наши дни не мисля, че е добра идея да оставяме важните неща дори за утре.

Дон задържа вратата отворена за Харпър и тя излезе в мрака и в студения щипещ студ. Виждаха всяка звезда с болезнена яснота, яркостта ѝ бодеше очите им като върха на игла. Чамовите дъски продължаваха да се вият между сградите, служеха за пътеки, макар снегът да се беше стопил и сега да представляваха изгърбени скелети върху кал.

Слязоха от дъските и продължиха надолу по хълма и през дърветата. Нямаше как да оставят следи. В този мразовит час земята беше замръзнала, милиард ледени точки проблясваха в пръстта. Дон Люистън предложи на Харпър ръката си, тя се възползва и двамата тръгнаха напред като възрастна двойка.

На половината път до брега се спряха. Някакво момиче пееше от камбанарията на църквата, гласът ѝ беше мелодичен и уверен. Харп си помисли, че може да е една от близначките Нейбърс. И двете бяха пели акапела в гимназията. Песента се носеше по студения свеж въздух. Мелодията беше толкова невинна и приятна, че ръцете ѝ настръгнаха. Парчето беше едно от ранните на Тейлър Суифт, нещо за Ромео и Жулиета... което ѝ напомни за друга, по-стара песен за тези злочести, нещастни любовници.

— Има много добри хора в този лагер — каза Харпър на Дон. — Може да са им хрумнали някои лоши идеи, но само защото са изплашени.

Старецът присви очи и погледна към камбанарията.

— Определено има прекрасен глас. Мога да я слушам цяла вечер. Но се чудя дали все още щеше да имаш толкоз добро мнение за лагера, ако беше чула всички да пеят заедно в параклиса преди два часа. Поне в началото беше пеене. След известно време хората просто жужаха една и съща идиотска нота. Имаш чувството, че се намираш в най-големия кошер на света и всички около теб изглеждат тъй, сякаш изгарят отвътре. Очите им просто шиб'но... *пламтят*. Не пушат, но излъчват топлина, толкова силна топлина, че може да ти стане лошо от нея и да припаднеш. Понякога всички жужат толкоз гръмко, че имам чувството, че черепът ми вибрира, и се налага да напъхам юмрук в устата си, за да не изкрещя.

Продължиха да вървят, камъните и пръстта хрущяха под краката им.

— Можеш ли да се присъединиш към тях? Да сияеш с тях?

— Веднъж-дваж. Но не ми се стори правилно. Не е заради онуй, което те удря здраво — макар че, когато излизам от него, черепът ми звънти толкоз шиб'но, че имам чувството, че съм изпил литър джак. Най-лошото не е, че забравям кой съм. Лошо е, да... но да си мисля, че мога да съм Каръл, е по-лошо. Сякаш собствените ти мисли са някаква далечна радиостанция, а нейната е по-близо и излъчва музиката си над твоята. Нейната е по-силна и по-ясна, а твоята става по-тиха и по-неясна. Започваш да си мислиш, че Отец Стори е *собственият* ти мил татко, който лежи в лазарета с размазана глава, и идеята, че който и да го е направил не е наказан, те кара да се гневиш и да вриш отвътре. Почваш да се чудиш дали някой няма да дойде да размаже и *твоята* глава, ако наистина има тайни сили и какво ли не, които работят против теб. В сърцето си чувстваш, че ако се налага да умреш, ще искаш да стане, докато пееш с целия лагер около теб. Всички се държат за ръце. Почти ти се иска да се случи... да дойде крематорен отряд. Щото ще е истинско облекчение вече да се приключва и ти не се страхуваш от края, щот' ще изгориш с всички хора, които обичаш, около себе си.

Харпър потрепери и се притисна към Дон, за да се стопли.

Стигнаха до дока и старецът ѝ помогна да се качи в лодката. Тя беше доволна, че можеше да се подпре на ръката му, и стъпи вътре. През последните месеци доста често изминаваше разстоянието от тук до острова, но за първи път не се чувстваше сигурна на краката си и не можеше да им има пълно доверие.

С няколко дълбоки, здрави загребвания оставиха брега зад себе си. Дон беше седнал зад греблата, навеждаше се на всяко загребване и се изпъваше назад, докато цялото му тяло не станеше една права линия. Мъжът беше стар, но приличаше на говежда пастърма: жилав и твърд.

Дали очите от камбаната (които виждат всички на поляната) ги наблюдаваха сега? Дон беше споменал на Бен, че може да вземе лодката, за да лови риба тази вечер. Надяваха се движенията им по водата да бъдеха приети като издирването на писия от Дон Люистън... ако въобще някой ги забележеше.

Без никакво напомняне старецът си продължи мисълта от там, откъдето беше спрял преди няколко минути:

— Не е приятно цялата ти глава да е изпълнена с Каръл. Лошо е да не знам собственото си име, името на майка ми. Но знаеш ли какво? Преди месец всички пояхме доста здраво, както винаги. Тогаз Каръл проведе един вид проповед как нямало никаква история, преди да се заразим с драконовата люспа. Каза ни, че новата история за всеки от нас започва в момента, в който сме се заразили. Обясни ни, че единственият живот, който е от значение, е животът сега, заедно, като общност, а не онзи отпреди туй. Тогаз всички запяхме и засветихме — дори аз — и зажужахме наистина силно, и след туй се загътрихме от там като пияни моряци в новогодишната нощ. Забравих... — дъхът му секна, като се наведе напред, за да дръпне греблата още веднъж, — забравих своя приятел Бил Елрой, който лови риба с мен трийсет години. Направо беше изтръгнат от главата ми. Не за часове. За дни. Прекарах най-хубавите години от живота си на лодката с Били. Трудно ми е да ти опиша колко хубави бяха. Три седмици ловяхме неуморно риба, връщахме се, разтоварвахме улова в Портсмът, след което отивахме с лодката на Харбър Айлъндс, хвърляхме котва и пиехме бира. Не обичах да се прибирам у дома. Обичах всяка минута, която прекарвах с Били. Харесвах човека, който бях, когато бях край него. — Дон спря да гребе за известно време. Лодката се люлееше на вълните. — Да си с него, беше, като да имаш целия океан под себе си. Не говорехме много, да знаеш. Не се налагаше. Не говориш на океана и той не ти отвръща. Просто... се оставяш да те носи. — Старецът отново загребва. — Е, когато внезапно осъзнах, че съм го изгубил за определено време, че е бил изтрит временно, тогава реших, че съм се наситил достатъчно на туй място. Никой няма правото да ми отнема Бил Елрой. Никой. Поради никаква причина. Никой не бива да отнема приятелството ни. Миналата есен имаше крадла в лагера ни и ако Каръл я беше хванала, щеше да хвърли кървавите ѝ телеса на дивите кучета. Но ще ти кажа нещо. Нещата, които ни се отнемат всяка вечер, когато всички пеем заедно, са много по-важни от онези, които крадлата ни взе. Знаем кой ни ги отнема, но вместо да я затворим, ние я избрахме за директор на лагера.

Дон замлъкна. Беше взел превантивни мерки да заобиколи от северния край на острова до далечната страна на скалата, за да може

да издърпа лодката на място, на което нямаше да се вижда от брега от обикновения наблюдател. Харпър забеляза, че две канута вече почиваха върху камъните. Зад тях, извадена от водата и покрита с бяло платнище, се намираше десетметровата платноходка, която стоеше спокойно върху металната си шейна.

— Какво мислиш, че се е случило с крадлата? — попита Харпър.
— Май цяло лято не е имало кражби.

— Може би е нямало какво да открадне — отвърна Дон. — Или най-накрая е получила онова, което иска.

Харпър наблюдава стареца как се навежда и дърпа, навежда и дърпа и си помисли, че силата на Блясъка не можеше да се сравнява с истинската близост до някой, когото обичаш от дъното на душата си. Дори да ти бъде отнет този човек, онова, което е останало от него, ти дава достъп до най-добрата ти, най-щастливата същност. *Харесвах човека, които бях, когато бях край него*, каза Дон Люистън и Харпър се замисли дали някога беше имало някой в живота ѝ, който да я кара да се чувства по този начин, и в този момент лодката се заби в пясъка с влажно хрущене и старецът каза:

— Да отидем да видим Пожарникаря, а?

Преди да слезе, Харпър се пресегна под пейката и извади скритата там пазарска чанта, в която все още се намираха бутилка евтин ром с вкус на банан и стек цигари „Голоаз“. Дон я изчака под носа на дългата бяла платноходка. Когато го настигна, старецът беше сложил ръка на корпуса ѝ.

— Можеш ли да я управляваш? — попита го тя.

Той вдигна вежда и я погледна с изненадан, кос поглед.

— Докъдето кажеш, дори и до екзотичен Шанхай, ако ти се иска.

— Имах предвид по крайбрежието.

— Ух — отвърна Дон. — Е, това няма да е много трудно.

Тръгнаха, хванати под ръка, през дюните по тясната, буренясала пътека към хълма и бараката на Пожарникаря. Старецът вдигна резето и отвори вратата към един свят на смях, топлина и танцуваща златна светлина.

Рене стоеше до печката, носеше готварски ръкавици и държеше чайника за дръжката му над жаравата. Гилбърт Клайн се беше разположил до нея на стол с облегалка, опрян в стената. Погледът му беше залепен за вратата, когато се отвори — беше готов да действа, ако не му допаднаше компанията, помисли си Харпър.

Маз стоеше в единия край на леглото на Джон Рукууд, а самият той беше в другия, двамата се заливаха от смях. Широкото грозно лице на затворника беше цялото червено, а от очите му течаха сълзи. Всички те — с изключение на Гил — бяха насочили погледи към Али, която стоеше над една кофа и се преструваше, че е мъж, който пикае. Носеше пожарникарския шлем на Джон и държеше пластмасова запалка до чатала си.

— И това е само второто най-яко нещо, което знам как да правя с пишката си! — съобщи Али с нейния отвратителен английски акцент. Запали запалката, за да може нейният въображаем кур да започне да изригва огън. — Ще ви запаля огъня за нула време, но ако наистина бързате да си опечете хотдозите, просто ще се наведе малко, а вие можете да...

Али видя Харпър на вратата и замлъкна. Усмивката ѝ се стопи. Изгаси запалката.

Джон от своя страна продължи да се тресе от удоволствие. Посочи към Маз и каза:

— Това, което тя демонстрира, ми се *случи* веднъж. Но това беше години преди да се появи драконовата люспа и малко пеницилин оправи нещата.

Затворникът изрева от смях, беше толкова въодушевен, че нямаше как човек да не се развесели. Един призрак на усмивка се появи дори на устните на Али за кратко — но само за миг.

— Уха — каза момичето. — Госпожице Уилоус, станала си огромна.

— Радвам се да чуя гласа ти, Али. Мина доста време. Липсваше ми.

— Не знам защо би се радвала. Повечето пъти, в които си *отварям* устата, хора биват наранявани.

Момичето наведе глава. Лицето ѝ се набръчка от емоции. Трудно беше човек да я гледа как се опитва да не заплаче, всичките ѝ мускули се стремяха да я предпазят от това. Харпър се пресегна и я хвана за ръцете и точно тогава Али изгуби борбата и се разплака.

— Чувствам се толкова зле — каза тя. — Трябваше да бъдем много добри приятелки, а аз прецаках всичко и сега съжалявам.

— О, Али — отвърна Харпър и се опита да я прегърне. Бременността ѝ пречеше да осъществява подобни трудни задачи, затова вместо прегръдка, момичето получи само потъркване от корема ѝ, за което издаде сподавен звук, полухлип, полусмях. — Ние наистина сме добри приятелки. А и ако трябва да бъда честна, от доста време се канех да пробвам с някоя по-къса прическа.

Този път Харпър беше сигурна, че звукът, който издаде Али, беше смях, макар че отново беше задушен и сподавен; момичето беше заровило лицето си в гърдите ѝ.

Накрая Али отстъпи, бършейки мокрите си бузи с ръце.

— Знам, че всичко в лагера отива на зле. Знам, че всички са полудели, особено леля ми. Плашещо е. *Тя е* плашеща. Да те заплаши, че ще ти отнеме бебето, ако дядо умре, след като ти вече стори всичко възможно... това е адски сбъркано и гадно.

Джон се изправи в мястото си, усмивката му се беше изпарила.

— За какво говорите?

— Ти не беше добре — обясни му Харпър, без да го поглежда, беше обърната на една страна. — Не исках да те тревожа. Между другото, сега изглеждаш страхотно.

— Да — отвърна Джон. — Антибиотиците и драконовата люспа имат доста общи черти. Едното пече бактерии, а другото опича нас. Ще ми се да съществуваше хапче, което да можем да вземем против Каръл Стори. Тя е изгубила ума си. Не може да е била сериозна. Да ти вземе бебето? Какви са тези глупости?

Харпър обясни:

— Каръл ми каза... тя ми каза, че ако Том умре, ще ме държи лично отговорна и ще ме отпрати. Без да ми позволи да взема бебето със себе си, защото, ако бъда хваната от карантинен патрул или крематорен отряд, ще си държа устата затворена за Кемп Уиндъм.

— Не е само това. Тя наистина би желала бебето да е в безопасност. Тя иска да ни защити. *Всички* ни — каза Али. Погледът ѝ обходи цялата стая, погледна всеки един от тях поотделно, а гласът ѝ беше почти умолителен. — Знам, че е ужасна. Знам, че върши ужасни неща сега. Работата е там, че леля ми Каръл би *умряла* за хората в този лагер. Без да се замисли. Тя наистина *обича* всички... поне всички, към които не е подозрителна. Помня я, преди дядо да бъде ударен в главата. Тогава беше *добра*. Когато знаеше, че може да помага на хората, като пее, свири и им показва как да се присъединят към Блясъка, тя беше най-добрият човек в света, който можеш да имаш за приятел. Винаги ходех да ѝ се оплаквам, ако се скарах с мама. Тя ми правеше чай и сандвичи с фъстъчено масло. Знам, че всички вие, момчета, я мразите, и знам, че трябва да сторим нещо. Трябва да знаете обаче, че все още я обичам. Тя е пълна каша, но и аз съм такава. Предполагам, че това е характерно за цялото ми семейство.

Джон се отпусна и се облегна на стената.

— *Благоприличието* е характерно за цялото ти семейство, Али. И дразнещата дързост. И харизмата. Всички ние кръжим около вас като нощни пеперуди около свеци.

Харпър автоматично се сети как обикновено завършваха романсите между нощните пеперуди и свещите: пеперудата кръжеше около смъртта си, докато крилата ѝ не пламнеха. Разбира се, сега не беше най-подходящият момент да сподели мисълта си.

Гилбърт Клайн заговори от мястото си до печката. Харпър го погледна и забеля за, че едната му ръка е около талията на Рене.

— Определено е хубаво да излезем от онзи хладилник за месо за малко. Следващия път, в който изляза за глътка чист въздух, просто няма да се върна. Точно сега обаче имаме половин час. Ако трябва да решаваме нещо, по-добре да го решим сега.

Маз вдигна брадичка, досега беше гледал покрай топчестия си нос към пазарската чанта на Харпър.

— Не знам за останалите, но аз винаги мисля много по-добре над питие. Изглежда, сестрата ни е донесла точно онова, което докторът предписа.

Хари извади бутилката с бананов ром.

— Дон, ще ни намериш ли някакви чаши?

Наля алкохола в най-различни чаши за кафе, грозни водни чаши и канчета, а Люистън ги раздаде наоколо. Харпър предложи последната на Али.

— Наистина ли? — учуди се момичето.

— На вкус е по-добро от камък.

Али гаврътна малкото количество алкохол на един път и направи физиономия.

— О, боже. Не, не е по-добро от камък. Това е пикня. Прилича на бензин с разтопени десертчета. Или на развален бананов шейк. Ужасно е.

— В такъв случай, искаш ли още? — попита я Харпър.

— Да, моля — отвърна момичето.

— Е, лошо — контрира жената. — Не си пълнолетна, затова единственото, което ще получиш, е само една глътка.

— Едно време ядях сардините направо от консервата и след туй изпивах олиото — каза Дон. — Ужасно нещо. В олиото винаги имаше малки рибешки опашчици, очички, шиб'ни вътрешности и малки черни нишки рибешки лайна, но въпреки туй го изпивах. Не можех да се спра.

Гил се обади:

— Гледах филм, където един пич каза, че ядял кучета и живеел като такова. Никога не съм ял кучешко, но в Брентуд имаше мъже, които ловяха и ядяха мишки. Наричаха ги килерски пилета.

— Ще споделяме за най-гадното нещо, което някога сме яли, ли?
— попита Маз. — Не ми се иска да влизам в подробности в интеллигентна компания, но името ѝ беше Рамона.

— Чудесно, Маз. Много вкусно — каза Рене.

— В интерес на истината, хич не беше вкусно — контрира затворникът.

— Това ми напомня: имаш ли намерение да изядеш плацентата?
— попита Рене, обръщайки се към Харпър. — Доколкото разбирам, сега е на мода. В книжарницата заредихме наръчник при бременност с цяла глава с рецепти с плацента в края му. Омлети, сосове за паста и така нататък.

— Не, не мисля — отвърна Хари. — Яденето на плацента се доближава до канибализъм, а аз се надявах за по-благоприличен апокалипсис.

— Женските зайци изяждат собствените си бебета — намеси се Маз. — Разбрах това, докато четях „Хълмът Уотършип“. Явно майките си похапват от мъниците през цялото време. Ползват ги като сладки малки скитълчета.

— Най-лошото е — каза Али, — че всички сте изпили само по едно питие.

— Та кой е капитанът на този кораб? — попита Дон. — Кой ще определя курса ни?

— Толкова си очарователен, когато говориш по морски — пошегува се с него Джон Рукууд.

— Въпреки това е прав — каза Рене. — На първо място трябва да изберем именно водач, нали? Трябва да проведем избори.

— Избори? — учуди се Харпър. Лека-полека започна да осъзнава, че тя е единствената в помещението, която не се усмихваше лукаво — факт, който я подразни.

— Трябва ни зъл гений — каза ѝ Рене. — Някой, който да определя целите, когато имаме срещи. Някой, който да организира гласуванията. Някой, който да взема решенията намясто, когато нямаме време за гласуване. Някой, който да властва над милионите.

— Това е глупаво. Ние сме само седем. Осем, ако броим и Ник.

Дон Люистън вдигна вежди и изгледа очаквателно Рене Жилмонтон.

— Не ти излиза сметката с петнайсет човека — контрира Рене.

— Нека са седемнайсет — каза Дон. — Братята Маклий също са с нас.

— Има... колко... двайсет и пет души, готови да... си тръгнат от лагера? — попита Харпър. *Армията на Дъмбълдор*, помисли си тя. *Задругата*.

— Или да ударят срещу Бен и Каръл — отвърна Дон и да си върнат проклетия лагер. — Старецът видя, че Али пребледня, и добави: — Да ударят нежно, исках да кажа. Любезно. Сецаш се. С добри обноски.

— Можем да решим някои неща с гласуване — каза Рене. Но тъй като ще работим в тайна, много решения ще трябва да се вземат в движение. Необходимо е да имаме водач, макар че едва ли работата ще е особено благодарна... или особено безопасна. Няма да е зле да се замислите какво ще се случи на избраница ни, ако бъдем разкрити.

— Няма *нужда* да мисля по темата — отвърна Али. — Аз знам какво ще се случи. Когато леля ми говори, че трябва да изрежем гнилото от лагера ни, тя не си играе с думите. Тя има предвид да нареже виновниците. Ще убие хора. Ще даде пример. — Момичето се усмихна, но всъщност изглеждаше бледо. — В учебниците по история съм чела, че едно време публичните екзекуции са били доста популярни събития. Сигурна съм, че ако леля Каръл обяви такава, госпожа Хийлд ще се увери, че ще има пуканки за всички.

Огънят пращеше и съскаше. Един въглен изпука.

— Наистина ли мислиш, че ще стигне толкова далеч? — попита Гил. Гласът му предполагаше чисто любопитство. — Публични екзекуции?

— Човече — възкликна Маз. — След лайната, които видяхме да се случват в Брентуд, се учудвам, че въобще питаш. Лично аз не мога да се безпокоя повече за последиците. Вече взех решение да сторя *каквото* е необходимо, за да се измъкна от онзи хладилник в мазето... по един или друг начин. На крака или в ковчег.

— Съгласен — отвърна Гил.

— Не *можем* да гласуваме тази вечер — възпротиви се Харпър. — Не и ако има петнайсет, седемнайсет други, които искат да са част от нашата група. Как ще организираме подобно нещо?

Дон, Рене и Али си размениха погледи и медицинската сестра осъзна, че те отново са с една крачка пред нея.

— Харпър — започна Рене, — ние вече го организирахме. Всеки си даде гласа, освен седмината, които се намираме в тази стая, и може би братята Маклий.

— Не — отвърна Дон. — Те също обявиха желанията си.

— Значи, оставаме само ние. Нека ви кажа, че не беше лесно да стигнем толкова далеч. Не е лесно да организираш избори за водач на тайно общество. Защото лично аз не бих казала на никого кой е вътре и кой не е. Не искам да съм параноична, но не мога да изключа възможността някои от хората, които ми казаха, че искат да напуснат Кемп Уиндъм, да снасят информация на Каръл. Например не чух нито един глас за Майкъл Линдквист. Сигурна съм, че повечето хора биха се шокирали, ако разберат, че той е с нас. Винаги е бил дясната ръка на Бен Патчет. Не... гласуването се въртеше предимно около двама-трима наистина очевидни кандидати.

— Какво прави един кандидат очевиден?

— Всеки, който вече не е част от Блясъка. Всеки, който не пее песента на Каръл. Основно: хората в тази стая. Не само че останахме само ние да гласуваме, но също така сме основните кандидати. — Жената бръкна в износена раирана дамска чанта, която беше донесла със себе си, и извади тетрадка с жълти листове с полета. Сложи я с лицето надолу върху една малка масичка. След като дадем собствените си гласове, ще ви уведомя как са гласували останалите. — Рене отново бръкна в дамската чанта и извади кубче с червени лепящи листчета. Отлепяше по едно за всеки и му го подаваше. Дон намери напукана чаша с химикалки в нея и ги раздаде.

— Имаме ли официална титла за мъжа или жената, който ще спечели изборите? — попита Гил и се намръщи на празното си листче.

— На мен ми харесва „Главен конспиратор“ — каза Пожарникаря. — Добре ми звучи. Щипка поезия, щипка мрак. Ако има голяма вероятност да умреш по време на изпълнение на служебните си задължения, по-добре да получиш титла, от която лъха сексапил.

— Така да бъде — съгласи се Рене. — Дайте гласа си за главен конспиратор.

Последва нервна тишина и звукът от драскащи върху листчетата писци. Когато всички приключиха, Рене вече чакаше с тетрадката.

— От петнайсетимата, с които разговарях — каза жената, прочисти гърлото си и продължи отново, — имаме два гласа за Дон и

два гласа за Али.

— Какво? — изрева момичето, изглеждаше изключително изненадано.

— Три за Пожарникаря — продължи Рене, — четири за Харпър и четири за мен.

Хари почервеня. Драконовата люспа започна да я бодне — чувството не беше неприятно.

— Когато говорих с момчетата Маклий — каза Дон, — те дадоха ясно да се разбере. И двамата избраха Али.

— Не, не, не, НЕ — контрира момичето. — Не искам шибаната работа. Аз съм на шестнайсет. Ако спечеля изборите, първото нещо, което ще направя като главен началник, ще е да се разплача. Освен това Робърт Маклий е гласувал за мен, защото е хлътнал. Един мускул трепери под окото му всеки път, в който говори с мен. Другият пък прави всичко, което Робърт му каже. Те не трябва да гласуват! Крис Маклий има ли интимни косми въобще?

— Съгласен съм — каза Пожарникаря. — Няма интимни косми, не гласува. А и тъй като съм против детските жертвоприношения, съм на мнение, че трябва да позволим на Али да се отноминира от изборите. Хората, които са гласували за нея, имат ли резервен вариант?

— В интерес на истината — отвърна Рене и погледна тетрадката си, — имат. Единият е избрал Джон като алтернатива. Другият е посочил Дон.

— Шиб'но — отвърна старецът.

— Братята Маклий имат ли резервен избор? — попита Рене.

— Не би имало значение и да имаха — каза Дон, — тъй като се съгласихме, че са прекалено млади, за да гласуват. — Така Харпър разбра, че те също бяха избрали Люистън като резервен вариант.

— Така стават три за Дон и четири за Харпър, Джон и мен.

— Нека бъдат пет за теб, Рене — намеси се Гил, разгъна си листчето и го сложи на масата пред себе си. — Ти свърши по-голямата част от планирането и мисленето, за да стигнем толкова далеч. Не виждам никаква причина да сменяме конете точно сега.

Жената се наведе над него и нежно го целуна по бузата.

— Ти си толкова мил и добър човек, Гил, затова няма да ти се сърдя, че току-що ме нарече кон.

Маз каза:

— И пет за Пожарникаря. — Мъжът вдигна собственото си листче, за да могат останалите в стаята да го видят. — Виждам съм го буквално да стоварва ада върху полицейския участък на Портсмът. Това го прави главния герой в моята книга.

Дон разгъна своето листче и каза:

— Аз, моя милост, гласувам за Харпър. Видях как се справя в лазарета, когато Отец Стори беше доведен и как проби главата му. — Старецът вдигна сълзящите си очи и срещна погледа ѝ. — Колкото повече се влошават нещата, колкото повече хора пицят и плачат, и преиграват, толкова по-спокойна ставаш, сестра Уилоус. Не можех да спра да треперя, а ръката ти беше стабилна като греда. Искам ти да си нашият водач.

— Все още имаме трима кандидати за лидерското място.

— Вече не. Нека са шест гласа за Харпър — каза Али. — Аз също смятам, че трябва да е тя. Защото знам, че независимо колко много се прецакам, тя няма да пъкне камък в устата ми и да ме накара да се чувствам като Юда. Макар че след онова, което сторих, бог ми е свидетел, че има пълното право да го стори.

— О, Али — отвърна Харпър. — Вече се извини. Не очаквам от теб да го правиш отново и отново.

— Това не е извинение. Това е моят глас — настоя момичето и срещна погледа ѝ почти предизвикателно.

— Права е — каза Рене. — Моят глас също е за Харпър. Изключително много се радвам, че някои хора ме помолиха да приема работата, но предпочитам да чета за грандиозните бягства, отколкото да планирам такова. Освен това съм ужасна в пазенето на тайни и не обичам да заговорнича срещу другите хора. Струва ми се грубо. Не се справям добре с вината и се тревожа, че може да нараня нечий чувства, докато се отбраняваме. Също така съм се заела с една-две книги. Заговорниците на пълен работен ден нямат време за четене. Затова трябва да бъде Харпър.

— Хей! — възпротиви се медицинската сестра. — Аз също имам книги за четене, госпожо!

— Освен това ми мина през ума, че си доста бременна и има много по-малка вероятност да те обесят, ако ни хванат — каза Рене. — И, Харп, не ми харесва, че аз трябва да ти го кажа, но мисля, че това те

поставя начело. По мои изчисления току-що спечели вота, пет на седем.

— Нека са шест на седем — заяви Харпър. — Защото аз гласувам за Джон.

— Какво съвпадение. — Пожарникаря се ухили в зъбата усмивка, която го накара да заприлича на леко луд човек. — Аз също. — Той отвори листчето си и го обърна към всички, за да видят какво беше написано там — една-единствена дума: *мен*.

Десет минути по-късно всички си бяха заминали. Останаха само Харпър и Пожарникаря.

— Кажи на Майкъл, че ще се прибера след няколко часа и да не се тревожи — каза Харпър на Дон Люистън.

Рене се подаде от вѐн, през полуотворената врата, ръката ѝ беше на дръжката.

— Не забравяй да се върнеш, Харпър — каза ѝ тя, очите ѝ светеха от студа или от удоволствие, не беше лесно да се определи от кое точно.

— Вървете, всички — нареди медицинската сестра. — Побързайте. Не знаете ли първото правило при конспирациите? Не се оставяйте да бъдете хванати.

Вратата се затвори. Харпър и Пожарникаря чуха шепоти, приглушен смях, Али запя ред от „Любовна барака“ на фона на хрущящи ботуши, които се отдалечават. Най-накрая останаха само двамата, в напрегната, но блажена тишина от онзи тип, който предшества първата целувка.

Те не се целунаха. Харпър знаеше, че капакът на печката зад нея е отворен, усещаше топлината на танцуващите пламъци и се зачуди кой ли наблюдаваше. Джон става на два пъти, за да хвърля дърва в огъня, и всеки път си мислеше: *Ако си тръгнем от Кемп Уиндъм, той няма да дойде с нас. Той трябва да остане тук и да се грижи за личния си огън.*

— Било е постановка — осъзна Харпър. — Вие сте преброили гласовете предварително.

— Е. Не бих отишъл чак толкова далеч. Нека просто кажем, че изходът не беше чак толкова непредвидим. Защо си мислиш, че Майкъл ти каза да не бързаш да се прибиращ тази вечер?

Остана им време, когато всички бяха заедно, да начертаят набързо два различни плана. Единият се състоеше в онова, което щяха да правят, ако се наложеше да напуснат бързо. Другият разработваше

метод да вземат (внимателно) властта в лагера от Каръл. Джон и Харпър трябваше да обсъдят подробностите при двата плана.

— Готов съм да разработвам схеми, ако и ти си готова — каза Пожарникаря.

— Имам нужда от захар за най-добрите си заговори — отвърна жената, намери си платнената чанта и извади от нея кутията си за обяд с Мери Попинз. — Нищо не ме предразполага така добре към конспирации като незаконни шоколадчета, дори да са на една година.

Челото на мъжа се набръчка.

— Предупреждавам те. Твърдението, че имаш шоколадчета, при положение че нямаш, ще е сериозно нарушение на Хипократовата ти клетва никога да не причиняваш ненужно страдание.

— Имам новини за теб, Рукууд. Аз съм медицинска сестра. Ние не полагаме Хипократова клетва. Само докторите го правят. Сестрите се заклеват в едно нещо — че пациентът ще си приеме лекарството.

— Понякога казваш нещо страшно и аз започвам да се треса от щастие — каза Джон. След което, без никаква промяна в тона, добави: — Ще изгоря Кемп Уиндъм до основи, преди да позволя на Каръл и нейните подлизурковци да ти отнемат бебето. Няма да остане нищо друго от това място, освен овъглени пръчки. Надявам се да знаеш това.

— Няма да е много честно за останалите, не мислиш ли? — попита Харпър. — Повечето от тях не са лоши хора. Единственото, което искат, е да са в безопасност.

— Не е ли точно това вечното оправдание за злините и жестокостите? Всичко, което искат, е да са в безопасност, но не им пука кого трябва да унищожат, за да останат в безопасност. Хората, които искат да ни убият, крематорните отряди, те също искат единствено безопасност! Мъжът, когото убих с Феникса онази нощ, мъжа зад картечницата. Почувствах, че трябва да го направя. Трябваше да го опека до мозъка на костите му. Това беше единственият начин да се уверя, че ще се върнеш при мен.

Джон я погледна със смесица от шок и тъга. На Харпър ѝ се прииска да вземе ръката му в своята. Вместо това му даде миниатюрен сникърс, а за себе си взе маундс.

— Ще се наложи ли да убиваме хора, за да сме в безопасност? Гласът ѝ беше много тих. — Мислиш ли, че ще се стигне дотам? С Бен? С Каръл? Защото, ако мислиш така, ще се върна веднага в лагера.

Не искам да съставяме план, който включва убийството на когото и да било.

— Ако си тръгнеш сега — каза Джон, — това може да убие мен. Затова ще се наложи да останеш.

— Вероятно — отвърна Харп и наля на двама им още малко ром.

Джон каза, че шоколадчето е ужасно и че има нужда от още едно, за да разкара този гаден вкус от устата си. Вместо това тя му даде цигара и още малко ром. Запали я с палеца си.

Харпър не беше толкова сигурна за плана за бягство. Имаше прекалено много слаби места. Съставяше списък, който започваше с буквата А (Отец Стори е в съзнание), продължаваше през буквата Е (да се създаде отвличане на вниманието, като се откачи камбаната) и свършваше на Р (Дон отвежда останалите лодки на север). Това бяха доста букви от азбуката.

Пожарникаря, от друга страна, направо се влюби в плана. Естествено, че го стори. Все пак беше получил главната роля. Харпър продължаваше да се опитва да съкращава буквите, а той да добавя нови.

— Ще ми се да разполагахме с достатъчно време, за да изкопаем тунел — каза Джон.

— Докъде?

— Няма значение. Не можеш да организираш прилично бягство от затвора, без да имаш тунел. Писателят в мен желае таен тунел, скрит зад фалшива стена или плакат на известна филмова звезда^[1], или в краен случай дрешник. Можем да наречем плана „Операция Нарния“! Не ми казвай, че не ти харесва.

— Няма да ми хареса, ако станеш писател. Може да се наложи да ти откъсна половината лице. Това сторих с последния кандидат-писател, с когото пътищата ни се пресякоха.

Пожарникаря залюля остатъка от банановия ром около хартиената си чаша и го гаврътна на един път.

— Забравих, че съпругът ти беше амбициозен романист.

— Понякога си мисля, че всеки мъж иска да бъде писател. Иска да създаде свят с перфектната въображаема жена, някоя, която може да командва и да съблича, когато му е угодно. Така работи върху собствената си агресия с няколко фиктивни сцени на изнасилвания. Има възможност да изпрати фиктивния си заместник да я спаси, бял

рицар... или пожарникар! Някой с цялата сила и цялата представителност. Реалните жени, от друга страна, си имат свои собствени интереси и не желаят да следват никакви очертания. — Харпър се навъси. През ума ѝ мина мисълта, че никога не е била приятелка, съпруга или любовница на Джейкъб, а единствено негова тема, *материал*. Писателите бяха също толкова големи паразити, колкото спората.

— Сто процента съм съгласен по темата с очертанията. Всеки писател, който си води предварителни бележки, трябва да бъде изгорен на клада. Точно това не ми харесва в нашия план. Той е очертание. Животът не действа по очертания. Ако аз пишех тази сцена, дори нямаше да си направя труда да опиша плана ни, не и в подробности. Вече знам, че няма да се случи по начина, по който се надяваме. Затова просто ще изгубим времето на читателите. — Джон видя изражението на лицето ѝ и я срита по крака. О, хайде де. Имаме шоколадчета, цигари, пиячка и зъл план. Не ми се мръщи насреща. Какво друго имаш в тази кутия за обяд?

Харпър извади деформиран, подобен на тумор картоф и го остави на леглото.

Пожарникаря се отдръпна.

— Аа! Що за ужасен, брадат Христос е туй чудо?

— Това ли? Това тук е златен юконски, глупчо — отвърна Харп.

— А, добре. Предполагам, че хапнахме достатъчно шоколад. Какво ще кажеш да си опечем картоф?

Джон стисна зеленчука между ръцете си. От пръстите му започна да се издига дим, а с него и ароматът на печен картоф. Миризмата ободри Харпър. Не можеше да се въздържи.

— Обичам мъжът да може да готви — сподели тя.

---

[1] Препратка към новелата на Стивън Кинг „Рита Хейуърт и изкуплението Шоушенк“. — Б.пр. ↑

Пожарникаря имаше сол и малко олио в една чашка и двамата си разделиха картофа. Ароматната му миризма изпълни бараката. Беше толкова вкусен, че Харпър едва не се просълзи, и когато го изяде, облиза олиото и солта от ръцете си.

— Знаеш ли кое ми липсва? — попита жената.

— Ако кажеш „фейсбук“, ще провалиш една прекрасна вечер.

— Липсва ми кока-колата. Картофът щеше да е адски вкусен с една кола. Може да сме прецакали планетата, да сме изсмукали всичкия петрол, да сме разтопили ледниците, да сме позволили ска музиката да пробие, но сме направили кока-колата, така че, мамка му, хората не са чак толкова лоши.

— Като вид може и да не доживеем, за да съжаляваме за степените ледници. Точно от там идва тя, да знаеш: спората. Сигурен съм осемдесет процента. Затова всички ранни случаи бяха около Арктическият кръг. Била е под ледниците. Мисля, че се е случвало и преди. Всички вярват, че динозаврите са били погубени от метеорит, но според мен е била спората. Крие се под леда, докато не се затопли достатъчно, за да полети отново във въздуха. След това изгаря всичко, докато светът не бъде обвит от пушек и планетата не замръзне отново. Спората умира, освен една малка част, която се запазва под ледовете. Имало е шест изтребления в съществуването на Земята. Обзалагам се, че всяко едно от тях е било поради драконовата люспа.

— Искаш да кажеш, че това е планетарната Т-клетка, която атакува всяка зараза, която вреди на околната среда и на доброто ѝ състояние. Като нас.

Джон кимна.

— Това е третата най-добра теория, която съм чувал. Харесва ми идеята, че руснаците са отгледали супергъбички през седемдесетте на онзи остров за тестване на биологични оръжия. Мисля, че се казваше Възрождение. Наложило се да изоставят мястото през 2000 година, след като спората била изтървана. Островът се намирал в езеро, което

пресъхнало. Животните ходели напред-назад и разнасяли пепелта в козината си. Всички ранни случаи бяха в Русия.

— Каза *третата* най-добра теория. Има ли някоя по-добра от арктическото топене и руския остров на чисто зло?

— Също така ми харесва идеята, че господ ни наказва с тези гъбички по краката, защото сме носили чехли „Крокс“. — Харпър пи още една глътка от банановия ром. Според медицинската ѝ преценка тя нямаше да доведе до деформиран мозък на бебето. — Сега, когато светът е към своя край, съжаляваш ли, че не си направил нещо?

— Съжалявам, че не съм оправил Джулиан Мур — отвърна Джон. — И Джилиън Андерсън. По едно и също време или поотделно, наистина нямаше да има никакво значение.

— Исках да кажа какво си искал да направиш, което *наистина е можело да се случи*.

— Ще ми се да бях открил нова плесен, която да кръстя на Сара.

— Уха. Романтичен кучи син.

— Ами ти? Какво си искала винаги да направиш?

— Аз? Същото като теб — Джулиан Мур. Тази секси кучка има готин задник.

Пожарникаря стана, взе една кърпа и се заизвинява отново и отново, че плюе банановия ром отгоре ѝ, докато се опитваше да забърше ризата ѝ.

Джон се изправи, за да разбути огъня, и се върна с големия лък, който беше подпрян в ъгъла през цялата зима. Изпъна се на леглото си, хвана лъка като китара и започна да свири на единствената му атонална струна.

— Мислиш ли, че Кийт Ричардс все още е жив? — попита той.
— Разбира се. Нищо не може да го убие. Той ще надживее всички ни.

— „Бийтълс“ или „Стоунс“?

Харпър изпя първите редове от „Обичай ме“.

— Това глас за „Бийтълс“ ли беше?

— Естествено, че да. Въпросът ти е глупав. Все едно да попиташ какво обичаш повече: коприна или интимни косми?

— Ах, това е разочароващо.

— *Разбира се*, че ще избереш „Стоунс“. Всеки, който се разхожда наоколо и се прави на пожарникар, а не е...

— Какво общо има *това* с каквото и да било?

— Мъжете, които обичат „Стоунс“, са обсебени от оная си работа. Съжалявам, но това е така. Пожарникарският маркуч е символичен въображаем кур. Жалко е. Мъжете, фенове на „Стоунс“, са като деца на година и половина, които току-що са открили тръпката от това да си играят със собствения си фалос. Жените, фенки на „Стоунс“, са дори *по-зле*. Мик Джагър има странно голяма уста, която го прави да изглежда като риба треска, и това ги възбужда. Те са сексуално възбудени от хора риби. Просто не са наред.

— А от какво са обсебени феновете на „Бийтълс“? Славата на пътката?

— Точно. Струобъри Фийлдс не е просто място в Ливърпул, господин Рукууд. — Харпър протегна ръка. — Дай ми го. Всеки път, в който дърпаш тетивата, натоварваш ненужно костите си. Говориш като автомеханик, когато си пияна. Знаеш ли?

— Не съм пияна. Ти си пиян. Аз съм бивша инструкторка по стрелба с лък. Сега ми го дай.

Пожарникаря ѝ подаде лъка. Тя го изправи и прокара пръсти по тетивата.

— Инструкторка по стрелба с лък?

— Когато бях в гимназията. За градския отбор.

— Какво те вдъхнови? Дженифър Лорънс? Да не си имала фантазии да си Катсас Евърдейм^[1]? Дженифър Лорънс беше бомба. Надявам се да не е изгоряла.

— Не, това беше преди „Игрите на глада“. Когато бях на девет години, бях обсебена от Робин Худ. Започнах да казвам *вам* и *тутакси* и когато родителите ми ме накарваха да свърша някаква работа, падах на едно коляно и се покланях. В пика на своята обсебисия носех костюм на Робин Худ на училище.

— За Хелоуин?

— Не, разбира се. Много харесвах начина, по който ме караше да се чувствам.

— О, боже. Родителите ти позволяваха ли ти да се обличаш така? Не знаех, че не са ти обръщали внимание като дете. Това ме кара да се чувствам тъжен... — Млъкна за миг, за да потърси тъжните си чувства. Емоционално.

Родителите ми са здравомислещи, практични хора, които притежават няколко плъхоподобни кучета. Бяха много добри с мен и ми липсват много.

— Съжалявам за загубата ти.

— Не мисля, че са мъртви. Но се намират във Флорида.

— Първата фаза на отричането. — Кимна тъжно Джон. — Предполагам, че са обличали кучетата си с пуловери.

— Понякога, ако беше студено. Откъде знаеш?

— Позволявали са ти да лудуваш на публични места в костюм на Робин Худ, за което мога само да предположа, че си получавала водопад от подигравки от съучениците си. Лесно е да се сетя как са третирали домашните си любимци.

— О, не. Те не знаеха за костюма ми на Робин Худ. Носех си го в раницата и се преобличах в тоалетната в училище. Но си прав за подигравките. Това бяха мрачни дни за Харпър Франсис Уилоус.

— Франсис! Прекрасно, Мога ли да те наричам Франи?

— Не. Можеш да ме наричаш Харпър. — Жената облегна брадичката си на върха на лъка. — Татко ми купи първия ми лък за

Коледа, когато бях на десет. Отне ми го преди Нова година.

— Да не застреля някого?

Хвана ме да топя стрелите в газта за запалки. Много, ама наистина много исках да изстрелям горяща стрела по нещо. Нямаше значение по какво. Все още искам. Имам чувството, че това ще ме направи по-завършена личност: да видя как една горяща стрела се забива в нещо, *туок*, и го подпалва. Предполагам, че мъжете се чувстват точно така, когато си представят как тъпчат топките си възможно най-дълбоко в един перфектен женски задник. Аз искам просто едно малко секси *туок*.

Джон се задави на поредната глътка бананов ром. Наложил се Харпър да го потупа по гърба, за да може да диша отново.

— Убеден съм, че си пияна — каза той.

— Не — отвърна тя. — Ограничих се до разумните две чаши кучешко повръщано с вкус на банан. Бременна съм.

Джон се задъха и се разкашля отново.

— Хайде — каза Харпър. — Да отидем да стреляме с горящи стрели. Искаш ли? Свежият въздух ще ти се отрази добре. Трябва да излизаш от тази дупка по-често.

Мъжът я погледна през навлажнените си очи.

— По какво ще стреляме?

— Луната.

— Ах — отвърна той. — Хубава голяма мишена. Налага ли се и аз да стрелям?

— Разбира се. — Харпър избути стола си назад. — Ще взема стрелите. От теб се иска само да донесеш огъня.

---

[1] Заигравка с героинята Катнис Евърдийн от романите и филмите „Игрите на глад“. Преведено дословно *Катсас Евърдейм* означава: Катсас — Кат Дръзката уста, Евърдейм — Вечната дама. — Б.пр. ↑

Студът беше толкова остър след ароматизираната на банан топла барака на Пожарникаря, че едва не ѝ изкара дъха и заципа бузите и като след шамар.

Харпър го поведе около постройката, нагоре през високото море от трева и надолу по дюната към онази страна към океана, която не се виждаше от брега. Когато се забави в пясъка, тя се върна и го хвана за ръката, за да му помогне.

Спряха се до голямата платноходка, която стоеше върху своята шейна. От мястото си жената можеше да види името ѝ върху кърмата в златни курсивни букви: *боби шоу*. Плавателното средство играеше голяма роля в плана им, появяваше се в точки *Е*, *Ж* и от *М* до *Р*.

Пожарникаря се огледа наоколо, носеше гуменото си пожарникарско яке като пелерина и се беше свил в него. Най-накрая откри онова, за което беше тръгнал на лов — луната, един леден бутон, забит в черната одежда на небето.

— Ето я. Убий я, за да можем да се приберем вътре на топло. Харпър държеше лъка в едната си ръка, а колчан със стрели в другата. Остави всички, освен една от стрелите, върху сините камъни, протегна я към него и посочи.

— Имаш ли огънче?

Джон стисна върха ѝ с юмрука си и го плъзна надолу. След него се появи син огън, сякаш стрелата беше потопена в бензин и той беше доближил запалена клечка кибрит до нея.

Изпъна тетивата и погледна през горящия край. Огънят образуваше червен флаг. Прицели се в луната и пусна.

Пламтяща червена комета проряза мрака. Стрелата измина шейсет метра, отклони се надясно и тръгна да пада в облак от жар.

Харпър вдигна лъка над главата си, чувстваше се щастлива и някак си дива.

— Не е ли красиво! — каза Джон.

Тя обърна ръката му и погледна дланта му.

— Не те ли боли?

— Въобще. Не е трудно за разбиране. Ама никак. Драконовата люспа ще изгори всеки гостоприемник, ако се наложи, но не би наранила себе си. Научих я да спре да мисли за мен като за гостоприемник. Хакнах кода ѝ и я препрограмирах, за да забрави, че има някаква разлика между *мен* и *нея*.

— Мразя, когато започнеш да ми обясняваш нещо. Като приключиш, имам чувството, че знам по-малко, отколкото преди това.

— Погледни на нещата по този начин, Уилоус. Знаеш, че е в мозъка ти. Знаеш, че *чувства*, просто не използва думи. Ако ѝ подадеш стрес и паника, тя ще разчете това като заплаха и ще избухне в пламъци, за да започне възпроизводствения си процес и да избяга. Подай ѝ хармония, доволство и чувство за принадлежност и ще разчете това като сигурност. Тя не само усеща удоволствието ти, но и го *увеличава*. Осигурява ти приятен отклик, дава ти най-евтината дрога на света. Но в двата случая не *действа*, а *реагира*. Онова, на което Ник ме научи...

— Какво? — изуми се Харпър. — Ник? Онова, на което *Ник* те е научил?

Джон премига насреща ѝ, объркан, изгубен.

— Да. *Е*, Ник... Ник не би... няма... имам предвид, очевидно вече не, не и след... — Мъжът поклати глава и махна с ръка. — Защо намесваш Ник в това? Объркваш ме.

Не съм намесила Ник, искаше да каже Харпър. *Ти го стори*. Дори беше отворила уста. Но я затвори и го остави да продължи.

— Когато всички сте в църквата и *пеете*, на нея ѝ *харесва*. Така я омиротворявате. Само дето продължавате да ползвате думи, а на нея не ѝ пука за думи. Имаше един писател, който казваше, че езикът не е начин за комуникиране, и драконовата люспа е напълно съгласна с него. Всички тези думи в главата ти постоянно ти напомнят, че *си гостоприемник*. Трябва да помислиш какво искаш да направи драконовата люспа за теб без думи. Представи си какво би било чувството да си глух, да си мислиш глухи мисли, а езикът на глухонемите да е твоят единствен и основен език.

— Като при Ник — промърмори Харпър.

— Да, щом така предпочиташ — отвърна Пожарникаря и отново махна с ръка, сякаш за да изгони нахална мушичка. — Ник може да почувства туптенето на барабани с костите си и ако го научиш на

текста на някоя песен, той ще си я пее, но с безгласните думи на глухите. Ако можеш да пееш на драконовата люспа без думи, то тогава ти говориш езика ѝ. В такъв случай тя вече не гледа на теб като на отделна единица, а като едно цяло с нея. Това е всичко, което направих. Това е всичко, което някога ще направя. Пеея ѝ една от любимите ми песни, но без думи. Пеея ѝ за моето палто от пламъци и моя огнен меч, и драконовата люспа ги прави.

— И Ник те е научил как? Ник може да прави същите неща? Да хвърля пламъци като теб?

Джон я изгледа с неясен, объркан и нещастен поглед. След което отвърна с едва доловим нежен глас:

— Всъщност той е доста по-добър от мен.

Харпър кимна.

— Но вече не?

Пожарникаря поклати глава. Тя разбра какво има предвид и реши да се върне на темата по-късно.

— Коя песен ѝ пееш?

— Ах. Не я знаеш. — Мъжът отново помахаше с ръка и погледна настрана. Харпър знаеше, че е облекчен, че смениха темата за Ник. — Макар че, когато те срещнах за първи път, мисля, че... е, едно от първите неща, които ми каза, беше от песента. За момент си помислих, че съм намерил човек, който обича „Дайър Стрейтс“ колкото мен.

Харпър се отдръпна от него. Разлюля се на студения въздух. Затвори очи, вдиша дълбоко и започна да пее с нежно, ниско, мелодично мълчание.

*Влюбеният Ромео
по улиците пее серенада,
приспива всички той
с любовната си песен,
под уличната лампа
от сенките излиза
и казва бързо той:
„Ти и аз, скъпа...
какво ще кажеш за това?“.*

Харпър отвори очи. Джон се беше опулил насреща ѝ, устата му беше отворена, очите му бяха влажни и блестяха, сякаш беше на път да се разплаче.

— Ти *блестиш* — каза ѝ той. — Пееш любимата ми песен и блестиш като диамант на годежен пръстен.

Харп се погледна и видя, че е прав. Гърлото ѝ представляваше яка от коралова светлина. Сияеше през пуловера си.

Джон се наведе и я целуна — топла, страстна целувка, която ухаеше на ром, кафе, масло, орехи, цигари и англичанин. Отдръпна се назад и я погледна несигурен.

— Съжалявам — каза той.

— Надявам се да не е така.

— Имаш вкус на шоколадче.

— Лъжица захар, доколкото разбра, *прави* лекарството по-лесно за преглъщане.

— Това лекарство ли е?

— Важна част от твоето възстановяване. Вземи две и ми се обади на сутринта.

— Две?

Харпър го целуна отново, след което се отдръпна и се изсмя на изражението му.

— Хайде, Джон. Твой ред е да стреляш. Трябва да си добър. Ти си англичанин. Кръвта на Робин Худ тече във вените ти. Ето.

Подаде му лъка. Показа му къде да постави ръцете си и скрита краката му, за да го накара да ги разкрачи.

— Дърпаш тетивата до ъгълчето на устата си ето така — обясни медицинската сестра и му показа с жестове. — Упражнявай се без стрела известно време.

Пожарникаря така и стори, поклащаше се на хапещия студ, ноздрите му бяха червени, а останалата част от лицето му беше с цвят на восък.

— Така как е? Приличам ли на Ерол Флин?

— Ти си един смел шибаняк — каза му тя.

Харпър взе една стрела от камъните, задържа я в ръка, затвори очи и се опита да се концентрира.

— Какво правиш?

Не го погледна, но усети погледа му върху себе си и това я зарадва. В този момент осъзна, че ще успее да го направи. Чувството беше, като да знаеш, че ще уцелиш десетката, преди стрелата да излети от лъка.

Видя всичко в главата си, начина, по който да раздвижи ръцете си, за да каже *ти и аз, скъпа, какво ще кажеш за това*, без да използва никакви думи. Видя всичко и осъзна колко е лесно. Не трябваше да прави нищо, за да се свърже с драконовата люспа. Беше, все едно да бъде бременна. Почувства песента в сухожилията и нервните си окончания, почувства как тече като кръв, без никакъв звук, без никакви думи, без дори спомена за думите. Ти и аз, скъпа, какво ще кажеш за това?

Запали се. Отвори очи, за да види юмука си в студени пламъци — сини, мистични пламъци — да се вият около стрелата, изкрещя от ужас и я изтърва.

Пожарникаря сграбчи китката ѝ и я пъкна под якето си, за да изгаси огъня. По бузите му избиха червени петна. Очите му бяха опулени зад очилата му.

— Какво *правиш*?

— Нищо — отвърна тя.

— Какво, в името на бог, си мислиш, че правиш? Да не искаш да умреш?

— Аз... просто исках да видя...

Пожарникаря не я изслуша, беше се обърнал и затътрил по дюната.

Настигна го на върха на билото, най-високата точка на острова. Бараката беше долу, построена от едната страна на склона. Мъх и морска трева бяха покрили покрива като килим. Опита се да го хване за рамото, но той се завъртя и се отскубна от ръката ѝ.

Изглежда я с объркан, сериозен поглед, очите му бяха опулени зад квадратните му очила.

— За това ли беше всичко? Да ме напиеш и да разбереш дали можеш да ме *измамиш* да те науча как да изгориш?

— Не. Джон. *Не*. Целунах те, защото исках да те целуна.

— Знаеш ли какво се случи с последния човек, който искаше да извади горящ заек от шапката?

— Знам какво се е случило.

— Не, не знаеш. Нямах никаква представа. Превърна се в пепел. Докато говореше, Пожарникаря отстъпваше от нея.

— Знам, че е умряла. Знам, че е било ужасно.

— Млъквай. Не знаеш нищо друго, освен че имам нещо, което искаш, и ще направиш всичко възможно, за да го получиш: ще ме напиеш, ще ми се мазниш, ще ме изучукаш даже, ако се наложи.

— *Не* — отвърна Харпър. Имаше чувството, че се е оплела в мрежа. Не можеше да се освободи и всичко, което казваше, само я отвеждаше с още една степен по-навътре в бодливия възел. — Джон. *Моля те.*

— Не знаеш *какво* се случи с нея. Не знаеш какво *все още* се случва с нея. Не разбираш абсолютно нищо за нас. — Хвърли лъка на покрива и Харпър осъзна, че се беше качил на бараката си. Отдръпна се е още няколко крачки от нея. — Махни се от мен. И никога не прави повече това, което направи преди малко. Протегна ръце. По драконовата му люспа запулсира златиста светлина. Дланите му се превърнаха в плитки чинии, обрамчени с пламъци. — Освен ако не искаш да изгориш завинаги.

— Джон, спри се, спри да се движиш. Просто стой, където си...

Мъжът не я послуша. Направи още една крачка назад и разпери ръце. Крила от ярък огън заизлизаха от ръцете му и продължиха надолу по тялото му. От ноздрите му бликна черен пушек.

— Освен ако не искаш да си в ада до края на живота си — каза той. — Като м-м-мъх-мъх...

Очите му се ококориха изненадано. Започна да върти ръце, за да запази равновесие, рисуваше огнени обръчи във въздуха. Десният му крак се плъзна под него и падна от покрива. Стовари се на коляно, стрелна се напред и хвана стиска трева. За един дълъг момент на перфектно безвремие увисна под странен ъгъл. Дългата здрава трева се превърна в медни нишки и изгоря в горещата му ръка.

— Джон! — проплака Харпър.

Пожарникаря падна, удари се в тенекиения покрив и полетя в нощта. Чу го как се стовари тежко върху дюната и изстена.

Тишина.

— Нямам нищо счупено! — провикна се той. — Не се тревожи! Добре съм!

Умълча се отново.

— Освен може би китката ми — каза с тъжен глас.
Харпър затвори очи и въздъхна облекчена.
— Ох — изохка Пожарникаря.

След като му намести ладиевидната кост — която си влезе на мястото с влажно *туок!* и пронизителен вик — и му залепи отново тиксо на китката, Харпър го накара да изпие два черпака с леденостудена вода и четири адвила. Принуди го да легне на леглото, като му помогна с ръка, увита около кръста му, и се намести до него.

— Задник такъв — каза му тя. — Истински късметлия си, че не си премаза ребрата отново.

Джон сложи наранената си ръка върху нейните.

— Съжалявам — каза той. — За онова, което казах.

— Искаш ли да ми разкажеш? Какво ѝ се е случило?

— Не — отвърна Пожарникаря. — Да. Наистина ли искаш да разбереш?

Харпър смяташе, че вече знае по-голямата част от случилото се, но стисна палеца му между пръстите си, за да му покаже, че е готова да слуша. Джон въздъхна — изморено, измъчено.

— Дватама със Сара идвахме от време на време тук, нали се сещаш... в къщата на този малък остров, за да се уединим от другите. Али не идваше с нас, дотогава се беше превърнала в нощно създание и спеше през по-голямата част от деня, събираше енергия за нощните си набези. Вземахме Ник, който обикновено заспиваше след пикника на дюните. В къщата имаше легла, но той обичаше да спи в лодката. Харесваше му да се поклаща на вълните и да се блъска в пилоните. Тогава имаше малък док точно до къщата. Нямахме нищо против. Сара и аз пийвахме малко вино, дишахме чист въздух и се оттегляхме в къщата, за да правим онова, което правеха възрастните.

Един ден, след като бяхме хапнали студено пиле и някаква салата със стафиди, бяхме започнали да се отнасяме. Преди да задреме, Сара ме помоли да проверя Ник. Излязох по боси крака и дънки... и видях малък фонтан от пламъци да се издига от лодката. Щях да изпищя, но бях прекалено уплашен, за да си поема въздух. Затътрих се по дока, опитвах се да изкрещя името на Ник, сякаш можеше да ме чуе.

Единственото, което излезе от устата ми, беше тихо хриптене. Вях сигурен, че ще го намеря обгърнат от пламъци.

Но той не беше *погълнат* от огъня, той *дишаше* огън. Всеки път, в който лодката се удряше в пилоните, изкашляше облак от червени пламъци във формата на гъба и се засмиваше сънливо. Не мисля, че беше напълно буден или пък че знаеше какво точно прави. Знаем, че нямаше представа, че го наблюдавам. В крайна сметка не можеше да ме чуе и не гледаше в моята посока, цялото му отнесено внимание беше насочено към работата му с пламъците. Дотогава бях паднал на колене. Краката ми ме бяха предали. Наблюдавах го две-три минути. Издихваше огнени кръгчета, след което размахваше пръсти и изпращаше пламенни стрели, които да минават през клуповете.

Най-накрая успях да стана на крака, макар коленете ми още да трепереха. Върнах се, олюлявайки се, до къщата. Езикът ми беше залепнал за небцето и се нуждаех от глътка вода, преди да мога да говоря. Събудих внимателно Сара и й казах, че трябва да й покажа нещо и че не бива да се страхува. Казах й, че става въпрос за Ник, но той е добре, просто искам да види какво прави. Поведох я натам.

Когато видях издигащите се от лодката пламъци, краката й омекнаха и се наложи да я държа за ръката, за да я подкрепям. Но тя не се провикна, не заплака. Остави ме да я отведа до него, имаше ми доверие, че няма причина да се паникьосва.

Стояхме над Ник и го наблюдавахме да си играе с огъня около пет минути, преди тя да изгуби търпение, да падне на колене и да се пресегне в лодката, за да го докосне. Погали го по главата и той излезе от транса си. За момент кашляше черен пушек и мигаше през насълзени очи. Скочи на планшира, изглеждаше засрамен, сякаш го бяхме хванали да гледа списание с голи мадами.

Сара се качи в лодката, цялото й тяло трепереше, и го взе в обятията си. Последвах я. Дълго време стояхме в мълчание. Той каза на майка си, че не е наранен, че въобще не чувства никаква болка. Каза ни, че го прави от дни и че никога не го боли. Каза, че винаги го е правил в лодката, защото нещо в люлеенето на океана му помагало да го стори. Изброи ни многото си постижения. Можеше да диша дим, да издиша пламъци и да запалва едната си ръка като факла. Сподели ни, че правел малки врабчета от огън и ги изпращал да летят. Понякога му се струвало, че лети с тях, понякога му се струвало, че самият той бил

врабче. Помолих го да ни покаже, но той отвърна, че не може, не и тогава. Обясни ни, че когато се подпалвал, било необходимо време, за да се презареди. Каза ни, че след като хвърлял врабчета, така ни го обясни с езика на глухонемите, понякога му било трудно да се стопли, започвал да трепери и се чувствал така, сякаш се разболяват от грип.

Исках да разбера как прави всичко това. Ник се опита да ми обясни, но той е само едно малко момче и почти нищо не научихме, поне не в онзи ден. Каза ни, че можем да накараме драконовата люспа да заспи, като я люлеем нежно и ѝ пеем като на бебе. Само дето Ник е глух и няма никаква представа как точно звучи пеенето. Обясни ни, че според него музиката е като прилива или като дишането: нещо, което тече напред и отново се връща с успокояващ ритъм. Каза ни, че създава този поток в ума си и по този начин кара драконовата люспа да сънува онова, което той иска да сънува. Така тя започва да прави огнени кръгчета или врабчета от пламъци, или каквото му се прииска. Отвърнах му, че нищо не разбирам, и го помолих да ми покаже. Ник погледна майка си, тя му кимна и му каза, че всичко е наред, че може да се опита да ме научи как да го правя... но му каза също така, че ако някой от нас някога се нарани, трябва да спрем веднага.

Уроците ми започнаха на следващата сутрин. След три дни можех да паля свещ. За седмица можех да мятам огнени въжета като ходеща огнехвъргачка. Започнах да се фукам. Не можех да се спра. Когато двамата с Али отидохме на една от спасителните ни мисии, създадох стена от пушек, за да бъде оттеглянето ни впечатляващо. Друг път пък, когато ни преследваше крематорен отряд, се обърнах към тях и се възпламених, превърнах се в огромен горящ демон с крила, за да ги изплаша. Побягнаха, пицейки!

Исках да създам своя собствена легенда. Да ме видят и да започнат да говорят за мен. В целия свят няма по-силна дрога от известността. Започнах да се хваля на Сара, че заразяването ми с драконовата люспа е най-хубавото нещо, което някога ми се е случвало. Признах ѝ, че ако някой измислеше лекарство, аз нямаше да го взема. Казах ѝ, че люспата не е чума. Казах ѝ, че тя е еволюцията.

Често обсъждахме идеите ми за спората: как се предаваше, как се свързваше с ума, как произвеждаше ензими, за да предпази Ник и мен от изгаряния. Казвам, че обсъждахме идеите ми. Всъщност имам предвид, че ѝ изнасях лекции, а тя слушаше внимателно. О, как обичах

да имам аудитория за всичките си прозрения и теории. Точно това трябва да пише на смъртния ѝ акт, да знаеш. Сара Стори, умряла от приказките на Джон Рукууд. В известен смисъл точно това ѝ се случи.

Помня деня, в който за първи път се превърнах в демон и изплаших цяла армия въоръжени мъже. Заведох Сара на острова, за да си направим пикник и да се изучаваме по случай успеха. Почти не проронваше дума, беше се оттеглила в собствената си глава, но бях прекалено погълнат от величието си, за да обърна внимание. Правихме любов и след като легнах в леглото. Чувствах се като рок звезда. Най-накрая се бях превърнал в такава. Сара стана, взе си дънките и извади шишенце от джоба си, шишенце, пълно с бял прах. Попитах я какво има вътре. Отвърна ми, че е заразена пепел. Изсипа я на кухненския плот и я изсмърка пред очите ми. Зарази се умишлено. Направи го, преди да успея да се развикам. Знаеше много добре как да се разболе, разбира се, защото ѝ бях обяснил как се разпространява спората.

Три дни по-късно се появиха първите белези по гърба ѝ. Изглеждаха така, сякаш дяволът я беше бичувал с огнения си камшик. Бях прав за метода на разпространение, но не изпитвах никакво удоволствие да ѝ кажа: „Нали ти казах“. Умря след по-малко от четири седмици.

Джон се намръщи, стискаше дясната си китка в лявата си ръка.

— Как е болката? — попита го Харпър.

— Не ми е толкова трудно да говоря за това, колкото смятах. Чувствам се добре, като си спомням за нея, въпреки лошите неща накрая. Понякога си мисля, ме прекарах последните девет месеца в палене на огънове, защото чувството да изгаряш, е прекрасно. Имам предвид, щом Сара изгоря, тогава и останалият свят може да изгори. Палежите са също толкова добри, колкото прозак. — Пожарникаря млъкна за момент, замислен. — Мамка му. Не ме пита за психологическата болка, нали?

— Не, питах те за китката.

— О, Ух. Доста ме боли всъщност. Нормално ли е?

— След като си извади костите на китката за втори път? Да. — Джон преплете пръстите на здравата си ръка с нейните. Погледна печката, капакът ѝ беше отворен и вътре подскачаше един жълт пламък.

— Малко се мразя, че това ме кара да се чувствам добре — каза той. — Просто се държим за ръце. Дори не сме голи.

— Не трябваше да те целувам отвън.

— Бяхме пияни. Забавлявахме се.

— Все още я обичам, Харпър.

— Няма проблем, Джон. Нищо не е станало.

— Не е така. За мен е станало.

— Добре. И за мен случилото се между нас означава нещо. Но няма да правим нищо, за което по-късно ще съжаляваш. Никой не те е прегръщал, откакто е умряла, а хората имат нужда от това. Имат нужда от близост.

Едно дърво изсвири и изпука.

— Тя *не е* мъртва. Не е и жива, но не е мъртва. Тя е... заседнала.

— Знам.

Пожарникаря обърна глава, за да я погледне, измъченото му лице беше обезпокоено и изненадано.

— Знам от известно време — призна му Харпър. — Веднъж я видях. В огъня. Знам, че има *нещо* там, нещо в печката, което пазиш живо. Каквото и да е то обаче, *не може* да е човек. Не може да е съзнателно. Пламъкът няма съзнание.

— *Спората* има. Благодарение на това Фениксът изглежда жив. Той е жив, защото е част от мен. Като ръка. Тялото на Сара изгоря, но момичето в огъня остана. Докато поддържам пламъците живи, една част от нея ще продължи да съществува.

— Трябва да поспиш.

— Не мисля, че ще мога. Не и с тази пулсираща китка. Искам да ти разкажа всичко, но ти трябва да ме чуеш. Преди да продължиш напред по пътя, по който си тръгнала, и да се убиеш като нея.

— Тя влезе веднага в Блясъка. Никога не бях виждал някой да успее да го стори толкова бързо. Четири дни след като разви видими белези, светеше с нас в параклиса, преливаше от светлина и радост. Знаеш как люспата може да бъде странно красива, нали? Да сравниш Сара с останалите, беше все едно да сравниш светкавица със светулка. Беше едновременно вълнуващо и малко плашещо. Тя имаше повече сили от всеки от нас. Засвирваше на органа и след това никой не помнеше собственото си име — помнеха единствено нейното. Часове след като се бяхме свързали с Блясъка, хората се лутаха наоколо, говореха като нея, вървяха като нея.

— Сега Каръл има подобен ефект върху тях. — Харпър обмисли казаното за момент, след което добави: — Мисля, че и Али е така. В по-малка степен.

— Сара искаше да ѝ покажа как да се възпламенява, как да хвърля пламъци. Искеше да знае как да изпраща съзнанието си с огъня. Дотогава вече включвах Феникса в спасителните мисии, а Ник създаваше ята от горящи врабчета, за да търси заразени. Не исках да я науча. Бях разгневен. Бях толкова разгневен. Разгневен и изплашен. Едно беше да се заразиш случайно и съвсем друго да го сториш нарочно. Тя не ме оставяше на мира. Навираше ми всяко самохвалство, всяка наперена лекция, всяка самодоволна реакция право в лицето. Щом хвърлянето на огън беше безопасно за деветгодишния ѝ син и за любовника ѝ, значи, беше безопасно и за нея. Бях ѝ казал, че няма да заменя люспата за нищо на света, че съм *щастлив*, че я имам. Нима *всички* не казваме всеки ден в параклиса какви щастливци сме? Колко сме благословени? Тя ни беше виждала да се люшкаме от удоволствие, от наслада. Как беше възможно да искам това за себе си, а на нея да го отказвам? Беше ме виждала да се боря за болните и искаше да се бори рамо до рамо с мен. Как можех да ѝ откажа?

Колкото повече ми говореше, толкова по-твърдоглав ставах. Мразех я, нея, себе си, света. Беше ми писнало, озлобих се. Имаше толкова много неща, които не знаех. Само двама души можехме да

хвърляме пламъци. Ник и аз. Отказвах да науча Али, макар че тя доста често ми опяваше. Имах си основателни причини да не искам да го правя. Обмисли следното: дали пълното овладяване на драконовата люспа не беше възможно единствено при хората с Y хромозома? Знам, че това звучи сексистко, но природата никога не е проявяваш голям интерес към равнопоставеността на половете. Дали не трябваше да имаш определена кръвна група, за да я накараш да работи? Дали не беше някаква приумица на ДНК-то, като при онези, които бяха имунизирани от ХИВ заради мутация, която ги лишаваше от рецептора, необходим на вируса да ги зарази?

Затова не исках да уча Сара. През последните седмици почти не си говорехме. Викахме и крещяхме, но не мога да нарека това говорене. Помислих си, че ако не я науча, няма да е по-различна от останалите хора в лагера. Смятах, че ще е в безопасност, когато се свързва с Блясъка. Мислех си, че мога да я предпазя, като я игнорирам. Като издиша стена помежду ни.

Ако Харпър слушаше много внимателно, можеше да чуе как жаравата свиреше тихичко в печката.

— Значи, се е обърнала към Ник — предположи тя.

— Да — отвърна Джон с равнодушен тон. — По-късно Ник ми разказа, че много бързо се научила да пали свещи с края на пръстите си, както започнах и аз. Сметнал, че щом може да прави това, нямало проблем да я научи и на другите неща. Също така ми каза, че първия път, в който запалила свещ, изскимтяла, все едно се изгорила, макар че на него обяснила, че го е сторила, защото се изненадала. По-късно Ник забелязал, че винаги държала чаша със студена вода наблизко и след като пазела свещите я стискала силно, сякаш пръстите я болели. Понякога дори ги топвала вътре. Всичко това се случвало без моето знание. Тренирали през нощта в къщата, докато двамата с Али спасявахме болни и създавахме личната ми легенда.

Сара искала да се научи как да изпраща съзнанието си в огнени марионетки, както правехме аз с Феникса и Ник със своите ята от огнени врабчета. Синът ѝ сметнал, че това е сериозно пропускане на основни стъпки. Помолил я първо да се опита да запали ръката си като факла или да се упражнява да мята огнени топки. Но тя му се подиграла, подразнила го и така го измамил да я научи. Ник нямал възможност да откаже. Затова ѝ обяснил основните принципи, само

главните идеи. Не смятал, че тя наистина... предполагал, че просто е любопитна... и...

Пожарникаря замлъкна отново, вторачи се в печката, чисто оранжево сияние танцуваше по лицето му като нежна ласка.

— Тъкмо се бях върнал от една от експедициите си с Али. Бяхме довели в лагера няколко бегълци... Бедният Нелсън Хайнрих беше сред тях, ако не ме лъже паметта. Вече бях тръгнал към острова, когато видях пушека, който се издигаше от къщата. Беше доста напреднал, преди някой от лагера да забележи, че гори.

Загребах към дока в южния край на острова, дока, който вече го няма. Стъпих на дъските и в този момент покривът на къщата се срути. Влязох през задната врата и миг по-късно коминът падна върху дока зад мен и строши по-голямата част от него. В цялата къща гредите бяха стари и открити. Една от тях беше паднала върху Ник. Не беше в съзнание, но виждах, че диша. Жегата се наслояваше и замъгляваше въздуха. Всичко беше в пушек и искри. Видях го... видях и *нея*. Онова, което беше останало поне. Кости и пепел и... и... — Мъжът преглътна, поклати глава и се опита да изгони спомена. — Сигурен съм, че ако Ник не беше там, щях да се предам. Бях в истерия. В шок. Но той *беше* там и аз трябваше да го изведа. Опитах се да вдигна гредата, но не успях. Сигурно тежеше близо двеста килограма. Влагах всичките си сили, но тя не помръдваше, затова се разкрещях на господ, разкрещях се на Сара, просто крещях.

Тогава тя се озова до мен. От другата страна на гредата, до сина си. — Пожарникаря заговори тихичко, докато се взираше в печката с изражение, което представляваше изумление или ужас. Потръпнах, когато я видях. В средата на цялата знойна жегата, потръпнах като човек под леден дъжд. Беше прекрасна. Тя беше най-прекрасното нещо на света. Представляваше ходещ пламък, синя като факла, косата ѝ приличаше на панделки от червеникав и златист огън. Тя създаде брадвичка от нищото, огнена брадвичка, нали разбираш, и я стовари върху единия край на гредата. Разсече я надве с един удар. Брадвичката беше толкова гореща, че щеше да разсече гредата надве, дори да беше от метал. Махнах голямото парче дърво от Ник и побързах да го изведа навън. Погледнах само веднъж назад, към вратата. Тя все още стоеше там и ни наблюдаваше. Тя ме *позна*. Виждах го в чертите ѝ. Лицето ѝ

беше красиво и... тъжно. Объркано. Знаех, че има съзнание. В един момент отново беше жена. В следващия беше част от огъня.

Къщата падна сама. Огънят гореше бавно. Не напуснах острова. Стоях на дюните и наблюдавах. Хората идваха при мен, за да ми предложат храна и подкрепа. Не им обръщах никакво внимание. Али стоеше с мен часове наред. Слънцето изгря горещо и сухо и опече острова под себе си, но аз не помръднах. Къщата още гореше, когато слънцето залезе отново, макар че дотогава по-скоро тлееше. Задряхах за малко. Когато се събудих, тя стоеше до останките, призрак от блед златист пламък. Изчезна почти веднага, след като я видях, но тогава вече знаех със сигурност. Онова, което беше останало от съзнанието ѝ, се намираще в жаравата, в милиарди микроскопични частички драконова люспа, които не можеше да бъдат унищожени. Тя беше пепел и пламъци. Оттогава съм на острова и не съм позволил онзи първи огън да изгасне. Все още гори в печката. Тя е още там. Още е с мен. Смятам, че съзнанието ѝ продължава да съществува благодарение на произвежданата от огъня енергия и ще спре да съществува само ако пламъците бъдат изгасени завинаги.

Мисля, че това е всичко. Малко хора в лагера имат някаква представа какво може да прави Ник. Вече не хвърля пламъци. Можеш да разбереш защо. Смята себе си отговорен за смъртта на майка си. Представяш ли си да си на девет и да мислиш така? Той не знае, че тя все още е с нас и не смея да му покажа. Страхувам се, че това може да му се отрази зле. Ами ако си помисли, че тя страда и вината е изцяло негова? — Джон се чувстваше неудобно, погледът му се премести от печката към вратата. Застина. Господи. Тук си от часове. Трябва да се върнеш в лазарета, преди да съмне. Остана достатъчно дълго.

— Само още минутка — каза Харпър. — Майкъл обеща да ме прикрива цяла вечер, ако се наложи.

Пожарникаря се завъртя, за да я погледне в лицето.

— Трябва да се погрижиш за себе си, Харпър. Едно момче те обича много. Ти си единственото нещо, което го кара да продължава напред. — Отне ѝ един миг, за да осъзнае, че говори за Ник, а не за себе си. — Все още е изпълнен от вина. Хванат е в капана ѝ също толкова неприятно, колкото когато беше хванат в капана на онази греда.

— Виж кой го казва — скастри го тя.

За момент Джон не смееше да срещне погледа ѝ.

— *Разбираш* защо не искам да правиш това, което стори със стрелата тази вечер. Вече изгубих една жена, за която ме беше грижа. Не прави нейната грешка, сестра Уилоус. Няма да мога да понеса и твоята загуба.

Харпър го държа в прегръдките си още известно време, целуна брадясалата му буза и стана от леглото. Зави го внимателно. Застана над него и погледна слабото му изморено лице.

— Случилото се със Сара Стори не е по твоя вина, да знаеш — каза му тя. — Нито пък по вина на Ник. Никой от двамата ви няма право да се вини за смъртта ѝ. Харолд Крос може да обясни защо. Обичам те, Джон Рукууд... — Досега не му го беше казвала, но сега го изрече, решително и спокойно, и продължи, без да му дава възможност да продължи: — Но ти *не* си доктор и *не* разбираш естеството на заразата. Сара Стори не е умряла, защото Ник не я е научил както трябва. Не е умряла, защото ѝ липсва Y хромозома. Или защото не разполага с някаква важна мутация. Или пък каква да е друга причина, която можеш да си измислиш. Между ужасната си поезия и отвратителното си женомразство Харолд е направил сериозно проучване. Спората прониква в човешкия мозък много бавно. Има нужда от около шест седмици, за да достигне зоната на Брока, която обработва комуникацията. Дори при глухите. Ти каза, че е била заразена от... колко време? Две седмици? Три? Тя е прибързала. Точка.

Пожарникаря я изгледа изумен.

— Няма откъде да знаеш това. Не и със сигурност.

— Но го *знам*, Джон. Имаш пълното право да тъгуваш, но се опасявам, че вината ти е незаслужена. Както и страховете ти за безопасността ми. Покрита съм с драконовата люспа от почти девет месеца. Тя се намира във всяка клетка на тялото ми. Мога да се науча да правя твоите фокуси. Трябвало е да поговориш с Харолд.

Пожарникаря изпусна дълга въздишка и отново се смали.

— Аз... няхах много контакти с бедния Харолд през последните седмици от живота му. Той се държа отвратително с Али, а аз бях на острова и тъгувах. Почти не го виждах. В интерес на истината, гледах да го избягвам.

— За какво говориш? Ти си този, който му е помогнал да избяга от лазарета. Така пише в дневника му.

Джон я изгледа с изненадан и учуден поглед.

— Или се бъркаш, или той си е водил дневник с някакви илюзии. В такъв случай не мисля, че трябва да влагаме големи надежди в медицинската му информация. Не съм му помагал да се измъкне от лазарета. Нито веднъж. Не можеш да си представиш какъв дразнещ гаден трол беше той.

Харпър го изгледа с празно изражение на лицето, чувстваше се объркана. Беше чела дневника на Харолд достатъчно пъти и беше сигурна, че младежът беше написал, че Джон Рукууд е бил един от съюзниците му през последните дни от живота му.

— Стига толкова — отсече Пожарникаря и кимна към вратата. — Трябва да вървиш. Дръж си главата наведена и се връщай бързо в лазарета. По-късно ще мислим за това. Ще има и други ноци.

Но нямаше.

Харпър се върна по тъмно, въздухът беше учудващо топъл и ароматен от миризмата на борове и богатата черна почва. Когато се промъкна в лазарета, в източния край на Атлантика се беше промъкнала тънка линия от млечна светлина, която хвърляше бледото си отражение във водата. Намери Майкъл, легнал на дивана в чакалнята с „Горският Рик“, разтворен върху гърдите му, и затворени очи. Затвори вратата и той се размърда, протегна се и потри мекото си момчешко лице.

— Някакви неприятности? — попита го тя.

— Големи — отвърна той и вдигна списанието. — Не мога да открия думите в игрословицата, което е жалко, защото се предполага, че е за деца. — Младежът я дари с широка, сънлива, невинна усмивка и продължи: — Доколкото чух, затворниците са се прибрали невредими и всичко е наред. Чък Каргил бил доста гневен, че е прекарал един час в хладилника за месо. Казал им, че ще падат скалпове, ако някой каже нещо на Бен Патчет и му навлече неприятности.

— Някоя вечер, Майкъл, искам да направя преливане и да си влея малко от твоята кръв. Мога да използвам куража ти.

— Просто се радвам, че успя да прекараш няколко часа с твоя човек. Ако някой в този лагер заслужава любовно внимание, то това си ти.

Харпър искаше да му обясни, че Пожарникаря не беше точно нейният човек, но когато се опита да отговори, осъзна, че гърлото ѝ е пресъхнало, а лицето ѝ гори неудобно — и двете неща нямаха нищо общо с драконовата люспа. Някое друго момче може би щеше да се изсмее на засрамването ѝ, но Майкъл любезно отмести поглед върху игрословицата си. — Сестрите ми щяха да завършат това нещо преди часове, а никоя от тях не беше дори на десет години. Май ще я продължа утре. Разбрах се с Бен да съм на пост в лазарета цяла седмица. В случай че имаш нужда от повече време, за да обмислите

нещата с господин Рукууд или да обменят съобщения с другите, или каквото и да е.

— Искам да те целуна по устата, Майкъл.

Младежът стана червен като домати чак до ушите и жената се засмя.

Смяташе, че когато влезе в отделението, ще намери Ник заспал, и наистина беше така... но той не беше в неговото легло или нейното. Беше легнал до дядо си. Пухкавата му ръчичка беше върху гърдите на Том Стори, точно върху сърцето му. Тези гърди се надигаха, спираха достатъчно дълго, за да изнервят човек, и отново потъваха бавно — изморителен цикъл, който накара Харпър да си помисли за стара петролна сонда, готова да спре всеки момент.

Блед отрязък от сутрешна светлина се разположи върху бузата на Ник и извади на бял свят розовия му, изключително безупречен тен. Докосна и няколко къдрици от рошавата му черна коса и превърна краищата им в месинг и мед. Не можа да се въздържи. Когато мина от другата страна на леглото, за да провери системата на Отец Стори, нежно разроши косата му и се възхити на копринения ѝ допир.

Момчето бавно отвори очи и се прозя широко.

— Съжалявам — извини му се Харпър с ръцете си. — Заспивай отново.

Не ѝ обърна внимание и ѝ отговори с езика на глухонемите.

— Той отново се събуди.

— За колко дълго?

— Само няколко минути. Изрече името ми. С уста, а не със знаци, но го разбрах.

— Каза ли нещо друго?

Лицето на Ник помрачня.

— Попита къде е мама. Не помнеше тази част... че тя умря. Не можеш да му кажеш. Отвърнах му, че не знам къде е. — Детето извърна лице и погледна през прозореца към кървавото сияние на сутрешната светлина.

Драконовата люспа можеше да преправи биологията на дробовете ти, за да можеш да дишаш дори в гъст пушек, но не можеше да стори нищо за срама, не можеше да те накара да дишаш по-леко, когато имаш двестакилограмова греда от вина върху гърдите си. Искаше да му каже, че не е убил никого. Че да се вини за случилото се

с майка му беше също толкова глупаво, колкото да обвиняваш гравитацията, когато някой скочи от прозорец на десетия етаж и падне. Нямаше смисъл да вини и майка си — когато Сара Стори беше скочила през прозореца, тя беше вярвала с цялото си сърце, че може да лети. В крайна сметка смъртта при чума не беше наказание за морални недостатъци. Мъжете и жените бяха дърва за горене и по време на зараза праведните и злите бяха храна за огъня без абсолютно никаква дискриминация помежду им.

— Някои от спомените му ще се върнат — обясни Харпър на Ник.

— А някои няма ли?

— Някои няма.

— Като спомена за онзи, който се опита да го убие?

— Необходимо е време — обясни тя. — С времето може да си спомни много неща.

Ник се намръщи, след което сподели:

— Каза ми, че иска да говори с теб. Но имал нужда от още малко сън.

Харпър се усмихна.

— Каза ли колко още?

— До довечера.

— Това ли отговори? — попита жената.

Ник кимна сериозен.

— Добре — съгласи се тя. — Опитай се да не се натъжаваш, ако не се събуди тази вечер. Тези неща стават бавно.

— Той ще е готов — каза Ник. Какво ще кажеш за себе си?

По неочаквано стечение на обстоятелствата Отец Стори — напълно възстановен и облечен в безупречен стихар^[1], — каза на Харпър да отиде край стария училищен автобус при портите на Кемп Уиндъм и да наблюдава пътя. Дори използва думата *край*, сякаш цитираше стих от Библията. Старецът издаде командата си от трон от студен бял камък, който се намираше в центъра на Монюмънт Парк, докато паството му прииждаше през огромните червени врати на параклиса зад него. Хората от Кемп Уиндъм бяха с приповдигнато настроение, смееха се и разговаряха оживено, а някои от децата пееха „Да изгорим къщата“ с техните пискливи, чуруликащи гласчета. Харпър се обезпокои, като видя, че някои от възрастните разнасяха големи газови бутилки наоколо.

— Какво става?

— Беше предсказано, че трябва да направим барбекю — информира я Отец Стори. — Очакваме приятели да се отбият при нас тази вечер, за да ни донесат хубави новини. Казвам на теб, стани и отиди до пътя, където да стоиш на пост. Ние ще приготвим огъня и ще опечем сладкиши в името на Блясъка. — Намигна й. — Не се бави много и ще ти запазя порция.

Искаше да попита кой беше направил предсказанията, но времето прескочи, преди да успее, и се озова на пътя под тъмно и беззвездно небе. В далечината можеше да чуе паството да реве „Токинг Хедс“, надвикваха се за удоволствието да изгориш всичко. Побърза. Не искаше да изпусне сладкишите. Зачуди се кой ли им беше донесъл шоколад и маршмелоу. Вероятно същият човек, който беше направил предсказанията.

Бързаше толкова много, че едва не се спъна в човека на пътя. Отклони се към високата влажна трева, за да не го настъпи. Все още не беше стигнала до автобуса, който беше надолу по хълма.

Нелсън Хайнрих вдигна глава и я погледна. Позна го, че е той, по грозния му коледен пуловер, макар половината му лице да беше отнесено и отдолу да се виждаха червените му мускули. Мъгливите му

весели очи надничаха от тази блестяща пурпурна маска. Приличаше точно на анатомичния бюст, който някога стоеше в лазарета.

— Казах ти, че ще дойда! — рече Нелсън. — Надявам се да има достатъчно сладкиши за всички! Доведох си приятели!

Фрейтлайнърът изрева в долната част на хълма, от ауспуха зад кабината изригна мръсен пушек.

Нелсън се придвижи с още петнайсет сантиметра, като използваше само ръцете си. Вътрешностите му — дълги въжета от черва се влачеха в пръста зад него.

— *Хайде, момчета!* — провикна се той. — *Казах ви, че мога да ви покажа къде се намират! Хайде да си вземем нещо сладко! Лъжица захар за всички!*

Харпър побягна. Вече не бягаше като преди. Беше бремна в осмия месец и разполагаше с пъргавината и грацията на жена, която носи фотъйл.

Въпреки това беше по-бърза от Нелсън, фрейтлайнърът още не се движеше, затова затича нагоре по хълма пред тях и се озова пред огромна клада. Тя представляваше планина от жарава, голяма колкото къща, големи огнени езици се пресягаха в тъмната нощ. Вместо със звезди, нощта беше изпълнена с умиращи съзвездия от искри. Харпър отвори уста, за да изпищи, но нямаше кой да я чуе, никой не стоеше край огъня с маршмелоу на пръчка, нямаше групички възрастни, които да пият сайдер, нямаше деца, които да се гонят и да пеят. Те не се бяха събрали, за да се насладят на огъня, те бяха огънят. Бяха образували огромен пропадащ хълм от черни трупове, пламъците се гърчеха през очните ябълки на овъглените черепи, горещината свиреше през опечените ребра. Огънят издаваше весел звук, стави се късаха, тела кипваха. Ник стоеше на върха на кладата. Позна го, че е той, защото, макар да беше препечен и съсухрен труп, той се взираше в нея с пламтящите си очи и махаше френетично с ръце: ***Зад теб зад теб зад теб.***

Завъртя се точно когато Джейкъб наду клаксона на фрейтлайнъра. Чудовището изрева пронизително, съкрушително, но продължи да стои на едно място с изключени фарове. Намираше се на около шест метра от нея. Бившият ѝ съпруг беше само тъмна сянка зад волана.

— Ето ме, захарче! — провикна се той. — Ти и аз, скъпа! Какво ще кажеш за това?

Последва голям трясък, когато включи големия оранжев камион на скорост, фаровете светнаха, толкова много светлина, толкова много...

---

[1] Стихар — дълга, права одежда, подобна на риза, която покрива цялото тяло. Носи се задължително по време на литургия от архиереите, свещениците или дяконите. — Б.пр. ↑

Светлина светеше в лицето ѝ. Тя премига и се изправи, едната ѝ ръка беше вдигната пред очите, за да я предпази от блясъка. В гърлото ѝ се надигна жлъчка. Погледна настрани от лъча на фенерчето. Ник стоеше зад него, очите му бяха ококорени на малкото му красиво личице, косата му беше истинска каша. Момчето вдигна пръст до устните си — *шит* — и посочи към Отец Стори.

Очите на стареца бяха отворени и той ѝ се усмихваше със своята стара, нежна, мила, дъмбълдорска усмивка. Погледът му беше изключително ясен и разумен.

Харпър седна и се обърна към него, заклати краката си отстрани на леглото. Една свещ се разтичаше в чинийка до главата на стареца.

С тих, крехък глас той каза:

— От време на време приятелят ми Джон Рукууд се шегува с мен, като казва, че теологията е безсмислена като дупка в главата. Разбрах от Ник, че си спасила живота ми, като си пробила шестмилиметров отвор в черепа ми. Мисля, че това ми дава предимство в спора с Джон. Ще се наложи да го уведоим. Очите му просветнаха. — Също така обичаше да ми казва, че религиозните хора са със затворени умове. Кой има отворен ум сега, а?

— Помниш ли коя съм аз, Отче? — попита го Харпър.

— Да! Сестрата. Убеден съм, че бяхме приятели, макар че се опасявам, че изпитвам затруднения да си спомня името ти. Подстригала си си косата и това ме обърква. Не беше ли... Джулиет Андриус? Не. Това не е... не е правилно.

— Харпър — помогна му тя.

— Ах! — възкликна старецът. — Да! Харпър... — Намръщи се. — Харпър Галоус?

— Топло! Уилоус. Докосна китката му, за да провери пулса. Той беше силен, стабилен, бавен. — Как ти е главата?

— Не толкова зле, колкото левият ми крак — отвърна Отец Стори.

— Какво му има на него?

— Чувствам го като нахапан от мравки.

Харпър отиде до долната част на леглото и погледна крака му. До големия му пръст се беше образувала инфектирана бучка. Вероятно го беше ухапал паяк. Имаше и други, по-стари зачервени следи — може би по-стари ухапвания. Всичко това беше заобиколено от жълтеникава синина.

— Мхм — каза жената. — *Нещо* те е докопало. Съжалявам за това. Вероятно съм била прекалено заета да се занимавам с дупката в манерката ти. Пострада от сериозен субдурален хематом. Едва не умря.

— Колко време бях в безсъзнание? — попита старецът.

— Малко повече от два месеца. През последните няколко дни идваше в съзнание и пак се отнасяше. След нараняването на главата ти имаше... сериозни усложнения. Преди няколко седмици претърпя поне два пристъпа. По едно време започнах да се съмнявам, че ще се възстановиш.

— Удари?

Харпър седна на ръба на леглото му. С жестове помоли Ник да ѝ донесе „сърце-ухо-да-го-преслушам-нещото“ и той отиде за стетоскопа.

— Да не би да говориш с внука ми на езика на глухонемите? — попита Отец Стори.

— Ник е добър учител.

Старецът се усмихна. Челото му бързо се набръчка в размисъл.

— Ако съм прекарал удар, как така речта ми не е завалена?

— Невинаги се случва. Както и частичната парализа. Имаш чувствителност в двете ръце и краката, нали? Лицето ти не е вдървено?

Том потърка брадичката си и се ощипа по носа.

— Не.

— Това е хубаво — отвърна бавно Харпър, премисляше нещата. Сети се за подутото ухапване от паяк между пръстите на стареца, но бързо го остави настрана.

Ник ѝ донесе стетоскопа. Преслуша сърцето на Отец Стори (силно) и дробовете (чисти). Провери зрението му, накара го да следи върха на един тампон за уши, приближи го до носа му, след което го отдалечи.

— Ще изпадна ли отново в кома?

— Не мисля.

— Откъде се взе тази система? — попита старецът и погледна нагоре към нея.

— Дълга история. Много неща се промениха през последните месеци.

Очите на Отец Стори просветнаха от вълнение.

— Да не са открили лек? За люспата?

— Не — отвърна Харпър.

— Не. Естествено, че не. Иначе нямаше да продължаваме да се крием в Кемп Уиндъм и ти нямаше да ме лекуваш в лазарета. — Старецът я погледна внимателно и усмивката му стана тъжна и изпълнена с притеснение. — Каръл? Какво е сторила?

— Нека се придържаме към теб засега. Искаш ли глътка вода?

— Да. Също така искам да отговориш на въпроса ми. Мисля, че мога да се справя с двете едновременно.

Харпър не помоли Ник да донесе водата, а отиде и я наля сама. Имаше нужда от времето, за да помисли. Върна се при леглото и задържа чашата, докато Отец Стори се надигна от възглавницата и отпи. Когато приключи, си легна отново и стисна устни.

— Мисля, че ще е най-добре Каръл да ти разкаже всичко — отвърна Хари. — Ще се зарадва да научи, че си се събудил. Не беше на себе си без теб. Въпреки това получи подкрепата на Бен Патчет и Бдителните и това означаваше много за нея. Благодарение на тях всичко продължава. — Използва доста политически начин на изразяване.

Отец Стори вече не се усмихваше. Лицето му беше бледо и болнаво и беше започнал да се поти.

— Не, по-добре да се видя първо с Джон, сестра Уилоус. Преди дъщеря ми да разбере, че съм буден. Можеш ли да го доведеш при мен? Има належащи въпроси, които не могат да чакат. — Старецът млъкна и срещна погледа ѝ. — Какво сторихте с човека, който ме нападна?

— Не знаем кой те нападна? Някои смятат, че е бил един от затворниците, мъж, на име Марк Мазукели. Но той твърди, че сте се разделили в гората и когато те е оставил, ти е нямало нищо. Възможно е да си бил нападен от крадлата в лагера, която е искала да ти затвори устата, преди да успееш...

— Да я разкрия пред всички заради няколко консерви шунка? — учуди се Отец Стори. — Както и да е, какво знам за тази жена?

— Каза ми, че знаеш коя е.

— Така ли? Не мисля... не *мисля*, че съм знаел коя е. Макар че е възможно да съм знаел и да съм забравил. Доста неща не помня, *включително* и кой е решил да ме фрасне по главата. — Старецът сви устни и набръчка чело, след което поклати глава. — Не. Не мисля, че съм знаел коя е крадлата.

— В кануто ми каза, че някой ще трябва да напусне лагера. Помниш ли този разговор? — попита Харпър. — Нощта, в която се бяхме насочили към езерото Саут Мил?

— Не — отвърна Отец Стори. — Но съм сигурен, че не съм говорил за крадлата.

— За кого мислиш, че сме говорили тогава? — попита го тя.

— Вероятно за дъщеря ми — обясни старецът, сякаш беше очевидно. — Каръл. Тя се обади на крематорен отряд за Харолд Крос. Тя му направи засада... организира цялото нещо така, че когато Бен Патчет застреля бедното момче, да изглежда като че ли е *трябвало* да го направи, за да защити лагера и да не позволи на Харолд да сподели информация на нашите врагове.

Харпър погледна Ник. Той беше седнал в долната част на леглото, беше свил ръце под брадичката си и наблюдаваше дядо си. Лицето му беше спокойно и безизразно. Стаята беше много тъмна, единствената светлина идваше от пламъка на самотната свещ. Харпър нямаше представа дали Ник беше разбрал нещичко от онова, което Отец Стори й беше казал. Спомни си, че момчето не можеше да чете по устни дори и на ясна светлина.

— Откъде знаеш? — попита Харпър.

— Каръл сама ми каза. Може би помниш, че последния път, в който говорих пред хората, обсъдих нуждата да намерим сили да простим на крадлата. По-късно, когато останахме насаме, с нея се скарахме. Тя каза, че съм слаб и че хората в лагера ще ни изоставят, ако не покажем, че сме силни. Каза ми, че е трябвало да дам пример с Харолд Крос. Отбелязах, че вече *беше* даден много ужасен пример с Харолд Крос, такъв, какъвто й е харесал. Просто се държах грубо и преувеличавах, но тя се обърка и каза с равен глас: „Значи знаеш“. Полазиха ме ледени тръпки и попитах: „Какво искаш да кажеш?“. А тя ми отвърна: „Че го използвах, за да дам пример“.

Просто исках да кажа, че Харолд не се е подчинил и затова е бил убит, но Каръл не ме разбра и си помисли, че я скастриям за това, което е сторила. Тогава ми сподели, че се е обадила на крематорен отряд. Оправда се, че ако не го била направила, Харолд щял да бъде открит по някое време и тогава нямало да има никой наблизко, който да го убие. Каза, че не се срамува от себе си. Каза, че по този начин спасила мен, внуците ми и целия лагер. Беше се изчервила и... *триумфираше*. Отвърнах й, че не вярвам Бен Патчет да е бил част от подобен заговор, а тя се засмя, сякаш бях казал много смешен виц. Каза ми, че съм нямал представа колко трудно било да поддържа заблудата, че всички са добри и мили, каквито аз съм искал да бъдат, за да не разбие детинските ми фантазии за благоприличие и опрощение. Не знаех какво да кажа. Не можех да измисля нищо. Тя ми казваше, по много начини, че съм отговорен за смъртта на Харолд също толкова, колкото

и самата тя, че съм поставил всички ни в положение, в което е било *наложително* да бъде застрелян. Каза ми, че ако от самото начало имало по-сурови наказания, ако например, сме го оковали или сме го били с пръчки пред всички, нямало да продължава да поставя всички ни в опасност, като се измъква от лагера. Преди да успея да ѝ отговоря, Бен Патчет зачука на вратата и каза, че е време да вървим. Честно казано, не посмях да отговоря на аргументите ѝ, не и когато двамата бяха заедно. Сигурен съм, че дъщеря ми няма да ме нарани, но не знаех на какво е способен Бен...

— Колко сигурен? — попита го Харпър. — Ако се е почувствала в опасност, ако е сметнала, че може да бъде прокудена, не мислиш ли, че тя е била онази, която те е ударила по главата?

— Нито за миг. Дъщеря ми никога, абсолютно *никога* не би опитала да ме убие. Сигурен съм в това, както съм сигурен в собственото си име. Не. Отхвърлям подобна възможност. Кажи ми... докато бях в безсъзнание, по някакъв начин изпитвала ли е противоречие относно възстановяването ми?

Харпър вдиша дълбоко.

— Не. В интерес на истината, ме заплаши, че ще ме изгони от лагера и ще ми отнеме бебето, ако умреш.

Отец Стори пребледня.

— Тя беше... изпаднала в истерия при мисълта, че можеш да умреш — добави Харп и поклати леко глава. Спомни си какво ѝ беше казал Пожарникаря, че Каръл винаги беше желала баща си само за себе си, че той беше в известен смисъл единствената истинска страст в живота ѝ. Любовта можеше да прерасне в убийство, нямаше спор. Харпър разбираше това по-добре от повечето хора. Но някак си... не. Не ѝ се струваше правилно. Въобще. Каръл може да беше подписала смъртната присъда на Харолд Крос, но не би сторила същото с баща си. Никога.

Отец Стори видя същото това заключение в намръщената ѝ физиономия.

— Не мисли, че Каръл ме е приемала за някаква заплаха. Нито че е била засрамена от онова, което е сторила. Тя беше горда! Разбираше, че ако хората в лагера научеха, това можеше да ни разцепи. Разбираше, че трябва да го пази в тайна. Но въобще не се срамуваше. Не, не мога да повярвам, че собствената ми дъщеря е стигнала до извода, че трябва

да ме убие, за да си осигури мълчанието ми. Трудно ми е да си го представя. Сигурен съм, че се е надявала с времето да се съглася с нейното мнение, че убийството е необходимо, за да се предпази лагерът. Най-малкото е очаквала да продължа да бъда любящото, благоприятно, щедро лице на нашите нощни служби и да я оставя да се занимава с „мръсните подробности“ за благото на обществото ни. Това бяха точните й думи.

Харпър се вбеси, че не може да си изгради ясна картина какво точно се беше случило с Отец Стори в гората. Имаше чувството, че всичко е пред очите й, всичко, което трябваше да знае, но сякаш се срещаше с познат, чието име не можеше да си спомни. Без значение колко се мъчеше, нищо не й идваше на ума.

Товава остави нещата така, помисли си тя. Нямахше значение. Нямахше нужда да разрешава случая. Поне не точно сега.

— Доведи Джон — каза нежно Отец Стори. — След това ще говорим с Каръл. И с Али. И с Ник. Ще се радвам семейството ми отново да е край мен. Ако има трудни за преглъщане неща, които трябва да си кажем, ще се справим заедно. Точно това правехме в миналото и всичко беше наред. — Старецът присви очи. — Мислиш ли... че хората ще разберат какво е сторила Каръл на господин Крос? Мислиш ли, че ще й простят?

Харпър се зачуди колко ли хора щяха да простят на Отец Стори, че я е разкрил, но не каза нищо. Въпреки това старецът видя съмнението, изписано на лицето й.

— Смяташ, че това ще е краят за лагера? — попита той.

След известно време му отговори... не с отговор, а със свой въпрос:

— Помниш ли всичко за острова на Марта Куин?

— Да.

— Той е истински. Знаем къде се намира. Искам да отида там. Разполагат с медицински комплекс, в който мога безопасно да родя бебето ми. Познавам и други, които ще искат да дойдат. Мисля... че след като се разчуе за Харолд Крос... и че си се възстановил... мисля, че, да, лагерът може да се разпадне. Нощта, в която беше нападат, ми каза, че някой ще бъде прокуден от тук. Изгонен завинаги. Нямах представа, че говориш за Каръл. Предполагам... — Харпър си пое дълбоко въздух. Имаше намерение да предложи идея, която я

отвращаваше, че може да дойде с мен. С нас. Онези, които ще си тръгнем, ако ни бъде позволено.

— Разбира се, че ще ви бъде позволено — заяви старецът. — Вероятно ще е най-добре да задържим Каръл тук. В някакъв вид затвор. Аз също ще остана, за да се грижа за нея. Да ѝ помогна да се оправи, ако въобще е възможно.

— Отче — започна Харпър.

— Том.

— *Том.* Може би трябва да изчакаме още ден, докато говориш с дъщеря си. Прекалено си слаб още. Трябва да си почиваш.

— Ще почивам, когато се видя с внучка ми и Джон. И, да, също и с дъщеря ми. Обичам Каръл изключително много. Ще разбере, ако не можеш... ако я мразиш. Но искам да си наясно, че каквито и престъпления да е извършила, за каквото и да е виновна, тя винаги е вярвала, че го прави за доброто на хората, които обича.

Харпър си помисли, че Каръл има извратена нужда да кара другите да ѝ се подчиняват, да се съгласяват с нея, която нямаше нищо общо с любовта, но Том Стори не можеше да види това в дъщеря си, както Ник не можеше да чува.

Не си направи труда да му обясни всичко това. Ако старецът имаше намерение да се разпрям с Каръл тази вечер, имаше достатъчно неприятни неща, за които да го стори, и на нея не ѝ се искаше да добавя още. Така: първо Джон. Да изпрати някого за Али. Али щеше да доведе Каръл. Пред каквото и да се изправеше Отец Стори, той нямаше да се изправи пред него сам.

Обърна се към Ник и му заговори е ръцете си.

— Ще отида да доведе Пожарникаря. Прави компания на дядо си. Той има нужда от теб. Можеш да му даваш вода на малки глътки, но не прекалено много. Разбираш ли? Думите ми правилни ли са?

Ник кимна и ръцете му отговориха:

— Разбрах. Върви.

Харпър тръгна. Беше доволна, че се движи, искаше тялото ѝ да си навакса със скоростта на мислите ѝ. Мина през завесата в цвят на мъх.

Майкъл беше на пост, както беше обещал. За първи път беше оставил настрана „Горският Рик“, беше сложил 22-калибровата си пушка върху коленете си и полираше приклада ѝ с парцал.

— Майкъл.

— Да, г'спожо?

— Той се събуди. Отец Стори.

Младежът скочи на крака и сграбчи пушката си, за да не падне на пода.

— Шегуваш се. Няма начин.

Харпър се усмихна, не можеше да се въздържи. Изненадата в лицето му — невинните му широко отворени очи — го караха да прилича на момче. Наивното му изражение я накара да се сети за четиригодишния си племенник, макар че всъщност въобще не си приличаха.

— Буден е. Буден е и говори.

— Той... — Адамовата ябълка на Майкъл подскочи нагоре-надолу. — Той спомня ли си кой го е нападнал?

— Не. Но мисля, че съвсем скоро ще си спомни. Много по-добре е, отколкото очаквах или се надявах. Виж, той иска да доведе Джон. Когато Джон е тук, иска да доведем Каръл. И Али, разбира се. Исква цялото си семейство около него. Искам и ти да си там.

— Е... не мисля, че имам някакво място... — Младежът млъкна.

— Събирането им може да не е от най-леките. Искам да си там, в случай че... хората започнат да се поддават на емоциите си.

— Смяташ, че може да се скарат за нещата, които Майка Каръл стори?

— Нямах си представа, Майкъл. Не става въпрос за онова, което стори, докато Отец Стори беше в безсъзнание. Става въпрос за онова, което е направила, *преди* да му разбият главата. Ако хората знаеха, никога нямаше да я поставят начело на каквото и да било. Нея или Бен Патчет. — Помисли за Бен, който беше вкарал куршум в Харолд Крос, и веднага усети неприятния вкус на жлъчка в гърлото си. — Шибаният Бен Патчет.

Майкъл се намръщи.

— Не мисля, че господин Патчет е *прекалено* лош човек. Може би малко прекали, когато тези затворници дойдоха в лагера, но донякъде го разбирам...

— Той е престъпник — възпротиви се Харпър. — Застрелял е беззащитен младеж.

— Харолд Крос? О, госпожице Уилоус, *трябваше* да го стори.

— Дали? Дали наистина е трябвало?

Имаше такава невинност, изумление и объркване в изражението на Майкъл, че не успя да се спре, трябваше да целуне луничавото му чело. Раменете му подскочиха от изненада.

— Напомняш ми за племенника ми — каза Харпър. — Малкият Конър Уилоус, Конър-джуниър. Не знам защо. Предполагам, защото и двамата имате мили очи. Мислиш ли, че можеш да бъдеш смел още малко, Майкъл? Можеш ли да направиш това за мен?

Младежът преглътна.

— Надявам се.

— Добре. Не позволявай на никой да го види, преди да съм се върнала. Доверявам се на теб да го наглеждаш.

Майкъл кимна. Лицето му беше много бледо зад медената му брада.

— Знам точно какво трябва да направя. Не се тревожи, госпожо. Ще се погрижа за Отец Стори.

Искаше да побегне, но нямаше как. Коремът ѝ, в който имаше бебе, беше придобил твърдост и размери, които бяха величествени, планетарни. Затова вървеше на зигзаг между лабиринта от борове, потеше се и дишаше тежко.

В този мрак, с това сърцебиене и размътен поглед нямаше как да види, че Майкъл Линдквист я следи от разстояние, дори да се оглеждаше за него. Той вървеше внимателно, не бързаше за никъде, наблюдаваше дълго време, преди да се премести от едно дърво на друго. Ако го беше видяла, може би щеше да се изненада от изражението му, от стиснатата му уста и присвитите очи. Нямаше нищо детинско в тях. Последва я чак до навеса за лодки, но когато отиде на дока, той се скри и скоро съвсем се изгуби в сенките.

Харпър не бързаше по дървените стъпала, изрязани в пясъчната дига, хващаше се за морската трева за опора. Океанът приличаше на нащърбена метална чиния, понесла хиляди удари с чук. Лунната светлина се превръщаше в сребро по ръбовете на вълните. Изглеждаше доста развълнуван. Харп не видя мъжа, който стоеше в края на дока, докато не тръгна по него към лодката.

Дон Люистън извърна глава, за да погледне през рамо. От дясната му страна имаше метална кофа, а върху коленете му въдица.

— Сестра Уилоус! Какво те води насам? — попита старецът. Не ловеше риба сам. Чък Каргил стоеше на каменистия бряг, също държеше въдица, а пушката му беше оставена до краката му зад него. Каргил присви подозрително очи към тях.

— Отец Стори се събуди. Можеш ли да се измъкнеш? Иска да види Джон възможно най-скоро.

Рошавите вежди на Дон се стрелнаха нагоре и устата му се отвори в комична гримаса.

— Ахъм, мисля, че... — Стана и сложи едната си ръка като фуния около устата. — Чъки, момчето ми! Пази форта. Трябва да закарам госпожата да се види с Джон. Иска да прегледа премазаното му крилце.

— Господин Люистън? Хей, ах... господин Люистън, не мисля, че... — Едно подръпване на кордата му отвлече вниманието. Върхът на въдицата му се изви към водата. Младежът я погледна подразнен, след което отново се извърна към Харпър и Дон. — Господин Люистън, по-добре да почакате, преди да отидете, където и да било. Първо трябва да изясня случая с Майка Каръл.

Дон хвърли въдицата си настрани, хвана Харпър за ръката и ѝ помогна да се качи в лодката.

— Веч' е оправено, инак Мама Каръл не би пуснала сестрата дори да припари до тук! Хич няма да позволя на една дама в шиб'ния си осми месец да се опитва да гребе сама в тази лудница.

— Господин Люистън... господин Люистън, трябва да почакаш... — нареди Каргил и направи крачка към тях, но продължаваше да държи въдицата си, която вече се беше изкривила в параболична арка, а кордата беше изпъната до скъсване.

— Ударил си нещо, Чъки! — провикна се Дон и също се качи в лодката. — Да не си посмял да изгървеш тази, туй е вечерята на Бен Патчет! Ще се върна, докато я извадиш от водата!

Дон хвана греблата и лодката подскочи върху вълните.

Докато гребеше навътре — навеждаше се изцяло напред, след което се издърпваше назад — а греблата тракаха в металните си пръстени и се потапяха във водата, Харпър му разказа всичко. Когато стигна до частта с организираната от Каръл постановка на Харолд, Дон направи физиономия като човек, който беше помирисал нещо неприятно. Горедолу май ставаше въпрос точно за това.

— Бен Патчет е бил нейният убиец?

— Така изглежда.

Старецът поклати глава.

— Какво?

— Нямам проблем да повярвам, че Бен би застрелял противното дебелаче за Каръл. Бен Патчет би сторил всичко в името на шиб'ната защита на хората. Но *не мога* да си го представя да се обади на крематорен отряд. Прекалено много неща могат да се объркат. Ами ако Харолд пропееше за Кемп Уиндъм, *преди* Бен да има възможност да го закове? Ами ако крематорният отряд беше тежковъоръжен и се беше разразила престрелка? Не, Каръл *би* го сторила. Тя е истерична. Не

мисли за последствията от действията си. Но Бен е внимателен. Той е наполовина ченге, наполовина бюрократ.

— Може би Каръл се е обадила на крематорен отряд и след това е споделила плана си на Бен. Няма да е друг шанс, освен да оправи кашата ѝ.

Дон кимна мрачно.

— Все още не си напълно съгласен.

— Хич даже — отвърна старецът.

— Защо не?

— Защото шибаните телефони не са при нея. При Бен са. Как би се обадила на когото и да било? Откъде ще знае на кого да се обади?

Дон загреба за последно и закара лодката в калта. Скочи навън и помогна на Харпър да се изправи.

— Боже, изведнъж си станала много голяма.

— На мен ми харесва — отвърна жената. — Изглеждам глупаво, не мога да бягам и не мога да нося нищо друго, освен долница и много-много-големи суитшърти. Но ми харесва идеята да съм толкова голяма, че да газя низшите създания. Не искам да се бия с враговете си, искам да ги смажа под невероятната ми тежест.

Дон се загледа в брега отсреща, но беше прекалено тъмно, за да може да види какво беше наумил Чък Каргил. Отмести поглед към бараката и нагоре към билото.

— Този лагер е на път да се превърне в шиб'на лудница. Не мисля, че ще липсвам на някого за няколко часа. Ще ми се да погледна лодката, докато съм тука. Да я проверя доколко е готова за плаване. Може дори да я вкарам във водата. — Старецът хвърли още един поглед към корема ѝ. — Ако зависеше от мен, до утре следобед щяхме да сме потеглили. Туй бебе няма намерение да чака, а може да се нуждаем от седмица или две, за да стигнем до брега.

— Върви провери платноходката. Мога да гребя с господин Рукууд.

Дон я изпрати до вратата на бараката, поддържаше я за лакътя, сякаш Харпър беше възстановяващ се инвалид. Пожарникаря отвори вратата с долнице от пижама на точки и черно-жълтото си яке над мръсна тениска. Изглеждаше прегладнял, потен, нуждаеше се от подстригване и бръснене и миришеше на лагерен огън. Харп потисна нуждата си да зарови глава в гърдите му.

— Лазар е из пъплил от шиб'ната си гробница — каза Дон. Тресеше се от удоволствие, голямото му, грубовато лице почервения. — Отчето е будно. Пита за теб. Иска да те види... а после иска да види Каръл. Има да я поучава и нек' ти кажа, Джони, мисля, че в тази проповед ще има огън и жупел.

Пожарникаря се почеса някак си отнесено по косматото гърло и премести поглед от Дон на Харпър.

— По-добре да си облека нещо — каза той. Харп очакваше да затвори вратата, за да може да си облече друг чифт панталони и може би пуловер. Вместо това се огледа наоколо някак си замаян, докато не забеляза шлема си, който висеше от един пирон до вратата. Постави го на главата си и въздъхна облекчен. Погледна се в квадратното си огледало, премести шлема с два незабележими сантиметра наляво и грейна от щастие.

— Така. Перфектно. Ще тръгваме ли?

— Дон ще остане на острова. Ще вкара платноходката във водата.

Пожарникаря беше по-изненадан на тази новина, отколкото на събуждането на Отец Стори.

— Ах. Предполагам, че ще тръгнете колкото се може по-скоро.

— Не чак *толкова* скоро — побърза да отговори Харпър.

— До края на седмицата, ако ме пита някой — отвърна Дон. — Туй бебе няма да чака нещата да се оправят. На път е. Няма повече от четири седмици. Колкото по-скоро отведем сестра Уилоус на острова на Марта Куин и болницата там, толкоз по-добре ще се почувствам аз. Но туй не е всичко. Сестрата казва, че Каръл Стори може да тръгне с нас. След като се разчуе какво е сторила, може сама да пожелае да си тръгне... иначе ще я вържат навън и ще я оставят на произвола на съдбата.

Пожарникаря отново погледна Харпър с поглед, който за много кратко време се превърна от мъглив в изумен.

— Какво е сторила? Имам предвид, освен прилагането на мъчения от деветнайсети век върху враговете си, изолирането на Харпър в лазарета и заплахата да й открадне бебето?

— Две думи. — Дон раздвижи рошавите си вежди. — Шибаният Харолд Крос.

— Ще ти разкажа в лодката.

Джон беше ужасен при мисълта, че тя ще гребне до брега.

— Ще седна отляво — каза той. — Няма проблем да използвам лявата си ръка. Ти седни отдясно. Ще гребем двамата.

— Няма да се получи. Няма да сме в синхрон. Просто ще се въртим в кръг.

— О, няма да сме толкова зле. Бездруго го правим от месеци.

Погледна го сърдито, помисли си, че се шегува с нея, но той се наведе над носа на лодката и се опита да я избута във водата. Харпър застана до него, за да му помогне. Жена, бременна в осмия месец, и мъж, който се възстановяваше от премазани ребра. Как можеха дори да си помислят, че Каръл се страхува от тях.

Вкараха лодката във водата, Харп се качи в нея и се пресегна, за да хване ръцете на Джон и да го издърпа вътре. Пожарникарските му ботуши се плъзнаха по корпуса, той се опита да се хване за нещо, за да запази равновесие, и си удари болната китка. Целият пребледня. Намести се на пейката до нея, а тя се престори, че не вижда избилите в очите му сълзи. Протегна се и внимателно му оправи шлема.

Започнаха да гребат, бавно и усърдно, раменете им се докосваха. Лодката скърцаше и се плъзгаше по водата.

— Разкажи ми за Харолд Крос — каза Пожарникаря.

Слушаше с наведена глава, докато Харпър му предаваше случилото се. Когато приключи, той каза:

— Харолд нямаше много приятели в този лагер, но съм съгласен, че когато се разчуе какво е сторила Каръл, че се е обадила на крематорен отряд и така нататък, е... Това ще е краят за нея. Изпращането ѝ надалеч с вас ще бъде огромен акт на милосърдие, наистина. Лесно е да си представя, че може да бъде много по-зле.

— Тя ще дойде с мен — Заяви Харпър. — А ти ще останеш тук.

— Да, налага се. Отец Стори ще е прекалено слаб, за да се грижи сам за лагера. Предполагам, че точно за това ме призовава да отида при него. Избрал ме е за заместник. — Устата му се изкриви в грозна гримаса.

— Ти не би си тръгнал, така или иначе. Ще продължиш да поддържаш огъня си.

— Никой друг няма да разбере.

— Трябва да я оставиш и да дойдеш с мен. — Харпър осъзна, че не може да го погледне, докато изричаше това. Извърна се към океана. Вятърът разнасяше пяната от гребените на вълните, което ѝ даваше възможност да се престори, че влагата по лицето ѝ е от пръските. — Тук не е безопасно. От доста дълго време не е. Ще открият Кемп Уиндъм. Марлборо Мен и съпругът ми или хора като тях. Рано или късно. — Помисли си за сънищата, за Нелсън Хайнрих в неговия окървавен пуловер на захарни бастунчета, който се хилеше с лице без кожа, и цялата настръхна.

Не вярваше в предсказания, не вярваше в предчувствия. Дори не вярваше в психичната радиостанция на Марлборо Мен, макар че беше наистина голям късмет да се появи в дома ѝ в същия ден, в който се върна в него. Но вярваше в подсъзнанието и определено му обръщаше внимание, когато развееше червения флаг. Беше оставила Нелсън Хайнрих жив — сега беше напълно сигурна — а това бяха лоши новини за всички им. Дори Нелсън да не се възстановеше, за да отведе Крайбрежните подпалвачи до лагера им, щеше да се случи нещо друго. Не беше възможно да скриеш едно малко село за дълго време.

Носеха се по водата, бяха спрели да гребат. След известно време, като че ли по някакъв мълчалив сигнал помежду им, хванаха греблата и започнаха да се движат отново.

— Ще взема Ник и Али с мен — каза Харп. — Независимо как ще се развият нещата с Каръл. Обичам това малко момче. Ще го отведе на някое безопасно място, по-безопасно от тук.

— Добре.

— Сара би искала да тръгнеш с тях, нали знаеш? Тя би искала ти да се грижиш за децата ѝ.

— Не мога. Старецът ще се нуждае от помощта ми.

— Тогава ела веднага след като се оправи.

— Ще видим — отвърна Пожарникаря по начин, който означаваше „не“.

— Джон. Животът ѝ е приключил. Твоят не е.

— Животът ѝ не е...

— Е. Сама ти го е казала. Държиш я затворничка. Хваната в капана на една тенекиена печка. Ти не си по-различен от Каръл, която ме държи затворена в лазарета цяла зима.

Мъжът се обърна внезапно към нея, лицето му беше изпълнено с болка.

— Какви безсмислени, сквернословни *глупости*. Въобще *не* съм... и как Сара би могла да разговаря с мен? Тя е създание от пламъци. Не може да ми каже какво иска или какво чувства. Тя изгуби дарбата си да говори, когато изгуби тялото си.

— Не, не е. Не знам кое е по-лошо. Че лъжеш мен или че лъжеш себе си. Чух те да й крещиш. През есента. Тя те е *помолила* да я освободиш.

— И как...

— С езика на глухонемите. Тя е също толкова добра, колкото и ти.

Бяха спрели да гребат, макар че докът вече беше близо.

Джон Рукууд трепереше.

— Ах, ти, малка шпионка. Подслушвала си...

— Спести ми параноичните си обиди. Беше пиян в този момент. Чух го в гласа ти. Всеки можеше да го усети от километри по начина, по който крещеше.

Мускулите под лицето на Пожарникаря бяха започнали да се бунтуват. Постоянно стягаше и отпускаше челюстта си и дишаше по странен начин.

— Време е да оставиш този огън да изгасне, Джон. Време е да оставиш острова зад гърба си. Али и Ник още са в този свят и се нуждаят от теб. Аз също. Никога няма да бъда нея, никога няма да съм това, което е означавала за теб, но определено няма да ти изгубя времето.

— *Шшш* — отвърна мъжът, извърна поглед и се опита да изгони сълзите от очите си. — Не говори подобни ужасни неща. Не смей да се подценяваш. Мислиш ли, че не те обичам от дъното на душата си, сестра Уилоус? Теб и твоя огромен бременен корем, и странното ти увлечение по Джули Андрюс? Просто мразя, *мразя* нелоялността. Отвратителната нелоялност да... да...

— Да си жив, когато тя не е — допълни Харпър. — Да продължиш напред.

— Да. Точно — съгласи се Джон, наведе глава и брадичката му се опря в гърдите му. От върха на носа му започнаха да капят сълзи. — Да се влюби човек: какво ужасно нещо е това. Опитах се да стоя настрана от теб. Да те виждам колкото се може по-рядко. Не само защото не исках да се влюбвам. Не исках и *ти* да се влюбваш. Бях наясно колко ще ти е трудно да устоиш на сексапила ми.

— Знаеш как да разгорещиш едно момиче — каза му Харпър. — Също като спората си.

**ОСМА КНИГА
ВСИЧКО ПРОПАДА**

Лодката се удари силно в дока. Харпър огледа брега, но Каргил беше изчезнал. Хлапакът беше оставил въдицата си върху камъните. Пушката си обаче беше взел.

Вероятно беше отишъл да съобщи на Каръл, че нещо се мъти. Нямаше проблем. Така или иначе, след няколко минути щяха да я уведомят.

Изкачването на стръмния хълм беше доста трудно начинание за бременна жена и когато стигнаха до лазарета, вече дишаше тежко. По лицето ѝ беше избила пот и преди да влезе, получи контракция. Наведе се и обви долната част на корема си с ръка. Издиша силно през стиснати зъби.

— Добре ли си? — попита я Джон.

Кимна и му махна с ръка да продължава. Нямаше въздух, за да отговори, макар контракцията вече да отшумяваше и да оставяше след себе си тъпа болка и усещането, че е глътнала камък.

Последва Пожарникаря в чакалнята, която беше празна, вероятно Майкъл беше в другото помещение. Мъжът дръпна завесата в цвят на мъх и влезе в отделението, тя вървеше точно зад него.

— Отче... — каза Джон и прикладът на пушка го удари отстрани по врата с тъп, отвратителен звук. Падна на пода, сякаш беше срязан наполовина.

Харпър щеше да изпищи, ако Майкъл вече не беше насочил оръжието си към Ник. Момчето спеше на леглото си, ръцете му бяха събрани на стомаха му, а брадичката му почти докосваше гърдите му. Намръщи се, замислен, като че ли се опитваше да си спомни нещо забравено.

— Моля те, недей. Не ми се иска да застрелям дете — каза Майкъл. Главата на Отец Стори беше обърната на една страна и Харпър имаше чувството, че гледа към нея, но каквото и да виждаше, определено не беше в отделението с тях. Лицето му беше потъмняло до степен, която напомняше за летни буреносни облаци.

Интравенозната банка беше преобърната. Иглата беше извадена от ръката му. На белите чаршафи имаше ярки червени петна.

Майкъл продължи с почти извинителен тон:

— В следващите няколко часа ще се разчуе, че си убила Отец Стори, за да го накараш да замълчи. Че си планирала да убиеш Каръл и Бен, за да превземеш лагера. Разполагам с всичко необходимо, за да накарам хората да повярват, но ще е от голяма *помощ*, ако кажеш, че е истина, госпожо. Знам, че нямаш причина да ми се доверяваш точно сега. Но се кълна, че ако сториш това за мен, ако признаеш, че ти и Рукууд сте искали да довършите Каръл, *кълна* се, че ще спася Али и Ник и те няма да умрат с теб. Ще се грижа за тях.

Харпър се наведе над Джон, който беше паднал на пода. Напипа пулса му, беше стабилен и бавен. Цялата трепереше. В началото си мислеше, че е от мъка, но когато заговори, осъзна, че е от гняв.

— Двамата с Каръл сте убили Харолд Крос.

— Не го застрелях аз. Бен Патчет го стори — отвърна Майкъл. *Щях* да го гръмна, но сметнах, че ще е по-добре, ако е Бен. Затова му подадох пушката. Освен това последните два месеца, в които Харолд беше тук, започнах мъничко да го харесвам. Учеше ме да играя шах. Станах сантиментален, като всеки друг. Наистина не исках да съм този, който ще го застреля.

— Ти си го измъкнал от лазарета — осъзна Харпър. — Но в дневника си те нарича... — ДР, спомни си тя. Харолд пишеше всичко с главни букви, сякаш викаше, и тя беше сметнала, че зад тези инициали се крие името Джон Рукууд. Тогава разбра защо Майкъл ѝ напомняше за племенника ѝ. Заради подсъзнанието ѝ, което вееше друг флаг и се опитваше да я предупреди за единственото общо нещо, което имаше със сладкия, невинен Конър Уилоус — ... джуниър.

— Аха. Така ме наричаше Харолд: Майкъл Линдквист-джуниър. Татко ми никога не ми даде нищо повече от името си, ако искаш да знаеш истината. Името си и доста често опакото на ръката си.

— Никой няма да повярва, че съм поддържала Отец Стори зри месеца жив, за да го убия сега — отбеляза Харпър.

— Да, ще повярват. Опитала си се да го убиеш на няколко пъти, като си му инжектирала инсулин, който да предизвика пристъпи. Точно между пръстите на краката му. Но после не си можела да го правиш, защото Ник е бил тук и те е държал под око през цялото време. Била си

изплашена, нервите ти не са издържали. — Майкъл държеше пушката с една ръка, дулото ѝ беше насочено към Ник. Пресегна се към нея с другата, хвана я за късата руса коса и я раздруса силно. — Това е важно. Тази част. *Не я забравяй.* Инжектирала си го с инсулин. Надявала си се да умре така, че да прилича на естествена смърт. Прецакала си и мозъчната операция, натикала си дрелката в мозъка му. Сторила си всичко възможно, за да го довършиш, но той е бил защитен от теб.

— По какъв начин защитен? — попита Харпър.

— Защитен от Блясъка — отвърна Майкъл с непринуден глас. — Разумът и душата му не са само в тялото му вече. Те са в драконовата люспа на кожата му. Те са запазени в Блясъка завинаги, също като файлове на външен харддиск. Написал е бележка, обяснил е как Блясъкът го е предпазвал през всичките тези месеци. Накарах го да я напише, преди да го оправя. Можех да я напиша сам, но сметнах, че ще е по-добре да е с неговия почерк. Под възглавницата е. Ще оставя Каръл да я намери. — Пресегна се към масата, взе една спринцовка и ѝ я подаде. — Инжектирай се. Не в китката или във врата. Точно в дебелия ти, закръглен задник. Искам да видят, че съм те изненадал.

— Няма.

— Тогава ще кажа, че си се опитала да ми вземеш пушката и Ник е бил застрелян — обясни ѝ Майк. — Щеше да ми спестиш доста неприятности, знаеш ли, ако те бяха убили преди няколко месеца, както трябваше да се случи. Онзи път, в който отиде до дома си за лекарства, се обадох на Крайбрежните подпалвачи. Не знам защо не те откриха. Отново им се обадох в нощта, в която похитихте линейката. Чудя се как им се измъкна и двата пъти.

— Как им се обади? Мислех си, че Бен е взел всички телефони.

— Кого смяташ, че изпрати да ги събере? Запазих си няколко за себе си.

Едновременно се изуми и отврати, че дори за момент си беше помислила, че Марлборо Мен наистина има някаква дарба за пророчества, някакъв неестествен достъп до тайни познания. Дори децата, които лекуваше в основното училище, нямаше да се вържат на подобен абсурд.

— Стига празни приказки — каза Майкъл. — Инжектирай се вече.

Харпър взе спринцовката и погледна прозрачната течност в нея.

— Какво с това?

— Върсд^[1]. Добро ли е? Беше при другите ти силни лекарства. Не знам много за успокоителните. Веднъж упоих Али... в деня, в който се отървахме от Харолд. Трябваше да дам шанс на дебеланкото да се измъкне от лагера, а тя беше на пост. Тогава обаче имах лунеста, която майка ми държеше в аптекката ни, и знаех какво правя, когато пуснах малко в безкофеиновото и кафе.

— Майкъл, моля те. Бременна съм в осмия месец. Не знам какво ще стори на бебето този върсд. Нямам никаква представа.

— Няма значение какво ще му стори. Ще го обичаме дори да е бавно загриващо или сакато. Каръл ще се грижи за него, ще му осигури добро детство. Целият лагер ще го гледа. Не се тревожи. Познавам възлюбената си. Каръл ще изреже бебето от теб, преди да те екзекутираме. Ще го изтръгне и ще го обича като свое собствено дете. В библиотеката на лагера намерих учебник по медицина, в който е обяснено как се прави цезарово сечение. Не ми изглежда толкова трудно. Обзалагам се, че двамата с Дон Люистън ще се оправим. Дон ще се опита да се измъкне от съдбата, която ще сполети теб и Пожарникаря. Хайде сега. Забий иглата. Не си надам по говоренето. Обичам да действам.

— Ако се опиташ да правиш цезарово сечение без никакво медицинско обучение, ще убиеш и мен, и бебето ми.

— А, не. Освен това ще те държим будна. Можеш да ни казваш какво да правим. Нали?

— Господи — изуми се Харпър и по бузата ѝ потече първата гореща сълза. — Как можеш да сториш това на Али? Да убиеш дядо ѝ. Да заплашиш брат ѝ. Тя те обича. Мислех си, че и ти я обичаш.

— Предполагам, че е така, по един или друг начин. Но тя не е Каръл. Каръл още е девствена. На трийсет години е, а още не е кървила. Тя иска аз да ѝ бъда първият. Каза ми, че цял живот ме е чакала.

Майкъл приличаше на фанатик, очите му блестяха по странен начин. Харпър си спомни, че Бен беше видял него и Али да се натискат зад параклиса същата вечер, в която Отец Стори беше ударен по главата. Разбира се, било е лесно да сбърка племенницата с лелята в

мрака. Дори можеха да бъдат изиграни от една и съща актриса във филмовата версия.

— Том ми каза, че дъщеря му никога не би го наранила. Не мога да повярвам, че е грешал толкова много — каза тя.

Изненада се, като видя по бузите на Майкъл да избиват червени петна. Той сложи пръст на устните си, сякаш искаше да ѝ каже да замълчи.

— О, горе-долу сам се справих с това. Каръл ми каза, че Отец Стори знаел как сме се погрижили за Харолд, но тя смяташе, че като помисли по въпроса, ще се съгласи, че е трябвало да бъде сторено. Тогава всички заедно отидохме да спасяваме затворниците. Докато вървахме към водата. Отец Стори ме дръпна на една страна и ме предупреди, че ще се наложи да заключим Мама Каръл, когато се върнем. Да я заключим и да я изпратим на заточение. Всъщност беше доста разстроен. Сметнах, че може би ще е най-добре, ако умре за лагера. Знаеш ли какво? Този старчък има доста корава глава. Ударих го с палката си достатъчно силно, за да размажа пъпеш, а той дори не падна близо десет секунди. Просто стоеше и се поклащаше, гледаше ме с някаква изненадана усмивка на лицето.

— Когато Каръл разбере какво си направил на баща ѝ, ще те убие. Ще те убие собственоръчно.

— Няма да разбере.

— Аз ще ѝ кажа.

— Това ще е лъжа. Всичко, което кажеш, ще е лъжа. Ще се уверя, че Ник и Али ще умрат с теб. Или че ще умрат по-късно. Както и да е. Единственият ти шанс да предпазиш тези деца е да се намушкаш със собствения си меч.

— Не можеш...

— Стига приказки — каза Майкъл и погледна Ник. — Още една дума, *само още една*, и се кълна в бога, че ще пръсна празната глава на глухарчето по шибаната му възглавница. Инжектирай се. Веднага.

Харпър се инжектира.

---

[1] Лекарство със седативен ефект. — Б.пр. ↑

Някой я зашлеви и обърна главата ѝ настрани.

— Слъжълявам — каза Харпър в опит да се извини, беше сигурна, че е сторила нещо нередно, но не можеше да си спомни какво.

Джейми Клоуз я удари отново.

— Все още не, но скоро наистина ще съжбяваш. Стани, мамка ти. Няма да мъкна дебелия ти задник, кучко.

Имаше хора от двете и страни, изправяха я на крака, но всеки път, в който пуснеха ръцете ѝ, краката ѝ ставаха като гумени, огъваха се под нея и се налагаше да я изправят отново.

— Внимавайте — каза Каръл. — Бебето. Бебето няма никаква вина във всичко това. Ако го нараните, някой ще отговаря.

Светът приличаше на лош Пикасо. Двете очи на Каръл бяха от лявата ѝ страна, а устата ѝ беше извита на една страна. Харпър се намираше в чакалнята, но помещението беше различно, геометрията му нямаше никаква логика. Лявата стена беше голяма колкото шкаф, а дясната приличаше на огромен екран от лятно кино. Подът беше толкова наклонен, че се учуди, че някой можеше да стои изправен на него.

Бен Патчет се намираше зад Каръл. Устата му беше пълна с мънички остри зъби, очите му бяха малки като на пор, а лицето му доста гладко. Погледът му проблясваше в жълто от страх и изумление.

— Дай ми четири часа с нея — каза той. — Ще ми изпее всички, които са участвали. Ще ми разкрие цялата конспирация. *Знам*, че мога да я накарам да говори.

— Също така можеш да я накараш да пометне. Не ме ли чу какво казах току-що за бебето?

— Няма да я нараня. Просто искам да говоря с нея. Искам да ѝ дам възможност да постъпи правилно.

— Обичах Отец Стори — опита се да каже на Каръл, Харпър.

Струваше ѝ се важно да уточни това. От устата ѝ обаче излезе само: *Опичах спец на мотори.*

— Не, Бен. Не искам да я разпитваш. Не желая нито помощта ѝ, нито информацията ѝ. Не искам да чувам нейната гледна точка. Не искам да чувам нито дума повече от лъжливата ѝ уста.

Харпър премести поглед върху Патчет. За момент зрението ѝ се изостри и всичко си дойде на място. Гласът ѝ също се оправи и тя изговори шест думи, произнасяше ги внимателно и прецизно, като много пиян човек.

— Тя и Майкъл са прецакали Харолд.

Но реалността беше прекалено трудна за възприемане. Когато Каръл отвърна, устата ѝ отново беше от грешната страна на лицето ѝ.

— Накарай я да млъкне, Джейми. Моля те.

Момичето сграбчи Харпър за челюстта, насилствено отвори устата ѝ и пъкна камък в нея. Прекалено голям камък. Имаше чувството, че е с размерите на юмрук. Джейми задържа устата ѝ затворена, докато някой друг омотаваше тиксо около нея.

— Всичко, което искаш да знаеш, можеш да го научиш по-късно от Рене Жилмонтон и Дон Люистън каза Каръл. Така или иначе, знаем, че и те са били вътре. Намерихме дневника на Жилмонтон. Знаем, че двамата са били кандидати да ръководят шоуто. Само пет гласа за Жилмонтон, вероятно гордостта ѝ е била наранена.

— И четири за Али — обяви Майкъл, намираше се някъде отдалеч на Харпър. — Какво ще кажеш за това?

Чертите на лицето на Каръл се разляха като снежинки в снежен глобус, ефект, от който на Харп ѝ призля.

— Ще ѝ дадем шанс — каза предводителката на лагера. — Ще ѝ дадем шанс за последен път да стори правилното нещо. Да покаже, че е с нас. Ако не се възползва от него, тогава няма да можем да ѝ помогнем. Ще бъде наказана като Рене Жилмонтон и Дон Люистън.

Някакво момиче заговори зад Харпър:

— Майко Каръл, Чък Каргил е отвън. Има да ти казва нещо относно Дон Люистън. Мисля, че е лошо.

На Харп ѝ се повдигаше, но през ума ѝ мина мисълта, че ако повърнеше, вероятно щеше да се задуши и да умре. Грапавият камък нараняваше небцето и сплескваше езика ѝ. Въпреки това студенината му и грубите му очертания бяха толкова истински, толкова плътни, толкова *осезаеми*, че я изваждаха от замаяното ѝ състояние.

Чакалната беше пренаселена: Бен, Каръл, Джейми, четири или пет други Бдителни с оръжия. Майкъл стоеше на прага към отделението. Проблясваха факли, но не в помещението, което беше осветено само от две маслени лампи. От доста време Харпър си мислеше, че чува стенанието на вятъра в дърветата и неспокойните му въздишки, но се оказа, че тези звуци всъщност идваха от неспокойната и изнервена тълпа. Зачуди се дали целият лагер беше навън. Навярно.

Ще те убият в следващите няколко минути, помисли си тя. Това беше първата ѝ ясна мисъл, откакто я събудиха, но веднага след като ѝ мина през ума, тя поклати глава. Не. Нямаше да го сторят. *Джон* щеше да е жертвата. Нея щяха да я убият по-късно, след като изтръгнаха бебето от нея.

— Кажу ми да влезе — нареди Бен Патчет. — Да си каже каквото има да казва.

Тихи, нервни гласове. Вратата изскърца и се затвори. Чък Каргил заобиколи Харпър и застана пред Каръл. Изглеждаше болнав, сякаш току-що вятърът го беше разболял, бледото му лице контрастираше на гъстите му бакенбарди. Дънките му бяха мокри до бедрата.

— Много съжалявам, Майко Каръл — каза той. Тресеше се от студа или от нерви, или от комбинация от двете.

— Сигурна съм, че няма причина да съжаляваш, Каргил — отвърна жената, в гласа ѝ едва се усещаше напрежение.

— Двамата с Хъд Лури отидохме на острова на Пожарникаря, точно както господин Патчет ни каза, за да доведем господин Люистън. Той беше махнал платницето от платноходката и беше опънал някои от платната, за да ги напълни с въздух или нещо подобно. Помислихме си, че е под палубата. Смятахме, че не знае, че сме там. Смятахме, че ще го изненадаме. Отстрани на платноходката имаше въжена стълба и ние се заизкачвахме по нея, тихи както винаги. За да го направим обаче, трябваше да закачим пушките на раменете си. Хъд беше отпред и когато стигна до горе, това старо... това старо коп'ле го натупа с едно гребло. В следващия момент бях изправен пред дулото на оръжието на Лури.

Никой не проговори и за момент Каргил като че ли беше изгубил дар слово. Лицето на Каръл беше престанало да се рее и чертите ѝ най-накрая застанаха по местата си. Харпър можеше да ги задържи там

чрез сериозна концентрация, макар че усилията и докарваха главоболие. Устните на Каръл бяха бели.

— Какво се случи след това? — попита най-накрая жената.

— Трябваше да го направим. *Налагаше* се — отвърна Каргил, падна на едно коляно, сграбчи ръката на Каръл и започна да реве. Зелено сополоно балонче се изду в дясната му ноздра. — Толкова много съжалявам. Майко Каръл. Ще нося камък. Ще нося камък цяла седмица!

— Да не искаш да ми кажеш, че е избягал?

Каргил кимна, изтри сълзите и сопола на опакото на ръката ѝ и притисна пръстите ѝ до бузата си.

— Вкарахме платноходката във водата. Той ни накара. Застави двама ни с Хъд да му помогнем, беше насочил пушката към нас. Взе оръжията ни и... и тръгна. Просто си тръгна. Нямахме какво да направим. Разпъна платната, сякаш нищо не се беше случило, и ние... хвърляхме камъни, нали разбираш, казахме му, че... че ще *съжалява*... ние... ние... — Още един хлип изби на повърхността и младежът затвори очи. — Майко Каръл, кълна ти се, ще нося камък колкото време кажеш, само не ме прогонвай!

Жената го остави да си бърше сълзите в ръката ѝ още малко, но когато започна да целува пръстите ѝ, погледна косо към Бен Патчет. Голямото ченге пристъпи напред, сграбчи момчето за раменете, откъсна го от нея и го изправи на крака.

— Можеш да ми разкажеш какво точно се е случило друг път, Чък — каза му мъжът. — Майка Каръл изгуби баща си тази вечер. Сега не е моментът да ѝ ревеш. Бездруго няма за какво да го правиш. Това е място на милост, синко.

— За някои — изрече тихичко Джейми Клоуз.

Харпър изпита облекчение — болката ѝ намаля — сякаш току-що беше отминала силна контракция. Дон се беше измъкнал. Бен нямаше да използва клещи или кърпа, пълна с камъни, за да го накара да говори. Джейми Клоуз нямаше да напъха камък в устата му и да му сложи примка на врата. Мисълта, че старецът е на платноходката, а леденият бриз развява косата му и изпъва платната, я накара да се почувства малко по-добре. Знаеше, че Дон щеше да се гневи, да ругае и да се тресе от яд, че беше оставил зад гърба си толкова добри хора. Надяваше се да се примири с това. Можеше да остане и да умре или да

избяга, докато все още имаше шанс. Харп се радваше, че поне един от тях щеше да преживее нощта.

— Майко Каръл — каза Майкъл, който все още стоеше на прага към отделението. За първи път Харпър го чу: благоговението в гласа му, което предполагаше не просто любов, а обсебя. — Какво искаш да правим с Пожарникаря? Не мога да го държа дрогиран завинаги. Вече ни свърши върса. Използвах последния.

Каръл наведе глава. Светлината от пламъка на маслената лампа превърна остриите черти на голия ѝ череп в бронзови.

— Не мога аз да реша. Не мога да мисля сега. Баща ми винаги казваше, че когато не можеш да мислиш, трябва да си тих и кротък и да се ослушваш за гласа на бог, но единственият глас, който чувам, казва: *Нека това не е истина*. Повтаря го отново и отново. *Нека това не е истина*. Искам баща ми да е жив. Татко искаше да обичам и да се грижа за хората, а вече не знам как да го правя. Не мога аз да реша какво да сторим с Пожарникаря.

— Тогава нека го реши лагерът — предложи Бен. — Трябва да им кажеш *нещо*, Каръл. Всички са навън и повечето са обезумели от страх. Хората плачат. Говорят, че това е всичко, че това е краят. *Налага* се да се обърнеш към тях. Кажи им какво знаеш. Разкажи им цялата история. Ако не можеш да чуеш гласа на бог, можеш да чуеш техните. Всички тези гласове ни помогнаха да оцелеем през изминалите девет месеца, могат да ни помогнат и тази вечер.

Каръл се олюля и погледна към пода. Майкъл сложи длан върху голата ѝ ръка — беше облякла розова копринена пижама с къси ръкави, която беше прекалено тънка за тази студена нощ и за момент палецът му се плъзна нежно към рамото ѝ, любовна ласка, която никой друг като че ли не забеляза, освен Харпър.

— Добре — съгласи се Каръл. — Ще говоря пред лагера.

— В църквата ли? — попита Бен.

— Не! — изрева жената, сякаш предложението беше отвратително. — Не искам никой от тях да влиза там. Някъде другаде. Където и да е другаде.

— Какво ще кажеш за Монюмънт Парк? — попита Майкъл, палецът му отново се движеше нежно нагоре-надолу по ръката ѝ.

— Да — съгласи се Каръл, очите ѝ бяха широко отворени, не мигаше, беше отнесена, сякаш самата тя беше взела доза върсд. —

Точно там ще се съберем. Там ще вземем решение.

Харпър се чувстваше ужасно, струваше ѝ се, че изкачва безкрайно стълбище. Може би се бореше със стъпалата, водещи към камбанарията над църквата, издигаше се постепенно към светлина и чист въздух. Само дето тези хиляди стъпала бяха само в главата ѝ и тя се катереше към ясното си съзнание и своята увереност. Не беше лесна работа, получи главоболие от усилията. Слепоочията ѝ като че ли бяха пълни с трески и игли, а устата ѝ от своя страна беше пълна с камък.

Осъзна, че трябва да бъде спокойна и да спаси колкото се може повече от хората си. Ник и Али бяха на първо място, след това щеше да се опита да защити Рене и останалите, които се бяха доверили на Пожарникаря и сестра Уилоус. Щеше да изрече най-логичните лъжи, за да намали страданията им. Ако въобще ѝ позволиха да говори.

Чувстваше се ужасно, че щеше да гледа как Джон умира, а нямаше да ѝ бъде дадена възможност да умре с него. Щяха да я държат жива достатъчно дълго, за да могат да отворят корема ѝ и да извадят бебето още мазно и червено от утробата ѝ. Тогава щеше да умре. Щяха да я оставят да кърви до смърт, докато новороденото ѝ плаче.

Двамата Бдителни, които я държаха за ръцете, я обърнаха към вратата.

Всички се бяха събрали на калния път, който минаваше покрай столовата и водеше до параклиса и Монюмънт Парк. Някои от тях имаха факли. Осъзна, че разходката щеше да бъде много неприятна. Никога не се беше молила — Джейкъб ѝ беше сринал представата за бог — но сега изрече нещо подобно на молитва. Не знаеше към кого е насочена: може би към Отец Стори. Когато затвори очи, за момент видя намръщаното му, набръчкано, любящо лице. Молеше се да ѝ даде сили да посрещне края си с вдигната глава.

— Раздвижи се, кучко — нареди ѝ Джейми Клоуз, хвана я за врата и я блъсна напред.

Краката на Харпър все още бяха меки и не я държаха. Бдителните, които я държаха за ръцете, я влачеха в студената нощ. Видя, че това са Гейл и Джилиън Нейбърс. Изглеждаха изплашени

също колкото нея. Искаше да им каже да не се страхуват, че се справят добре, но естествено, имаше камък в устата и тиксо около главата си.

Тълпата се отдръпваше от нея, сякаш носеше по-лоша от драконовата люспа зараза. Деца с мръсни лица наблюдаваха случващото се с любопитство и ужас. Жена със сребриста коса и модерни очила тип „котешки очи“ плачеше и клатеше глава.

Норма Хийлд първа се спусна напред, излезе от тълпата зяпачи и наплю Харпър.

— Курва убийца! — изпищя с дрезгав глас тя.

Хари потръпна, спъна се и Гейл я стисна силно за ръката, за да не падне. Поклати инстинктивно глава — *не, не и аз, не съм* — след което спря. През следващите няколко часа щеше да бъде курва убийца. Не знаеше какво щеше да се случи с Ник, след като умреше, но докато беше жива, трябваше да прави каквото може.

— Как можа да го *направиш!* — провикна се красива млада жена с пъпчиво лице. Рут някоя си? Носеше нощница с малки сини цветчета под оранжево яке. — Как можа! Той те обичаше! Щеше да умре за теб!

Още една гъста, мазна хрчка се приземи на късата ѝ коса.

Пред себе си Харпър видя масивните, груби камъни и гранитната пейка, която смяташе, че прилича на място, на което се правеха жертвоприношения — място, на което една бяла кралица би убила свещен лъв. Останалата част от лагера чакаше там.

Когато се доближиха до външния пръстен на кръга, десният крак на Харпър отказа напълно и тя падна на колене. Джилиън се наведе над нея, сякаш за да ѝ прошепне нещо, което да ѝ вдъхне кураж.

— Не ми пука, че си бременна — изсъска тя. — Надявам се да умреш тук. — Стисна носа ѝ и запуши ноздрите ѝ. — Ако зависеше от мен, двете с бебето щяхте да умрете.

За един ужасен момент Харпър остана без въздух. Главата ѝ се изпразни като дробовете ѝ. Джилиън можеше да я убие също толкова лесно, колкото да цъкне лампа. Тогава Джейми я хвана отново за врата, вдигна я на крака и я блъсна напред, след което я ритна по задника, за да я накара да се движи. Отново можеше да диша.

— Дий! — провикна се Джейми и няколко мъже издадоха доволен възглас.

Харпър погледна назад и видя, че Майкъл върви между Бен и Каръл. Младежът беше праметнал Джон през рамо и го носеше като

чувал с овес. Пожарникаря винаги беше изглеждал като възрастен, а Майкъл като дете, но сега осъзна, че червенокосото момче беше по-едро от Джон и по-широко в раменете. Като че ли имаше нещо някаква груба качулка сложена върху главата на мъжа.

Отведоха я до един от високите и криви каменни плинтове. Едно момче — което смяташе, че е Боуи — пристъпи напред с жълта дръжка за моп. Помисли си, че смята да я удари с нея. Не. Сестрите Нейбърс извиха ръцете и назад. Дръжката на мопата отиде от другата страна на колоната, а момичетата използваха още тиксо, за да завържат китките ѝ за нея. Когато приключиха нямаше къде да мръдне — гърбът ѝ беше опрян в грубия камък, а ръцете ѝ бяха извити зад него.

На около три метра от нея Чък Каргил и няколко други момчета изправиха Пожарникаря на един от правите камъни. Издърпаха ръцете му назад и използваха тиксо, за да завържат китките му за лопата, запречена от задната страна на камъка, момента, в който го пуснаха, краката му поддадоха — не беше в съзнание — и седна на земята, брадичката му се опря в гърдите му.

Хората от лагера стояха настрана от тях, бяха се наредили във външния пръстен на каменния кръг и само зяпаха. В играещата оранжева светлина на пламъците лицата им бяха непознати за Харпър, представляваха бледи петна и мрачни, изплашени очи. Потърси някой, когото познава, и погледът ѝ се натъкна на единайсетгодишната Емили Уотърман. Опита се да ѝ се усмихне с очите си и детето се сви, сякаш я гледаше някаква луда.

Някъде отзад в тълпата, в долната част на широкото стълбище, което водеше до отворените врати на параклиса, се разнесе врява. Чу викове, видя блъскане. Две момчета избутаха Рене Жилмонтон напред с прикладите на пушките си, удряха я в гърба и в раменете. Не беше силно. Не я биеха. Просто я бутяха напред и я смушкваха от време на време, за да ѝ напомнят, че са зад нея. Харпър забеляза, че приятелката ѝ вървеше с високо вдигната глава, ръцете ѝ бяха вързани зад гърба ѝ с канап от онзи тип, който се използваше за връзване на колети. Раната на челото ѝ кървеше и се стичаше в окото ѝ, но иначе лицето ѝ беше спокойно, брадичката ѝ — повдигната.

Али беше точно зад нея и крещеше. Гласът ѝ беше дрезгав и треперлив.

— Пуснете ме, мамка ви! Махнете си шибаните израстъци от мен!

Ръцете ѝ също бяха вързани зад гърба ѝ, а Джейми Клоуз я беше хванала за лакътя. Харпър не беше разбрала кога Джейми я беше оставила, но ето че тя беше там, точно до Али. Джейми разполагаше с голяма помощ: от двете страни на пленницата ѝ имаше по едно момче, което я държеше за раменете, и още две момчета зад нея. От устата на Али течеше кръв. Зъбите ѝ бяха червени. Носеше фланелено долнище от пижама и суитшърт на бостънските „Ред Сокс“. Краката ѝ бяха боси и мръсни.

— Падай на колене — нареди Джейми, като стигнаха края на кръга. — И си затвори шибания плювалник.

— Имаме право да говорим в наша защита — възпротиви се Рене Жилмонтон. Един приклад се стрелна и я удари в сгъвката на левия крак. Тя поддаде и падна тежко на колене.

— Имаш правото да *млъкнеш!* — провикна се една жена. — Имаш правото да си затвориш *лъжливата уста!*

Харпър не беше забелязала Бен и Майкъл да тръгват заедно нанякъде, но сега ги видя да излизат от столовата. Водеха Гилбърт Клайн и Маз със себе си.

Изражението на Гил беше незаинтересувано като добър играч на покер, който можеше да държи в ръцете си фул хаус или нищо — човек не можеше да разбере какво си мисли. Маз от своя страна кипеше от енергия, направо припкаше. Носеше дънково яке над мръсна тениска на „Бед Къмпани“, но вървеше с увереност на човек, облечен в елегантен костюм, тръгнал към офиса си в манхатънски небостъргач, където получаваше шестцифрена сума.

Джилиън помогна на Каръл да се качи на каменната пейка, разположена точно между Харпър и Пожарникаря. Жената продължи да се олюлява, очите ѝ бяха замъглени, а лицето ѝ цялото в сълзи. Тя не вдигна ръце, за да привлече вниманието на аудиторията си. Нямахше нужда да го прави. Тихото трескаво мърморене, смесица от обезпокоени шепоти и хлипове, заглъхна. Изведнъж стана толкова тихо, че единственият звук, който се чуваше, беше съскането и цвъртенето на факлите.

— Баща ми е мъртъв — обяви Каръл и близо сто и седемдесет души издадоха жален вой. Жената не продължи, докато тишината не

беше възстановена. — Пожарникаря се опита да го убие преди три месеца и се провали. Тази нощ опита отново и успя. Той или сестрата са инжектирали въздух в кръвоносната му система и са предизвикали фатален сърдечен удар.

— Това са пълни измислици — провикна се Рене, гласът ѝ беше отчетлив и всички я чуха.

Едно от момчетата зад нея я удари между раменете с приклада на пушката си и жената падна по очи.

— *Оставете я на мира!* — изкрещя Али.

Джейми се наведе до нея и ѝ каза:

— Ако още веднъж си отвориш устата, ще ти отрежа езика и ще го забия с пирон над вратите на църквата. Момичето държеше нож в едната си ръка — обикновен нож с назъбено острие, с който да си нарежеш пържолата. Приблужи го до бузата на пленницата си и го завъртя, за да се отразят пламъците в него.

Али хвърли бесен и изплашен поглед към леля си. Каръл я гледаше с очи, които като че ли не можеха да я разпознаят.

— Дете — започна тя, — може да говориш само когато ти е позволено, иначе не. Прави каквото ти кажа или няма да мога да те защитя.

Харпър беше сигурна, че Али ще изпищи и ще каже нещо грубо и Джейми наистина ще я нареже. Вместо това момичето се опули изумено срещу леля си сякаш някой го беше зашлевил и избухна в сълзи; раменете му подскачаха в ритъм с хлиповете му.

Каръл погледна последователите си, местеше очи от един на друг. Въздухът беше влажен, свеж и миришеше на сол. Луната беше две трети пълна. Момчето на камбанарията — очите от камбаната виждат всички на поляната беше опряло лакти на перилото, беше се навело напред и наблюдаваше случващото се долу.

Каръл продължи:

— Вярвам, че Пожарникаря е убил и сестра ми Сара. Мисля, че е разбрала, че иска да убие баща ми, и я е убил, преди да успее да ни предупреди. Не мога да го докажа, но вярвам в това.

— Не можеш да докажеш *нищо!* — провикна се Рене от земята. Все още беше върху пръстта, в унизителна поза. Задникът ѝ стърчеше във въздуха, а ръцете ѝ бяха завързани зад гърба ѝ. Бузата ѝ беше

одрана на мястото, върху което беше паднала тежко върху калта. — Нито думичка!

Каръл я погледна с леден, гробовен поглед.

— Мога. Мога да докажа най-важните неща. Мога да докажа, че ти, сестрата и Пожарникаря сте заговорничили, за да убиете мен и Бен Патчет, и сте се надявали да застанете начело на лагера. Искали сте да го превърнете в затвор. Мога да докажа, че сме били следващите ви жертви.

Изказването ѝ беше толкова малоумно, че на Харпър ѝ идеше да се разсмее истерично. Не че можеше да го стори.

— Гласували са! — провикна се Каръл. Вдигна един жълт лист, скъсан от тетрадка. — Може би гласуването е било нагласено, но въпреки това е било гласуване. Над двайсет души в този лагер са гласували сестра Уилоус и Пожарникаря да правят каквото си искат. Да убиват, когото си искат, да нараняват, когото си искат, да затварят, когото си искат. — Сними глас и продължи: — Племенницата ми е била сред тези, които са гласували.

От хората около Монюмънт Парк се разнесоха разочаровани възгласи.

— Не е вярно — изпищя Али.

Джейми стисна здраво челюстта ѝ, дръпна силно главата ѝ назад, задържа ножа до лицето ѝ и погледна към Каръл, за да ѝ каже какво да прави. Харпър виждаше как една вена тупти на врата на Али.

— Прощавам ти — каза Каръл на племенницата си. — Не знам какви лъжи са ти наговорили за мен, за да те настроят срещу мен, но ти прощавам всичко. Поне толкова дължа на майка ти. Ти си единственото, което ми остана от нея, знаеш го. Ти и Ник. Може би са те накарали да *мислиш*, че трябва да умра. Надявам се един ден да разбереш, че съм готова да умра за теб, Али. По всяко време.

— Какво ще кажеш да е сега, манипулативна кучко? — Момичето изрече думите си тихо, но всички наоколо я чуха.

Джейми прокара ножа през устните ѝ и ги разряза. Али изпищя и падна напред. Нямаше как да спре кървенето с ръце зад гърба, затова започна да се гърчи и да ритва, да размазва кръв и мръсотия по лицето си.

Каръл не се ужаси, нито направи някаква забележка. Вместо това се взираше в племенницата си един дълъг, трагичен момент, след което

извърна измъчения си поглед настрани и го насочи към тълпата. Тишината в парка беше плашеща, изнервяща.

— Виждате ли какво са й сторили? — попита Каръл. — Пожарникаря и сестрата? Как са я променили? Настроили са я срещу нас? Разбира се, Али също така е любовница на Пожарникаря. От месеци.

Момичето поклати глава и изръмжа от яд и раздразнение, искаше да отрече, но не каза нищо, вероятно не можеше да говори, защото устата ѝ беше срязана.

— Предполагам, затова Джон Рукууд е решил да убие баща ми. Затова го е издебнал в гората и му е премазал черепа. Баща ми е разбрал, че Пожарникаря е превърнал в курва едно шестнайсетгодишно момиче, и е смятал да го разкрие. Да го изгони от лагера. Но Пожарникаря е действал първи и го е нападнал с оръжието си. Всички сте го виждали с него. Козия крак. Дори не го е почистил оттогава. Все още можете да видите кръвта и косата на баща ми по него. Майкъл, покажи им.

Младежът заобиколи затворниците и всички видяха ръждясалия лост от черен метал в ръката му. Мина покрай Харпър и тя успя да го огледа добре. Беше леко нащърбен там, където преди месеци беше ударила Противогаса в онази пушилка. Сега на него имаше засъхнала кръв и кичури коса, които проблясваха в златисто и сребристо на светлината от факлите.

Майкъл вдигна козия крак нагоре, за да го покаже на зяпачите. Норма Хийлд се пресегна с дебелия си бяла, трепереща ръка и го докосна, почти благоговейно, след което погледна пръстите си.

— Кръв! — изкрещя тя. — Кръвта на Отец Стори още е по него!

Харпър извърна глава, отвратена. Зачуди се кога ли Майкъл се беше прокраднал до навеса за лодки, за да открадне козия крак от пожарната кола и да го приготви. Надяваше се Отец Стори вече да е бил мъртъв, преди да натърка кръвта му върху лоста и да откъсне коса от наранената му глава.

Когато извърна поглед от Майкъл, видя нещо, което накара дъха ѝ да спре за момент. Кракът на Пожарникаря се помръдна вляво, след което отново се върна вдясно. Не можеше да прецени дали някой друг забеляза. Чулът помръдна там, където беше устата му, сякаш беше въздъхнал.

— Всички знаете колко беше силен баща ми. Как се бори, за да се върне при нас, да възстанови крехкото си... крехкото си...

За момент Каръл беше толкова погълната от емоциите си, че не можеше да говори.

— Той никога не ни е напуснал! — провикна се някакъв мъж. — Винаги е бил с нас в Блясъка!

Каръл се стегна, сякаш беше стабилизирана от невидима ръка.

— Да. Точно така. Винаги беше с нас там и винаги ще бъде. Намирам утеха в това. Всички можем да намерим утеха в това. В Блясъка можем да живеем вечно. Там гласовете ни никога не замлъкват. — Избърса едното си око с палец. — Също така знам, че сестра Уилоус е била убедена, че е повредила мозъка му по време на операцията на пукнатия му череп, и че е смятала, че никога няма да се възстанови. Затова не е виждала смисъл да го убива. Да го поддържа жив, всъщност е бил най-добрият начин да прикрие истинските си намерения от мен, от Бен и от вас. Арогантността и обаче доведе до нейното падение! Наскоро баща ми започна да показва признаци на възстановяване, набираще сила от песента ни, от Блясъка. Тогава тя се опита да предизвика пристъпи, като го инжектира с инсулин. Но е посмяла да го стори само веднъж или два пъти. Племенникът ми беше там и тя си е помислила, че е изпратен, за да я шпионира и да наблюдава дядо си.

Каръл отново млъкна за момент. Гласът ѝ беше тих, когато заговори отново, и мнозина от тълпата се напрегнаха, за да я чуят.

— Моят баща. Моят баща беше много силен. Отново и отново намираще начин да се върне. Започна да се събужда. Мисля си, че се е *насилвал* да се събуди, въпреки всичките пречки. Знаел е опасността, в която се намира. Намерил е лист и химикалка и ни е написал писмо. — Вдигна ръка във въздуха, в която държеше сгънат бял лист. Раменете ѝ потрепераха. — Това е неговият почерк. Познавам го още от малка. Леко е изкривен, но е неговият. Тук пише... — Погледна листа и очите ѝ се напълниха със сълзи. — В писмото пише: „Скъпа Каръл, скоро ще съм мъртъв. Надявам се ти да намериш съобщението ми, а не сестрата. Пази се. Пази децата. Пази лагера. Пази всички от Пожарникаря. Помни, че Исус е дошъл не за да донесе мир, а меч. Обичам те“.

Каръл свали писмото, затвори очи и се олюля. Когато ги отвори отново, Майкъл чакаше. Тя му подаде листа и младежът отнесе

доказателството на тълпата, за да могат всички да го разгледат.

— Това не доказва нищо — провикна се Рене от мястото си в калта. — Няма съд в Америка, който да приеме *подобни* доказателства. Нито бележката на баща ти, която може да е написана под заплаха, нито този лост, който може да е манипулиран. — Жената се обърна към тълпата в края на каменния пръстен. — Никой не е планирал да убива *никого*. Искахме да си тръгнем, а не убийства! Харпър и Джон желяеха да се *махнат* от тук, заедно с малка група хора, и да поемат към острова на Марта Куин... който е *истинско* място. Със зареден мобилен телефон можем да ви го докажем. Сигналят им може да се прихване по интернет. Никой тук — нито Каръл, нито *някой друг* — може да предложи неоспорими доказателства за престъпни намерения, които да издържат в истински съд.

— Не съм съгласен — намеси се Маз, който стоеше в кръга.

Когато Рене заговори за острова на Марта Куин, последва почти мигновено раздвижване, хората бяха изненадани и от тях се понесе тихо жужене като от бръмчащ усилвател. При думите на затворника мнозина замлъкнаха отново.

— Само преди две нощи всички се срещнахме тайно на острова на Пожарникаря: аз, Гил, Рене, Дон Люистън, Али, Пожарникаря и сестрата — провикна се Маз. — Рене ме помоли да стана началник на охраната в лагера, след като Пожарникаря се отърве от Бен Патчет и Каръл. А сестрата ми обеща, че мога да си избира, което момиче си искам, всяка над четиринайсетгодишна възраст. Всичко, което се искаше от мен, беше да държа хората послушни. Онова, което не знаеха, беше, че вече бях споменал на господин Патчет, че нещо се пече, и обещах да работя за лагера като двоен агент. Рене и Али се мислеха за много умни, че ни измъкнаха от хладилника за месо за срещата. Не знаеха, че господин Патчет *им позволи* да ни измъкнат. Бен Патчет, Чък Каргил и Майкъл Линдквист организираха цялото представление, за да мога да събера информация.

— Клайн ще потвърди всичко това — каза Патчет и потупа Гил по гърба. — Нали, Клайн?

Гилбърт погледна Рене със сивите си спокойни очи. Жената изглеждаше така, сякаш току-що я бяха ударили с приклада на пушка в корема. Изглеждаше така, сякаш беше болна.

— Мога да потвърдя едно нещо — каза Гил. — Мога да потвърдя, че Маз е лъжлива торба с лайна, която ще каже всичко на Патчет, за да се измъкне от хладилника за месо. Тези измислици са един калпав сандвич и не мога да повярвам, че всички вие сте готови да го изядете.

Бен удари Гилбърт в гърба с дръжката на пистолета си. Чу се неприятен, някак си дървен звук. Мъжът падна на едно коляно.

— Не! — извика Рене. — Не го наранявай! — Харпър се съмняваше, че изреченото от нея можеше да надвика шума от тълпата, която надигаше приглушен рев от изненада и ярост.

Бен стоеше зад Гил Клайн, клатеше глава и гледаше Каръл с възмутен поглед.

— В мазето ми разказа друга история — каза Патчет. — Наистина! Каза ми, че ще подкрепи Маз за всичко, стига да получи същата сделка като неговата. Каза...

— Предупредих ви да не го намесвате в това — скастри ги Маз. — Защо мислите, че не го вкарах в играта от самото начало? Предупредих ви, че той не би...

— Достатъчно! — изрева Каръл и повечето замлъкнаха. Повечето. Не всички. Хората от лагера бяха неспокойни, местеха се от крак на крак, шептяха. — Всеки може да види, че Клайн е влюбен в Жилмонтон, и ще наговори куп лъжи, за да я защити.

— О, няма никакво съмнение! — провикна се Маз. — Чукат се от седмици! Фалшивият й литературен клуб беше само за прикритие. Четем „Хълмът Уотършип“, ама другия път. Това беше техният код за онова, което наистина правеха — да се чукат като зайци във всеки угоден момент...

— Веднъж лъжец, цял живот лъжец — каза Гил.

— Господин Мазукели не е единственият ни свидетел! — изрева отново Каръл. — Има и друг! Питайте самата сестра! Питайте я! Не е ли истина? Нима не е гледала как Пожарникаря е инжектират въздух в баща ми, за да сложи край на живота му? Нима не е дрогирала племенника ми, Ник, за да могат да извършат убийството си на спокойствие? Питайте я! *Истина* ли е, сестра Уилоус? Да или не?

Харпър вдигна глава и се огледа. Сто и седемдесет лица, осветени от оранжевата светлина на факлите, я наблюдаваха. Гледаха я, изпълнени от страх и ярост. Емили Уотърман изглеждаше

паникьосана. Сълзите и бяха образували вадички върху мръсните ѝ бузи. Джейми, от друга страна, като че ли трепкаше от нетърпение; все още стискаше Али за челюстта. Успя да открие Майкъл, който стоеше зад двамата затворници, отдясно на Бен Патчет. Пушката му отново беше в ръцете му, ниско долу до нивото на колана му. Дулото ѝ сочеше право в Али. Кимна ѝ, едва забележимо: *Направи го.*

Харпър раздвижи брадичката си нагоре-надолу. Да. Истина беше.

Письък — мъчителен, яростен рев — се надигна около нея и като че ли чак самият мрак затрепери. Не беше чувала толкова продължителен вой. Хор, но от друг тип. Забеляза, че някои от присъстващите бяха започнали да светят. Очите на Джейми блестяха като златни долари, изложени на пряка слънчева светлина. Голите ръце на Норма Хийлд бяха целите в драконова люспа, а драконовата люспа беше цялата в яркочервено.

— Ухх — простена Пожарникаря през чула. — Какво става? Какво има? Какво се случва?

Петата му се хлъзна по земята, опитваше се да намери опора.

— Той се събужда! — изпищя пронизително Емили Уотърман. Той ще ни убие! Ще ни изпепели всичките!

Отново Норма Хийлд се отцепи първа от тълпата. Тя се засили и хвърли един камък — бял и малко по-голям от топка за голф. Настъпи неочаквана тишина, сякаш всички си поеха дъх в един и същи момент. Камъкът удари Пожарникаря в рамото и наоколо се разнесе неприятно *туок!*

От тълпата се надигна могъщ и доволен вой.

Никой от присъстващите не видя, че вратата на лазарета, която се намираше на около деветдесет метра от тях, се отвори и се затвори, Ник мина през нея колебливо, наполовина буден, наполовина дрогиран.

Дежурният на камбанарията също не забеляза фаровете на автобуса, намиращи се на по-малко от два километра, които просветваха предупредително от портите на Кемп Уиндъм. Той беше погълнат от грозното представление долу. Наблюдаваше как отвсякъде се разлетяха камъни.

Един камък се удари в гранита под главата на Пожарникаря. Той се сви от звука. Друг се вряза в коляното му неприятно. Лявата му ръка изригна в син пламък, стопи тиксото и се освободи от дръжката на лопатата.

Друг бял камък с размерите на преспание удари главата му през чула и лявата му ръка веднага изпусна отровен облак черен пушек. Брадичката му се опря в гърдите му. Камъните го удряха в рамото, в стомаха, в едното бедро, отскачаха от гранита зад него.

Не, помисли си Харпър, не не не...

Затвори очи, насочи ума си навътре в себе си и започна да пее без думи и без мелодия.

Видео записът, който беше уловил убийството на президента Джон Ф. Кенеди, е с продължителност двацет и седем секунди и въпреки това са написани цели книги в опит да се проучи абсолютно всичко, което се случва на него. Времето трябва да бъде забавено на максимум, за да се извлече смисъл от всяка сцена на истински хаос — да се обясни суматохата от човешки действия и реакции, които бликат като едновременната експлозия на безброй фишеци. Всяко ново преглеждане на записа води до нов слой от нюанси, до нов комплект впечатления. Всеки преглед на доказателствата разкрива нов набор от припокриващи се разкази, които предполагат не само една история — застрелването на един велик мъж — а десетки такива, всичките уловени в тези кадри.

Тъй като беше далеч и съвсем не беше в безопасност, Харпър Уилоус не разполагаше с възможност да наблюдава това, което се случи в следващите единайсет минути. Нито пък щеше да ѝ се удаде случай да прегледа касапницата на запис, за да види какво беше пропуснала. Дори подобно нещо да беше възможно, тя щеше да откаже, нямаше да може да се изправи отново пред този ад, да се изправи пред всичко, което беше изгубено.

Въпреки това видя много, много повече от всеки друг, вероятно защото не се паникьоса. Интересна част от характера ѝ беше, че се държеше изключително спокойно, когато другите бяха склонни да изпаднат в истерия; винаги наблюдаваше внимателно и хладнокръвно, когато другите не можеха да понесат гледката. От нея щеше да излезе чудесна медицинска сестра за бойното поле.

Отвори очи и видя, че от ръцете ѝ излизаха пламъци, тиксото около китките ѝ се сви и се стопи с неприятна миризма. Ръцете ѝ бяха свободни... свободни и обгърнати в огън почти до раменете. Нямаше болка. Усещаше ги приятно студени, сякаш ги беше топнала в океана.

Вече нямаше нужда от факли. Целият лагер светеше. Изправи се пред надигаща се тълпа от мъже и жени с очи, които бяха ярки, слепи и блестящи. Всички те бяха белязани със сияещи ивици драконова

люспа, която хвърляше пурпурна светлина и светеше под пуловерите и роклите им. Някои от хората бяха боси и вървяха в пантофи от бронз.

Норма Хийлд, чиито очи светеха като неон с цвят на череша, се наведе, за да вземе камък от земята. Харпър се насочи към нея и изпъна ръка, от която се изстреля полумесец от огън във формата на бумеранг. По предмишницата ѝ се разляха течни пламъци. Жената изпищя, спъна се назад и падна, като повлече поне двама души със себе си.

Харпър чу писъци. С периферното си зрение забеляза движение, хората бягаха, събаряха се едни други. Един камък профуча покрай лявото ѝ ухо и се удари в изправения камък, към който беше завързана допреди малко.

Обърна се към Пожарникаря и видя, че Джилиън Нейбърс стои на пътя ѝ. Вдигна ръка и отвори длан, сякаш искаше да ѝ даде гени. Вместо това изстреля чиния от огън, подобно торта в лицето. Момичето изпищя, хвана се за очите, залитна назад и се изгуби.

Друг камък я удари в гърба и по тялото ѝ се разля моментна остра болка, която бързо отшумя.

Харпър хвана тиксото, увито около главата ѝ с ръка и дръпна силно. То не се откъсна, по-скоро се стопи. Отвори уста и камъкът падна в лявата ѝ длан. Стисна го и той започна да се нагорещява, повърхността му пукаше и съскаше и побеляваше.

Не забравяй камъка, каза си тя.

Майкъл се протегна, за да хване китката на Каръл като Ромео, който се пресяга през балкона, за да хване Жулиета за ръката, ти и аз, скъпа, какво ще кажеш за това?

Гилбърт Клайн беше застанал над Бен Патчет и забиваше силно юмрука си в стомаха му. Ченгето се преви надве. Харпър имаше чувството, че наблюдава пекар, който меси втасало тесто.

Още един камък я удари в хълбока и тя залитна. Али се озова до нея и ѝ помогна да възстанови равновесие, като я бутна за рамото. Лицето на момичето беше окървавено. То се ухили през разрязаните си устни. Китките ѝ още бяха вързани с канапа зад гърба ѝ. Харпър ги докосна с ръка, облечена в ръкавица от бял огън. Канапът падна и се сгърчи на малки оранжеви червеи.

Двете се озоваха до Пожарникаря само с три стъпки. Харп го хвана под мишниците и зарови ръце в огнеупорния плат на якето му.

Ръкавиците ѝ от огън се разпаднаха в струя черен пушек, за да разкрият ивиците драконова люспа около предмишниците ѝ. Спората продължаваше да свети в трескаво червеникавозлатисто. Веднага след като пламъците изчезнаха, започна да чувства цялото си тяло някак си странно и тромаво, полазиха я тръпки и главата ѝ така се замая, че едва не припадна. Отново се наложи Али да я хване за рамото.

Чулът на главата на Джон беше напоен с кръв на две места, едното край устата му, а другото от лявата му страна. Али го махна. Едната му скула беше сцепена, а горната му устна подута и изкривена в кървава усмивка, но Харпър беше подготвена и за по-лошо. Очите му се въртяха навсякъде... и накрая я намери. Нея и Али.

— Можеш ли да станеш? — попита го тя. — Загазили сме.

— Нешо нофо? — отвърна той. От устата му течеше кръв. Погледна двете, все още беше замаян и неориентиран. — Не се тревошете за мен. Вървете.

— О, ще млъкнеш ли? — Харпър го вдигна на крака.

Но Пожарникаря не я чу. Стисна я за рамото и посочи, устата му беше отворена широко във формата на кървав пръстен, а очите му заплашваха да изхвърчат от орбитите си. Сочеше към небето.

— Божията ръка! — изпищя някой. — Това е Божията ръка!

Харпър погледна нагоре и видя огромна огнена ръка с размерите на комби. Тя се спусна над пръстена от камъни и се стовари върху гранитната пейка, където само допреди миг стоеше Каръл. Сега жената се намираше под нея, а Майкъл я държеше в обятията си.

Огромната горяща ръка удари толкова силно земята, че тя се разтресе. Експлодира в големи огнени крила, които се надигнаха над вътрешния кръг от изправени камъни и гранитът потъмня. Тревата зацвъртя, превърна се в оранжеви нишки и изгоря. От центъра на кръга се издигна гореща струя, достатъчно силна да захвърли Харпър в скута на Джон, да разтресе тълпата и да запрати тези от първите редове върху онези зад тях.

Надигнаха се болезнени писъци и вой. Емили Уотърман беше съборена от разпръскващите се, препъващи се възрастни и един стокилограмов бивш водопроводчик, на име Джош Мартингейл, стъпи върху лявата ѝ китка. Тя се счупи с неприятен звук.

Пламтящата ръка от небето изчезна почти веднага, след като се стовари върху земята, като остави след себе си единствено горяща

трева и димяща каменна пейка, под която се бяха скрили Каръл и Майкъл.

— Как? — учуди се Харпър. — Кой...

— Ник — отвърна Пожарникаря.

За известно време всичките хора на Каръл Стори сияеха заедно, в ярка хармония от ярост и триумф, но вече никой не светеше. Лутаха се наоколо като панирани бичета. От север, посоката, в която се намираше лазаретът, в тълпата се отвори пролука. Хората започнаха да се оглеждат, видяха какво ги приближава и се разбягаха. Бил Хетуърт, двайсет и две годишен бивш студент по инженерни науки, който беше в лагера от четири месеца, съзря заплахата и се напика в гащите, предната част на дънките му потъмня. Кери Смолс, четиринайсетгодишна, която беше в Кемп Уиндъм само от три седмици, падна на колене и започна да изрича „Отче наш, който си на телесата, да полети името ти“.

Ник вървеше към тях, главата му гореше, очите му бяха като въглени, а ръцете му приличаха на нокти от пламък, които оставяха след себе си дълъг черен шлейф от дим.

Хората се разделиха на две, също като човешко море пред Мойсей, обгърнат в роба от пламъци. Докато вървеше към тях, започваше да изгасва. Синята корона от огън върху главата му се разтече, премина през различни нюанси смарагдово, бледо жълто, — преди да изчезне напълно в облак от бял дим. Очите му продължиха да горят — горещи, слепи въглени.

— Хайде — каза Пожарникаря. — Фреме е да фърфим. — Докато се опитваше да говори правилно, от премазаните му устни хвърчеше кръв.

Харпър и Али го изправиха на крака, всяка от тях го държеше за една от ръцете му. Мъжът не можеше да пази равновесие, нямаше никаква сила в краката си и веднага започна да се свива. Момичетата го стабилизираха и той ги прегърна.

— Закарайте ни зад Ник — нареди им. — Ужасени са от него. Ужасени са от него, както бяха ужасени от мен.

Бяха направили само две крачки — Харпър и Али му помагаша за всяка от тях — когато чуха мощния клаксон, пронизителното *бронк-бронк*, което мина като ураган през гърдите на Хари. Тя потръпна и се огледа бързо наоколо, погледна към пътя, към хълма.

Появиха се двойка фарове, светлосини ксенони, които хвърляха арктически блясък над огромно гребло за почистване на сняг.

Фаровете осветяваха човек, който се намираше на два метра и половина пред камиона, мъж с мръсен пуловер, на чийто на зелен фон подскачаха елени. Този имаше примка около врата, въжето водеше обратно до радиаторната решетка над греблото. Ръцете му бяха вързани зад гърба. Светлината превръщаше рядката му бяла коса в стоманени нишки.

Тези фарове паднаха също и върху Марк Мазукели. Маз се беше отдалечил на почти петдесет метра и се движеше в средата на черния път. Явно беше решил, че е прекарал достатъчно време в луксозния комплекс на Кемп Уиндъм, и се беше насочил към по-тучни земи.

Когато светлината се промени, той направи една последна неуверена крачка и застина.

— Какво е това, да го еба? — учуди се Маз, гласът му изведнъж беше станал необичайно кротък.

Появиха се още един чифт фарове, а после и трети. Единият принадлежеше на хъмви без покрив. Другите блестяха от преднината на автомобил „Шевролет Силверадо Интимидатор“, който беше вдигнат високо на шест гуми като бъги. Над кабината му светеха ослепителни прожектори. Имаше поне още два пикапа надолу по пътя зад тях.

Нелсън Хайнрих, вървящият пред камиона мъж с примка на врата, погледна през рамо към светлините.

— *Виждате ли!* — изпищя той. — *Виждате ли, казах ви! Казах ви, че ще бъдате тук! Всичките! Поне двеста заразени! Казах ви, че мога да ви помогна! Сега трябва да ме пуснете! Обещахте! Обещахте, че ще ме оставите!*

Усилен глас — който се носеше от монтираните до горните прожектори високоговорители — избумтя в нощта. Харпър го познаваше. Всички го познаваха. Марлборо Мен беше доста известен нагоре и надолу по крайбрежието.

— Обещанието си е обещание — провикна се той. — Никой не може да каже, че Марлборо Мен не си държи на думата. Някой да среже въжето на господин Хайнрих.

Един мъж в униформа се подаде от пътническото място на хъмвито. Имаше бушмастер, който намести върху горната част на предното стъкло, и започна да стреля.

Нелсън Хайнрих изви гръбнака си, сякаш някой го беше промушил в гърба с метален прът. От гърдите му започна да излиза червен пушек и създаде пурпурна мъгла около него. Той се опита да побегне, направи две стъпки, но въжето около врата му се изпъна и той падна на земята.

Маз се обърна и също побягна. Направи една крачка, втора, но краката му бяха покосени от куршуми. Нова порция от тях се вряза в гърба му със звук, който наподобяваше дъждовно барабанене. Последният намери едното му рамо и той се завъртя, докато падаше на пътя, лицето му се обърна към димното нощно небе.

Хъмвито полетя по черния път и надигна облак от прах след себе си. Ускоряваше в мрака между църквата и столовата, като по този начин отрязваше пътя за бягство в тази посока. Фаровете подскачаха по калната земя и паднаха върху Ник. Автомобилът не намали, а ускори право към него. Харпър изкрещя името му, но той нямаше как да я чуе, разбира се.

Хъмвито мина през Маз и тялото му изхрущя, джипът подскочи и се разтресе, сякаш беше нацелил дълбока дупка. Ник се обърна съвсем спокойно, като в сън. Вдигна дясната си ръка. От нея заизлизаха искри, заиздигаха се във фуния към небето, хиляди горещи звезди, които политаха от дланта му. Само дето, вместо да изгаснат, след като полетяха, както обикновено правеха искрите, те ставаха по-ярки и по-големи. Превърнаха се в ято горящи врабчета нито едно от тях не беше по-голямо от топка за голф — в стотици стрелкащи се птички от пламъци, които се гмурнаха надолу.

Нападнаха хъмвито като дъжд от червена светлина; автомобилът все още беше на петнайсет метра от Ник. Горящите стрелички се забиваха с влажен звук и напукаха предното стъкло, удариха мъжете отпред и онези се разпищяха. Залепиха се за гумите и ги превърнаха във въртящи се колела от огън, нахвърлиха се върху кутия амуниции и ги възпламениха, разнесоха се гърмежи и пулсираща бяла светлина.

Хъмвито се отклони вляво. Ръбът на калника закачи Ник по пътя си и го хвърли настрани. Джипът продължи напред и наляво. Гумите от дясната му страна се удариха в полузаровен бял камък. Колата подскочи и се преобърна. Горящ труп — този на шофьора — засвети в нощта.

Али крещеше името на Ник отново и отново. Не можеше да помръдне. Беше като вкаменена. Опита се да отиде при него, но Пожарникаря стегна хватката си върху рамото ѝ.

— Бен ще го вземе. *Бен...* — провикна се Джон. Държеше Али притисната в него за момент, но тя се освободи и хукна да тича към брат си.

Бен Патчет беше доста пред нея. Той бягаше тронаво и се поклащаше, но въпреки това беше изминал две трети от разстоянието до проснатото на земята момче. С една ръка държеше пистолета си и стреляше на сляпо към фрейтлайнъра. Един куршум се вряза в греблото и се разхвърчаха сини искри. Бен падна на едно коляно, взе димящото дете в ръцете си и го преметна през рамо. Стреля отново, само веднъж, след което побягна на обратно, не толкова бързо този път.

Зад греблото за почистване на сняг имаше хора, които го използваха за прикритие. Дулата им проблеснаха. Оръжията им запяха. Бен се спъна, залитна на една страна, но продължи напред. Харпър не видя къде го удари първият куршум. Вторият го уцели в дясното рамо и го завъртя на една страна. Очакваше всеки момент да падне и да изтърве Ник. Не направи нито едно от двете. Възстанови равновесие и продължи като изморен бегач, мъж в края на дълго бягане в един горещ ден. Третият куршум отнесе част от главата му. Харпър си помисли за разбиваща се в скала пенеста вълна. Черепът му се покри с червена пяна, коса, кости и разтекъл се мозък.

Въпреки това Бен продължи да бяга, още една стъпка, втора и когато падна на колене, Али беше пред него с разперени ръце. Той ѝ подаде внимателно Ник, постави го в ръцете ѝ грижовно, сякаш загубата на горната половина на черепа не му създаваше никакви неудобства. Преди да падне по лице в пръстта, Харпър успя да види изражението му. Стори ѝ се, че се усмихва.

— Бягайте! — провикна се Каръл. — Бягайте към църквата! Всички, бягайте! — Отново се беше качила на каменната пейка, ръцете ѝ бяха разперени настрани и осветени от фаровете на нападателите им.

Куршуми се връзваха и трополяха по издигащите се камъни около нея и Харпър си помисли, че видя подгъва на робата на Каръл да се разтриса, сякаш нещо я беше ударило. Нито един куршум не я уцели. От овъгления камък под краката ѝ се издигаше пушек. Приличаше на илюстрация към Стария завет, луд пророк в среднощна касапница, който призовава Бог да посипе изкупително насилие върху враговете.

Хората от Кемп Уиндъм — абсолютно всички — вече бяха тръгнали към църквата. Тичаха панически към стълбите, сто и седемдесет души, блъскаха се и пицяха. Емили Уотърман, която още беше на земята, беше стъпкана поне от шестима. Последната, която я настъпи, жена, на име Шийла Дъкуърт, бивша асистентка на зъболекар, стовари крака си върху главата ѝ, като по този начин завря лицето ѝ в калта, където единайсетгодишното дете се задуши. Дотогава вратът ѝ беше счупен и тя не можеше да вдигне главата си, за да диша.

Харпър се огледа наоколо за Рене и я намери в далечния край на църквата. Гилбърт стоеше до нея и я дърпаше за ръката. Нямаха намерение да ходят в параклиса, а някъде другаде. Очите на Рене бяха влажни, изплашени, умолителни и като че ли искаше да остане, но Гил я влачеше и Харпър си помисли: *Върви, просто върви*. Да види приятелката си да се измъква, беше като голяма глътка чист, свеж въздух. За тях с Джон бягството беше прекалено далеч — Джон едва се крепеше — но Рене и Гил бяха успели, можеха да избягат надолу по хълма и да се скрият между дърветата. Може би щяха да намерят каяк и да гребат до платноходката на Дон Люистън, ако все още беше някъде наблизо. Надяваше се да успеят. Надяваше се да не се обръщат назад.

Майкъл също беше излязъл изпод олтара и посягаше за ръцете на Каръл. Тя не му обърна никакво внимание. Стоеше и крещеше на хората си да бягат и когато младежът я хвана за китките, тя се освободи от него. Майкъл я хвана за талията и я вдигна от камъка. Обърна се и побягна с нея, също както Бен тичаше с Ник преди малко. Насочи се към параклиса. По-голямата част от лагерниците вече бяха минали през червените врати.

— Хайде — каза Пожарникаря. — Църквата.

Краката му омекнаха и Харпър го повдигна отново.

— Не — отвърна тя. — Това е капан.

— Убежище е. Сега върви.

Вътрешностите ѝ се свиха, сякаш бяха стегнати от метални скоби. Коремът я болеше толкова много, че не можеше да диша, и се замисли, трескаво дали стресът не беше предизвикал раждане с месец по-рано.

Бързо изгони мисълта и тръгна към параклиса. Пожарникаря движеше краката си, имитираше ходене, но в крайна сметка тя го носеше. Али ги настигна, държеше Ник в ръцете си. От брадичката ѝ капеше кръв, а устните ѝ бяха изкривени в дивашка усмивка.

Изкачиха стъпалата заедно: Али носеше Ник, Харпър — Пожарникаря, а Майкъл влачеше Каръл. Веднага след като стигнаха на върха на стълбището то експлодира, в него се врязваха куршуми и изпълниха нощта с аромата на прясно нарязано дърво.

Интимидаторът — с пламтящия знак на WKLL на пътническата врата — излезе от пътя, тръгна надолу по хълма и мина покрай външния край на пръстена от камъни. Озова се пред южната страна на параклиса, в тясната ивица отворено пространство между църквата и гората. От вътрешността му изтрещя някакво автоматично оръжие. Харпър не знаеше какво е, но издаваше плосък, пластичен звук, който беше различен от този на бушмастера.

Още два пикапа се появиха от север, заемаха позиция от другата страна на сградата. Фрейтлайнърът остана със запален двигател на върха на хълма, като че ли Джейкъб чакаше да види къде щяха да имат най-голяма нужда от него.

Гейл Нейбърс стоеше до една от големите червени врати. Слабото, приличащо на елф момче, което беше копие на младия Дейвид Боуи, стоеше до другата. Вече бяха тръгнали да затварят портите, когато Харпър и Пожарникаря се намъкнаха вътре в мрака, където царяха плач, крясъци и ужас. Вратите бяха затръшнати зад тях... и никога вече не се отвориха.

Майкъл се наведе напред и нежно — благоговейно — свали Каръл в сенките на фойето.

— Ранена ли си? — проплака той, гласът му беше пресипнал. — О, боже, моля те, *моля те*, дано не си простреляна. Не знам какво ще правя.

Очите на жената се въртяха като на паникьосан кон. Не можеше дори да го познае.

— Да. Невредима съм. Блясъкът. Мисля, че беше Блясъкът! Не позволи на куршумите им да ме уцелят. Като силово поле от любов. Мисля, че защити и теб!

Харпър прочисти гърло и избута Каръл нежно настрана с лакът. В левия си юмрук стискаше камък — по-голям от топка за голф — камъка, който Джейми Клоуз натика в устата ѝ преди петнайсет минути. Вече пушеше, сериозно се беше нагорещил в белязаната ѝ с драконова люспа ръка. Стовари юмрука си в челюстта на Майкъл Линдквист-джуниър и изби два от зъбите му.

— Не — каза Харпър. — Няма никакво силово поле. — Младежът се сви и се наведе. Удари го с коляно в нараненото лице. В същото време заби разтопения камък в рамото му. Разхвърчаха се искри. Рамото му излезе от гнездото си със звук, който приличаше на изваждането на коркова тапа.

Харпър можеше да продължи да го удря. Не можеше да се познае. Ръката ѝ действаше сама и искаше да го убие. Това означаваше, че трябва да падне на колене, а имаше контракции и ѝ се струваше доста трудно да го стори. Освен това Пожарникаря я беше прегърнал и макар да беше прекалено слаб, за да я дръпне назад, поне се опитваше.

— Чакай — каза му тя. — Добре съм. Приключих.

Наистина си мислеше, че го е сторила, но когато я пусна, стовари ботуша си във врата на Майкъл.

— Той беше прекрасен старец — каза Харпър, докато Джон я дърпаше назад. — Трябва да се засрамиш от себе си!

Каръл я изгледа изумена, учудена. Едната страна на лицето ѝ беше розова и подута, кожата от ухото ѝ беше свлечена. Падащата божия ръка беше изгорила сериозно бузата ѝ.

— А ти! — обърна се Харпър към нея. — Предполагам, че силовото ти поле никога не е било включено, когато Майки е искал да си играе с пътката ти.

Каръл потръпна, сякаш Харпър я беше ударила. Лявата ѝ буза започна да придобива същия оттенък като изгорената.

— Можете да ме убие, ако искате — каза Каръл. Така просто ще ме изпратите обратно в прегръдките на баща ми. Той ме чака в Бляска. Всеки, когото сме изгубили, ни чака в Бляска. Той е единственото ни бягство, така или иначе.

— Нямам намерение да те убивам — отвърна Харпър. — Никога не съм имала такова. Няма нужда да го правя. Хората отвън ще се погрижат за това вместо мен. Това място е кутия, а те разполагат с всякакви оръжия. Може би ни остават още пет или десет минути. През това време мисли за следното. Майкъл уби баща ти... *за теб*. За да *те* спаси. Теб и *себе си*. Баща ти щеше да те заточи заради онова, което си сторила на Харолд Крос. Майки му разби главата, за да не каже на лагера как си направила капан на Харолд, за да бъде застрелян. Когато изкопа гроба на Харолд, изпрати баща си в пръстта заедно с него. Едното води до другото. Отнеси това в Бляска с теб.

С всяка дума гласът на Харпър осезаемо се снижаваше и разтреперваше, докато накрая от него не остана просто дрезгав шепот. В крайна сметка не можеше да се държи лошо с хората, дори онези, които си го заслужаваха. Изплашеното, бледо и объркано лице на Каръл стана още по-зле. Под очите ѝ имаше тъмни кръгове, а кожата ѝ беше сива, с изключение на розовите изгаряния. Най-накрая беше заприличала на възрастна: премазана, изморена и непривлекателна жена, която не беше имала лек живот.

Каръл извърна изумения си поглед към Али, която държеше Ник в двете си ръце. Когато видя племенницата си, лицето ѝ се сбръчка и започна да плаче.

— Али — каза тя и протегна ръце. — Искам да подържа Ник. Дай да го видя. Моля те.

Момичето се изплю в лицето на леля си. Тя премига, по бузите и челото ѝ избиха червени петна. Вдигна ръце и племенницата ѝ се

изплю и върху тях, душ от слуз, примесена с кръв.

— За нищо на света — изрече Али с порязаната си уста. — Не искам да го докосваш. Пипнала си нещо по-лошо от драконовата люспа и в случай че е заразно, не желая да те доближава. — На всяка сричка хвърчеше кръв. Раната на устата ѝ беше лоша. Според Харпър щяха да са необходими няколко шева и вероятно щеше да остане грозен белег.

— Нямаме време за това — напомни Пожарникаря. — Трябва да се качим на камбанарията. Можем да отвърнем на удара от там.

Харпър си помисли, че това е най-безнадеждното нещо, което някога беше чувала, и имаше намерение да се възпротиви, но първа заговори Джейми.

— Горе има поне една пушка — каза тя. Лицето ѝ беше мръсно и цялата трепереше. Дали от шок или от ужас, Харп не можеше да прецени. — И кутия с патрони. Винаги оставяме поне едно оръжие за онзи, който е на пост на камбаната.

Джейми Клоуз беше груба малка дивачка, но не беше глупава. Разбираше ситуацията пределно ясно и беше сменила лоялността си към онези, които имаха най-голям шанс да оцелеят, с ефективността на касиер в банка, който връща ресто.

Пожарникаря кимна.

— Добре. Това е добре, Джейми. Качвай се там. Ние ще те последваме. Можем да стреляме от камбанарията, за да разчистим пътека от вратите на мазето към... — Млъкна за момент и присви очи. Беше си изгубил някъде очилата. Харпър знаеше, че се опитва да възпроизведе лагера в главата си и да си представи как двойните врати в мазето водеха към северното поле: огромна площ от гола земя без никакво прикритие. Там имаше два камиона, пълни с мъже и оръжия. Харп вече беше обмислила варианта, но не виждаше изход.

— Къде е Джилиън! — изпищя Гейл. — Някой виждал ли е сестра ми? Някой видя ли дали сестра ми успя да влезе? — Извърна се от двойните врати и се затътри към нефа, където се бяха събрали повечето от хората.

Харпър стисна Джон за рамото.

Мислиш ли, че можеш да се качиш по стълбите?

— Върви — каза той. — Аз ще те следвам.

— Няма да те оставя. Няма начин. Ще изкачим стъпалата заедно.

Мъжът кимна и избърса кръвта от бузата си.

— Давай тогава. Ще имаме добра позиция към тях там горе. Не ми пука колко са. Това е гнездото на снайпериста. Може да ни се удаде възможност да си отстреляме и да прогорим път. *Някак си*. Още не е късно, Уилоус.

Всъщност беше. Първият от коктейлите „Молотов“ удари южната страна на църквата и тя избухна в сини пламъци.

Каръл се завъртя на пети. Високият свод на нефа ечеше от викове за помощ, за Исус, за милост, за опрощение. Жената се загледа в дългото претъпкано помещение, погледът ѝ беше изумен и объркан.

Някои се бяха проснали на пода. Други се бяха свили на пейките и се прегръщаха. Мнозина стояха пред олтара. Норма беше седнала на стъпалата, които водеха към подиума, клатеше се напред-назад, въртеше глава.

— За какво *ревете*? — развика се тя. — Защо ревете? Смятате, че не можем да се измъкнем от тук ли? Смятате, че сме хванати в *капан*? Блясъкът *чака* всички ни и никой не може да ни спре да полетим към него, там, където ще бъдем свободни! Не е време да редем! Време е да *неем*!

Изрисуваните прозорци от двете страни на дългия коридор бяха покрити с шперплат, заковани от външната страна на сградата. Един от тези панели гореше и усилващият се огън хвърляше яркоцветни светлини върху пейките.

— *Време е да неем!* — изкрещя отново Норма. — Хайде! Хайде, сега! Обезумелият ѝ поглед намери Каръл в другия край на помещението. — Майко Каръл! Ти знаеш какво трябва да сторим! Ти знаеш!

Каръл я гледа един дълъг момент, на лицето ѝ беше изписано недоумение. Пое си дълбоко въздух, изви глас и запя.

— *О, елате всички вие, правоверни...* — В началото беше трудно да я чуят над стенанията и виковете.

По външната част на параклиса забарабаниха куршуми, удряха като силен дъжд.

— *Радостни и тържествуващи* — продължи Каръл, гласът ѝ беше трагичен, ужасен и приятен. Тръгна към нефа, заобиколи Майкъл и вдигна ръце напред. От върховете на пръстите ѝ капеше кръв.

Гейл стоеше наблизко. Изглежда, се беше отказала да търси сестра си и само се олюляваше. Каръл я хвана за ръката. Гейл я погледна изненадана, стресна се малко, сякаш жената я беше ощипала.

Каръл стисна пръстите ѝ и продължи:

— *О, елате... о, елате... във Витлеем.*

— Да! — изрева Норма. — Да! Във Витлеем! В Блясъка!

Втори глас се присъедини към този на Каръл, някой пееше с нея, личеше, че е уплашен и не в тоналност.

Друг крещеше отново и отново:

— Всички ще умрем! Всички ще умрем тук! О, боже, всички ще умрем!

Гейл погледна към ръката на Каръл, която държеше нейната, и заплака. Заплака толкова силно, че раменете ѝ се разтресоха. Но след малко също започна да пее.

Бяха станали шестима, гласовете им се извисяваха заедно:

— *Елате и го вижте! Роди се кралят на ангелите!*

По ивиците драконова люспа на Каръл се появи сребристорозова светлина. Харпър я видя, че започва да сияе под тънката коприна на пижамата ѝ.

С писклив, задушен от притеснение глас Норма извика:

— *О, елате да го почетем! О, елате да го почетем! О, елате да го почетем!* — Тези думи бяха нещо повече от призив. Звучаха почти като заплаха.

Друг коктейл „Молотов“ се вряза в южната страна на църквата. Пламъците обгърнаха цяла секция от стената. Двама мъже изтичаха към тях и започнаха да ги гасят с палтата си.

— Това е краят — каза Харпър на Пожарникаря. — Всичко свърши.

Каръл тръгна бавно към олтара. Докато минаваше през тълпата, хората ставаха на крака и посягаха към нея. Пейките скърцаха, когато ги местеха настрана. Някои се катереха и бутаха ближните си, за да я доближат.

Поклонниците ѝ се пресягаха към тялото ѝ, пееха с нея и мнозина я наблюдаваха с обожание. Едно малко момче тичаше подире ѝ, подскачаше и пляскаше с ръце в необясним пристъп на възбуда, сякаш го водеха към вратите на лунапарк, който отдавна беше искало да посети. Каръл стискаше ръце, докато вървеше напред, също като политик, който си проправяше път в тълпа, от време на време се навеждаше, за да потърка пръстите на някой с устните си, но без да спира да пее песента си. Тя ги обичаше, разбира се. Това беше болна,

отвратителна любов — не по-различна от любовта на Джейкъб към нея, помисли си Харпър — но беше истинска и беше единственото, което можеше да им даде.

Куршумите забарабаниха по дървените врати зад тях и извадиха медицинската сестра от трансa. Тя обърна Пожарникаря и започна да го дърпа и да го носи към безопасността на каменната арка, която водеше към стълбището. Куршумите свистяха и се забиваха в плочите на пода зад тях. Али се промъкна до тях, държеше брат си в ръце.

— Някакви идеи? — попита тя, без никаква следа от паника в гласа ѝ.

— Може да има начин да се измъкнем през покрива — отговори Пожарникаря.

Харпър знаеше, че веднъж качат ли се на камбанарията, нямаше да има връщане назад — поне не за нея. Нямаше да може да избяга през върха на параклиса. Прекалено високо беше. Ако скочеше от стръмния покрив, щеше да смаже краката си и да пометне.

Не каза това на никой от тях. Мислеше си, че поне Али чевръстата, атлетична Али — може да успее да прекоси покрива и да стигне до водосточната тръба, да увисне отстрани и да се пусне. Щеше да има достатъчно пушек и шум, които да ѝ позволят да избяга в гората и да се скрие.

— Да — каза Харпър, но още се двоумеше, стоеше на място и кривеше врат да види какво се случва в нефа.

Гласовете на хората в него се надигнаха в мелодична, отчаяна песен. Пееха и светеха. Очите им блестяха в синьо като горелки. Едно малко момиченце с обръсната глава се беше качило на една пейка и си продираше дробовете от пеене. Драконовата люспа на голите му ръце сияеше толкова ярко, че ги караше да изглеждат прозрачни, Харпър видя сенките на костите ѝ през кожата.

Норма се възпламени първа. Стоеше зад олтара, люлееше се пред кръста и крещеше думите на песента. Голямото ѝ грозно лице беше розово и грейнало от пот. Тя отвори уста и изрева:

— *Пейте тържествено!* — Гърлото ѝ беше пълно със светлина.

Норма си пое дълбоко въздух за следващия куплет. Жълта струя пламъци изригна от устата ѝ. Главата ѝ се килна назад. Гърлото ѝ беше червено и опънато, сякаш влагаше голямо усилие. Вратът ѝ започна да почернява, а от ноздрите ѝ заизлиза черен пушек. Драконовата люспа

по тресящото се месо на голите ѝ ръце беше придобила дълбок отровно червен нюанс. Жената носеше рокля на черни цветя с размера на палатка. По гърба ѝ се появиха пламъци.

Гейл се задави, спъна се и залитна върху малкото момче, което подскачаше нагоре-надолу. Замаха с една ръка — напред-назад във въздуха, сякаш за да изгони нахални комари от лицето си. Третия път, в който направи подобно нещо, Харпър видя, че ръката ѝ гори.

— Какво се случва с тях? — попита Джейми, която ги беше настигнала в широкия свод.

— Верижна реакция — отвърна Пожарникаря. Всички ще се възпламенят.

— *Слава в небесата!* — пееха те. Поне някои от тях. Други бяха започнали да пицят. Онези, които не горяха.

Когато Каръл беше обгърната от пламъците, се намираше в средата на тълпата и десетки поклонници се пресягаха, за да я докоснат. В следващия момент се беше превърнала в бяла огнена колона, главата ѝ беше увиснала назад, а ръцете ѝ бяха разперени, сякаш чакаше да прегърне невидим любовник. Пламна толкова бързо, все едно беше потопена в керосин. Дори не изпищя — случи се прекалено бързо.

В нефа свистяха куршуми и се връзваха в някои от хората от външния край на тълпата. Харпър видя един тийнейджър, слабо черно хлапе, да се удря по челото, сякаш току-що се беше сетил, че е забравил да си донесе учебника за часа.

Когато си свали ръката, видя дупката в средата на челото му.

Едно момиче се присви надве, опитваше се да се прегърне, тъй като целият ѝ гръб беше обгърнат от пламъци. Сухото хлапе, което приличаше на Дейвид Боуи, беше паднало на колене в задната част на тълпата, главата му беше наведена в молитва, а ръцете му бяха притиснати една в друга. Главата му гореше — черна кибритена клечка в средата на яркожълт пламък. Едно малко момиченце бягаше нагоре-надолу по пътеката, мятеше двете си горящи ръце във въздуха и викаше майка си. Конската му опашка представляваше син шал от пламъци.

— О, Джон — каза Харпър и се извърна от ужасната гледка. — О, Джон.

Пожарникаря я хвана за ръката и я дръпна към димната мъгла на стълбището. Заизкачваха стъпалата заедно, далеч от крясъците и песента, но най-вече далеч от писъците, които се надигаха едновременно за един последен припев, за един последен хармоничен акт.

Някога Харпър се питаше какво ли беше чувството да се намиращ на едно от стълбищата на Кулите близнаци в деня, в който ги удариха самолетите, какво ли си бяха мислили хората, докато слизаха слепешком надолу през гъстия пушек. Беше започнала да си задава същия въпрос в деня, в който мъже и жени започнаха да скачат от върха на Космическата игла в Сиатъл през първите седмици от разпространението на инфекцията. В онези дни на опожарение това се случваше отново и отново високи сгради, обгърнати от пламъци, в които хората бягаха от преследващия ги огън, опитваха се да намерят изход, като през цялото време знаеха, че единственият начин да се спасят от него е да направят един последен скок и да се отдадат на мълчаливия порив на падането: шанс да бъдат погълнати от момент на смирение.

Най-много се плашеше от паниката. Страхуваше се да не изгуби контрол над себе си. За щастие, докато се изкачвах нагоре, се чувстваше доста спокойна, беше фокусирана единствено върху следващото стъпало и следващото, и следващото. Определено беше доволна за това. Не беше толкова изплашена от смъртта, колкото от загубата на самоличността си, страхуваше се, че може да се превърне в животно в кланица, неспособна да чуе собствените си мисли над бумтящото отчаяние.

Харпър катереше стъпалата с Пожарникаря, който се държеше за нея за подкрепа, като от време на време спираха, когато му се завиеше свят или тя имаше нужда да си поеме въздух. Катереха се като старци, преодоляваха едно стъпало, спираха, после стъпваха на следващото. Той беше прекалено слаб, за да бърза, а тя имаше контракции. Чувстваше утробата си като камък, огромна плоча в средата на тялото си.

Джейми Клоуз вече се беше качила в кулата. Намираще се там от няколко минути преди тях. Харпър вече чуваше изстрели от пушка. Али беше пред тях, носеше Ник в ръцете си. Брадичката на брат й се беше отпуснала на рамото й и Харпър виждаше лицето му съвсем ясно.

То беше покрито от червена кървава маска, скалпът му беше отворен там, където го беше целунало хъмвито, но изражението му беше спокойно, унесено. Веднъж отвори лявото си око, за да я погледне, но пак го затвори.

— Почти стигнахме — каза Пожарникаря. — Почти стигнахме.

Какво щяха да правят, когато се качат горе? Щяха да чакат да ги погълне огънят, предположи Харпър. Или да бъдат застреляни от долу. Реши да не споделя мислите си с него. Благодарна беше за близостта му, за ръката му около талията ѝ и за главата му на рамото ѝ.

— Радвам се, че се влюбих в теб, Джон Рукууд! — каза му тя и го целуна по бузата.

— О, аз също — отвърна той.

Пеенето зад тях продължаваше, макар писъците да заплашваха да го заглушат. Писъците и смехът. Някой се смееше много силно.

Пушекът в камбанарията миришеше на препечени шишарки.

— Джон — изрече Харпър, внезапно осенена от идея. Какво ще стане, ако се върнем? Какво ще стане, ако минем *през* пламъците? Драконовата люспа ще ни предпази, нали?

— Не и от куршумите, опасявам се. Освен това Али няма как да мине. Тя не знае как да контролира люспата като мен... или като теб. Ник е в безсъзнание, така че не мисля... но виж, ако искаш да се пробваш, нека първо се кача горе. Ще се опитаме да те прикриваме. Възможно е... при цялата суматоха... — Очите му светнаха, когато му хрумна нова идея.

— Не — отвърна Харпър. — Прав си. Не помислих за Али и Ник. Не отивам никъде без тях.

Намираха се на последната площадка. Вратата беше наполовина отворена, водеше към тъмната, изпълнена с пушек нощ. Джон я хвана за раменете и я стисна.

— Имаш дете, за което да мислиш.

— Повече от едно, господин Рукууд — отвърна му тя.

Мъжът я погледна, изпълнен с нежност, целуна я и тя му отвърна.

— Виж — започна Харпър, — май ще е по-добре да отвърнем на удара. Хайде хайде, излизаме навън.

— Излизаме навън, сестра Уилоус — съгласи се Пожарникаря.

Камбанарията представляваше отворен кладенец с пътека от чамови дъски около всичките четири страни на квадратната дупка. Медната камбана, позеленяла от времето, висеше над нея. Всеки път, в който беше уцелвана от куршум, издрънчаваше. Колони от бял камък държаха високите до кръста мраморни перила. Оловото се врязваше в камъка и надигаше малки облачета от бяла пудра.

Харпър не очакваше да настъпи труп, но едно мъртво момче лежеше върху последните две стъпала. Лицето му беше забито в пода, а в задната част на памучната му риза имаше червена дупка. Предположи, че това е Бдителният, който беше на пост тази вечер. Той беше пропуснал предупредителния сигнал от автобуса, защото беше прекалено погълнат от пребиването им с камъни, но беше платил висока цена за разсеяността си. Харпър се наведе, за да потърси пулс. Вратът му вече беше студен. Остави го, помогна на Джон да мине покрай него и продължи напред.

Али беше седнала на пола под перилата, брат ѝ все още беше в ръцете ѝ. Двамата изглеждаха като бегълци от изключително мръсна кланица.

Джейми беше на колене, а пушката на мъртвия часови беше подпряна на каменния парапет. Оръжието стреля с плосък, трещящ звук. Тя изруга, дръпна затвора и посегна за патрон в смачкана картонена кутия до коляното ѝ.

Харпър се наведе инстинктивно, когато излезе на открито. Вдигна глава, за да се запознае с панорамата на опустошението. От тук можеше да види всичко, удаваше ѝ се възможност да хвърли божествен поглед над целия лагер.

Паркът с монументите се намираше точно над предното стълбище на параклиса. От тук този кръг от варварски изправени камъни приличаше още повече на Стоунхендж. Половин дузина мъже се бяха разпръснали сред каменните блокове и плинтове. Единият от тях, мършав тип с дебели черни очила ала Бъди Холи, се беше прикрил зад опушения олтар с оръжие, което приличаше на узи. Той се хилеше, лицето му — под бухналата афроприческа — беше бяло, но покрито със сажди.

Някакъв перверзен трик на въздушните течения отнесе гласа му към Харпър. Тя позна котешкото му стържене веднага, помнеше го

много добре от онзи следобед, в който Марлборо Мен едва не я откри да се крие в къщата си.

— Това са истинските лайна! — пищеше той. Оръжието пелтечеше в ръцете му. — Това са истинските командоски лайна, точно тук!

На север се намираха голото, празно поле на футболното игрище и преобърнатият хамър. Пред двойните врати на мазето бяха паркирали два пикапа, за да ги блокират. През мъглата ѝ беше трудно да види колко души се намираха в каросериите им, но забеляза постоянното просветване на оръжия, което приличаше на светкавицата на фотоапарат. Фрейтлайнърът тръгна тромаво надолу по хълма, за да се присъедини към другите от северната страна на параклиса. Може би Джейкъб се надяваше, че вратите на мазето ще се отворят и някои от заразените ще се опитат да направят отчаян опит да се измъкнат. Тогава щяха да се запознаят с греблото му.

Трудно беше да се види какво имаше на юг: голямо тревно поле, широко и равно като двулентов път, което се намиреше между църквата и гората. Харпър знаеше, че Марлборо Мен е там долу, в големия си сив интимидатор, но едва съзираше покрива на кабината, като извиеше врата си. Беше паркиран прекалено близо до сградата, за да го види добре.

Отдолу се носеше черен и мръсен смог, сипеше се от улуците и от отворената дупка в камбанарията, точно както би излизал от един комин. В гъстия пушек пулсираше слаб огън. Харпър заподозря, че кулата почти не се вижда отдолу — това беше може би единственото им предимство.

Всичкият този дим се извисяваше нагоре и поемаше на изток, по хълма и към водата. Харпър не виждаше по-голямата част от небето, облакът скриваше звездите и луната.

Покривът се намиреше на четири метра и половина под перилата на кулата и представляваше стръмна повърхност от черни керемиди. Харпър видя в главата си как скача, пада, удря си краката, глезените ѝ пукат, пада по дупе и се плъзва към ръба на покрива, усеща разкъсваща болка в утробата си...

— Заеби това — каза на себе си.

Пропълзя до Али.

— Как ми е устишката? — попита момичето.

— Не е много зле — отвърна Харпър.

— Да ти го начукам, как да не е. Харесва ми. Вече съм пънкарка. Винаги съм искала да съм пънкарка. — Али погали Ник по косата. — В края се опитах да направя правилното нещо, госпожице Уилоус. Може би се провалих на изпита, но поне се справих добре на поправителния.

— На кой изпит се провали?

— Основно човешко отношение — отвърна Али и очите ѝ се насълзиха. — Ще ме хванеш ли за ръката? Изплашена съм.

Харпър я хвана за ръката и я стисна.

Пожарникаря си проправи път по пътеката към южната страна на кулата, за да бъде до Джейми.

— Шибаняците са в силверадото — съобщи момичето. — Прекалено близо до стената на сградата са. Не мога да ги видя. Ако ги разкараме от там, можем да пуснем въже...

— Какво въже? — попита Джон.

— Не знам. Може да направим такова от дрехите си. Стигаме до дърветата. Бягаме към пътя. Крадем кола. — Говореше бързо и разсеяно, скачаше от една невероятна възможност на друга. — Познавам хора в Рочестър. Те ще ни скрият. Но първо трябва да разкараме този пикап.

Пожарникаря кимна изморен.

— Може би ще успее да сторя нещо по въпроса.

Опита се да се изправи, но се залюля опасно. Харпър забеляза, че клепачите му затрептяха като инженеру^[1] в мюзикъл от 40-те години на миналия век, което си проси целувка. За момент беше изключително лесно да си го представи как залита назад и пада през металните перила на дупката в центъра на кулата, право в задимения мрак.

Джейми го сграбчи за лакътя, преди да успее да се катурне. Харпър изпищя, пусна ръката на Али и залази по пътеката към него. Когато го достигна, вече се беше строполил на едно коляно.

Докосна бузата му и усети лепкава пот.

— Камбаната звънти ли? — попита Пожарникаря.

— Не — отвърна тя. — Поне не в момента.

— Господи. Този звук сигурно е в главата ми. — Притисна длани в слепоочията си. — Мисля, че ще повърна.

— Не се опитвай да ставаш.

— Трябва да ги отблъснем, ако искаме да имаме някакъв шанс да се измъкнем от тук.

— Стой долу. Съвземи се малко. Няма да помогнеш на никого, ако припаднеш.

Харпър пусна ръцете му и се изправи, вложи цялото си сърце в безмълвна песен. Дясната ѝ ръка заприлича на огнен ятаган. Ето ви лъжица от това, шибаняци.

Изстреля извито острие от син огън в мрака. То изсвистя — хвърляше частици блестяща светлина, докато летеше — кривна неестествено зад покрива на параклиса, скри се от поглед и се стовари върху интимидатора долу. Мъжете там се разкрещяха, когато таванът на пикапа им беше отнесен.

Куршумите се сипеха и звънтяха в камбаната, удряха перилата, прелитаха и свистяха като гневни оловни оси и Харпър отново залегна, горящата ѝ ръка изгасна и изпусна облаче дим.

Един от тези куршуми се вряза във въжето, което държеше камбаната на място и само няколко нишки останаха незасегнати. Огромното туловище се раздвижи и издаде тих, мелодичен звук. Последните няколко нишки, които се държаха, се скъсаха някак си музикално, като струните на китара. Камбаната падна през дупката. Миг по късно се стовари върху пода на църквата и издаде ехтящо *БОНГ*, което разтrese въздуха, видимо раздвижи пушека около тях и накара тъпанчетата на Харпър да запулсират.

Ник вдигна глава и се огледа наоколо с объркан поглед. Камбаната падна толкова звучно, помисли си тя, че събуди дори и глухите.

— О, господи, сега пък какво... — провикна се Джейми, погледна на север, изприпка покрай Пожарникаря и отиде от тази страна на кулата.

Джейкъб.

Фрейтлайнърът беше обърнат към широката северна страна на църквата. Със стържещ рев камионът полетя напред, греблото му беше свалено ниско, към стената на параклиса.

Джейми стоеше с приклада на пушката опрян на рамото ѝ. Стреля. Куршумът се вряза в един от ъглите на кабината. Отвори затвора и празната гилза хвъркна във въздуха и просветна. Сложи нов патрон и стреля отново. Предното стъкло се сцепи. Фрейтлайнърът се

отклони леко наляво и Харпър си помисли: *Пипна го*, но камионът бързо премина на по-висока скорост, измина последните петнайсет метра и зарови греблото в стената на параклиса.

Харп беше захвърлена към една от каменните подпори. Имаше чувството, че някаква огромна невидима ръка се беше пресегнала надолу и беше *преместила* цялата сграда първо я беше освободила от основите ѝ и после я беше поместила с няколко метра на юг. Задният северен ъгъл на параклиса се срина тежко, посипаха се керемиди и премазан дървен материал. Голямо горящо парче дърво падна върху предницата на фрейтлайнъра и греблото се изгуби зад виещия се пушек и останките. Сблъсъкът разклати кулата. Джейми отстъпваше назад, за да отвори затвора на 22-калибровата си пушка и беше захвърлена настрани. Задникът ѝ се удари в ниските метални перила над дупката. Тя хвърли оръжието и хвана... въздух.

— Джейми! — изпищя Али. Изпищя за момичето, което беше срязало устата ѝ, но беше под Ник и не можеше дори да стане, а и нямаше време.

Миг по-късно камбаната дрънна тихичко долу, когато Джейми я удари.

Пожарникаря се оглеждаше замаян, от лицето му капеше кръв. Харпър махна косата от очите му и нежно, внимателно обви ръце около него. Време беше да спрат да се борят, почувства тя. Време беше просто да се прегърнат, четиримата, тяхното странно семейство. Петимата, ако брояха и бебето. Щяха да са един до друг до края и да си отидат, знаейки, че се обичат. Щяха да получат поне това, докато Джейкъб дадеше назад и отново удареше параклиса, по-близо до кулата този път, и ги събореше всичките в пламъците.

Камбаната долу продължаваше да ехти. Със зън-зън, звънлив, пронизителен, *латист* звук, който наподобяваше на по-малка камбанка. Пожарникаря вдигна глава и погледна през пушека към южната страна на параклиса.

Пожарната кола — зад чийто волан стоеше Гилбърт Клайн, едната му ръка се беше подала през прозореца, за да бие месинговата камбанка — изникна от кипящата мъгла от южната страна на църквата и удари челно интимидатора. Старият камион с номер 5 на скарата тежеше почти три тона. Той премаза предницата на пикапа като ботуш кутийка от бира. Двигателят на шевролета мина през таблото и срязва

шофьора надве. Пикапът отскочи от земята, предните гуми увиснаха във въздуха за момент, преди да се преобърне върху стрелците в каросерията.

Въпреки това пожарната кола продължи да бута шевролета през калта към предната част на църквата. Накрая спря и въздушните ѝ спирачки въздъхнаха. Пълничка дребна жена със сиво в плитките си скочи от пътническото място и забърза към металното стъпало в задната част на камиона.

Рене се качи отгоре на пожарната, вдигна дървената стълба и я завъртя, за да я намести към църквата. Краищата и се стовариха върху външната стена. Жената започна да се оглежда наляво и надясно, сякаш беше изгубила нещо например обещата си и се опитваше да го намери. Наведе се и отвори едно отделение на покрива на камиона, което ѝ разкри колекция от пожарни брадви и стоманени лостове. Поклати раздражено глава.

— Точно в краката ти е! — провикна се към нея Пожарникаря. Като че ли инстинктивно знаеше какво търси. Постави като фуния едната си ръка около устата и повтори: — *В КРАКАТА ТИ Е.*

Рене присви очи към него, за да го види през виещия се пушек, и избърса потта от бузата си с опакото на едната си ръка. Погледна отново надолу, между краката си, кимна и падна на колене. Намери ръждясалата метална манивела в кръгла вдлъбнатина в покрива. Започна да я върти с всичка сила. Дървената стълба извибрира, разтнесе се и започна да се разтяга към кулата.

В кръга от изправени камъни, типът, когото Харпър познаваше като Марти, изви врата си, за да види какво се случва до преобърнатия шевролет. Един куршум се вряза в каменната пейка, точно пред краката му, той изпищя, дръпна се назад, оплете си краката и падна.

— Проклятие — изруга Али. Намираще се на камбанарията и стреляше с пушката на Джейми. Дръпна лостчето на затвора и една празна гилза подскочи в нощта.

Харпър гледаше към Али, а не надолу към пожарната кола и преобърнатия интимидатор, затова не видя плешивия мъж в синята дънкова риза, който излезе от пътническото място на шевролета. Но в момента, в който погледна натам, го забеляза. На гърба на ризата имаше бродирано американското знаме, най-яркото нещо в целия мрак. Мъжът кървеше от скалпа и малко залиташе. Беше с широки рамене и

широк гръден кош, структура на застаряващ защитник, който прекарва лоста време във фитнеса, за да забави прехода към средната възраст. Имаше оръжие — черен пистолет.

Пожарната стълба туптеше, друсаше и се заклеци под водосточните тръби.

Типът с оръжието — Харпър беше сигурна, че е Марлборо Мен; с този американски флаг на гърба си трябваше да е той — започна да се прокрадва към шофьорското място на пожарната.

— Рене! — провикна се Хари. — Рене, внимавай! Той идва! Показалецът ѝ пореше въздуха и сочеше.

Жилмонтон стоеше на покрива на камиона, държеше стълбата с две ръце и някак си я наместваше, за да може да мине покрай улуците. Когато я нагласи, както искаше, отстъпи назад и погледна към камбанарията.

— Внимавай! Оръжие! — крещеше Харпър.

— Тип с пистолет! Тип с пистолет! — викаше и Пожарникаря.

Рене посочи към ухото си и поклати глава. Падна на едно коляно и продължи да работи с манивелата. Стълбата мина ръба на покрива, продължи да се издига към камбанарията с по няколко сантиметра на завъртане.

Марлборо Мен беше пропъзлял цялото разстояние до кабината на пожарната и се криеше зад шофьорското място.

Харпър се изправи, като си мислеше: *Ще хвърля огън, ще го поваля и ще спася приятелите си.* Започна да пее в себе си още веднъж, да пее без думи. Драконовата люспа върху дланта ѝ засвети, нагря се като електрическа намотка. Но ръката я болеше и не искаше да се възпламени и докато Харпър чакаше това да се случи, Марлборо Мен се изправи, качи се на стъпалото, навря пистолета си през прозореца и стреля.

Рене застина, вдигна глава, погледна към предната част на камиона и падна по корем, просна се върху покрива на пожарната.

Стълбата остана на три метра и половина от целта си.

Пушката на Али изтреця. В кръга от камъни имаше шестима мъже и тя успяваше да ги задържи там, скрити зад изправените монументи. Момичето изруга и зареди нов патрон.

Марлборо Мен се притисна към страната на пожарната и изчезна от поглед. Харпър не можеше да го види от мястото си. Нито пък Рене.

Но той беше някъде там — движеше се плътно прилепен за камиона, търсеше позиция, от която да може да се изправи и да застреля приятелката ѝ.

Харпър осъзна, че Ник стои до нея и се взира долу със сънено, замаяно изражение. Тя го хвана за рамото и го притисна в гърдите си, също както беше направила преди около година с момче, на име Реймънд Блай, което искаше да погледне през прозореца и да види какво се случваше на училищната площадка. Не искаше Ник да вижда какво щеше да се случи — макар че самата тя не можеше да отмести поглед.

Рене се беше проснала и не помръдваше на покрива на пожарната. Дясната и ръка беше единственото нещо, което се движеше — опипваше наоколо. Пръстите ѝ намериха отделението, което беше отворила, докато търсеше начин да издигне стълбата. Протегна се и хвана дръжката на пожарна брадва.

Марлборо Мен се появи като изскачащ от кутия клоун, устата му беше изкривена в невесела животинска хилеща гримаса, беше насочил пистолета си над покрива. Рене стовари брадвата върху китката му и мъжът падна назад, пиццейки. Остави си ръката на покрива, тя все още стискаше здраво оръжието. Рене я бутна с острието на брадвата, за да е по-далеч от нея. Тя се плъзна и падна някъде долу.

Марлборо Мен виеше, ревеше от ярост и болка, които като че ли излизаха от дъното на кладенец.

Рене стоеше на колене на ръба на покрива. Извърна се и погледна към кабината. Извика нещо, но Харпър беше прекалено далеч, за да я чуе. Помисли си, че приятелката ѝ вика към Гил. Рене остана на място, като ѝ се струваше, доста дълго време, макар да бяха само няколко секунди. Обърна се и продължи да работи отново с манивелата. Въртеше я с някакво отнесено изтощение.

Марлборо Мен пицеше ли, пишеше.

Фрйтлайнърът се изкашля и даде на заден ход. Цялата църква се разтресе отново, когато греблото се освободи от дупката, която беше направило, и останките започнаха да се сипят по футболното игрище.

Големият камион се отдалечи с петдесетина метра от параклиса и спря. Джейми беше напукала като паяжина предното стъкло от страната на шофьора и на Харпър ѝ хрумна една мисъл: Джейми беше

успяла да нарани Джейкъб, беше успяла да му отнеме нещо. Може би дори се беше приближила до убийството му.

Али остави пушката и се прикри.

— Свърших ги! — провикна се тя. — Нямам повече патрони.

Краищата на пожарната стълба се появиха пред тях — изкачваха се бавно и изнервящо към перилата. Пожарникаря се изправи — малко се люлееше на краката си — пресегна се и я стабилизира.

— Слизай. Бързо. Долу. Ти си първа — обърна се към Харпър той.

— Ник... — каза тя.

— Али ще трябва да го носи на гърба си.

— Няма проблем — отвърна момичето и отиде по пътеката при братчето си.

От другата страна на църквата фрейтлайнърът започна да се движи отново, насочи се към основата на камбанарията.

Харпър не обичаше височини и мисълта, че ще трябва да се прехвърли през перилата, я замая. Но вече ги беше прекрачила и се пресягаше с крак към първото стъпало.

Погледна през рамо, търсеше стълбата и видя пожарната на дванайсет метра под нея, изглеждаше достатъчно малка, за да бъде вдигната с една ръка, и за момент ѝ се стори, че цялата камбанария кима като цвете, с намерението да я изтърси от себе си. Стисна здраво с ръце каменните перила и затвори очи.

— Можеш да се справиш, Харпър — окуражи я Пожарникаря и я целуна по бузата.

Тя кимна. Искаше да каже нещо сладко и остроумно, но не можеше да преглътне, камо ли да говори.

Премести и другия си крак през перилата.

Дясното ѝ ходило намери второто стъпало, пусна се от каменните перила и силно се хвана за стълбата. Цялото нещо се клатеше нестабилно под нея.

От другата страна на сградата се разнесе добре познатият звук на фрейтлайнъра, който сменяше скоростта, докато ускоряваше.

Харпър не беше слязла с повече от пет стъпала, когато Пожарникаря помогна на Али да прескочи перилата, Ник беше на гърба ѝ. Момичето тръгна след нея, носеше брат си като училищна раница.

Джон прехвърли единия си крак през парапета и го постави на най-горното стъпало. Другият му крак намери второто. Пресегна се надолу и се хвана с ръка за стълбата в най-високата ѝ точка.

Фрейтлайнърът удари северната страна на параклиса с близо осемдесет километра в час. В последния момент зави и отнесе цялата предна част на църквата, разхвърляйки наоколо дървен материал, камъни и стъкло, достатъчни да напълнят един боклукчийски камион.

Камбанарията се наклони, за момент се стабилизира... и пропадна. В един миг беше там. В следващия — не. Срина се върху себе си, каменните перила, колоните, покривът на камбанарията, гредите, дървената пътека. Всичко пропадна с трясък, който Харпър усети в гърдите си като пулсиране в кръвта. Върхът на пожарната стълба се разлюля свободно. Джон Рукууд беше като коледна звезда на върха на елха. От руините се разнесе черен облак пушек, който го обви в изпълнен с искри мрак.

Един студен порив на вятъра, който миришеше на океан, отнесе част от дима, за да разкрие, че Пожарникаря го няма.

Харпър искаше да изпиши, но успя да го намери, беше успял да слезе надолу с около десетина стъпала и продължаваше да слиза. Стълбата се клатеше и тресеше свободно. Али напредваше толкова бързо, че едва не настъпваше ръцете ѝ.

Хари продължи да се движи надолу към пожарната, към покрива ѝ, на който щеше да намери твърда почва. Южната част на църквата беше непокътната. Не разбра, че е достигнала покрива, преди да усети метала под босите си ходила. Слезе от стълбата с треперещи крака и се огледа за Рене. Тя вече не беше отгоре на пожарната, по някое време беше слязла.

Харпър усети, че трепери и че е слаба, студът се прокрадваше дори в костите ѝ. Треперенето се беше пренесло от краката ѝ към останалата част от тялото. Първата ѝ мисъл беше, че изпада в шок. Тогава ѝ хрумна, че може би е нещо коренно различно. Джон ѝ беше споделил, че хвърлянето на пламъци използва калории и кислород и след това се чувстваш замаян, неразположен и лесно можеш да си навлечеш неприятности, ако не намериш място, на което да си починеш.

Насочи се с олюляване към задната част на пожарната, където имаше стара и къса метална стълба. Слезе по нея и се озова на земята,

краката ѝ я предадоха без предупреждение. Седна тромаво в мократа трева. Над нея бавно се издигаха искри и пушек като въртележка, която беше на път да спре.

Харпър изгони умората от тялото си и използва задницата на пожарната, за да стане.

— *О, курва такава! Ръката ми! РЪКАТА ми!*

Заобиколи камиона, движеше се по посока на виковете. Марлборо Мен беше паднал по гръб в тревата, виеше се като змия и забиваше пети в калта. Изглеждаше така, сякаш се опитваше да се движи гърбом. Стискаше дясната си китка с лявата си ръка. Вече нямаше дясна длан. Имаше само счупен розов кокал, който стърчеше от мястото на някогашната здрава ръка.

Харпър го прескочи, за да отиде до Рене, която се беше надвесила над отворената шофьорска врата. Когато стигна до там, видя, че жената е прегърнала Гилбърт Клайн. Кръвта все още бликаше от раната от куршум във врата му, но вече не особено силно. Имаше кръв по цялата предна седалка.

Харпър забеляза на таблото — почти неволно — отрязаната ръка, която все още стискаше пистолет. Вероятно Рене я беше взела, за да не може Марлборо Мен да я намери и да си върне глока.

— Бяхме в края на „Хълмът Уотършип“ — каза Жилмонтон. — Гил каза, че не е предполагал, че може толкова много да хареса история за говорещи животни. Отвърнах му, че животът е странен, аз също не бях очаквала да се влюбя в човек, който краде коли. — Жената не плачеше, говореше изключително ясно. Свърза жичките на камиона. Не успяхме да намерим ключовете. Докато се занимаваше с това, ми каза, че той е поредното доказателство, че повечето престъпници се връщат към заниманията си веднага щом излязат от затвора. Каза, че съжалява, че увеличава този рецидивен процент. Отне ми секунда, за да осъзная, че се шегува. Беше голям сухар. Не се *усмихваше* дори на собствените си шеги, камо ли да се смее на тях. Не ти даваше никакви подсказки, че се прави на забавен. О, Харпър, не искам да живея без него. Имам чувството, че съм прекарала целия си живот без способността да усещам вкуса на храната. Тогава се появи Гил и всичко придоби вкус. Всичко беше толкова вкусно. Този ужасен мъж го застреля и сега той е мъртъв, и аз отново няма да съм способна да вкусям нещата. Не знам дали ще успея да се справя с това.

На Харпър ѝ се искаше да има какво да каже. Може би имаше, но беше прекалено потресена и замаяна, за да измисли какво. Вместо това обви с ръка Рене и непохватно целуна ухото ѝ. Жената затвори очи, сведе глава и заплака тихичко.

Марлборо Мен изпищя.

Хари се обърна и видя, че Али стои над него. Отново държеше брат си в ръце. Беше се спряла, помисли си тя, за да го скрие в ребрата.

— О, шибана кучка, ще изгориш, а аз ще си направя чекия на овъглените ти цици — заплаши мъжът.

— Ако искаш да си правиш чекия — отвърна Али, — ще трябва да се научиш да си го държиш с другата ръка, дървеняк.

— Не мисля, че трябва да живее — каза Рене и избърса лицето си. — Не и след като толкова много хора умряха. Не ми се струва честно.

— Искаш ли да го убия? — попита Пожарникаря. Харпър не беше забелязала, че той също е на земята и стои зад нея. Олюляваше се и изглеждаше също толкова зле — а може би дори и по-зле — отколкото се чувстваше тя. По измореното му, пребледняло лице се стичаше пот. Очите му обаче бяха черни като перата на гарван и изключително ясни.

Взе пожарната брадва, която се подаваше от едната страна на пожарната кола.

Рене обмисли предложението и поклати глава.

— Не. Предполагам, че не искам. Предполагам, че съм много слаба и постъпвам глупаво, като не се възползвам от възможността да си го върна, докато мога.

— Това те прави нещо коренно различно от слаба — отвърна Пожарникаря. Погледна Али, която се беше присъединила към тях. — Ще трябва ти да караш камиона, Али. Също така ще се наложи да намериш място, на което да скриеш всички, някъде наблизо. Ще се присъединя към вас по-късно.

— За какво говориш? — попита Харпър. — Идваш с нас.

— Не сега. Скоро.

— Това е лудост. Джон. Не може да останеш сам. Едва стоиш на краката си.

Мъжът махна с ръка на забележката и поклати глава.

— Вече не виждам двойно. Това е знак за напредък. — Когато видя изражението на лицето ѝ, настоя: — *Не* ви изоставям. *Никого* от вас. Обещавам, че ще се присъединя към вас след около ден. Най-много след два.

— Как ще ни намериш? — попита Хари.

— Ник ще ми изпрати вест — отвърна Пожарникаря и погледна през рамото на Али към подутото, мръсно и объркано лице на детето.

Джон направи нещо с ръцете си, раздвижи ги насам-натам. Ник премига бавно и като че ли кимна. Харпър си помисли, че мъжът му каза нещо за птици.

— Ще трябва да вземем Гил — настоя Рене. — Надявам се да сте съгласни. Няма да го оставя тук.

— Няма — съгласи се Харпър. — Разбира се, че няма да го оставим.

Жилмонтон кимна, качи се в кабината на пожарната и нежно избута Гилбърт настрани, за да освободи място зад волана.

Пожарникаря се обърна и тръгна през натрошените стъкла. Наведе се над Марлборо Мен.

— Ти изрече радиоводещият. — Знам кой си. Скоро ще умреш. Моят човек Джейкъб ще ти разкатае педерасткия британски задник по целия път. Ще боядиса магистралата с теб. Джейкъб обожава да убива факли, казва, че това е първото нещо в живота му, което прави наистина добре. Най-голямата му цел обаче е да *оправи* теб. Исква да го направи, докато тя гледа.

— Джейкъб обича да убива факли, нали така? — попита Пожарникаря. Вдигна лявата си ръка и малко пламъче зелен огън се понесе като копринена панделка от показалеца му. Погледна го някак си отнесено, замислено, след което го духна, за да го изгаси. Върхът на пръста му беше сив от пепелта. Свали ръката си надолу и разпръсна пепелта по челото на Марлборо Мен, нарисува кръст. Онзи потръпна. — Е, в такъв случай ставай и се раздвижи, колкото по-скоро, толкова по-добре. Защото вече си един от *нас*, приятел. Тази пепел е пълна с отрова. Може би, ако си късметлия, ще намериш няколко заразени, които да те приютят и да се грижат за теб, както хората в този лагер някога се погрижиха за мен. Може би... но се съмнявам. Мисля си, че повечето ще затворят вратите си в лицето ти в момента, в който си

отвориш голямата уста, за да ги помолиш за помощ. Имаш доста разпознаваем глас.

Марлборо Мен изрита с крака по земята и се плъзна с петнайсетина сантиметра по пръстта, клатеше енергично глава и пицеше:

— Не! Не, не, не, не можеш! Не можеш! Чуй ме! Чуй!

— Всъщност — отвърна Пожарникаря — мисля, че чух повече от достатъчно. Единственото по-лошо нещо от слушането на хора като теб по радиото е срещата на живо с вас. Защото така просто няма начин да смениш станцията. — Тогава го ритна, леко, почти шеговито, под челюстта. Главата на Марлборо Мен се килна назад и зъбите му се затвориха върху върха на езика му. Писькът му беше пронизителен и неприятен.

Пожарникаря си тръгна, леко се олюляваше, якето му плющеше на вятъра.

— Ако не те видя до утре вечерта — провикна се Харпър след него, — ще дойда да те търся.

Мъжът я погледна през рамо и я дари с крива усмивка.

— Тъкмо си помислих, че съм се отървал. Опитай се да не се тревожиш. Ще съм с вас съвсем скоро.

— Хайде, госпожице Уилоус — каза Али, която вече беше седнала зад волана на пожарната, ръката ѝ беше на вратата, а тялото ѝ наведено, за да се провикне към нея. — Трябва да тръгваме. Все още има мъже с оръжия наоколо. Както и онова гребло.

Харпър кимна механично, след което хвърли последен поглед на Джон. Но той не беше там. Димът си го беше присвоил.

---

[1] Инженю — актьорско амплоа на невинна девойка. — Б.пр. ↑

Пожарната кола тресна останката на шевролета интимидатор с безразличие и го запрати към кръга от камъни. Той се вряза в един от монолитите. Марти Касълман вървеше към преобърнатия пикап, когато камионът го удари. Той се гмурна настрани от пътя, но узито в дясната му ръка започна да стреля и автоматичната стрелба отнесе три от пръстите на краката му.

Големият фрейтлайнър даде на заден ход от полупропадналата влада, която доскоро беше параклис. Джейкъб видя, че пожарната се е насочила нагоре по хълма, но докато завърти камиона си, жена му, Рене Жилмонтон и двете деца с тях отдавна бяха изчезнали.

Али спря камиона точно където черният път се включваше в Литъл Харбър Роуд.

— Сега накъде? — попита тя.

Харпър погледна през прозореца към ръждясалото синьо туловище на училищния автобус. Фаровете светеха. Кльоцаво момиче на около петнайсет, с обръсната глава, беше отпуснато върху волана. Някой беше оставил мачете в задната част на черепа и.

Ник се пресегна, за да докосне брадичката на Харп и да обърне главата ѝ към него. Стоеше в скута ѝ. Миришеше на изгорена коса и приличаше на момче, което беше вадило с уста ябълки от червен плодов сок — лицето му беше толкова изцапано и лепкаво с кръв... но очите му я накараха да се разтревожи повече. Детето заговори с ръце.

— Ник казва, че знае място, на което да отидем — преведе Харпър и присви очи. Отвърна му с някои жестове. — Какво място?

— Довери ми се — настоя Ник с езика на глухонемите. — Безопасно е. Никой няма да ни намери. Там скрих всичко, което откраднах. — Посрещна погледа ѝ с призрачна сериозност. — Аз съм крадецът.

**ДЕВЕТА КНИГА
ПОЖАРНА КОЛА**

През десетте минути след полунощ — когато март стана април — пожарната летеше по Литъл Харбър Роуд, докъдето свършваше на Сагамор авеню. Ник направи знак на Али да завие надясно. Изминаха по-малко от километър и половина и детето я накара да спре.

Али отби към входа на Саут Стрийт Семътри, гробище, старо колкото колониите и широко осемстотин метра. Момичето спря пред черните му порти, които бяха заключени с верига и катинар. Ник отвори вратата и скочи от скута на Харпър.

Той хвана веригата с ръка и наведе глава. Между пръстите му потече и засъска течен метал, който закапа в пръстта. Веригата се раздели на две части и детето бутна портата, дланта му още пушеше. Али мина през входа с пожарната и зачака. Брат ѝ затвори портата, свърза двете части на веригата и ги стисна силно. Последва още пушек, а очите му станаха червени като въглени. Когато отстъпи, звената отново бяха заварени едно за друго.

Саут Стрийт Семътри беше един вид град, в който повечето от живеещите бяха разположени под земята. Ник ги поведе през неговите улици и алеи, през ветровитите му предградия и открити поляни. Продължиха напред, докато не стигнаха до черен път в задната част на гробището. Там ги чакаше второ, по-скромно гробище, обвито от мокра трева и храсталаци: десетина коли в различни степени на стареене, мръсни и изгорени, почиваха върху джантите си. Няколко от тях бяха потънали под тревата — приличаха на острови ръжда в плитко море от отровна смрадлика.

От едната страна на това гробище за изоставени автомобили се намираше ниска и грозна бетонена сграда с ламаринен покрив. Изпод улуците надничаха дървени прозорци. В сградата имаше и чифт алуминиеви гаражни врати. Операционният център за екипа, предположи Харпър... във времената, когато Саут Стрийт Семътри все още е имало екип. Израслата до коленете трева пред предните стъпала предполагаше, че беше минало лоста време, откакто някой служител беше продупчвал работната си карта.

Зад останките имаше широк пясъчник, върху който бяха нахвърлени разни отломки, скрити под кафяво платнище. Али паркира камиона между него и един понтиак файърбърд, който беше изгорял до основи. Навря се под волана, намери две оголени жици, свързани една с друга, и ги раздели. Двигателят на пожарната изпухтя, изтрещя и умря.

Стояха в мълчание известно време. През дъбовете в задната част на парка Харпър видя залив, каменист бряг и някакви мрачни сгради от другата страна на водата. Елате в Саут Стрийт Семътри. Гледка към плажа. Тихи съседи.

— Това място ще ни свърши работа, докато изгрее слънцето. Тогава камионът ще се вижда от въздуха — каза Рене.

Харпър погледна към гаражните врати на сградата и се зачуди дали има достатъчно място за една антична пожарна кола там. Ник отново се измъкна от скута ѝ и отвори вратата. Скочи в движещата се мъгла.

Също така не мисля, че се намираме достатъчно далеч от Кемп Уиндъм — продължи Жилмонтон. Гласът ѝ звучеше някак си равнодушен и незаинтересуван. Стоеше от лявата страна на Харп и държеше Гилбърт в ръце. Мъжът се намираше между краката ѝ, главата му беше отпусната на рамото ѝ, ръцете ѝ бяха обвити около талията му. — Има една пътека в гората. От тук до стрелбището с лъкове са само петнайсет минути. Веднъж-дваж ходих сама до там миналото лято.

— Да, но е близо шест километра и половина по пътя — отбеляза Али. — А те ще очакват да продължим да караме. Не. Мисля, че това място ще ни свърши работа, ако скрием камиона... какво прави той? — Момичето откопча колана и излезе.

Ник се намираше в пясъчника. Той дръпна едната страна на платнището, под която се криеше огромна купчина спаружени цветя, почернели венци и плесенявали плюшени мечета. Дори тъгата, както изглеждаше, си има срок на годност. Али отиде при брат си, намери другия ъгъл на платнището и му помогна да го извлочи до камиона. Двамата можеха да скрият цялата пожарна кола.

Харпър сложи ръце на кръста си и се изпъна, гръбнакът ѝ изпука. Болеше я, сякаш се възстановяваше от грип, всеки мускул и всяка става.

Погледна обратно в кабината към Рене.

— Ще покрием камиона и ще влезем вътре. — Жилмонтон не ѝ отговори и тя добави: — Мисля, че вече трябва да излезеш.

Рене вдигна рамене и въздъхна изморено.

— Добре. Али ще ми помогне ли да внесем Гил вътре?

Двете деца бяха завлекли платнището до камиона. Али застина и хвърли неспокоен поглед към Харпър. Тя ѝ кимна, едва забележимо.

— Разбира се, че ще ти помогна, госпожице Жилмонтон — отвърна безгрижно момичето, чието безгрижие не се връзваше с ужасеното ѝ бледо изражение.

Изваждането на тежкия труп на Гилбърт Клайн от пожарната кола не беше лесна работа. Рене го държеше под мишниците, пъшкаше и охкаше, буташе го към пътническата врата по няколко сантиметра на всеки тласък. Али го беше хванала за глезените. Започнаха да го вадят навън, но по-възрастната жена си удари главата и го изтърва, и горната част на трупа падна внезапно. Главата му се удари в стъпалото на кабината. Рене изпищя ужасена и едва не падна след него.

— О, не! — завайка се тя. — О, не, о, не, о, Гил, толкова съм слаба. Толкова съм безполезна.

— Замълчи — скастри я Харпър, мина покрай нея и се наведе да хване Гилбърт под мишниците.

— Не можеш — каза Рене. — Недей, Харпър. В деветия месец си.

— Няма никакъв проблем — отвърна тя, макар че, когато се изправи, глезените ѝ пламнаха, а гърбът я заболя жестоко.

Понесоха Гил през високите плевели, мократа трева шъткаше зад гърба му. Главата му висеше. На лицето му беше кацнало стоическо, почти търпеливо изражение, светлосините му очи като че ли гледаха Харпър през цялото време.

Наложи се да оставят мъртвия човек долу, когато стигнаха до ъгъла на гаража, за да може Харп да си почине, а Али да потърси начин да влязат вътре. Вратата беше заключена и нямаше ключ под изтривалката или под някоя от керамичните саксии на предните стъпала (саксии, пълни с пръст и процъфтяващи декоративни плевели). Ник нямаше намерение да влиза през вратата. Той тръгна покрай стената на сградата, като оглеждаше улуците. Накрая спря и посочи към един от прозорците. Намираше се на над метър и половина от

главата му, толкова наврян под козирката, че беше трудно човек да си представи, че през него влиза някаква слънчева светлина. Прозорецът беше дълъг и тесен, от един от счупените му квадрати липсваше триъгълно парче стъкло. Никой мъж не можеше да навре ръката си през пролуката, но детска ръчичка можеше да мине.

Ник накара Али да клекне, за да се покатери по раменете ѝ. Дори когато момчето се изправи в цял ръст, момчето едва успя да стигне стъклото. Трябваше да се протегне, за да прокара ръка през прозореца и да завърти ключалката. Отвори го, хвана се за перваза, набра се и изчезна в мрака.

Може би имаше нещо точно до прозореца, по което да слезе на пода — някой рафт — защото Харпър не го чу да тупва. Беше се промъкнал безшумно.

— Чудя се кой ли му е помогнал да влезе там последния път каза тя и когато Али я погледна въпросително, кимна към високия прозорец. — Очевидно го е правил и преди, но е прекалено нисък, за да стигне прозореца сам.

Сестра му се намръщи.

Предната врата се отвори, Ник провря глава през нея и махна с ръка да влизат, заповядайте, неговата къща беше и тяхна къща.

Когато настъпи денят, пожарната беше напълно прикрита под две платнища, едно отпред и едно отзад. Харпър сметна, че могат да приберат камиона вътре в гаража, но там вече имаше трактор „Джон Диър“ и багер. Подредена, па макар и обвита в паяжини, колекция от гребла и лопати висеше от куки на стената. По дължината на другата имаше огромна работна маса. Точно там оставиха Гилбърт и го покриха с трето платнище.

В задната част на гаража няколко прозореца гледаха към разхвърлян офис: две бюра, коркова дъска на стената, празен диспенсър за вода и диван в кремавозелен нюанс на сопол. Точно тук спаха. Харпър избра дивана. Али и Ник се сгушиха на пода, увити в сиво одеяло, което момичето намери в багажното отделение на пожарната. Рене не се присъедини към тях. Тя стоеше на един стол до работната маса и държеше ръката на Гилбърт. От време на време му говореше. От време на време се смееше, сякаш ѝ беше казал нещо духовито. През по-голямата част от времето просто галеше с палец пръстите му или допираше студената му ръка в бузата си.

Ник беше споделил на Харпър, че той е крадецът, и ѝ беше обещал да я заведе до мястото, на което беше скрил плячката си. „Портативната майка“ обаче не се виждаше никъде. Както и всички останали ценности, които бяха изчезнали от лагера. Предположи, че детето ще обясни, когато е готово.

Сви се на една страна, завита с черен уиндбрекър. На гърба на якето беше нарисувана Смъртта, една кокалеста ръка стискаше коса... а другата — дантелен сутиен. „Местни гробари 13 — лоши до мозъка на костите си“, гласеше надписът. Връхната дреха миришеше на кафе и ментол и я накара да се сети за баща си, който винаги се мажеше с мехлем „Бенгей“ по болния си врат. Заплака, докато се опитваше да заспи, защото татко ѝ можеше вече да е мъртъв, и смяташе, че никога вече няма да го види. Плачеше тихичко, не искаше да притеснява никой друг.

Когато се събуди, децата още спяха. Дете ли беше Али? Загледа се в гладката ѝ буза и дългите мигли: да, искаше да си мисли, че още е дете. Дори заспала, тя приличаше на млада жена, затисната от своите грижи и притеснения, прекалено заета да се занимава с неща, които трудно можеха да направят едно хлапе щастливо.

Харпър погледна през един от вътрешните прозорци към гаража и видя, че Рене се е качила на масата и е задрямала до Гил, ръката ѝ почиваше върху гърдите му. Зад високите прозорци под козирката имаше единствено плътен мрак. Харпър беше проспала деня и можеше да спи през по-голямата част от нощта, ако не беше толкова гладна. Скоро трябваше да предприемат нещо относно храната.

В офиса имаше плот с мивка, микровълнова, кафе машина и радио, което беше толкова старо, че имаше касетофон в него. Беше включено в контакта, но разбира се, нямаше електричество. Помещението разполагаше и с хладилник, но Харпър не погледна в него, не желаше да се натъква на миризмите от онова, което можеше да се намира вътре. Завъртя радиото и намери отделение за батерии. Трябваше му шест броя от големите. Намери такива в третото чекмедже, което отвори.

Отнесе радиото от офиса в хладния, изпълнен от тишина гараж. Спря се до работната маса, на която бяха Рене и Гил. Платнището се беше свлякло до кръстовете им. Ризата на мъжа беше разкопчана и приятелката ѝ беше провряла ръка на гърдите му, бузата ѝ беше опряна на рамото му. Върху гърдите на Гилбърт, изписан с избелели сини букви, натруфен, някак си готически дори, се намираше следният цитат:

Невъзможно е да живееш без доверие: това означава да си затворен в най-лошата килия, а именно в себе си.^[1]

Харпър вдигна платнището нагоре, за да завие двамата, и ги остави един на друг.

Разположи се върху циментовите стълби навън в тази изненадващо топла нощ, изпълнена с песните на щурците. Заби пръстите на краката си във влажната песъчлива почва. Килна глава назад и погледна небето. Видя толкова много звезди, че се изпълни с

любов към света. Въпреки всичко продължаваше да обича този свят, дори сега. Радиото светеше в зеленикаво като светулка. Какво можеше да е по-хубаво от топла пролетна нощ, боси крака в пръстта, аромата на напъпили дървета във въздуха и малко музика по радиото? Единственото, което ѝ липсваше, беше една студена бира.

Започна да претърсва FM честотите, надяваше се да чуе Марта Куин, но знаеше, че няма. Не я намери. След малко се натъкна на станция, но която въртяха архивни записи на черен госпъл, но след няколко песни заглъхна. По-нататък намери някакъв младеж — или май беше хлапе? Гласът му притежаваше онази пискливост и изнервеност, която Харпър свързваше с влизането в пубертета. Момчето предаваше от пролетния лагер на Ред Сокс във Форт Майърс. Задържа се на тази станция за момент, сърцето ѝ туптеше силно, беше разтърсена от мисълта, че бейзболът продължава да съществува някъде по света.

За съжаление, след половин ининг започна да подозира, че хлапето си измисля всичко. Бил Бакнър отново играеше на първа база, над двайсет и пет години след последния му мач, и всяка една топка минаваше между краката му. Вин Дизел батираше като хитър на „Ред Сокс“ и запрата една топка право в стопер, на име Кърмит де Фрок. Когато Де Фрок я хвана, силата на удара извади ръката му от гнездото ѝ. „Сокс“ играеха с отбор, наречен „Еретиците“, предимно изграден от мъпети, чудовища и луди, които избухваха в пламъци и умираха на терена, когато направеха някаква грешка. Харпър слуша и се усмихва още един ининг. „Сокс“ водеха с 3½ на 1, когато смени станцията. Не знаеше как бяха отбелязали половин рън. Хлапето, което коментираше, звучеше като единайсетгодишно и вероятно това бяха неговите славни мигове.

В края на честотната скала намери един момчешки хор, който пееше „О, елате всички вие, правоверни“, и спря да слуша; по някое време осъзна, че плаче. Не искаше никой от тях да умира. Нито един, независимо колко трудно ѝ беше да живее с тях.

Когато песента свърши, една жена започна емисия, на име „Днес в благословии“. Един вид новинарско предаване. Тя съобщи, че Дж. К. Роулинг, авторката на безбожните романи за Харп Потър, е била разстреляна в Единбург. Екзекуцията ѝ била предавана в интернет, или поне, в каквото останало от него. Цялата била изографисана с

дяволските писания и използвала парите и положението си, за да защити и транспортира други, които били болни. Когато ѝ дали възможност да моли за прошка за безбройните си грехове — заблуждаване на деца, криене на болни — тя не се възползвала от нея и казала, че няма да се извинява за нито една своя дума. Говорителката обяви, че е благословия, че авторката ще гори завинаги в ада, слава на Исус.

В местните благословии Националната гвардия, подкрепена от Крайбрежните подпалвачи — доброволната милиция — открила шестстотин заразени грешници да се крият на територията на Кемп Уиндъм. Последвала ожесточена битка, завършила с изгарянето на болните в църква, която те превърнали в тежковъоръжено съоръжение, викайте алилуя.

На север, в южната част на Мейн, забушували нови пожари, но благодарение на божията милост огънят бил ограничен до ивица от трийсет и два километра. Нюхемпширските войници на Христа обещаха да изпратят повече от сто мъже и дванайсет пожарни коли до една седмица. Великият ефрейтор Йън Джудаскилър поддържал връзка с горските служби на Мейн и бил готов да помогне на всеки, който чуе и приеме истината на собствените му откровения, славни да са те. Велик ефрейтор? Бившата му длъжност беше губернатор, но тогава и името му беше Йън Джъд-Скилър.

Момчешкият хор се завърна, за да изпее нещо на латински.

Харпър вдигна поглед и забеляза, че Ник стои в другия край на стъпалото и притиска колене в гърдите си.

— Навън е приятно — каза тя, но с жестове, а не с глас. — Обичам топлите нощи. Почти като лято е.

Момчето кимна едва, брадичката му като чукче се наклони към коленете му.

— Да ядем трябва ние — изрече Харпър, като знаеше, че словоредът ѝ не е правилен. — Ще намеря ядене. Донеса тук. Не тревожи, ако не върна се скоро.

Ник поклати глава.

— Знам къде има храна — отвърна той със сладкодумните си изразителни ръце. — Ела.

Момчето стана и я поведе към гробището.

[1] Цитат от романа „Правителство на страха“ на Греъм Грийн.
— Б.пр. ↑

За известно време следваха пътя покрай задната част на гробището. Тогава Ник зави към надгробните плочи, през високата до кръста трева. Спря се на едно старо, изронено, посивяло парче камък с името МАКДАНИЪЛС на него. Клекна и докосна ръба му. Харпър видя чертичка от яркочервена боя.

Момчето се обърна и продължи, а тя го последва. Отиде при синя мраморна плоча, която почиташе живота на ЪРНЕСТ ГРЕЙПСИИД, наведе се, посочи към друга червена линия и я погледна многозначително.

— Лак за нокти — каза ѝ с пръстите си.

Харпър си спомни, че едно от първите изчезнали неща беше шишенце с лак за нокти, което беше на сестрите Нейбърс. Всяка смяташе, че другата го е задигнала, и беше последвала неприятна свада.

Ник я водеше нагоре-надолу по запуснатата зелена земя. Тревата беше завзела цялото гробище. Харпър си помисли, че до средата на юни всичко — с изключение на най-високите плинтове — ще бъде потопено в зеленото море. Не ѝ се струваше чак толкова лошо. Смяташе, че в дивите растения и морската трева се съдържа много повече красота, отколкото в цял един парк от поддържани градини.

Стигнаха до някаква гробница, стените от бял камък бяха заровени под лози от бръшлян и маслинозелени листа. Върху вратата беше изрисуван капитански щурвал, точно над името О'БРАЙЪН. Малък камък, върху който също имаше малка чертичка, направена с лак за нокти, придържаше вратата леко отворена.

Ник я натисна с рамото си. Тя се отвори навътре със стържещ писък.

Нямаше никаква светлина и на Харпър ѝ се прииска да беше взела фенерче — *трябваше* да има такова в гаража, но Ник мина бързо покрай един от каменните ковчези до стената. Върхът на пръста му се възпламени и хвърли слаба синкавозелена светлина наоколо. Той

запали няколко свещи, повечето от тях се бяха деформирали и превърнали в разтопени пънчета, след което изгаси пламъка.

Пътната чанта на Харпър се намираще на един от ковчезите. Златният медальон на Али висеше от дръжката ѝ. Почувства се приятно, като видя отново „Портативната майка“. Все едно се беше натъкнала на някого, по когото си беше падала отдавна — в гимназията например — и беше видяла, че е също толкова готин, колкото и тогава.

Огромна чаена чаша, с размерите на супник, стоеше върху друг каменен капак на ковчег. Специалната чаша със звезди на Емили Уотърман. Вътрешността ѝ беше изцапана с древни парченца сухо месо. До стената бяха подредени три консерви с шунка и три кутийки кондензирано мляко.

Ник се набра и седна между свещите. Харпър се намести срещу него, наведе глава и зачака.

— Опитвах се да хвана котката — обясни с ръце той. — Голям котарак с ивици като на тигър. Когато го галя, усещам, че мърка, като малък мотор. Не мога да чуя мъркането му, но мога да го *усетя* и няма нищо по-хубаво от това. Но когато се опитам да го хвана, винаги ми се измъква. Веднъж го хванах в един кашон и го носих до половината път до лагера. Той промуши глава през дъното и избяга.

Харпър му кимна, за да му покаже, че следи онова, което казва.

— Майкъл ми обеща да ми помогне да хванем котарака. Трябваше да е тайна. Имахме намерение да го хванем заедно и да го отнесем в лагера. Майк ми каза да открадна шунка и мляко от столовата. Посрещна ме с нещата, които *той* беше взел от лагера, като сода и шоколадчета. Попитах го дали ще си имаме неприятности, а той ми каза, че няма, ако не ни хванат. Знаех, че сме лоши деца. Съжалявах... *понякога*.

— Но също така ти е било приятно... Майкъл ти е обръщал внимание. — Харпър движеше ръцете си много внимателно, за да е сигурна, че ще каже онова, което имаше предвид.

Ник кимна с пламенност, която ѝ скъса сърцето.

— Повечето от другите деца дори не забелязваха, че съществувам. Никое от тях не разбираше езика на глухонемите... а аз не мога да чета по устни. Просто стоях с тях в столовата, но през повечето време не можех да разбера за какво говорят. Ако всички се

смееха и аз се усмихвах, сякаш знаех кое е забавното, макар че нямах представа. Напълно възможно беше да се шегуват и с мен.

Момчето наведе глава и погледна ръцете си. Те потрепериха, направиха някакви кратки движения. Харпър си помисли изненадана и изпълнена с мъничко радост и тъга — че си говори сам, а тези жестове с пръстите бяха неговата версия на мърморене под носа. Накрая детето вдигна глава, срещна погледа ѝ и заговори отново.

— Майк не знаеше езика на глухонемите, но комуникирахме чрез бележки. Наистина го биваше с търпението, когато пишех нещо по-дълго. Можеше просто да стои и да си клати краката цели пет минути, докато драсках върху листа. Повечето хора не са особено търпеливи. Помогна ми да направя капани за котката. Някои от тях бяха доста забавни. Като излезли от комиксите. Веднъж откраднахме камуфлажно яке „Уиндбрекър“ и го простряхме над една яма, след което го покрихме с листа. Сякаш котката е толкова глупава, че да падне в нея.

Харпър си спомни деня, в който якето беше изчезнало. То принадлежеше на една тийнейджърка, на име Нели Ланс, която беше изненадана и раздразнена от липсата. *Буквално има десет хиляди похубави якета, които можеше да открадне*, беше казало момичето тогава.

Тя. През цялото време бяха смятали, че крадецът е жена. Всичко откраднато беше от кухните или от женската спалня. Разбира се, имаше *едно* момче при момичетата. Ник беше прекарал цялата есен там, в началото споделяше леглото на сестра си, а по-късно се беше преместил в това на Харпър.

— Скрихме всичко, което откраднахме от лагера, тук — продължи детето. — Използвах лака за нокти, за да оставя следи, за да можем винаги да намираме пътя до плячката ни. Понякога влизахме в гаража на сградата. Майк ме слагаше на раменете си, а аз влизах през прозореца.

— Хората се разгневиха — каза Харпър. — Когато се ядосаха, защо не каза нищо? Можеше да обясниш всичко, никой нямаше да ти се кара.

— Ще ме сметнеш за идиот.

— Пробвай ме.

— Дори не знаех, че някой *търси* крадец. Доста, наистина *доста* дълго време не бях наясно. Всички са говорили за това, но никой не говореше на *мен*. Хората са обявявали в параклиса какво им е било откраднато, но аз не можех да ги чуя. Понякога питах Майк за какво говорят, но той винаги ми казваше, че за нищо важно. Веднъж Али беше толкова ядосана, че цялата се тресеше, попитах я защо, а тя ми каза, че някаква кучка крадяла от спалното помещение. Бях такъв глупак, че дори не разбрах, че говори за *мен*. Помислих си, че някой *друг* краде разни неща. *Важни* неща. Неща, които наистина имат някаква стойност. Аз взех само лак за нокти, някаква тъпа чаша за чай и шунка. Всички мразят консервираната шунка. Ник сведе поглед. — Взех и медальона на Али. — Вдигна глава, в очите му се четеше предизвикателство. — Но само защото трябваше да е и *мой*. *Трябваше* да го поделим. Но Али ми каза, че медальоните са за момичета, и го задържа за себе си. Никога не ми даде да го нося или дори само да го видя.

— Защо открадна „Портативната майка“? — попита Харпър.

Детето облегна брадичка на гърдите си и премига. Сълзи захапах по краката му.

— Съжалявам.

— Недей. Каж ми защо.

— Майкъл каза, че е достатъчно голяма, за да сложим котката в нея. Каза, че ще ни свърши добра работа като капан и че можем да ти я върнем по-късно. Нямах намерение да вземам всичко от нея... поне не в началото. Щях да изпразня съдържанието на торбата и да взема само нея. Но тогава си спомних стереоскопа си.

— Кое?

Ник се извъртя и откопча златистата закопчалка на пътната чанта. Започна да рови из нея и извади червен пластмасов стереоскоп.

— Помня го. Каръл ми го даде отвърна Харпър. — За бебето.

Лицето му помръкна.

— Не беше неин, за да го дава. Беше *мой*. Един ден леля Каръл ми каза, че съм прекалено голям за него, и тогава го даде на теб. Каза ми да се държа като пораснало момче. Затова взех цялата чанта. Откраднах я. Макар че си ми приятелка. Наистина се чувствах лошо за това. — Момчето избърса очи с ръка. Мускулите на лицето му потрепваха от трудно прикритите емоции. — След като я взех, *исках* да

ти я върна. Наистина исках. Майкъл обаче ми каза, че е прекалено рисковано. Каза ми, че Отец Стори обявил, че който е откраднал „Портативната майка“, ще трябва да напусне лагера завинаги. Каза ми, че краденето от бременна жена е най-тежкото престъпление след убийството. Майк ми обясни, че дори не мога да я върна тайно, защото Бен Патчет ще свали отпечатъци от нея. А Али ми каза, че ще отреже ръцете на онзи, който ѝ е откраднал медальона. Въпреки това смятах, че мога да кажа на Отец Стори какво съм сторил. Щях да го направя. Веднага след като се завърнеше от спасителната мисия на затворниците. И тогава... — Ръцете му спряха да се движат за известно време, за да разтрие очите си с длани. Съвсем скоро продължи да говори с пръсти: — Майк ми каза, че съм извадил *късмет*, че Отец Стори е бил ударен в главата. Каза, че бил доста сигурен, че дядо ми ме *подозира*. Каза ми, че преди да го ударят по главата, предупредил Майк, че има намерение да ми зададе някои наистина трудни въпроси за нещата, които били откраднати, и ако не съм им отговорел правилно, вероятно щял да изпрати мен и *Али* надалеч завинаги. Майк каза, че Отец Стори щял да ни прокуди двамата, защото Али имала задачата да се грижи за възпитанието ми. И Отец Стори също така казал, че е важно в лагера да се знае, че няма да ме третира по различен начин само защото съм негов внук.

— Излъгал те е. Излъгал те е лошо. Отец Стори никога нарани теб или сестра. Не би позволил някой нарани вас.

Харпър виждаше, че Ник не иска да я поглежда, не искаше да среща погледа ѝ... но проклятието на глухонемите беше, че не можеха да комуникират, ако скриваха очите си. Трябваше да задържи погледа си върху ръцете ѝ. Сълзите му течаха и той избърса нос с опакото на ръката си.

— *Вече* знам. Но тогава бях изплашен. Затова останах с теб в лазарета. Ако Отец Стори се събудеше, щях да му кажа, че съжалявам, и да го помоля да не наказва Али за нещо, което бях извършил аз. Майк ми каза, че това е добра идея, и обеща да се навърта в лазарета, доколкото му беше възможно. В такъв случай, ако Отец Стори се събудеше, щял да поеме по-голямата част от вината. Майк каза, че трябва да я поеме, защото е по-голям.

— Вината не е твоя — увери го Харпър с ръцете си. — Майкъл беше лъжец. Измами *всички* ни.

Раменете на Ник потръпнаха конвулсивно. Вдигна ръце и ги отпусна, вдигна ги и опита отново.

— Веднъж се събудих, защото ми се ходеше до тоалетната, и видях Майк наведен над краката на Отец Стори. Изглеждаше изненадан да ме види и се изправи доста бързо. Беше изплашен. В ръката си държеше игла. Попитах го какво прави, а той ми отговори, че си е бил дозата инсулин и се е спрял да каже молитва за дядо ми. Опитвал се е да го убие, нали?

— Да. Кога се случи?

— Февруари.

Харпър помисли и кимна.

— Отец Стори спря да има пристъпи през февруари. Оттогава започна да се подобрява. След като пристъпите спряха. Ти си му спасил живота. Изплашил си Майк, след като си го хванал с иглата. Повече не се е опитал да го отрови.

Ник поклати глава.

— Не съм го спасил. Майкъл все пак успя да го убие.

Харпър се наведе напред и постави лакти на коленете си.

— Но не и преди Отец Стори да се събуди и да каже колко много те обича. Разбираш ли? Ти беше от него много обичан. Ти си не лошо момче.

Ник изглеждаше толкова тъжен, че жената стана, целуна го по главата и стисна рамото му.

Когато го пусна, поне беше спрял да плаче.

— Мислиш ли, че тази консерва с месо още става за ядене? — попита го тя.

— *Никога* не е ставала. Но вероятно можем да я изядем.

Харпър взе в две ръце шунката и кондензираното мляко. Когато се обърна, Ник стоеше пред нея, беше си сложил медальона около врата и държеше „Портативната майка“ отворена. Кимна му одобрително и прибра консервите вътре.

Излязоха навън в мрака и тръгнаха да се връщат по същия път. Не бяха изминали повече от трийсет метра, когато Харп чу воя и грохота на големия, добре познат двигател, звук, който накара вътрешностите ѝ да се свият неприятно. Сграбчи Ник за ръкава и го придърпа зад една статуя на Дева Мария.

Оранжевият камион изрева на улицата и отрови въздуха с дизеловата си воня. Движеше се бавно. Прожекторът, монтиран отгоре на кабината му, се люлееше нагоре-надолу и осветяваше гробището. Триметрови сенки на ангели и кръстове плъзнаха по тревата към Харпър, след което се оттеглиха. Тя въздъхна неспокойно.

Все още беше навън. Все още търсеше. Знаеше вероятните им скривалища. Знаеше, че не са стигнали далеч. Пожарната кола не беше най-дискретното превозно средство при бягство.

Харпър се обърна към Ник... и се изненада да го види, че се беше ухилил широко. Той не гледаше към улицата, а се взираше настоятелно към чакъления път, който ограждаше задната част на гробището, гледаше нещо във високите оплетени храсталаци. Харпър видя как се размърдаха, когато нещо се промъкна през тях.

— Какво? — попита го тя с ръцете си.

— Котката — отвърна той. — Току-що видях котката. Тя също е преживяла зимата.

Харпър беше готова да застане между Али и Ник, беше готова да изслуша куп заплахи, да стане свидетел на порой от сълзи и летящи предмети. Само дето Али съвсем не изглеждаше изненадана да види отново „Портативната майка“ или брат си да носи медальона. Когато влязоха в офиса, тя се беше разположила на ръба на дивана и търкаше лице с ръце. Погледна ги с насълзени очи и не зададе никакви въпроси. Харпър извади консервата с шунка от чантата си и потърси в шкафа нещо, върху което да я сложи. Намери кутия с бисквити и изпита благодарност, доближаваща се до духовната.

Ник застана пред Али с вдигната брадичка и зачака да му се развика. Накрая сестра му реагира, само с пръсти:

— Предполагам, че можеш да го носиш. Смятах, че ще приличаш на малко момиченце с него, но поне си сладко момиченце.

Харпър намери една касета, „Ролинг Стоунс“ и албума им „Последици“, и я сложи в касетофона. Миг Джагър предупреждаваше своето бебче, бебче, бебче, че няма време. *Точно навреме*, помисли си жената.

Хари представи на Али кратката версия на онова, което Ник ѝ разказа в гробницата, докато размазваше щедро желираната шунка върху бисквитите. Момичето не я прекъсна, нито ѝ зададе никакви въпроси. Когато жената приключи и всички се бяха разположили на дивана, за да похапнат подобното на паста месо, Али изрече с пръстите си:

— Не мога да повярвам, че си се хванал на глупостите на Майкъл за отпечатъците. Това е доста тъпо, дори за теб.

— Знам — отвърна Ник. — Докато се усетя, че Майк не е прав за тях, вече беше паднал снегът и никой не можеше да напуска лагера, така че нямаше начин да върна каквото и да било, без да оставя следи. Освен това *ти* беше глупачката, която ми каза, че когато намерят крадлата, Бен ще ѝ отреже ръцете пред целия лагер.

Али кимна.

— Не се препотпявай. Все пак си само на девет. *Предполага* се, че си тъп. Аз съм на седемнайсет. Какво е моето извинение?

Кога Али навърши седемнайсет, зачуди се Харпър, и тогава се сети, че беше пропуснала *собствения* си рожден ден преди четири седмици.

— За колко време ще ни стигне шунката? — попита момичето. Малко заваляше думите. Горната и устна беше грозно сцепена на две половини, където Джейми я беше порязала. Харпър трябваше да потърси игла и конец.

— Разполагаме само с две консерви, така че... не за дълго.

— Добре. Защото ще е истинска проява на милост, когато свърши и умрем от глад на спокойствие.

— Надявах се да пропуснем това каза Харпър и отново заговори с ръцете си на Ник. — Пожарникаря каза, че можеш да го намериш и да му покажеш къде сме.

— Ако се наложи.

— Налага се.

— Ще трябва да хвърлям огън. Не ми се иска.

— Знам, че не ти харесва да го правиш.

Детето я изгледа със сериозен поглед.

— Джон каза ли ти защо?

Харпър кимна.

Али бавно местеше поглед между двамата.

Хари имаше намерение да поговори с него с ръцете си, но този път езикът на глухонемите нямаше да ѝ свърши работа. Тя стана и затърси в чекмеджетата. След малко се върна с кубче листчета и химикалка.

Случилото се не е по твоя вина. На спората са и необходими поне шест седмици, за да достигне онази част от мозъка, която прави контролирането ѝ възможно. Може би дори и повече. Майка ти е искала да вдъхва живот на огъня, както Джон прави със своя Феникс или както ти направи с малките ти птички миналата вечер. Мозъкът ѝ не е бил готов. Онова, което е сторила, е било като предизвикването на раждане, преди бебето да е готово да

напусне утробата. Вместо дете получаваш помятане. Тя не е знаела. Никой от вас не е знаел. ВИНАТА НЕ Е ТВОЯ. Или нейна. Просто неприятна злополука. Това е всичко.

Ник поклати глава, сгъна бележката веднъж, два пъти и я прибра в джоба си. Лицето му — подутото от плач, розово от изгарянията, мръсно и изцапано е кръв — не изразяваше нито облекчение, пито съгласие.

— Не знаеш — отвърна детето с ръцете си. — Нямах си никаква представа.

Преди да успее да му отговори, Ник се изправи, като се изтласка с ръце, и отиде до вратата на гаража. Погледна назад.

— Идвате ли, или не? — попита ги с жестове.

Поведе ги към задната част на сградата. Пулсираща хармония изпълваше нощта, въздухът сякаш вибрираше от общата песен на хиляди щурци. Ник тръгна пред тях във високата трева. Обикаляше в кръг и я мачкаше. Влажните стъбла скърцаха под маратонките му. Въртеше се и газеше, все по-бързо и по-бързо, главата му се люлееше напред-назад. Пръстите му танцуваха и играеха и Харпър си помисли, че пееше без песен, че слушаше мелодия, която нямаше звук. Казваше какво иска без думи. Беше малко плашещо да го наблюдава да се върти като фигурка в мълчалива музикална кутия. Очите му бяха затворени. След това не бяха. Отвориха се рязко, приличаха на шпионки във фурна. Пръстите му оставяха след себе си оранжеви искри.

Вдигна лявата си ръка и от нея излезе огън. Малки пламъчета, отделили се от пръстите му, полетяха във въздуха, но вместо да се смаят и да изчезнат, придобиха форма, превърнаха се във фини малки птички. Цяло горящо ято от тях продължиха да излизат от ръката му и да се насочват в различни посоки, въртяха се като ракети в нощта. Десет. Двайсет. Сто.

— Господи — възкликна Рене, която беше излязла на задната врата да наблюдава. — Как така просто не изгарят и не изчезват? Какво използват за гориво?

— Него — отвърна Али и кимна към брат си. — Той е подпалката и дървата за горене едновременно. Бензинът и клечката кибрит.

— Не, това не е така — намеси се Харпър. — Това няма никакъв смисъл. Все още не съм успяла да разгадая тази част, независимо колко много се опитваше Джон...

Ник беше спрял да се върти в кръг. Бързо размаха ръце напред-назад, прибра ги под мишниците си и синкаво-жълтите пламъци изгаснаха в странен розов облак от пушек. Наведе се, за да подуха в дланите си, и докато стоеше така, нещо се пречупи и той се катурна с лице напред в тревата.

Али стигна първа до него и го взе в ръце. Главата му се люлееше на врат, който като че ли нямаше никакви кости в себе си. Момичето се намръщи.

— Не беше готов да направи това — каза тя. — Преживя прекалено много. Трябваше да изчакаме още една нощ. *Ти* трябваше да изчакаш.

— Но Джон...

— Джон Рукууд може да се грижи сам за себе си — отвърна Али. — Ник не може.

Прелетя покрай Харпър по пътя си към гаража.

Точно от това имаше нужда Али, помисли си Хари, шанс да защити брат си, да си възвърне ролята на защитник на Ник, която тя изпълняваше — или поне да вземе част от нея.

— Наистина не разбирам — обърна се към Рене. — Онова, което Али каза за брат си, че е едновременно подпалката и бензинът — има поезия в него, но няма абсолютно никакъв смисъл.

— Затова е измислена поетичната реч. За нещата, които са истински, но нямат никакъв смисъл. За жестокия звяр и разширяващата се спирала — отвърна Рене и вдигна поглед към нощното небе, където стотина огнени птички се въртяха в разширяваща се спирала и се разпръскваха сред звездите.

Харпър намери корда и кукичка в едно рибарско куфарче под работната маса и ги използва, за да направи два шева на горната устна на Али. Момичето стоя неподвижно, докато я шиеше, погледът ѝ беше насочен към тавана, очите и събираха гневни сълзи. Не издаде никакъв звук през цялото време. Харп не знаеше дали мълчеше, защото ѝ се сърдеше, или защото се държеше стоически.

Когато приключи с Али, се зае с Ник. Детето беше дълбоко заспало и само се намръщи, когато му направи четири шева на раната на челото. Използва същата игла, но преди това я стерилизира, като я задържа между палеца и показалеца си, докато стоманата не стана гореща и бяла.

След това Харпър излезе навън, седна на стълбите и се загледа в чистото нощно небе. От време на време като че ли някоя звезда се отделяше от небесната твърд и политаше със зашеметяваща скорост в някой далечен ъгъл на нощта. В тъмните часове преди изгрева съзвездията се разпаднаха и изгоряха.

Накрая, в мрачната зора, едно малко врабче от огън изникна от дърветата зад гробището и се изпари в облаче дим. Миг по-късно го последва Пожарникаря, излезе от гората и се насочи към прегръдките на Харпър.

Външният му вид я ужаси. Дългата рана на лявата му буза се беше превърнала в крива линия от черна смола. Едната страна на врата му беше препечено червена, сякаш беше подложен на изключително силно слънце. Миришеше лошо, като че ли се беше въргалиял в руините на лагера.

В лявата си ръка държеше метална кофа, пълна с жарава.

— Спасих я — изрече той. — Трябва да я сложим на безопасно място и да ѝ намерим дърва. — Погледна Харпър с френетичен поглед. — Гладна е.

Пожарникаря неохотно ѝ позволи да му вземе кофата от ръката. Дръжката беше гореща — може би дори изгарящо гореща — но дланта ѝ се възпламени едва и не почувства никаква болка.

Остави кофата на стълбите и му помогна да влезе вътре.

Джон припадна почти веднага, след като завърши шиенето на ранената му буза. Остави го на дивана, където заспа със собственото си яке като одеяло.

Харпър отново излезе навън, чувстваше се много изморена и много бременна. Кръстът постоянно я болеше и изпитваше остри болки от гинекологично естество.

Кофата с нажежените въглени стоеше на горното стъпало, близо до касетофона. Мик Джагър обещавахе да се прибере у дома на фона на настояща бас партия. Жаравата просветваше, застиваше и отново просветваше, следваше ритъма на песента.

Харпър потисна желанието си да скрита кофата в тревата.

Вместо това я занесе до голям казан, който се намирал зад гаража — един от няколкото такива за боклук. Изсипа въглените отгоре на боклуците в него: счупени дъски, ръждясали кутийки от бира, мазни парцали. Пламъците подхванаха горивото си и подскочиха, боклукът се запали с гладно хъм. Намери няколко пръчки и един изгнил пън, пълен с буболечки, които хвърли на огъня.

— Какво правиш? — попита Рене. — Ще готвиш ли?

— Не, това е един от онези огънове, които палиш, за да си спомниш някого.

— Вечен пламък?

— Надявам се, че не — отвърна Хари.

Спяха на дивана на смени, ядяха шунка и пиеха кондензирано мляко. В гаража беше горещо и задушно, миришеше на консервирано месо, бетон и дизел. Скоро трябваше да сторят нещо за Гил. След още ден щеше да започне да се разлага.

Когато слънцето залезе, Харпър се измъкна през задната врата, за да подиша малко чист въздух. Под звездите се чувстваше по-добре. Нощта беше като течност, сякаш се плъзгаш в топъл плувен басейн, изпълнен с плаващ мрак, а не с вода. Без да усети, пролетта беше настъпила.

Нещо изпука в казана за боклук. Обърна се и видя Али надвесена над пламъците, гледаше жаравата с опулен, замаян, изплашен поглед. Беше обвила ръце около тялото си и стискаше лактите си с длани.

— Добре ли си? — попита я Харпър.

Али се обърна и я погледна с празни очи.

— Не — отвърна и влезе вътре.

Хари също надникна в пламъците, но не видя нищо друго, освен жаравата.

Седна на задните стълби. Преброи дните, които ѝ оставаха до термина, след което ги преброи още веднъж, за да е сигурна. Изкара ги осемнайсет, ако родеше навреме. Понякога жените, бременни с първо дете, закъсняваха.

Слушаше „Последици“ и облегна ръце върху забавния глобус, който беше бременният ѝ корем. Наложил се да спре „Стоунс“, когато стигна до песента „Под палеца ми“. През целия си живот беше мечтала светът да действа като мюзикъл на „Дисни“ от началото на 60-те, със спонтанни песни и танци, с които да се отпразнуват важните събития, като първата целувка или почистването на кухнята. Ако не можеше да получи „Мери Попинз“, щеше да се задоволи с „Нощ след тежък ден“^[1]. Но се оказа, че животът прилича повече на песен, която „Стоунс“ биха написали: не получаваш никакво удовлетворение, поемаш ударите един след друг, ако си жена, значи, си кучка, която трябва да е под нечий палец, ако искаш да вземеш лекарството на мама

от скъпия си доктор, трябва да си платиш, вземи го или го остави и не идвай да ревеш за съчувствие, защото то е само за дявола^[2].

Харпър прехвърли отново станциите. Някаква госпъл група пляскаше с ръце в чест на Исус. Момчето от пролетния лагер отново беше тук: „Ред Сокс“ имаха приятелски мач с „Шекспир“, отбора на звездите. Ромео щеше да батира. Замахна, счупи батата на коляното си, изпи си отровата и умря на свой терен. Жулиета се появи отнякъде, плака известно време, след което се промуши в сърцето със счупената бата. Питчърът Том Гордън чакаше с ръка на хълбока Розенкранц и Гилденстерн да изнесат трупове от игрището.

По-нататък на FM честотите една жена съобщи, че Старши фелдмаршал Йън Джудаскилър е разписал заповед за екзекуцията на Пожарникаря, който убил двама нюхемпширски войници на Христа в сражение в Кемп Уиндъм преди три дни. По други новини стана ясно, че дванайсет хиляди безбожни японци са се самоубили в Окинава в най-голямото масово самоубийство в историята. В Айова бяха заснети от въздуха стадо крави, подредени във формата на кръст. Последните дни бяха настъпили и скоро щеше да бъде отворен последният печат и да прозвучи последната тръба.

Нещо меко докосна пръстите ѝ. Харпър погледна надолу и видя пухкава котка, тъмна на цвят със златисти ивици, която душеше останалата под ноктите ѝ миризма на шунка. Гледа животното известно време — имаше чувството, че го беше виждала и преди, след което се пресегна да го погали. То се дръпна веднага, шмугна се във влажния зелен тунел, образуван от високата трева, и изчезна.

Харпър все още се взираше след котката, когато Джон Рукууд излезе навън, готов за служба със своя шлем и пожарникарско яке.

— Къде си мислиш, че отиваш? — попита го тя.

Мъжът се погледна, сякаш за да си напомни какво точно беше облякъл.

— *Е*. Не мога да отида на погребение облечен по този начин. Ти също не можеш да отидеш облечена *така*. — Кимна към мръсния ѝ суитшърт с надпис на бостънските „Ред Сокс“ и долнището ѝ. Някога то беше синьо, а сега предимно черно от сажди и изцапано с кървави отпечатъци. — Предполага се, че отивам на пазар.

— Ще погребваме Гил ли?

— Мисля, че ще погребваме целия лагер — отвърна Джон. —
Общо казано. Рене има нужда от това.

— Всички имаме нужда.

Пожарникаря килна глава, което трябваше да бъде кимане, и се
заклати напред.

— Търсят те — осведоми го Харпър. — Чух по радиото.

— По-добре да внимават — отвърна той, без да поглежда назад
към нея. — Иначе може да ме намерят.

---

[1] Албум на „Бийтълс“. — Б.пр. ↑

[2] Заигравка с различни песни на „Ролинг Стоунс“. — Б.пр. ↑

Върна се два часа след като слънцето беше изгряло, буташе ръждясала количка за пазаруване през гъстата трева. Влезе в гаража.

Количката беше претъпкана със сака и вратовръзки, рокли и блузи, ботуши и обувки на високи токчета, шалове и шапки. Под цялата купчина имаше достатъчно храна, която да им стигне за цяла седмица: консервирани плодове, овесена каша и сода, някаква неизвестна марка, наречена „Ноз-а-ла“^[1], която Харпър не беше виждала, откакто беше дете. Сред хранителните продукти имаше аудиокасета. Харпър нямаше възможност да я разгледа. Пожарникаря я взе и я прибра в джоба на якето си.

— Тази вечер ще има възпоминание. Облечете се подобаващо — каза той.

— Аз ще взема цилиндъра каза Али и си нахлупи един черен кюнец на главата. — Цилиндрите са от метал.

Ник намери чифт оперни ръкавици и си ги сложи. Бяха толкова дълги, че стигаха до раменете му.

За първи път Харпър го видя да се усмихва от седмици насам.

---

[1] Фиктивна безалкохолна напитка, препратка към поредицата „Тъмната кула“ на Стивън Кинг. — Б.пр. ↑

Опечалените минаха по дивата трева на гробището под изпълненото със звезди небе. Пожарникаря ги водеше, едната му ръка гореше в син огън. Ник вървеше в средата, а от пръстите му излизаха зеленикави пламъци. Харпър беше най-отзад, собствената ѝ ръка приличаше на свещник от златиста светлина.

Джон беше преустроил пазарската количка в импровизиран ковчег. Беше сложил две дъски по дължината ѝ, които беше обезопасил с бърнджи въжета. Мъртвецът беше поставен отгоре им, увит в платнището, което служеше за саван. Рене буташе количката, а Али я следваше с касетофона в ръка, от него се носеше тиха музика.

Момичето изглеждаше много добре в своя цилиндър и черен шлифер, който стигаше до глезените му. В крайна сметка Ник се отказа от оперните ръкавици, но носеше канареножълт фрак с поли отзад и медальона на майка си. Пожарникаря беше намерил отнякъде изключително голям суитшърт на „Пейтриътс“ в размер XXXXL за Харпър. Тя беше станала една доста голяма бременна жена и подобно облекло беше перфектно за такива траурни случаи. Рене вървеше през гробището в своята вечерна рокля от синьо кадифе, цепката ѝ беше достатъчно висока, за да се видят трапчинките в коленете ѝ. Краката ѝ бяха много хубави. Харпър се надяваше Гилбърт да им се беше порадвал подобаващо.

Кой знае откъде Пожарникаря беше намерил собствения си тоалет: килт^[1], който показваше кокалестите му космати крака, черна барета и късо черно сако. Харп не мислеше, че се гаври със събитието. Смяташе, че беше вложил всичко от себе си, за да изглежда уважително.

Джон отвори вратата на гробницата на О'Брайън с горящата си ръка. Пламъкът освети един изчистен мраморен куб. В помещението заиграха сенки, които като че ли танцуваха с мелодията. Беше намерил касета на албума на „Дайър Стрейтс“ „Да нравим филми“ и сега слушаха „Ромео и Жулиета“. Звучеше прекрасно на фона на песента на щурците.

Загаси ръката си, преди да вкара количката вътре. Рене го последва, преброиха до три и преместиха трупа върху един от каменните ковчези. Ник запали свещи с върха на пръста си. Али влезе при тях с касетофона, но Харпър остана навън, собствената ѝ ръка гореше, без да изпитва никаква топлина. Това я успокояваше. Този ярък пламък ѝ се струваше, че е собствената ѝ душа, излязла на бял свят.

Песента зазвуча в малкото каменно помещение и Харп започна да пее с тих глас. Пожарникаря се присъедини към нея и се пресегна, за да хване една от ръцете на Рене. Ник я хвана за другата. Детето посегна към сестра си, а тя — към Харпър, докато не образуваха покращаща се човешка верига. Рене наведе глава и затвори очи, вероятно за да заплаче или да се помоли. Когато в един момент вдигна поглед, ирисите ѝ бяха светнали. Ивиците драконова люспа около голите ѝ ръце блестяха с наситения нюанс на синя слива — блясъкът започваше от горе и вървеше към китките ѝ. Сиянието прескочи от ръката ѝ към тези на Пожарникаря и Ник. Харпър усети как собствената ѝ люспа реагира, започна да свети и да се затопля.

Светеха в мрака, всички те: бледи огнени плетеници с пръстени от светлина на мястото на очите им, сякаш *те* бяха мъртви — призраци, станали от гробовете си — а не Гилбърт Клайн. Харп усети мъката им като бавен поток студена вода, а себе си като листо, което се носи по него.

Докато се движеше в такт с музиката, усети как собствената ѝ същност се изплъзва, нейната харпърщина. Самоличността ѝ спря да плава и беше погълната от течението, което отнесе всички им. Вече не беше Харпър. Вече беше Рене, която си спомни драскащата като шкурка буза на Гил във врата си и миризмата на дървени стърготини в косата му. Спомни си първия път, в който я целуна в ъгъла на мазето, едната му ръка я хвана силно за кръста, имаше чувството, че самата тя е там. Виждаше паяжините върху изгорялата крушка отгоре. Миризмата на прах и стари тухли, сухите му устни върху нейните. Носеше се върху спомените на Рене, бързаше по повърхността им, докато не пропадна в някаква дупка и не се озова...

... в обятията на Каръл в нощта, в която майката на Али умря. Каръл я прегръщаше и люлееше и беше достатъчно съобразителна да не изрича ни дума, да не се опитва да я успокои. Каръл също плачеше

и сълзите им падаха заедно. Харпър можеше да ги вкуси сега, докато стоеше в гробницата, можеше да вкуси онова, което Али беше вкусила в нощта, в която Сара Стори изгоря. Възприятията ѝ бяха като листо, което се завъртя рязко, пропадна в нова дупка и...

... си спомни как беше хвърлена. Гейл Нейбърс я сграбчи за глезените, а Джилиън за китките и двете започнаха да я люлеят като хамак и я метнаха в опияняващата тишина, и тя падна беззвучно на леглото, дробовете ѝ конвулсираха от смях, който не можеше да чуе. В невероятната тишина на глухонемия свят на Ник цветовете като че ли крещяха. Обожаваше начина, по който го мятаха отново и отново, обожаваше щастието им, така му липсваха, искаше да си ги върне обратно. Но съзнанието на Харпър продължи да бърза напред, стрелна се към най-високия водопад, към толкова дълбока тъга, че не беше възможно да види дъното ѝ, водата я подхвана и я отведе...

... в главата на Джон и в мислите му за Сара. Харпър имаше чувството, че Сара стои в скута ѝ, че носят ѝ е заврян в косата на Сара и се наслаждава на приятния ѝ и сладък аромат на курабийки. Решаваше кръстословица и дъвчеше химикалката си, замислена. Каква грация, каква увереност бяха необходими, за да решаваш кръстословица с химикалка! Един перфектен квадрат слънчева светлина беше паднал върху слабото ѝ загоряло рамо. Харпър никога не беше усещала толкова дълбоко светлината и тишината, освен когато човек се дрогира с гъби. Замисли се — с дивашка радост — за баща си, този брилянтен, начетен, резервиран, вечно намръщен пияница. *Искам да съм щастлив*, помисли си Харпър с английски акцент, *което означава, че трябва да те бия. Означава, че трябва да победя.* Сара се притисна в мършавите гърди на Харпър. *Четирибуквена дума за вечно щастие?*, попита тя и Харпър докосна косата ѝ, отметна един кичур зад розовото ѝ нежно ухо и прошепна: *сега*. Подобно удоволствие и чувство на загуба беше, като да получиш изгаряне, което никога няма да се излекува. Да мислиш за нея, беше, като да хванеш нагорещено желязо, като да бъдеш изгорен отново.

И така, докато не стигна до собствения си поток на болка, на носталгия за всички хубави неща, които някога ѝ принадлежаха, а сега ги нямаше: да пие кафе в „Старбъкс“, докато студеният дъжд навън измиваше прозорците, да чисти с прахосмукачката по бельо и да пее с Брус Спрингстийн, да обхожда с поглед книгите в малката книжарница

с високи рафтове, да яде ябълка в предния двор, да се наслаждава на училищните коридори, изпълнени с бърборещи, смеещи се, бутащи се деца, да пие кока-кола в стъклена бутилка. Най-хубавите неща в живота оставаха незабелязани, когато човек ги имаше.

Отслабващият поток носеше малкото ѝ листо насам и натам, докато не отнесе всичките ѝ спомени, всичката болка и не я запрати на твърд, песъчлив бряг. Касетофонът изцъка. Песента беше свършила.

---

[1] Килт — традиционна шотландска мъжка поличка. — Б.пр. ↑

Тя стоеше на пясъчливата почва, опряла рамене на грубата каменна стена на гробницата. Пожарникаря стоеше до нея. Държаха се за ръце. Бяха взели радиото с тях. Някакъв хор пееше тъжна църковна песен. Нощното небе беше цялото в звезди.

Харпър се чувстваше леко пияна. Тялото ѝ беше отпуснато, а главата ѝ облегната на рамото на Джон.

— Какво прави Рене? — попита тя.

— Все още е вътре. Говори на мъжа си. Изброява нещата, които обичала най-много в него. И какво са щели да направят, ако са разполагали с повече време.

— Децата?

— Върнаха се в гаража. Намерих пакет с маршмелоу. Предполагам, че ще ги изпекат.

— Мислиш ли, че е... безопасно? Да пекат маршмелоу?

— Е, като се замислиш какво преживяха, не мисля, че трябва да се тревожим за няколко горещи бонбона. В най-лошия случай ще си изгорят небцата.

— Мислех си за онова, което може да видят в огъня.

— О. — Мъжът стисна устни. — Не вярвам Сара да им се разкрие. Макар че ще се радва да ги види. Ние не сме единствените, които страдат за всички хубави неща, които сме изгубили. Не сме единствените, които имат нужда да тъгуват.

Харпър прокара палец върху пръстите му и го стисна за ръката.

— Не съм била толкова опиянена от Блясъка... е, дори не съм била *част* от него цели шест месеца. — Въздъхна. — Не се нуждаех от защитата на хармонията, откакто се научих да комуникирам директно със спората. Бях забравила колко приятно е чувството. Дори онова, което споделяме, да е болезнено, болката е хубава.

Наистина ли бяха споделяли спомени и мисли? Харпър не беше напълно сигурна. Децата в Кемп Уиндъм винаги бяха смятали, че спората е един вид мрежа, един вид общ разум, който носиш върху кожата си, органична мрежа, в която всеки заразен можеше да се

включи. Нямахме никакво съмнение, че можеха да се пренасят идеи и чувства. Въпреки това, когато човек се опиянеше от Бляска, беше склонен да си фантазира. Дарбата на телепатията звучеше добре, но Харпър смяташе, че да притежаваш въображение си беше достатъчно.

Една звезда падна. Пожела си Джон да не помръдва, да остане точно където беше, с главата ѝ на рамото му. Ако времето можеше да спре, си пожела да спре сега, когато бяха заедно с него, а пролетта дишаше в лицата им.

Пожарникаря се изправи толкова бързо, че Харпър едва не падна. Пресегна се през нея и усили звука.

Лудата жена говореше за Великата клечка Йън Джудаскилър.

— Ама че тъпа кучка — каза Харп. Не би използвала думата *кучка*, ако беше трезва, но когато пийнеше, биваше доста по-пряма, а сега се чувстваше точно така. — Знаеш ли, всеки път, в който говори за този тип Йън Джудаскилър, му приписва различна титла. В един момент е велик маршал, а в следващия полеви генерал. Някой ден ще каже, че е бил помазан за могъщия шибаняк...

— *Шшш* — отвърна Джон и вдигна ръка.

Харпър се заслуша. Жената по радиото казваше, че Негова чест е обещал да изпрати дванайсет напълно оборудвани пожарни в Мейн, за да се борят с нестихващите пожари. Екипите трябвало да тръгнат в петък по обед, слава на Исус и на светия гостоприемник...

— Ще отидем с тях — каза Пожарникаря.

— С Исус и светия гостоприемник? — учуди се Харп. — Смятах, че точно това се опитваме да избегнем.

— С пожарната бригада — отвърна Джон, а очите му бяха опулени върху кокалестото му лице. — Ще минем по моста и ще влезем в Мейн с тях. Ще ни пуснат заедно с останалите. — Обърна се към нея и срещна погледа и. — Тръгват след два дни. Можем да стигнем до острова на Марта Куин по това време следващата седмица.

Когато времето настъпи. Джон я събуди, като нежно докосна бузата ѝ.

Харпър потри лице и се изправи на лакти.

— Не искам... Какво? Не е ли прекалено рано? Мислех си, че няма да тръгнат преди обяд.

Али стоеше на пода. Ник спеше до нея. Момичето се прозя широко в опакото на ръката си.

— Обяд ли е?

— Петък ли е? — попита Харпър.

— „Да“ за петък, „не“ за обяд. Часът е около осем. Но ако излезете навън, можете да ги *чуete*. Казах ви, че ще разберем, че е настъпил моментът, преди да тръгнат. Защо си мислите, че толкова много деца искат да станат пожарникари, когато пораснат? За да могат да надуют сирената. Дванайсет камиона могат да създадат достатъчно врява, за да събудят целия град.

Не се шегуваше. Харпър ги чу още преди да излезе навън в задименото, леко хладно утро: пронизителните писъци на сирените се чуваха от по-малко от осемстотин метра от тях. Някоя изреваваше за няколко секунди, затихваше, след което друга поемаше щафетата. Джон беше предвидил, че ще се съберат в централната пожарна команда, която се намираще близо до гробището.

— Колко точно бързае? — попита Хари.

— Не искаме да прекосим моста преди тях, както вероятно си се досетила — отвърна Пожарникаря. — Също така не искаме да сме прекалено назад от тях. Да вървим. Да качим децата в камиона. — Сякаш бяха печени родители, които говореха за собствените си деца, преди да поемат на път, за да посетят неприятни роднини. Харпър смяташе, че Али и Ник вече бяха техни деца. Рене беше отишла до задната част на пожарната и отваряше дървените багажни отделения над задния калник. Камионът беше излязъл от завод на „Студебейкър“ през 1935 година, беше дълъг четиринайсет метра, червен като ябълка и лъскав като ракета във филмче на Бък Роджърс. Винаги щеше да

изглежда прекрасно като минала идея за бъдещето и бъдеща идея за миналото. Отделенията бяха пълни с мръсни пожарникарски маркучи, пожарогасители, куп якета и ботуши, които продължаваха навътре в мрачната вътрешност. Изглеждаше напълно възможно Нарния да се намира в задната част на някое от тези отделения. Рене вдигна Ник и той се провря вътре.

— Напъхай се под маркучите — каза му жената и се нахока, че се е опитала да му говори. — Харпър, ще му кажеш ли да се завре под маркучите?

Нямаше нужда да го прави. Ник вече се беше заел със задачата. Али скокна на хромираната броня, намести се до него и започна да му помага, като умело навиваше маркучи над него.

— Гил се е измъкнат от затвора по почти същия начин — сподели Рене.

— Откъде си мислиш, че му дойде идеята на Джон? — попита Харпър. — Гил продължава да ни помага, да знаеш.

— Да отвърна по-възрастната жена и стисна ръката на медицинската сестра. — Ще си взема нещата, колкото и малко да са те. И радиото. Не тръгвайте без мен.

Харпър натовари „Портативната майка“ в дясното задно отделение, точно зад три реда хромирани пожарогасители и до торба с хранителни продукти. Там отзад имаше достатъчно място, за да могат двете с Рене да се скрият под едно от одеялата.

А Пожарникаря... Пожарникаря щеше да шофира.

— Ненавиждам тази част от плана — беше му казала Харпър.

Джон беше застанал на стъпалото до пътническата врата. В ръката си държеше кофа с жарава. Постави я до ауспуха, който стърчеше нагоре зад кабината. Наведе се и Харп видя как върхът на показалеца му светна, стана червен и прозрачен — веднага се сети за Извънземното — толкова засия, че я болеше да гледа към него. Западаха искри, докато заваряваше кофата за ауспуха с пръста си.

— Коя част? — попита разсеяно Пожарникаря.

— Частта, в която се опитваш да прекараш камиона през моста. Те те издирват. Има хора, които са те виждали, които знаят как изглеждаш.

Харпър дори си беше помислила, че цялото това нещо — този добре рекламиран керван от пожарни коли, изпратени в Мейн, за да се

борят с пожарите — е просто постановка, за да ги извадят на бял свят. Колкото повече мислеше по темата, толкова повече смяташе, че са се насочили в капан и ще са мъртви до следобедния чай.

В крайна сметка онова, което я принуди да рискуват с плана, бяха поредицата от контракции, които продължиха половин час и я накараха да чувства утробата си като бързо втвърдяващ се бетон. По едно време болката беше толкова силна и ритмична, а дишането ѝ толкова бързо и насечено, че сметна, че бебето излиза. Точно в този момент контракциите започнаха да намаляват и съвсем скоро отминаха напълно. Цялата беше изпотена, а ръцете ѝ трепереха. Две седмици — оставаха само две седмици до термина ѝ, плюс-минус няколко дни.

Това, което бяха на път да направят, беше отчаяно хвърляне с главата напред, като войниците от Първата световна война, които бяха излизали от окопите си и се бяха устремявали към ничията земя^[1], без значение, че последните четири вълни от другарите им бяха разкъсани на парчета. Така или иначе, не можеха да останат, защото не беше възможно да отглеждат бебе в окопите.

Не беше само въпрос на безопасно раждане. Беше въпрос на минутите, часовете и дните след това. Особено ако момченцето нямаше люспата. Бяха изминали месеци, откакто за последно получи някаква информация, но преди, когато все още имаше интернет, числата предполагаха, че около осемдесет процента от децата на заразените се раждаха здрави. Малкият човек щеше да е розов и чистичък и единственият начин да се увери, че ще си остане така, беше да намери някой здрав, който да го вземе... мисъл, на която отказваше да отдели нужното внимание. Първо трябваше да намери място да роди бебето. След това щеше да мисли за следващата част, да намери дом на незаразеното си дете. Вероятно докторите на острова на Марта Куин не носеха люспата. Може би един от тях щеше да вземе новороденото. Може би бебето ѝ щеше да остане на острова с нея!

Не. Вероятно това беше прекалено много, за да се надява. Имаше намерение да приеме всичко, стига то да беше за благо на детето ѝ, въпреки че това означаваше, че денят на раждането щеше да бъде последният ден, в който щеше да го види. Беше решила, когато моментът настъпи, да се справи с него като Мери Попинз. Каза си, че детето е нейно само докато не задухаше западният вятър... и когато дойдеше бурята, тя просто щеше да отвори спокойно чадъра си и да се

понесе, като го оставеше на грижите на някой обичен, заслужаващ доверие, мъдър човек, ако подобно нещо беше възможно да се уреди. Тя не можеше да го има, но той можеше да я има в определен смисъл. „Портативната майка“ щеше да бъде с него.

— Не мисля, че Ник може да се справи с превозно средство с ръчна трансмисия. Рене никога не е карала Нещо толкова голямо. Али е прекалено малка. Ти си прекалено бременна. Освен това... шиб'някът, когото търсят, говори кат' шиб'ния принц Чарлз, а не кат' шиб'ния Дон Люистън — обясни й Пожарникаря, гласните му бяха удължени. Р-то му беше изчезнало, звучеше като човек от Манчестър в Мейн, а не Манчестър във Великобритания. — За няколко минути мога да се престоря на местен, достатъчно дълго, за да ни пуснат да минем през пропускателния пункт.

— Ами китката ти? — попита го Харпър и докосна дясната му ръка. Китката му още беше увита в мръсно тиксо.

— О, достатъчно добре е, за да използвам скоростен лост. Не се тревожи, Уилоус. Ще ни прекарам през пропускателния пункт. Забравяш колко много обичам да играя.

Но Харпър го слушаше само с половин ухо.

Рене се беше спряла на десет крачки от камиона и стоеше наведена с разперени пръсти на ръката, за да може една дългокосместа котка със златисти ивици да ги подуши. Животното се беше появило от тревата с парченца изсъхнали листа в козината си и с вдигната опашка. Мъркаше толкова силно, че наподобяваше електрическа шевна машина.

Ник беше изпъзлял изпод маркучите, за да види какво става. Погледна Али въодушевен и започна да жестикулира с пръсти. Тя се приближи на четири крака.

— Казва, че това е котката, която храни от миналото лято — съобщи момичето.

Харпър погледна назад и видя, че Рене беше взела големия котарак. Той беше присвил очи от удоволствие. Жената беше оставила радиото на земята и нежно прокарваше пръсти по гърба му.

— Това е *моята* котка. — Рене изглеждаше замаяна, сякаш някой току-що я беше събудил от дълбок сън. — Котката ми, която пуснах миналия май. Господин Трюфел. Е, Трюфо всъщност, но Трюфел за приятелите ми.

Пожарникаря скочи от стъпалото. Лицето му беше като от камък.

— Сигурна ли си?

— Разбира се, че съм. Мисля, че познавам собствената си котка.

— Но тя няма табелка или каишка. Не можеш да бъдеш толкова уверена.

Рене почервеня.

— Дойде право при мен. Скочи в ръцете ми. — Джон не каза нищо, затова жената добави: — Защо да не е тя? Това е моят квартал. Живеех точно на тази улица, да знаеш. На километър и половина на юг от тук, но все пак на *тази* улица.

— Котката остава тук каза Пожарникаря.

Рене отвори уста да се противопостави, но се отказа и само го изгледа — първо с недоумение, а след миг със съгласие.

— Разбира се — отвърна тя. — Абсурдно е, че си помислих... разбира се, прав си.

Потърка носа си в този на котката и я остави нежно на земята.

— Не! — намеси се Али. — Какво правиш? Можем да я вземем с нас.

— Точно така. Ще пътува с мен — каза Харпър.

Мислеше си за изражението, което видя на лицето на Рене, когато разпозна котката си. Беше нещо повече от доволен поглед — беше шокирана. Харпър смяташе, че една част от приятелката ѝ се беше отказала от щастието — беше го оставила в гробницата с Гилбърт — и способността за радост я беше изумила. Ник беше слязъл от пожарната, беше забил колене в пръстта и тихомълком се прокрадваше към котката с целеустремено, почти хипнотизирано изражение. Животното се търкаше в глезените на Рене и наблюдаваше момчето с бдителни нефритени очи.

— А ако погледнат в задните отделения и я намерят? — попита Пожарникаря.

— Ще си помислят, че се е промъкнала в камиона ти. Ще се пукнат от смях.

— Не. Ще започнат да душат наоколо, точно това ще направят.

— Нека гласуваме — предложи Харпър.

— Няма да гласуваме! Не е безопасно. Котката остава тук.

— Господин Рукууд — контрира медицинската сестра, — наситих се на хора, които твърдяха, че притежават уникалната власт да

решават кое е най-доброто за останалите. Бях женена и пет години ми се казваше, че нещата, които ме карат да се чувствам като човешко същество, не са добри за мен. Опитах с религията църквата на уплашените певци, храм на Блясъка и получих още от същото. Сега при нас е демокрация и определено ще гласуваме. Не се цупи и ти ще гласуваш.

— Три пъти ура за изборния процес! — изрева Али.

Пожарникаря хвърли сърдит поглед на нея и на брат й.

— Според повечето общества децата не са достатъчно добре информирани, за да гласуват.

— Повечето деца не са ти спасявали кльощавия, неблагодарен задник от публично пребиване с камъни. Ще гласуваме. Всички. Аз давам своя глас за котката — заяви Харпър.

— Аз гласувам за освободено от котенца бъдеще — каза Джон и заби пръст в Рене. — Както и тя. Защото, за разлика от теб. Рене Жилмонтон е разумна жена, логична и внимателна, *нали*, Рене?

Жената избърса влажната си буза с ръка.

— Той е прав. Ако нещо се случи с децата, защото сме взели котката с нас, не бих могла да го понеса. Това е неоправдан риск. Освен това аз... предполагам, че това може и да не е моята котка.

— Лъжеш, Рене, и виждам това пределно ясно — контрира я Харпър. Обърна глава и погледна двете деца с гневен поглед. — Вие как гласувате?

— За котката — отвърна Али.

Ник вдигна палеца си.

— Двамата сте победени! — изрева Харп. — Господин Трюфел идва с нас!

Рене потръпна.

— Харпър. *Не. Наистина*. Няма нужда... не можем...

— Можем — заяви медицинската сестра. И ще. Демокрация, шибаняци. Свиквайте с нея.

Господин Трюфел потърка гърба си в глезена на Рене и погледна Харпър с изражение, което подсказвате, че никога не се е съмнявал, че ще спечели изборите.

---

[1] Ничия земя — земята между две фронтови линии или окопите на две противникови армии. — Б.пр. ↑

Харпър се намести в мрака до Рене — котката беше между тях — в пространството зад трите реда пожарогасители. Али и Ник се бяха скрили под маркучите в другото отделение. Лицето на Харпър беше заровено в козината на Господин Трюфел и с всяко вдишване помирисваше последните девет месена на тайния му живот: плесен, прах, гробищна пръст, мазета и висока трева, плаж и дренажни тръби, контейнери за боклук и глухарчета.

Камионът бръмчеше монотонно и се поклащаше. Бяха излезли на Саут стрийт. Харпър знаеше това заради бавното им придвижване и люлеенето. Имаше доста завои на тази улица. Влязоха в дупка и зъбите ѝ изтракаха.

— Колко време смяташ, че ще е необходимо, за да стигнем до Мъчайъс? — попита тихо Рене.

— Не знаем в какво състояние е магистралата. Миналата година пожарите вилняха от Бутбей Харбър до границата. Хиляди и хиляди акри площ. Не се знае дали ще можем да пътуваме с камиона през целия път. Ако се наложи да ходим през част или през повечето път, може да ни отнеме... е, доста време.

Мъркането на Господин Трюфел ехтеше в дървеното отделение, ритмично тракане, което накара Харпър да се сети за някой, който свири на кречетало.

— Ако пътят е чист, *можем* да сме на острова още тази вечер. Не се знае колко време ще ни преглеждат. Или на какви периоди изпращат катера.

— Няма ли да е чудесно да вземем горещ душ?

— Това са еретични мисли. След малко ще започнеш да си мечтаеш за храна, която не идва от консерва.

— Спа ли с него? — попита Рене, ей така от нищото.

Пожарната кола мина на по-висока скорост и започна да ускорява. Бяха напуснали Саут стрийт и се движеха по Мидъл Роуд. Асфалтът под гумите беше по-нов, возенето — по-приятно.

— Не — отвърна Харпър. — Искам да кажа... бяхме в леглото заедно, но само се прегръцахме. Заради ребрата му. И болната му ръка. — Не знаеше как да обясни за другата жена, която винаги беше в стаята с тях, онази в пламъците. А и напоследък съм доста бременна.

— Предполагам, че можеш да поправиш това, когато стигнем на острова. — Пожарната подскочи и се разклати. — Ще ми се двамата с Гил да го бяхме направили. Ще ми се да имаше начин... но Маз винаги гледаше, винаги беше с нас в стаята. Знам, че не съм особено приятна гледка. Имам предвид, че съм дебела и почти на петдесет. Но той беше прекарал доста време в затвора и...

— Рене, ти си адско парче за чукане — прекъсна я Харпър. — Щеше да му разклатиш света.

Жилмонтон затисна устата си с ръка и потрепери.

Пожарогасителите се удариха един в друг и изтракаха силно.

Рене възвърна контрола над себе си и каза:

— Целуна го, нали? И използва думата с „О“?

— Да.

— Добре. Гил никога не ми я каза и аз също не го сторих. Не исках да му кажа, че го обичам, и той да се почувства длъжен да ми отвърне. Сега ми се иска да го бях сторила. Трябваше да го направя. Не ми пука дали щеше да ми отвърне със същото. Ще ми се да ме беше чул да я изричам.

— Той знаеше — успокои я Харпър.

Звукът под гумите се промени, стана някак си по-дълбок и по-кух. Харп си помисли, че вероятно са на рампата и след малко ще се качат на I-95. *Всеки момент*, помисли си тя. *Всеки момент. Всеки момент.* Тръгнеха ли да се изкачват към моста, пожарната щеше да зареве с метален вой. Нямахме как да го сбъркат. Пропускателният пункт се намираше на една трета от протежението му.

— Ще ми се тази сутрин също да му го бях казала. Ако ни спрат и ни намерят, може да нямам шанс да го сторя — каза Харпър. Пулсът ѝ се усили, когато камионът ускори скорост. — *Много* те обичам, Рене Жилмонтон. Ти си най-внимателният човек, когото познавам. Надявам се да стана като теб, когато порасна.

— О, Харпър. Никога не бъди друга, освен себе си, моля те. Напълно перфектна си.

Мостът започна да звънти под гумите и камионът забави ход.

Харп можеше да си представи всичко, като затвореше очи: шестте платна — три в посока юг и три в посока север, а между тях бетонен остров. Едно време човек можеше да влезе в Мейн без никакъв проблем, но правителството беше поставило пропускателен пункт през есента. Нещо щеше да блокира две от трите платна в посока север: полицейски коли, хъмвита или бетонена бариера. Колко ли мъже щеше да има? Колко ли оръжия? Въздушните спирачки изпищяха. Пожарната спря.

Чу се тракане на ботуши. Приглушен разговор, последван от неочакван изблик на смях този на Джон, помисли си Харпър. Още приказки. Улови се, че не диша, и се насили да издиша дълго и бавно.

— Може ли да те хвана за ръката? — попита Рене.

Харпър се пресегна на сляпо в мрака и намери топлата мека длан на приятелката си.

Вратичката на отделението им се отвори с няколко милиметра.

Харп затаи дъх. *Сега. Сега ще погледнат вътре*, помисли си тя. Двете с Рене бяха изцяло под одеялото си в пространството зад пожарогасителите. За медицинската сестра всичко беше прекалено просто. Ако погледнеха зад пожарогасителите, всички умираха. Ако не го стореха, всички щяха да преживеят утрото.

Вратичката на отделението се отвори с още няколко милиметра и Харпър се запита — раздразнена — защо, по дяволите, проверяващият не я отвори широко.

— О, боже — възкликна Рене, разбрала какво се случва стотна от секундата преди приятелката си.

Харпър се изправи на лакти, сърцето ѝ туптеше в гърлото ѝ.

Никой отвън не се опитваше да отвори вратичката. Тя се отваряше отвътре. Господин Трюфел мушна глава през отвора към ясното утро. Прокара раменете си, отвори вратичката с още петнайсетина сантиметра и скочи долу. *Благодарско за превоза, хлапета, аз съм дотук.*

Рене стискаше ръката на Харп толкова силно, че Харп я заболяха пръстите.

— О, Исусе — прошепна Жилмонтон. — О, боже.

Харпър освободи ръката си и застана на колене, за да погледне над пожарогасителите. Видя резен величествено синьо небе, което

избеляваше в далечината, и сивата извивка на моста, където отбивката водеше отново към Ню Хампшър.

Цялата аварийна лента беше пълна с останки. Вероятно имаше сто празни превозни средства на нея: всичките бяха коли, които се бяха опитали да пробият блокадата, но не бяха успели. Дупки от куршуми осейваха предните стъкла, покривите и вратите.

Към тях отново се понесоха гласове, които идваха от предната част на камиона им. Някой казваше:

— Бъзикаш ме. Кога за последно е виждала сервиз?

Харпър внимателно вдигна един от пожарогасителите и го отместил на една страна. Той издрънча тихичко.

— Недей — прошепна Рене, но Харп не беше настроена за гласуване в момента. Ако видеха котката, войниците щяха да дойдат да проверят задните отделения.

Премести още един пожарогасител. *Дрън.*

— О, обикновено я вадим от гаража само на Четвърти юли. Пръскаме хлапетата с маркуча, направо ги събаряме на земята, а те смятат, че е адски забавно. — Казваше някакъв тип с лаконичен източен акцент. Гласът му й беше бегло познат. — Няма да им е толкова забавно, ако усилим струята на макс. Шестгодишните направо ще полетят към дърветата.

Думите му бяха посрещнати с изблик на дрезгав смях от поне петима-шестима мъже. В този момент Харпър осъзна кой говори. Забавното дрънкало беше Пожарникаря, който имитираше Дон Люистън.

Отвори вратичката и промуши глава навън.

Въздухът беше наситен с миризмата на реката, на сладкия й минерален аромат с лек привкус на разложено. На пътя зад пожарната нямаше никого. Войниците бяха в предната й част. Точно вдясно имаше празна бяла будка с плексигласови прозорци. Радиоуредбата върху бюрото шумеше и пукаше.

— Предницата ти изглежда доста зле. Удрял ли си нещо с нея? — попита единият от войниците.

— О, това беше преди два месеца. Смятах, че съм нацелил шиб'на дупка. Оказа се, че съм премазал приус с няколко факли в него. Упс!

Последва още смях, доста по-силен този път.

Господин Трюфел погледна Харпър, присви очи, прозя се, след което вдигна задния си крак и започна да си лиже косматите топки.

— Не те намирам в списъка — каза един от войниците. Не звучеше неприятелски настроен, но също така не изгаряше от щастие. — Имам списък на всички одобрени камиони, които ще пътуват на север. Не намирам номера ти.

— Може ли да погледна? — попита Пожарникаря.

Чу се мачкане на хартия.

Харпър стъпи на асфалта и се прикри зад задната броня.

Редицата от простреляни коли продължаваше напред по цялото протежение на моста и докъдето стигаше погледът. Харп видя едно комби с повече от десет дупки от куршуми в предното стъкло. На задната седалка имаше бебешко столче.

— Ах, ето — каза Пожарникаря. — Този тук. Ето го моето бебче.

Харпър си помисли, че акцентът му изчезна за миг, и се зачуди дали някой друг беше забелязал.

— „Студебейкър“ от 1963-та? Не съм експерт, но пожарната ти не прилича на нещо, излязло през 1963 година.

— Не, естествено, че не. Не е шейсет и трета. *Трийсет и шеста* е. Объркали са местата на цифрите. Сгрешили са и шиб'ния номер. Вероятно имате стария. Бяха сменени с антикварни номера преди три... да го еба, четири? Преди поне четири шиб'ни години.

Войникът въздъхна.

— Някой ще го отнесе заради това.

— Ахъм. Можеш да се *обзаложиш* — отвърна Пожарникаря. — Ах, да го еба. Ако *някой* загази, може да съм и аз. Как ще ми кречат само? Ако някой иска да ми квичи насреща, може да дойде на север в Мейн и да ме намери. Дай ми химикалката си. Ще напиша правилния номер.

— Ще го направиш ли?

— Ахъм. Дори ще се разпиша.

— Хей, Глен? Искаш ли да дръпна по уредбата? — попита някой друг. Звучеше млад, гласът му трепереше. — Мога да се обадя в градския офис и да изчистя недоразумението за пет минути.

Харпър хвана Господин Трюфел с две ръце. Той измяука тихичко. Тъкмо щеше да се връща в пожарната, но застина и се загледа в празната будка.

Имаше видеокамера, точно под козирката, която беше обърната към нея. Можеше да се види, не беше много на фокус, на синия монитор вътре в малката барака.

Все още зяпаше към себе си, когато един от войниците се появи на екрана, намираще се между нея и будката. Приличаше на момче, беше с късо подстригана, морковена коса и М16 на рамото. Гърбът му беше обърнат към нея. Ако погледнеше назад, щеше да я види в целия ѝ блясък. Ако погледнеше към будката, щеше да я види на монитора. Но той не стори нито едно от двете. Продължи да гледа към предницата на пожарната. Посочи с палец към пункта.

— Познавам всички в „Обществени дейности“ — каза той. — Разполагат със списък на всички одобрени превозни средства и винаги има някой в офиса им — може би Алвин Уипъл или Джейкъб Грейсън. Те могат да ни кажат какво да правим.

Харпър вкара Господин Трюфел в отделението. Вдигна внимателно крак, доколкото ѝ беше възможно, и го последва.

— Чудесна идея! Направи го — провикна се Пожарникаря. — Не, чакай... по дяволите, я се върни тук. Вземи си клипборда, за да издиктуваш правилния номер.

Харпър надникна през вратичката на отделението, която все още беше леко отворена, и видя как червенокосото момче прибяга обратно при Джон. За момент се изгуби от поглед.

Затвори вратичката.

Подаде Господин Трюфел на Рене и отново нареди пожарогасителите, за да се скрият зад тях... ненужна предпазна мярка, при положение че никой не провери задните отделения и само след миг вече се движеха. Легна долу. Някакъв мускул трепереше нервно на левия ѝ крак.

Господин Трюфел мъркаше нежно. Рене прокара ръка по козината на главата му.

— Искаш ли да ти кажа нещо, Харпър? — попита тихо жената.

— Какво?

— Не мисля, че това е моята котка.

Пожарната помръдна, като че ли се върна назад с четиресет-петдесет сантиметра, след което неохотно тръгна напред. Металните жлебове в асфалта отново запяха под гумите. Харпър чу звъntenето на месинговата камбанка. Пожарникаря казваше *адиос* на войниците.

Камионът набра скорост, караше на север.

— Успяхме — каза Рене. Изправи се на лакътя си. — Мисля, че сме в безопасност.

Харпър не отговори нищо. Вдигна лекичко глава и отново я удари в стоманения под, мислеше си за камерата.

— Какво има? — попита я Рене.

Харпър поклати глава.

Камионът продължи да се движи още известно време. Харпър смяташе, че Джон кара с деветдесет-сто километра в час бързо и гладко. Помисли си, че след още някой и друг километър можеше да заспи.

След десетина минути пожарната забави и миг по-късно спря изцяло, чакъл и камъни хрущяха под тежестта на гумите.

Харпър беше на колене, когато Пожарникаря отвори задното отделение.

— Загазили сме, нали? — попита тя.

— Не. — Джон имаше гадния навик да те гледа в очите, когато лъже. — Просто си помислих, че ще искате да седнете при мен отпред.

Вратичката на другото отделение се отвори и Али надникна от там. Търкаше наболата по главата си медна четина.

— Вземи и Ник. Краката му вонят.

— Добре — съгласи се Пожарникаря.

— Не мисля, че трябваше да спираш тук — скастри го Харпър, прекалено близо сме до границата.

Трябва да хвърля дърва на кофата.

Всички слязоха от камиона, за да се разтъпчат. Харпър сложи ръце на кръста и изви гръбнак. Изпълненият с пясъчинки вятър издуха косата ѝ назад.

Намираха се на север от Кейн Недик, в някогашния природен резерват. Всъщност от страната на Кейн Недик все още имаше такъв. Пред очите им се издигаха огромни дъбове с големи зелени листа, които висяха от клоните им. В жълтеникавата трева жужаха пчели.

От другата страна пътя се намираше грозна пустош — изгорели дървета и овъглени скали, потънали в купища пепел. Сякаш някой беше нарисувал сенки на фона на мръсно поле. Една сграда от вълнообразна ламарина скучаеше на трийсетина метра от пътя, стените ѝ се бяха вдлъбнали от пожарите, бяха толкова изкривени, че приличаха на рисунката на къща на петгодишно дете. Тази пустош продължаваше докъдето им стигаше погледът.

— Тук всичко ли е така? — попита Рене, засенчила очите си с длан.

— Щатът Мейн ли? От онова, което чух, не. На север трябва да е много по-зле. — Пожарникаря се обърна назад, за да огледа пътя, по който дойдоха. — Нямам никаква представа в какво състояние са пътищата пред нас. Пожарната бригада, от която се престорихме, че сме част, пътува по I-95 само до Йорк, след което ще поеме по щатската магистрала на север. Ние вече минахме Йорк и се намираме в неизвестната пустош.

Харпър проследи с поглед Пожарникаря, който напусна пътя и навлезе в тревата. Претърси наоколо и събра стари, сухи клони. Ник отиде до дърветата и се обърна с гръб към тях, за да се изпикае.

— Няма да им отнеме много време да се сетят, че не е трябвало да ни пускат — каза Харп.

— Няма да има никакво значение. Когато осъзнаят грешката си, ще гледат да си държат устите затворени. В крайна сметка е много по-лесно да накажат *тях*, а не *нас*. Началниците им няма да има нужда да ги *хващат*. Не, мисля си, че...

— Не мисля, че разбираш. Нещо се случи на моста. Пребахме се. Котката скочи. Уплаших се, че някой може да я види и ще реши да претърсят целия камион. Затова излязох, за да го хвана. На будката имаше камера. Разполагат с видео, което *доказва*, че прекарваш нелегални пътници.

— Ако въобще го гледат отвърна Пожарникаря. Погледна я и добави: — Казах ти, че тази котка е грешка!

— Има ли нещо друго, което обичаш да повтаряш повече от „казах ти“? — Тези думи бяха любими на Джейкъб. Не й харесваше идеята, че Джон може да прилича на бившия ѝ съпруг по какъвто и да било начин. Само като си помислеше за това, и ѝ идеше да го удари, *много силно*.

Пожарникаря се обърна с плячката си от сухи клонки и тръгна през тревата.

— Няма да изпратят никого след нас — каза най-накрая той. Ню Хампшър е изолиран той е полицейски щат. *Не могат* да изпратят никого след нас. Не могат да рискуват. Ако го сторят, онзи може да реши повече да не се върне. Това е проблемът с полицейския щат. Полицаята също са затворници, и го знаят.

През цялото време на своята лекция я гледаше в очите, което я накара да разбере, че сам не вярваше на думите си.

Джон се качи на стъпалото и започна да хвърля клонки в димящата кофа. Все още подхранваше пламъците, когато Ник се върна при тях.

— Защо имаме кофа, пълна е жарава? — попита детето с ръцете си.

Харпър му обясни с пръстите си:

— Сувенир от любимия му огън.

— Луд е като клозетен плъх — каза Ник. — Понякога забравям това.

— Внимавай с езика или ще ти измия мръсните ръце със сапун, млади момко.

— Ха-ха — отвърна детето. — Чатнах. Много забавно. Всички обичат вицовете за глухонеми. Хей, знаеш ли защо бог е направил пръдните миризливи? За да могат и глухонемите да им се наслаждават.

Когато се върнаха отново на I-95, Пожарникаря се наведе през прозореца и дръпна камбанката си.

Колкото по на север пътуваха, толкова повече имаха чувството, че не са на Земята. По пътя се бяха образували дюни от сива прах, понякога бяха толкова високи и големи — острови от сивкава мръсотия, че беше по-разумно да ги заобиколят. Всичко беше в цвят на бетон. От двете страни на пътя имаше овъглени дървета, които сияеха с минерален блясък пол небе, което се превръщаше в бледорозово. Нищо не растеше. Харпър беше чувала, че плевелите и тревата се възстановяват бързо след пожар, но почвата беше заровена под спечена пепел, белезникава глина, която не позволяваше нищо зелено да проникне през нея.

Духаше вятър и върху предното стъкло се сипеше пепел. Пожарникаря пусна чистачките, които оставяха дълги сиви ивици по него.

Вероятно пътуваха вече двацет минути, когато Харпър видя подвижни къщи на билото на изток. Нищо не беше останало от тях. Представляваха черни черупки, със счупени прозорци и пропаднали покриви. Приличаха на алуминиеви кутии за обувки, отворени към небето.

Караха с около трийсет километра в час. Джон заобикаляше и криволичеше покрай големи могили от пепел и паднали дървета. Минаха над някакъв поток. Водата изглеждаше като мръсна киша. В нея имаше най-различни останки: гума, изкривен велосипед и нещо, което приличаше на подуто прасе в дънки, разложената му плът беше нападната от безброй мухи. Тогава Харпър видя, че не е прасе, и се пресегна, за да прикрие очите на Ник.

Влязоха в Бидефорд. Градът приличаше на бомбардиран. Черни комини стърчаха над срутени тухлени стени. Овъглените телефонни стълбове бяха като кръстове, чакащи жертвоприношение. Над всичко това се издигаше Медицинският център на Южен Мейн — обсидианови блокове, от чиято вътрешност все още се виеше пушек. Бидефорд беше империя на руините.

Ник попита със знаци:

— Мислиш ли, че повечето от хората, които са живели тук, са се измъкнали?

— Да — отвърна Харпър. — Повечето са се измъкнали. — Полесно беше да изречеш лъжа с ръцете си, отколкото е устата.

Оставиха Бидефорд зад себе си.

— Смятах, че ще се натъкнем на бегълци — каза Харп. — Или патрули.

— Колкото по̀ на север отиваме, толкова повече ще се увеличават пушекът и другите токсини. Да не споменавам всичката пепел. Въздухът може да се отрови много бързо. Не и за нас обаче. Мисля, че драконовата люспа в дробовете ни ще ни помогне. Нормалните нямат подобен късмет. — Джон се усмихна вяло. Човечеството може да е към своя край, но ние имаме щастието да сме част от онова, което следва.

— Ура — възкликна Харпър, докато гледеше безкрайните акри пустош. — Виж ни щастието. Кротките ще наследят земята^[1]. Не че някой ще иска онова, което е останало от нея.

Пожарникаря пусна радиото и започна да обхожда станциите. Натъкна се само на статичен шум, едва доловими гласове, момчешки хор, който се опитваше да достигне висок тон в ечаща катедрала, и тогава — през тази радиомъгла — чу звука на бумтящ, почти комичен бас и мъжки глас, който се оплакваше, че неговата любима искала да *избяга, избяга*. Сигналят беше слаб и доста лош, но Джон се наведе напред ококорен, след което погледна Харпър.

Тя също го погледна и кимна.

— Чу ли това, което си мисля, че чух? — попита я мъжът.

— Определено звучеше като Инглиш Бийт. Продължавай да караш, господин Рукууд. Бъдещето ни очаква. Ще стигнем там, рано или късно.

— Кой да ти каже, че бъдещето ще звучи също като миналото? — учуди се Пожарникаря.

---

[1] Интерпретация на Матей 5:5: „Блажени кротките, защото те ще наследят земята“. — Б.пр. ↑

Три километра след Бидефорд, Джон пусна педала на газта и камионът започна да забавя.

— Ако трябва да бъда честен — започна той, — изминахме шейсет и пет километра без проблеми, което е много повече, отколкото очаквах.

Напречно на лентите пред тях беше паркиран голям тир. Като всичко останало, което бяха видели през изминалия един час, изглеждаше така, сякаш до него се беше взривила бомба. Кабината представляваше изгоряла до основи обвивка. Ремаркетото му беше обгорено, но през мръсотията Харпър успя да види надпис, който гласеше: „Уолмарт“.

Пад корпоративното лого някой беше изчистил мръсотията и беше написал с печатни букви следното съобщение:

ПОРТЛАНД ГО НЯМА

ПЪТЯТ Е РАЗРУШЕН. НЕ МОЖЕ ДА СЕ ПРЕМИНЕ

ЗДРАВИ? ДОКЛАДВАЙТЕ НА ДИЙК ХОКИНС

В ПРАУТС НЕК.

ЗАРАЗЕНИТЕ ЩЕ БЪДАТ РАЗСТРЕЛЯНИ НА МЯСТО.

БОГ ДА НИ ПРОСТИ, БОГ ДА НИ Е НА ПОМОЩ!

Пожарникаря отвори вратата и стъпи на стъпалото на камиона. Имам въже за теглене. Може да успее да поместя тира. Не е нужно да го дърпам много, за да минем. Може би трябва да подхраня кофата, докато сме спрели.

Ник последва Харпър до задната част на пожарната, за да проверят Али и Рене. Сестра му вече беше излязла и помагаше на Рене да слезе. Жената изглеждаше също толкова пребледняла, колкото и пътят. Стискаше котката си до гърдите.

— Държиш ли се, бабке? — попита Хари.

— Няма да ме чуеш да се оплаквам — отвърна приятелката ѝ.

— Без майтап — намеси се Али. — Кой би чул нещо над воя на тази котка?

— Нашият малък стопаджия явно не харесва да се вози отзад — каза Рене.

— Може да дойде отпред — отвърна Харпър. — Ти също можеш да дойдеш отпред.

Жилмонтон изглеждаше пребита и изтощена, но въпреки това се усмихна.

— В никакъв случай.

— Няма да пътуваш отзад, госпожице Уилоус — каза Али. — Ако минем през някоя голяма дупка, бебето ти направо ще излети. Експресна доставка^[1].

Рене пребледня.

— Приятна гледка.

— Нали? Има ли гладни? — попита Али и бръкна в задното отделение за торбата с храна.

Харпър взе консерва с праскови и пластмасова лъжица и отиде при Джон, за да я сподели с него. Намери го качен на капака на тира, беше засенчил очи с ръка и гледаше магистралата.

— Какво е положението пред нас? — попита го тя.

Пожарникаря седна и се плъзна по задник.

— Не е добро. Големи участъци от магистралата липсват, а едно огромно дърво е паднало напречно на около осемстотин метра пред нас. Всичко продължава да дими.

— Това е лудост. Този огън е... на колко? Осем месеца? Девет?

— Няма да изгасне, докато има какво да гори. Всичката пепел служи като защитно одеяло за жаравата под нея. — Джон си беше съблякъл якето и беше останал по мръсната си риза. Все още беше обяд и жегата нагорещяваше асфалта. Ще караме, докато можем. После ще оставим камиона и ще продължим пеша. — Погледна корема

й за момент. — Няма да те лъжа. Ще е много горещо и вероятно ще вървим с дни.

Харпър си беше забранила да се надява да стигнат до острова на Марта Куин тази нощ опита се да не си представя легло с чисти чаршафи, горещ душ и аромата на сапун — но не успя да го стори. Обезкуражи се, когато чу, че пътуването им ще е по-дълго и по-трудно, отколкото си представяше, отколкото всички си бяха представяли. Въпреки това побърза да изгони разочарованието си. Вяха се измъкнали от Ню Хампшър и бяха на път. За днес това беше достатъчно добре.

— Какво? — попита тя. Смяташ, че съм първата бременна, която трябва да повърви малко ли? Ето. Хапни си праскови. Ще имаш какво да правиш с устата си, освен да изнасяш сърдитите си речи и да правиш мрачни предсказания. Знаеш ли, че си страшно секси, преди да започнеш да говориш? След това се превръщаш в голям задник.

Джон отвори уста за голяма лъжица прасковен компот. Веднага след нея получи дълга целувка, която имаше вкус на златен сироп. Когато се отдръпна от него, той се усмихваше.

Ник, Рене и Али изръкопляскаха. Бяха се наредили зад тях. Харпър им показва среден пръст и го целуна отново.

---

[1] Игра на думи. На английски *delivery* означава „доставка“ и „раждане“. — Б.пр. ↑

Джон и Али вързаха въжето за предния теглич на пожарната и отнесоха другия край до тира. Докато работеха над ремаркетото, Харпър погледна какво има вътре в него. Вътрешността му миришеше на обгорен метал и изгоряла коса, но също така забеляза няколко дървени палета до задната стена. Издърпа един от тях навън, за да види дали може да го начупи и да захрани кофата с него.

Рене ѝ донесе лост и брадва. Харпър подпря палета на обгореното перило и започна да го налага. Навсякъде се разхвърчаха трески.

По-възрастната жена присви очи към заварената зад кабината кофа.

— Имах намерение да попитам...

— Вероятно ще е по-добре да не го правиш.

— Окей.

Харпър отнесе наръч начупени дъски до камиона, качи се на стъпалото и погледна в кофата. Жаравата пулсираше. Започна да хвърля дърветата едно по едно. Всяко от тях се възпламеняваше и беше обгърнато от бял огън. Хвърли още четири-пет парчета и спря, задържа следващото отгоре, чудеше се къде да го сложи.

Деформиран червен пламък във формата на детска ръчичка се пресегна и го хвана. Харпър го пусна и отскочи назад. Краката ѝ веднага омекнаха. Рене я хвана за лакътя, за да я подкрепи.

— Бях чувала за огнени езици — каза нежно приятелката ѝ, — но не и за ръце.

Харпър поклати глава, беше онемяла.

Пожарникаря затвори вратата си и даде пожарната на заден ход. Въжето се изпъна. Гумите се завъртяха, запушиха, намериха сцепление и завлачиха тира настрани с метален писък.

Когато големият камион беше махнат от пътя, Харпър успя да види пътя пред тях за първи път. На по-малко от шест метра от ремаркетото на тира, в едното платно се беше отворил кратер с големината на кола. След това следваше друг кратер, но в другото

платно. Осемстотин метра по-нататък видя огромно дърво на магистралата, огромна лиственица, която някак си беше кристализирала от огъня. Изглеждаше като направена от карамел. Магистралата беше дълга и права, но от топлината асфалтът се беше набръчкал.

— Ще трябва да я караме по-леко от тук насетне — каза Пожарникаря.

Но грешеше.

Джон умело избягваше огромните дупки на пътя, стигна до огромната лиственица и отново спря. Харпър и останалите дори не пътуваха с него в камиона, а го следваха пеша. Небето беше помръкнало, сякаш щеше да вали, само дето нямаше, просто цветът на облаците не беше нормален. Те бяха розово-оранжеви, като докоснати от залеза, макар че беше обяд. Във въздуха се усещаше някаква статика, която обикновено предхождаше гръмотевичните бури. Налягането гъделичкаше неприятно тъпанчетата на Харпър.

Джон върза падналото дърво с въжето и включи камиона на заден ход. Последва оглушително трещене. Мъжът изруга артистично.

— Чу ли го какво каза? *Никоя* жена не може да направи това в действителност — констатира Рене. — Анатомично невъзможно е.

Пожарникаря слезе от камиона. Въжето беше откъснало един триметров клон от дървото.

— Трябва да го омотаеш около ствола — каза Али. — Или ще се начупи на парчета.

Ник, Рене и Харпър бяха седнали на задната броня на пожарната, докато Али и Джон увиваха въжето около центъра на дървото.

— Да поиграем на една игра — предложи Жилмонтон. — Двайсет въпроса. Кой иска да е пръв?

Хари преведе и Ник й отвърна с езика на глухонемите.

— Искан да знае дали е животно, зеленчук или минерал.

— Минерал. Горедолу. О, боже. Започваме зле.

Продължиха да играят, Харпър им служеше за посредник.

— Жълто ли е? — попита жената вместо Ник.

— Да, но също така е малко оранжево.

— Сега иска да знае дали е по-голямо от кола.

— Да. Много по-голямо.

Ник говореше бързо с ръцете си.

— Казва, че е камион — преведе Харпър.

— Не! — отвърна, развеселена, Рене.

Ник скочи на крака, а ръцете му полетяха в енергични жестове.

— Казва, че е голям оранжев камион.

— *Не!* — отвърна отново Жилмонтон, този път беше намръщена.

— Кажи му *не*. Само си хаби въпросите.

Но в този момент Харпър също скочи на крака и се загледа към магистралата.

— Трябва да тръгваме — каза тя.

Ник вече беше побягнал към предната част на пожарната. Харп хукна след него, през цялото време викаше, гласът ѝ се извиси от кръсък до нещо, наподобяващо писък.

— Джон! Трябва да тръгваме! Трябва да тръгваме. *ВЕДНАГА!*

Пожарникаря беше наполовина в кабината, ръката му беше на волана, а кракът му на стъпалото. Надвеси се навън, за да даде инструкции на Али, която връзваше лиственицата и наместваше въжето. Когато чу Харпър да крещи, се огледа наоколо, след което присви очи и погледна по пътя зад нея.

На около километър и половина от тях се задаваше голям оранжев камион. Харпър можеше да чуе усилващия се рев на двигателя на фрейтлайнъра.

— Али, махни се от дървото! — провикна се Джон.

Момичето сложи ръка на ухото си и поклати глава. *Не те чувам.* Харпър също едва го чуваше заради грохота на пожарната.

Скочи върху стъпалото до Пожарникаря и започна да бие месинговата камбанка, колкото се може по-силно и по-звучно. Али прочете изражението на Харп, остави дървото и хукна да бяга към тях.

— В камиона, в камиона! — развика се Джон. — Бързо! Веднага! Трябва да дам назад.

Али сграбчи Ник през бедрата, вдигна го от земята и забърза към задната част на пожарната.

Пожарникаря им даде около десетина секунди, за да се качат, включи на заден ход и настъпи газта. Дървото държеше камиона на едно място и не му позволяваше да помръдне. Гумите се завъртяха. Харпър стоеше на стъпалото, стискаше отворената врата с една ръка, а тази на Джон с другата.

Фрейтлайнърът на Джейкъб беше на по-малко от километър и половина от тях, слънцето се отразяваше зловещо върху напуканото му предно стъкло. Харп чуваше воя на двигателя му, докато ускоряваше.

Джон настъпи още газта и дървото подскочи, завъртя се и започна да се плъзга върху пепелта. Клони пукаха, чупеха се и обсипваха целия път.

На около осемстотин метра от тях греблото на Джейкъб се вряза в задната част на камиона на „Уолмарт“, разкъса ремаркетото и го отмести от пътя си с метален трясък.

Дървото попадна в цепнатина в пътя и отказа да се помръдне повече. Джон изруга. Включи на първа, измина три метра напред, след което отново даде на задна. Настъпи газта и гумите изпищяха. Харпър се държеше здраво и стискаше зъби, сърцето ѝ препускаше в гърдите, приготвяше се за здраво раздрусване. Лиственицата подскочи във въздуха и отново се стовари на земята, навсякъде хвърчаха клони. За щастие, се беше отместила достатъчно, за да минат.

— Ще ни откача — каза Харпър. Скочи и прибяга пред камиона.

— Побързай, Уилоус — провикна се Пожарникаря. Фрейтлайнърът приближаваше с пронизителен рев. — Идвай, идвай.

Харпър откачи въжето от предния теглич и се насочи към пътническото място.

— Давай! — изкрещя тя, хвана се за вратата и стъпи на стъпалото.

Пожарната тръгна трмаво напред. Гумите мачкаха отчупените клони. Докато Харпър се опитваше да се качи в кабината, вече се движеха с трийсет километра в час. Заобиколиха лиственицата. Камионът им набираше скорост бавно, но сигурно на правия път, който водеше към малко възвишение.

Греблото на фрейтлайнъра зад тях удари дървото. Разхвърчаха се клони в облак от сива прах и черни парчета. Оранжевият гигант изпищя. Харпър имаше чувството, че чува истинския глас на Джейкъб за първи път.

Едното ѝ коляно беше на пътническото място, когато камионът на бившия ѝ съпруг се вряза в задницата на пожарната. Ударът я събори. Краката ѝ увиснаха над пътя през отворената врата. Прекара едната си ръка през отворения прозорец на вратата и се хвана за нея. Другата ѝ стисна здраво седалката.

— Харп! — провикна се Пожарникаря. — О, боже, Харп, влизай, влизай!

— Давай по-бързо — нареди му тя. — Да не си посмял да забавиш, Рукууд.

Зарита с крака, но не можеше да се набере към седалката. Прекалено голяма част от тялото ѝ се намираше навън и центърът на гравитацията ѝ беше прекалено ниско, цялата ѝ маса и тегло бяха увиснали над пътя.

Обърна глава, за да види къде е фрейтлайнърът, и в същия момент Джейкъб ги удари отново. Тя го *видя* зад волана: видя изгладнялото му, брадясало, белязано лице. Не се усмихваше и не изглеждаше ядосан. Главата му се люлееше на раменете му, сякаш беше взел силно обезболяващо.

— За бога, ще се качиш ли най-накрая — провикна се Пожарникаря. Едната му ръка беше на волана, но не и погледът му. Беше се протегнал към нея, за да ѝ помогне с увитата си в тиксо китка.

Харпър се протегна да го хване, но стигна само до пръстите му. Джон се опита да я изтегли, като се бореше с течението, което искаше да я засмуче. Краката ѝ ритаха във въздуха, докато накрая не се добра с коляно до кабината и не влезе в нея.

Пожарната криволичеше, докато той я издърпа вътре. Удариха една хонда сивик, паркирана от лявата страна на магистралата. Задницата на леката кола хвъркна във въздуха, сякаш под задните гуми беше избухнала мина. Джон настъпи газта и я остави зад тях.

Хондата се стовари отново на асфалта. Греблото я удари миг покъсно и я изхвърли с писък настрани, със звук, който наподобяваше човешка ярост, примесена с щипка имплодиращо стъкло.

Харпър се намести на седалката, вратата ѝ все още беше отворена и се мятеше напред-назад. Хвана кожената каишка, която висеше над нея, промуши глава и погледна назад.

— Какво, да го еба... — провикна се Пожарникаря.

Жената беше изпълнена от песен, от песен на ярост и тъга, която нямаше текст и мелодия. Ръката ѝ пламна като натопен в бензин парцал, запален от клечка кибрит. Надигна се син пламък и тя го хвърли, хвърли огнена топка. Тя се вряза в предното стъкло на фрейтлайнъра, разпръсна се по него като течен пламък... и изгасна.

Харпър хвърляше огън отново и отново. Една от топките отнесе огледалото на пътническото място. Друга се вряза в греблото и за момент го превърна в хранилка, изпълнена с пукащи бели пламъци.

Четвъртия път, в който стреля, пламъкът се заби като кука в лявата гума. Тя се превърна в огнен пръстен.

— Можеш ли да го заслепиш? — попита Пожарникаря.

— Какво?

— Да го заслепиш. Просто го заслепи за десетина секунди. *Сега*, ако обичаш. И за бога, сложи си колана.

Жилите на врата на Джон бяха изпъкнали. Устните му бяха изкривени в зловеща гримаса. Изкачваха висок склон, който водеше до някакъв надлез. Предницата на пожарната отнесе оранжев знак във формата на диамант — някакво предупреждение. Харпър нямаше време да прочете написаното.

Не си закопча колана. Нямаше как да го стори и да продължи да се подава навън и да хвърля огнени топки по Джейкъб. Отново надникна в горещия следобед и погледна към фрейтлайнъра. Джейкъб я гледаше през напукания си преден прозорец, пукнатините бяха направени от един-единствен куршум, ударил малко по-вдясно от мястото, на което стоеше той. Харпър си помисли, че Джейми Клоуз беше много близо да го простреля в дроба през онази нощ на камбанарията.

Пое си дълбоко въздух и хвърли топка огън. Уцели предното стъкло, където беше дупката от куршум. Пламъкът се пръсна настрани по пукнатините и създаде огнена мрежа. Малко огън мина и през дупката. Джейкъб потръпна и извърна глава настрани. На Харпър ѝ се стори, че за момент затвори очи.

Обърна се, за да погледне пътя пред тях, и видя, че надлеза го няма. Край на моста — точно това предупреждаваше онзи оранжев знак. Надлезът беше срутен в средата, където се беше образувала около деветметрова пропаст. От начупения бетон стърчеше арматура. В последния момент осъзна, че все още не си беше сложила колана.

Джон скочи на спирачките и завъртя волана настрани, отклони се рязко и внезапно от пропастта.

Но това беше прекалено много, прекалено трудно. Пожарната се плъзна на една страна и гумите ѝ запищяха своята пронизителна песен. Отдолу се разнесе син дим. Харпър усещаше как камионът им има желание да се преобърне. Джон беше легнал върху волана с цялото си тяло. Пожарната трепереше като пневматичен чук. *Ще си изгубя бебето*, помисли си тя.

Фрейтлайнърът удари задницата им, докато преминаваше покрай тях. Пожарната се завъртя като летяща врата. За момент отново се бяха обърнали към пътя, от който дойдоха, и се плъзгаха назад. Центробежната сила запрати Харпър във вратата. Ако не я беше затворила миг по-рано, щеше да бъде изхвърлена през нея. Воланът се въртеше толкова бързо в ръцете на Пожарникаря, че той го пусна и изрева от болка.

Бяха обърнати по посока на Ню Хампшър и продължаваха да се пързаят по асфалта, затова Харпър не видя кога фрейтлайнърът профуча покрай тях и падна в пропастта от девет метра. Удари се в пътя долу и като че ли разтресе целия свят. Имаха чувството, че под тях е избухнала бомба.

Харпър още се чувстваше така, сякаш продължаваха да се въртят, дори след като пожарната спря напълно. Погледна Джон. Той също я гледаше с широко отворени, изумени очи. Раздвижи устните си. Сметна, че изрича името ѝ, но не беше сигурна, не можеше да го чуе над жуженето в ушите си. Ник беше прав. Четенето по устни не беше лесно.

Пожарникаря направи жест с ръцете си. Слизай. Самият той се бореше с колана си.

Харпър кимна, мина през отворената врата и с трепереци крака стъпи на стъпалото, а после и на пътя. Пусна вратата, погледна към срутената част на надлеза и като че ли остана без дъх.

Задната половина на пожарната висеше над пропастта. Накланяше се. Докато го гледаше, камионът се разлюля, предните му гуми се вдигнаха във въздуха.

Харпър имаше време само да си поеме въздух. Щеше да изкрещи името на Джон, но пожарната се килна назад към пропастта и го отнесе със себе си.

Харпър прибяга до ръба на липсващия надлез и погледна надолу покрай изкривената арматура и натрошения бетон. Пожарната беше паднала назад и се беше завъртяла на дясната си страна. Нямаше никаква видимост от тук не можеше да види нито кабината, нито Джон. Фрейтлайнърът беше обърнат по таван. Нещо гореше там, усещаше вонята на изгорена гума.

Само шокът я държеше на крака — силната гъделичкаща емоция, която можеше да почувства в нервните си окончания и по върховете на пръстите си. *Всички са мъртви*, помисли си тя. *Всички са мъртви, всички са мъртви, Джон, Ник, Али, Рене, Джон, Ник, Али, Рене, Джон, Ник, Али, Рене.*

Гърлото я болеше. Осъзна, че пици, пицеше от почти минута и си наложи да млъкне. Трябваше да слезе там долу. Да слезе долу и да види какво може да направи.

Обърна се... и едва не събори Али. Лицето ѝ беше плувнало в пот, задъхваше се от бягането.

— Откъде се появи? — попита я Харпър. — Как се измъкна?

Погледна с празен поглед зад нея. Видя Ник, който беше хванал Рене за ръката и се тътреше към тях.

— Не успяхме да се качим — отвърна Али. — Не ни се удаде възможност. Рене ни избута към една канавка, когато стигнахме до задницата на пожарната. Двамата с Джон тръгнахте без нас. Къде е той? Къде...

Докато задаваше въпросите си, Али мина покрай Харпър, за да погледне през пропастта. Жената я хвана за ръката и я дръпна назад, преди да стигне до ръба.

— Не гледай. Не искам Ник да вижда онова долу, не искам и ти да го виждаш. Стойте тук и не идвайте, освен ако не ви извикам.

Харпър искаше да побегне, но дните ѝ на бягане бяха свършили преди няколко седмици. Хукна в някакво подобие на комичен тръс, като придържаше корема си е ръце. Качи се на мантинелата и се

плъзна на дебелия си бремениен задник, като се хващаше за храстите, за да забави спускането си.

Пътят долу представляваше разделена на две магистрала, която водеше на изток и на запад. Пожарната беше паднала върху източните ленти. Езеро от огън цвъртеше и бликаше върху асфалта и Харпър си помисли: *Бензин, има изтичане на бензин, които ще експлодира.* Прескочи пламъците и отиде до кабината на камиона.

Можеше да вижда през предното стъкло. То беше смазано и хлътнало навътре от рамката. Джон висеше на една страна, все още закопчан с предпазния колан, главата му беше облежната върху дясното му рамо, а от челото и носа му капеше кръв. Въпреки това не беше мъртъв. Виждаше повдигането и спадането на гърдите му.

Онова, което не виждаше, беше начин да се добере до него. Прекалено бременина беше, за да се покатери от шофьорската страна, която понастоящем беше обърната към небето. Не можеше да счупи останалото от предното стъкло без някакъв инструмент, а и се страхуваше да не нарани Джон с парчетата стъкло.

Стълба, помисли си Харпър. Не голямата стълба, монтирана на покрива, а една от по-малките, които можеше да намери в задните отделения.

Прескочи отново дългата лента от пламъци (Какво всъщност гореше? Не миришеше на бензин) и се насочи към задницата на пожарната. Отделенията и бяха отворени, затова пристъпваше внимателно през плетеницата от брадви и лостове. Бързаше и едва не стъпи върху котката, тя измяука и я стресна.

Спря се и направи крачка назад. Господин Трюфел я изгледа, нефритените му очи бяха шокирани, козината му настръхнала. Явно Рене не беше успяла да го свали от камиона.

— Ах, ти — рече Харпър, наведе се и се пресегна към него. Боже, как си оцелял? Чудя се колко ли от деветте си живота използва току-що.

— Всичките — отвърна Джейкъб, от дима полетя една лопата и удари котката, както чук за крокет удряше топка.

Господин Трюфел полетя във въздуха мъртъв и със счупен врат и се стовари върху храстите. Харпър изпищя и тръгна назад, но падна по задник. Джейкъб вдигна лопатата над главата си, държеше я с две

ръце. Харп започна да се тласка назад с пети и острата част на инструмента падна върху мекия асфалт между краката ѝ.

Опитваше се да се отдалечи от него, движеше се по задник върху натрошени стъкла и остри камъни. Джейкъб размърда напред-назад дръжката на лопатата, за да може да я освободи от асфалта и да я погне отново. Харпър го огледа добре. Дясната му ръка беше почерняла и обгорена и приличаше на препечена пилешка кожичка. Плътта се беше напукала и под нея се виждаше розово месо, изпълнено с гной. Дясната страна на лицето му също беше обгорена и косата от тази страна все още димеше. Един стар черен белег от изгаряне във формата на човешка ръка красеше отпуснатата плът на врата му.

Джейкъб тръгна бавно напред, не беше останало нищо от танцувалната му грация. Когато заговори, гласът му беше плътен и завален. Устните му бяха изгорени в единия край.

— Бях прав, когато казах, че ме разболяваш, сладурче — каза той. — Вярно, не ме зарази с драконова люспа, но ме разболя с нещо друго. С нещо много по-лошо. Да живея около теб, беше, като да имам субфебрилитет^[1]. Жена като теб е истинска инфекция. Живееше от мен като някаква бактерия. Нямах представа колко много искам да се оправя. Да се излекувам от теб.

Джейкъб замахна отново, но Харпър успя да се избута назад. Острието на лопатата проряза мъглата и разбуни пушека.

— Някога смятах, че ти ще си моята муза — каза той и се засмя, странен, неприятен звук. — Мислех си, че ще ме вдъхновяваш! Е, накрая наистина го стори. Накрая ме накара да осъзная истинското си призвание: да гася пожари. Аз съм един много добър малък пожарникар, гася пожари още преди дори да са започнали. Чаткаш ли? В определен смисъл ти беше моята муза!

Харпър не беше никаква муза, както Джейкъб не беше никакъв писател, но тя не съжаляваше, не и за това. Бившият ѝ съпруг виждаше в нея само жена, която да вини или да го вдъхновява, но и в двата случая за него тя беше просто гориво. И в двата случая тя за него беше нещо, което да изгори.

— Гаджето ти още ли е живо? — попита Джейкъб и кимна към пожарната кола. Искам да е жив. Искам да ти отрежа главата и да я положа в скута му, преди да го убия. Искам да погледне лицето ти за

последно и да изрече името ти. Искам да знае, че не може да задържи онова, което ми е отнел.

Харпър започна да пее без думи в ума си. Лявата ѝ ръка изцвъртя, запуши, светна и започна да трепти от пламъка. Вдигна я, но Джейкб я размаза с лопатата си и огънят изгасна. Изпищя от болка.

— Научил те е да правиш номера, а? — разкрещя се бившият ѝ съпруг. — Освен как да му смучеш кура? Жалко, че не те е научил, че не бива да си играеш с огъня. Жена на твоята възраст трябва да е наясно как приключва това, сладурче. Малките момиченца, които си траят с огъня, се изгарят накрая. Изгарят целите.

Харпър беше спряла да го слуша. Гледаше покрай него. Усети прилив на кръв в сърцето си и изпитваше затруднения с дишането си.

— *Гледай ме, като ти говоря* — заповяда Джейкб. Навря върха на лопатата под брадичката ѝ и го използва, за да ѝ повдигне главата. Погледите им се срещнаха. — На теб *говоря*, сладурче. Чу ли какво ти казвам? Въобще слушаш ли ме? Малките момиченца не трябва да си играят с огъня. Иначе ще се наранят.

— Да — прошепна Харпър. — Прав си. Съжалявам, Джейкб.

Мъжът присви учудено очи и се опита да погледне зад себе си.

Жената от пламъци вече беше прекосила половината разстояние между него и камиона. Тя беше висока колкото Джейкб, а косата ѝ се вееше с метри зад нея, беше жълтеникавочервена. В известен смисъл беше гола, макар че променливата ѝ форма създаваше впечатление, че е облечена в пурпурна коприна. Само очите ѝ горяха в синьо като пламъка на горелка. Оставяше следи след себе си — следи от червен пламък.

— Мамо? — провикна се Али, намираше се на десетина метра зад нея. Тя също беше слязла долу и държеше Ник за ръката. Гласът ѝ беше тих и объркан.

Огнената жена хвърли пламък във формата на брадвичка. Тя не беше там, докато не дръпна ръката си назад. Уцели Джейкб и той изпищя, огънят се разли върху лицето му и стигна до косата. Жената отново дръпна назад ръка и нова брадвичка се материализира в нея, появи се от нищото. Хвърли я и продължи да върви към мъжа. Тя се заби в гърдите му и мръсният, омазан парцал, който някога представляваше бялата му тениска, се подпали. Джейкб се заклатушка към нападателката си, но не можеше да вижда през черния

пушек, който обвиваше главата му. Жената отстъпи настрани като бикоборец. Мъжът се спъна и падна на коляното си.

Огнената приклепна до него и го обгърна в пламенната си прегръдка.

---

[1] Субфебрилитет повишение на телесната температура над нормалната за човека, между 37,2 и 38 градуса. — Б.пр. ↑

Али приклепна отстриани на пътя, Ник се намираще в прегръдките ѝ. Тя притисна лицето му до гърдите си и зарови собствената си глава в рамото му. Двамата се притиснаха един в друг като двете половини на орех.

Пламъкът, който някога беше жена, се изправи от черния и димящ труп на Джейкъб Грейсън и тръгна към децата. Краката на това огнено привидение оставяха мехуроподобни следи върху топящия се под тях асфалт.

Жената от пламъци стигна на три метра от Ник и Али, снижи се, седна с невероятна грация и кръстоса краката си под огненото си тяло. Али вдигна глава и я погледна, след което стисна рамото на брат си, за да го уведоми, че няма проблем да стори същото.

Златистата коса на огнената се сипеше и пукаше. Пътят под нея се топеше, превръщаше се в локва катран.

Ник заговори с ръцете си, попита:

— Мамо?

Привидението кимна и отвърна:

— Някога бях. — Жестовете ѝ бяха изплетени от огнени езици.

— По-голямата част от онова, което бях, изгоря.

— Липсваш ми — каза той и Али продължи мисълта му с пръстите си:

— И на мен. Толкова много.

Сара кимна отново. Върхът на главата ѝ представляваше голяма огнена чаша. Каквото и да изгаряше, за да бъде с тях — въздухът и милиони песъчинки люспа вече го изчерпваше бързо. Задуха вятър и тя се набръчка като отражение в бурни води.

— Всичко стана по моя вина — каза ѝ Ник с ръцете си.

— Не можеш да виниш клечката кибрит, че е започнала пожар — отвърна пламенната Сара. — Виниш човека, който я е запалил. Ти беше просто клечка.

— Все още щеше да си с нас, ако не те бях научил да хвърляш огън.

Жената отвърна с ръцете си:

— Все още съм с вас. — Продължи с жестове: — Винаги ще съм до вас. Любовта никога не изгаря. Тя продължава вечно.

Децата се разплакаха. Вероятно и майка им. От лицето ѝ закапаха пламъци, които оплискаха пътя.

Али и Ник отново раздвижиха ръцете си, Сара кимна и им отговори, но Харпър се извърна и не проследи разговора им до края. Онова, което имаха да си казват, беше лично.

Хари стана на крака и се огледа. От овъгления и повехнал труп на Джейкъб се издигаше мръсен черен дим. Отиде до задните отделения на премазаната пожарна и започна да рови покрай мръсните маркучи. Намери едно противопожарно одеяло и го хвърли върху главата и раменете на бившия си съпруг, след което се отдръпна и се опита да изгони дима от лицето си. Миришеше на боклукчийски огън.

Удари се в някой, който стоеше зад нея. Рене я хвана за рамото. Тя също беше слязла долу, за да се присъедини към тях.

— Виждала ли си котарака? — попита жената с измъчен и притеснен глас.

— Той... не успя, Рене — отвърна Харпър. — Той... загина в инцидент. Съжалявам.

— О — отвърна жената и премига. — Къде е...

— Джон... е жив... но ранен. Нуждая се от помощ, за да го извадя от камиона.

— Да. Разбира се. — Рене погледна Али, Ник и огнената жена. — Това... какво е това?

— Дойде с Джон — обясни Харпър.

— Тя... — започна Рене, преглътна, облиза устни и опита отново: — Тя е... — Гласът ѝ отново заседна в гърлото.

— Стар пламък^[1] — отвърна Харпър.

---

[1] Игра на думи. На английски изразът *old flame* означава и „стара любов“. — Б.пр. ↑

Рене заби лоста в единия ъгъл на предното стъкло и го натисна. То падна на пътя — приличаше на одеяло с хиляди пукнатини по него, което по неведоми пътища все още беше цяло. Харпър и Рене влязоха в кабината и застанаха под Джон, който висеше над тях, завързан с предпазния колан. Една капка кръв капна в дясното око на Харп и за момент светът ѝ почервеня.

Двете жени дадоха всичко от себе си, за да го свалят на земята, без да го наранят, но когато десният му крак се удари в асфалта, очите му се отвориха и той изплака от болка. Издърпаха го от камиона. Рене отиде да вземе нещо, което да сложат под главата му и се върна с „Портативната майка“, която послужи чудесно за възглавница.

— Ох — изстена Пожарникаря. — Ох, кракът ми. Зле ли е, а? Не мога да го видя.

Харпър опипа бедрото му и усети счупването в бедрената кост през дебелия материя на пожарникарския му панталон. Не мислеше, че е пробила кожата, и определено не беше засегнала някоя важна артерия. Ако беше така, Джон нямаше да я пита как е кракът му. Щеше да е в безсъзнание от кръвозагуба или мъртъв.

— Мога да се справя. Ще се наложи да наместя костта и да шинирам крака ти. Без обезболяващи обаче ще те боли доста. — Опипа гърдите му. Той изохка, затвори очи и притисна глава в чантата под нея. — Повече се тревожа за ребрата ти. Отново са счупени. Трябва да потърся наоколо, да видя с какво разполагам, за да ти наместя крака. — Усети горещина зад гърба си и осъзна кой стои зад нея. — Има някой, който ще ти прави компания, докато претърсвам.

Целуна го по бузата, стана и се отмести настрани.

Сара застана над него в целия си огнен блясък. Свлече се на коляно и го погледна в лицето. Харпър си помисли, че се усмихва. Трудно ѝ беше да прецени. Лицето ѝ приличаше на парцали от огън. Когато се появи за първи път, жената приличаше на покров от бели пламъци и излъчваше ослепителна горещина. Сега доминиращият ѝ

нюанс беше притъпено червено и се беше смалила до детски размери, до тези на Ник.

— Ох. *Сара*. Ох, я се виж — каза Джон. — Почакай малко. Ще съберем дърва. Ще те спасим. — Вдигна ръце, за да изрече всичко това с жестове.

Сара поклати глава. Харпър вече беше сигурна, че се усмихва. Огнената жена вдигна брадичка, докато вятърът нежно подухваше последните остатъци от косата ѝ, и се вторачи право в нея... беше се втренчила в нея, както Харп често се втренчваше в танцуващи пламъци. Стори ѝ се, че Сара ѝ намигна.

Всичко се случи прекалено бързо. Огненото момиче се срина и след нея остана само пепел. Хиляди зелени искри се разлетяха във въздуха. Харпър вдигна ръка, за да предпази очите си, и цялата беше нажилена — нежно нажилена — от стоварилите се отгоре ѝ пращинки, които галеха голите ѝ ръце, челото, врата и бузите. Тя потръпна, но всичко свърши за миг. Избърса бузите си и дланите ѝ се изцапаха с пепел. Стри я между палеца и показалеца си, а вятърът я отнесе. Сети се за онова, което казваха на погребенията, че прах отива при праха, което по някакъв начин беше свързано с вярата във възкресението.

В очите на Джон се четеше страх, лицето му беше покрито с пот и сажди. Панталонът му беше свален. Дясното му бедро беше черно и подуто, два пъти по-голямо от лявото. Дланите на Рене бяха под счупването, а Харпър хвана мястото над него.

— Готов ли си? — попита го тя.

Джон кимна изплашен.

— Хайде да свършваме с тази средновековна медицинска процедура.

Али стоеше на десетина метра от тях, но когато Пожарникаря започна да пици, се обърна с гръб и си запуши ушите. Костта издаде стържещ звук, когато двете ѝ счупени части се наместиха — този звук напомни на Харпър за стъргане на тебешир върху черна дъска.

Али беше тази, която измисли как да направят травуа^[1], като увият одеяла през сегмент от пожарната стълба. Привързаха го с въжета през пищялите, хълбока и челото. Това бяха единствените места, на които нямаше да пресекат счупена кост.

Дотогава Пожарникаря беше изпаднал в безсъзнание, беше неспокоен, пръхтеше и се опитваше да поклати глава. Изглеждаше много стар, помисли си Харпър, бузите и слепоочията му бяха хлътнали, а челото му беше сбръчкано. Също така имаше глупаво и объркано изражение, от което я заболяваше сърцето.

Рене изчезна за миг, но когато се върна, носеше пътна карта на Нова Англия, която беше намерила в жабката на камиона на Джейкъб. Харпър стоя известно време с нея на коленете си и накрая им каза, че имат триста километра до Мъчайъс.

— Ако изминаваме по трийсет километра на ден — каза тя, — ще можем да бъдем там за десетина дни.

Зачака някой да я попита дали не се шегува.

Вместо да стори това, Али се наведе, хвана краищата на импровизираната травуа и се изправи. Главата на Джон се издигна до нивото на кръста ѝ. Лицето на момичето представляваше сурова, стоическа маска.

— По-добре да тръгваме в такъв случай — каза то. — Ако потеглим сега, можем да изминем десет-петнайсет километра, преди да мръкне. Не виждам защо да губим деня. А вие?

Огледа ги, сякаш очакваше някой да възрази. Никой не го стори.

— Десет дена на крака — замисли се Рене и погледна големия корем на Харпър. — Кога е терминът?

Харпър я дари с лека усмивка.

— Има много време.

Всъщност беше изгубила точната бройка, но определено не ѝ оставаха повече от две седмици.

Рене взе чантата с хранителни продукти от разбитата пожарна, а Харпър — „Портативната майка“ от пътя. Тъкмо се качваха по

нагорницето към I-95, когато забеляза, че Ник носи пожарна брадва. Практично дете.

Там, където пътят не беше разбит, беше покрит с пепел. Нямаше нищо за гледане до самия хоризонт, освен хълмовете в цвят на сгурия и овъглените върхове на боровете.

— Няколко часа преди здрачаване стигнаха до място, където магистралата се беше срутила и под нея течеше река. От пепелта водата се беше превърнала в киша с цвят на магнезий. Едно мъркюри от '79 беше затънало до фаровете, приличаше на огромен крокодил робот, който патрулира в този токсичен канал.

Али остави носилката в края на пътя.

— Ще тръгна нагоре по течението, за да видя дали можем да прекосим някъде.

— Не ми харесва идеята да се скиташ сама — каза Харпър. — Не знаем кой може да се навърта наоколо. Не мога да изгубя още някого, когото обичам, Али.

Момичето остана като втрещено при тези думи. Беше едновременно шокирано, доволно и засрамено, черти, които я караха да изглежда доста по-малка, отколкото беше в действителност: на дванайсет, а не на седемнайсет.

— Ще се върна — каза Али. — Обещавам. Освен това... — изтръгна брадвата от ръцете на Ник — ... майка ми не е единствената, която знае как да хвърля една от тези.

Момичето слезе по стръмния склон, като размахваше импровизираното си оръжие, за да разчиства пътя си от високата до раменете трева.

Върна се точно когато се беше здрачило, а небето беше станало жълто. Харпър я попита дали е намерила нещо, но Али само поклати глава, без да изрече и дума.

Лагеруваха край бреговете на реката, под срутилия се мост. През нощта Пожарникаря започна да бълнува.

— *Чим чимъни, чим чимъни, чим чим, чуваш ли, намери ми малко вода, че вътрешността ми изгоря! Чим чимъни, чим чимъни, чим чим, ела! Ако се подпаля, ще се изпикаеш ли на моята глава?*

— *Шшш* — каза му Харпър, беше го прегърнала с една ръка през кръста и се притискаше към него, за да го топли. Денят беше мрачен и горещ, но след като мръкна, стана толкова студено, че съвсем спокойно

можеха да бъдат на някой планински връх. Лицето на мъжа беше покрито с ледена пот, но той продължаваше да дърпа яката на ризата си, сякаш се намираше във фурна. *Шшиш*. Опитай се да поспиш.

Клепачите му потръпнаха и Джон я погледна с дивашки, отнесен поглед.

— Джейкъб още ли ни преследва?

— Не. Него вече го няма.

— Стори ми се, че чух камиона му. Стори ми се, че го чух да приближава.

— Не, любов моя.

Джон я потупа по ръката и кимна успокоен, след което отново заспа за известно време.

---

[1] Травуа — рамка за превозване на товари, използвана от американските индианци. Основната конструкция представлява платно или мрежа, опънато между два дълги пръта, привързани във формата на удължен равнобедрен триъгълник. — Б.пр. ↑

През по-голямата част от следващата сутрин пътуваха на обратно по същия път, от който бяха дошли, докато не стигнаха до рампа, която ги отведе до руините на някогашната „Пица Хът“. Пожарникаря спа почти през цялото време. Когато се събуди, очите му бяха объркани и питащи.

Нямаше много за казване — в началото — и понякога беше необходимо да му зададат един въпрос няколко пъти, за да ги чуе. Отговорите му обаче бяха разумни и смислени. Да, би желал малко вода. Да, кракът го болял, но нямало проблем, справял се. Гърдите не го болели толкова много, но ги чувствал *тежки*, чувствал ги *стегнати*. Накара Али на няколко пъти да разхлабва въжетата около гърдите му. Първия път момичето му отговори, че *няма* такива на това място, но на третия път му каза, да, разбира се, няма проблем, а той й благодари и я остави на мира.

Само веднъж направи нещо обезпокоително. Размърда ръцете си, за да говори с Ник. Отговорът на детето не беше труден за разгадаване: поклати глава за *не*. След това настигна Харпър и тръгна да върви до нея, където щеше да избегне контакта с мъжа.

— Какво ти каза? — попита го тя.

— Че е сигурен, че камионът е по петите ни. С голямото гребло. Отвърнах му, че не е, но той ми каза, че може да го чуе. Каза ми, че все още ни преследва и ако се доближи още малко, ще трябва да го зарежем.

— Той е болен. Не се тревожи. Объркан е.

— Знам — отвърна Ник. — Ставаш доста добра с езика на знаците.

Харпър имаше намерение да отговори: „Може би ще науча сина си на него“, но тогава се сети, че ако всичко протечеше по план, вероятно никога нямаше да опознае детето си. Щеше да го даде на някой здрав. Прибра ръце в джобовете на суитшърта си и ги остави там, беше приключила с говоренето за момента.

Спряха за обяд до една невероятна редица от брези, разположена в средата между две платна на магистралата. Хълмовете от двете страни на пътя бяха осеяни с овъглени дървета, но в средата между платната имаше място, което не беше докоснато от огъня — зелена зона, изпълнена е папрати и прохлада.

Пиха бутилирана вода и ядоха солети. По някое време започна да вали градушка. Ледените топчета падаха върху раменете им, върху дърветата, листата и папратите. Харпър забеляза, че една калинка лази по ръката ѝ, а друга на китката ѝ. Прокара ръка през косата си и събори пет-шест от тях в тревата.

Вдигна поглед и видя стотици калинки, които пълзяха по стволите на дърветата или бяха разперили крилца, за да се понесат върху вятъра. Не, всъщност бяха *хиляди*. Носеха се върху въздушните маси, на десетки метри над тях, като буря на забавен ход. Рене имаше стотици калинки по ръцете си, сякаш носеше дълги до лактите ръкавици. Тя ги изтупа и те полетяха към папратите. Бяха накацали върху Джон като някакво одеяло, докато Али не го почисти.

Същата вечер си устрои лагер в една останка от вила край пътя. Западната стена беше нападната от пожарите и се беше срутила, като по този начин беше заровила под себе си дневната и кухнята, навсякъде имаше обгорен дървен материал и керемиди. Източното крило обаче беше мистериозно недокоснато: бяла фасада, черни капаци на прозорците, вдигнати щори. Разположиха се в някогашната гостна, където имаше огромна спалня. Тя беше чинно оправена, а върху възглавницата имаше изсъхнал букет от бяла калина. Някой от предишните гости на вилата беше оставил съобщение на стената: „Семейство Краудър отседна тук на път за острова на Марта Куин“, последвано от дата от миналата есен.

Навън стана тъмно, а Джон започна да трепери неконтролируемо. Тялото му се отпусна едва когато Харпър се сви до него под юргана. Целият гореше, но този път причината не беше драконовата люспа. Харп се изплаши от сухата му постоянна треска. Внимателно постави ухо на гърдите му, за да преслуша дробовете му, и чу звук, подобен на вадене на ботуш от гъста кал. Пневмония. Отново пневмония, само дето този път беше много по-лоша от предишната.

Ник легна от другата страна на Джон. Беше намерил екземпляр от „Наръчник за птици на Питърсън Фийдд“, прелистваше страниците

и разглеждаше картинките на светлината на един от горящите си пръсти.

— Какво мислиш? — попита го Харпър.

— Колко от тези вече са изчезнали като вид — отвърна детето.

На следващия ден Пожарникаря беше плувнал в лепнеща пот.

— Целият гори — каза Рене, когато сложи пръсти на бузата му.

— Няма ли да е забавно, ако се сготвя от собствената си температура — промърмори мъжът и всички се стреснаха. Повече не проговори през целия ден.

Газеха през подобна на супа гъста мъгла и под дървета, окичени със забулени украшения. Вървяха на север и до средата на сутринта слънцето не беше нищо повече от бледо кафяв диск, който се опитваше да протри ръждива дупка през грозния воал. Не беше възможно да виждат на повече от няколко метра в тази миазма. Харпър забеляза нещо, което й заприлича на облегат на ограда с бодлива тел мотоциклет. Оказа се, че е мъртва крава, чиято овъглена кожа се беше напукала и отдолу се беше подала подутата, изгнила плът. Празните й очни ябълки бяха пълни с мухи. Рене мина покрай нея, закашля се и се хвана за гърлото, за да не повърне.

Това беше първият и последен път, в който Харпър чу някой да кашля през деня. Дори дишането на Пожарникаря беше дълго, бавно и стабилно. Макар очите и ноздрите да я изгаряха, нямаше никакъв проблем да диша този въздух.

Хрумна й, че беше напълно възможно да поглъщат отрова, че може би бяха навлезли в среда, която не беше много по-гостоприемна към човешкия живот от тази на Венера. За щастие, не ги повали и Харп побърза да изгони мисълта от главата си. Разбира се, драконовата люспа беше отговорна за удобството им. От известно време беше наясно, че спората превръщаше токсините в дима в кислород. Това от своя страна доведе до нов извод и тя се провикна към Али да спре.

Момичето изпълни нареждането. Цялата беше зачервена и мръсна. Харпър коленичи до носилката, разкопча ризата на Джон и сложи ухо на гърдите му.

Все още чуваше сухия и дращещ звук, който не й харесваше, но ако не се подобряваше, поне не се влошаваше. Мъжът се усмихваше и в съня си почти приличаше на старото си, спокойно, вечно сърдито „аз“. Пушекът около тях беше също толкова добър, колкото кислородна палатка. Той нямаше да накара пневмонията му да изчезне — най-добрият му шанс да се оправи беше лечение с антибиотици — но поне щеше да му осигури малко време.

В ранния следобед го изведоха от мъглата и се озоваха под чисто, безоблачно и отвратително синьо небе, от което слънцето хвърляше заслепяващи лъчи върху всяко парче метал и всяко мръсно късче стъкло. Когато най-накрая слязоха от магистралата, Джон беше по-зле, отколкото Харпър някога го беше виждала. Треската му се завърна, а потта изби по бузите и по посивелите му, хлътнали слепоочия. Езикът му постоянно излизаше от устата, изглеждаше подут и обезцветен. Зъбите му тракаха. Говореше на хора, които не бяха там.

— Инките са били прави да боготворят слънцето. Отче — каза той на Отец Стори. — Господ е огън. Изгарянето определено е благословия. Дървото, петролът, въглищата, човекът, цивилизацията, душата. Всички изгарят, рано или късно. Топлината, която отделят, може да спаси останалите. Най-голямата полза от Библията, Конституцията или коя да е друга литературна творба е, че горят много добре и за известно време държат студа настрана.

Разположиха се в един самолетен хангар до малка частна писта. Той представляваше синя метална постройка с крив покрив. Вътре нямаше самолети, но в един от офисите намериха черен кожен диван. Харпър реши, че трябва да го вържат за него, за да не падне през нощта.

Докато се занимаваше с това, отнесеният му и объркан поглед се спря на нея.

— Камиона. Видях камиона този следобед. Трябва да ме оставите. Само ви забавям, а греблото е след нас.

— Няма начин — отвърна Харпър и отметна потната му коса от челото му. — Не отивам никъде без теб. Ти и аз, скъпи.

— Ти и аз, скъпа — повтори Джон и я дари със сърцераздирателна усмивка. — Какво ще кажеш за това?

След като отново се отнесе в света на сънищата, останалите се събраха до отворените врати на хангара. Али начупи един шкаф с чук, а Ник запали огън от него и от купищата ръководства за летене. Възпламени цялата купчина с едно докосване на горящата си ръка. Рене намери бутилки минерална вода и суха италианска паста в един от шкафовете. Харпър задържа тенджерата с вода върху огъня и я зачака да кипне. Ръката ѝ беше направо в пламъците, езиците му облизваха пръстите ѝ. Веднъж човек овладееше ли драконовата люспа, повече не му трябваша кухненски ръкавици.

— Ако умре — започна Али, — аз се отказвам. Не ми пука за острова на Марта Куин. Дори не харесвам музиката от осемдесетте.

Огънят изпука и подскочи.

— Тук е частта, в която да ме увериш, че той няма да умре — настоя Али.

Харпър не изрече нищо десетина минути и накрая просто каза:

— Пастата е готова.

Късно следващата сутрин малката група пилигрими стигна до едно отклонение и спря по леко комичен начин.

Онова, което всъщност ги накара да го сторят, беше експлозията от цветовете. От лявата страна на пътя се намираще пейзаж, с който бяха свикнали: погубени дървета и дълъг склон от пепел и руини. Вдясно обаче се натъкнаха на сиво-зелена борова гора. Клоните на иглолистните бяха посипани с пепел, но самите дървета отдолу бяха здрави, непокътнати и тревата, която растеше в прегръдките им, беше зелена и сочна. През вечнозелените дървета видяха отблясък от черна вода.

От зелената страна на пътя имаше билборд. Някога той беше рекламирал застрахователна компания „ГАЙКО“. Готиният малък гущер казваше, че петнайсет или дори по-малко минути можеха да ви спестят долар или два. Изписано със спрей върху това полезно предложение се намираще следното съобщение:

СВОБОДНА ЗОНА НА НОВ МЕЙН

ЗАРАЗЕНИТЕ ПОЛУЧАВАТ РЪКАВИЦИ + ПАЛТО

ОСТАНЕТЕ НА МАГИСТРАЛАТА И ПРОДЪЛЖЕТЕ

НА СЕВЕР КЪМ МЪЧАЙЪС ЗА ОСТРОВА НА МАРТА КУИН

ЗАРАЗЕНИТЕ ДА НОСЯТ ОРАНЖЕВИ ПРЕДПАЗНИ

ДРЕХИ ПРЕЗ ЦЯЛОТО ВРЕМЕ!

До билборда беше паркиран стар пикап. В каросерията му имаше кутии с прясно мляко, яркооранжеви работни ръкавици и купчина

оранжеви дъждобрани до тях. Ник се качи в нея, за да огледа наоколо, взе един от дъждобраните и го обърна, за да могат и останалите да го видят.

На гърба му в черно беше изрисуван символът за биологична опасност.

— Сега какво? — попита Рене.

— Май ще трябва да се облечем — отвърна Харпър. — Би ли била така добра да ми намериш дъждобран? Не искам да се катеря там.

Тръгнаха си десет минути по-късно. Всички бяха облечени в оранжеви дъждобрани и оранжеви ръкавици, които ги маркираха като болни. Не се бяха опитали да облекат Пожарникаря, просто го завиха с една от връхните дрехи.

Езерото, което бяха видели през дърветата, наистина се оказа много отвратителен водоем. Купища мъртва риба гниеше върху камъните в плиткото, покрито с плуващи одеяла от пепел. Самият център обаче беше чист и черен. Край водата имаше няколко здрави и празни хижи, строени във време, когато нямаше изисквания да не се строи близо до вода. На вратите, над други черни символи за биологична опасност, бяха окачени предупреждения.

— Чакайте малко — каза Харпър и ги остави на пътя.

Качи се по стъпалата на първата хижа и прочете написаното.

ТАЗИ КЪЩА Е ПРЕДНАЗНАЧЕНА ЗА ВРЕМЕННА КВАРТИРА ЗА ЗАРАЗЕНИ С DRACO INCENDIA TRUSCHORNYTON, ИЗВЕСТНА ОЩЕ КАТО ДРАКОНОВА ЛЮСПА. АКО СТЕ ЗДРАВИ, **НЕ ВЛИЗАЙТЕ.**

НЕ ПИЙТЕ от ВОДАТА И НЕ ПОЛЗВАЙТЕ ТОАЛЕТНИТЕ, В ХЛАДИЛНИКА ИМА БУТИЛИРАНА ВОДА И КОНСЕРВИ. **НЕ ВЗЕМАЙТЕ** ПОВЕЧЕ, ОТКОЛКОТО СЕ НУЖДАЕТЕ. В **НИКАКЪВ** СЛУЧАЙ НЕ СЕ ЗАСТОЯВАЙТЕ. ПОСЕТИТЕЛИТЕ ТРЯБВА ДА НАПУСНАТ СЛЕД 12 ЧАСА. КЪЩАТА СЕ СЛЕДИ ОТ МЕСТНАТА ПОЛИЦИЯ.

НОСЕТЕ ОРАНЖЕВИТЕ ДРЕХИ ПРЕЗ ЦЯЛОТО ВРЕМЕ, ЗАРАЗЕНИ, КОИТО НЕ ГИ НОСЯТ, ЩЕ СЕ

СЧИТАТ ЗА ВРАЖДЕБНО НАСТРОЕНИ И МОЖЕ ДА БЪДАТ ЗАСТРЕЛЯНИ.

НАМИРАТЕ СЕ НА 210 КИЛОМЕТРА ОТ МЪЧАЙЪС, КЪДЕТО ЩЕ ВИ БЪДЕ ОСИГУРЕН ТРАНСПОРТ ДО ОСТРОВА НА СВОБОДНИЯ ВЪЛК. ПРЕДУПРЕДЕНИ СТЕ. ЗДРАВНА СЛУЖБА. МОЛИТВИТЕ НИ СА С ВАС.

— Какво пише? — провикна се Али.

Че можем да останем за през нощта отвърна Харпър, по вече знаеше, че няма да го сторят. Прекалено рано беше, за да спират.

Влезе вътре, бутна вратата след себе си и се озова в антре. Хиждата миришеше на пушек и прашни книги, които свързваше с нещо остаряло. Телефонът на стената беше с шайба.

Харпър отиде в кухнята, която беше с гледка към езерото. Хладилник „Колдспот“ от 50-те години, с цвят на бананов шейк, стоеше до една от стените. До вратата, в недодялана дървена рамка, имаше снимка на Мечока Смоуки^[1]. „Само ти можеш да предотвратиш горските пожари“.

Ключовете за осветлението не работеха. Надникна в хладилника и намери стекове с бутилирана вода със стайна температура. Банята беше тъмна като килер и ѝ се наложи да потърси доста наоколо, докато намери дръжката на аптечката.

Когато пет минути по-късно излезе от хиждата, носеше стек вода под мишницата си и шишенце с аспириин на „Байер“. Клекна на пътеката и използва един камък, за да стрие хапчетата на прах. Даде ги на Джон с лъжичка, последвана от няколко глътки вода.

— Ще го накарат ли да се почувства по-добре? — попита Али.

— Ще помогнат за треската му — отвърна Харпър. *Поне за известно време*, каза си наум. Ако скоро не му намереха антибиотици, целият аспириин в света нямаше да помогне на дихателната му система. Щеше да се задуши в собствените си секрети.

— *Чим чим чир* — промърмори Джон. — *Чим чим чимон. Идва Джейкъб с големия камион. Чим чим чир, чим чим чибло. Отнася всичко със своето гребло.*

Харпър целуна потната му буза, изправи се и кимна на Али. Момичето се наведе и хвана дръжките на импровизираната носилка.
— Да вървим — каза медицинската сестра.

---

[1] Мечокът Смоуки емблемата на Горската служба на САЩ, която предупреждава хората за опасност от горски пожар. — Б.пр. ↑

Оставиха езерото зад себе си и съвсем скоро стигнаха до друга опожарена зона. Ниски облаци от пушек задушаваша небето. Беше им горещо и се бяха изпотили в оранжевите си дъждобрани. Вятърът подухваше от време на време и носеше пепел със себе си. Харпър имаше пепел в устата, пепел в очите. Али събираше пепел върху дългите си мигли, веждите си и късата си набола коса. Със зачервените си, раздразнени очи приличаше на албинос. Спряха да си починат и Харпър провери пулса на Джон. Не беше ритмичен. Натроши още четири аспирина и му ги даде.

Късно следобеда стигнаха до един хълм и отново се натъкнаха на зеленина. Този път от двете страни на пътя. Отдясно се полюшваха вечнозелени дървета. Отляво имаше червеникавожълта поляна с боровинкови храсти, които нямаше да имат плод поне още няколко месеца. На километър и половина от нея видяха някаква ферма, хамбар и блестящ стоманен силос.

Когато приближиха фермата, Харпър видя една жена да стои на двора, беше засенчила очи с ръка и ги наблюдаваше. Чу се затръшване на врата. Отнякъде изляя куче.

Стигнаха до дървената ограда, зад която се намираха постройките. Черен ретривър на синджир тичаше напред-назад, хвърляше се срещу тях и лаеше, без да спира. Очите му грееха от весела лудост.

Върху оградата беше праметнат бял чаршаф, единият му край се вееше на вятъра. Върху него беше написано с флумастер:

НИЕ СМЕ ЗДРАВИ. МОЛЯ ВИ, ВЪРВЕТЕ СИ.
МЪЧАЙЪС, 203 КМ. БОГ ДА ВИ ПАЗИ. ПОМОЩТА ВИ
ЧАКА НАПРЕД.

— Шибани хора — прошепна Али.

— Тези шибани хора може да имат деца — отвърна Харпър. — Може би не желаят да изгорят.

— Да горят! — провикна се Джон Рукууд, по-скоро изграчи като гарван. Започна да се дави в суха и задушаваща кашлица и да се гърчи върху носилката си.

Жената на двора продължи да ги наблюдава. Изглеждаше като излязла от друго столетие, носеше дълга до глезените рокля и синя дънкова риза, а сиво-кестенявата ѝ коса беше вързана със забрадка. На оградата бяха оставени хартиени чашки с нещо, което приличаше на оранжада. Ник взе една от тях, помириша я и погледна Харпър за разрешение. Тя му кимна, за да му покаже, че няма проблем да пие.

— Ами ако е отровно? — попита Али.

— Има по-лесни начини да ни убият — отвърна Хари. — Могат просто да ни застрелят. Кой иска да се обзаложим, че онзи, който ни наблюдава от втория етаж, има оръжие?

Али хвърли изненадан поглед към фермата. Мъж с квадратна челюст и гарвановочерна коса — която беше посивяла около слепоочията и сресана назад от високото му чело ги гледаше от прозореца горе вдясно. Очите му бяха безстрастни и сериозни. Очи на снайперист.

Жената на двора ги наблюдаваше как пият, но не заговори. Харпър си помисли, че течността в чашките може да е разтворим „Танг“. Каквото и да беше, вкусът му беше приятен и сладък и я накара да се почувства отново като човек.

— Благодаря ви — каза тя.

Жената кимна.

Харпър тръгна напред, но се спря и се наведе над оградата.

— Приятелят ни е болен. Много болен. Нуждае се от антибиотици. Имате ли?

Челото на жената се набръчка замислено. Погледна привързания за травуато Джон, а после върна погледа си отново към Харпър. Направи крачка към оградата и отвори уста, за да отговори, но прозорецът на втория етаж се отвори.

— Вървете си по пътя — провикна се мъжът и Харпър осъзна, че е права. Имаше пушка. Не я беше насочил към тях, просто я държеше до гърдите си. — Минете ли оградата, няма да останете живи. На север има място за хора като вас.

— Един от тях е болен — провикна се жената на двора.
Съпругът ѝ се засмя.
— Всички са болни.

През цялата следваща сутрин Харпър знаеше, че ги следят, на моменти тайно, на моменти напълно открито. Един старец по потник ги гледаше лошо иззад комарника на къщата си. Три малки и почти еднакви момчета със сополиви носове ги наблюдаваха от прозореца на ранчото си. Ник им помахаше. Те не му отвърнаха.

По-късно някаква черна кола ги последва на около четиристотин метра зад тях, гумите ѝ мляскаха по асфалта. Спря, когато спряха и те, и продължи, когато и те продължиха. В нея имаше четирима мъже — двама отпред и двама отзад — мъже във фланелени ловни якета и бомбета.

— Мисля, че имат оръжия — каза Рене. — Мислиш ли, че сме в безопасност? Не, не ми отговаряй. Хората казват, че няма такова нещо като тъп въпрос, но мисля, че този се вписва идеално. Не сме в безопасност от месеци.

Черната кола ги следва повече от час, след което внезапно ускори и се насочи към една тясна отбивка на магистралата. Зад тях захвърчаха малки камъчета. Един от пътниците изхвърли празна кутийка от бира през прозореца, но Харпър не беше сигурна дали я хвърли по тях. Не видя никакви оръжия, но когато завиха, дебел, червендалест мъж, който стоеше на задната седалка, направи пистолет с ръката си, насочи го към Ник и дръпна въображаемия спусък. Бум.

Късно през деня стигнаха до Бъкспорт Трейдинг Поуст, който приличаше на конюшня със стойката си за връзване на коне отпред и прозоречните рамки от тъмен бор. Над предната врата имаше еленови рога. Неработеща машина за кока-кола от 40-те събираше прах на предната веранда. Пръстеният паркинг беше празен, на входа му висеше верига. Върху нея беше окачен бял чаршаф, върху който с черна боя беше написано: *ВСИЧКИ ТУК СА ЗДРАВИ. БОЛНИТЕ ПРОДЪЛЖАВАЙТЕ.*

От тяхната страна на ръждивата люлееща се верига беше сложена съваема маса. Върху нея бяха оставени хартиени купички с пилешка супа. Картонени чашки с вода бяха наредени в редица.

Миризмата на супа предизвика слюнкоотделяне в устата на Харпър, а стомахът ѝ се сви от глад, но не това я развълнува. В единия край на масата имаше оставено шишенце с някакъв розов сироп и малка пластмасова спринцовка. Беше от онези, с които орално се даваха лекарства на кучета или малки деца. Етикетът на шишенцето гласеше: *Еритромицин*, и сочеше дозата за някой, на име Лъки. Срокът на годност беше изтекъл преди повече от година и съдържанието беше наполовина. Шишенцето лепнеше от засъхнал сироп. Под него имаше затиснато листче, което гласеше: **ЧУХ, ЧЕ ИМАТЕ БОЛЕН. ТОВА ЩЕ ПОМОГНЕ ЛИ?**

Харпър взе шишенцето и погледна към Бъкспорт Трейдинг Поуст. Чернокож мъж с фланелена риза и с очила с позлатени рамки, свлечени до върха на носа му, надникна през един от прозорците, украсен с най-различни джунджурии, като дървен лос и нощна лампа с дървена основа. Харпър вдигна ръка в благодарствен жест. Човекът кимна, очилата му просветнаха на светлината, и се оттегли в мрака.

Изстиска спринцовката с първата доза на Джон в устата му, след което му даде аспирина. През това време останалите седяха отстрани на пътя и надигаха купичките с хладка супа.

Един оранжев знак указваше отклонение за болни и сочеше на запад по един лъкатушен селски път, който щеше да ги изведе от град Бъкспорт. Спряха се до дървения кон (*болни не преминавайте*), за да погледнат към пътя, който водеше в града и надолу към океана. Улицата беше засенчена от големи разлистени дъбове и от двете ѝ страни имаше двуетажни и триетажни къщи в колониален стил. Денят беше започнал да се оттегля и Харпър видя светлини в домовете — електрически светлини — и една улична лампа, която хвърляше стоманеносиньо сияние.

— Господи — изуми се Рене. — Отново се намираме на място, в което има електричество.

— Не си права — контрира я Али. — Мястото с електричество е от другата страна на този дървен кон. Какво си мислиш, че ще се случи, ако се опитаме да минем?

— Не знам, но нямам намерение да проверявам. Ще следваме знаците и ще правим каквото ни се казва — отвърна Харпър.

— Тръгнете по този път — каза Али. — Нагоре по рампата и право в кланицата. В колона по един, моля. Не се блъскайте.

— Ако искаха да ни убият, имаха достатъчно възможности — констатира Рене.

— Не ми обръщайте внимание — отвърна Али. — Аз съм типичната отегчена прокажена тийнейджърка.

Прекараха нощта в обществен лагер, предназначен специално за ползване от заразени. От двете страни на черния път имаше огромни дървени глави, които изобразяваха велики индиански вождове, допълнени от тъжни, мъдри очи и пера. Над входа беше провесен флаг, на който пишеше: БОЛНИТЕ ДА ОСТАНАТ ТУК ВОДА ХРАНА ТОАЛЕТНИ.

Спаха под масите за пикник, дъждът капеше върху дървените дъски и се прокрадваше към тях. Имаше химически тоалетни — неочакван лукс след повече от седмица, в която използваша парцали, за да се бършат, а Джон изуми Харпър, като спа цяла нощ, гърдите му се надигаха и спадаха стабилно, а изражението на слабото му сбръчкано лице беше спокойно. Събуди се само веднъж, когато сложи спринцовката в устата му, за да му даде следващата доза антибиотик, и дори тогава само изсумтя тихичко и отново заспа.

Прекараха по-голямата част от сутринта в лагера, чакаха дъждът да спре. Това се случи около обяд и следобедът беше чудесен за ходене. Хладен вятър шушнеше в големите листа на дъбовете. Дневната светлина се отразяваше във всяка мокра повърхност и превръщаше паяжините в мрежи, осеяни с диаманти.

Последваха няколко знака, на които пишеше: ОТ ТУК БОЛНИ, на север и на юг — предимно на север — покрай една гора и едно езеро. Минаха покрай сгъваема маса отстрани на пътя, на която някой беше оставил купа с индивидуално опаковани бисквитки „Орео“, метална кана с благословено студено мляко и картонени чашки. Не се виждаха никакви къщи наоколо. Масата стоеше съвсем сама в края на черен път, който водеше навътре между дърветата.

— Млякото е прясно — каза Харпър. Затвори очи, за да се наслади на студена глътка от него. — Едва ли стои навън от дълго време.

— Разбира се, че не. Знаят, че идваме — изграчи Пожарникаря от носилката си.

Харпър едва не изкашля млякото през носа си.

Всички се скупчиха около травуато. Джон ги гледаше с полузатворени очи, брадичката му беше брадясала, а бузите хлътнали заради изгубените килограми. Имаше мъртвешки цвят. Усмивката му беше приятна, но вяла.

— Самият аз не бих отказал малко от това мляко, сестра Уилоус — каза той. — Ако не пречи на лечението ми.

— Няма проблем, но искам да си изпиеш аспирина с него.

Повдигна главата му и му даде да пие на малки глътки от собствената ѝ чаша. Не каза нищо. През следващите десетина минути Али и Рене говореха една през друга, а Ник махаше енергично е ръце, всичките се опитваха да му разкажат за изминалата седмица и половина едновременно. Пожарникаря гледаше тук и там и от време на време кимаше, опитваше се да изслушва всички. Харпър нямаше представа колко от информацията осъзнаваше, макар че челото му се сбръчка, когато Али му каза, че са оставили Бъкспорт зад гърба си тази сутрин.

— Четиримата сте ме носили от там до тук?

— Не — отвърна Харпър. — Само Али.

— Имаш късмет, че кльоцавият ти английски задник е лек — каза момичето.

— Имам късмет, че не знаеш какво е да се откажеш — отвърна ѝ Джон. — Голям късмет. Благодаря ти, Али. Обичам те, момиче.

Али не беше особено добра в емоционалната част. Извърна поглед към дърветата, стисна челюст и се опита да потисне този прилив на чувства.

— Опитай се да не се навираш между шамарите на смъртта отново — посъветва го тя, когато можеше да говори.

Като че ли всички се бяха изприказвали по едно и също време и настъпи приятна тишина. Не се чуваше нищо друго, освен свистенето на хладния вятър в дърветата и чуруликането на птичките. Харпър беше хванала Джон за ръката.

— Вероятно можете да ми намерите патерица — каза той. — Или да ми направите такава. Не искам повече да съм ви в тежест.

— Хайде да не избързваме — отвърна му тя. — Вчера по това време не знаех дали ще оживееш до сутринта.

— Толкова зле ли бях?

— Приятелче — отговори му Харпър, — смятах, че си станал на пушено месо.

— Ха-ха. Това беше добро, Уилоус.

Спа през по-голямата част от следващите дваайсет и четири часа, буди се само за да се храни. Вечерята беше студено задушено говеждо, оставено на пътя в дълбока тенджерата. Нямаше купички, затова се редуваха да ядат от черпака.

Ястието беше богато — толкова богато, че на Харпър й се замая главата — солено и гъсто. Големи моркови, крехки парчета говеждо месо и опушеният аромат на бърбън. На Харп не й пукаше, че беше студено. Не можеше да си спомни да беше яла нещо по-добро през целия си живот. Джон не можеше да се справи с големите парчета, но се справи с граха и с няколко късчета говеждо месо. Когато отново заспа, цветът му определено беше по-добър.

В ранния следобед на следващия ден се озоваха в долната част на дълго възвишение. От двете им страни имаше разлистени дъбове, а пътят продължаваше напред под светлозелен балдахин. Слънчевата светлина проблясваше, хвърляше шарени отражения, които танцуваха върху асфалта, и им намигаше през клоните. Пътят до върха на хълма беше дълъг и изморителен, но си струваше. Вдясно от тях дърветата се разреждаха и разкриваха чудесна гледка, която продължаваше с километри — поляни и гъсти участъци гора. Харпър видя преживящи крави и покривите на няколко ферми. Отвъд всичко това зърна тъмносиния океан. Пое си дълбоко въздух и си помисли, че усети аромата му.

Джон не можа да види океана в Бъкспорт и помоли Али да го обърне, за да му се наслади тук. Тя почти го изправи в носилката и целият се окъпа в златиста следобедна светлина. Вятърът издухваше косата от гладкото му чело. Всеки път, в който Харпър погледнеше към него, искаше да го целуне.

— Онова там платноходка ли е? — попита той и присви очи. — Някой друг вижда ли я?

Всички започнаха да присвиват очи.

— Нищо не виждам — отвърна Рене.

— Нито пък аз — съгласи се Харпър.

Али посочи.

— Ето я. Ей там.

— Виждаш ли нещо *на* платноходката? — попита Джон. — Малко червено петно?

Али се загледа още по-внимателно.

— *Нннееее*. Защо?

Вместо да ѝ отговори, Пожарникаря вече се беше обърнал към Ник и го питаше какво е видял. Детето кимна и му отговори. Харпър не го разбра.

— Какво каза той?

— Очите на Ник виждат най-добре — отвърна Джон с леко дразнещ доволен тон. — Той също вижда малкото червено петно.

— Какво от това? — попита Хари.

— Никога не си виждала „Боби Шоу“ във водата — обясни ѝ той. — Платноходката ни. Но аз съм я виждал. Влизал съм в океана с нея веднъж или два пъти, когато бях възпитател в Кемп Уиндъм. Има изображение на огромен червен рак на платното.

— Не — каза Рене. — Разбирам те какво искаш да кажеш, Джон, но не може да е Дон Люистън. Не може. Минаха четири седмици. Не знам колко време е необходимо, за да стигнеш от Портсмът, Ню Хампшър, до Мъчайъс по вода, но няма да е цял месец.

— Натъкнахме се на някои препятствия по пътя — отвърна нежно Пожарникаря. — Може би Дон също.

Постояха така още известно време, след което, без да каже нищо, Али обърна травуато и започна да крачи напред. Един по един останалите също я последваха. Само Харпър остана. Взираше се в далечината.

Там. На самия хоризонт. Малка бяла треска върху всичкото това синьо.

С малко червено петънце върху нея.

Вероятно бяха на около осемдесет километра от Мъчайъс, когато намериха патерицата.

Бяха минали два дни, откакто Джон се събуди и поиска чаша с мляко. Али продължи да тегли носилката нямаше друга разумна опция — а той беше преоткрил гласа си, с който беше започнал да се оплаква, че друсало и тресяло. Мрънкаше за сърбежите, които не можел да достигне, за натъртения гръб и слънцето в очите му.

— Повече ми харесваше, като умираше — каза Али. — Не се жалваше толкова много.

— Гледай напред, Али. Мисля, че пропусна една дупка ей там. Сигурен съм, че не искаш да си прекъснеш плана да минеш през всичките на пътя.

Момичето забави ход, изправи се и се изпъна.

— Искаш да си починеш от мен ли? Внимавай какво си пожелаваш, умнико. Може да ти се сбъдне. Това не е ли онова, което си мисля?

Тя беше подпряна на ствола на огромен стар дъб и вързана с червена лента, за да им привлече вниманието: патерица от неръждаема стомана с подмишница от жълта пяна. Нямаше нито бележка, нито обяснение. Зад ограда от колове имаше бяла къща, но прозорците ѝ бяха тъмни. Ако ги наблюдаваха — Харпър беше сигурна, че го правят — не можеше да прецени от къде.

Ник откачи въжетата, които придържаха Джон към травуато, и му помогна да се изправи. Али го придържаше, докато наместваше патерицата под мишницата си. Изпробваше я и куцукаше в малки кръгове. Харпър забеляза, че Рене се беше разплакала.

— Толкова много доброта — каза тя. — Толкова много хора ни помагат. Не знаят абсолютно нищо за нас, освен че сме в нужда.

Някога четох една книга на Кормак Маккарти за края на света^[1]. Хората преследваха кучета, преследваха се и едни други и печеха бебета. Отвратително. Но ние се нуждаем от доброта също толкова,

колкото се нуждаем и от храна. Тя задоволява нещо в нас, без което не можем.

— Или може би просто искат да побързаме — намеси се Али. — Колкото по-скоро продължим напред, толкова по-безопасно ще е за тях.

— Трудно е да приема, че зад храната, която оставят за нас, се крият подобни намерения. Супата, каните с мляко. Не, не мога да се съглася, че зад всичките добрини се крие нещо подобно.

— Хензел и Гретел също са мислели като теб — каза Пожарникаря. — Ще куцукаме ли напред? Мисля да си поразтъпча здравия крак.

---

[1] Става въпрос за романа „Пътят“. — Б.пр. ↑

Издържа цели пет минути, преди да седне на тротоара, целият беше преbledнял, потен и трепереше. Накрая се съгласи отново да се върне в носилката. Като че ли беше изгубил дар слово и понасяше всяко подрусване и разтрисане със стиснати зъби.

На следващия ден вървя с тях половин час сутринта и още двайсет минути следобеда. На другия ден беше още по-добре и издържа през по-голямата част от сутринта.

На четвъртия ден, след като намериха патерицата, ходи сам-самичък от закуска до обяд. Почиваше единствено когато Харпър му наредеше. Обядът се състоеше от кашави малки кекчета и болонски сандвичи, увити във восъчна хартия. Някой ги беше прибрал в найлонова торба и ги беше окачил на една пощенска кутия в края на чакълена аля. Харпър разви един от сандвичите и го помириша. Усети миризмата на развалено, приличаше на вътрешността на маратонка.

Придържаха се към кекчетата... в началото. Но взе найлоновата торба с тях и по някое време, по-късно през деня, въпреки нежеланието си, започна да отхапва от един от сандвичите.

— Надявам се да не ти стане зле от това — каза Рене. — *Бременна си в деветия месец.*

— Станаха девет месеца и една седмица. Затова го ям — обясни медицинската сестра. — Не мога да се спра.

След третата хапка обаче успя да *усети* вкуса му и осъзна, че наистина е развален. В началото не беше забелязала мухлясалото месо и слабата, но настойчива миризма, която напомняше на отрова. Изплю хапката и изхвърли сандвича в тревата с отвращение, което се доближаваше до морален ужас.

Виновно облизваше яркожълта горчица от пръстите си, когато Пожарникаря нареди:

— Задръжете.

Харпър вдигна поглед, за да види какво беше привлякло вниманието му и забеляза два джипа, паркирани нос до нос, за да

блокират двете платна на магистралата. Двама мъже в жълти гумени костюми, жълти маски, жълти ботуши и жълти ръкавици стояха до тях. Харп разпозна същата екипировка, която беше носила през седмиците, които прекара на работа като медицинска сестра в болница „Портсмът“. Носеха автомати. Единият от тях пристъпи напред и вдигна ръка с дланта напред. Харпър не разбра дали по този начин им казваше да спрат, или просто им махаше за поздрав.

Али спря да върви, хвана Ник за ръката и я стисна, за да му покаже, че трябва също да спре. Рене мина покрай тях, без да забавя крачка.

— Наистина ли смяташ, че просто трябва да им се предадем? — попита Али.

Рене се обърна и я погледна.

— О, Али, ние сме в ръцете им от дни.

В един от джиповете стоеше трети мъж. Той също беше облечен в жълто, макар че неговата маска я нямаше, и Харпър успя да види бяла коса и голямо лице с груби черти. Едното му коляно беше опряно във волана и върху него беше разтворил тънка книжка с меки корици. Като че ли решаваше кръстословица.

— Петима на пътя, Джим — съобщи един от въоръжените, гласът му беше приглушен от маската му.

Мъжът вдигна поглед от книжката си и се огледа наоколо. Носът му беше голям и някак си комичен, очите му бяха светли, а веждите прекалено рошави. Остави кръстословицата и излезе от автомобила. Промъкна се между часовите и някак си неволно се пресегна към дулото на един от автоматите и го избута надолу към асфалта. Харпър прие това като обнадеждаващ жест.

— Добре дошли в Мъчайъс! — провикна се мъжът, на име Джим, който идваше бавно към тях. — Доста сте повървели. Дори Дороти не е изминала толкова много път с Тото.

— Ще ни отведете ли в Оз? — попита Рене Жилмонтон.

— Не е точно Изумруденият град — обясни Джим, — но на острова имат топла вода и електричество. — Погледът му се премести върху корема на Харпър и за момент усмивката му изчезна, стана леко тъжен и замислен. — Има и доктори, макар че началникът им, професор Хюстън, умря в големия пожар през януари.

— Голям пожар? — попита Рене. — Това-онова, което си мисля, ли означава?

— Все още няма лекарство, опасявам се — отвърна Джим. — Имаше доста неуспехи. Включително една злополука, която... е, беше доста зле. Нямахме как. Цяла контролна група от трийсет заразени получи някаква реакция към лекарството, което тестваха. Всички се възпламениха един от друг за няколко часа. Огънят излезе от контрол и опожари централния медицински комплекс. Оцелелият екип възстанови работата си в една от фермите. Не се тревожете. Съобщили сме, че една от вас е бременна и изглежда доста напреднала. Кога е терминът?

— Смятам, че съм преносила с няколко дни — отвърна Харпър.
Джим поклати глава.

— Поне няма да ти се наложи да родиш на пътя. Медицинският екип на острова е запознат със състоянието ти. Подготвили са ти легло.

Харпър се изненада от облекчението, което я заля. За момент краката ѝ омекнаха. Някаква мускулна болка, която беше стегнала здраво гърдите и, си отиде... отиде си, макар да беше прекарала там месеци.

— Ако се раздвижим, можем да те закараме до полунощ обясни Джим. — Пътуването трае три часа с катера, но преди да тръгнем, трябва да минете през пункта за приемане. Добрите новини са, че знаехме, че идвате. Катерът е натоварен и готов да потегли.

— Какво казва? — попита с ръцете си Ник.

Харпър му обясни. Мъжът, на име Джим, ги наблюдаваше, рошавите му вежди се събраха и на лицето му се появи полуусмивка.

— Глухоням? — попита той и когато Харпър му кимна, поклати глава. — Глухоням *и* заразен. Някои деца имат страшен късмет. — Мъжът клекна, сложи ръце на коленете си, за да погледне Ник в очите, и с много силен глас — движеше устните си бавно — каза: — *Има много! Деца! Там, където отиваш! Много малки приятели! С които да си играеш!*

Детето погледна Харпър и тя му обясни с ръцете си. Отговорът на Ник не изискваше превод. Вдигна палци.

Джим кимна доволен и сложи маската на лицето си.

— Хайде. Качвайте се в джипа.

Харп отиде при Пожарникаря. С една ръка придържаше лакътя му, а в другата носеше „Портативната майка“. Заговори високо, за да може да надвика силния вятър.

— Имам само два въпроса: Кога ще се запознаем с Марта Куин и изпълнява ли тя още желанието?

Джим ги погледна, докато се качваше зад волана, и им се усмихна през пластмасовото прозорче в маската си.

— Ще се срещнете с нея, преди да се усетите.

Не отговори на втория въпрос.

След двацет дни ходене, Харпър се почувства обезпокоена от високата скорост, с която се движеше джипът. Стоеше отпред до Джим. Рене и Пожарникаря бяха отзад, Али се беше намъкнала между тях, а Ник беше седнал в скута на Рене. Един от часовите пътуваше с тях, но той беше седнал отзад на джипа и се държеше за рамката му, краката му висяха над бронята, а оръжието му се люлееше на каишка, прекарана през врата му.

Разстроеният стомах на Харпър не се почувства по-добре, когато Джим зави и пое по една чакълена пътека, която съвсем не можеше да се нарече път. Подскачаха върху образувалите се коловози и дупки, а клоните на елите плющяха по предното стъкло. Джим каза, че се намират на Пътеката на залеза.

— Този път беше предназначен за велосипедисти — обясни той, сякаш се извиняваше. — И туристи. Но е най-добрият начин да стигнем до пункта за приемане, без да ви прекарвам през града. Пожарникаря се наведе напред.

— Изненадан съм, че носите цялото това снаряжение. Досега всички трябваше да са разбрали как се разпространява спората, след... колко стана, една година изследвания? Щом *ние* го знаем, трябва и *те* да го знаят. Вашите експерти на острова.

Джим го слушаше, но не отговори нищо.

— Разнася се чрез пепелта! — провикна се Пожарникаря, за да надвика шума. Ако нямаш контакт с пепелта, няма от какво да се тревожиш!

— Това е една от теориите — отвърна Джим.

— Не е една от теориите. Това е факт! — настоя Джон.

— Да не си биолог?

— Преподавах в университет в Ню Хампшър.

— Сигурен съм, че ще се зарадват да чуят експертното ти мнение провикна се в отговор Джим. Веднага ще ти възложат работа.

От начина, по който го каза, Харпър не беше сигурна дали си правеше майтап, или говореше сериозно.

Докато бяха на магистралата, беше мрачно и миришеше на рози, а на черния път под боровете нощта вече беше настъпила и те спомагаха за съгъстяването на мрака. През пролуките в дърветата Харпър видя широко устие — приличаше на широк поднос от черно стъкло под зачервено небе. Забеля за електрически светлини. Градът се намираше някъде там.

Пожарникаря отново се наведе напред.

— Все още разполагате с електричество. Имате ли и покритие за мобилните телефони? Чудя се как хората се уведомяваха едни други, че идваме.

— Благодарни сме на всички, които ни оставяха храна! — провикна се Рене.

Харпър беше благодарна на всички, които им оставяха храна, с изключение на онзи, който беше решил да се отърве от развалените сандвичи, като ги дари на една бременна жена. Стомахът ѝ представляваше топка от червеи.

— Аха, има електричество на някои места. Макар че не е постоянно и доста често спира. Няма покритие на мобилните телефони, но разполагаме с работеща стационарна система в Мъчайъс — губернаторът се погрижи за това — и можем да комуникираме с хората, които са отдалечени, по радиото. — Джим се замисли за момент, докато воланът подскачаше в ръцете му, и накрая каза: — Вече не идват толкова много хора от юг. Не и през пустошта. Да не кажа, че *никой* не идва. Единствените ни новодошли са от север. Прииждат предимно през Канада.

— Колко успяхте да спасите? — провикна се Харпър. Смяташе, че като говори, може да забрави за повиците си за повръщане.

— Шестстотин деветдесет и четирима души. Не, нека са седемстотин, включително с бебето! Не можем да забравим бебето!

— Трябва да поговорим за това — каза Харпър. — Относно това, кой ще го вземе, в случай че се роди здраво.

— Какво имаш предвид?

— Мина доста време, откакто за последно четох медицинска литература, но съществуваше хипотеза, че децата на майките с драконова люспа невинаги носят инфекцията.

— Опасявам се, че медицинските ми познания не са богати. Знам само как да сложа лепенка на ожуленото коляно на осемгодишното ми

дете.

— Трябва да са се раждали деца на острова, предвид, че има почти седемстотин души там. Може би?

— Над моето ниво на достъп е! — отвърна развеселено мъжът.

Дърветата започнаха да намаляват и вдясно от тях Харпър видя висока трева, която преминаваше в чист, мокър пясък и много вода. В края на един залив имаше фар, който обхождаше океана. Наистина приличаше на свещ над водата, дебела, бяла свещ, запалена, за да почете първия рожден ден на някое дете.

— Ако бебето се роди здраво — продължи да настоява Харпър, — искам да имам право на избор на приемното семейство.

— Не разбирам нищо от това. Не съм чул някой да осиновява болни бебета.

— Той няма да е болен — контрира жената. Имаше чувството, че мъжът не разбира същественото.

Усмивката на Джим се разшири зад пластмасовата му маска.

— Момче ли ще е? Сигурна ли си в това?

— Да — отвърна Харпър. Напълно сигурна беше.

Зачака за някакъв коментар, но Джим отново замлъкна. Реши да не го занимава повече е тази тема, а да координира всичко с медицинския екип на острова. Дърветата изчезнаха напълно. Продължиха напред. Вдясно от тях имаше стара, увиснала ограда от колове и тел. Харпър успя да види в далечината тента на жълто-бели райета, която беше ярко осветена и й напомни за панаирите в малките градове. Вероятно щеше да има кофи с ябълки, които да уловиш с уста, и будка, от която да си купиш захарен памук.

Докато приближаваха павилиона, вляво от тях тревата започна да изчезва. Забеляза паралелен на пътеката им тесен път. По-нагоре, от едната страна на раираната тента, имаше паркинг. Няколко коли бяха спрели там. Харпър помириса катера още преди да го види заради отвратителната миризма на евтин дизел. Стомахът ѝ се срина. Бяха на няколко метра от пункта за приемане, когато видя док и мръсен рибарски траулер, на който с курсивни букви пишеше МАГИ АТУУД. Мъже в предпазни костюми пренасяха кашони надолу по рампата и ги товареха в катера.

Под шатрата имаше няколко сгъваеми маси. По стоманените тръби на павилиона бяха окачени коледни лампички, които създаваха

странно весела атмосфера. Можеше да се каже, че мястото с претъпкано — имаше девет-десет души и гумени жълти костюми, които се движеха между масите. В единия ъгъл върху газов котлон вреше нещо в метална тенджерка.

— Имат какао — каза Джим. — И джинджифилови сладки. И много добра пилешка супа. Всички първо хапват и тогава потеглят към острова.

Харпър се обърна в седалката си и раздвижи ръце, за да предаде добрите новини на Ник.

Детето се ухили и ѝ отвърна със знаци:

— Виж всички тези светлини! Сякаш отиваме в дома на Дядо Коледа! Сякаш сме стигнали до Кристмасленд^[1]!

Харпър го поправи с ръцете си.

— Май имаш предвид Северния полюс.

Но Ник вече не я гледаше, беше извил врат към павилиона.

Джим намести джипа на място, където тревата беше отъпкана, и изключи двигателя. Последваха го към тентата под празничните светлини.

— Елате да се запознаете с доброволците — прикани ги той.

Всичките бяха жени, повечето на средна възраст, че и по-стари. На Харпър ѝ напомняха за веселите, работливи старици, които организираха социалните срещи на тяхната църква. Джим поведе бежанците към сгъваемите маси, където ги чакаше първата жена с бланки за попълване. През чистото прозорче в гумената ѝ маска се виждаше добродушна усмивка. Изглеждаше изключително щастлива, че с тях има малко момче.

— Здравейте! Доста сте повървели! Вероятно сте *премазани*. Казвам се Вивиан и аз ще попълня формулярите ви. След това ще ви снимаме за уеб сайта. Ще ви разпределим задълженията и ще ви изпратим някои необходими неща за острова.

— И малко от тази супа, надявам се — каза Рене. Мирише толкова приятно, че направо ми се замая главата.

Харпър също го усещаше — аромата на пилешки бульон и варени моркови, примесени с черната миризма на катера. Идеше ѝ да повърне. Чувстваше се отвратена от себе си, че беше толкова глупава да отхапе от онзи сандвич. Трябваше да мисли разумно, па макар и да не можеше да се озапти. Бременността ѝ я беше превърнала в гадно

прасе и сега си получаваше заслуженото. Знаеше, че ще повърне, но не знаеше точно кога.

— Разбира се! — отвърна Вивиан. — Супа, прясно мляко и кафе за големите и ви изпращаме на катера! Ще приключим бързо и безболезнено тук. Да започнем с основното — *кои* сте вие?

Харпър отвори уста, за да отговори, но Рене я изпревари.

— Ние сме оживелите от Конспирация „Кемп Уиндъм“. Тези двамата са нашите зли пълководци господин Рукууд и сестра Харпър. Идваме с мир.

Джим, който беше минал зад сгъваемите маси, за да се присъедини към бабките, килна глава назад и избухна в смях.

— Коии! — учуди се Вивиан. — Зла конспирация! Досега не съм попадала на такива като вас.

— Е, нашата конспирация е демократична. Всеки има право на глас. Дори децата.

— Не знам какво да мисля за това. *Моите* деца вероятно ще гласуват за сладолед за вечеря и никакво спане. Ти не искаш ли да гласуваш против спането нощем? — обърна се жената към Ник и се наведе да го погледне в очите.

— Опасявам се, че е глухоням — уведоми я Пожарникаря.

— Ти си британец!

— Най-добрите зли гении са такива. И ако синът ми има право да гласува, вероятно би пуснал един глас за пилешка супа, преди да се заемем с тези формуляри. — Харпър почти не го чу да казва *синът ми*, но определено забеляза, когато я хвана през кръста и добави: — Както и съпругата ми.

Вивиан ги записа точно така: съпруг и съпруга, господин и госпожа Рукууд. Харпър не възрази. Доколкото разбираше обстоятелствата, Джон казваше истината. Облегна глава на рамото му, докато жената им задаваше въпросите и вписваше отговорите им.

Вивиан искаше да знае откъде бяха тръгнали, за да стигнат до тук. Попита ги кога се бяха заразили и кои места бяха посетили оттогава насетне. Искаше да й опишат в подробности симптомите си и дали бяха склонни към горещи вълни, овъгляване, димене.

— Въобщо! — отвърна Рене. — Разработили сме техника за омиротворяване на инфекцията: пеем всеки ден. По този начин не й позволяваме да достигне критични нива. Спората може да бъде

контролирана чрез почти всякакви групови дейности, които носят удоволствие. Свързано е с някакъв хормон, който мозъкът произвежда, окситоцин? Сестра Харпър може да ви го обясни много по-добре.

Само дето сестра Харпър нямаше нужда да обяснява нищо. Вивиан се усмихна.

— Доколкото знам, груповите терапии са много популярни на острова и все още са най-успешното лечение. Хората там пеят хитове от осемдесетте след закуска. „Тото“ и „Хол & Оутс“.

— В такъв случай — намеси се Пожарникаря, — мисля, че е по-добре да изгоря жив.

Последваха много въпроси за очакваното бебе. Всички жени бяха развълнувани и закръглената дама, която им направи снимки, разказа на Харпър надълго и нашироко за първата си внучка, малката Кели, която се беше родила преди три седмици и която звучала като овчица, когато се разплачела.

— *Баа! Баа!* — демонстрира възрастната жена, смеейки се.

Когато Харпър каза, че се надява да говори с някого относно осиновяването на бебето си, в случай че се роди здраво, бабата започна да човърка нещо фотоапарата си и придоби объркан вид.

— Това чудо! — каза тя и се отдалечи.

По-нататък „Портативната майка“ беше отворена и претърсена за оръжия от слаба, безлична жена, е остро, тясно лице, която нямаше какво да им каже. Друга възрастна дама им подаде сини папки, в които имаше хванати с телбод листове. Това бяха трийсет фотокопирани страници, които носеха заглавието „Островът на Свободния вълк: Наръчник за здраве и безопасност“, публикуван от Центъра за контрол и превенция на заболяванията.

Във всяка папка също така имаше посочен дом. На Харпър, Джон и децата беше предложена къща с две спални и две бани на адрес Лонгбей Роуд 3. Зацапаната черно-бяла снимка показваше малка бяла къщурка и заден двор с детска площадка, който беше покрит от листа. На Рене ѝ беше предложено да се нанесе на Лонгбей 18, в „Лонгбей легло и закуска“, което беше един вид общежитие за още шест други жени. Няколко цветни снимки показваха острова отгоре, видимо беше есен, дърветата носеха есенните си одежди — смесица от ръждивооранжево и масленожълто. Картата на острова показваше къде са клиниката, оранжерии, библиотеката и един бивш смесен магазин,

който в момента играеше ролята на център за дистрибуция, както и други важни места.

В края на линията се намираше една грейнала бабичка от азиатски произход, която пълнеше картонени купички със супа и чаши с мляко. Насочиха ги да седнат и да си починат върху няколко бали сено извън павилиона. Харпър не можеше да яде. Докато минаха отвсякъде, вече беше получила контракции доста силни при това — и стомахът я болеше изключително много. Седна на ръба на една от балите и стисна корема си с две ръце. Изражението ѝ беше измъчено. Това разтревожи Джон, който също не хапна нищо и се намести до нея. Започна да разтрива гърба ѝ.

— Не съм те виждал такава каза той. — Смяташ ли, че почваш да раждаш?

Стомахът ѝ се сви и тя издаде неприятен звук, след което поклати глава.

— Вземи си нещо за ядене, Джон. Нуждаеш се от сили.

— След малко, Харпър отвърна той, но така и не се отдели от нея. По едно време Ник му донесе подсладено кафе с голям каймак.

Стояха на балите, там, където светлината почти не стигаше, Пожарникаря галеше Харпър по гърба, а Харпър чакаше контракциите ѝ да отминат. Накрая наистина спряха, но неприятното чувства в корема и вътрешностите ѝ остана. От катера се понесоха мръсни облаци черен дим и когато ги усети, се наложи да даде всичко от себе си, за да не повърне.

Преди да тръгнат, към тях се доближи жената, която се казваше Вивиан, в ръцете си държеше малка кутия от обувки. Тя я подаде на Ник, но заговори на Пожарникаря, за да може да му преведе.

— Това са всичките епизоди на „Доктор Кой“, които имам — обясни тя. — Едно момче отиде на острова преди три месеца. То е с няколко години по-голямо от Ник, на четиринайсет е, и по случайност знам, че е фен на фантастиката. Обещах да му изпратя колекцията си, за да има какво да гледа. Би ли казал на Ник да предаде тези на Джаред Морис? Кажу му и че той също може да ги гледа. Мисля, че на Джаред ще му хареса. Смятам, че ще му хареса да има умен приятел, който може да го научи на езика на глухонемите.

— Прекалено си мила — каза Джон Рукууд и обясни на Ник, който взе кутията с дивидита със сериозно изражение на лицето.

Вивиан се изправи, очите ѝ блестяха от влагата в тях.

— Хей, хора. Не мога да си представя през какво сте минали. Всяка нощ се моля да се излекувате. Много от нас го правят. Един ден ще се върнете и ще сте се оправили. Какви истории само ще имате за разказване.

— Благодарим ти за всичко, което направи — съумя да ѝ каже Харпър.

— Ще ми се да имахме повече — отвърна жената. — Пилешка супа и стари дивидита за хора, които са минали през ада.

— Пилешката супа и „Доктор Кой“ се доближават до моята представа за рай — каза Рене.

Вивиан кимна. Не можеше повече да говори, явно беше премазана от емоциите си. Доближи облечената си в ръкавица ръка до прозорчето в маската си и им даде въздушна целувка, след което докосна бузата на Ник.

— Кажи на Джаред, че леля му го обича.

Жената вдигна ръка, за да им помаха за довиждане, и се обърна с пълни със сълзи очи.

— Хареса ли ти супата? — обърна се Рене към Али.

Момичето я изгледа с празен поглед.

— Ста'аше. Може ли да продължим с шоуто по пътя.

— Да! — отговори Джим, който се присъедини към тях. — Да вървим. Яхтата ви очаква.

---

[1] Кристмасленд — препратка към третия роман на Джо Хил „NOS4A2“ (2013). Кристмасленд е мястото, на което злодеят Чарлз Манкс води децата, които е отвлякъл. То не се намира в истинския свят. — Б.пр. ↑

Катерът потегли по своя път през широкия залив. Пореше уверено надигащите се вълни. Харпър повърна във водата още преди светлините от пункта за приемане да се скрият от поглед. Джон разтриваше врата ѝ, докато си поемаше въздух и плюеше.

— Искаш ли малко от кафето ми? — попита я той. — Все още имам половин чаша. Ще махне неприятния вкус от устата ти.

Хари поклати глава. Пожарникаря изхвърли остатъка от кафето си и хартиената чашка в океана.

— Така или иначе, не беше особено добро — оплака се той.

Катерът беше мръсен, на палубата му имаше около сантиметър застояла вода. От задната част на капитанската кабина се подаваше ауспук и вятърът издухваше черния пушек право срещу тях. Бяха седнали на кърмата на открито, свити на тапицираните си седалки и облечени в оранжеви спасителни жилетки. Тази на Ник беше толкова голяма, че направо се беше изгубил в нея — виждаха се единствено подаващата му се от яката глава и стърчащите му крака.

— Вали ли? — попита Харпър. Върху тях се сипеха студени солени капки.

— Не, това е от вълните — обясни Джон.

— Мисля, че мразя открития океан — каза тя.

Блъснаха се в една вълна и Харпър се обърна, за да повърне. В кабината имаше трима мъже в предпазни костюми: Джим, един от охранителите от пункта и който там караше катера. Вероятно е капитанът, помисли си тя. Не ги бяха представили.

— Каза им, че сме женени — подхвана темата Харпър, когато се беше съвзела и избърсала устните си. — Мислех си за това. Помниш ли, че ми каза, че пожарникарите можели да развеждат? Какво ще кажеш за бракосъчетания?

— Ще ти призная една тайна. Не съм истински пожарникар. Но човекът, който кара катера, е истински капитан, а те имат право да венчават. — Погледна я с изненадващо светнал и вдъхновен поглед. — Госпожице Харпър Уилоус! Мисля, че трябва да те питам нещо.

— *Не* — отвърна тя. — *Недей*. Моля те. Просто се шегувах, Джон.

Главата му увисна, а изражението му стана мрачно и навъсено.

— Само защото отговорът ми може да включва целуване. А сега не мога да те целуна, ще бъде отвратително. Не и с аромата на повръщано в устата ми. — Макар че в момента нямаше проблеми и стомахът ѝ се беше успокоил... Или поне така си мислеше, защото проклетите контракции започнаха отново.

Лицето на Джон се оживи. Тя го хвана за студената и влажна ръка и я стисна. Той се ухили и това накара ушите му да щръкнат малко.

Вълните се блъскаха в катера и ги заливаха под формата на леден душ.

— Благодаря на бога за дъждобраните — каза Харпър, когато се блъснаха в поредната водна бариера. — Положението е ужасно.

— Но Ник няма проблем с това. — Джон я сръга с лакът. — Мисля, че заспа веднага след като ни отвързаха от дока.

— Доста повървя — съгласи се Харпър.

Катерът подскочи. Тя се огледа през водните струи към фара, който беше забелязала по-рано, но вече бяха прекалено далеч, за да го види.

Джон се прозя в ръката си.

— Може би самият аз ще подремна за няколко минути.

— Как е възможно да спиш в подобно време?

— Не знам — отвърна той. — Рене успява някак си.

Харпър огледа кърмата. Ник беше заспал в пазвата на Рене. Тя спеше с брадичка, заровена в главата му. Али беше будна и стискаше надуваемия си пояс с две ръце. Гледаше мрачно капитанската кабина.

— Джон — дръпна го Харпър. — Джон, защо Рене спи? *Кой* може да заспи при такова време?

— *Е*, сама го каза. Днес сме извървели поне двайсет и пет километра и...

— Събуди я — нареди му тя.

— Не искам да я будя.

— Опитай. Моля те.

Пожарникаря я изгледа косо — очите му бяха изненадани и учудени — но стана с помощта на патерицата си, наведе се над Рене и

разтресе коляното ѝ.

— Рене. Рене, събуди се.

Катерът се блъсна в поредната вълна и го извади от равновесие. Мъжът успя да се върне на мястото си, преди да падне на палубата.

Рене се усмихна в съня си и не показа никакъв признак на събуждане.

— Какво им има? — попита Али.

Джон беше увесил малко нос. Харпър видя, че очите му са разфокусирани.

— Проклятие — изруга Джон. — Не може ли поне *нещо* да стане както трябва? Поне веднъж?

Али разтресе рамото на Ник, но той се отпусна върху Рене.

— Яхнията сети се Пожарникаря.

— Кафето — добави Харпър.

— Но Али е добре.

— Не съм опитала от нищо — отвърна момичето. — Нямах им доверие. Престорих се, че хапвам малко, след което изхвърлих всичко, докато никой не гледаше.

— Ще ми се да не го беше правила — провикна се Джим, за да го чуят над рева на двигателя и вятъра.

Мъжът беше отворил вратата на кабината и се беше навел през нея, наблюдаваше ги през прозорчето в маската си. В едната си ръка държеше 45-калибров пистолет, но не го беше насочил към тях, просто го държеше до бедрото си.

— Правим всичко мирно и спокойно — обясни той. — Без страх, без болка. Слагаме нещичко, което да ви приспи, и ви изхвърляме във водата.

— Не — каза Харпър. — Не, не, не, *не. Не можете. Моля ви.* В това няма никакъв смисъл. *Защо?* Защо е цялата тази шарада? Защо просто не ни застреляте? Можехте да го сторите през цялото време. Защо изиграхте такава постановка за нас?

— Тя *не е* за нас — намеси се Пожарникаря. — Нали?

Джим сви рамене.

— Самият аз вярвам, че е хубаво за вас, хора, да си отивате с приятни мисли в главата. Да заспите и да сънувате място, на което ще бъдете в безопасност. На което ще се грижат за вас. Господи. Ние сме човешки същества, не сме *чудовища*. Не иска ме никой да страда. Но...

не. Не, правим го за обществото. Хора като Вивиан вярват в острова, както и повечето от тях. Не знаете колко е важно това за морала, да вярват, че спасяват човешки същества. Че *помагат* на такива. Ако знаеха, че плаваме дотук, за да изхвърляме хората във водата, щеше да има много разбити сърца. Също така и много недоволство. Млъкна, когато катерът се блъсна в нова вълна, и се подпря на рамката на вратата. — Трябва да разберете. Вие, хора, казахте, че сте... какво? Последните оцелели от някаква демокрация? Вие сте *гласували*, за да дойдете тук? Е, ние също сме демокрация. Имаме наш собствен ръководен съвет. Губернаторът и дванайсет други, включително и аз. Вие не сте единствените, които гласувате. Ние също го правим. И гласувахме точно за това.

— Значи, няма никакъв остров — констатира Али.

— Има! Или поне имаше. Центърът за контрол и превенция на заболяванията изостави мястото през ноември. Имаше бунт. Използваха експериментални лекарства, които убиха някои хора, и неблагодарните кучи синове завзеха болницата. Казаха, че вече не *желаят* лек. Бълнуваха как са създали свой *собствен* лек, как са се научили да контролират огъня. Държаха за заложенници медицинския персонал, за да се предпазят от военна атака. Но не познаваха нашия губернатор. Той не преговаря с терористи. Нареди на един Боинг В-17 да отлети от Бангор и да хвърля бомби от единия край на острова до другия. Сега целият е просто черна скала. От Мъчайъс видяха пушека. Затова измислихме историята, че няколко факли са реагирали зле към ново лекарство и болницата е изгоряла.

— Но ние чухме Марта Куин по радиото — потърси логиката във всичко това Харпър. — *Чухме я*.

— Вярно е. Разполагаме със стотици часове нейни записи от едно време. Просто ги преработваме. Губернаторът постоянно повтаря, че това е най-бързият начин да прочистим епидемията от Североизтока. Да доведем всички болни на едно място и след това хуманно да се отървем от тях. Да ги хвърлим на Северноатлантическото течение, където няма шанс телата да се върнат в Мъчайъс. Наистина *искрено* съжалявам.

— Не можеш — каза Харпър. — Моля те. Бебето ми може да е здраво.

При последните ѝ думи лицето на Джим стана много сериозно. Видя как челюстта му се стегна зад маската.

— Това е лъжа. Ако ти си болна и бебето ще е болно.

— Не е вярно. Няма откъде да го знаеш. Съществуват изследвания.

— Не знам какви изследвания си гледала. Вярно е, че много жени, които са болни, ще родят бебета без *видими* белези на драконова люспа. Но кръвните тестове показват, че тя е в ДНК-то и чака да се прояви. Няма да крия, че не мога да се сетя за много жени, които са оцелели до термина. Била си медицинска сестра. Имала си достъп до хапчета. Трябвало е да вземеш нещо преди много време. Да се приспиш. Мисълта, че ще родиш малко човече с тази болест... това ме кара да повърна. Джим хвърли бърз поглед в мрака, след което отново ги погледна. — Вижте. Не искам да ви застрелям. По-добре да умрете във водата. Така е по-човечно. Няма значение, че не сте упоени. Студът ще ви приспи за десетина минути. Ще е като в края на „Титаник“. Освен това, ако се наложи да ви застрелям, може да пробия катера. Неудобно е, сещате се? Помогнете на един старец. Свалете си спасителните жилетки. Извадете малчугана от неговата.

— Сваляме жилетките — започна Джон Рукууд — или ще ни разстреляш. Така ли е? — Беше започнал да дърпа пръстите на ръкавицата на лявата си ръка.

Джим кимна.

— Какво ще кажеш за трети вариант? — попита Пожарникаря, махна ръкавицата и я хвърли настрани. По дланта му играеха нишки златиста светлина.

— Какво ще кажеш да няма такъв — отвърна Джим и го застреля в корема.

Джон докосна корема си. Ръката му още гореше и изглеждаше така, сякаш кърви светлина, сякаш дланта му се пълнеше със злато. Сякаш тялото му беше напълнено със злато, което изтичаше от него. Една вълна се блъсна в катера имаха чувството, че са ударили скала, защото ги разтърси много здраво — и Джон падна на палубата.

Али се опита да изпищи. Харпър видя с периферното си зрение как си отвори устата и как сухожилията на врата ѝ се подува, като че ли се задушаваше. Дори да беше издала някакъв звук, не го беше доловила. Не можеше да чуе нищо друго, освен тежкия бумтящ пулс в собствените си уши.

Падна на едно коляно и хвана Джон за рамото, за да го завърти към себе си. Мръсната вода на палубата беше започнала да става червена, докато кръвта му изтичаше в нея. Лицето му беше преbledняло от болка и шок. Потърси раната и си помисли: *Натиск, първо спри кървенето, после се опитай да прецениш колко е зле.*

— Ох — гласът му беше едва доловим. — Ох! Простреля ме.

— Проклятие — отвърна Джим. — Сега цялата палуба е в кръв.

— Джон — изрече името му Харпър. — О, Джон. Джон, любими. Моля те, остани. Остани с мен. Моля те, не си отивай.

— Махни се от него. Стани и си свали жилетката или ще застрелям и теб. Предпочитам да не го правя. Моля те. По-добре да скочите във водата. По-лесно е — заобяснява Джим, но тя не го слушаше.

Кръвта се стичаше в дланта на Джон, цвъртеше и димеше, миришеше на горящ тиган. Харпър не плачеше, но той да.

— Съжалявам — каза ѝ. — Бях толкова арогантен. Толкова обсебен от себе си. Толкова самодоволен. Сега виждам всичко ясно и толкова... толкова отчаяно желяе внимание... толкова отчаяно се опитвах да те впечатля. О, Харпър. Съжалявам, че не бях по-добър човек. Ще ми се да бях по-добър.

— Перфектен си. Ти си най-перфектният. Правиш ме щастлива. Караш ме да се смея. Никога не съм се смяла така през целия си живот,

както се смях с теб. Не е нужно да се извиняваш за нищо.

По угълчетата на устата му потрепери вяла усмивка.

— Извинявам се за едно нещо — че не опекох този тъпак с пистолета, преди да ме гръмне. Но по-добре късно, отколкото никога. — Ирисите му просветнаха като златни пръстени, а очите му засветиха като стоманени монети, през които преминава електричество.

Ръката, скрита под тялото му, започна да създава червен пламък.

— Направи ми една услуга — каза Пожарникаря. — Моля те. Обещай ми нещо.

— Разбира се, любов моя. Всичко. Всичко за теб, Джон.

— Живей.

Харпър се дръпна рязко от него. Той вдигна брадичка, отвори уста, Джим изкрещя: *Какво, по дяволите!* — и струя огнен пламък се изстреля от устата на ранения. Онзи вдигна ръка. Огънят се плъзна по жълтата гума на костюма му и започна да топи материала. Мъжът се опита да запази равновесие, като се хвана за рамката на вратата. Катерът отново подскочи и той се разлюля, заедно с пистолета си, който насочи към кабината. Стреля, без да иска. Капитанът залегна. Прозорецът се пръсна.

Въоръженият охранител мина покрай Джим и вдигна автомата си. Харпър вече се изправяше. Катерът подскочи отново и я запрати в меката и топла възглавница, която представляваше Рене Жилмонтон.

Пожарникаря се запали целият с тихо, плътно лум, сякаш някой беше хвърлил клечка кибрит на купчина листа, полети с бензин. Приличаше на горящо легло от пламъци, на гнездо, от което една птица започна да се надига. Огромно червено праисторическо чудо с огромни разперени крила. Автоматът изрева и палубата пострада.

Катерът беше завъртян от една голяма вълна. Али сграбчи Ник за жилетката, стъпи на тапицираното си място и скочи. Харпър обви ръце около Рене, занесе я до края на палубата и когато я вдигна усети как нещо в слабините ѝ се къса, нещо в корема ѝ. Някакъв мъж крещеше зад нея. Издигаше се жълта светлина.

Падна и черната вода, беше толкова студена, че направо гореше, имаше чувството, че умира, че внезапно се е възпламенила. Стотици хиляди сребристи балончета се завихриха около нея във френетична вихрушка. Опита се да си поеме въздух, но нагълта солена вода и се задави.

Огнената птица със сини очи като пламък на горелка и крила големи колкото малък самолет, отвори ужасния си клюн и като че ли изкряка. Един мъж, който носеше огнен саван, се загърчи пред нея. Капитанската кабина беше пълна с огън. От нея се надигаше сив пушек. Катерът продължаваше да се движи и да се отдалечава от тях, вече беше поне на трийсет метра разстояние.

Поредната вълна зашлеви Харпър в лицето и едновременно я заслепи и оглуши. Жилетката ѝ я държеше на повърхността на водата. Тя разтри очи и успя да си проясни зрението точно в момента, в който „Маги Атууд“ избухна, в който пламъците вероятно бяха достигнали до бутилка с газ. Последва бял пламък и експлозия, която отнесе Харпър. Миг по-късно жената осъзна, че носят ѝ кърви.

Към небето се издигна ослепителна огнена кула и една птица се отдели от нея. Птица, която беше голяма като бог. Тя разпери крила и се понесе към небеса от черни облаци, изрисува огромен червен кръг от светлина и започна да се върти над хората във водата. В очите на Харпър тя беше великолепна и заплашителна, нещо варварско и триумфиращо.

Птицата направи един кръг, втори и макар да беше нависоко, Харпър можеше да усети жегата върху лицето си. След това зави... зави и започна да се отдалечава, като плесна веднъж бавно и застрашително с крила и ги остави сами с потъващата горяща развалина на катера.

Харпър го наблюдаваше как отлита надалеч, когато усети, че бедрата ѝ не са толкова студени, колкото трябваше да бъдат. Бяха някак си лепкави и нехарактерно топли.

Водите ѝ бяха изтекли.

РАЖДАНЕ

Водата вече не ѝ се струваше толкова бурна, след като се озова в нея. Жилетката ѝ я повдигаше внимателно над всяка вълна и отново я връщаше обратно на една страна. Целият този танц я успокояваше, въобще не ѝ създаваше неприятно усещане. Или може би беше прекалено вдървена, прекалено замръзнала, за да ѝ пука. Вече не чувстваше ръцете и краката си. Зъбите ѝ тракаха.

Рене премижа и започна да плюе вода, след което поклати глава. Огледа се наоколо изплашена, невиждаща. Беше си изгубила очилата.

— Какво стана? Да не се преобърнахме? Да не би... — Една вълна я удари през лицето и тя глътна малко вода, задави се и се закашля.

Харпър стигна с големи усилия до нея и я хвана за ръката.

— Али! — изпищя тя. — Али, къде си?

— Тук съм! — провикна се момичето някъде зад тях.

Харпър зарита с крака и замаха с ръце, за да се обърне. Али бавно се придвижваше към нея, държеше брат си за жилетката и го теглеше след себе си. Той спеше, закръгленото му спокойно лице беше обърнато към небето.

— *Г-Г-Г-Господи* — изпелтечи Рене, когато можеше да говори отново. — *Т-т-толкова е с-с-студено*. Какво... какво?

— Беше д-д-дрогирана. Супата. Имаха намерение да ни убият. Джон. Джон. — Наложих се да млъкне за миг и да си поеме въздух.

Вместо да се опита да обясни, тя посочи към останката от катера. Носът му вече се беше потопил, кърмата се беше повдигнала нагоре. Големите ръждясали перки на мотора, покрити с водорасли и налепи, се въртяха бавно в мрака. Пламъците пращяха и кипяха, докато „Маги Атууд“ потъваше във водата. От нея се издигаше огромен, черен, мазен облак. Харпър премести пръста си от горящата останка към Феникса, който вече не беше нищо повече от далечен жълт проблясък в нощното небе, като от прелитащ пътнически самолет.

Рене я погледна, не беше разбрала абсолютно нищо. Все още беше под въздействието на упойващите вещества, с които я бяха

дрогирани, и не можеше да следва логиката на всичко.

Али стигна до тях и хвана другата ръка на Хари. Четиримата се наредиха в линия и заритаха немощно в черната и ледена вода. Харпър виждаше дъха си. Или това беше дим?

— Ще умрем — констатира Али. — Ще з-з-замрѐзнем до смърт.

— Пей — нареди медицинската сестра.

Али я изгледа скептично.

Харпър извиси глас и запя:

— *Във всяка р-работа има си забавна част! Намери я т-т-ти и ура! Работата се превръща в игра!*

— Защо? — учуди се Али. — Защо? Това е т-т-тѐно! Всичко свърши. Има ли някаква разлика дали ще умрем след д-д-десет минути, или след д-д-десет часа? Така или иначе, ще се удавим.

Харпър продължи да пее:

— *Всяка задача за изпълнение се превръща в чудно приключение, така че пей! Няма да споря с теб, мамка му!* — Последната част я изпя изключително фалшиво.

Рене премигваше и търкаше лицето си с пухкавите си ръце, но бързо се присъедини към нея.

Заедно ритяха с крака във водата, треперещите им гласове се извисяваха и спадаха с ритъма на издигането и потапянето на телата им във вълните.

Ръцете на Али, белязани с драконовата люспа, започнаха да сияят, по китките и под мократа и тениска се разля жълта светлина. От качулката на оранжевия и дъждобран се понесе топъл блясък. Очите ѝ бяха обрaмчени в злато.

Светлината като че ли бягаше по тънките ѝ бели пръсти и се пренесе на ръката на Харпър. Жената усети топлината — силна и приятна — която се стрелна към цялата ѝ ръка и продължи към тялото ѝ, сякаш се намираше под горещ душ.

Телата им започнаха да димят в ледената вода. Харпър погледна Рене и видя, че очите ѝ блестят. Блузата ѝ беше скъсана в яката и на шията ѝ имаше красива огърлица от светещи златни нишки.

— Какво ще правим с Ник? — провикна се Али, за да надвика изпълнението им на „Лъжица захар“.

— Започвай да пееш — нареди Харпър. — Не е необходимо да е буден. Така или иначе, не ни чува. Пеем за драконовата люспа, не за

него. Пей, дяволите да те вземат.

— Безсмислено е!

— Жива ли си?

— Да!

— Значи, не е толкова безсмислено. — Повече не можеше да говори. Получи контракции, бяха от силните. Вътрешностите ѝ се свиха, отпуснаха се и отново се свиха. Винаги беше искала да роди във вода. Това беше доста популярно до неотдавна.

Пееха за втори път „Лъжица захар“, когато „Маги Атууд“ беше засмукана под водата с едно последно гръмко изсъскване, след което се издигна огромен облак сив пушек и на повърхността се появиха мехурчета.

Запахна „Чим чим чири“. Където забравяха думите, си измисляха нови.

— *Чим чимъни, чим чимъни, чим чим чимуй, да плуваш във водата е голям хуй* — зарева Али.

— *Дай ми целувка, дай, по задника ми я дай* — запя Рене.

— Вижте — провикна се Харпър.

Ник беше засветил през пуловера си. Под качулката му се гонеха сини светлини. Там, където водата докосваше зачервеното му затоплено лице, се издигаше пара.

Отново запахна „Лъжица захар“. Харпър не можеше да се присъедини към тях, защото я болеше прекалено много. Стисна зъби и затвори очи, за да изтърпи поредната серия контракции. Когато погледна отново, видя „Портативната майка“ — огромната си черна пътна чанта — да се носи покрай тях. Широка ѝ уста беше отворена и се пълнеше с вода. Докато я наблюдаваше, тя се завъртя бавно и замечтано и потъна, като отнесе всичко, което имаше намерение да даде на детето си, под водата.

Щеше ѝ се Фениксът да не беше отлетял. Дълго време се носеше върху черния хоризонт — представляваше наситен месингов блясък — но по някое време, на третия бис на „Свещ над водата“, изчезна от поглед. Това я накара да изгуби надежда. Не можеше да се сети за основателна причина да си замине. Защо Джон ги остави. Тази огромна чудовищна птица — това беше Джон, донякъде. Тя беше повече Джон Рукууд дори от мъжа, който потъна с катера. Това беше

истинският Джон: великолепен, епичен, малко глуповат, някак си непобедим.

Харпър нямаше да сподели на Али, че имаше намерение да пее, докато можеше да го прави, защото Джон я беше помолил да живее. Искаше да се опита да направи поне това за него.

Много неща желаше за двама им, обикновени дребни удоволствия, които беше започнала да си мечтае, въпреки че знаеше, че не бива. Желаше да се излежават в леглото в неделните сутрини, а слънчевата светлина да ги облива с лъчите си. Желаше да сложи ръце върху кльошавите му бедра и да разбере какво ще е чувството. Желаше да гледа някои стари съзлививи филми с него. Желаше да се разхождат през есента и да се наслаждават на аромата на есенните листа под краката им. Желаше да го види как държи бебето в ръце и да не обръща внимание на трезвата част от съзнанието си, която ѝ казваше, че трябва да го даде за осиновяване. Смяташе, че Джон Рукууд щеше да е чудесен с бебето. Желаше да получи малко свеж въздух, малко щастие и да се освободи от вината, болката и загубата си. Желаше няколко хиляди утрини да се буди до него. Нямаше да получат нищо от изброеното, но *той* искаше тя да живее — той ги обичаше и искаше *всичките* да живеят. Харпър смяташе, че в крайна сметка Джон трябваше да получи нещо в замяна на всичките си усилия.

Пяха „Ромео и Жулиета“, пяха и „Над дъгата“. Али изпълни припева на „Да останеш жив“, докато Рене си почиваше, а после Рене подкара „Хей, Джуд“, докато Али си почиваше.

Жилмонтон приключи и хвърли уплашен поглед на момичето.

— Защо Харпър прави такава физиономия?

— Мисля, че ражда — отвърна Али.

От известно време Харп не можеше да пее. Тя закима някак си неестествено. Усещаше как бебето — плътна, хлъзгава, изключително болезнена маса — си проправяше път надолу през нея. Имаше чувството, че вътрешностите ѝ са избутани настрани.

— О, господи, не — каза Рене с изпълнен е болка глас.

Харпър толкова много я болеше, че виждаше звездички пред очите си. Черни точки и сребърни петна. Имаше изключително болезнено изражение — крайчето на дясното ѝ око светеше в

настоятелно златисто. Разтърси глава, за да го изчисти, но то не си отиде.

— Вижте — провикна се Али, хвана раждащата за рамото и го стисна. — Вижте!

Харпър обърна глава, за да види какво сочеше момичето.

В началото си помисли, че Али се е развълнувала, защото Ник се е събудил. Ник мятеше пухкавите си ръчички насам-натам, оглеждаше се сънено и търкаше лицето си. Само дето сестра му не сочеше към него, а някъде на изток.

После си помисли, че Али се е развълнувала, защото беше започнало да се развиделява. Трепкаща медна светлина освети хоризонта. Небето на изток беше закрито от дебели облаци, поръсени с боровинка и лимон.

Една вълна изпръска лицето на Харпър и тя запремигва с огнените си очи. За момент виждаше всичко двойно — имаше две ярки, златни точки светлина в далечината. След това зрението ѝ отново се оправи и тя видя горещото, ослепително сияние в облаци, което постепенно се уголемяваше. Не можеше да се спре. Когато видя завръщащия се Феникс, сърцето ѝ подскочи в гърдите и усети топлина, която нямаше нищо общо с драконовата люспа. За момент дори острата метална болка в корема ѝ отшумя. От очите ѝ течеше солена вода, която можеше да е от океана или от сълзи.

Само дето Али не сочеше и към Феникса.

Сочеше към платното.

Голямо триъгълно платно със стилизиран червен рак, изрисуван на него. Когато платноходката застана срещу изгряващото слънце, платното се превърна в трептящ воал от злато.

Платноходката изпитваше трудности, защото вятърът блъскаше десния ѝ борд и я накланяше на четиресет и пет градуса. Пяната обливаше носа ѝ. Движеше се към тях като по релса, скрита под повърхността. Харпър си помисли, че никога не беше виждала нещо да се плъзга с подобна грация.

Фениксът се гмурна надолу и прелетя над тях, на около два метра над тях. За часовете, в които го нямаше, беше изгубил част от масата си, беше не по-голям от кондор, но въпреки това премина над главите им с грохот като преминаващ по магистралата камион. Заля ги химическа топлина, която леко миришеше на сяр. За момент птицата

мина толкова близо, че Харпър можеше да се протегне и да я докосне. С дългия си закривен клон и веещия се гребен от червен пламък приличаше на горд и нелепо изглеждащ петел, на който му беше дадена силата да лети.

Дон Люистън отпусна платното и дългата му бяла платноходка измина последните трийсетина метра до тях по инерция. Платът се отпусна и набръчка. Старецът хвърли верижна стълба от кърмата и когато Ник започна да се катери по нея, протегна кокалестата си ръка, за да му помогне. Сините му очи блестяха с нещо, което не беше нито ужас, нито изненада, а и двете, и още една емоция... която Харпър сметна, че е изумление.

Всички се качиха, бяха подгизнали и треперещи. Никой от тях не светеше. Бяха спрели веднага след като забелязаха платноходката, драконовата люспа се отказа, сякаш се беше изчерпала. Последните десет минути бяха най-тежки. Студът гореше, все едно се намираха до вратовете си в киселина... и в един момент спря да им пари. Вцепенението беше по-лошо и от болката, то унищожаваше чувствителността в ръцете и краката на Харпър и се прокрадваше към тялото ѝ. Когато Дон я изтегли — доста неочакван улов, наистина — дори не чувстваше собствените си контракции.

Старецът ги остави и след малко се върна с кърпи, одеяла, широки горница и чаши с кафе за Рене и Али. Беше отслабнал, измършавял и премръзнал. Единственият цвят в лицето му беше червеният му нос.

Харпър имаше вода в ушите и не беше особено съсредоточена заради контракциите си, които бяха станали много по-настойтелни, затова не чу повечето от онова, което се говореше. Рене задаваше въпроси и Дон им отговаряше с тих, треперещ глас, но тя успя да разбере само части от разговора им. Рене го попита как така се оказа, че е тук, достатъчно близо, за да ги извади от водата, а той ѝ отговори, че се навърта край брега от дни. Знаел, че са се насочили към Мъчайъс, защото чул всичко по шунката. Харпър си го представи как държи парче печена шунка до лицето си, като някакъв телефон от месо, и едва не се засмя като истеричка.

— Шунката? — учуди се Рене.

— Да'м — отвърна Дон. Имаше любителско радио, което на жаргон се наричаше „шунката“. С него можеше да улавя сигнали от

брега и така беше разбрал всичко за много бременната жена, която вървяла на север с друга черна жена, тийнейджърка с обръсната глава, малко момче и много болен мъж, който говорел с британски акцент. Тази групичка бавно се придвижвала към Мъчайъс, откъдето щели да бъдат изпратени на острова на Марта Куин.

Само дето Дон вече бил ходил до острова на Марта Куин и на него не видял нищо друго, освен обгорена пръст и овъглени скелети. Въпреки това слушал по радиото старата Марта — на няколко пъти — да говори за пицарията, училището и библиотеката, места, които не съществували от месеци. Които били изравнени със земята.

В такъв случай, щом островът на Марта Куин не бил убежище, значи, бил капан, но Дон не знаел как да ги спре да не влизат в него. Сметнал, че е най-добре да се навърта около брега и може би — *може би* — да плава само под укритието на мрака, така че когато Харпър и компания се доближат до Мъчайъс, да се опита да ги пресрещне и да ги предупреди. Но през последните няколко дни хората спрели да говорят за тях и Дон не знаел къде се намират и какво се случва с тях. Бил хвърлил котва близо до острова на Марта Куин, когато видял Феникса да се гмурва от облаците като шиб'ния Луцифер, кога паднат от небесата. Дон каза, че не бил сигурен дали бил доведен до тук, или примамен.

Харпър чу тази последна част откъслечно. Имаше чувството, че вътрешностите и се бяха обърнати с главата надолу.

— Какво става? — попита Дон. — Какво, да го шибам, се случва? О, мамка му. О, мамка му, не ми казвай.

— Дишай, Харпър! — нареди и Рене. — Вдишвай и издишвай. Бебето излиза. Всичко ще приключи след минута.

Али беше застанала между краката ѝ. Долнището на Харпър беше изчезнало неусетно и от кръста надолу беше мокра и гола.

— Виждам главичката му! — провикна се момичето. — О, майка му стара! Продължавай да напъваш, кучко! Ще стане работата! Всичко се случва точно сега.

Ник избяга и зарови лице в скута на Дон Люистън. Харпър затвори очи и напъна, имаше чувството, че се опитва да стовари вътрешностите си на палубата. Усети остра, възсолена миризма, която можеше да идва от океана или от плацентата ѝ. Отвори очи за момент и отново видя Феникса, не беше по-голям от щраус, който се носеше с

изпънати крила над тихите води до платноходката. Наблюдаваше я със спокойни и весели огнени очи. Приличаше на горящо петролно петно във водата.

Харпър напъна. Нещо поддаде. Нещо се разкъса. Слабините ѝ като че ли бяха в пламъци и ѝ носеха огромни дози болка и облекчение.

Бебето размаха дебели ръчички и изрева. Главата му накара Харпър да се сети за деформиран кокосов орех, намазан с кръв, върху нея имаше залепнало гъсто петно кестенява коса. От коремчето му се поклащаше дебела червена връв, която висеше над палубата и отвеждаше обратно към нея.

Разбира се, беше момиченце. Али сложи бебето в ръцете на майка му, цялата се тресеше, но не от студа.

Платноходката се полюшваше, както и новороденото в ръцете на Харпър. С малко по-силен от шепот глас тя изпя няколко стиха от „Ромео и Жулиета“ на дъщеря си. Тя отвори очи и погледна към нея с ириси, които представляваха ярки, сияещи пръстени от злато, драконовата люспа вече беше надълбоко в нея, до самата ѝ същност. Харпър беше доволна. Нямахте да се наложи да я дава. Единственото, което трябваше да прави, беше да ѝ пее.

Слънчевата светлина започна да се отразява по стоманеносините краища на вълните. Харпър вдигна поглед, за да потърси Феникса, не бяха останали повече от няколко огнени езика, които се носеха над водата. Искри и люспи пепел летяха във въздуха и се сипеха по косата и по ръцете ѝ. Някои от тях паднаха върху дъщеря ѝ, върху малкото ѝ чело. Харпър се наведе и я целуна по него.

— Как ще я кръстиш? — попита Рене, чиито зъби тракаха. Цялата трепереше, но очите ѝ блестяха от сълзи и радост.

Харпър потърка с палец челото на дъщеря си, за да разнесе малко от пепелта. Надяваше се в нея да има част от Джон. Надяваше се да е по нея, по двете им. Чувстваше, че е.

— Аш^[1] — отвърна нежно тя.

— Ашли? — попита Али. — Хубаво име.

— Да — съгласи се Харпър. Наистина е хубаво. Ашли. Ашли Рукууд.

Рене разказваше на Дон за похода към Мъчайъс, за последното им плаване и за мъжете, които бяха убили Джон.

Старецът избърса уста с опакото на ръката си.

— Ще тръгнат след нас. Но може би не веднага. Вероятно имаме дванайсетчасова преднина пред тях. Може би трябва да се възползваме от това време, за да се ометем.

— Накъде ще поемем? — попита Али.

Дон беше паднал на едно коляно, за да е до Харпър. Извади ръката си от джоба и в нея държеше малък сгъваем нож, отвори острието и я погледна въпросително. Тя му кимна. Той направи възел с пъпната връв и я срязва на втория път. Върху пръстите му потекоха кръв и амниотична течност.

— Ан Тра — каза Дон.

— Gesundheit^[2] — рече му Рене.

Тъглчето на устата на Дон се изкриви в изморена усмивка.

— Ан Тра — повтори той. — Намира се на Инишир. Чух за него по Би Би Си. Избрах го от около трийсет други места. Инишир е остров в Ирландия, Ан Тра е градът. Осем хиляди болни. Пълна подкрепа от правителството.

— Поредният остров — каза Али. — Откъде да знаем, че пак не е лъжа?

— Няма как — отвърна Дон. — А и тази лодка не е екипирана за презокеанско плаване. Ще извадим страшен късмет, ако успеем. *Страшен* късмет. Но това е най-доброто, с което разполагам.

Али кимна, извърна се и погледна към изгряващото слънце.

— Предполагам, че и без това нямаме какво друго да правим днес.

Харпър не се тревожеше за себе си. Чувстваше се изтощена, но доволна. Онези гъсти облаци бяха започнали да се размърдват и небето на изток беше станало почти перфектно чисто синьо. Помисли си, че денят е чудесен за плаване, и си спомни, че майката на Джон беше ирландка. Отдавна искаше да посети Ирландия.

Ник беше паднал на колене, за да бъде до нея. Гледаше бебето с чисто любопитство. Раздвижи ръцете си. Харпър се усмихна и кимна, след което се наведе, за да докосне нослето на Ашли с носа си.

— Здравей. Големият ти брат има да ти каже нещо — започна тя. — Той те поздравява. Казва, че е удоволствие да се запознае с теб, и те приветства на Земята. Казва да се приготвиш да се забавляваш, малко

момиченце, защото утрото е ясно и ведро и точно тук историята започва.

Започната на 30 декември 2010 г.
Завършена на 9 октомври 2014 г.
Джо Хил, Ексетър, Ню Хемпшир

---

[1] Аш — на английски думата *ash* може да се използва за име, но също така означава „пепел“. — Б.пр. ↑

[2] Gesundheit (нем.) — „наздраве“ (при кихане). — Б.пр. ↑

КОДА

„Какво щеше да стане, ако имаше още малко от историята?“ от Джо Хил © 2016, Джо Хил. Защото наистина има. Едно момче ги видя първо, сериозно малко момче на шест години, на име Кайъс, което се прибираше у дома е майка си. То я дръпна за ръката и каза: „Виж падащата звезда, мамо“, и посочи. Жената, Елейна, вдигна поглед, засенчи очи с ръка, погледна на югоизток и видя: спретната бяла платноходка с изпънато платно, на което имаше стилизиран червен рак. На пръв поглед се създаваше усещането, че е преследвана от червен пламък, от комета, която се издигаше, спускаше и гмуркаше. Докато плавателният съд се носеше по водата, Елейна забеляза, че не беше задвижван от огнена топка, а беше съпровождан от голяма птица от пламъци. Този огнен ястреб използваше топлината си, за да изпраща горещ въздух в платното, като по този начин засилваше лодката бясно и почти опасно напред. Елейна видя една жена с жълта коса да стои на върха на носа. Тя вдигна ръка в поздрав, ръка, която светеше, сякаш беше облечена в ръкавица от чиста светлина. Кайъс помахаше в отговор, собствената му ръка гореше като факла, а от пръстите му излизаха зелени огнени ленти. „Никой не обича фукльовците, Кайъс“, предупреди го Елейна, но усмивката ѝ подсказваше, че не го мислеше.

БЛАГОДАРНОСТИ

Ако шофирате до края на Литъл Харбър Роуд в Портсмът, Ню Хампшър, той ще ви отведе до океана, но няма да намерите пясъчливия път до Кемп Уиндъм. Мястото си го измислих аз. Много други отличителни черти на района обаче са точно така, както съм ги описал: Саут Мил Семътри, езерото Саут Мил, Пискатака Бридж. Тук-там съм променил по нещичко, за да послужи за целите на историята ми.

Една от опасностите при писането на благодарности е, че има голяма вероятност да пропуснеш някой, който е допринесъл много за книгата ти. Когато изразявах благодарността си в края на предишната ми книга, „NOS4A2“, забравих да спомена колко съм благодарен на д-р Дерек Стърн и разговорите, които провеждаме периодично. Макар от известно време терапията с разговори да не е особено популярна. На кой му се иска да приказва, когато може просто да глътне някое хапче, нали така? За съжаление обаче, психофармакологията си има ограничения; никой не може да ви напише рецепта за гледна точка. Не съм сигурен дали щях да успея да приключа предната си книга (или пък тази), ако не беше иронично шеговитата, начетена подкрепа на Док Стърн.

Когато работите над една книга четири години, получавате полезна информация от доста места. Благодарности за д-р Марк Софър, д-р Анди Сингх и д-р Брайтън Наб, че отговориха на много от медицинските ми въпроси. Ако съм сгрешил някъде, не винете тях — когато трябва да избирам да служа на историята или на медицинската акуратност, избирам историята. Да си го кажа направо, не можете да наместите ладиевидната кост чрез стискане, макар че не е лоша фантазия. Деца, ако някога ви се случи нещо подобно, отидете в Спешното и се пригответе за операция. Въпреки това повечето от медицинските процедури на Харпър са в рамките на възможното... включително освобождаването на напрежението в мозъка на Отец Стори с дрелка.

Доста от приятелите ми прочетоха част или цялата книга в ранните етапи и ми дадоха полезни съвети: Крис Райъл, Джейсън Киарамела, К. Робърт Каргил, Лорън Бюкс, Шейн Ленард и Либърти Харди. Агентът ми по филмовите права Шон Дейли и съпругата му Сара ме подкрепиха и ми дадоха ценни идеи, след което Шон за нула време продаде правата на „Туенти Фърст Сенчъри Фокс“ и „Темпъл Хил“. Най-големите ми благодарности отиват при Стив Азбел, Айзък Клаузнер и Уик Годфри, че заложиха на Харпър и Джон, и на шефката на Шон, Джоди Хочкис, че заложи на мен.

Благодарности за редакторката ми в „Уилям Мороу“ Дженифър Брел и британската ми редакторка в „Голанц“ Джилиън Редфърн, които мога да нарека моя креативен ин и ян. Всяка страница от тази книга е по-добра заради тяхното усърдие. Кели Рудолф и Софи Колдър организираха невероятни публични кампании. В „Харпър-Колинс/Мороу“ работят убийствени професионалисти, които се трудиха неуморно, за да направят всеки аспект от „Пожарникаря“ блестящ. В техните редици се намират хора като Кели О’Конър, Тавия Ковалчук, Ариана Хендраван. Андреа Молитор, Морийн Съгдън, Аманда Кейн, Лия Карлсън-Станишич, Мери Ан Петяк, Кейти Островка, Дъг Джоунс, Карла Паркър, Мери Бет Томас, невероятния трудолюбив екип по продажбите и издателя Лиейт Стелик. Британският отряд съвсем не е по-малко внушителен, като започнем от Дейвид Кели и продължим с Кейт Еспайнър, Джон Ууд, Джен Макменъми и целия маркетингов отдел, Софи Колдър, Крейг Лайънаар, Пол Хъси, дружката ми Майк Стей и останалите от отдела по продажбите в „Орион“. Кейт Мългрю чете тази книга за аудио версията ѝ и веднага ме накара да звуча пет пъти по-готино, отколкото в действителност. Дълга ѝ една чудесна бутилка с вино. Благодарности за Лоръл Чоут от „Чоут Ейджънси“, че се грижеше за бизнеса, за да мога аз да творя (следователно да се забавлявам).

Любов и благодарности за Кристина Терк, която ме караше да напускам офиса, за да продължа да се забавлявам, докато работех над тази книга. Всичката ми любов отива при семейство Кинг-Брафе^[1], Наоми и родителите ми, които като съвкупност по хиляди начини направиха тази книга възможна и превърнаха дните ми на тази земя в истинска забава. Преди всичко искам да благодаря на зрителя ми

синове, които ме правят толкова щастлив — обичам ви, момчета. Благодарен съм, че ви имам.

За финал: скоро след като приключих третата чернова от този роман, моят приятел и агент от двайсет години Мики Чоут — обичният съпруг на Лоръл — почина от рак на белия дроб, на възраст петдесет и три години. Не знаех, че е болен. Пазеше заболяването си в тайна. Първия път, в който чух за болестта му, беше, когато Лоръл ми се обади, за да ми каже, че е починал. Не беше пушил през целия си живот и тичаше всеки ден, и всичко това ми се струва много нечестно. По време на последния ни разговор, той тъкмо беше довършил четенето на „Пожарникаря“, ми каза, че книгата е страшно добра. Неговото одобрение означава всичко за мен; в същото време се ненавиждам, че по-голямата част от разговорите ни бяха свързани с мен и писането ми. Ще ми се да бяхме говорили малко повече за него. Мики обичаше да хапне хубаво ястие в някой вълнуващ нов ресторант и ми се иска да имах възможността да вечерям с него за последно, за да му кажа, че беше страхотен приятел. Може би сега сме квит. Мики ме представяше почти десетилетие, преди да му разкрия, че Хил не е истинското ми име. Всеки от нас успя да устрои поне по една разтърсваща изненада на другия.

Обичам те, Мики. Благодаря ти, че ми позволи да имам място в живота ти.

---

[1] Става въпрос за брата на Джо Хил — Оуен Кинг, и съпругата му Кели Брафе. — Б.пр. ↑

Издание:

Автор: Джо Хил

Заглавие: Пожарникаря

Преводач: Коста Сивов

Година на превод: 2017 (не е указано)

Език, от който е преведено: английски (не е указано)

Издание: първо

Издател: Ибис

Град на издателя: София

Година на издаване: 2017

Тип: роман (не е указано)

Националност: американска

Печатница: Симолини

Излязла от печат: 15.02.2017 г.

Технически редактор: Симеон Айтов

Коректор: Соня Илиева

ISBN: 978-619-157-181-9

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/12306>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.